

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteffetsaaret 1881—82.

~~~~~  
Ny Række. 5. Aargang.  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af G. E. C. Gad.

1882.

NAVNE-REGISTER.

Private Sager.

Pag.	Pag.
Adeler-Zytpen, Lehnsbaron . . . 398.	Finansministeriet.. 130, 501, 548.
Alberti, A., Overretssagfører . . 317.	Funch, Grosserer..... 238.
— C., som Mandatarius . . . 25.	Frederiksen, Søren H..... 53.
— A., Højesteretssagfører 702.	Frølund, Jacob..... 691,
Andersen, Gaardejer 271.	Gjedde, Proprietær..... 37.
As Rep..... 448.	Generaldirekt, f. Skattevæsenet
Asmussen, Højesteretssagfører . 267.	220, 244.
Ballin, Detaillist..... 351.	Günther, Murer..... 609.
Basse, Maren..... 53.	Hammer, Kapitajn..... 686.
Bille-Brahe, Stiftamtmand . . . 37.	Hansen, C. K..... 574, 807.
Bjørnbak, Redaktør..... 271.	— J., Gaardmand 25.
Biohm, Gjæstgiver..... 161.	— H., Tømmerhandler . . 249.
Bordesholm Amtsførstanderskab 130.	— H., Entreprenør 101.
Borgen, Ingeniør..... 772.	— Niels, Gaardbestyrer . . 42.
Brandforsikring, ny danske . . 216.	— Smed.....519.
Bretteville, Prokurator.....651.	— og Martins..... 682.
Bruun & Søn, Jernstøber . . . 151.	Haureberg, Enke..... 364.
Christensen, Johanne, Jensens	Hermannsen, Gaardejer 596.
Enke..... 25.	Hjorth, Uhrmager..... 220.
— Gaardejer..... 596.	Hossy, G..... 357.
Christiansen, Peter..... 34.	Høyer, Oversergent 609.
Clausen, Kromand..... 238.	
Dauidsen, Kjøbmand.....519.	Ibsen, Rasmus..... 820.
Diakonissestiftelsens Lotteri . . 357.	— Jens..... 820.
Eberlin, Birkedommer.....37.	Indenrigsministeriet.... 275, 398.
Eggers, Kapitajn..... 743.	Iversens Konkursbo..... 249.
Engelsen, Skibsfører..... 810.	— S., Sognefoged 249.

	Pag.		Pag.
Jacobsen, Grosserer.....	513.	Novack, M. de.....	712.
Jensen, Hans, Teglblænder	317, 702.	Oldenburg von.....	686.
— Marie.....	53.	Olsen, Jens.....	501.
— M., Gaardmand	558.	— fhv. Skibsfører.....	733.
— P., Gaardejer.....	820.	Pedersen, Jens.....	691.
- Høker.....	339.	— Lars, Gaardejer ...	815.
Johansen, Øltapper.....	339.	— R., Gaardejer	151.
Jørgensen, Prokurator.....	275.	Petersen, Gjertrud	403.
- N. P.....	501.	— Smedemester.....	403.
Kirkeministeriet.....	486.	Poulsen, Marschandiser	794.
Kjøbenhavns Magistrat	486, 634, 733.	— Grosserer.....	344.
Knudsen, J. P.....	631.	— P., Gaardejer.....	657.
— Snedker.....	238.	Prior, Grosserer.....	574, 807.
Knutzen, Krigsassessor.....	267.	Rasmussen, Mette.....	126.
Koch, Borgmester.....	548.	Ræedel, Henriette.....	145.
Krigsministeriet . .	83, 130, 161.	Rode, Prokurator.....	364.
Larsen, Kroejer.....	820.	Rowann, Ingeniør.....	772.
— Gaardejer.....	304.	Røber, forhenv. Gjæstgiver . .	300.
— Peder, Enke efter . .	403.	Schierbeck, Chr.....	712.
Levetzau-Raben, Kammerherre	145.	Scheitel, Tømmermester	101.
Lipke, Borgmester.....	244.	Schøtz, Hestehandler.....	651.
Lotteribestyrelse (Diakonisse)	357.	Seidelin-Brink, Assessor	616.
Lund, Murmester.....	101.	Sielle, E. F.....	244.
— Sagfører.....	271.	Skifteret, Aarhus Kjøbstads . .	642.
Luun, Villars, Ingeniør .	317, 702.	Skiftekommission, Hof- og Stads	rettens . . . 634.
Madsen, J., Gaardejer.....	815.	Skifteret, Frijsenborg-Faurschov	642.
Mannings Dødsbo.....	440.	Smith, Skibsfører.....	810.
Marstrand, Konsul.....	440.	Stehr, Gaardejer.....	616.
Mertz, Wilhelmine	83.	Søndersø Sogneraad.....	34.
Meyer, Prok. Konkursbo	364.	Sørensen, H., Gaardejer	820.
Middelfart Diskontoinstitut . .	558.	Thomsen, Frøken.....	794.
Middelhede, Gaardejer.....	657.	— Vexellerer.....	238.
Mortensen, Otto, Gaardejer . .	42.	Thorsen, Sagfører.....	271.
Morthensen, Kjøbmand.....	300.	Thorkelshols Rep.....	448.
Murta, W.....	743.	Tennesen, Marschandiser	351.
Nielsdatter, Ane.....	820.		
Nielsen, Jørgen, Gaardmand .	126.		
— Birthe, Hansens Enke	126.		
— C., Redaktør.....	271.		
— Gaardejer.....	304.		
— Smørhandler.....	344.		

	Pag.		Pag.
Weirsø, Fabrikant.....	216.	Wrisberg C.....	631.
Westergreen, Kjøbmand	682.		
Wille, Redaktionssekretær ...	271.	Øllgaard & Thorsen.....	513.

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Abrahamson, S.....	169.	Callender, G.....	169.
Albeck, Carl Chr.....	330.	Cambridge, G.....	169.
Andersdatter, Karen.....	751.	Cameron, D.....	169.
Andersen, Andreas.....	90.	Carstensen, N Fr.....	630.
— Anders.....	396.	Christensen, Ane C.....	320.
— Anton.....	420.	- And.....	553.
— A. J.....	613.	- Carl E.....	354.
— Ellen.....	495.	— Jens Fonvad	24.
— Jens.....	490.	— Jens Chr.....	61.
— J. P.....	573.	— Jens.....	693.
- J. P.....	724.	— Hyldgaard	75.
— Rasmus P.....	121.	— Laust.....	377.
Andersson, Nils P.....	82.	- L. Chr.....	320.
— Pehr.....	112.	— M.....	599.
Andreassen, Johanne.....	289.	— Morten.....	428.
Andresen, Johanne.....	51.	- Ole.....	785.
Arnold, W.....	169.	- N. Chr.....	522.
Asmundsson.....	407.	Christian, Hans.....	169.
		Christiansen, Chr.....	266.
Balle, forhenvær. Brandfoged .	259.	- J. M.....	613.
Ballemand, M.....	606.	— Jens.....	524.
Barnes, W.....	169.	— Jens.....	669.
Barker, H.....	169.	Christchow.....	169.
Bean, Mc. Mathilde.....	169.	Cox.....	169.
Behrendt, A. C.....	666.		
Bengtzen, Thomas.....	116.	Baue, C. J.....	676.
Benjamin, James.....	169.	Dorrisen, Kirstine.....	425.
Bendtsdatter, S.....	722.		
Bean, Asmus.....	760.	England, H.....	169.
Bloch, O. P.....	653.	Eriksson, Johan.....	482.
Bowell, J.....	169.	Eskildsen, Ludovika.....	653.
Brenning, P.....	653.	Evertsen, Birgitte.....	590.
Briggs, J.....	169.		
Bruun, Borgmester.....	227.	Fischer, J. S.....	317.
- Mads Ch.....	749.	Fleron, Vilhelm.....	387.

Pag.	Pag.		
Foged, Thomas.....	313.	Hendriksen, Niels Chr.....	393.
Franck, Carsten.....	637.	Hennesey, A.....	415.
Frandsen, N.....	568.	Henry, George.....	169.
— J. C.....	568.	— William.....	169.
Frantzen, And. A.....	761.	Holm, Chr.....	530.
Frederiksen, Anna.....	555.	- Else.....	530.
— Fr.....	555.	— Louise.....	727.
— Kristen.....	65.	Hodge, J.....	169.
Frederik, R.....	169.	Holst, R. S.....	5.
Friis, Poul.....	539.	Hyltgaard, Chr.....	75.
Frørup, C. F. A.....	520.		
		Jacob, E.....	169.
Gerber, Barber.....	444.	Jacobsen, P. Chr.....	709.
Gibbs, R.....	169.	James, W.....	169.
Gittens, W.....	169.	- J.....	169.
Griffith, J.....	169.	— Thomas.....	169.
Grund al, Marie.....	620.	Jensdatter, Ellen.....	605.
		Jensen, Andreas.....	371.
Haglund, J. M.....	765.	— Ane Marie.....	21.
Hammer, Theodor.....	402.	— Carl Chr.....	467.
Hansdatter, Maren Kirstine . .	48.	— Carl Justus.....	232.
— Maren, Hansens Hu-		— Christen.....	58.
stru	59.	— Christine.....	28.
Hansen, Bertha.....	466.	— Chr. P. J.....	230.
- Carl.....	498.	— Frederik A.....	799.
— Godfredsine, Johansons		— Georg.....	594.
Hustru.....	253.	— Jakob.....	436.
- Henrik J.....	460.	- J. A.....	724.
— Hans.....	421.	— J. Chr.....	541.
— H. P.	446.	— Jørgen	78.
— Hansine Karentine	95.	— Hansine	372.
— Johan.....	1.	— Hans.....	HO.
— Jacob.....	263.	- Mads P.....	242.
— Lars.....	802.	— Martin Fr.....	670.
— Ludvig.....	758.	— Martin.....	479.
— Mathias	554.	— Marie E.....	541.
— Martin.....	383.	- Niels E.....	712.
- M. P.....	524.	- Niels.....	473.
— Nathalie.....	155.	— Peter.....	18.
— Niels Martin.....	310.	— P. G., Overretssagfører	
— Ole.....	639.	i Nykjøbing.....	227.
— Vilh. Evald	362.	— Poul Chr.....	346.
Hartz, Ernst.....	456.	— Rasmus P.....	282.
Harrison, F.....	169.	— Sidse Marie.....	347.
Hartmann, J. H.....	653.	— Sidse.....	66.

	Pag.		Pag.
Jensen, William C.....	240.	Lauritzen, Chr.....	510.
Jessen, Johannes W.....	349.	Levin, Jørgen.....	88.
Johansen, Ane, Steenbergs Enke 72.		Lewis, Eduard.....	169.
— Ole.....	72.	Lund, Jens L.....	825.
Johnsen, Chr.....	524.	Lütken, Chr. L.....	287.
Isac, Ch.	518.	Månsson, N.....	296.
Jønsson, Erik.....	94.	Madsen, Kirsten.....	266.
Iversen, Ida, Nielsens Hustru .	31.	— Chr.....	753.
Jørgensdatter, Maren.....	374.	— H. Chr.....	387.
Jørgensen, Jens.....	575.	— Niels.....	563.
— Jens (Herolden) 578,		Marsh, Th.....*	628,
580, 583, 621.		Martin, Ch.....	169.
— Johan Otto.....	411.	Michael, G.....	169.
— Johanne.....	354.	Mikkelsen, Christiane.....	256.
-- Hans.....	723.	Mortensen, Fr.....	292.
— Hans P.....	335.	— Ole P.....	679.
— Lars.....	139.	Neumann, A. J.....	432.
— Petrine.....	316.	Nicolaisen, Johan.....	805.
— Peder.....	298.	Nielsen, Anders.....	824.
— Kirkesanger og Skole-		— Chr.....	158.
lærer.....	300.	— Else K.....	98.
- Therkild.....	292.	— Jens P.....	17.
Kjeldsen, Høker og Grosserer .	118.	— Johan C.....	498.
Kjøge, L. P.....	223.	— Johan P.....	458.
Knudsen, Hans.....	136.	— Johanne C.....	98.
— Knud.....	732.	— J. P.....	438.
— Rasmus.....	308.	— Hanne, Meyers Hustru 22.	
— Peter.....	496.	— Nielsine.....	98.
Koefoed, Prokurator.....	227.	— N. P.....	527.
Kofoed, Julius.....	134.	— N. J.....	563.
Krabbenhøft, Jens.....	356.	— Niels Chr.....	320.
Lage, S. Andersen.....	136.	— Oskar.....	454.
Lange, Benedicta.....	13.	— Peder.....	508.
Larsdatter, Ane K.....	613.	— Søren.....	606.
Larsen, Anders.....	391.	— Sætteskipper.....	294.
— Carl W.....	781.	Nissen, A. C.....	418.
— Jens.....	213.	Norberg, Karen.....	308.
- Fr. C.....	788.	Olesen, Chr.....	618.
— Hans.....	139.	— Jens.....	255.
— Peder.....	714.	— Karen, Jacobsens Hustru 69.	
Larsson, Per.....	40.	Olsen, Hans.....	136.
Lauesen (Winther).....	571.	Otterstrøm, Maren K.....	13.
Laursen, Sara.....	728.		

	Pag.		Pag.
Pedersen, Erik Ch.....	3'2.	Schou, Albine.....	18.
— Jacob.....	108.	Simonsen, S. Th.....	551.
— Jens.....	721.	Simons, G.....	169.
— H. P.....	714.	Skarø, Høker.....	544.
— Lars.....	714.	Sobers, J.....	169.
— Morten.....	139.	Spencer, J.....	169.
— Marie, Pehrsons Hu-		Stenberg, Enke.....	72.
stru	69.	Stockholm, Morten.....	428.
— Peter.....	470.	Stougaard, F. M.....	292.
— Therkel.....	524.	Strange, L. P.....	663.
— P. Seier.....	320.	Strøm, Julie.....	823.
Pehrsson, JonS.....	435.	Stræde, Ch. Chr.....	266.
- N.....	296.	Søderstrøm, Ane.....	155.
Petersen, Niels.....	453.	Sørensen, Ane D., Leibølles	
— Mette.....	380.	Hustru.....	13.
— Viggo.....	282.	— Ane.....	312.
Poulsen, Anders P.....	317.	— Jørgen.....	389.
— Fr. E.....	591.	— Jesper.....	375.
— Johan Jens.....	72.	— Laust.....	474.
Priis, Johan.....	493.	— Niels P.....	261.
		- N. Chr.....	740.
Rasmussen, Anders.....	613.	— Søren P.....	124.
— Ane Marie.....	409.	Sørensdatler, Marie, Hansens	
— Børge.....	66.	Enke.....	412.
— Christine.....	391.	Sunesen, Møllersvend.....	1.
— Hansine.....	623.	Svendotter, Caroline.....	661.
— Lars Chr.....	646.	Teisen, L. H.....	587.
— Marie, Nielsens Enke	547.	Thorendahl, Edvard.....	736.
- Peder.....	80.	- J. O.....	736.
— R., kaldet Sørensen	728.	Thomas, Mary.....	169.
— Søren.....	52.	— J.....	169.
- W. (Herolden) . . .	585.	Thomsen, Ch. C.....	541.
		Thorup, August.....	239.
Salomon, Axelline.....	169.	Thybo, Lar. C. C.....	320.
— C. W.....	593.	Villumsen, Johanne.....	790.
— Susanne.....	169.	William, J.....	169.
Samuel, J. ».....	169.	Willumsen, N.....	491.
— John.....	169.	Winther, Axel.....	674, 730.
— Ch.....	169.	Øgaard, Carl.....	368.
Sandberg, Carl Fr.....	15.		
Schlegel, Isidor.....	343.		
Schmidt, J. P. S.....	718.		
- Ch. N.....	778.		

FORTEGNELSE

over

de i Sagregisteret benyttede Rubrikker.

Afvisning.	Fæstevæsen.
Aktieselskab.	Gave^
Aktionsordre.	Gjentagelse.
Angivelse (falsk).	Gæld.
Appel.	Handelsbøger.
Arv.	Helligbrøde.
Assurance.	Hittegods (ulovlig Omgang med).
Assurancesvig.	Hjemvisning.
Barnefødsel i Dølgemaal.	Honorar.
Bedrageri.	Hæleri.
Betaling.	Inddæmning.
Betleri.	Indicier.
Blodskam.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Brandstiftelse.	Island.
Drab.	Kaution.
Ejendomsret.	Kjøb og Salg.
Embedsforhold.	Kommunalvæsen
Embedsmand,	Konfiskation.
Erstatning.	Krigsvæsen.
Fallit.	Konkurs.
Fanger.	Kontrakt.
Falsk.	Kvaksalveri.
Fattigvæsen. •	Landboforhold.
Fiskeri.	Lejeforhold.
Fogedforretning.	Lotterispil.
Folkekirke.	Løstgæteri.
Fragt.	Løstgæteri.
Frihed (Krænkelse af Andres),	Militæretaten.
færgerettighed.	Medikamenthandel .

X Fortegnelse over de i Sagregisterot benyttede Rubrikker.

Mened.	Straf.
Næringsbrug (ulovlig).	Testament.
Nødværge.	Tilregnelighed.
Paasejling.	Toldforordning (Overtrædelse af).
Pant.	Toldsvig.
Politivedtægt.	Tyveri.
Presseforseelse.	Udeblivelsesdom.
Procedure.	Udvisning af Landet.
Ran.	Uterligt Forhold.
Rettens Pleje.	Utugt.
Røveri, Trudsler.	Valgberettigelse.
Selvtægt.	Varemærke.
Servitut.	Vestindien.
Skatter og Afgifter.	Vidneførsel.
Stadfæstelsesdom.	Vold.
Statsforbrydelse.	Voldtægt.
Succession.	Værgemaal.
Sundhedsvedtægt (Overtrædelse af).	Værnething.
Søterritorium.	Ærefornærmelse.

SAGREGISTER.

Afvisning.	Pag.
<p>En Sag, hvorunder en Person var tiltalt for ulovlig Omløben med Varer, afvist, da den Bøde, som efter Lovgivningen kunde idømmes ham for det paasigtede Forhold i Forbindelse med Værdien af de Varer, om hvis Konfiskation, der kunde være Spørgsmaal, ikke udgjorde summa appellabilis</p>	24.
<p>En Paastand om Uefterreteligkjendelse af en under en Politiretssag brugt Behandling afvist, da Sagen ikke var lovligt forfulgt inden Udløbet af de ordinære fatalia appellationis, og Pl. 25 Januar 1816 ikke kunde antages at have sigtet til de Tilfælde, hvor de af en Dommer under kriminel Undersøgelse iværksatte Handlinger, appelleres under den civile Proces Former for at drage Dommeren til Ansvar, og Paastanden om, at Sagen, forsaavidt Dommeren var paastaaet anset med Straf efter Straffelovens 21de Kapitel, maatte betragtes som Sag i 1ste Instants, manglede Hjemmel i Lovgivningen; tillige udtalt, at Afvisning ogsaa af den Grund var beføjet, at der ikke kunde være Spørgsmaal om at annullere en Retsbehandling, der havde fundet sin Afslutning ved det af Appellanten selv tilbudte og godkendte Forlig med den ustævnte Person, efter hvis Anmeldelse Undersøgelsen var indledet 37.</p>	
<p>En Højesteretsstævning afvist, da Stævningen i Sagen, i hvilken Indstævnte ikke havde givet Møde, ikke saas at være forkyndt for de vedkommende Tilforordnede i Overretten, og Citanten desuden ikke for Højesteret havde fremlagt forskjellige i foregaaende Instants irettelagte Dokumenter.....</p>	300.
<p>En Højesteretsstævning, efter hvilken Indstævnte ikke havde givet Møde, afvist, da den Overretten forelagte Gjæsteretsakt havde indeholdt Beskrivelse af et i Sagen afholdt Retsmøde, hvilket nærmere var omtalt i den indankede Dom, men en Beskrivelse af samme hverken fandtes i den Højesteret forelagte Gjæsteretsakt eller i de andre fremlagte Dokumenter, og den ovennævnte Doms Afsigelsesdato desuden var urigtig angiven.....</p>	317«
<p>En Højesteretsstævning i en Sag, hvor Indstævnte ikke havde givet Møde, afvist, da Stævningen ikke fandtes at være lovlig forkyndt,</p>	

idet Forkyndelse ikke var sket paa den i Stævningen opgivne Bolig, men derimod paa et andet, af Stævningmændene som hans Kontor betegnet Sted for en der tilstedeværende Grosserer 574-

Aktieselskab.

Et udenlandsk Firma, der ifølge Overenskomst havde forpligtet sig til at tage Part i et Aktieselskab, paa Grund af Modpartiets Brud paa Overenskomsten, kjendt berettiget til mod Tilbagelevering af de til Firmaet udfærdigede Aktier, at faa det indskudte Beløb tilbagebetalt..... 513.

Aktiønsordre.

En for Tyveri Tiltalt anset efter § 243 116.
 En for Tyveri Tiltalt anset efter § 247 282.
 En for uterligt Forhold Tiltalt anset efter Politivedtægt..... 287.

Angivelse (falsk).

En Tiltalt anset efter § 226 for 2 til Justitsministeriet indgivne Klager over en Kriminalretsassessor, Straffen efter Omstændighederne nedsat..... 761.

Appel.

Udtalt, at en Person havde været beføjet til i Medfør af L. 1-6-19 at indstævne en af ham paaanket Fogedkjendelse. hvorved en begjært Udsættelsesforretning kun fremmedes i begrændset Omfang, umiddelbart til Høiesteret 267.

Arv.

Antaget, at en Bestemmelse i et Testament, hvorefter en Kapital der var tillagt Børnene af et Ægtepar, først maatte udbetales disse, naar de efter Loven vare fuldmyndige, ikke hjemlede Baandlæggelse af den Kapital, der herefter tilfaldt et af Børnene — en Pige — der, forinden hiin var fuldmyndig, havde indgaaet Ægteskab; hendes Mand derfor kjendt berettiget til at erholde Kapitalen udlagt til fri Raadighed..... 616.
 Kjøbenhavns Magistrats Paastand om Udlæg til Fattigvæsenet af Arv efter en som Lem i Almindelig Hospital afdød Person, som havde efterladt sig en Datter, ikke taget til Følge..... 634.

Assurance.

En Brandforsikkrets Paastand paa Erstatning for yderligere Brandskade paa Maskindele, beroende i et i vedkommende Police ikke omtalt Lokale, ikke taget til Følge, uanset at det i et med hans Forsikkringsforslag fulgt Rids var bemærket, at der ogsaa fandtes Maskindele i det andet Lokale ; da den fordrrede Erstatnings Størrelse ikke var itide og tilstrækkeligt legitimeret paa 4en i Policen ommeldte Maade, denne indskrænket til det Beløb,

hvorom den Brandlidte og Assurandøren umiddelbart efter Branden vare komne overens. Forsikringsbetingelserne lagte til Grund, skjøndt Policen ved en Fejl var bleven afleveret til Paa-gjældendes ligeoverfor boende Broder..... 216.

Assuraneesvig.

En Tiltalt anset efter § 259, navnlig, ved svigagtigen at have op-givet et brændt Kvantum Hamp langt større, end det i Virkelig-heden var..... 330*
§ 259 anvendt..... 112.

Barnefødsel i Dølgsmaal.

En Tiltalt anset efter § 195 under særligt Hensyn til den pludselig indtraadte Fødsel 28.
En Tiltalt anset efter § 195, Straffen efter Omstændighederne ned-sat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage..... 289.
En Tiltalt anset efter § 195 476.

Bedrageri.

En Tiltalt efter Omstændighederne frifunden..... 75, 232, 530.
3 Tiltalte, der havde afkøbt en Person forskellige Besætningsdele, som vare indbefattede under en Kreditforenings Pant efter samtlige Omstændigheder frifundne..... 136.
En ved Overretten efter § 251 Anset, i Henhold til § 36 ikke paa-lagt Straf, da Forholdet maatte henføres under Straffel.s § 256 401.
En for bedrageligt Forhold Tiltalt frifunden, da hans Forhold med at yde sin Søn og sin Svigersøn Dækning for deres Tilgodeha-vende efter Omstændighederne ikke fandtes at kunne betegnes som bedrageligt, og navnlig ikke at kunne henføres under § 261, da han ej turde antages paa Dispositionstiden at have maattet forudse sin forestaaende Fallit..... 536.
En for Meddelagtighed i Bedrageri Tiltalt frifunden, da der ikke var aldeles tilstrækkelig Gruvd til at antage, at en om nogle pantsatte Besætningsgjenstande indgaaet Handel havde været pro forma og det heller ej kunde statueres, at han havde været sig det Strafværdige i Medtaltals Handlemaade overfor vedk. Kreditforening bevidst..... 428.
En Tiltalt, anset for ved urigtige Anbringender om sine Formue- og Familieforhold at have skaffet sig Kost og Logis paa Kredit samt et mindre Laan, anset efter § 251 372.
En Tiltalt, der, efter at have drukket en Gaardejer fuld, franarrede denne Penge, anset i Henhold x til §251, medens Overrøtten havde anvendt § 257 749.
§ 251 endvidere anvendt..... 22, 158, 466, 693.
En Tiltalt anset efter § 252 412.
En Møller anset efter § 253 for at have taget flere Toldkar end

- berettiget, samt for regelmæssigt i længere Tid at have tilvendt sig en Klump af den til Bagning indleverede Deig. En medtalt Møllersvend anset efter samme §..... 1.
- En Mand, der havde overtaget en i den af ham købte Ejendom indestaende Gjæld til en Kreditforening med Panteret i Ejendommen, saaledes som denne fandtes beskrevet i den ved Gjældsforholdets Stiftelse afholdte Taxationsforretning, anset efter § 253 for at have solgt bort af den Besætning, han selv indførte paa Gaarden, hvilken han overtog uden Besætning, med den Følge, at Panthaveren ikke fandt Dækning, hvad Tiltalte havde indrømmet at have indset maatte blive Tilfældet..... 32.
- En Tiltalt anset efter § 253 for urigtigen at have angivet for Auktionsretten, at noget sammen med Ejendommen pantsat Avl ikke længere eksisterede, medens denne i Virkeligheden henstod paa Naboejendomme og senere af ham blev afhændet til egen Fordel 61.
- En Person, der efter sin Udtrædelse af Brandvæsenets Tjeneste havde svigagtig tilegnet sig et ham til Brug i Tjenesten udleveret Par Benklæder, idet han istedetfor disse tilbageleverede et Par værdiløse Benklæder, som han med paatrykt Stempel havde søgt at give Udseende af at være Brandvæsenets, anset efter § 253 65.
- En Tiltalt, der havde tilegnet sig og til Hnsbrug benyttet et 01-træ, der for et Par Aar siden var leveret ham med 01 og som skulde tilbageleveres, naar Øllet var opbrugt, anset efter § 253 420.
- En Tiltalt, der havde afhændet af de til en Kreditforening pantsatte Besætnings- og Inventariegenstande paa en Tid, da han maatte forudse, at Kreditforeningen for resterende Renter vilde gjøre Udlæg i sit Pant, anset efter § 253 og § 260 smhldt. med Konkurslovens § 168 428.
- En Tiltalt, der var separeret fra sin Hustru med Ophævelse af Formuefællesskab, anset efter § 253 for uden hendes Vidende og Villie til egen Fordel at have afhændet en hende tilhørende Kakkkelovn, som hun havde laant ham..... 436.
- En Person, der var antaget til at varetage en Præstegaards Avlsbrug anset efter § 253 for at have tilvendt sig Betalingen for 1 Td. Rug, idet han for vedk. Kjøbmand, til hvem han for sin Husbond kjørte Rugen tilsalgs, opgav, at denne Tønde af Læsset, der var opmaalt af Husbondens Beholdning uden Kontrol, tilhørte hans Fader og derefter kun bragte Præsten Betalingen for den øvrige Rug; anset efter samme § for at have givet sin Fader 2 Tdr. af Præstens gode Kartoffler istedetfor 2 Tdr. af Faderens frosne Kartoffler..... 724.
- § 253 endvidere anvendt..... 18, 155, 411, 599, 693.
- En Tiltalt, der af en Pengepung, som med dens Indhold — 15 Kr. — midlertidigt var givet hende i Bevaring, svi gagtigen havde tilegnet sig et Beløb af 50 Øre, ikke paalagt S tr afan svar i Med-

- før af § 254, da Pungens Ejer havde frafaldet Erstatning i nævnte Anledning..... 253*
- En Tiltalt, som ifølge Kontrakt havde lejet Klædningsstykker for en maanedlig Betaling, saaledes at Klæderne skulde blive hans Ejendom, naar Ansættelsesværdien var betalt, anset efter § 256 jfr. § 253 for, uagtet Afdragene ikke vare erlagte, at have pantsat Tøjet, skjøndt han vidste, at Tøjet ikke var hans Ejendom og at han ikke havde rimelig Udsigt til at kunne indløse eller betale dette..... 58.
- En Tiltalt, der havde solgt tvende Geder, der ved Udpantningsforretninger vare udlagte til Fyldestgjørelse for resterende Kommuneskat m. m. for efter hans Forklaring at blive i Stand til at betale de nævnte Restancer, hvilket han dog først gjorde, efter at offentlig Undersøgelse mod ham var indledet, anset efter § 256, jfr. § 253 255.
- En Husmand, der ved en hos ham foretaget Udlægsforretning havde givet Anvisning paa en ham tilhørende Panteobligation, der var givet 3die Mand i Haandpant, for en Part af dens paalydende Beløb, anset efter § 256, for efter at Udlæg i bemeldte Obligation var gjort, senere, da Haandpanthaveren efter hans Opfordring havde nægtet at udlevere Obligationen mod at faa sin Fordring fuldt betalt, at have modtaget Obligationens paalydende Beløb, da dette tilbødes ham af den om Udlæget uvidende Kreditor, og forbrugt dette uden at have afgjort sin Gjæld til Udlægshaveren 346.
- En Agent for et Aktieselskab, der havde afhændet et for Selskabets Regning anskaffet og ham til Brug overladt Kjøretøj, saaledes at dette, naar den efterhaanden erlagte Lejeafgift havde naaet en vis Størrelse skulde være hans Ejendom, anset efter § 256 smhdt. med § 253, medens han af Overretten var anset efter § 257 539.
- En Tiltalt, der dels uberettiget til eget Brug havde anvendt 2 Kr., der af hendes Husmoder vare leverede hende til Indkjøb af Sukker og foregivet at Pengene vare anvendte efter Bestemmelsen og at Sukkeret vilde blive bragt, dels i hendes Husbonds Navn uden hans Vidende og Villie taget Varer hos en Værtshusholder for nogle og firsindstve Øre, anset efter § 256 jfr. §§ 253 og 251 620.
- En Person, der, efter at der var gjort Udlæg i hans Løsøre effekter, hvorunder han havde frafaldet Ret til at udtage Gjenstande overensstemmende med Konkurslovens § 160, havde af Nød brugt en Favn Brænde og solgt Gjenstande til ca. 35 Kr. samt ved Auktioneringen af det Udlagte lagt Dølgemaal paa Arbejdsredskaber til 13 Kr. anset efter § 256, jfr. § 253 639.
- En Tiltalt, der efter at 2 Kreditorer havde gjort Udlæg i en Del ham tilhørende Varer og i samtlige hans Bogfordringer, i Mellemtiden indtil han opgav sit Bo til Konkursbehandling, havde af-

- hændet forskellige af de udlagte Varer og inkasseret 3 af de lagte Fordringer, efter Omstændighederne anset efter § 256, da hans Formening om, at han vilde kunne skaffe Udlægshavernø Dækning og blive i Stand til at fortsætte sin Forretning, ikke kunde forkastes og han ikke havde havt nogen direkte Fordel ved eller havde forbundet nogen egentlig bedragerisk Hensigt med sin Fremgangsmaade 666.
- Et Fruentimmer, der havde lejet et Værelse i en Gjæstgivergaard, skjøndt hun var blottet for Penge og det var hendes Hensigt, naar hun der havde udøvet et Tyveri, at snige sig bort uden at betale, anset efter § 256, jfr. § 251 727 .
- En Husmand, der havde kjøbt en Ejendom uden Besætning, i hvilken tilligemed Avl, Afgrøde o. s. v. en Kreditforening havde Pant, medens der endnu ikke var udstedt Obligation af Husmanden, anset efter § 256, jfr. § 253, for, efter at Kreditforeningen havde gjort Udlæg dels i Ejendommen m. m., dels i Besætningsdele, at have solgt en udlagt Ko og brugt Pengene til Føde . . 790-
- En kjøbenhavnsk Handlende, der ikke blot efter Undersøgelsens Begyndelse vedblivende i betydeligt Omfang under vildledende Benævnelser havde solgt en Vare, som han vidste var kunstigt Smør, men ogsaa har været vidende eller i al Fald havt sikker Formodning om, at det samme var Tilfældet med den Vare, som han forinden Undersøgelsens Begyndelse solgte under Benævnelsen fint Smør, anset efter § 257 118.
- Ejeren af en Ejendom, i hvilken en Panthaver havde gjort Udlæg tilligemed i den paa Marken henstaaende Sæd og samtidig taget Ejendommen til brugeligt Pant, anset efter § 257, fordi han, der havde faaet Lov til at bo paa Ejendommen, medens Indhøstning m. m. besørgedes af Udlægshaveren, havde aftærsket og forbrugt af den indhøstede Sæd, medens han efter Omstændighederne og navnlig, fordi han i Henhold til nogle forudgaaende Forhandlinger forment at have Ret til at bruge af Frugterne indtil Auktionen, ikke skjønnedes at have handlet med egentlig svigagtig Hensigt..... 213.
- En Tiltalt, der havde forladt sit hidtidige Opholdssted i den Hensigt at unddrage sig Betalingen af et ham af hans Arbejdsgivere ydet Forskud samt af et til en Skræder skyldigt Beløb for paa Afbetaling leverede Klæder, anset efter § 257 458,
- En tiltalt Møller og hans Søn anset efter § 257 for ved Førelsen af en Kontråbog at have bibragt en Kunde den urigtige Forestilling, at han efter Formalingen fik den Vægt af Korn , som kontraktmæssig tilkom ham..... 568.
- En Tiltalt, der havde opholdt sig en Nat i et Gjæstgiveri, fra hvilket han, da manglede Penge til at betale med, hemmelig tog bort uden at betale et skyldigt Beløb af 1 Kr. 45 Øre anset efter § 257 599.

Eu Person, der havde Irjøbt et Uhr paa Kredit under Opgivende af et urigtigt Navn, som indførtes i Uhrmagerens Bog, medens han som sin Bopæl opgav det Sted, hvor han snart skulde dytte hen, og samme Dag solgte Uhret, anset efter § 257, da det efter Omstændighederne ikke fandtes uantageligt, at han, da han købte Uhret, havde til Hensigt ved Lejlighed at berigtige sin Gjæld, og Uhrmageren efter sin Forklaring ikke ved Salget havde lagt Vægt paa det opgivne Navn.....	740-
Betaling.	
En tidligere Indehaver af et Firma til Forhandling af Lotterisedler tilpligtet at betale de ham selv, efter at han havde overdraget Firmaet til 3die Mand, overlade Lotterisedler, idet hans Paastand om, at der mellem Kreditor, ham og den senere Firmaindehaver skulde være truffet Overenskomst om, at Firmaet skulde betale disse Lotterisedler, ikke var bevist, og det efter de foreliggende Omstændigheder ikke fandtes deraf, at Firmaet i Lotteriets Bøger fremdeles var debiteret ogsaa for dette Beløb, at kunne udledes, at han ikke var personlig Debitor for Beløbet.....	357.
(se ogsaa Fragt og Gjæld).	
Betleri.	
En Tiltalt frifunden.....	599.
Straf for Betleri idømt 80, 239, 312, 335, 354, 371, 372, 315, 383,458, 486, 605, 721, 723.	
Blodskam.	
En Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis.....	298.
En Tiltalt, der havde plejet legemlig Omgang med sin* Datter, anset efter § 161	555.
En Tiltalt anset efter § 161, jfr. tildels § 46, og efter § 176 smh. med § 16 samt efter § 174	824.
Brandstiftelse.	
§ 281 anvendt.....	112, 375, 646.
En Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis.....	330.
En Tiltalt, der efter en pludselig fattet Tanke med en Tændstik satte Ild i Tagskjæget paa et Hus, men da Ilden havde fænget, fortrød sin Gjerning og væsentlig bidrog til Ildens Slukning, saa at der kun skete en ubetydelig Beskadigelse af Huset, anset efter § 281, jfr. § 283 og § 60	362.
En Tiltalt anset efter § 281, jfr. § 46	799.
En for Overtrædelse af § 284 Tiltalt frifunden, idet det ikke med tilstrækkelig Sikkerhed kunde antages, at en i hans Gaard opstaaet Ildbrand, var foraarsaget ved et af ham paa hans af straa-tækte Bygninger omgivne Gaardsplads affyret Skud.....	802.

Drab.

- En Tiltalt anset efter § 186 for at have skilt sit Barn ved Livet 623.
- En Tiltalt anset efter § 190 for at have indgivet sit spæde Barn
Svovlsyre 661.
- En Tiltalt, der, efter at den Person, hvem han efter sit Sigende
for at værgе sig, havde slaaet med en Øxe i Hovedet, saaledes
at han var faldet om, kastede denne i Vandet under saadanne
Omstændigheder, at han maatte indse og virkelig ogsaa vil have
indset, at denne derved maatte omkomme, anset efter § 186 . . 765.
- En Tjenestepige der, da hun mærkede sin Fødsel som forestaaende,
satte sig paa et Kloset og der fødte et levende Barn, som faldt
ned i Klosetspanden, hvor hun lod det ligge uden i nogen Hen-
seende at drage Omsorg for det, anset efter § 192, 1..... 95.
- To Tiltalte, af hvilke den ene i en Kjøbmands Butik havde væd-
det med en Person om, at denne i Løbet af $\frac{3}{4}$ Time skulde
tømme 50 Bittersnapse, medens den Anden, der bestyrede Bu-
tiken, efterhaanden som Glassene tømtes atter fyldte dem, an-
sete efter § 198 for at have foraarsaget Personens Død, der ind-
traadte samme Nat, efter at han af dem som besvimet var baaret
hjem og lagt paa sin Seng uden videre Tilsyn..... 318.

Ejendomsret.

En Sagførers Konkursbo som Besidder af en paa Ihændeher ly-
dende Livsforsikringspolice, ikke fritaget for nærmere at godt-
gjøre Ejendomsrettens Overgang fra den Forsikrede, idet den
Omstændighed, at de aarlige Præmier siden 1869 vare udrede-
de af Sagføreren og Policens daværende Værdi var godtgjort den
Forsikrede af denne, ikke turde antages at medføre Opgivelsen
af den Forsikredes Ret efter Policen, eftersom denne i Sagfø-
rens Hovedbog var debiteret for samtlige de saaledes udrede-
de Beløb, og derfor maatte anses hele Tiden af Sagføreren at være
betragtet som Policens Ejer. Da der derhos savnedes Lovhjem-
mel for at tilstede, at Beviset for Sagføreren Ejendomsret sup-
pleredes ved hans Ed, Konkursboet paalagt at udlevere Policen
til den Forsikredes Enke mod Refusion af ovennævnte Udlæg . 364.

(Se ogsaa Søterritorium og Gave.)

Embedsforhold (Forbrydelser i).

- En fungerende Sognefoged anset efter Straffelovens § 144, jfr. § 131,
for at have undladt til Politimesteren at indberette et for ham
anmeldt Tyveri af tvende 2 Øres Boller..... 139.
- En Brandfoged, der dels havde undladt at holde og dels ufuldkom-
ment holdt Brandsyn samt for at give det Udseende af, at Brand-
synet var holdt til lovbestemt Tid, havde i Brandbogen udfyldt
Rubriken «naar visiteret» samt underskrevet Tilførselen foruden
med sit eget tillige med Brandsynsvidnernes Navne uden disses Til-
ladelse, anset efter § 143, jfr. § 144, § 134 jfr. § 144, samt efter § 270 259.

En Skolelærer og Kirkesanger, der ved Provsteretsdom var anset med Embedsfortabelse, idømt Mnlkt til Amtsfattigkassen for paa Grund af Drikfædighed at have røgtet sine kirkelige Forretninger og sit Skolelærerembede paa anstødelig og utilfredsstillende Maade..... 300.

Embedsmænd.

En Retsbetjent anset berettiget til at oppebære Alderstillæg, idet de i den almindelige Lønningslov af 26 Marts 1870 indeholdte Regler om Beregningen af den Tjenestetid, der giver Adgang til Alderstillæg, maatte anvendes lige saa vel ved Loven om Retsbetjentenes Lønninger af 1 Juli 1870 som ved de øvrige særlige Lønningslove, forsaavidt ikke den særlige Lovs Indhold med Nødvendighed maatte føre til at anse de almindelige Regler for uanvendelige..... 548.

• Erstatning.

En Slesvigers Fordring paa Erstatning for Beslaglæggelse af hans Ejendom ikke taget til Følge, da Beslaglæggelsen efter de foreliggende Omstændigheder skjønnedes at være sket som en nødvendig Foranstaltning til Rigets Forsvar under en umiddelbart truende Kamp, ifølge Krigens Ret, og den Staten tilkommende Højhedsret og ikke kunde betragtes som en Expropriation ... 161.

En efter § 203 anset Tiltalt tilpligtet at udrede Erstatning for Lidelse m. . v..... 261, 263.

En efter § 203 smhdt. med § 40 in fine anset Tiltalt paalagt Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab, derimod ikke for Lidelser..... 313.

Erstatning for Misligholdelse af en Lejekontrakt paalagt en Indstævnt efter Ansættelse af uvillige Mænd..... 403.

En Erstatningsfordring taget til Følge under en kriminel Sag, medens den allerede af den Grund, at den ikke havde været undergivet Underrettens Paakjendelse, af Overretten var bleven afvist 498.

Sælgeren af en kjøbenhavnsk Ejendom frifunden for Kjøberens Paastand om Erstatning, fordi nogle Lejligheder i Kjælderetagen, i hvilke der mod Bygningskommissionens Forbud var anbragt Komfurer, ikke maatte benyttes til Natteophold, idet det dels ikke saas af Sælgeren at være foregivet, at han havde erhvervet den Tilladelse, der, som Kjøberen maatte vide, var nødvendig ifølge § 57 i Bygningsloven af 21 November 1871, dels ikke var Grund til at antage, at Sælgeren paa anden Maade svigagtig havde fremkaldt eller benyttet sig af en urigtig Forestilling hos Kjøberen i den ommeldte Henseende..... 609.

En for Bedrageri Tiltalt, der havde solgt en Del af et Parti Garn, som hans Hustru uden Hensigt til at betale havde taget paa Kredit, ikke paalagt Erstatning, da han kun kunde gjøres an-

	Pag.
svarelign for den Del af Garnet, han selv havde solgt, og sammes Værdi ikke tilstrækkeligt var oplyst.....	693.
Kjøbenhavns Kommune som Ejer af Gasværket frifunden for at erstatte den Skade, der ved Nedstyrning af et Bolværk i Gasværkets Bassin var tilføjet nogle Pramme, der benyttedes til Kultransport, da der ikke var oplyst noget, der tydede paa, at det Passerede maatte tilskrives Fejl fra Magistratens eller disses Entreprenørers Side, og Beskadigelsen saaledes maatte betragtes som hændelig.....	733.
Erstatning ikke paalagt en Drabsmand, da den Dræbtes Enke efter Omstændighederne ikke kunde antages at have lidt noget til Erstatning berettigende Tab ved Mandens Død.....	765.
En Sælger, hvis Benægtelse af at have solgt en omprocederet Hoppe som fri for usynlige Fejl og god til Brug, efter hans Optraeden i Sagen ikke fandtes at kunne komme i Betragtning, anset pligtig til at lade Handelen gaa tilbage og at betale Kjøberens Foderløn for Hesten i Mellemtiden efter uvillige Mænds Skjøn, idet denne, der strax i Kjøberens Besiddelse, ligesom hos tidligere Ejere, viste sig stædig og hvinsk, maatte antages i en væsentlig Grad at have manglet de tilsagte Egenskaber, derunder navnlig Brugelighed for Vogn .	815.

Fallit.

En i Henhold til Straffel.s § 262, jfr. Konkurslovens § 148 tiltalt Detaillist i en Kjøbstad efter Omstændighederne, derunder indbefattet Beskaffenheden af hans Forretning, frifunden.....	121.
En Tiltalt, der havde afhændet af de til en Kreditforening pantsatte Besætnings- og Inventariegjenstande paa en Tid, da han maatte forudse, at Kreditforeningen for resterende Renter vilde gjøre Udlæg i sit Pant, anset efter § 253 og § 260 smhldt. med Konkurslovens § 168	428.
En Tiltalt, der under en Udlægsforretning havde undladt at oplyse, at han havde et Tilgodehavende hos en Trediemand, hvilket han senere fik udbetalt og forbrugte, anset i Medfør af Straffelovens § 260 i Medfør af Konkurslovens § 148	676.

Fanger.

En Tiltalt anset efter § 111, 2det Stykke.....	599.
--	------

Falsk.

Et tiltalt Fruentimmer, der havde underskrevet en Lejekontrakt om Løsørengjenstande med det, fra hendes eget forskjellige Efter-

- navn, hvorunder hun gik paa det Sted, hvor hun boede, hvilken Bopæl rigtigten var anført i Kontrakten, frifunden, da hun efter de foreliggende Oplysninger ikke kunde antages at have villet skuffe Medkontrahtenten..... 18.
- En Tiltalt frifunden paa Grund af manglende tilstrækkeligt Bevis for en ham paasigtet Forfalskning af Stævningsmænds Forkyndelsespaategning paa en af ham udtagen Stævning..... 421.
- En Tjenestekarl anset efter § 270, smhldt. med § 271, for i sin Skudsmaalsbog dels at have tilføjet i et ham af Vedkommende meddelt, men ikke underskrevet Skudsmaal, Ordene «i den Tid været flittig og tro» samt underskrevet dette med nogle ulæselige Streger, dels selv at have tilført en Af- og Tilgangspaa-tegning, underskrevet med Navnene paa Sognefogderne paa de respektive Steder..... 80.
- En Pige, der efter Anmodning af en Medtjenende afskrev 2 Leve-attester for dennes uægte Børn til Brug ved Alimentationsbidrags Inddrivelse efter tidligere af hendes Fader, Skolelæreren, skrevne lignende Attester og underskrev med hans Navn ude n hans Samtykke ikke tvivlende paa, at Børnene levede, hvad ogsaa var Tilfældet, og uden egen Fordel, anset efter § 270. En Pige, der havde skrevet en lignende Attest efter Anmodning af samme Medtjenende, anset efter § 270, smhldt. med § 271, den ommeldte Medtjenende anset efter § 270 tildels sammenholdt med § 271. Ved Overrettens Dom vare samtlige Tiltalte frifundne . 98.
- En Tiltalt, der af Hævnsyge havde afsendt et af ham forfattet og med en Godsejers Navn falskelig underskrevet Avertissement til et Blad angaaende dennes Ejendoms Falbydelse til en lav Pris, med Anmodning om dets Indrykning i Bladet, hvilken dog ikke skete, da Bladet selv henvendte sig om Sagen til Godsejeren, anset efter § 270 232.
- En Tiltalt, der i en Sparekasses Kvitteringsbog havde med et opdigtet Navn kvitteret for Modtagelsen af en hendes Broder tilhørende Kontrabogs Paalydende, hvilken hun havde frastjaaet ham, anset efter § 275, jfr. § 268, medens dette Forhold, idet det navnlig maatte antages, at hun var vidende om, at hun efter Sparekassens Vedtægter ligesaa godt kunde have faaet Beløbet udbetalt mod Kvittering i eget Navn, som alene sigtende til at skjule hendes Tyveri, af Overretten ikke var anset for egnet til at tilregnes hende som Falsk..... 256.
- En Brandfoged anset efter § 270 for at have underskrevet den af ham førte Brandbog med Brandsynsvidnernes Navne uden disses Tilladelse..... 259.
- En Tiltalt anset efter § 268 for at have udfærdiget falsk Kautionsbevis 330.
- En Tiltalt anset efter § 270 for falskelig at have underskrevet anden Mands Navn som Vitterlighedsvidne, derimod efter Omstæn-

dighederne frifunden, forsaavidt tiltalt for at have bevæget en Persons Hustru til i dennes Fraværelse at underskrive dennes Navn som Vitterlighedsvidne paa et Kautionsdokument.....	470.
En Tiltalt, der falskeligt havde underskrevet anden Mands Navn under et Gjældsbevis, der uden at nogen Benyttelse deraf havde fundet Sted endnu var i hendes medtiltalte Mands Besiddelse da Undersøgelsen paabegyndtes, anset efter § 268, smhldt dels i Medfør af § 276 med § 46, dels efter Omstændighederne med § 56, hvorimod den for Meddelagtighed tiltalte Mand frifandtes	530.
En tiltalt Provindsfæstemand anset efter § 270 for falskeligt at have underskrevet en Forvalters Navn under et Brev til en herværende Fæstemand, ved hvilket han anmodede denne om at sende Forvalteren nogle Piger, som denne havde anmodet Tiltalte om at skaffe ham.....	571.
En Tiltalt, der uden Tilladelse affattede en med sin Faders Navn underskreven Seddel, hvori han lod denne indestaa for, Betalingen, af et Par Benklæder, som en Skræder derefter i Henhold her- til udleverede ham, anset efter § 268	760.
Fattigvæsen.	
Kjøbenhavns Magistrats Paastand om Udlæg til Fattigvæsenet af Arv efter en som Lem i Almindelig Hospital afdød Person, der havde efterladt en Datter ikke taget til Følge.....	634.
Fiskeri.	
En Grundejer tilpligtet at borttage en af ham i Lillebelt udfor hans Grund anlagt fast Aaleruse eller Aalegaard, idet Ejerne af tvende gamle Aalegaarde vare eneberettigede til Aalefiskeri ogsaa i Vandarealet paa det omhandlede Sted	53.
Folkekirke.	
En for uberettiget Brug af Folkekirkens Præsters Embedsdragt Tiltalt anset efter Analogie af Pl. 27 November 1801	630.
Fragt.	
Antaget at den i et Konossement indeholdte Bestemmelse om Betaling i Kjøbenhavn af: «Sterling Fragt til den noterede korte Cours paa London» maatte sigte til den korteste Cours, der noteredes paa Betalingsstedet, og da Ladningens Modtagelse var sket efter 1 Januar 1881, fra hvilken Tid der noteredes à vista Cours, denne Cours lagt til Grund, saaledes at Ladningsmodtageren tilpligtedes at betale Forskjellen mellem denne Cours og 10 Dages Cours.....	807.
Frihed (Krænkelse af Andres).	
4 Tiltalte ansete efter § 210, jfr. § 46, tildels i Forbindelse med	

§ 203, for ved Anvendelse af Vold at have forsøgt at skræmme en Fabrikarbejder til at opgive sit Arbejde	524.
---	------

Færgerettighed.

En Sætteskipper, der med sit Kjøbmandsfartøj i tvende Gange ifølge Kontrakt med en enkelt Befragter havde overført Handelsvarer fra Esbjerg til Nordby, frifindes for Tiltale for Indgreb i Nordby Færgesteds Eneret, da en saadan Overførelse fra Toldsted til Toldsted fandtes berettiget, selv om de paagældende Toldsteder ere privilegerede Færgøsteder.....	294.
--	------

Fæstevæsen.

En Lehnsbesidder anset berettiget til at udøve den ved Fæstelov- givningen hjemlede Beføjelse til at udtage af Baroniets Bønder- gods til fri Raadighed saa meget Hartkorn, som svarer til //» af det, ved en til en Kommune — der hidtil havde haft Ejen- domme i Forpagtning paa 50 Aar — foretagen Arvefæsteskjødning bortsolgte.....	398.
---	------

Gave.

Antaget, at der ved Overlevering af tvende Kontrabøger med en Sparekasse, efter hvis Love, der ikke til Overdragelse af Ejen- domsret over Bøgerne udfordredes nogen formelig Transport eller Notering, i Forbindelse med Ejerens Paategningerne i Bøgerne om, at de tilhørte den, til hvem de overdroges, var foregaaet en Overdragelse af Ejendomsretten over samme i Giverens levende Live, uden at Indskrænkningen i Raadigheden over disse ved den i Paategningerne gjorde Tilføjelse «efter min Død» fandtes at kunne lede til anden Opfattelse af Forholdet.....	126.
---	------

Gjentagelse af Forbrydelse.

En vestindisk Tiltalt anset med Straf efter Frd. 11 April 1840 § 15, jfr. § 12 2det Led, for tredie Gang begaaet Tyveri, idet hver- ken den Omstændighed, at dette Tyveri var førøvet paa en Tid, da den ham ved Underretten for 2den Gang begaaet Tyveri over- gaaede Dom stod under Appel eller at denne forandredes af Over- retten, kunde bevirke, at Gjentagelsesstraf ikke idømtes, da hin Dom ogsaa havde anset ham med Straf for 2den begaaet Tyveri og derhos var bleven ham forkyndt.....	415.
--	------

Gjæld.

En af Kreditor efter et Gjældsbevis udstedt Erklæring trods Kredi- tors Indsigelser efter Omstændighederne anset som indeholdende en bindende Anerkendelse af Skyldforholdets Ophør, uagtet det var erkjendt, at Kapitalen ikke var blevet udbetalt.....	25.
---	-----

Handelsbøger.

Udtalt, at der under en verserende Justits-sag ikke kunde idømmes en Tiltalt Ansvar efter Frd. 1 Juni 1832. fordi hans Handelsbøger ikke havde været autoriserede 116.

Hittegoods.

En for Overtrædelse af § 248 Tiltalt efter Forholdets Beskaffenhed frifunden..... 61.

En Dreng, der havde givet sin Moder til Brændsel en af ham paa Husbondens Mark funden gammel værdiløs Trækølle, frifunden til-ligemed hans medtiltalte Moder..... 541.

En Møller anset efter § 248 for at have tilegnet sig nogle i hans Besiddelse komne Sække..... 1.

En Person, der uden at omtale, hvorledes han var kommen i Besiddelse af et Lam, der efter hans Opgivende af sig selv havde sluttet sig til ham, da han fra Marked trak med en Gjed, han havde købt, solgte dette til en Person, han tilfældig traf paa, anset efter § 247 282.

En Tiltalt anset efter § 247 321.

To Tiltalte ansete efter § 247 for Unladelse af at oplyse en af deres 12-aarige Datter paa en Brandtomt fundet Messinglyse-stage 391.

En 15-aarig Pige, der i Rendestenen udenfor Kjøkkendøren i den Gaard, hvor hun tjente, havde fundet en Portemonnaie med Penge, som tilhørte en hos hendes Husbond i Besøg værende Person, og derpaa, skjønt forespurgt om den, havde nægtet at have taget den og disponeret over Pengene, anset efter § 247 495.

Et ved Statsbanerne ansat Bud, der paa Gulvet i Banegaardens Forsal havde fundet nogle Pengesedler, som han, der kort forinden havde set en Person staa omtrent paa Findestedet med sin Portemonnaie fremme og senere af denne var bleven spurgt om han ikke havde set dem, tilegnede sig og forbrugte, anset efter § 247 496.

Hjemvisning.

En Sag, der af vedkommende Underret var afvist, idet Citanten, der var mødt som Mandatarius, fandtes uberettiget til at møde i Retten, hjemvist til Behandling og Paakjendelse i Realiteten, da Citanten efter sin Fuldmagt var bemyndiget til at optræde som dominus litis, og derfor fandtes at maatte betragtes som den egentlige Sagsøger..... 351.

Honorar.

Antaget, at en Indstævnt maatte være pligtig til at betale et Citanten alternativt tilsagt Kommissions-Honorar, naar denne havde arrangeret en paatænkt Ejendomshandel, uanset at den ved Ci-

tantens Medvirkning trufne Overenskomst ved 3die Mand om Handelen ikke førte til nogen endelig Fuldbyrkelse af denne, idet Handelens Bortfalden alene maatte tilskrives, at Indstævnte af rent personlige, Sælgeren ivedkommende Grunde havde i al Fald for Tiden maattet opgive Ønsket om at erhverve Ejendommen og derfor undlod at foretage noget Skridt til Kjøbets Fuldbyrkelse . 772.

Hæleri.

En Person, der var vidende om, at tvende Andre vare fængslede paa Grund af Mistanke om begaaet Tyveri af en Hjort, og under sit Arbejde paa Loftet i det den ene af de Tiltaltes Stedmoder tilhørende Hus, i et Knippe Halm havde bemærket et Hjorteskind, som han derpaa gjemte i et andet Knippe Halm og derefter, da Sognefogden paa Grund af, at den ene af de Tiltalte imidlertid havde tilstaaet at have bemægtiget sig Hjorten og forklaret, hvor han havde skjult Skindet, forespurgte denne, om han havde set det eller vidste Noget om, nægtede at vide Besked derom, efter Omstændighederne frifundet for Tiltale for Hæleri, ligesom hans Forhold ej heller fandtes at kunne henføres under Straffelovens § 242 eller nogen anden Bestemmelse i samme, navnlig ikke § 210.....	613.
En Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis.....	805.
Et Ægtepar, der af Tjenestepiger paa en Gaard havde modtaget Spisevarer af ikke ubetydelig Værdi, navnlig af Levninger fra Folkenes Maaltider, men ogsaa undertiden hele Skiver af frisk Brød og Kjød, anset efter § 238	308.
To Tiltalte, der havde tilforhandlet sig Blykugler, om hvilke de i det Mindste havde haft en meget stærk Formodning, at de vare ulovligt opsamlede paa de militære Skydebaner paa Amager af Arbejdere dersteds, ansete efter § 238, cfr. § 46	498.
Straf for Hæleri endvidere idømt 13,18, 66, 69, 321, 391, 454,613,724,785.	

Inddæmning.

Se Søterritoriet.

Indicier.

En Tiltalt dømt for simpelt Tyveri.....	223.
En Tiltalt dømt for Hæleri.....	321.

Indirekte Tyvsbevis.

En Tiltalt anset for Indbrudstyveri.....	321.
En Tiltalt dømt for simpelt Tyveri.....	335.
En Tiltalt dømt for Hæleri..... *	454.

Island.

En for Meddelagtighed for Tyveri af en Bede i Henhold til den is-

	Pag.
landske Straffelovs §§ 49 og 52 Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis.....	407.
Forstanderskabet for et Rep tilpligtet at betale til et andet Rep-Forstanderskab et Beløb til Dækning af dets Udlæg for Fragt m. m. for nogle førstnævnte Rep tilsendte Kvantaa Korn	448.
Kaution.	
En Gaardmand tilpligtet at opfylde den af båm overfor et Diskontoinstitut paatagne Kautionsforpligtelse, da der ikke fra Institutets eller dets Befuldmægtigedes Side fandtes at være udvist nogensomhelst Virksomhed for at formaa ham til at indgaa Kautionen og der heller ikke fandtes at kunne støttes nogen Indsigelse mod Kautionsforpligtelsens Gyldighed derpaa, at fornævnte Befuldmægtigede ikke til ham havde omtalt, at hans Medkautionist var en Falskner.....	558.
Kjæb Og Salg (se Erstatning).	
Kommunalvæsen.	
Antaget, at Kjøbenhavns Magistrat var uberettiget til af Universitetet at fordre Bidrag til Omkostningerne ved den første Istandsættelse af den udelukkende paa tidligere Fæstningsterræn udfor den botaniske Haves Grund liggende Del af Gothersgades Forlængelse.....	486.
Konfiskation.	
En Tiltalts Beholdning af Etiketter til Ølflasker konfiskeret i Medfør af Bestemmelsen i Lov om Beskyttelse for Varemærker 2 Juli 1880 § 17	593,594.
(se ogsaa Toldsvig).	
Konkurs.	
Statueret, at den en Kjøbmands Hustru efter hendes Forældre tilfaldende Arv ikke kunde fordres inddraget under Mandens Konkursbo, da Arven faktisk ikke var indgaaet i Fællesboet, da han opgav sit Bo til Konkursbehandling, ligesom der overhovedet efter Indholdet af Forældrenes kgl. konfirmerede Testament ikke tilkom ham nogen Ret til at fordre Arven inddragen i hans og Hustrus Fællesbo og Arven heller ikke kunde betragtes som tilfalden ham under Konkursen.....	642.
Statueret, at en Kreditor, der hos en Person havde et ved en Overretsdøm tilkjendt, af Debitor delvis anerkjendt Tilgodehavende, maatte være berettiget til at erholde dennes Bo taget under Konkurs, da den af Debitor iværksatte Appel af Dommen ikke kunde ophæve eller suspendere Forpligtelsen til at fyldestgjøre den anerkjendte Del af Fordringen, omend Kreditor paa Grund af Appellen ikke endnu kunde gjøre Eksekution for samme og det	

derhos var godtgjort, at Debtors Bo var utistrækkeligt til at dække nysnævnte Del af den ikke ved Pant sikrede Fordring . 691.

Kontrakt.

- Betalingsvilkårene ifølge en Kontrakt mellem en Murmester og Entreprenørerne for Anlægget af den lollandske Jernbane, antaget forandrede ved en af Regjeringen til Entreprenørerne givne Tilladelse til at anvende en mindre cementholdig Mørtelblanding end forudsat i de oprindelige Vilkaar.....101.
- En Gaardejer kjendt pligtig at betale et Jernstøberfirma en Mejemaskine, idet det, selv om det kunde antages, at han havde købt den paa Prøve, saaledes at han var berettiget til at levere den tilbage, naar han blot ikke selv fandt sig fornøjet med den, dog i hvert Fald maatte paaligge ham, naar han efter Prøve ansaa sig berettiget til og var tilsinds at fordr Maskinen taget tilbage, da at bringe den til Firmaet inden en passende Frist, hvad han ikke havde gjort..... 151.
- Spørgsmaal om Forstaaelsen af en Overenskomst mellem Ejeren af Ejendommen Phœnix i Helliggeiststræde i Kjøbenhavn og hans Børn om Overdragelse af bemeldte Ejendom..... 267.
- En Gaardejer i Henhold til Bestemmelserne i en Mageskiftekontrakt antaget, at have paataget sig et personligt Ansvar overfor Medkontrahenten, for at en paa den ham tilmageskiftede Ejendom hvilende Prioritet skulde blive indfriet uden Udgift for denne, samt tilpligtet at erstatte Medkontrahenten, der selv havde maattet fyldestgjøre Pantefordringen den ham paaførte Udgift. . 271.
- Erstatning og Bøde efter Straffelovens § 116 paalagt for Mislighold af en Lejekontrakt..... . 403.
- Et udenlandsk Firma, der ifølge Overenskomst havde forpligtet sig til at tåge Parti i Aktieselskabet «Freyas Rhederi» anset berettiget til at fordr Overenskomsten hævet, da der fra Modpartiets Side skjønnedes at være gjort væsentligt Brud paa denne; Firmaets Paastand om mod Tilbagelevering af de til samme udfærdigede Aktier at faa det indskudte Beløb tilbage derfor taget til Følge.....513.
- Formanden for et Interessentskab dømt til enten i nævnte Egenskab eller personlig at betale en Arbejder det denne efter Kontrakt med Interessentskabet som Arbejdsløn skyldige Beløb.....631.
- Et indstævnt Handelsfirma efter Omstændighederne kjendt pligtig at give en Kjøbmand i Gefle Erstatning for det Tab, han paa Grund af Prisstigning havde lidt ved en fra Firmaets Side misligholdt Leverance af noget Flæsk, idet de Prisforhold, som fandt Sted i den nærmeste Tid, efter at det havde vist sig, at Handelen ikke vilde gaa i Orden, lagdes til Grund..... 682.
- En Indstævnt, der med en Ejendomsbesidder i Sverrig havde af

sluttet en Kontrakt blandt Andet om i dennes Sted at udføre den Tømmerlevering, hvorom denne havde afsluttet Kontrakt med en svensk Kjobmand. men ved sin Misligholdelse havde foranlediget at sidstnævnte Kontrakt ikke blev opfyldt, tilpligtet at godtgjøre Ejendomsbesidderen det denne herefter paaførte Tab..... 686.

Krigsvæsen.

Den danske Statskasse frifunden for at betale Bordscholms Amtsforstanderskab et af dette paastaet Beløb for i 1863 ekstraordinært udkrevne Trænheste til den danske Armé, hvilke ikke efter Fredsslutning¹¹ tilbageleveredes..... 130.

Kvaksalveri.

En Tiltalt anset efter Frd. 5 September 1794 § 5, jfr. Lov 3 Marts 1854 444, 456.

Landboforhold.

Ejeren af en Parcel af en Ejendom, der var overdraget ham af den Mand, der tillige var Ejer af en anden Parcel med Ret til uhindret Færdsel over sidstnævnte, kjendt uberettiget til at fordre nævnte Færdselsret anerkjendt af sidstnævnte Parceller nuværende Ejer, idet han havde forsømt at lade paagjældende Skjøde særlig tingløse som stiftende Servitut paa bemeldte Ejendom og der ikke heller mod den Indstævntes Benægtelse var tilvejebragt noget Bevis eller særlig Formodning for, at han, da han erhvervede sin Ejendom, havde været vidende om, at der var tillagt Citanten Ret til Færdsel over samme, hvorom heller ikke det til Indstævnte udstedte Skjøde indeholdt noget 596,

Antaget, at det ved de fremlagte Adkomstdokumenter samt afgivne Vidneforklaringer maatte anses tilstrækkelig godtgjort, at en Gaardejer havde lovlig Adkomst til Tørveskjær i nogle Tørveskifter, i hvilke en anden Gaardejer havde Græsningensret; sidstnævnte derfor kjendt erstatningspligtig for udøvet Tørveskjær, derimod ikke idømt Bøde for Selvtægt..... 820.

Lejeforhold.

Statueret, at den af en Husejer foretagne Udsættelsesforretning ikke kunde anses for ulovlig, idet Lejeren, der maatte antages at have begaaet Kontraktsbrud ved ikke, som kontraktmæssig fastsat, at have betalt Lejen $\frac{2}{3}$ Aar forud, ifølge Kontraktens Indhold var pligtig til paa Forlangendé strax og uden foregaaende Opsigelse at fraflytte og ryddeliggjøre det Lejede og i modsat Fald at taale Udsættelse..... 794.

Lotterispil.

En Person, der havde solgt Nummere til Bortlodning af et Land-

mandsuhr anset efter Lov 6 Marts 1869 § 2, medens der ikke fandtes Hjemmel til under denne Sag at tilkjende den virkelig Vindende nogen Erstatning, fordi Uhret udleveredes til en Anden 758.

Løsgæteri.

En Gjæstgiver og hans Hustru ansete efter § 182, 2det Led 266, 425.
 Et Fruentimmer anset efter § 180316.
 To Tiltalte ansete efter § 178 for Overtrædelse af Tilholdelsesdekret..... 728.

Løsgængeri.

En Tiltalt anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1 smhldt i Medfør af Plan af 1 Juli 1799 § 157, jfr. Pl. 19 December 1832 og 9 Oktober 1833 § 2 med denne Lovs §5.....591.
 Straf for Løsgængeri endvidere idømt . . 15, 239, 368, 371, 372, 374, 490, 554, 605, 620, 721, 722, 723, 727, 781.

Medikamenthandel (ulovlig).

En Tiltalt anset efter Frd. 4 December 1672 § 30, jfr. Pl. 1 December 1779 456.

Mened.

En Tiltalt anset efter § 146 31, 453.
 En Person, som medens han midlertidig var hensat i et Detentionsaflukke, fandt Lejlighed til at tilbyde en Arrestantinde sit Vidnesbyrd i hendes Sag, anset efter § 146 for sin i Overensstemmelse hermed for Retten afgivne falske Forklaring..... 354.
 En for Forsøg paa at forlede en Anden til falsk Forklaring for Retten Tiltalt frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis . . • 393.
 En for Forsøg paa at forlede en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten tiltalt, frifunden af Mangel paa Bevis 460.

Militæretaten.

Erstatning tillagt Militæretaten hos 2 for Hæleri straffede Personer for et Parti paa Skydebanerne paa Amager ulovligt opsamlede Blykugler..... 498.

Næringsbrug.

En Landhøker anset for uberettiget Brændevinshandel efter Næringslovens § 77 134.
 Skifteforvalteren og Kuratorerne i en Kjøbmands Konkursbo i Henhold til Konkurslovens § 56 frifundne for uden anden Næringsadkomst end den, som Fallenten var i Besiddelse af og ikke selv benyttede, at have midlertidig fortsat Fallentens Handlevirksomhed, saaledes at de fornødne Varer dertil indkjøbtes . . 227.
 En Høker paa Landet, der havde udleveret 2 halve Flasker bayersk 01, hvis Indhold Kjøberen fortærede i Butiken, efter de forelig-

- gende Oplysninger ikke anset strafbar efter Næringslovens § 75, derimod anset efter bemeldte Lovs § 77 for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinshandel, forsaavidt han i Henhold til en forudrettet Anmodning om ugentlig at forskaaffe Vedkommende en Kande Brændevin, mod Betaling havde udleveret ham en saadan 544.
- En Kjøbmand og Brændevinshandler, som tidligere ifølge 3 Politiretsforlig havde erlagt Bøder, der samtlige vare under minimum af Bøderne for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning og 2den og 3die Gang begaaet ulovlig Næringsbrug, nu anset som skyldig i 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning og 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, da det ikke i de to første Forlig var bestemt, at de, skjøndt Bøderne vare fastsatte som nævnt, i Gjentagelsestilfælde skulle have samme Virkning som Domme..... 788.
- Nødværge.**
- En Tiltalt, som af overretten alene var dømt efter § 203, af Højesteret anset efter denne § smhldt. med § 40 in fine 313.
- En for Vold Tiltalt, der ved Overretten var dømt efter § 203 frifunden i Medfør af § 40 670.
- Paasejling.**
- Den 2 Skibe ved Sammenstød tilføjede Skade delt i Henhold til Lovens 4-3- 3.....810.
- Pant.**
- En af en Bataillons Kassekommission udstedt Tilstaaelse for Modtagelse fra en Intendant af nogle specielt betegnede paa Navn noterede Obligationer til Sikkerhed for betroede Midler, ikke antaget at give den Person, hvem denne Tilstaaelse overleveredes, nogen sekundær Panteret i de paagældende Obligationer; ligesom Tilstaaelsens Udstedelse ej heller antoges at paadrage Krigsministeriet nogen personlig Forpligtelse til at udbetale de pantsatte Obligationers eventuelle Overskud til Ihændehaveren af Tilstaaelsen 83.
- Politivedtægt (Overtrædelse af).**
- En for Uterlighed Tiltalt, der oftere paa offentlig Gade i Kjøbenhavn havde tiltalt forskellige Fruentimmer paa usømmelig Maade, anset efter Politivedtægten af 18 Januar 1869 § 91, cfr. §§ 1, 5 og 9 287.
- Formanden for et Aktieselskabs Bestyrelse frifunden for Tiltale for Overtrædelse af Politivedtægt for Kjøbenhavn af 18 Januar 1869 § 72 og Lov af 7 April 1876 § 9 for en Lørdag at have ladet afholde Maskerade, som varede til Kl. 5 Søndag Morgen i Selskabets Bygning, da Adgangen kun stod aaben for Aktionærerne og for Besøgende proponerede af disse, og der efter det Oplyste

ikkun var udleveret Billetter til dem, der efter Selskabets Love kunne godtgjøre at have erhvervet Aktieret i Selskabet 343-

Presseforsøelser.

Antaget, at Ansvar efter Presseloven for en paaklaget Artikel, til hvilken Ingen havde navngivet sig paa Bladet, uanset at dette angav sig som redigeret af en Anden, maatte paahvile den, der paa samme var anført som Ansvarhavende, uden at Hensyn kunde tages til at denne ikke havde havt nogen særlig Andel i Artiklens Affattelse eller Optagelse i Bladet . . . 575, 578, 580, 583.

En tiltalt Bladudgiver frifunden, da Ansvaret for nogle i det paa-gjældeude Blad mod Politidirektøren indeholdte fornærmelige Ud-1 adel s er antoges at maatte paahvile den ikke for Højesteret med-indstævnte, paa Bladet som Ansvarhavende, angivne Person . . . 585.

Procedure.

I en Sag mellem Formanden for et Interessentskab og en Arbejder statueret, at der efter det processuelle Grundlag for Sagens Be-dømmelse, som Sidstnævnte havde vundet ved Førstnævntes Væg-ring ved at fremkomme med Interessentskabskontrakten under Sagens Behandling i første Instants, ikke mod Arbejderens Pro-1 ret kunde tages Hensyn til Indholdet af bemeldte for Højeste-2 ret fremlagte Kontrakt . . . 631.

Ran.

En Tiltalt efter Omstændighederne frifunden..... 75.

Rettens Pleje.

Misbilliget, at en Tiltalt hverken ved Anholdelsen eller ved Arre-1 stationen var bleven afhørt om eller gjort bekendt med den paa-2 sigtede Forbrydelse og at Forhøret havde henstaaet i ca. 3 Uger uden Grund . . . •..... 13.

Misbilliget, at en Person samme Dag, som hans Arrest var relat-1 eret, atter arresteredes uden særlig ny Anledning og derefter holdtes arresteret ogsaa efter at Undersøgelsen var sluttet . . . 75.

En Vidnekammerkjendelse, hvorved der nægtedes den for en Vidne-1 indstævnt mødende Overtetsagfører Tilladelse til i Retten at medtage en Fuldmægtig hos den Underretsprokurator, som for bemeldte Vidneindstævnte førte Hovedsagen for Underretten, for af denne at erholde Oplysninger, hvortil Kvæstionerne og deres Besvarelse muligen kunde give Anledning, annulleret, da der ikke saas at have foreligget nogen særlig Grund til Nægtelsen, og Udvisningen derfor maatte anses stridende mod Lovgivningens almindelige Regler; derimod ikke fundet tilstrækkelig Føje til den paastaede Annulation og Hjemvisning af den Del af Vidne-1 sagen, som efter Kjendelsens Afsigelse foretoges samme Dag, da Citanten manglede enhver retlig Interesse heri..... 344, ,

	Pag
En Sag, der af vedkommende Underret var afvist, idet Citanten, der var mødt som Mandatarius, var funden uberettiget til at møde i Retten, hjemvist til Behandling og Paakjendelse i Realiteten, da Citanten efter sin Fuldmagt var berettiget til at optræde som dominus litis og saaledes maatte betragtes som den egentlige Sagsøger.....	351.
Misbilliget, at en Person først 2den Dagen efter at hun var hensat under Bevogtning, blev fremstillet i Retten.....	380.
Misbilliget, at Overretten, efter at have haft en Sag optaget til Paakjendelse i over 8 Uger, derpaa efter Tilvejebringelsen af nogle ved Kjendelse begjærte nye Oplysninger atter i 6 Uger, endelig efter Fremskaffelsen, ligeledes ifølge Kjendelse, af en Straffeattest for 1851—52 paany har havt Sagen optaget til Paakjendelse i over 9 Uger.....	421.
En Tiltalts for Højesteret fremsatte Begjæring om Udsættelse af Sagens endelige Paakjendelse for at tilvejebringe yderligere Bevisligheder, afslaaet, da han ikke havde kunnet paapege nogen Oplysning, der kunde faa Indflydelse paa Sagens Udfald.....	587.
Statueret, at ligesom der ikke kunde tilkomme en Part nogen Ret til at fordre tvende Dommeren af ham tilstillede skriftlige Anstandsbejæringer tagne i Betragtning, saaledes kunde det ikke anses stemmende med den Dommeren ved de almindelige Procesregler anviste Stilling, at han i Retten havde fremlagt disse Skrivelser og taget deres Indhold til Følge ; da Modparten imidlertid ikke den paagjældende Retsdag havde fremsat Protest mod den første Anstandsbejærings Fremlæggelse, men alene taget Forbehold i Anledning af Partens Udeblivelse, og det ikke fandtes nødvendigt at anvende Annullation ex officio, blev den første Anstandskjendelse ikke annulleret, hvorimod dette skete med Hensyn til den anden Anstandskjendelse, da den, som sket mod Modpartens bestemte Protest, maatte betragtes som en væsentlig Fravigelse af Procesreglerne.....	702.

Røveri (Trudsler).

En for Pengeafpresning Tiltalt frifunden, da de af ham til forskellige Private gjorte Tilbud om mød en ringe Godtgjørelse at undlade for deres Vedkommende at opfylde en af ham som Referent for et Blad paatagen Forpligtelse til at referere det i den offentlige Politiret Passerede, ikke kunde betragtes som Benyttelse af saadanne Trudsler, som omhandles i Straffelovens § 245, og dette Forhold heller ikke faldt ind under nogen anden Straffebestemmelse	520.
To Tiltalte, der maatte antages i god Tro paa Rigtigheden af, hvad der af et Pigebarn var meddelt dem om den Behandling hun havde lidt af 2 Mandspersoner, at have affordret disse Penge, frifundne, da de skjønnes at have havt rimelig Grund til at	

- anse Barnet for berettiget til Erstatning i Medfør af Straffel.s § 303 og det alene fandtes at have været Hensigten at anvende Beløbet, der ikke stod i Misforhold til den eventuelle Udgift, til Barnets Helbredelse m. v..... 653.
- § 243 anvendt paa en Person, der, da et medtiltalt Fruentimmer havde faaet en Mandsperson op med sig i sit Hjem, overfaldt denne og under Antydning af, at han var en fornærmet Ægte- mand, havde aftvunget ham Løfte om at betale Peuge og tvun- get ham til midlertidig at stille sin Frakke til Pant. 2 Med- tiltalte anset henholdsvis efter § 243, jfr. § 47 1 mbr. og § 52 1 mbr..... 72.
- En for Tyveri aktioneret Person, der for at stjæle, efter at Be- boeren var gaaet tilsens, krøb gennem et Hul paa Taget ned i Laden, hvor han afbrækkede en Slagl af en Plejl og med denne gik ind i det uaflaasede Sovekammer, hvor han øvede Vold mod Beboeren og efter dennes Undvigelse tilegnede sig For- skjelligt, anset efter § 243..... 116.
- En Tiltalt, der havde bemærket, at en Person i den Butik, lian bestyrede, havde tilvendt sig 2 2-Øres Boller, og derefter tilskre- vet ham om at betale 50 Kr. for at undgaa Anmeldelse samt slutteligen havde oppebaaret et endnu større Beløb i den An- ledning, anset efter § 245, en medtiltalt Sognefoged frifunden . 139.
- En Tiltalt anset efter § 245 693.
- En Tiltalt anset efter § 245, jfr. § 23, for ved Trudsler om An- meldelse for Øvrigheden angaaende urigtig Opgivelse af Arveaf- gift at have villet bevæge en Person til at sælge ham en Del af sit Boelssted..... *753

Selvtægt.

En Indstævnt anset med Bøde herfor efter Straffelovens § 116 . . 403.

Servitut.

En Gaardejer kjendt berettiget til Færdselsret ad en Sti over en Nabos Jord, idet Beboerne af hin Gaard havde benyttet Stien i et saadant Tidsrum, der fandtes tilstrækkeligt til Stiftelsen af denne Ret ved Alderstidsbævd. Den Servitutpligtige dømt under daglig Bøde at fjerne en anbragt Forhindring, men efter Om- stændighederne ikke kjendt pligtig at farbargjøre Stien..... 657.

Skatter og Afgifter.

Generaldirektoratets Paastand paa, at en Testators Børn skulde erlægge Arveafgift som Ejere af Kapitaler, der vare baandlagte, saaledes at hine kun for Livstid vare berettigede til deraf at nyde Renten, medens Kapitalen efter deres Død skulde tilfalde deres Descendenter, ikke tagen til Følge, uanset at der efter Te- stators Bestemmelse maatte være en fjernliggende Mulighed for,

at de under visse Betingelser kunde erholde en større Ret end den, der nu tilkom den ; derimod disse kjendt uberettigede til at føre de paagjældende Beløb i deres Helhed til Afgang i Arven efter den Længstlevende af Testatorerne, idet en forholdsmæssig Del maatte betragtes som falden i Arv efter den Førstafdøde, for hvilken Arvs Vedkommende Afgiften var beregnet til $\frac{1}{2}$ pCt. .	244.
Antaget, at Statskassen var uberettiget til at oppebære $\frac{1}{3}$ pCt. Afgift i Henhold til Frd. 8 Januar 1810 § 2a, idet der, da den paagjældende Retshandel under Hensyn til Sagens Omstændigheder maatte opfattes som et egentlig Mageskifte, kun vilde være efter nævnte Forordnings § 2b at beregne Afgift i Forhold til Byttesummen	501.

Stadfæstelsesdom.

Stadfæstelsesdom given efter Kontracitantens Paastand, da Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse havde indskrænket sig til at fremsætte Paastand om Sagens Udsættelse for at indgive Ansøgning om Bevilling til nye Bevisligheder, men denne Paastand efter Omstændighederne ikke mod Kontracitantens Paastand kunde tages til Følge.....	339.
Stad læst sesdom givet i den Raben-Levetzause Successionssag .	145.

Statens udvortes Sikkerhed (Forbrydelse imod).

En Person frifunden for Tiltale for Overtrædelse af § 85 eller § 86, derimod anset efter Straffelovens § 82, sidste Stykke, for Udladelser, fornærmelige dels for den russiske Statsmagt, dels for Tydsklands Kejser	385.
--	------

Succession.

Kammerherre Josias Raben-Levetzau kjendt berettiget til at tiltræde Besiddelsen af Grevskabet Christiansholm.....	145.
---	------

Sundhedsvedtægt (Overtrædelse af).

En for Overtrædelse af Kjerteminde Sundhedskommissions Paalæg om atter at indskrænke en uden Anmeldelse for Kommissionen i en ældre Garvekummes Sted anbragt ny, med et større Rumfang. Tiltalt frifunden, da han ikke fandtes ved Forandringen at have overtraadt Sundhedsvedtægten, der ikke gav Forskrift for Drift af Garveri i Almindelighed eller særlig Tiltaltes, ej heller anset med Straf for Overtrædelse af nævnte Paalæg, da Sagen var anlagt inden Udløbet af den Tiltalte givne Frist.....	349 .
---	-------

Søterritorium.

En Ejer, som udfor sin Grund i Rosenvænget, i Stranden havde foretaget en med Bolværk indpælet Opfyldning uden at have godtgjort, ved naturlig Tilvæxt at have erhvervet Ejendomsret	
--	--

over nogen Del af det til Havbunden tidligere hørende Areal, samt i det udenfor liggende Søareal havde foretaget Arbejder sigtende til at uddybe en Adgang til nævnte opfyldte Plads, tilpligtet at borttage Opfyldningen og tilkaste det Uddybede, idet hans, uden erhvervet Koncession foretagne Foranstaltninger, fandtes stridende mod Statens Myndighed over Søterritoriet, saameget mere som det Terræn, hvorpaa de vare udførte, udgjorde en Del af Kjøbenhavns Inderrhed..... 275.

Straf.

Straf bortfaldet i Medfør af Strfl.s § 66.....	1.
En ved Overretten efter § 228 dømt, anset efter § 230 1 mb., da den Meddelagtighed i Tyveri, for hvilken han tidligere havde været anset efter § 228, jfr. §§ 47 og 55, idetmindste tildels havde henhørt under 1ste Led af § 47.....	66.
Udtalt, at en Tiltalt, der i Aaret 1855, da han første Gang dømtes for Tyveri var under 18 Aar, i Medfør af Straffel.s § 61, ikkun burde være dømt ved de ham senere overgaaede Domme i 1868 og 1879 for første og anden Gang begaaet Tyveri; derfor nu dømt efter § 231 for 3die Gang begaaet Tyveri .	78.
En Tiltalt, som i 1857 var dømt for mindst 5te Gang begaaet Tyveri til Tugthusarbejde paa Livstid og i 1877 skjænket Friheden med sædvanlig Resolutions-Forbehold, hvilket Forbehold atter ophævedes, da han i 1879 paany havde begaaet simpelt Tyveri, nu anset efter § 232	88.
Straffetiden for en efter Straffelovens § 100 dømt Person nedsat i Betragtning af langvarig Varetægtsarrest.....	94.
En efter § 173 dømt Persons Straf nedsat under Hensyn til § 58 Forbrydelse af Næringsadkomst idømt i Forbindelse med Straf efter § 182, 2.	266, 425.
En efter § 238 dømt Persons Straf nedsat under Hensyn til § 56 Straf efter § 256 bortfaldet i Medfør af Straffelovens § 36	391. 401.
Udtalt, at Spørgsmaalet om og naar en Tiltalts mentale Tilstand vilde tillade Straffens Fuldbrydelse, vilde være forbeholdt administrativ Afgjørelse.....	412.
En efter § 201 dømt, tillige dømt til at have Arveret efter sin Fader forbrudt.....	474.
Forbrydelse af Borgerskab som Værtshusholder idømt i Forbindelse med Straf efter § 238	498.

Testament.

Antaget, at en Arvelader, som ved Testament havde tillagt en Person en Sum Penge, ved kort derefter at udbetale ham et tilsvarende Beløb, efter Omstændighederne derved havde tilsigtet at fyldestgjøre den indsatte Arving for Beløbet..... 42.

(Se ogsaa Arv.)

Tilregnelighed.

§ 39 ikke funden anvendelig paa en Tiltalt, om hvem Distrikts-

lægen havde erklæret, at han, da han under Paavirkning selv af mindre Kvantum Spiritus synes at blive meget exalleret og forstyrret, maatte, naar han i det Hele taget havde nydt Spiritus, anses mindre tilregnelig.....	375.
En Tiltalt anset efter § 168, jfr. §§ 46 og 39	778.

Toldforordning (Overtrædelse af).

En for Overtrædelse af Frd. 1 Febr. 1797 § 75 Nr. 5 tiltalt Vinhandler frifunden, da nævnte § for at kunne anvendes, fordrer at Oplagshaveren skal have gjort Opbud eller Fallit, efter at have bortsolgt saa meget af Oplaget, at det Oversblevne ikke er tilstrækkeligt til de krediterede Toldrettigheder og det ikke var oplyst, at Tiltaltes Bo var taget under Konkursbehandling . . . 732.

Toldsvig.

Udtalt, at den Omstændighed, at Varer for Toldvæsenet opgives til Specifikation, ikke kunde udelukke Ansvar efter Forordningen af 1 Febr. 1797 § 107, hvorimod Sagens Udfald maatte bero paa, om der efter de foreliggende Forhold kunde antages at foreligge Toldsvig; efter samtlige Omstændigheder, derunder Fragtbrevets Indhold og Varernes Indpagningsmaade, statueret, at det maatte antages tilsigtet at indføre et Parti Lommeuhre til billigere Told end den anordnede, hvorefter Konfiskation af dette havde Hjemmel i nævnte Frdg.....>..... 220.

Tyveri.

En Tiltalt frifunden efter Forholdets Beskaffenhed.....	61.
En Tiltalt frifundet af Mangel paa Bevis.....	90, 805.
5, 13, 15, 18, 21, 22, 51, 66,69, 78, 82, 88,	108,
Straf for simpelt	110, 139, 155, 223, 253, 256, 282, 316, 335,354,
Tyveriidømt :	368, 377, 380, 387, 391, 396, 409, 435, 458,466,
495, 523, 547, 553, 554, 590, 599, 618, 620,637,	724, 727, 751, 781, 790,823.
En Person, der flere Gange havde malket Køer i forskellige fremmede Gaardes aabne Stalde og tilvendt sig Mælken, anset efter § 228	52-
En Tiltalt, der benyttende sig af, at Nøglen til en Lejlighed var henlagt under en Maatte udenfor den til Lejligheden fra Stedets Trappegang førende Dør, havde lukket sig ind i Lejligheden og < der begaaet Tyveri, anset efter § 231, 1 mb.....	59.
3 unge Mennesker, der havde tilvendt sig og strax fortæret Drikkevarer til Værdi 4 Kr. fra et Kammer, ved med Fingrene at aabne Døren, hvis Laas var itu, samt ligeledes aftappet af et Anker, der laa i en Port, en Flaske Rom, som de ligeledes drak, ansete efter § 228, jfr. § 37 ; ved Overrettens Dom, da deres For-	

hold fandtes at maatte henfores under § 235 og Ejerne af Værerne havde frafaldet Tiltale, frifundne.....	292.
En Person, der skaffede sig Adgang til et Hus ved med Hænderne at bøje Enderne af det paa Døren, der var aflukket med en Hængelaas, værende Overfald, som bestod af en i Svejsningen opløben Træskoring, saa meget fra hinanden, at dette kunde slippe ud af Stapelen i Dørkarmen, hvor det hang, og begik Tyveri, anset efter § 228.	312.
En Tiltalt, der havde tilegnet sig en paa en Vej ca. 4 Alen fra et Stakit om en Bolig liggende Kjølenederdel, som hun indsaa maatte være blæst ned fra Stakittet, hvor den havde været ophængt til Tørring, og som hun ikke tvivlede om tilhørte Husets Beboere, anset for Tyveri	347.
En Tiltalt, der ved at passere ad en Markvej, havde tilvendt sig en ved Siden af Vejen lige ved Foden af Hegnet om et beboet Hus liggende Skjorte, som han indsaa havde været ophængt til Tørring paa Havegjærdet, hvorfra den Var faldet ned, anset efter § 231	551.
Tvende Tiltalte, der i en indhegnet Dyrehave havde skudt og tilegnet sig tvende Hjorte, anset efter § 228	613.
Indbrudstyveri.	
Strandvejstyverierne.....	5.
En Person, der flere Gange havde indsneget sig i en Kostald og malket Koerne samt tilvendt sig Mælken, idet han hver Gang skaffede sig Adgang ved at stikke Armen ind gjennem en ituslaaet Rude og aftage Krogen paa et Vindu c. 1/4 Alen fra Jorden, anset efter § 229 Nr. 4.....	52.
En Tiltalt, der med Fingrene trak et Vindu op, som kun var lukket ved et udvendigt i Vindueskarmen fastslaaet Søm, der var bøjet hen for det og derigjennem steg ind i Huset og begik Tyveri, anset efter § 230, 2	69.
En Tiltalt, der i en under Opførelse værende, ubeboet Ejendom med Vold itubrod en Hængelaas, der var lagt for et Værelse, og stjal Arbejdsfolkernes Klæder anset for grovt Tyveri.....	82-
En Tiltalt anset efter § 229, 4 for at have skaffet sig Adgang til en Gaards Mejeri ved at krybe ind gjennem en tæt ved Jorden anbragt aabentstaaende Luftningslem og der stjaale Smør og Mælk 110.	
En af Overretten for Indbrudstyveri dømt Person, anset for Røveri efter § 243	116.
En Person, der frygtende, at man skulde se ham, naar han gik ind ad den ikke aflaaede Dør, krøb ind ad et aabentstaaende Vindu og stjal en Frakke i en Stue, hvis Dør ej heller var aflaaet, men intet Baandtag havde og aabnedes ved et Tryk, anset efter § 229 Nr. 4.....	310.
En Person, der tvende Gange skaffede sig Adgang til et Hus ved med Hænderne 1ste Gang at bøje Enderne af det paa Døren, der	

var aflukket med en Hængelaas, værende Overfald, der bestod af en Træskoring, opløben i Sveisingen, saa meget fra hinanden, at det kunde slippe ud af Stabelen i Dørkarmen, hvor det hang, 2den Gang ved at bryde Stabelen, som efter det Oplyste kan have siddet noget løst, ud, og begik Tyveri, anset for det 1ste Tyveri efter § 228, for det 2det efter § 229 Nr. 4.....	312.
Straf for Indbrudstyveri fremdeles anvendt 17, 51, 69, 155, 321, 482, 599.	
En vestindisk Tiltalt anset efter Frd. 11 April 1840 §15, jfr. §12, 2det Lød.....	415.
En vestindisk Tiltalt anset efter Frd. 11 April 1840 § 12, 1 Led 518.	
Ki rkety ve ri.	
En Tiltalt anset for en Række Tyverier i forskellige Kirker . . .	599.
Kvægtyveri paa Marken.	
En Tiltalt anset efter § 232, 2det Led.....	383.
En tiltalt Islænder frifunden.....	407*
Tyveri begaaet af Børn.	
§ 233 anvendt	401.
Tyveri efter § 234.	
En Tiltalt anset efter § 234 for i privat Skov at have afsavet og tilegnet sig et Bøgetræ, der ved Roden maalte 4 à 5 Tommer i Diameter, hvis Brændelsværdi var et Par Kroner, medens dets Værdi som voxende Træ var langt større	389.
Tyveri efter § 235.	
En Tiltalt, der havde hjulpet til med at opbære en Sæk Torv af Værdi ca. 25 Øre, som hans Hustru havde uden vedkom. Ejers Samtykke af dennes Tjenestepige faaet udleveret fra et uaflaaset Tørvehus, samt havde, da han hjalp ved Aflæsning af et samme Ejer tilhørende Læs Tørv, efter Tilladelse af Tjenestepigen taget to smaa Sækkø med Smul og Billinger, som ved Aflæsningen vare faldne paa Jorden, anset efter § 235 tildels smh. med § 47 493.	
Det af tvende Dreng udviste Forhold ved at tilvende sig dels fra Hønsereeder i deres HusbondsVognskur, hvortil var uhindret Adgang, Æg til Værdi af 1 Kr. 20 Øre, samt ligeledes fra hans uaflaasede Tømmerstue Æg til Værdi 15 Øre, dels 2 Stk. Lægter og nogle Søm til Værdi 1 Kr., hvoraf de gjorde sig hver et Par Stylder, henført under § 235, saaledes at den Ene i Henhold til § 36 frifandtes, medens den Anden dømtes i Henhold til bemeldte §, jfr. § 37	541.
§ 235 anvendt paa en Tiltalt, der i Susaa uberettiget udfor en Lods-ejers Grund havde skaaret 5 à 6 Knipper Rør til Værdi 1 Kr., som han derpaa havde bragt hjem for at benytte til Tækning af sit Hus	669.
En Person, der havde givet sin Fader nogle i hans Husbonds Skov uden dennes Vidende skaarne Vidier til Værdi ca. 1 Kr., ikke anset efter § 235, da Husbondens Erklæring om Paatale ikke var indhentet.....	724.

	Pag.
Udeblivelsesdom.....	238, 271, 519, 820.
Udvisning af Landet.	
Straffelovens § 16 anvendt.....	482:
Uterlig Forhold.	
En for Uterlighed Tiltaks Forhold ikke henført under nogen af de i Straffeloven ommeldte offentlig Paatale undergivne Forbrydelser, derimod anset for Overtrædelse af Politivedtægt.....	287.
2 Tiltalte ansete henholdsvis efter § 176 jfr. § 173 og efter § 176 jfr. § 174	653.
En Tiltalt anset efter § 161 jfr. tildels § 46 og efter § 176 smhldt. med § 161 samt efter § 174.....	824.
Utugt.	
En Tiltalt, anset efter § 173 jfr. § 46 samt § 37	240.
En for Forførelse af sit Fosterbarn Tiltalt, efter Omstændighederne frifunden, derimod anset efter § 163 jfr. § 46 for at have for- søgt at pleje legemlig Omgang med sin Hustrus uægte Datter 555.	
En Tiltalt anset efter § 174	573.
En Tiltalt anset efter § 161 jfr. tildels § 46 og efter § 176 smhldt. med § 161 samt efter § 174	824.
V algberettigelse.	
Et Sogneraads Nægtelse af at optage en Person paa Valglisten for Aaret 1879—80 forkastet, da han ikke kunde antages at have staaet i saadan privat Tjenesteforhold, som ommeldes i Grundlovens § 30 a jfr. Valglovens § 3.....	34-
Varemærker (Beskyttelse af).	
En Tiltalt efter Omstændighederne frifunden for Overtrædelse af Lov 2 Juni 1880	418.
En Tiltalt Ølhandler anset efter § 278 navnlig sammes 2det Stykke smhldt. ved i Sv 2 Juni 1880 § 17 for at have benyttet Mærker paa Flasker til det af ham forhandlede 01, der havde saa skuffende Lighed med det Mærke, paa hvis Benyttelse Kap. J. C. Jacobsen i Medfør af bemeldte Lov havde erhvervet Eneret, at Forskjellen efter Varens Beskaffenhed kun kunde op- dages ved mer end almindelig Opmærksomhed. De paagældende Etiketter konfiskerede.....	593, 594.
Vestindien.	
Negeropstanden paa St. Croix i Aaret 1878	169*
En Tiltalt anset efter Frd. 11 April 1840 § 15 jfr. § 80 jfr. tillige § 79 og Anord. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, samt i Medfør af Anord. 24 Oktober 1879 § 6 jfr. § 1	368.
En Tiltalt anset efter Frd. 11 April 1840 § 15 jfr § 12 2det Led 415.	

Afgjørelse af Spørgsmaalet om en Værges Ret til Udlæg i hans Myndlings Dødsbo for de af ham i et længere Aaremaal afholdte Udgifter til Kur, Pleje m. v.....	440.
En Tiltalt anset efter Frd. 11 April 1840 § 12, 1.....	518.
En Tiltalt anset for Overtrædelse af Pl. 19 April 1805	628.
En Redaktør anset efter Anord. 11 Marts 1862 § 9, 2det Mbr. Udeladelserne mortificerede.....	743.

Vidneførsel.

Se Rettens Pleje.

Vold (mod Embedsmænd).

En Tiltalt anset efter § 100	94, 446, 473.
En Tiltalt anset efter § 100 samt en Medtiltalt, der havde ydet ham Bistand til at unddrage sig Anholdelsen, anset efter § 108, 2det Led.....	296.
En Tiltalt anset efter § 100 for sit mod en ved en Sorø Akademi tilhørende Skov ansat Ledevogter udviste Forhold.....	432.
Vold mod P ri vate.	
En Tiltalt anset efter § 201 for Vold mod hans Fader, samme Tiltalte dømt til at have Arveret forbrudt.....	474.
En Tiltalt anset efter § 201 tildels smhldt. ved § 203 for Vold mod Forældre. Arveretsforbrydelse dog ikke idømt, da Forældrene maatte anses at have afgivet en efter Omstændighederne tilstrækkelig Villieserklæring om at Arveforholdet skulde forblive uforandret.....	679.
En Tiltalt anset efter § 202 for Vold mod sin Hustru .	298, 479, 663.
En Tiltalt frifunden i Medført af § 40	670.
En efter § 203 Tiltalt frifundet, da den af ham afgivne Forklaring, hvorefter den Fornærmede selv skulde have givet Anledning til det udviste Forhold ikke fandtes at kunne forkastes	510.
§ 203 anvendt 40, 242, 261, 296, 330, 438, 467, 491, 508, 524, 606.	

736, 825

En Tiltalt, der havde tilføjjet en Person et Slag i Ansigtet, hvis Følge Synsevnen paa det ene Øje af Lægen fra først af ansaa aldeles tabt, medens der senere indtraadte en Bedring over Forventning saaledes, at Personen, der iforvejen uden selv at vide dette, havde mistet Synsevnen paa det andet Øje, dog kunde retirere sig selv uden Hjælp og fortjene Noget ved at samle Klude, anset efter § 203	263.
En Tiltalt anset efter § 203, jfr. § 40 in fine.....	313.
En Tiltalt anset efter § 203 for Vold mod hans frasepar. Hustru	436.
En tiltalt Skytte, der under Bestræbelser for i Bestillings Medfør at paagribe tvende Personer, der drev ulovligt Fiskeri i en til hans Husbonds Ejendom hørende Aa, tildelte den ene af disse et Pidskeslag, samt, da Personen undløb, affyrede sin Bøsse efter Personens Ben, og da denne vedblev at løbe, beordrede sin Søn at	

fortsætte Forfølgningen, under hvilken denne efter Faderens Ordre ligeledes skjød efter ham, samt derefter, da Personen var faldet til Jorden, endvidere gav ham nogle Rap med Pidskeskaffet, anset efter § 203 smhldt tildels med § 52; den medtaltale Søn anset efter § 203	563.
En Tiltalt anset efter § 203 for med Hug og Slag at have overfaldet en Sagfører	587.
Et Fruentimmer, som kastede et andet Fruentimmer Svovlsyre i Ansigtet, idet det var hende ligegyldigt, hvilke Følgerne af hendes Handling maatte blive og indseende, at den indtraåde Følge — Tab af Syn paa begge Øjne — kunde indtræde, anset efter § 204.....	48

Voldtægt.

En for Voldtægt Tiltalt frifunden, da det mod hans Benægtelse ikke var bevist, at Samleje var sket mod Pigens Villie.....	460.
En Tiltalt frifunden, da døt ikke kunde anses godtgjort, at Pigen havde gjort alvorlig Modstand mod hans Forsøg paa Samlejes Opnaelse	527.
En Tiltalt anset efter § 168, jfr. § 46 og 39.....	778.
En Tiltalt straffet efter § 168, jfr. § 46.....	124, 230, 785.

Værgemaal.

Antaget i en fra den vestindiske Overret indanket Sag, at der manglede Hjemmel i Lovgivningen til at tillægge en af vedkommende Pupillautoritet efter flere Aars Forløb, efter Værgemalets Ophør ved Myndlingens Død afgiven Approbation den Virkning, at Skifteretten skulde være afskaaren fra at afgjøre, hvorvidt de af Værgen efter Regnskabet afholdte Udgifter kunne anses som Udlæg, gjorde for den Umyndiges Regning, eller om de maatte betragtes som afholdte for hans egen Regning.....	440.
---	------

Værnething.

En i Slesvig i 1854 født Person i Henhold til Justitsministeriets Resolution i Medfør af Straffelovens § 6 sat under Tiltale ved Paagribelsesstedets Værnething.....	778.
--	------

Ærefornærmelse.

En Gaardejer frifunden for en anden Gaardejers Tiltale for Ærefornærmelse, idet han ved sine, paa et offentlig politisk Møde faldne Ytringer ikke fandtes at have sigtet en politisk Forening, for hvilken Sagsøgeren var Formand, for at støtte Handlinger, som Foreningen selv ansaa for Grundlovsbrud og ikke selv havde betegnet Gaardmændene som Fæ gode nok til at fange andre Fæ med	3Q4,
Den • Ansvarhavende « for et Nummer af Bladet »Herolden« anset efter § 216 for en Artikel, til hvilken ingen Forfatter var nævnt,	

	Pag.
medens en anden Person var angivet som Redaktør, uanset at nævnte Ansvarhavende ikke kunde antages at have haft nogen særlig Andel i Artiklens Affattelse eller Optagelse.....	575, 578.
Samme Ansvarhavende anset efter § 216 og 217	580.
Samme anset efter § 216, jfr. § 215	583.
Udgiveren af Bladet Herolden frifunden, da en i forrige Instants Medindstævnt var Ansvarhavende og saaledes fremtraadte som den, der fortrinsvis havde paataget sig Ansaret for Udgivelsen.	585.
Den Ansvarhavende for Bladet »Herolden« anset efter § 216, Straffen, om hvis Skjærpelse Paastand ej var nedlagt, stadfæstet . .	621.
En Person anset efter § 217 for under en civil Sag med en Prokurator. at have fremlagt en af Personen til en Politirapport afgiven for Prokuratoren æreformærmende Forklaring, og saaledes fastholdt de deri indeholdte Beskyldninger, hvis Rigtighed vare aldeles ubestyrkede.....	651.
Den Ansvarhavende for Bladet »Herolden« anset efter § 216, jfr. § 215 og § 217	674, 730.

RETTELSER.

- P. 169, Linie 7 f. o. vil være at tilføje : Isaac Anthony.
- P. 408, — 16 f. n. Regurstad, læs: Reynistad.
- P. 520, Dom Nr. 184 fejlagtigt anført som afsagt den 31 Oktober i Stedet
for den 1 November.
- P. 618, — 22—23 f. o. tilfaldende, læs: tilfaldne.
- P. 753, Dom Nr. 162 fejlagtigt anført som afsagt den 23de i Stedet fer
den 24de Jannar. »
-

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Mandagen den 7 Marts.

Nr. 74.

Advokat Levinson

contra

1) Johan Hansen og 2) Peder Sunnesen

(Def. for Nr. 1 Hindenburg, for Nr. 2, Klubien),

der tiltales, Nr. 1 for bedrageligt Forhold og det i Straffelovens § 248 omhandlede Forhold og Nr. 2 for bedrageligt Forhold eller Meddelagtighed heri.

Vor dingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 20 Juni 1879: De Tiltalte Møller og Gaardeier Johan Hansen og Møllersvend Peder Sunnesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og udrede En for Begge og Begge for En alle med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kammerraad, Prokurator Ringberg og Defensor, Overretssagfører Bjerre, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsov- samt Hof- og Stads ret te ns Dom af 23 Januar 1880: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Johan Hansen bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til de for Overretten beskikkede Prokuratorer Herforth, Winther og Delbanco betale fornævnte Tiltalte og Medtiltalte Peder Sunnesen, En for Begge og Begge for En, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Justitsministeriet ved Resolution af 4 Maj f. A. har frafaldet offentlig Paatale af det i den

indankede Dom ommeldte bedragelige Forhold, som Tiltalte Peder Sunnesen for over 10 Aar siden skal have begaaet paa Hulemose Mølle.

Efter Afsigelsen af Overrettsdommen, hvis Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder Højesteret tiltræder, har Tiltalte Johan Hansen tilbagekaldt de af ham afgivne Tilstaaelser under Paaberaabelse af, at de ere fremkaldte ved den langvarige Varetægtsarrest, han havde været underkastet, og hvis længere Vedvaren han i Følge Dommerens Udtalelser vil have befrygtet, hvorhos han har klaget over, at Dommeren under Forhørerne har tilføjet ham Slag og Stød, uden at han dog egentlig har paastaet, at han ved disse skulde være bleven bevæget til at tilstaa. Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes imidlertid de af denne Tiltalte afgivne Tilstaaelser, hvilke han, som bemærket, først efter Overrettsdommens Afsigelse har tilbagekaldt, i Medfør af L. sl—15—1 at maatte tillægges Gyldighed, for saa vidt der efter det iøvrigt under Sagen Oplyste ingen begrundet Tvivl kan være om deres Rigtighed, og dette gjælder med Hensyn til Tilstaaelserne om, at han i et Tilfælde, hvor der i Følge Aftalen ikke skulde erlægges Malepenge, men visse Toldkar, tog flere Toldkar, end han var berettiget til, at han i længere Tid regelmæssig har tilvendt sig en Klump Dejg af det Brød, som indleveredes i hans Bageri til Bagning, skjøndt der blev betalt for denne — hvortil han maatte være ganske uberettiget — samt at han har tilegnet sig 3 i hans Besiddelse komne Sække. Derimod findes det efter de fremkomne Oplysningers Beskaffenhed ikke med Sikkerhed at kunne statuere, at Tiltalte har handlet svigagtigt ved i de Tilfælde, hvor der blev betalt Malepenge for indleveret Korns Formaling paa hans Mølle, desforuden at tolde af Kornet eller forsøge derpaa; og forsaavidt han endelig har erkjendt at have ladet Klid blande i Rugmel, hvoraf han bagte Brød til Salg, vil der efter det herom Oplyste i Medfør af Straffelovens § 66 ikke for dette Forhold kunne idømmes ham Straf.

Som Følge af det Anførte samt da det for Tiltalte Peder Sunnesens Vedkommende er godtgjort, at han paa den i Dommen fremstillede Maade har forøvet Bedrageri i sin Tjeneste hos Medtiltalte, ville begge de Tiltalte være at dømme efter Straffelovens § 253, Tiltalte Hansen tillige efter § 248, og deres Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver.

Aktionens Omkostninger, derunder de ved Overrettsdommen fastsatte Salarier, vil Tiltalte Hansen have at udrede, saaledes at Tiltalte Sunnesen in solidum med ham tilsvarer Halvdelen.

Da det er overdraget en ifølge kongeligt Kommissorium af 27 December f. A. nedsat Kommission yderligere at under-

søge og paakjende en mod Underdommeren for Overtrædelse af Straffelovens 13de Kapitel anlagt Sag, og denne Tiltale omfatter de herunder hørende Overtrædelser, i hvilke Underdommeren maatte have gjort sig skyldig under Behandlingen af nærværende Sag, bliver der ikke Spørgsmaal om for disse at paalægge ham Ansvar her under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Johan Hansen og Peder Sunne sen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands-over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Levinsen, Hindenburg og Klubien 60 Kroner til hver, udredes af Johan Hansen, hvorhos Peder Sunnesen in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Vordingborg nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte Møller Johan Hansen af Vestenbæk og Møllersvend Peder Sunnesen af Nyraad, Førstnævnte for bedrageligt Forhold og det i Straffelovens § 248 omhandlede Forhold, og Sidstnævnte for bedrageligt Forhold eller Meddelagtighed heri. For saa vidt førstnævnte Tiltalte sigtes for bedrageligt Forhold, maa det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste anses tilstrækkeligt godtgjort, at han som Ejer af Baarse Mølle gennem en længere Aarrække har forurettet de Kunder, der søgte hans Mølle, ved uden disses Vidende og Villie dels selv dels ved sine Svende jævnlig at tolde af det til Formaling indleverede Korn, navnlig Byg, uagtet der blev betalt Penge for Sædens Maling, og hvorhos han i enkelte Tilfælde, hvor saadanne ikke bleve betalte, har toldet i større Omfang end han var berettiget til. Navnlig har Medtaltale Sunnesen, som for c. 2 Aar siden traadte i hans Tjeneste som Møllersvend, paa hans Opfordring gennem den nævnte Tid taget nogle Toldkar (1 Toldkar = $\frac{1}{19}$ Skjæppe) af hver Tønde Sæd, der blev indleveret til Formaling, og Tiltalte har ligeledes søgt at overtale tidligere Svende til det samme; naar de nægtede at gaa ind herpaa, lod Tiltalte det fare. Hvormeget Tiltalte ved denne Fremgangsmaade, som Kunderne ikke let kunde opdage, da der i Almindelighed ikke blev veiet til og fra paa Møllen, har tilvendt sig, har det ikke været muligt at oplyse, men gaar Tiltaltes Forklaring i saa Henseende ud paa, at skjøndt det kun

var lidt, som fravendtes hver enkelt, var det dog ikke saa lidt for ham, da det skete temmelig stadig i flere Aar. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte Hansen i den Aarrække indtil April 1878, hvori han foruden Møllen selv drev det ham tilhørende Bageri, har, naar Folk, hvad der var temmelig almindeligt, bragte Dejj til Bagning, dels selv eller ved sine Svende tilegnet sig en Klump Dejj af hvert Brød, uagtet der blev betalt for Bagningen, samt at han har ladet blande Klid i det Rugmel, hvoraf han bagte Brød til Salg, og saaledes forringet Brødenes Værdi. Heller ikke i saa Henseende har det imidlertid kunnet nærmere oplyses, hvor stor Udstrækning disse Besvigelser have havt. Forsaavidt Tiltalte Hansen endelig sigtes for det i Straffelovens § 248 ommeldte Forhold er det paa samme Maade godtgjort, at han har tilvendt sig tre til 1 Krone Stykket vurderede Sække, der vare forsynede med vedkommende Ejeres Mærker, og som antages at være forglemte eller paa anden Maade efterladte paa Møllen.

Hvad dernæst angaar Tiltalte Peder Sunnesen maa det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Følge den Opfordring, Tiltalte Hansen kort efter Sunnesens Tiltrædelse af Tjenesten rettede til ham, stadig har toldet 2 à 3 Toldkar af den Byg og Blandingssæd, der indleveredes til Formaling, men kun tildels afleveret det ulovlig Erhvervede til Tiltalte Hansen, idet han selv tilegnede sig og solgte endel. Forsaavidt Tiltalte Sunnesen endvidere har tilstaaet for over 10 Aar siden at have gjort sig skyldig i Bedrageri paa Hulemose ATølle ved Vordingborg ved at tilegne sig endel af den paa Møllen indleverede Sæd, da ligger dette Forhold udenfor Aktionsordren.

I Henhold til det Anførte ville de Tiltalte, af hvilken Johan Hansen er født den 16 Septbr. 1831 og Peder Sunnesen efter Opgivende 53 Aar gi., hvilken Alder er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som med Undtagelse af, at Johan Hansen i Militærtjenesten har været straffet for disciplinære Forseelser, ikke findes tidligere straffede, være at anse, Tiltalte Johan Hansen efter Straffelovens § 253, tildels sammenholdt med § 46, § 278 sidste Stykke samt § 248, og Tiltalte Peder Sunnesen efter Straffelovens § 253 tildels sammenholdt med § 47, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Johan Hansen i 3 Gange 5 Dage og for Peder Sunnesen i 2 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 253, for Sunnesens Vedkommende tillige sammenholdt med § 48 og efter § 257, og Johan Hansen tillige efter § 248, med Fængsel paa Vand og Brød 2 Gange 5 Dage hver, og hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger tiltrædes, være dels at stadfæste, dels at forandre.

Tirsdagen den 8 Marts.

Nr. 76. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Rasmus Sørensen Holst (Defensor Henrichsen),
 der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 20 Juli 1880: Arrestanterne Rasmus Sørensen Holst og Andreas Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 4 Aar og Sidstnævnte i 18 Maaneder. De betale derhos in solidum til Frederiksberg Sporvejsselskab 5 Kr., samt paa samme Maade de med Sagen, Aktionen og Arresten lovligt, forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator K. E. Jørgensen, 50 Kr. og til Defensor, Prokurator N. P. Møller, 40 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Oktober 1880: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretsprokuratorerne Nyegaard og Simonsen betale Arrestanterne Rasmus Sørensen Holst og Andreas Christensen in solidum 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse for Rasmus Sørensen Holsts Vedkommende og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Henrichsen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Arrestanterne Rasmus Sørensen Holst og Andreas Christensen, der ere fødte henholdsvis den 20 Oktober 1857 og den 14 Maj 1850, og som ikke ere fundne forhen straffede, ere under nærværende, fra

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag begge tiltalte for Tyveri og Forsøg paa Tyveri og Arrestanten Christensen tillige for Hæleri, og er det ved deres egne med det iøvrigt Oplyste i det Hele stemmende Tilstaaelser bevist, at de i Tiden * fra November Maaned f. A. til hen i Januar Maaned d. A., i Løbet af hvilken Tid de med nogen Afbrydelse tvende Gange logerede sammen, have dels i Forening, dels hver for sig, gjort sig skyldige i de Forbrydelser, for hvilke de saaledes ere tiltalte, i det nedenfor angivne Omfang.

Da begge Arrestanterne en Aften i November Maaned — rimeligvis Søndag den 23 November f. A. — gik sammen gennem Gothersgadens Forlængelse, foreslog Arrestanten Christensen, at de skulde gaa ind paa den uaflaasede Plads ved en dersteds under Opførelse værende Bygning for at stjæle fra et derliggende ubeboet Skur, hvad de gjorde, og aabnede Christensen efter hans Forklaring, der forsaavidt ikke kan forkastes, Døren til samme ved at afløfte Hængelaasen, der efter hans Paastand ikke var aflaaet, og ved et frabøje et Søm, der var bøjet hen foran Døren, hvorpaa han, medens Holst holdt Vagt udenfor, gik ind og tog nogle Papirspakker med Mad og lidt Brændevin, som de i Forening bar hjem. Efter Christensens Forslag gik de derpaa en halv Times Tid efter tilbage igjen til Skuret — som han kun havde tillukket ved igjen at bøje det ovennævnte Søm for, — da han vilde tilvende sig en islandsk Nattrøje, som han havde set hænge der, og tog han nu denne, til 3 Kr. vurderede Trøje, som tilhørte en Mursvend Peter Jensen, medens Arrestanten Holst tog et Par Uldstrømper, til hvilke saa lidt som til Madvarerne Ejermændene ere fundne.

Den 25 November om Aftenen gik de ud til et af Værts-husholder Jens Peter Jacobsen benyttet ubeboet Beværtningskur ved en under Opførelse værende Bygning paa Rosendalsvej for at stjæle sammesteds, og ituslog Arrestanten Holst i dette Øje-med en Rude i et Vindue i Skurets Gavl, aabnede Vinduet og steg, medens Arrestanten Christensen holdt Vagt udenfor, gennem dette ind i et Rum, hvor der hang en Del Arbejdstøj, og fra-brød nogle Brædder, der vare fastgjorte for Aabningen derfra ind til det egentlige Beværtningsrum — til dette var Adgangen udvendig fra gennem en med Hængelaas aflaaet Dør — hvorfra han derpaa ad samme Vej bortbar endel Føde- og Drikkevarer samt Tobak og en Tobakskasse, som de toge med sig, og hvilket i Forbindelse med forskellige Ting, som Arrestanten Holst alene tilvendte sig ved et af ham senere dersteds begaaet, nedenfor omtalt Tyveri, af Bestjaalne under Et er anslaaet til 50 Kr.

Søndag den 18 Januar d. A. begave begge Arrestanter, efter foregaaende Aftale om at begaa Indbrudstyveri hos den i Ejendommen Nr. 39 ved Vester voldgade boende Grosserer Dithmer, hos hvem Arrestanten Christensen tidligere havde

tjent, sig Kl. 12 om Natten hen til den nævnte Ejendom og ad den aabne Port ind paa Gaardspladsen og skjulte sig paa et derværende Foderloft til Kl. c. 2, hvorefter de gik op ad Kjøkkentrappen, hvorfra de med falsk Nøgle vilde lukke sig ind i Lejligheden, hvad de dog saa opgave — hvortil Holst som Grund har angivet dels at han fandt det for uovelig, tilmed da Christensen var lidt beskjenket, dels at han var bange for, at Nøglen ikke vilde passe, og at han hørte Nogen bevæge sig i Vognporten, — og de gik derfor bort gennem Porten, som de aabnede indvendig fra.

Arrestanterne have i Forbindelse dermed forklaret, at de ogsaa omtrent midt i Januar havde aftalt at begaa Tyveri fra et Ostelager i Frederiksberggade Nr. 22, hvor Christensen havde tjent, og at de endog havde været inde paa Gaardspladsen for at bese Lokaliteterne, men at det ikke blev til Noget, fordi Holst fandt det uudførligt, og fordi Christensen derhos den paa-gældende Aften var aldeles beruset.

Efter Forslag af Arrestanten Christensen, der tidligere havde tjent under Frederiksberg Sporvognsselskab, besluttede Arrestanterne endelig at begaa Tyveri i dettes Lokaler i Frederiksberg Smallegade og begave sig i den Anledning derud Løvedag den 17 eller Mandag den 19 Januar om Aftenen. Da det imidlertid endnu var tidligt, gik de først op i en skraas overfor liggende, under Opførelse værende Bygning i Smallegade, og, medens de ventede her, tilvendte de sig til fælles Nytte, uden at de have kunnet enes om, hvem af dem, der først tog det, et derliggende, til 50 Øre vurderet og Jernstøber Paludan Møller tilhørende Brækjern. Efter ca. 1 Times Forløb gik de ca. Kl. 11 Vs ned, men da de endnu saa Lys i nogle af Selskabets Lokaler, dreve de om i en Times Tid og vendte derpaa tilbage, og efter at have søgt at komme ind i Folkestuen, som imidlertid var aflaaaset, opholdt de sig i længere Tid i den derværende uafllaasede Ventestue; der vedblev imidlertid at passere Folk forbi i Nærheden, af hvem de endog et Øjeblik frygtede for at opdages, og de saa derfor Lejlighed til at slippe bort, idet de udsatte Tyveriet til en følgende Aften. Onsdag den 21 Januar gik de saa, iøvrigt begge i en lidt beskjenket Tilstand, paany derud lidt efter Kl. 12 om Natten — idet de særlig valgte den Nat, fordi Christensen havde meddelt Holst, at Lønningerne udbetaltes om Torsdagen, og at de saaledes netop den Nat kunde vente at finde mange Penge i Kontoret. De gik ad en aaben Laage ind paa Pladsen og først ind i den ovennævnte uafllaasede Ventesal, og derfra gik Christensen ene ind i den ved Siden af i samme Bygning liggende Folkestue — der efter hans Forklaring, som forsaavidt ikke kan forkastes, dengang var uafllaaset, — hvor han tilvendte sig nogle Fødevarer, som han straks fortærede, og en til 25 Øre vurderet Sporvognsreserve-

konduktør Hans Jensen tilhørende Stormhue. De gik begge derpaa over til Hovedbygningen og ind i dens uaflaasede Forstue, hvorfra de først forgjæves søgte med falsk Nøgle at oplukke Dørene til de to op til den stødende Kontorer, hvorfor Holst udefra trykkede en Rude itu ind til det ene Kontor, men dog opgav at trænge ind ad den Vej, og lykkedes det dem saa først at faa Døren til dette, den administrerende Direktørs Kontor aabnet, hvor de tændte Lys og opbrød Pulten, men uden at finde Penge, hvorfor de dér kun tilvendte sig et Cigarfuttermal med 3 à 4 Cigarer, et Bestik og endel Frimærker, Papir og Konvolutter til en samlet Værdi af mindst 5 Vs Kr., maaske over 11 Kr., og lykkedes det dem derpaa ligeledes at faa Døren til det andet Kontor oplukket med den falske Nøgle, hvorimod de ikke kunde faa Pulten i samme opbrudt, og tilvendte de sig i dette en »Selskabet tilhørende Kappe til Værdi 50 Kr., en dets Forvalter Flade tilhørende Tobakskasse, vurderet til 1 Kr., og to Par næsten værdiløse Handsker samt to Paraplyer, en Dame-taske med forskellige Smaating, et Par Damehandsker, en Dame-pung og nogle Portemonnæer, hvilket tilsammen til 8 Kr. vurderede Gjenstande med Portemonnæernes Indhold af ca. 2 Kr. 25 Øre hørte til i Sporvognene fundne Sager. De gik dernæst bort med de saaledes stjaalne Gjenstande. Den Lokalerne ved Tyveriet tilføjede Beskadigelse er anslaaet til 5 Kr.....

Arrestanten Holst har ligeledes alene i Løbet af det nævnte Tidsrum gjort sig skyldig i en Række af Tyverier og Forsøg derpaa :

Den 12 December f. A. Kl. 8 à 9 Aften gik han saaledes ud til Værtshusholder Jacobsens ovenfor nævnte Beværtnings-skur paa Rosendalsvej og banede sig paa den der beskrevne Maade Adgang til det egentlige Beværtningsrum, hvorfra han ad samme Vej — Ruden i Gavlen var dog formentlig itu fra det tidligere Tyveri — bortbragte endel Føde- og Drikkevarer, 1 Tallerken, 1 Kop, 1 Kniv, 2 Gafler og 6 à 8 pletterede Skeer, hvis Værdi ovenfor er opgivet under Et med det der omtalte Tyveri.

Lidt senere er han derhos to Aftener igjen stegen ind i dette Beværtningskur paa samme Maade for at stjæle, uden da at finde noget, som han ønskede at tilvende sig; dog har han maaske taget en Ubetydelighed af Skraatobak og Cigarer.

Den 16 December f. A. om Aftenen Kl. 10 à 11, da Holst passerede et ved det da under Opførelse værende Opfostringshus ved Kalkbrænderivejen liggende ubeboet Skur, besluttede han at stjæle der og lukkede sig saa med Nøglen til den Hængelaas, hvormed Døren var afiaaset, hvilken Nøgle var henlagt i et Hul i Muren tæt ved, ind i Skuret, hvor han tilvendte sig en islandsk Trøje, et Par Lærredsbenklæder, 2 Bluser, et Par Uldstrømper, et Lommetørklæde og en Kniv, tilhørende Mursvendene Rasmus

Rasmussen, Schaper og Nikolai Jensen .og alt tilsammen ansat til en Værdi af 7 Kr. 25 Øre.

Arrestanten, som af Meddelelser fra Medarrestanten Christensen, der, som ovenfor omtalt, tidligere havde tjent Grosserer Dithmer, vidste, at denne ejede et Landsted i Skovshoved ved Strandvejen, som om Vinteren henstod ubeboet og uden Tilsyn, og hvori der var Adskilligt at stjæle, og som en Dag, da de vare ude at søge Arbejde i Skovshoved, havde faaet dette Sted paavist af Christensen — der endog efter Holst's Forklaring, hvis Rigtighed Christensen dog har benægtet, havde foreslaaet ham, at de skulde begaa Tyveri der i Fællesskab — gik den 15 eller 16 December f. A. i den Hensigt at stjæle dersteds om Eftermiddagen ad Strandvejen ud til Stedet, krøb over Stakittet, der omgav Bagsiden af Haven, ituslog en Rude i et Kjælder-vindue paa Husets Bagside og gik derigjennem ned i Kjæderen og derfra ad en Trappe gjennem aabne eller uaflaasede Døre op i Værelserne paa 1ste Sal, hvor han fra tvende Skabe, hvoraf han maatte opbryde det ene, stjal nogle Frakker, Veste — i den ene af hvilke beroede 25 Øre, — Benklæder og Underbenklæder m. m., Alt ansat til en Værdi af 39 Kr., hvormed han gik bort ad samme Vej og ankom her til Byen Kl. ca. 11 Aften. Den 24 December om Eftermiddagen begav Arrestanten sig paany ud til nævnte Landsted for at stjæle, kom paa samme Maade hen til Huset, men gik nu igjennem et Vindue i Stue-etagen, der efter hans Forklaring var ituslaet eller stod paa Klem, og hvorfra Skoddet var brudt, ind i Huset, hvor han tændte Lys, spiste og drak og derpaa tilvendte sig 3 Sengetæpper dér til en Værdi af 15 Kr. 50 Øre, hvorefter han forlod Huset for at gaa hjem. Da det imidlertid regnede stærkt, gik han atter ind i Huset, hvor han saa tilbragte Natten og den paafølgende Dag til hen paa Eftermiddagen og i den Tid, foruden at spise, drikke og ryge Tobak m. m., afsøgte Huset yderligere og i det Øjemed opbrød, foruden to Skrivebordsskuffer, Dørene ind til to aflaaede Værelses, hvori han dog Intet tog, og endvidere tilvendte sig et Gevær, en Patrontaske, en Del Værktøj sjenstande og Nøgler, et Vækkeuhr, to Kasser med Cigarer, nogle Bøger, nogle Flasker Vin o. s. v., o. s. v., alt ansat til en samlet Værdi af 86 Kr. 25 Øre, hvoraf han tabte nogle Ting paa Vejen derfra. Han gik bort gjennem en Have-stuedør, som han aabnede indvendig fra. Foruden at han saaledes ved sine gjentagne Tyverier der tilvendte sig Gjenstande til en samlet Værdi af 141 Kr., er den Beskadigelse, som han havde tilføjet Ejendommen, anslaaet til 31 Kr.

Mellem de Ting, der efter det sidstnævnte Tyveri fandtes i Nærheden af Stedet, var en til 2 Kr. vurderet Murhammer, som viste sig at tilhøre en Mursvend Anders Olsen, der havde ladet den ligge paa Stilladset om en under Opførelse værende Bygning

1 Skovshoved, og har Arrestanten tilstaaet at have stjaalet denne dersteds, da han — efter hans Forklaring den 1ste Gang var paa Vejen ud for at begaa Tyveri paa det omtalte Landsted.

Den 26 December hen mod Aften begav Arrestanten sig paany til Skovshoved for at begaa Tyveri og krøb ved den Lejlighed over Havelaagen til et Grosserer Sigfred Goldschmidt tilhørende, da ubeboet Landsted, gik om til dets Bagside og gennem en uafloaset Dør i den Træbeklædning, der var anbragt over Verandaen, op i denne, søgte forgjæves at opbryde Døren derfra ind til Havestuen, men ituslog saa et Vindu ved Siden af, fik Skodderne for dette trykket ind og steg derigjennem ind i Huset, hvor han forgjæves forsøgte at opbryde Dørene til et Par Værelser og nogle Skabsdøre, idet han kun fik opbrudt et Skab, flyttede de Tæpper, Puder o. s. v., som han forefandt, omkring, men, da han ikke mente at kunne faa Brug for andet end Mandsklæder og Sengklæder, hvoraf han Intet fandt, kun tog et Lagen og noget Børneværktøj til en samlet Værdi af

2 Kr. 25 Øre, hvormed han gik til Kjøbenhavn, som han naaede før Kl. 12 om Natten. Ejeren har anslaaet de Stedet m. m. tilføjede Beskadigelser til et Beløb af ca. 200 Kr.

Den 27 December ca. Kl. 8 Aften gik Arrestanten ud til et af Værtshusholder Christopher Walseth benyttet ubeboet Beværtningsskur ved Gasværkshavnen, „Ny Zeeland“ kaldet, for at begaa Indbrud der, ventede et Par Timer i en uafloaset Forstue, frabrød derpaa med medbragt Værktøj Hængelaasen og den faste Laas for Døren ind til Beværtningen, gik ind i denne, tændte Lys og stjal der en Del Føde- og Drikkevarer, en Tallerken og en Blikspand, alt ansat til 3 Kr., hvormed han gik hjem, men vendte straks igjen tilbage til Beværtningen, hvis Dør altsaa nu var aaben, og stjal der endvidere: et Skibsuhr, 1 Pd. Skraatobak, et Par Stykker Værktøj og Nøgler, alt ansat til en Værdi af 16 Kr. 55 Øre.

Den 30 December, da Arrestanten om Aftenen var gaaet ind i Gaarden til Ejendommen Nr. 12 i Gothersgade for at benytte et derværende Pissoir, opdagede han, at der stod et Vindue aabent ud til Gaarden i den i Ejendommen værende Galanterihandler Johan Windinge tilhørende saakaldet 50 Øre Butik, der om Natten var ubeboet, og besluttede nu at stjæle der, hvorfor han skjulte sig i Pissoiert til Kl. ca. 2 om Natten, steg saa ved Hjælp af en i Gaarden staaende Trækasse gennem det aabne Vindue ind i Butiken og tilvendte sig der fra to uafloasede Skuffer henved 15 Kr. i Smaamønt, som han bar bort i et der liggende Lommetørklæde af Værdi 50 Øre, idet han paany steg ud gennem Vinduet og skjulte sig i en Bagbygning, til Indgangen til Ejendommen fra Gaden blev aabnet om Morgen.

Straks før eller et Par Dage efter Nytaar begav Arrestanten sig atter til Skovshoved for at stjæle, lukkede sig med en falsk

Nogle ind. i en Have, steg over Stakittet ind til Naboejendommen, der tilhørte Enkefru Richard, søgte først paa Husets Bagside dels med et Centrumsbor at udbore en Fylding i Havestuedøren, dels at stige op ovenpaa Verandaen for derfra at komme ind i Huset gjennem et Vindue, men opgav begge Dele og krøb i Stedet ved Hjælp af nogle Brædder op til Kjøkkenvinduet, hvor han ituslog en Rude, fik aabnet Skoddet indenfor og steg ind, hvorpaa han uhindret gik om i Huset, opbrød nogle Skabe og tog en Mængde tildels kostbare Ting frem, men da han ikke fandt Herregangklæder ellei' Sengklæder, medtog han Intet, da han gik bort, undtagen maaske lidt Børneværktøj. Han naaede Kjøbenhavn Kl. henad 12 om Natten. Den Stedet tilføjede Beskadigelse ei' anslaaet til 25 à 30 Kroner.

Den 7 Januar gik Arrestanten, forsynet med Centrumsbor o. s. v. om Natten Kl. 12 ind i Hjørneeejendommen Nr. 42 paa Kjøbmagergade gjennem sammes uaflaasede Port ud til Klareboderne, skjulte sig en Time paa en derværende Retirade og gik derpaa ind i Forstuegangen ud mod Kjøbmagergade, hvor han i Løbet af et Par Timer udborede den nederste Fylding i Døren ind til Detajlhandlei' Jens Peter Olsens derværende 50Øre Butik, hvorved der ikke var nogen Beboelse, og hvori han ventede at finde Penge, men da han, efter at være kommen ind, ingen fandt, medtog han nogle Smaaajenstande til en samlet Værdi af 3 Kr. 50 Øre og slap ubemærket ud af Ejendommen, da den ovennævnte Port kort efter blev aabnet. Skaden paa Butiken er anslaaet til 4 Kr. 50 Øre.

Arrestanten gik umiddelbart derfra ud til det ovenfor omtalte Beværtningssskur „Ny Zeeland“, hvor han kom Kl. ca. 5 Morgen og nu atter gjorde Indbrud ved at fratage et udvendigt Skodde, ituslaa og aabne Vinduet indenfor og stige ind derigjennem, hvorefter han stjal Føde- og Drikkevarer samt Cigarer til en samlet Værdi af 3 Kr. Han har derhos tilstaaet, at han Natten forud havde været derude og søgt at bryde ind i Skuret for at stjæle ved at ituslaa en Rude i hvert af 2 andre Vinduer, men maatte opgive det, da det ene Vindu viste sig at være fastsømmet indvendig og det andet forsynet med et indvendigt Skodde. Den Skuret ved de forskellige Lejligheder tilføjede Skade er anslaaet til 2 Kr.

Den 12 Januar gik Arrestanten Kl. 12 om Natten ud til Skovshoved for at stjæle, krøb over Havelaagen til det Finerskjærer Hansen dersteds tilhørende, da ubeboede Landsted, gik hen til dets Bagside, ituslog en Rude, og steg saa gjennem Vinduet ind i Huset, hvor han gik omkring, tændte Lys, opbrød Døren ind til et Værelse, foruden et Skab og en Kasse, flyttede en Mængde Ting om og tilvendte sig forskellige Klædningsstykker, Lommetørklæder, Haandklæder, Drikkevarer og nogle

Smaating, alt til en Værdi af 17 Kr. 62 Øre, hvormed han gik bort. Skaden paa Huset etc. er anslaaet til 10 Kr.

Paa Vejen derfra — han naaede igjen til Kjøbenhavn Kl. 5 — 6 om Morgenen — steg han, ligeledes for at stjæle, over Stakittet om Haven til det Urtekræmmer Ludvig Aagaard tilhørende, da ubeboede Landsted lidt nærmere ved Byen, krøb op paa et til Husets Veranda stødende Brændehus, derfra op paa Verandaens Loft og ituslog saa Ruden i et Vindue ovenover dette, men da han derpaa derigjennem steg ind i Kjøkkenet, kom han til at nedrive en derværende Klokke, og da han blev ængstelig over den derved forårsagede Støj, opgav han at gaa videre og fjernede sig.

Den 14 Januar om Aftenen gik han imidlertid atter ud til Urtekræmmer Aagaards nysnævnte Landsted, krøb ind i Haven, hvor han ventede til lidt over Kl. 10, skaffede sig derpaa Adgang paa samme Maade som sidst til Huset, hvori alle indvendige Døre vare aabne, tændte Lys, spiste og drak, kastede en Mængde Ting imellem hinanden og tilvendte sig, inden han henad Morgenstunden gik bort, nogle Føde- og Drikkevarer, et Uhr, en Kasse Cigarer, en Tobakskasse, nogle Piber etc. og en Papirsrolle med mindst 71 Øre.

Arrestanten blev Natten mellem den 24 og 25 Januar anholdt i Skovshoved, hvor han atter da havde begivet sig ud for at faa Lejlighed til at begaa Tyveri.

Samtlige Bestjaalne have frafaldet Erstatning, naar undtages, at Frederiksberg Sporvejselskab har fordret sig tilkjendt 5 Kr. i Erstatning for de dets Lokaler m. m. tilføjede Beskadigelser.

Medens der nu ikke bh'ver Spørgsmaal om at drage Arrestanterne til Ansvar for det af dem aftalte, men ikke iværksatte Tyveri i Frederiksberggade Nr. 22, ville Arrestanterne derimod for de af dem begaaede eller forsøgte Forbrydelser begge være at anse efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229 Nr. 4, jfr. tildels med § 46, og Arrestanten Christensen tillige efter dens § 238, medens der ikke findes tilstrækkelig Grund til at citere de i den indankede Underrettsdom tillige anførte §§ 54, 62 og 240, og da de ved den nævnte Dom fastsatte Straffe for Arrestanten Holst af Forbedringshusarbejde i 4 Aar og for Arrestanten Christensen af lige Arbejde i 18 Maaneder, billiges, og da de ved Dommen truffne Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanterne in solidum, ligeledes efter Omstændighederne bifaldes, og endvidere dens Bestemmelse om den Frederiksberg Sporvejselskab tilkjendte Erstatning af 5 Kr., vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste.

Onsdagen den 9 Marts.

Nr. 80. Overretssagfører F. V. Grüner
contra

1) Maren Kathrine Otterstrøm, 2) Benedicte Adol-
phine Kathrine Lange, Peder Nissen Jørgensens Hustru,
og 3) Ane Dorthea Sørensen, Madsens, kaldet Leibølles
Hustru (Defensor Halkier),

der tiltales: Nr. 1 og 2 for Tyveri og Nr. 3 for Hæleri.

Nyborg Kjøbstads Ekstrarets Dom af 5 April 1880:
De Tiltalte, 1) Maren Kathrine Otterstrøm, 2) Benedicte Adol-
phine Kathrine Lange, Peter Nissen Jørgensens Hustru og
3) Ane Dorthea Sørensen, Carl Christian Madsen eller Leibølles
Hustru, bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1
i 4 Gange 5, Nr. 2 i 2 Gange 5 og Nr. 3 i 5 Dage. De
Tiltalte ville derhos have at udrede alle de af Aktionen samt
af de dem idømte Straffes Fuldbydelse lovligt flydende Omkost-
ninger, hvoriblandt i Salær til Aktor, Sagfører Qvist, 16 Kr. og
til Defensorerne, Prokurator Clausen og Sagfører Kierkgaard,
eller da denne Sidste nu er afgaaet ved Døden, til hans Bo,
henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., af hvilke samtlige Omkostninger
hver af de Tiltalte bærer disse for sit eget Vedkommende, hvad
S traffefuld byrd elsen angaar; Aktionsalæret udredes med $\frac{2}{3}$ af
de Tiltalte Nr. 1 og 2 in solidum med hinanden og med $\frac{1}{3}$ af
den Tiltalte Nr. 3, og Defensionsalærerne udredes paa den
samme Maade og i det samme Forhold af alle 3 Nævnte. At
efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
7 Septbr. 1880: Underretsdommen bør i Henseende til de valgte
Straffe ved Magt at stande. Alle af Aktionen flydende Om-
kostninger, derunder Salær til Sagførerne for Underretten, Qvist,
Clausen og Kierkgaard eller nu hans Bo, respektive 16, 12 og
10 Kr. og til Prokuratorerne, Appellationsretsraad Juel, Lassen og
Sørensen her for Retten med 20 Kr. til hver, udredes af de
Tiltalte, Maren Kathrine Otterstrøm og Benedicte Adolpline
Kathrine Lange, Jørgensens Hustru, En for Begge og Begge
for En, saaledes at Tiltalte Ane Dorthea Sørensen Madsens
kaldet Leibølles Hustru, in solidum med dem udreder Halvdelen.
At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning at Tiltalte Maren Otterstrøm ikke er
overbevist at have' stjaalet en Blikkjedel, noget Flæsk og
Lammekjød, samt at Bestjaalne har ansat det hende fravendte

Brændsel til 2 Kroner og Fødevarerne til 27 Kroner, og iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne bestemmes for bemeldte Tiltalte til 2 Gange 5 Dage og for Benedicte Lange til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Maren Kathrine Otterstrøm til 2 Gange 5 Dage og for Benedicte Adolphine Kathrine Lange til 5 Dage. Overretssagfører Grüner og Advokat Halkier tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ved Nyborg Kjøbstads Ekstraret i 1ste Instans paa-kjendte Sag, sigtes de Tiltalte, Nr. 1) Maren Kathrine Otterstrøm, der er født den 18 December 1858, og ved Odense Kjøbstads Ekstraretsdom af 22 Oktober 1875 anset efter Straffelovens § 228 og § 253 cfr. 21, 37 og 62 med 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, og Tiltalte Nr. 2) Benedicte Adolphine Kathrine Lange, Jørgensens Hustru, der er født den 3 November 1853 og ikke funden tidligere straffet, for Tyveri, og Tiltalte Nr. 3) Ane Dorthea Sørensen Madsens kaldet Leibølles, Hustru, der er født den 6 Marts 1860 og ikke funden tidligere straffet, for Hæleri, og ere de ved egne af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelser overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forbrydelser.

Tiltalte Nr. 1 har saaledes tilstaaet, at hun, der fra Begyndelsen af September til 11 December f. A. tjente hos Enken A. Hansen i Nyborg, har frastjaalet hende 1 Dynevaarsbetræk, 1 Pudevaar og en Blikkjedel, vurderede i Alt til 3 Kr. 50 Øre, foruden forskellige Fødevarer, navnlig noget Smør, Flæsk og Lammekjød tilligemed noget Kul og Brænde, som hun har givet Tiltalte Nr. 3 tildels til Vederlag for Vask. Endvidere har hun vedgaaet at have i Forening med Tiltalte Nr. 2 tilvendt sig forskellige Fødevarer til Fortæring paa Stedet.

Tiltalte Nr. 2 har tilstaaet, at hun, der i nogen Tid tjente sammen med Tiltalte Maren Otterstrøm, har i Forening med hende frastjaalet Enken Hansen Fødevarer, som de fortærede paa Stedet, og at hun endvidere har frastjaalet hende Kul og Brænde,

saavel som noget Smør og Flæsk, hvilket hun ligeledes har givet Tiltalte Nr. 3, og denne Tiltalte har erkjendt at have modtaget de nævnte stjaalne Gjenstande, • hvoraf hun har forbrugt Fødevarerne og Brændslet, medens de øvrige Koster i det Væsentlige ere tilbageleverede Bestjaalne, uagtet hun var gjort bekendt med at de vare stjaalne. Værdien af Fødevarerne og Brændslet har ikke været at udfinde, og medens Bestjaalne har ansat den til 2 Kr. for Fødevarerne og 27 Kr. for Brændslet, have de Tiltalte forment, at Værdien langt fra har været saa stor.

De Tiltalte ville derfor blive at anse, Nr. 1 og 2 efter Straffelovens § 228 og Nr. 3 efter § 238, og medens de i Underrettsdommen valgte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød i respektive 4 Gange 5, 2 Gange 5 og 5 Dage billiges, vil Dommen, der i Henhold til Straffelovens § 61 urigtigen har ansat Tiltalte Nr. 1 efter § 230, være at stadfæste med Hensyn til Straffen.....

Det maa misbilliges, at Tiltalte Nr. 1 hverken den 19 December f. A., da hun blev hensat under Anholdelse, eller den 21, da hun blev belagt med Arrest, ses at være afhørt om eller gjort bekendt med det forbryderiske Forhold, hvorfor hun var sigtet, og at Forhøret har henstaaet fra den 7 til 28 Januar d. A., uden at dertil ses at have været nogen Grund. Iøvrigt findes Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen ved begge Retter at have været lovlig.

Nr. 100.

Advokat Halkier
contra

Carl Frederik Julius Sandberg (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Januar 1881: Arrestanten Karl Frederik Julius Sandberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Gottschalck, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte til Advokaterne Halkier og Levinsen 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser ligger det: Arrestanten Carl Frederik Julius Sandberg har under nærværende imod ham for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag for Retten tilstaaet, at han den 2 November f. A. har i den Hensigt at stjæle en udenfor Firmaet J. L. Schmidts Butik i Ejendommen Nr. 4 i Grønnegade hængende islandsk Nattrøje søgt at rive denne, der ved Knappenaale var fastheftet til et med Klæde be- trukket Skilt, løs fra dette, og at han kun blev forhindret fra at sætte sig i Besiddelse af Trøjen derved, at han blev over- rasket i Gjærningen og anholdt. Han har vel senere tilbagekaldt denne Tilstaaelse og forklaret, at han ved bemeldte Lejlighed kun har grebet fat i Trøjen for at føle paa den, da det var hans Agt i en nær Fremtid at købe en saadan, men til denne ved Intet bestyrkede Tilbagekaldelse vil i Medfør af D. L.s 1 —15 — 1 intet Hensyn kunne tages, saa at Arrestanten ved sin foranførte Tilstaaelse, der stemmer med, hvad der iøvrigt er oplyst, maa anses overbevist at have gjort sig skyldig i Forsøg paa at stjæle bemeldte Trøje, hvis Værdi er ansat til 5 Kr. Paa samme Maade er Arrestanten overbevist at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Per- soner den 20 Oktober f. A. under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold, idet han fra denne Dag og indtil lian, som ovenmeldt, blev anholdt i Sagen, ikke har foretaget nogensomhelst af de ham i dette Tilhold i Henhold til Lov af 3 Marts 1860 § 2 foreskrevne Meldinger til denne Protokol.

Arrestanten, der er født den 4 August 1835, er oftere straffet for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold. Senest er han ved Rettens Dom af 13 Oktober 1877 anset efter Straffe- lovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugt- husarbejde i 3 Aar. Han vil i Medfør af det Ovenanførte nu være at anse efter Straffelovens § 232 jfr. § 46 for Forsøg paa 7 de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes under Et til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 8 April 1880.

G. E. C. G-ads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) KJ abenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretaireer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 2-3.

Nr. 106.

Advokat Henrichsen
contra

Jens Peder Nielsen (Defensor Levinsen),

der tiltales, for Delagtighed i Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Januar 1881: Arrestanterne Rasmus Martinus Gregersen og Jens Peder Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Gregersen i 18 Maaneder, Nielsen i 1 Aar. Saa bør de og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Bocher, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Peder Niensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Arrestanterne Rasmus Martinus Gregersen og Jens Peder Nielsen tiltales under nærværende Sag, Førstnævnte for Tyveri, Sidstnævnte for Delagtighed i denne Forbrydelse. Ved de af Arrestanterne afgivne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Gregersen i Henhold til en forud med Nielsen truffen Aftale og til

fælles Fordel, har Natten mellem den 12 og 13 December f. A. mellem Kl. 3 og 4 begaaet et Tyveri i Urtekrammer Victor Meyers Butik og herved frastjaalet Meyer Penge til et Beløb af mindst 7 Kroner og nogle Øre samt $\frac{1}{4}$ Pd. Chokolade og nogle Cigarer af Værdi ialt 1 Krone 32 Øre. Ved Udførelsen af dette Tyveri skaffede Gregersen sig i den Hensigt at begaa Samme Adgang til Gjæringsstedet paa følgende Maade. Fra Gaardsrummet til Ejendommen Nr. 35 paa Gammel Mønt, i hvilken Arrestanten logerede, steg han over i et ca. 5 Alen højt Plankeværk ned i en tilstødende Have, og fra denne over et Plankeværk af lignende Højde ned i Gaardsrummet til Ejendommen Nr. 31 i samme Gade, hvor Meyer i Kjælderen har sit Butikslokale. I sidstnævnte Gaardsrum ituslog han med en Kniv, som Nielsen, gaaende ud fra, at Tyveriet maatte udføres ved Indstigning gjennem Vindu, havde laant ham i dette Øjemed, en Rude i et af Butikslokalets Vinduer, stak Armen gennem den herved tilvejebragte Aabning, aftog en for Vinduet indenfor paasat Haspe og aabnede Vinduet, gennem hvilket han derpaa steg ned i Meyers Lagerrum, hvorfra var uhindret Adgang til hans Butik. Af de stjaalne Penge laa et Beløb af ca. 1 Krone i en aflaaet Skuffe, som Gregersen oprød ved Hjælp af foromtalte Kniv, Resten i en uafaaet Skuffe. Chokoladen og Cigarerne laa fremme i Butiken. Den af Meyer benyttede Del af Kjælderen var ubeboet, men en tilstødende Del af samme var beboet

Arrestanten Nielsen, der er født den 4 Maj 1856, er ikke funden forhen straffet.

I Medfør af Ovenanførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4 jfr. for Nielsens Vedkommende § 54, med Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde for Gregersens Vedkommende i 18 Maaneder, for Nielsens Vedkommende i 1 Aar.

Torsdagen den 10 Marts.

Nr. 94. Højesteretssagfører Bagger
contra

1) Albine Bolette Schou og 2) Peter Jensen
(Defensor Henrichsen),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Bedrageri og Falsk og Nr. 2 for Hæleri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 December 1880:
Arrestantinden Albine Bolette Schou og Arrestanten Peter

Jensen bør straffes med Tugthusarbejde, Arrestantinden i 3 Aar og Arrestanten i 2 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Sørensen, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden, dog saaledes at, Arrestanten heraf udreder $\frac{1}{3}$ in solidum med hende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte Albine Schou ved at underskrive den i den indankede Dom nævnte Lejekontrakt med Navnet Albine Jensen, hvorved hun kun benyttede det Efternavn, hun gik under paa det Sted, hvor hun boede — hvilken Bopæl rigtigheden anførtes i Lejekontrakten — efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages at have villet skuffe Medkontrahenten, vil hun ikke kunne dømmes for Falsk. Derimod bliver hun for det af hende udviste, i Dommen fremstillede, Forhold at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led og § 253, og hendes Straf findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

For Tiltalte Jensens Vedkommende bliver Dommen i Henhold til de i samme under denne Del af Sagen anførte Grunde at stadfæste, ligesom det ogsaa vil kunne have sit Forblivende ved dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Albine Bolette Schou bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Højesteretssagfører Bagger og Advokat Henrichsen tillægges i Sala ri um f o r Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Albine Bolette Schou for Tyveri, Bedrageri og Falsk og Arrestanten Peter Jensen for Hæleri og Bedrageri. Det er i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at Arrestantinden den 17 September d. A., medens hun opholdt sig i Justitsminister Nelles Lejlighed her i Staden, med hvis Rengjøring hun var beskæftiget, har tilvendt sig en Ministeren tilhørende Sukkerbøsse med Laag af Værdi i Alt 30 Kroner, hvilke Gjenstande henlaa paa Kjøkkenbordet i bemeldte Lejlighed. Efter at

hun havde hjembragt disse Gjenstande til hendes og Arrestantens fælles Bopæl og fortalt ham, at de vare stjaalne, solgte hun selv et Par Dage efter Laaget, medens Arrestanten i Slutningen af samme Maaned solgte Bøssen. Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten og Arrestantinden efter foregaaende Aftale og til fælles Fordel have uden Marchandiser Niels Andersen Silfwanders Vidende og Villie pantsat en Dyne og en Pude, tilsammen vurderede til 24 Kroner, som Arrestanten vitterligt for Arrestantin den, der besørgede Pantsætningen, havde lejet af bemeldte Silfwander den 8 August d. A. Endelig er Arrestantinden ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have underskrevet en mellem hende og Translatør Sørensens Hustru, Oline Andrea Olsen, den 26 August f. A. oprettet Lejekontrakt om nogle Sengklæder med Navnet Albine Jensen, hvilket sidste Navn hun benyttede i Stedet for sit rette Efternavn Schou, fordi hun paa det Sted, hvor hun og Arrestanten boede, gik under Navnet Madam Jensen, idet de urigtig havde foregivet at være Ægtefolk. Arrestantinden har erkjendt at have lejet de nævnte Sengklæder, der ere ansatte til en Værdi af 20 Kroner, i den Hensigt svigagtig at pantsætte dem og at have pantsat dem kort Tid efter at hun havde modtaget dem.

Arrestantinden er født den 4 Oktober 1833 og er blandt Andet anset ved Rettens Dom af 16 Marts 1869 efter Straffelovens §§ 253 og 275 cfr. § 268 med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstraretsdom af 3 Maj 1872 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved denne Rets Dom af 1 Avgust 1874 efter Straffelovens § 253 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 7 December 1878 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage. Arrestanten er født den 13 December 1829 og er senest anset ved Højesteretsdom af 27 Maj 1872 efter Straffelovens §§ 232 og 238 jfr. 241 for 4de Gang begaaet Tyveri og som for 6te Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 6 Aar.

I Henhold til det Anførte ville de nu være at anse, Arrestantinden efter Straffelovens § 230, 1ste Led, § 253 og 275 jfr. § 268, og Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led efter sammes § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri og efter dens § 253, og findes Straffen at burde bestemmes til Tugt husarbejde for Arrestantinden i 3 Aar og for Arrestanten i 2 Aar.

Nr. 101. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Ane Marie Jensen, Nielsens Hustru (Defensor Henrichsen),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politiretts Dom af 22 Januar 1881:
 Arrestantinden Ane Marie Jensen, Nielsens Hustru, bør straffes
 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale Aktionens
 Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Proku-
 ratorerne Casse og Engberg, 15 Kr. til liver. At efterkommes
 under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretts Dom bør ved Magt
 at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-
 talte til Højesteretssagfører Hansen -og Advokat
 Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestant-
 inden Ane Marie Jensen, Nielsens Hustru, der er født den
 4 Februar 1861 og senest anset ved Kjøbenhavns Amts søndre
 Birks Ekstrarets Dom af 5 April f. A. efter Straffelovens § 230,
 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage,
 er under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag ved
 egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have en
 Dag i November Maaned f. A., medens hun var i Besøg hos
 offentlig Fruentimmer Anna Marie Oline Offenbergs paa dennes
 Værelse, hvor en Kjole laa paa Sengen, frastjaalet Offenbergs,
 efter at denne havde lagt sig til at sove, et til 4 Kroner vur-
 deret Laanebevis paa en Kaabe, hvilket Bevis laa i Bestjaalnes
 Portemonnæ, der beroede i en af foromtalte Kjoles Lommer.
 Som Følge heraf vil Arrestantinden være at anse efter Straffe-
 lovens § 231, 1ste Led efter Omstændighederne med Forbedrings-
 husarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 93. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Hanne Sofie Nielsen, Meyers Hustru (Defensor Buntzen),
 der tiltales for Tyveri eller Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21de December 1880: Arrestantinden Hanne Sophie Nielsen, Meyers Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Alberti og Beyer, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Arrestantinden Hanne Sophie Nielsen, Meyers Hustru, der er født den 16 August 1849 og tidligere anset blandt Andet ved Rettens Dom af 11 Maj 1878 efter Straffelovens § 224, § 230, 1ste Led, og §251, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt senest ved Rettens Dom af 22 Juni d. A. efter § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Tyveri og Bedrageri og sigtes af Pigen Ingrid Nilsson for at have den 11 Oktober d. A. frastjaalet hende en Paraply og af Arbejdsmand Peter Nielsen for at have den paafølgende Dag frastjaalet ham et Tokronestykke.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Arrestantinden den 11 Oktober d. A. om Formiddagen ca. Kl. 11, da hun efter flere Timers Ophold hos Ingrid Nilsson paa dennes Værelse og efter at have foreslaaet Nilsson, at de skulde drikke Kaffe sammen, forlod Værelset for — efter hvad hun foregav — at ville købe Brød til Kaffen og straks vende tilbage hermed, har uden Nilssons Vidende og uden at have søgt at faa eller faaet dennes Samtykke hertil, taget med sig en Nilsson tilhørende til 2 Kroner vurderet Paraply, som stod fremme i Værelset, samt at hun, der ikke senere vendte tilbage, ved sin Anholdelse i Sagen den paa-

felgende Dag var i Besiddelse af denne Paraply. Arrestantinden har nægtet at have havt til Hensigt at tilegne sig denne Paraply, hun vil kun have taget den med sig for at benytte den en Tid — i Henseende til hvis Varighed hendes Forklaringer ere meget vaklende — og hun vil have troet, at Nilsson ikke havde noget imod, at hun saaledes laante hendes Paraply. Efter hvad Arrestantinden imidlertid selv har erkjendt, var det ikke Regnvejrbemeldte Dag, og ejede hun derhos selv en Paraply, der beroede paa et i Nærheden værende Sted, og som hun strax eller saa godt som straks, efter at være gaaet bort med Nilssons Paraply, afhentede og pantsatte. Herefter, og naar henses til, at Arrestantinden, der har indrømmet, at hun først Dagen forinden havde gjort Bekjendtskab med Nilsson og for denne havde udgivet sig for at være Datter af en velstaaende Gaardmand og Sognefoged, ikke vel kunde have nogen begrundet Mening om, hvad Nilsson havde imod eller ikke, medens hun, da Nilsson var tilstede ved den omhandlede Lejlighed, med Lethed havde kunnet forvise sig herom, at der i Arrestantindens Foregivende for Nilsson om Anledningen til, at hun forlod Værelset, vanskelig kan ses Andet end et Paaskud, benyttet af hende for at komme bort med denne Paraply, eftersom hun dengang, som af hende selv erkjendt, ikke ejede Nogetsomhelst af Penge, og hun, efter at være kommen ved foromtalte Pantsætning i Besiddelse af Penge, endda ikke handlede i Overensstemmelse med bemeldte Foregivende, og endelig, at Arrestantinden oftere er straffet for Tyveri og under Sagen har afgivet flere Forklaringer, hvis Usandfærdighed hun senere har maattet indrømme, findes der at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at hendes Hensigt med at tage Nilssons Paraply med sig ved den omtalte Lejlighed har været den, som ogsaa Omstændighederne, hvorunder hun tog den, nærmest vise hen til, nemlig at tilegne sig den, og hun vil derfor for sit Forhold i denne Henseende være at dømme for Tyveri.

I Henseende til den af Arbejdsmand Peter Nielsen mod hende rejste Sigtelse, har Arrestantinden forklaret, at hun den 12 Oktober d. A. om Morgenen, efter at have tilbragt Natten forud paa Nielsens Værelse, har under urigtige Anbringender om siné personlige og økonomiske Forhold og sit Opholdssted formaaet Nielsen til at laane sig et Beløb af 2 Kroner, som hun maa antages ikke at have havt til Hensigt at ville tilbagebetale, og da der ikke mod Arrestantindens Benægtelse er tilvejebragt Bevis for, at hun, som af Nielsen forklaret, skulde ved bemeldte Lejlighed have frastjaalet ham dette Beløb, vil bemeldte Arrestantindens Forklaring være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse for hendes Vedkommende, og hun for saa vidt altsaa være at dømme for Bedrageri.

I Medfør af Ovenanførte vil Arrestantinden være at anse

efter Straffelovens §§ 231, Iste Led, og 251 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Fredagen den 11 Marts.

Nr. 85.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Fonvad Christensen (Defensor Neliemann),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Korsør Kjøbstads Politirets Dom af 12 Januar 1880: Tiltalte Jens Fonvad Christensen bør have de ovenomhandlede Varer forbrudt samt til Politikassen erlægge en Bøde af 20 Kroner. Saa bør han udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Oktober 1880: Tiltalte, Uldhandler Jens Fonvad Christensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Sagens Omkostninger, derunder i Salær for Overretten til Prokurator Leth og Prokurator Schacks Dødsbo 15 Kr. til hver, samt 10 Kr. til Prokurator Hvalsø. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom«

Da den Bøde, som efter Lovgivningen kunde idømmes Tiltalte for det ham paasigtede Forhold, i Forbindelse med Værdien af de Varer, om hvis Konfiskation der kunde være Spørgsmaal, ikke udgjør summa appellabilis for Højesteret, vil Sagen være at afvise. De Aktor og Defensor for Højesteret tilkommende Salarier blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Etatsraad Buntzen og Advokat Nell em ann tillægges i Salarium for Høj esteret hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Nr. 4. Overretsprokurator C. Alberti
 som Mandatarius for Gaardmand Johan Jensens
 Enke Johanne Marie Christensen (Selv)
 c o n t r a
 Gaardmand Jens Hansen (Ingen)

ang. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at indfri et til Enken udstedt Gjælds brev trods fremlagt Kvittering fra hende.

Antvorskov Birks Gjæsterets Dom af 5 Februar 1878: Indstævnte, Gaardmand Jens Hansen af Aarslev, bør for Citanten, Landsover- samt Hof- og Stadsretsprokurator Alberti som Mandatarius for Gaardmand Johan Jensens Enke Johanne Marie Christensen af Kragerup, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til det under Sagen fremlagte paa ustemplet Papir skrevne Gjælds brev af 11 December 1871. Prokurator Drechsel forelægges en Frist af 8 Dage fra Dommens Afsigelse til at forsyne med fornødent Stempelmærke det i Retten den 8 Januar sidstleden fremlagte Indlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 April 1880: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
 bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler
 Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende : Under nærværende fra Antvorskov Birks Gjæsteret hertil indankede Sag har Citanten Overretsprokurator C. Alberti som Mandatarius for Gaardmand Johan Jensens Enke Johanne Marie Christensen af Kragerup ved Underretten paastaaet Indstævnte Gaardmand Jens Hansen i Aarslöv, tilpligtet at indfri et af ham til Johan Jensens Enke den 11 December 1871 udstedt Gjældsbevis stort 1100 Rdlr., ved til Citanten i hans nævnte Egenskab at betale 2200 Kroner med Renter 4 % aarlig fra 11 Juni 1875 indtil Stævningens Dato den 7 August 1876 og derefter 5 %, indtil Betaling sker, samt Opsigelsesomkostninger 1 Krone 40 Øre og

Sagens Omkostninger skadesløst, og da Indstævnte, der procederede til Frifindelse med Tillæg af Procesomkostninger, fremlagde et af Johan Jensens Enke den 8 Januar 1875 underskrevet Dokument, saalydende: „Ilender Samdt Di Elleve Hundrede Daler Regxmondt Har Jeg Modtaget vor For Jeg qveterer,“ paastod Citanten subsidiært Indstævnte dømt, saafremt bemeldte Enke benegtede at have kjendt Indholdet af anførte Erklæring eller Kvittering, dengang hun underskrev den, hvorhos han aldeles in subsidium gjorde Paastand paa, at Indstævnte kun blev frifunden, naar han edelig turde benægte, at der, efter at Dokumentet var underskrevet, var foretaget nogen Rettelse i samme. Ved Gjøsterettens Dom af 5 Februar 1878 blev Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede. Denne Dom indankede Citanten for Overretten, hvor han paastod den forandret overensstemmende med hans i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens Indstævnte derimod procederede til Gjøsteretsdommens Stadfæstelse. Begge Parter nedlagde derhos Paastand paa Sagens Omkostninger for Overretten. Men ved Overrettens Dom af 6 Januar f. A. blev Gjøsteretsdommen og den samme forudgaaede Behandling paa Grund af en formentlig Overtrædelse af Forligslovgivningen kjendt uefterrettelig. Højesteret har imidlertid ved Dom af 12 Januar d. A. paalagt Overretten at foretage Sagen paany og paakjende samme i Realiteten, hvorefter Sagen er bleven reassimeret.

Hvad nu Realiteten angaar, har Indstævnte anført, at han i circa 4 Aar har været Johan Jensens Enke, der er hans Svigerinde, behjælpelig med Driften af hendes Ejendom, idet han jevnlig i Reglen et Par Gange om Ugen, kom til hendes en Milsvej fra hans beliggende Ejendom, for at raade og ordne alt Fornødent, at han sørgede for ny Indkjøb til og Salg af hendes Besætning, at han gjorde Brændselsindkjøb til hende m. v., kort sagt, hjalp hende og paa mange Maader satte sig i Bekostning for at hjælpe hende med Alt, hvortil hun sandsynligvis ellers maatte lønne en Mand. Indstævnte har fremdeles bemærket, at han som Vicevært har fuldstændig bestyret en hende tilhørende Ejendom i Slagelse, besørget dens Reparation og Vedligeholdelse, afholdt Udgifter o. s. v., hvorved han har havt adskillige mindre Udlæg, som han aldrig har forlangt eller faaet refunderede, ligesom han ogsaa paa mange andre Maader har været hende behjælpelig og havt Udlæg for hende. Da det var gaaet saaledes i længere Tid og Svigerinden herved havde faaet fuld Valuta for det Beløb, som Gjælds brevet angik, begyndte han lejlighedsvis at tale med hende om, at hun i Grunden gjerne kunde kvittere de 1100 Rdl. til Vederlag for Alt, hvad han gjorde og havde gjort for hende. Dette var jevnligt paa Tale mellem dem, og hun yttrede flere Gange, at hun ikke agtede at afkræve ham Pengene. Da hån imidlertid mente, at det for en Ordens Skyld

var bedst at have hendes skriftlige Kvittering, bragte han den 8 Januar 1875 atter Sagen paa Tale og foreslog hende paany, at hun skulde kvittere Fordringen. Da hun svarede, at det kunde hun jo endelig ogsaa, skrev han i hendes Nærværelse den ovennævnte Erklæring eller Kvittering, som hun derefter forsynede med sin Underskrift. Indstævnte har derfor forment, at Johan Jensens Enke ikke blot har faaet Æquivalent for sit tidligere Tilgodehavende efter Gjælds brevet, men ogsaa selv erkjendt dette ved sin Underskrift paa bemeldte Erklæring, hvori ligger en Erkjendelse af at være fyldestgjort.

Citanten indrømmer, at Johan Jensens Enke har underskrevet Erklæringen eller Kvitteringen, og at der ved de i samme ommeldte 1100 Rdl. sigtes til Gjælds brets Paalydende; men han benægter, at Indstævnte har ydet Enken andre Villigheder eller udført andet for hende, end hvad der saa at sige daglig sker mellem Slægtninge eller Omgangsfæller, uden at der er Tale om, at det skal godtgjøres, og han har bestridt, at Indstævnte har gjort noget Udlæg for hende, der ikke er ham refunderet. Citanten har derfor ikke villet erkjende, at Enken har faaet Æquivalent for Gjælds brets Paalydende.

Efter det Anførte maa det anses for givet under Sagen, at Indstævnte ikke har betalt Johan Jensens Enke de 1100 Rdl., og det er ikke godtgjort, at han har ydet hende Æquivalent for samme. Der foreligger derfor ikke i Erklæringen noget egentligt Bevis for, at Gjælden er betalt eller paa anden Maade berigtiget; men heraf følger ikke, som Citanten har forment, at den anførte Erklæring er uden Betydning. Det er nemlig klart, at Johan Jensens Enke er bunden ved den af hende til Debitor, altsaa til rette Vedkommende, afgivne skriftlige Erklæring om, at hun har modtaget de 1100 Rdl. og at hun kvitterer for samme; heri ligger en bindende Anerkjendelse af, at Gjælds forholdet er afgjort, og det er ikke mod Indstævntes Benægtelse bevist, at han senere, nemlig i Juni Termin 1875, som af Citanten paastaet, har betalt Renter af Gjælden og derved erkjendt, at Gjælds forholdet endnu bestod, hvilket heller ikke følger af, at Gjælds brevet, som det fremgaar af Sagen, er forblevet i hans Svigerindes Besiddelse.

Indstævnte har paastaet, at han, forinden han leverede Johan Jensens Enke Erklæringen til Underskrift, læste den op for hende, som den foreligger i Sagen, og at hun ogsaa selv, inden hun skrev under, gjennemlæste den. Citanten har nu vel benægtet dette og gjort gjældende, at Enken da hun underskrev, var ubekjendt med det virkelige Indhold af Erklæringen, som hun vil have skrevet under i den Formening, at den kun angik Renterne af Kapitalen, hvilket Indstævnte skal have sagt hende ; men da det ikke er oplyst, at Indstævnte ved den paagjældende Lejlighed har udvist noget misligt Forhold, og det er in con-

fesso at Enken kan læse og skrive, maa det forudsættes, at hun var bekendt med, hvad hun satte sit Navn under, og har hun forsømt at gjøre sig bekendt med Erklæringen, da hun forsynede den med Underskrift, maa hun selv bære Følgen heraf, hvorfor heller ikke Citantens subsidiære Paastand kan tages til Følge.

I oftmeldte Erklæring er der en Rasur i Papiret, og Citanten har i saa Henseende bemærket, at det lader sig formode, at Erklæringen, da den blev underskrevet, har havt et andet Indhold end nu, navnlig at der istedetfor „Samdt“ hai' staaet et andet Ord, saasom „af“. Men ligesom Indstævnte har benægtet, at der, efterat Erklæringen blev underskrevet, er sket nogen Rettelse i samme, saaledes fremgaar det af Dokumentet, at i alt Fald den af Citanten antydede Rettelse ikke kan være foregaaet, da Resur en ikke findes paa det Sted, hvor „Samdt“ staaer, men mellem dette Ord og „Di Elleve Hundrede“, og da Citanten ikke har turdet paastaa, at Erklæringen har havt et andet Indhold, dengang den blev underskrevet, men kun herom udtalt en Formodning, kan Citantens mest subsidiære Paastand ikke tages til Følge.

Den indankede Dom vil derfor være at stadfæste, idet Sagens Omkostninger rettelig ere ophævede. Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne ligeledes at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 89.

Etatsraad Buntzen

contra

Christine Jensen (Defensor Halkier),

der tiltales for den i Straffelovens §§ 194 eller 195 ommeldte Forbrydelse.

Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 15 September 1880: Tiltalte Christine Jensen af Sønderhaa bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage og betale alle med hendes Arrest og Sagen forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Lykke og Abildhauge, 25 Kroner til hver, samt Diæter til Førstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landso verrets Dom af 29 November 1880: Tiltalte Christine Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og

Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 12 Kroner til den Første og 10 Kroner til den Sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalt te til Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christine Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 194 eller § 195.

Efter Tiltaltes Forklaring var hun, der i Vinteren 1878/79 var ble ven Kjæreste med en Tjenestekarl og senere af og til havde havt legemlig Omgang med ham, i December 1879, da hendes Menstruation ophørte, kommen i Tanke om, at hun mulig var frugtsommelig, men hun fik først Vished derom i Slutningen af Marts 1880., da hun mærkede Liv i Fosteret; hun vedgik imidlertid ikke sin Tilstand for Nogen, navnlig heller ikke for sin Kjæreste, der jevnlig talte med hende derom, eller for sin gifte Søster, der gjentagne Gange spurgte hende, om hun ikke var frugtsommelig, og da hendes Fader, hos hvem Tiltalté opholdt sig og fra 1 Maj var eneste kvindelige Person i Huset — som det maa antages engang i Maj Maaned — rettede samme Spørgsmaal til hende med Bemærkning, at der saa skulde gjøres Anstalt, besvarede hun det benægtende, men tilføjede dog, at hvis der var Noget i vej en med hende, skulde hun nok sige til i Tide, men hun paastaar bestemt, at det aldrig har været hendes Mening at føde i Dølgemaal, og at Grunden til, at hun ikke har aabenbaret sin Tilstand for Nogen, ene har været den, at hun ikke kunde faa det over sit Sind at sige det til Nogen, medens det dog har været hendes Tanke at aabenbare sin Tilstand for Faderen, af hvilken sidste Aarsag hun ogsaa kun traf ufuldstændige Forberedelser til at skaffe Børnetøj tilveje. En Dag i Begyndelsen af Juni, da Tiltalte hjalp til med Faarevaskningen, blev hun under Bestræbelsen for at faa Faarene fat indviklet i et Tøjr og snæret omkuld 3 Gange og faldt paa Maven, og skjøndt dette ikke medførte nogen anden Ulempe for

hende end en forbigaaende Smerte, mærkede hnn fra den Tid ingen Bevægelser af Fosteret. Den 7 de Juni om Aftenen mellem KL 7 og 8 paakom der Tiltalte, som ikke tidligere havde følt noget Tegn til, at Fødselen var nærførestaaende, en Fornemmelse, som om hun skulde lade Vandet, og hun gik derfor ud i et Tørverum og satte sig paa et der staaende Natskrin, men straks herefter kom Fødselen pludselig over hende, og uden at det var forbundet med nogen synderlig Smerte, fødte hun et Barn, der tilligemed Efterbyrden faldt ned i den i Skrinet anbragte Latrin-kasse. Da Barnet ikke gav noget Skrig eller anden Lyd fra sig, og hun, som anført, ikke havde mærket Liv i Fosteret siden den Dag, hun blev reven omkuld, an saa Tiltalte Barnet for dødt, og hun forvissede sig derfor kun om, at det var et Barn, der var født, ved at se ned i Natskrinet, men undersøgte forøvrigt ikke, om det var levende eller dødt. Det Hele stod efter Tiltaltes Forklaring paa ikke over fem Minutter, og forrettede hun samme Aften sin sædvanlige Husgjerning, navnlig med at malke Køerne, ligesom hun heller ikke de følgende Dage paa en forbigaaende Upasselighed nær mærkede nogen Eftervirkning af Fødselen. Først den 12 Juni da hendes Fader talte med hende om Sagen, aabenbarede hun straks, hvad der var sket og paaviste Stedet, hvor Barnet fandtes liggende med Hovedet nedad og med Moderkagen og en Del Blod over sig. Ved den over Barnets Lig foretagne legale Undersøgelse afgav de obducerende Læger det Skjøn, at Barnet, der var af Mandkjøn, har været fuldbaaret og levet om end kun meget kort efter Fødselen, og at der ikke fandtes nogetsomhelst Tegn paa nogen Barnet tilføjjet udvendig Vold, hvorhos vedkommende Distriktslæge endvidere har udtalt, at Barnet har været levedygtigt og at det er sandsynligt, at hurtig Hjælp og passende sagkyndig Behandling straks efter Fødselen kunde have bevaret Barnets Liv.

Da Tiltaltes Forklaring i det Hele stemmer med de under Sagen tilvejebragte Oplysninger, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at hvad hun har forklaret om sin Tilstand før og under Fødselen efter Distriktslægens Erklæring godt kan være overensstemmende med Sandheden, findes der under særligt Hensyn til, at Fødselen er kommen saa pludselig, ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at hun ikke har villet føde i Dølgemaal, hvorimod hun, der er født i Aaret 1858 og ikke tidligere har været straffet, vil være at anse for uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel efter Straffelovens § 195 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 83.

Etatsraad Buntzen

contra

Ida Marie, født Iversen, Nielsens Hustru
(Defensor Levinsen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Vinding Herreds Ekstrarets Dom af 29 Juli 1880: Tiltalte Ida Marie Nielsen, født Iversen, bør straffes med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa betaler hun alle af nærværende Aktion flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Clausen 10 Kroner og Sagfører Qvist 8 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 November 1880; Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Salomonsen og P. A. Petersen for Overretten betaler Tiltalte, Smedesvend Nielsens Hustru Ida Marie født Iversen, af Kongshøj, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

liøjesterets Døm.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vinding Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Smedesvend Nielsens Hustru Ida Marie født Iversen, af Kongshøj, aktioneret for falsk Forklaring for Retten.

Den 28 Juni d. A. mødte Tiltalte i Vinding Herreds Politiret som indstævnt Vidne i en mellem tvende Smedesvende verserende Sag om Injurier og forklarede, at hun ikke siden den 7 s. M. overværede det Sammenstød, der gav Anledning til Sagen, havde talt med nogen af Parterne eller deres Hustruer om Sagen eller om hvad Forklaring hun herom kunde give. Efterat denne Forklaring var afgiven og gjentagne Gange foreholdt hende, har Tiltalte imidlertid i samme Retsmøde erkjendt Forklaringens Usandhed og paa yderligere Eksamination forklaret, at hun et Par Dage efter Sammenstødet havde talt med Indklagede om Sagen og dennes Sammenhæng, og at hun havde

talt med Klageren om Sagen Aftenen førend Vidnestævningen blev hende forkyndt. I samme Retsmøde forklarede derhos Tiltalte som Vidne, at hun ikke havde set, om Indklagedes Hustru under ovennævnte Sammenstød havde fat i Klagerens Hustru og holdt paa denne. Under den derefter mod Tiltalte indledede kriminelle Undersøgelse har hun paany erkjendt Usandfærdigheden af førstnævnte Forklaring om ikke at have talt med Parterne eller deres Hustruer om Sagen og dennes Sammenhæng,* idet hun herom gjentagne Gange navnlig havde talt med Indklagede og hans Hustru, ligesom hun ogsaa har tilstaaet, at hun tydelig saa, at Indklagedes Hustru holdt fast i Klæderne paa Klagerens Hustru. Tiltalte har paastaet, at være forledet til den falske Forklaring — hvilken ikke blev beediget — af Indklagede og hans Hustru, men Rigtigheden heraf er ikke bevist.

Tiltalte, der er født den 23 Marts 1850 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, er for sit ovennævnte Forhold ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 146, 1ste Membrum, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende og Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger billiges, vil Dommen være at stadfæste.

Mandagen den 14 Marts.

Nr. 87.

Advokat Klubien

contra

Erik Christian Pedersen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Bedrageri.

H j er m- Gindin g Herreders Ekstrarets Dom af 16 Juii 1880: Tiltalte Erik Christian Pedersen forhen af Trækkeriis i Vind, nu af Nørre Felding, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa bør han og at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen 10 Kroner og til Defensor, Prokurator Brask 8 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landso verrettens Dom af 25 Oktober 1880: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og i Erstatning til den vest- og sønderjydske Kreditforening 200 Kroner. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms

lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Doro bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Erik Christian Pedersen for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der for noget over 3 Aar siden tilbyttede sig Gaarden Trækkeris i Vind Sogn af Hartkorn 1 Td. 7 Skp. 1 Fdkr. IV 4 Alb. og ved Handelen overtog en i Ejendommen ifølge Panteobligation af 17 Juni 1875 indestaaende Gjæld til den vest- og sønderjydske Kreditforening oprindelig til Beløb 3400 Kroner, idet han for denne Gjæld under 27 Marts f. A. udstedte en Obligation, der Dagen efter blev thinglæst, og ved hvilken han gav Foreningen første Prioritets Panteret i Ejendommen, saaledes som den fandtes beskrevet i en i Anledning af Stiftelsen af den ovennævnte Gjæld under 1 Juni 1875 afholdt Taksationsforretning, med Bygninger, Avl og Afgrøde samt Besætning m. v. — har siden Slutningen af forrige Sommer, paa hvilken Tid Gaardens Besætning efter hans Forklaring bestod af 2 Stude, 3 Køer, 2 Kalve og omtrent 18 Faar og Lam dels slagtet nogle af Faarene og Lammene dels solgt bort af Besætningen, saaledes at der, da Kreditforeningen den 13 Februar d. A. lod foretage Udlæg hos ham for sit Resttilgodehavende med Renter og Omkostninger ialt 3547 Kroner 63 Øre, af Besætningsdele ikkun forefandtes paa Gaarden en gammel Ko af Værdi 30 Kroner, og 6 Faar, af Værdi tilsammen 36 Kroner.

I den ovennævnte i Aaret 1875 afholdte Taksationsforretning angaves Gaardens daværende Besætning til 2 Heste, 8 Køer, 2 Kvier, 1 Kalv, 42 Faar, 18 Lam og en Griseso, men Tiltalte har udsagt, at han i sin Tid overtog Gaarden uden Besætning, og at det ikke er faldet ham ind, at han over for Kreditforeningen skulde svare til mere Besætning end den, han selv tilførte, og der findes ikke heller at kunne være Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte kriminelt Ansvar i Anledning af, at han ikke har bragt Besætningen op til den Størrelse, som

den havde ved den tidligere Ejers Indtrædelse i Kreditforeningen. Tiltalte har iøvrigt nærmere forklaret, at han, der havde købt Ejendommen for dyrt, og for hvem det derfor, medens han ejede den, stadig var gaaet tilbage, ligesom Høsten mislykkedes for ham ifjor, har foretaget de ovenmeldte Dispositioner over Gaardens Besætning dels for at kunne leve med sin Familie, der bestod af Hustru og 4 Børn, dels for at skaffe Penge til Betaling af Skatter og anden Gjæld, navnlig et Beløb af 400 Kroner, som han skyldte nogle Slægtninge, der havde erklæret ikke at ville hjælpe ham, naar han kom fra Gaarden, medmindre lian dækkede sin Gjæld til dem, men han har tillige vedgaaet, at han, da han solgte bort af sin Besætning, ikke anser Ejendommen uden denne for at være tilstrækkelig til at dække hans Pantegjæld, der foruden Gjælden til Kreditforeningen udgjorde 3900 Kroner. Kreditforeningen har ladet sig Tiltaltes Ejendom udlægge efter dens Opgivende for 2000 Kroner, og den maa saaledes anses at have lidt et betydeligt Tab. Foreningens Bestyrelse har imidlertid under nærværende Sag indskrænket sig til at paastaa sig tilkjendt en Erstatning hos Tiltalte af 200 Kroner, medens den har forbeholdt sig ved privat Søgemaal at gjøre yderligere Erstatningskrav gjældende mod Tiltalte, og da Sidstnævnte har erkjendt, at de af ham som ovenmeldt solgte Kreaturer vare meget mere værd end 200 Kroner, vil han være at tilpligte at betale Foreningen det af den saaledes paastaaede Beløb.

For sit ovenmeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1819 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter. Straffelovens § 253, jfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 20.

Søndersø Sogneraad

(Advokat Klubien efter Ordre)

contra

Ungkarl Peter Christiansen af Søndersø

(Overretssagfører Alberti)

betræffende Indstævntes Valgberettigelse til Folkethinget.

Lunde Skam Herreders Gjæsteretsdom af 20 Maj 1879: Det indstævnte Sogneraad for Søndersø Sogn bør for Tiltale af Citanten, Ungkarl Peter Christiansen, i denne Sag fri

at være. Processens Omkostninger ophæves. Der tillægges Indstævntes befalede Sagfører Prokurator Kramer et Salær af 25 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli 1880: De Indstævnte, Søndersø Sogneraad, bør under en Bøde til Odense Amts Fattigkasse af 5 Kroner for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, optage Citanter, Ungkarl Peter Christiansen af Søndersø, paa Listen over de Valgberettigede til Folkethinget.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

I Salær til Prokurator Kramer i Odense og Prokurator Hekscher for Overretten betaler det Offentlige respektive 25 Kroner og 40 Kroner.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Indstævnte ved Dommen er antagen ikke at have staaet i saadant privat Tjenesteforhold, som ommeldes i Grundlovens § 30 a jvf. Valgloven af 12 Juli 1867 § 3. Da imidlertid Dommens Konklusion har et videre Omfang end den af Indstævnte i Sagen nedlagte Paastand, der ikkun angik Optagelse paa Valglisten for Aaret 1879—80, findes det alene at kunne bestemmes, at Citanternes Nægtelse af at optage ham paa den fornævnte Liste ikke kan anses beføjet. Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve, og de Citanternes befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanternes Nægtelse af at optage Indstævnte paa Listen over de Valgberettigede til Folkethinget for Aaret 1879 — 80 kan ikke anses beføjet. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Kramer for Underretten 25 Kroner, Prokurator Heckscher for Overretten 40 Kroner og Advokat Klubien for Højesteret 80 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da de Indstævnte, Søndersø Sogneraad, ved Kjendelse af 15 Marts

f. A. have nægtet at optage Citanten, Ungkarl Peder Christiansen af Sønderød, paa Listen over Valgberettigede til Folke-thinget, har Citanten under en ved Lunde- og Skam Herreders Gjæsteret anlagt Sag paastaet. Sogneraadet tilpligtet under en daglig Bøde at optage ham paa bemeldte Liste og dømt til at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller med et passende Beløb. Sogneraadet derimod paastod Frifindelse for Citantens Tiltale og denne tilpligte t at udrede Salær til den for Raadet beskikkede Sagfører, Prokurator Kramer i Odense, der i hvert Fald paastod sig saadant tillagt hos det Offentlige. Ved den inden Gjæsteretten den 20 Maj f. A. afsagte Dom blev Sogneraadet frifundet, Processens Omkostninger ophævede og Prokurator Kramer tillagt et Salær af 25 Kroner hos det Offentlige.

Denne Sag har Citanten indanket for Overretten, hvor han har paastaet Gjæsteretsdommen forandret i Overensstemmelse med hans Paastand i 1ste Instans og de Indstævnte paalagte Processens Omkostninger her for Retten. De Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces for Overretten, have paastaet Gjæsteretsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager derunder Salær til den for dem beskikkede Sagfører, Prokurator Heckscher, der subsidiært har begjært sig saadant tillagt hos det Offentlige.

Sogneraadets Nægtelse af at optage Citanten paa Listen over de Valgberettigede er dels støttet paa, at han formentlig ikke har fast Bopæl i Kommunen, dels paa at hans Stilling maa sættes omtrentlig i Lighed med en Tjenendes. Men da det er givet under Sagen, at Citanten ikke har eller nogensinde har havt anden Bopæl end i Sønderød Kommune, er den førstnævnte Grund til at nægte ham Optagelse paa Listen ganske ubeføjet. Hvad dernæst angaar Citantens Stilling som Tjenende, er det vel in confesso, at han, der er ugift, bor hos Faderen og faar sit Underhold hos denne samt hjælper ham med Driften af hans Gaard; men da lian ikke faar fast Løn eller er bunden til nogen bestemt Tid, saa at han kan forlade Gaarden, naar lian finder for godt, og overhovedet ikke har paataget sig nogen Forpligtelse til at yde Arbejde, om han end, naar dette udføres, er underkastet Faderens Myndighed med Hensyn til Udførelsesmaaden, kan det ikke med Føje antages, at han „staar i privat Tjenesteforhold“ til sin Fader, jfr. Lov af 12 Juli 1867 § 3. Citantens Paastand om, at Sogneraadet tilpligtes at optage ham paa oftnævnte Liste, vil derfor være at tage til Følge, og bestemmes Tvangsbøden, der tilfalder Odense Amts Fattigkasse, til 5 Kroner daglig.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og tillægges der Prokuratorerne Kramer og Heks cher i Salær henholdsvis 25 Kroner og 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Onsdag den 16 Marts.

Nr. 19.

Proprietær Gjedde
(Højesteretssagfører Hansen)

contra

Birkedommer Eberlin og Stiftamtmand, Kammerherre
Bille Brahe (Advokat Henrichsen efter Ordre).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Januar 1880: Denne Sag afvises fra Overretten. I Salær til de for Indstævnte, Birkedommer i Kjøbenhavns Amts søndre Birk A. E. C. Eberlin beskikkede Sagførere, Overretsprokurator M. Møller eller nu dennes Bo, og Overretsprokurator Raasløff, bør Citanten, Proprietær Gjedde, betale til hver 20 Kroner, der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den ved den indankede Dom skete Afvisning findes at maatte billiges i Henhold til de i samme derfor anførte Grunde, med Tilføjende, at selv om Citantens Paastand om Uefterretteligkjendelse af den under den paagjældende Politiretssag i det Hele brugte Behandling maatte være uafhængig af Spørgsmaalet om Ansvar for Dommeren, er Afvisning af denne Del af Sagen dog ogsaa beføjet, eftersom der ikke kan være Spørgsmaal om at annullere en Retsbehandling, der har fundet sin Afslutning ved det af Citanten selv tilbudte og derefter godkjendte Forlig med den Pige, efter hvis Anmeldelse Undersøgelsen var indledet, og som end ikke er stævnet i Sagen.

Dommen, hvis Bestemmelser om Salærene til de for Overretten beskikkede Sagførere ligeledes billiges, vil saaledes efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Citanten vil have at betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salæret til de Indstævntes beskikkede Sagfører.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advokat Henrichsen for Højesteret betaler Citanten 120 Kroner. Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stempede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for de Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Under nærværende Sag har Citanten, Proprietær Gjedde, ved Stævning af 5 Juli 1878 indstævnet Birkedommer i Københavns Amts søndre Birk A. E. C. Eberlin til at stande til Rette for en af ham ved ovennævnte Birks Politiret som Politiretssag Nr. ⁶¹¹/i877 foretagen kriminel Undersøgelse mod Citanten og den under samme mod denne brugte Behandling, idet han har paastaet den af Indstævnte Eberlin i bemeldte Sag brugte Behandling kjendt uefterrettelig at være, denne Indstævnte tilpligtet at udrede en passende Erstatning til Citanten dels for direkte Udgifter ved Rejse og Ophold, dels for Tidsspilde, dels for Tort og Kreditspilde, Altsammen forvoldt ved den kriminelle Undersøgelse, efter Rettens Skjøn indtil 1000 Kroner, subsidiært efter uvillige Mænds Skjøn, og endelig Indstævnte Eberlin dømt for uagtsom grov Embedsforseelse efter Straffelovens § 143 jfr. §130 eller de Straffebud, der iøvrigt maatte være anvendelige paa Forholdet, fremdeles de af Indstævnte under den kriminelle Undersøgelse brugte for Citanten fornærmelige Udladeiser, saasom at der kunde blive Tale om Vand- og Brødstraf og Anholdelse, at Citanten maatte skamme sig over, at han maatte taale en saadan Tiltale som den, Indstævnte anvendte imod ham, at Pigen ikke skulde genere sig, men kun sige Gjedde i hans aabne Øjne, at det var Løgn, hvad han stod og sagde, og at det ikke kunde hjælpe Citanten, at han vilde knibe ud — kjendte døde og magtesløse og Indstævnte idømt Straf efter Straffelovens § 215 subsidiært § 217 eller de iøvrigt anvendelige Straffebud, hvorhos Citanten sluttelig har paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Citanten Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget tilstrækkeligt.

Ved Kontinuationsstævning af 26 Mails f. A. har Citanten indstævnet Stiftamtmand over Sjællands Stift Kammerherre C. Bille Brahe for at varetage det Offentliges Tarv under Sagen.

Indstævnte Kammerherre Bille Brahe har ikke givet Møde

i Sagen. Derimod har Indstævnte Birkedommer Eberlin efter meddelt fri Proces ved sine beskikkede Sagførere Prokurator M. Møller og, efter hans under Sagens Gang indtrufne Død, Prokurator Raasløff principaliter paastaet Sagen afvist fra Overretten, saaledes, at der tillægges de beskikkede Sagførere Salær hos Citanten eller hos det Offentlige eller at der tilkjendes Indstævnte eller de beskikkede Sagførere Kost og Tæring hos Citanten og subsidiært paastaet sig frifunden, saaledes at Citanten paalægges at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til de beskikkede Sagførere.

Hvad Afvisningsgjenstanden angaar, bemærkes, at det fremgaar af Sagen, at det Forhør over Citanten, hvorom Sagen drejer sig og som var foranlediget ved en Anmeldelse fra Tjenestepige. Caroline Jørgensen, hvori Citanten sigtedes for svigagtigt Forhold overfor hende, blev optaget ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politiret den 26 November og 4 December 1877. Paa den sidstnævnte Dag blev der af Citanten gjort et Tilbud om at afgjøre Sagen i Mindelighed, saaledes at han til Caroline Jørgensen betalte et Pengebeløb. Den 14 December 1877 foretoges Sagen paany, uden at enten Citanten eller Anmelderinden vare mødte, idet der alene fremlagdes et Brev, hvorefter bemeldte C. Jørgensen modtog det gjorte Tilkud og frafaldt Sagens videre Forfølgning og Forhøret sluttedes derefter til Beskrivelse. Forhøret reassumeredes den 28 s. M., ligeledes uden at Nogen mødte i Sagen, idet der fremlagdes en Skrivelse fra Stiftamtet, der gik ud paa, at der ikke fandtes Anledning til fra det Offentliges Side at foretage Videre i Sagen og en Kvittering fra Anmelderinden for Modtagelsen af det af Citanten betalte Beløb, hvorefter Forhøret sluttedes.

Idet Indstævnte nu har forment, at Sagen burde have været indbragt for Overretten inden den i Fr. 15 Januar 1817 fastsatte Frist af 4 eller 8 Uger eller i alt Fald inden Udløbet af de ordinære fatalia appellationis, har han, da Stævningen først er udtaget den 5 Juli 1878, paastaet Sagen afvist, hvilket Resultat han derhos har forment ogsaa maatte blive en Følge af, at Amtmanden paa det Offentliges Vegne ikke oprindelig var stævnet i Sagen, idet han har protesteret imod, at der tages noget Hensyn til den, efter at en Indsigelse støttet herpaa var fremsat, udtagne Kontinuationsstævning. Det skjønnes nu heller ikke rettere, end at Sagen vil være at afvise her fra Retten, som ikke forfulgt inden Udløbet af de ordinære fatalia appellationis, der, selv om disse først kunne regnes fra den 28 December 1877, da Forhøret endelig sluttedes, dog vare udløbne før Stævningen til Overretten udtoges ; idet det endnu bemærkes, at naar Citanten mod dette Resultat har gjort gjældende, at fatalia appellationis ikke skulde kunne komme til Anvendelse i nær

værende Sag, fordi den maa betragtes som en Appel af en Justitssag, paa hvilken Bestemmelserne om fatalia appellationis i Henhold til PL 25 Januar 1816 ere uanvendelige, at de ordinære fatalia appellationis -i alt Fald ikke vare udløbne, da der under 12 Juni 1878 af Citanten blev udtagen en Forligsklage i Sagen, hvilken efter hvad der er in confesso mellem Parterne forkyndtes for Indstævnte den 18 s. M. og endelig subsidiært, at Sagen, for saa vidt Paastanden gaar ud paa Mortifikation og Straf efter Straffelovens 21de Kapitel, ingen Appelsag er, men en Sag i 1ste Instans mod Underdommeren ved dennes Værneting, — vil der intet Hensyn kunne tages til disse Anbringender, da den ovennævnte Pl. 25 Januar 1816 ikke kan antages at sigte til de Tilfælde, hvor de af en Dommer under en kriminel Undersøgelse iværksatte Handlinger appelleres under den civile Processes Former for at drage Dommeren til Ansvar for sine Handlinger, da Udtagelsen eller Forkyndelsen af Forligsklage allerede af den Grund ikke findes at kunne afbryde fatalia appellationis, at det i nærværende Appelsag ikke havde været nødvendigt at indbringe Sagen for Forligskommissionen, og da Paastanden om at Sagen for en Del maatte anses som en Sag i 1ste Instans, mangler enhver Hjemmel i Lovgivningen.

Sagen vil saaledes være at afvise, hvorhos Citanten vil have til de for Indstævnte beskikkede Sagførere, Overretsprokurator M. Møller eller nu dennes Bo og Overretsprokurator Raasløff, hvis Sagførelse har været lovlig, at betale i Salær 20 Kroner til hver.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 17 Marts.

Nr. 99.

Advokat Nellesmann

contra

Per Larsson (Defensor Hansen),

der tiltales for at have tilføjet anden Person Saar eller Skade paa Helbred.

Bornholms Sønder her reds Ekstraretsdom af 17 December 1880: Tiltalte Per Larsson, kaldet Rosdal, hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning og Godtgjørelse til Husmand Hans Peter Sommer vil han have at udrede 38 Kroner 64 Øre og desuden have at afholde denne Sags Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Kancelliraad Erichsen, med 10 Kroner til hver, samt Diæter efter Amtets Bestemmelse.

Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Herredsthingsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Per Larsson bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Iøvrigt bør Herredsthingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Per Larsson, kaldet Rosdal, Husmand paa Vævergaards Grund i Aak er, tiltales under nærværende Sag for at have tilføjet anden Person Saar eller Skade paa Helbred.

Efter den af Tiltalte selv givne Fremstilling af det Passerede, kørte han Søndag den 17 Oktober d. A., omtrent Kl. 10 Aften, hjemad fra Aakirkeby. Ikke langt fra sit Hus indhentede han sin Nabo Husmand Hans Peter Sommer, der ligeledes var paa Vejen hjemad. Han bød denne God Aften, men da H. P. Sommer nu greb efter Hesten — efter Tiltaltes Formening for at faa fat i Tømmen — smækkede han paa Hesten og slog med sin Pisk efter H. P. Sommer, som han kørte fra.

Imidlertid stødte Sommer, efter at have skudt en Gjenvej, atter sammen med Vognen og gav sig til at skjælde Tiltalte ud. Tiltalte sprang da af og tildelte Sommer et Par Rap med Snærten af sin Pisk, hvorefter han igjen gik henimod sin Vogn. Men da Sommer nu atter skjældte ud, vendte Tiltalte sig paany imod ham, forfulgte ham, da han tog Flugten, indhentede ham, og slog ham med Piskeskafte, som han 2 Gange slog et Stykke af. Ved det 2det Slag faldt Sommer omkuld og Tiltalte mener ikke at have tilføjet ham flere Slag end de 2.

Efter den under Sagen afgivne Lægeerklæring er der bleven bibragt Hans Peter Sommer over venstre Isseben et ca. 1 Tomme langt, ca. Va Tomme bredt gabende Saar med meget uregel-

mæssige Rande, #ih ~~Fundatorkens blot~~
 Ben. Den 5 November fandtes Saaret dog omtrent lægt, saa at det er antaget ikke at ville have blivende Følger.

Hans Peter Sommers Forklaring i Sagen er noget afvigende fra Tiltaltes ovenfor gjengivne, med Hensyn til den første Be-
 gyndelse til Tiltaltes Angreb, som han ikke har vedkjendt sig at have foranlediget. Fuldstændig Klarhed herom er heller ikke bleven tilvejebragt ved Afhøring af en Person, der fulgte med Tiltalte paa dennes Vogn, og hvis Afgivne tildels er noget afvigende baade fra Tiltaltes og H. P. Sommers Fremstillinger.

Men selv om Tiltaltes egen Fremstilling lægges til Grund, vil han ikke kunne undgaa at anses som skyldig til Straf efter almindelig borgerlig Straffelovs § 203.

Naar henses til, at H. P. Sommer, der forøvrigt ikke har paastaaet Tiltalte straffet, efter hvad der er oplyst i Sommerens Løb engang har haft et Sammenstød med Tiltalte, hvorved denne blev kastet omkuld, uden at Tiltalte dengang vides at have givet nogen Anledning til Striden, medens Hans Peter Sommer i alt Fald var den, der først forgreb sig paa sin Modstanders Person, skjønnes Per Larson der er født i Borby i Sverig den 3 September 1839, og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, passende at kunne anses med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Han vil efter Hans Peter Sommers derom nedlagte Paa-stand derhos have at erstatte denne sine Helbredelsesudgifter efter de for Retten fremlagte Regninger med 8 Kroner 64 Øre, medens dei' efter Sommers ligeledes nedlagte Paastand om Erstatning for Næringsstab og Godtgjørelse for de ham paaførte Lidelser, skjønnes at kunne tilkj endes denne 30 Kroner.

Fredag den 18 Marts.

Nr. 18. Gaardbestyrer Niels Hansen af Errindlev
 (Advokat Nellemann)

contra

Gaardejer Otto Mortensen af Thorslunde
 (Advokat Halkier efter Ordre)

betræffende Indstævntes Paastand paa at tillægges 2800 Kroner efter et Testaments Bestemmelser.

Fuglse Herreds Skifterets Kjendelse af 24 Juli 1879:
 Det Gaardejer Otto Mortensen af Thorslunde paa sin Hustru Ane Nielsens Vegne ved Testament oprettet den 23 Oktober 1873 af nu af-

døde Gaardejer Hans Nielsen og Hustru Maren Knudsen af Errindlev tilsatte Beløb 2800 Kroner, som det ved Testamentet er paalagt den deri indsatte Arving til Gaarden ni. v., Niels Hansen, at tilsvare som en Del af Vederlaget for denne, maa anses som alt godtgjort Otto Mortensen i Testators levende Live, og vil lians Paastand her under Skiftet om at tillægges dette eller noget andet Beløb i Henhold til bemeldte Testament, derfor ikke kunne tages til Følge.

Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Maj 1880: Der vil være at tillægge Citanten, Gaardejer Otto Mortensen af Thorslunde, 2800 Kroner som Andel i det for den omhandlede Gaard fastsatte Vederlag. Processens Omkostninger her for Retten ophæves.

Højesterets Dom.

Efter den Maade, hvorpaa Sagen er forelagt Højesteret, bliver der kun Spørgsmaal om at paakjende Indstævntes Paastand om at tillægges 2800 Kroner som Andel i det for den paagjældende Gaard fastsatte Vederlag.

Af de i den indankede Dom fremstillede Oplysninger fremgaar det, at afdøde Hans Nielsen ved det Testament, han lod affatte, har villet have den Indstævntes Hustru tilfaldende Andel i det ommeldte Vederlag fastsat til 1400 Rdl., samt at han har godkjendt det i Overensstemmelse hermed forfattede Udkast, som i Maj 1873 forelagdes ham. Ved derefter i Juni Termin s. A. at udbetale Indstævnte dette samme Beløb, maa det overensstemmende med den af Testamentets Medopretterinde derom afgivne Erklæring samt efter Alt, hvad der iøvrigt foreligger, antages, at afdøde Hans Nielsen har tilsigtet at fyldestgjøre Indstævnte for det Beløb, som det ved Testamentet skulde paalægges Gaardarvingen at tilsvare Indstævntes Hustru, og det maa navnlig efter den af Testamentets Koncipist afgivne, i Dommen fremstillede, Vidneforklaring forudsættes, at den Afdøde er gaaet ud fra, at den i Udkastet indeholdte Bestemmelse om, at hvad der af de nævnte Summer var betalt, kom Gaardarvingen tilgode, maatte fritage denne for paany at tilsvare Beløbet; de fremkomne Oplysninger tale derhos for, at ogsaa Indstævnte har opfattet den ommeldte Udbetaling paa samme Maade. Testament-Udkastets Bestemmelse om, at Citanten som Gaardarving skulde udbetale Indstævntes Hustru 1400 Rdl., er nu vel, uanset den saaledes alt forinden skete Udbetaling af dette Beløb, uforandret bleven optaget i det af Hans Nielsen d. 23 Oktober s. A. paa hans Sygeleje underskrevne Testament, men til at antage, at den Afdøde i Mellemtiden skulde have taget den forandrede Beslutning at ville tillægge Ind-

stævntes Hustru 1400 Rdl. udover det Indstævnte allerede udbetalte Beløb af samme Størrelse, mangler der al Føje, hvorimod det maa antages, at den Afdøde — der ogsaa efter det ene Testamentvidnes Forklaring umiddelbart før Underskriften uopfordret ytrede, at Citanten allerede havde faaet sin Part — fremdeles er gaaet ud fra den ovenberørte Forudsætning om, at den Bestemmelse i Testamentet, at hvad der af de nævnte Summer var betalt, kom Gaardarvingen tilgode, ogsaa maatte finde Anvendelse paa den omhandlede Udbetaling, uagtet den var sket før Testamentets Underskrift, hvilken Opfattelse — der ligeledes ses at være delt af Testamentets Koncipist — ej heller kan anses udelukket ved de i Testamentet indeholdte Bestemmelser i deres Helhed. Indstævntes Paastand om at det ommeldte Beløb atter skulde udbetales ham, kan saaledes ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævntes Paastand om at erholde de ovenomhandlede 2800 Kroner udbetalt kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Advokat Halkier tillægges i Salarium for Højesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende : Under 23 Oktober 1873 oprettede Gaardmand Hans Nielsen og Hustru Maren Knudsdatter, af hvilke den Førstnævnte i sit første Ægteskab havde faaet fem Børn, medens den sidstnævnte ingen Børn havde, et Testament, hvorved de blandt Andet bestemte, at den dem tilhørende Gaard Matr.-Nr. 18, 67 r, 64 e, 70 og 97 samt $\frac{1}{8}$ af Matr.-Nr. 67 u af Errindlev i sin Tid skulde tilfalde Hans Nielsens Søn af første Ægteskab, Indstævnte Gaardbestyrer Niels Hansen. Som Vederlag herfor skulde denne da, foruden at overtage eller indfri den paa Gaarden hvilende Gjæld og udrede 2000 Kroner til sin Stedmoders, ovennævnte Maren Knudsdatters Arvinger, udbetale til sine Søskende og til Børnene efter den ene af disse, der var død, sin Arv og andet Tilgodehavende forskjellige, for hver enkelt nærmere angivne Summer, derunder 1400 Kdl. til Citanten, Gaardejer Otto Mortensen af Thorslunde, der tidligere i samme Aar havde ægtet Hans Nielsens Datter Ane Nielsen. Det hedder derefter i Testamentet: „For

saa vidt nogen af de foran nævnte Summer skulde være udbetalte, inden Gaarden, som foran meldt, overtages af Niels Hansen, og anden Gjæld stiftet i den Anledning, er det en Selvfølge, at han overtager denne, ligesom det paa den anden Side alene kommer han tilgode, hvad der er betalt af de nævnte Summer. “

Efter at Boet efter Gaardmand Hans Nielsen, der afgik ved Døden i Juli Maaned 1875, paa Begjæring af hans Enke Maren Knudsdatter, der efter Mandens Død var bleven hensiddende i uskiftet Bo, i Maj 1879 var bleven taget under Skiftebehandling, fremsatte Citanten Fordring om, at der overensstemmende med fornævnte Testament skulde tillægges ham Andel i det Vederlag, som det var paalagt Gaardarvingen at udrede for Gaardens Overtagelse, men herimod protesterede Indstævnte Niels Hansen, og ved den af Fuglse Herreds Skifteret under 24 Juli f. A. i Sagen afsagte Kjendelse blev denne Protest tagen til Følge under Paaberaabelse af, at det Citanten ved Testamentet tillagte Beløb maatte anses som alt godtgjort ham i Testators levende Live. Denne Kjendelse har Citanten derefter ved Stævning af 23 September f. A. indanket her for Retten, hvor han har nedlagt Paastand om, at der tillægges ham som Arv af Gaarden principalt 3500 Kroner, subsidiært 2800 Kroner og mest in subsidium 2100 Kroner. Han har derhos for alle Tilfælde paa-staaet sig Sagens Omkostninger tilkjendt skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte Niels Hansen har derimod procederet til Skiftedecisionens Stadfæstelse og paa-staaet sig til-lagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Det er in confesso mellem Parterne, at Citanten, der i Februar Maaned 1873 havde ægtet den ovennævnte Datter af Gaardmand Hans Nielsen, i Juni Termin samme Aar af sin Svigerfader fik udbetalt en Sum af 1400 Rdl. eller 2800 Kr., og medens Citanten har gjort gjældende, at dette Beløb blev udbetalt ham som Medgift og ikke skulde betragtes som Forskud paa Arv, har Gaardbestyrer Niels Hansen derimod paa-staaet, at det var Testators Mening herved at fyldestgjøre Citanten for den ham ved det senere i. samme Aar oprettede Testament tillagte Andel i Vederlag for Gaarden, hvorfor den ovenciterede Passus i Testamentet her skulde komme til Anvendelse. Han har i saa Henseende henvist dels til, at Hans Nielsens efterlevende Enke under Eds Tilbud har forklaret sig overensstemmende hermed, dels til en af Godsforvalter, Kammerraad Kraglund, der har konciperet det foreliggende Testament, afgiven Vidneforklaring, hvorefter Testator i Begyndelsen af 1873 kort før Citanten blev gift med hans Datter, da han anmodede Vidnet om at affatte Testamentet, ligesom ogsaa noget senere, saavidt Vidnet erindrer i Maj Maaned s. A., da Vidnet viste Testator et Ud-kast dertil, ytrede, at hans Børn og Svigerbørn kun skulde have

de Beløb, der ere opførte i Testamentet, 'samt, da Vidnet i Maj oplæste Udkastet til dette, spurgte, om der nu kunde være Noget til Hinder for, at han udbetalte Arvingerne de i Testamentet fastsatte Summer, hvortil Vidnet svarede, at det ikke skjønnede, at der kunde være Noget i Vejen herfor efter -den i Testamentet indeholdte Bestemmelse om, at det skulde komme Gaardarvingen tilgode, hvad der var betalt af de nævnte Summer. Testator udtalte derhos i Følge Kammerraad Kraglunds Vidneforklaring ved sidstnævnte Lejlighed, hvad ogsaa er bekræftet af et andet ført Vidne, at den Datter, der var gift med Citanten, skulde have 1400 Rdl., og at dette var mere end noget af hans andre Børn fik, men at han vilde give hende saameget, fordi hun i længere Tid havde tjent ham uden tilstrækkelig Løn og tillige, i Følge det nys nævnte andet Vidnes Forklaring, fordi han ellers frygtede for, at hun og hendes Mand ikke skulde kunne klare for sig ved den af dem kjøbte Ejendom. Endelig har Indstævnte Niels Hansen paaberaabt sig, at Citanten selv, efter hvad tvende af hans Svogre, der ere førte som Vidner, havde forklaret, under en efter Testators Død i 1875 afholdt Skiftesamling udtrykkelig skal have udtalt, at han havde faaet, hvad han skulde have. Ligesom der nu imidlertid, selv om det imod Citantens Benægtelse antages bevist, at han har brugt den sidstnævnte Ytring, savnes Føje til heraf at udlede, at han har villet give Afkald paa at faa mere efter sin Svigerfader end de ham i Juni Termin 1873 udbetalte 1400 Rdl., saaledes kan det af Indstævnte iøvrigt Anførte i ethvert Fald kun tjene til Bevis for, at det oprindelig havde været Testators Tanke, at bemeldte 1400 Rdl. skulde repræsentere Citantens Andel i Vederlaget for Gaarden. Da der imidlertid gengik længere Tid, efter at Udbetalingen af de 1400 Rdl. havde fundet Sted, inden Testamentet endelig blev oprettet, og Muligheden af, at Testator i Mellemtiden kan have forandret sin Beslutning, ikke lader sig benægte, vil der ikke kunne tillægges det nogen videre Betydning, selv om det anses bevist, at Testators Villie oprindelig har været som angivet, naar det dog maa erkjendes, at hans gjennem Testamentet udtalte Villie efter dettes Indhold utvivlsomt gaar i en anden Retning. Og at dette er saa, skjønnes ikke at kunne bestrides. Ligesom det nemlig i og for sig maatte synes meget besynderligt, at det ved Testamentet udtrykkelig er blevet paalagt Gaardarvingen at udbetale 1400 Rdl. til Citanten, hvis det skulde have været Testators Mening, at det nævnte Beløb allerede skulde betragtes som betalt forinden Testamentets Oprettelse, saaledes skjønnes dettes Bestemmelser om, hvorledes der skulde forholdes, naar nogen af de for de enkelte Arvinger opførte Summer maatte være udbetalte, forinden Gaardarvingen overtog Gaarden, efter hele Sammenhængen kun at kunne have saadanne Udbetalinger for Øje, der maatte være foregaaede efter Testamentets

Oprettelse. Det er nemlig in confesso, at de for de andre Arvinger efter Afdøde opførte Summer netop kun betegne, hvad Arveladeren vilde, at disse skulde have udover, hvad der allerede forinden Testamentets Oprettelse var udbetalt til dem, og det er saaledes klart, at den ommeldte Bestemmelse for deres Vedkommende kun kan forstås paa den ovenangivne Maade, men der savnes da Føje til at give den en videregaaende Betydning lige overfor Citanten. Da det nu endelig ikke herimod kan komme i Betragtning, at det ene af Testamentsvidnerne, som endvidere af Indstævnte Niels Hansen fremhævet, har forklaret, at Testator, efter at Testamentet umiddelbart før det i Oktober 1873 blev underskrevet, var oplæst for ham, uopfordret ytrede, at Citanten allerede havde faaet sin Part udbetalt, hvad Vidnet da forstod om den Part, der tilkom Citanten efter Testamentet, allerede af den Grund, at der ikke iøvrigt foreligger Bevis for, at en saadan Ytring er falden, vil Indstævnte Niels Hansens Protest mod, at der tillægges Citanten Andel i det for Gaarden ved Testamentet fastsatte Vederlag ikke kunne tages til Følge. Paa den anden Side savnes der imidlertid Føje til at tillægge Citanten mere end de ham ved Testamentet tillagte 2800 Kroner af Gaardarvingen. Vel har Citanten nemlig villet gjøre gjældende, at den i Testamentet indeholdte Bestemmelse om, at hvad der maatte blive udbetalt af de for de andre Arvinger opførte Summer, skulde komme Gaardarvingen tilgode, maa være uforbindende for ham, da Testator vel efter Lovgivningen har været berettiget til at bestemme, hvilket Vederlag Gaardarvingen skulde give for Gaarden, men derimod ikke vilkaarlig har kunnet foreskrive, hvorledes Vederlaget skulde fordeles mellem Børnene, og at der derfor, da det er in confesso, at den Børnene, Indstævnte Niels Hansen derunder indbefattet, tillagte Andel af Vederlaget udgjør 4100 Rdl., medens der, efter hvad der paa Skiftet er bestemt, kun bliver Tale om at udbetale et Beløb af 600 Rdl. til de øvrige Medarvinger, maa blive 3500 Rdl. eller 7000 Kroner til Deling mellem Citanten og Indstævnte Niels Hansen, saaledes at Citantens Andel følgelig bliver 3500 Kroner, men heri findes der ikke at kunne gives Citanten Medhold, da Testamentet maa opfattes som gaaende ud paa at fastsætte Vederlaget, Gaardarvingen skulde yde, forskj elligt, eftersom Mere eller Mindre maatte være bleven udbetalt de andre Arvinger i Arveladerens levende Live, Noget, hvortil Testator var fuldt berettiget.

I Henhold til Foranstaaende vil den indankede Skiftedecision være at forandre derhen, at der tillægges Citanten 2800 Kroner som Andel i det for den omhandlede Gaard fastsatte Vederlag. Processens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 108. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Maren Kirstine Hansdatter eller Hansen, Christensens
 Hustru (Defensor Klubien),

der tiltales for Legemsbeskadigelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Januar 1881:
 Arrestantinden Maren Kirstine Hansdatter, Christensens Hustru,
 bor straffes med Tugthusarbejde i 7 Aar samt betale Aktionens
 Omkostningsr, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokura-
 torerne Simonsen og Overauditør Wolff, 25 Kroner til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
 at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-
 talte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat
 Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestant-
 inden Maren Kirstine Hansdatter, Christensens Hustru, der er
 født, den 17 April 1835 og ikke funden forhen straffet, tiltales
 under nærværende Sag for Legemsbeskadigelse og er ved egen
 Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig
 skyldig i følgende Forhold:

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 15 April 1880.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 4.

Fredagen den 18 Marts 1881.

Nr. 108.

Høiesteretssagfører Hansen
contra

Maren Kirstine Hansdatter eller Hansen, Christensens Hustru,
(Defensor Klubien)

Efter at Arrestantinden, der i ca. 10 Aar havde levet adskilt fra sin Mand og i det sidste Par Aar havde samlevet med Snedkersvend Jens Rasmussen, i Oktober Maaned f. A. havde fattet Mistanke om og af Rasmussens egen Mund faaet Bekræftelse paa, at han havde indladt sig i et Forhold til et andet Fruentimmer, og efter at det i den herpaa følgende Tid var lykkedes hende at opspørge, at bemeldte Fruentimmer var den i Bagstuen i Ejendommen Nr. 7 i Stormgade boende Marie Simonsen, Jensens Enke, fattede hun den 4 November f. A. om Morgenen den Plan ved Hjælp af Svovlsyre at skamskænde Jensens Enkes Ansigt saaledes, at Rasmussen skulde fatte Modbydelighed for hende. Hun købte derfor endnu samme Morgen for 12 Øre Svovlsyre paa etApothek, erholdt for denne Betaling, og idet hun foregav, at den skulde bruges til Polervand, udleveret omtrent $\frac{1}{3}$ Pægel af den stærkeste Svovlsyre, der haves, det som kaldtes crudum, og begav sig, forsynet hermed, om Eftermiddagen omtrent Kl. 4 paa Vejen til Jensens Enkes Bolig, eftei' forud nøje at have overvejet, hvorledes hun vilde udføre bemeldte sin Plan. For at sikre sig imod at blive opdaget, havde hun iført sig sin 15aarige Søns Frakke og Benklæder og taget hans Hat paa, og i denne Forklædning samt idet hun, for yderligere at give sig Udseende af at være en Mand, havde taget en Cigar i Munden, indfandt hun sig straks, efter at det var blevet jnørkt, udenfor Jensens Enkes Bolig og bankede paa Døren til samme. Svovlsyren havde hun paa Vejen heldt over i en Krukke, hun havde taget med sig. Da Jensens

Enke lukkede op, foregav hun for denne, for at lokke hende hen til et Sted, hvor hun uforstyrret kunde udføre sit Forhavende, at en Snedker, der plejede at komme der om Aftenen, var tilstede udenfor Huset og ønskede at tale med „Madam Jensen“. Jensens Enke udtalte en Tvivl om, at det virkelig var med hende, at han vilde tale, men gik dog, da Arrestantinden fastholdt, at det forholdt sig saaledes, over i Forhuset og ind i en derværende Gang, for igjennem denne at begive sig ud paa Gaden. Arrestantinden, der var fulgt efter hende ind i Gangen, fik hende imidlertid her ved at gjøre en Hentydning til hendes Forhold til Rasmussen til at vende sig om og kastede hende i samme Øjeblik den i Krukken værende Svovlsyre ind i Ansigtet, hvorpaa hun undløb, medens Jensens Enke, famlende sig frem, naaede tilbage til sit Værelse, og derfra straks, efter at en tilkaldt Læge var kommen tilstede, blev kjørt til Kommunehospitalet. Jensens Enke var 34 Aar gammel, havde kjendt Rasmussen i et Par Maaneder og vidste, at han levede sammen med Arrestantinden.

Efter Udvisende af Erklæringer, afgivne af Overkirurg Holmer, under hvis Behandling Jensens Enke henlaa paa Kommunehospitalet fra ovennævnte Dag indtil hun den 8de d. M., skjøndt Sygdommen ikke var fuldstændig afløben, efter eget Ønske blev udkreven, har Arrestantindens Gjerning ikke medført Livsfare for Jensens Enke, men gennem Syrens Ætsning paaført hende Tabet af Synet paa begge Øjne samt derhos bevirket en Sammenvoksning af begge Øjenlaag og efterladt udbredte, dog forholdsvis mindre vansirende Ar i hendes Ansigt. Ved sin ovenbeskrevne Gjerning vil Arrestantinden ikke have tilsigtet at dræbe Jensens Enke eller tænkt sig Muligheden af, at den kunde medføre dennes Død, men har det afset herfra efter hendes Forklaring været hende ligegyldigt, hvilken saa end Følgerne af samme maatte blive for Jensens Enke, idet hun dog ikke af noget Hensyn hertil vilde have opgivet at bringe den til Udførelse; medens hun saaledes ikke særlig har villet berøve Jensens Enke Synet, vil hun, der vidste, at Svovlsyre var et særdeles ætsende Stof, meget vel have indset, at en saadan Skade kunde blive Følgen af at kaste hende et saadant i Ansigtet.

I Medfør af Ovenstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 204 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 7 Aar.

Nr. 104.

Advokat Klubien

contra

Johanne Sofie Andresen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Januar 1881:
Arrestantinden Johanne Sophie Andresen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Seidelin, 15 Kroner til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Johanne Sophie Andresen, der er født den 18 September 1862 og ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstraretsdom af 15 Juli 1878 anset efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, jfr. § 62, sammenholdte med §§ 37, 28 og 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have i November Maaned f. A. ved 3 forskjellige Lejligheder frastjaalet Stuepige Petra Hansen en Muffe, en Havelock og et Tørlæde af Værdi ialt 12 Kroner, Værtshusholder Jens Nielsen og Hustru Margrethe Ralff en Kjole, nogle Forklæder, Kraver og Tørklæder af Værdi ialt 9 Kroner, samt Tjenestepige Marie Ekensberg en Havelock og to Kjoler af Værdi ialt 12 Kroner og Tjenestepige Elvira Olsen en Havelock af Værdi 3 Kroner. De Stuepige Hansen og Værtshusholder Nielsen tilhørende Gjenstande stjal hun i 2 uaflaasede Kjøkkener i Ejendomme heri Staden, de Marie Ekersberg og Elvira Olsen tilhørende Klædningsstykker stjal hun en Eftermiddag i Mørkningen paa disses Værelse i Kjælderlejligheden i Ejendommen Nr. 21 i Lille Kongensgade, efter at have, i den Hensigt at stjæle, skaffet sig Adgang til dette Værelse ved fra Gaarden at stige derned gennem et aabentstaaende Vindue.

I Medfør af Ovenanførte vil Arrestantinden være at anse

efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos hun vil have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til de befalede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 15 Kroner til hver.

Mandagen den 21 Marts.

Nr. 102. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Søren Rasmussen (Defensor Hindenburg),
 der tiltales for Tyveri.

Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 30 November 1880: Tiltalte Søren Rasmussen af Rye bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 10 Maaneder og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Husted, 12 og til Defensor, Prokurator Hviid, 10 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Januar 1881: Arrestanten Søren Rasmussen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 10 Kroner, til Defensor sammesteds 8 Kroner, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Højesteret forelagte nye Oplysninger vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffeti den bestemmes til et Aar. ISalarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Søren Rasmussen for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han i forrige Sommer mange Gange har fra forskellige Gaarde i Rye Sogn tilvendt sig Mælk ved silde om Aftenen eller om Natten at gaa ind i Staldene og malke Koer, hvorefter han forte Mælken til sit Hjem i en medbragt Blikspand, og har han navnlig paa den ommeldte Maade, foruden en enkelt Gang i 3 Gaarde, hvor han ~~har~~ ¹ Ko, tilvendt sig Mælk hos Gaardmand Jens Thomsen 3 Gange, den ene Gang af 6 Koer, hos Gaardmand Soren Thomsen en halv Snes Gange, omtrent 4 Potter hver Gang, og mindst 7—8 Gange hos Gaardmand Jens Frandsen, hvor han hver Gang tilvendte sig ca. 10 Potter. Paa det sidstnævnte Sted skaffede han sig hver Gang Adgang til Kostalden ved, efter at han havde stukket Armen gennem en Rude, der var ude, og aftaget Krogen paa et Vindue, at krybe ind gennem dette, der var ca. IVs Alen fra Jorden, ligesom han, efter at have taget Mælken, gik ud paa samme Maade og atter satte Krogen paa; men i de andre ovenfor nævnte Gaarde vil Arrestanten være kommen lige ind i Staldene uden at bryde Laas eller andet Lukke. Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten engang i sidste Sommer og den 19 September sidstleden har sent om Aftenen eller om Natten indfundet sig i 2 Gaarde for at stjæle Mælk paa den ommeldte Maade uden at opnaa dette, idet han flygtede, fordi Hundene gave sig til at gjø.

Den stjaalne Mælk er ansat til en Værdi af 10 Øre pr. Pot, men der er under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten — der er født i Aaret 1828, og som med Undtagelse af, at han i sin Militærtjeneste har været straffet for en Disciplinærforseelse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 228, tildels sammenholdt med § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Torsdagen den 24 Marts.

Nr. 55. Selvejer **Søren Hagen Frederiksen**
(Advokat Hindenburg efter Ordre)
contra

Gaardejer Hans Basses Enke **Maren Basse** og Skifteforvalteren i Elbo, Brusk og Holmans Herred, der behandler Boet efter Gaardejer Jens Jensens Enke, **Marie Jensen**,
(Overretssagfører Grüner)

ang. Spørgsmaalet om Citantens Ret til at anlægge Aalegaarde ud for sin Grund ved Lillebelt.

Elbo, Brusk og Holmans Herreders Rets Dom af 6 September 1876: Indstævnte, Selvejer Søren Hagen Frederiksen af Skjærbek bør borttage den af ham paa det under Sagen fremlagte Situationskort med F betegnede faste Aaleruse eller Aalegaard under en daglig Mulkt af 10 Kroner til Vejle Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, samt at betale Citantinderne, Enkerne Marie Jensen af Taulov og Maren Basse af Taarup, en Skadeserstatning efter uvillige paa Indstævntes Bekostning af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke over 200 Kroner aarligt, for Tiden fra 3 Oktober 1873 at regne og indtil Aalerusen borttages, med Rente 5 pCt. p. a. af Erstatningsbeløbet fra Klagens Dato den 23 Januar 1874 og indtil Betaling sker. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantindernes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 December 1879: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, men tildels endog bestyrke dette, vil Dommen efter Kontracitanternes Paastand være at stadfæste, saaledes at Fristen for Borttageisen af den af Hovedcitanten anbragte faste Aaleruse eller Aalegaard bestemmes til 4 Uger efter Højesteretsdommens Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret findes at maatte ophæves. Det Hovedcitantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den ovenomhandlede Frist bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 2 Kroner. AdvokatHindenburg tillægges i Salarium for Højesteret 250 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes : Under denne Sag have de Indstævnte, Marie Jensen, Gaardejer Jens Jensens Enke, af Taulov og Maren Basse, Gaardejer Hans Basses Enke, af Taarup, i 1ste Instans sagsøgt Citanten, Selvejer Søren Hagen Frederiksen af Skjærbek, i Anledning af, at han i Efteraaret 1873 har anlagt en fast Aaleruse eller Aalegaard ud for sin til Lillebelt stødende Grund, paa hvilket Sted de Indstævnte som Ejere af 2 Aalegaarde i Lillebelt, nemlig den saakaldte Børupsand Aalegaard og Mads Gregersens Aalegaard, formene sig eneberegtigede til Aalefiskeri, og da Citanten ved Underrettsdommen er overensstemmende med de Indstævntes Paastande tilpligtet under en Bøde af 10 Kroner til Vejle Amts Fattiggasse for hver Dag han i saa Henseende sidder Dommen overhørig, at borttage den ovennævnte af ham anbragte Aaleruse eller Aalegaard, der paa et under Sagen fremlagt Situationskort er betegnet med Bogstavet F, samt derhos tilpligtet at betale de Indstævnte en Skadeserstatning efter uvillige Mænds Skjøn, dog ikke over 200 Kroner aarlig, for Tiden fra den 3 Oktober 1873, indtil Aalerusen borttages, tilligemed 5 pCt. aarlige Henter af Erstatningsbeløbet fra Forligsklagens DatOx den 23 Januar 1874, indtil Betaling sker, hvorimod Citanten, forsaavidt de Indstævnte endvidere have paastaet ham idømt en Bøde for ulovligt Fiskeri, er frifunden for deres Tiltale, er Sagen nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom for Underretten har paastaet sig i det Hele frifunden for de Indstævntes Tiltale. De Indstævnte have derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger og deriblandt det ovenfor ommeldte Kort, der betegnes som Situationskort over Børupsand og Mads Gregersens Aalegaarde og Kyststrækningen ud for disse, have de Indstævnte ud for den paa Kortet afsatte Kyststrækning drevet Aalefiskeri ved Hjælp af tre i Nærheden af Kysten og i en Afstand fra hinanden af 6 à 700 Alen beliggende faste Aaleruser eller Aalegaarde, af hvilke de to, der paa Kortet ere betegnede med Litr. A og Litr. C og beliggende den Første vest for og den Anden øst for Citantens til Stranden stødende Lod, have eksisteret fra ældre Tid under Benævnelsen henholdsvis af Børupsand Aalegaard og Mads Gregersens Aalegaard, medens den tredie, der paa Kortet er betegnet Litr. B og ligger ud for Citantens ovennævnte Lod, maa antages at være anbragt af de Indstævntes nu afdøde Mand for omtrent en Snes Aar siden, og det er i Nærheden af denne sidste, nemlig 35 Alen vest for samme, at Citanten i Efteraaret 1873 har anbragt den paa Kortet med Litr. F betegnede Aaleruse eller Aalegaard.

Det maa anses in confesso, at de Indstævnte eje Børupsand og Mads Gregersens Aalegaarde som selvstændige Ejendomme ifølge Adkomster, der kunne føres tilbage for den Førstes Ved-

kommende til Aaret 1670, da der blev givet en Privatmand kongeligt Skjøde paa en Del Jordegods i Kolding Amt, deriblandt Borup sand og en Mængde andre Aalegaarde „udi Eid herri“, og for den Sidstes Vedkommende idetmindste til Aaret 1813, og deres Fremstilling gaar nu ud paa, at de nævnte to dem tilhørende gamle Aalegaarde omfatte ikke blot selve de to faste Aaleruser Litr. A og C, der — som meldt — særlig have været betegnede med de anførte Navne, men ogsaa et vist Vandomraade saavel vest for A som navnlig hele Strækningen langs Kysten imellem A og C, hvor de Indstævnte saaledes formentlig maa være berettigede til ikke blot selv at opstille saamange Garn, Ruser eller Aalegaarde, som de finde for godt, men ogsaa at forlene alle Andre, ogsaa de tilgrændsende Lodsejere, at opstille Garn eller slaa Aalegaarde, og at Citanten følgelig har været uberettiget til ud for sin Grund at anbringe Aalerusen F.

Citanten har derimod benægtet, at Strækningen ud for hans Grund henhører til nogen af de ommeldte de Indstævnte tilhørende gamle Aalegaarde, og medens han iøvrigt maa anses at have erkjendt, at der til enhver lovlig eksisterende Aalegaard foruden det faste Aalegaardsstade hører et vist Vandareal foran eller med Hensyn til de heromhandlede Aalegaarde — idet det er in confesso at Aalene vandre fra Vest til Øst — vest for samme, har han særlig gjort gjældende, at Stranden ud for hans Grund hverken kan henhøre til Aalegaarden ved Punktet A, fordi denne ligger vest for samme, eller til den ved Punktet C, fordi denne er saa langt fraliggende mod Øst, at den omhandlede Strækning formentlig er uden Betydning som Forland til denne Aalegaard, og at endelig den Aalegaard, som de Indstævnte have havt anbragt ved Punktet B — hvilken Citanten har erkjendt har lidt Skade ved den af ham ved F opstillede Aalegaard, idet denne, som meldt, kun ligger 35 Alen vest for hin — har været anbragt uden nogen Berettigelse og efter det Foranførte har eksisteret i saa kort Tid, at der ikke paa samme er vundet Hævd. Citanten har derfor gjort gjældende, at han i Følge den almindelige Bestemmelse i D. L. 5—10—43 er berettiget til at have den ommeldte ved Punktet F ud for hans egen Grund opstillede Aalegaard.

De Indstævnte have nu vel ikke under Sagen oplyst de nøjagtige Grændser for det til deres ommeldte to gamle Aalegaarde henhørende Vandareal, eller hvor Grændserne mellem dem indbyrdes efter deres Formening skulde være, og de have ej heller mod Citantens Benægtelse godtgjort Rigtigheden af, hvad de have anbragt om, at der tidligere end for henvend en Snes Aar siden skal af de daværende Ejere af Børupsand og Mads Gregersens Aalegaarde ved Punktet B have været drevet et fast Aalegaardsstade, og om det end efter de i saa Henseende foreliggende Oplysninger maa antages, at Benævnelsen Børupsand

eller Børupsande eller Sandene fra ældre Tid har været brugt ikke blot om selve den Pynt af Landet, ud for hvilken Aalegaarden A er beliggende, men ogsaa om en større Strækning af Kysten saavel vest som øst for Pynten, derunder ogsaa den Lod, udfor hvilken Aalegaardsstaderne B og F ere beliggende, vilde det dog være ubeføjet heraf at udlede, at Aalegaarden Børupsand med sit Vandareal strakte sig netop saa langt mod Øst, som den tilgrændsende Kyst fra ældre Tid havde været betegnet med dette Navn, og altsaa ogsaa indbefattede Strækningen ud for Citantens Lod.

Det maa imidlertid anses oplyst under Sagen, at der paa den paagjældende Strækning af Lillebelt lige fra Kolding Fjord til Treide Næs nord for Fredericia har fra ældgammel Tid eksisteret ganske særegne Forhold med Hensyn til Aalefiskeriet, idet der har bestaaet en Mængde gamle Aalegaarde, der have været Gjenstand for selvstændige Overdragelser fra Mand til Mand indtil den nyeste Tid, medens det maa antages, at Grundejerne paa Kysten ikkun ganske undtagelsesvis have havt Aalegaarde ud for deres Grunde. Dette er særlig bestyrket ved et af de Indstævnte for Overretten fremlagt Thingsvidne, under hvilket flere Vidner have afgivet edelige Forklaringer, der gaa ud paa, at hele den jyske Kyst langs med Lillebelt indtil Treide Næs er inddelt i Aalegaarde, der — i al Fald paa enkelte faa Undtagelser nær — ejes og i lang Tid have været ejede af Andre end de tilgrændsende Lodsejere, og at efter Vidnernes Opfattelse af Forholdene ved Lillebelt, som de ere nøje bekendte med, den ene Aalegaards Rettighed, Vandareal eller saakaldte Forland strække sig hen til den næste Aalegaard. Der er derhos ikke blot Intet oplyst om, at Ejerne af Citantens ommeldte Grund nogensinde have havt Aalegaard ud for samme, forinden Citanten opstillede den ovennævnte ved Punktet F, eller at der ovenhovedet tidligere er paa Strækningen mellem A og C drevet Aalefiskeri af Andre end de Indstævnte og tidligere Ejere af deres her under Sagen omhandlede gamle Aalegaarde, men det maa endog anses oplyst, at en Fisker, der — som det maa antages for endel Aar siden — havde anbragt en Aalegaard omtrent ved Punktet F, efter ca. 14 Dages Forløb atter borttog den i Anledning af Indsigelser, dei' bleve gjorte af en af de daværende Ejere af de Indstævntes Aalegaarde.

Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at det til de nævnte to gamle Aalegaarde hørende Vandomraade blandt Andet omfatter Strækningen langs Kysten imellem Punkterne A og C, navnlig ogsaa ud for Citantens Grund, og at de saaledes ogsaa ere eneberettigede til at drive det omhandlede Fiskeri ved Punktet B. Citanten maa som Følge heraf anses at have været uberettiget til at anbringe Aalerusen Litr. F, der, som ovenmeldt,

maa antages væsentlig at have forringet Udbyttet af Fangsten i de Indstævntes Aaleruse Litr. B ligesom den efter flere sagkyndige Vidners Udsagn maa antages ogsaa at have haft en skadelig Indflydelse paa Fangsten i Aalegaarden Litr. C, og det maa derfor billiges, at Citanten ved Underrettsdommen er under Dagmulkt tilpligtet at borttage Aalerusen Litr. F samt tilpligtet at betale de Indstævnte den ovenfor ommeldte Erstatning. Bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger for Underretten ere ophævede, vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 125.

Advokat Levinsen

contra

Christen Jensen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 30 November 1880: Tiltalte Smed Christen Jensen af Ikast bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, i Erstatning til Skræder Erichsen i Silkeborg betale 63 Kroner og til det Offentlige alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Hviid og Overretssagfører Husted, respektive 10 Kroner og 8 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Lands overrets Dom af 24 Januar 1881: Tiltalte Christen Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Ad-

vokaterne Levinsen og Nellemann 30 Kroner til
hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Smed Christen Jensen for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — der ifølge to henholdsvis under 7 August og 29 Oktober 1879 oprettede Lejekontrakter havde af Skræder Eriksen i Silkeborg lejet dels en til 64 Kroner vurderet Dragt, bestaaende af Frakke, Vest og Benklæder, dels en til 30 Kroner vurderet Vinterfrakke, saaledes at der skulde ~~Kontrakten~~ ^{Kontrakten} tilsvarende efter hvei 10 Kroner henholdsvis fra 1 September 1879 og fra 1 Februar f. A. at regne indtil Vurderingsbeløbene vare betalte, og, som det efter Indholdet af de ommeldte under Sagen fremlagte Lejekontrakter maa antages, saaledes at derefter Klædningsstykkerne skulde være Tiltaltes Ejendom — i Maj f. A. har pantsat begge Frakkerne for henholdsvis 4 Kroner og 8 Kroner 50 Øre, uagtet han dengang kun havde betalt efter den første Kontrakt 29 Kroner og efter den sidste 2 Kroner. Tiltalte har forklaret, at han pantsatte Frakkerne for at faa Penge til nødvendige Udgifter, og at det ikke var hans Hensigt at fravende Erichsen de lejede Klæder, men han har dog tillige erkjendt, at han vidste, at Klæderne ikke tilhørte ham, og at han ikke havde rimelig Udsigt til at kunne baade indløse og betale Frakkerne. Da disse ikke i rette Tid bleve indløste, solgtes de efter lovlig Omgang ved Avktion, og Erichsen har fordret sig tilkjendt i Erstatning hos Tiltalte de 63 Kroner, der resterede i Betaling for Klæderne, og Tiltalte maa ogsaa anses at have samtykket i, at dette Beløb tilkjendes Erichsen.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1842 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 97.

Advokat Henrichsen
contra

Maren Kirstine Hansdatter, Hansens Hustru,
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politiretens Dom af 28 December 1880: Tiltalte Maren Kirstine Hansdatter, Hansens Hustru, bor straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Maag og Kaas 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Nellemann 30Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Maren Kirstine Hansdatter, Hansens Hustru, der er født den 9 April 1839 og tidligere anset bl. A. ved Rettens Dom af 27 April 1878 efter Straffelovens § 230, 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Højesterets Dom af 2 Januar f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum jfr. § 46 med samme Straf, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun den 12 f. M. om Eftermiddagen har, benyttende sig af, at Nøglen til Bagermester Søren Mathiesen Schmidts Lejlighed i Stueetagen i Ejendommen Nr. 11 i Raadmandsgade var henlagt under en Maatte, der laa udenfor den til Lejligheden fra Stedets Trappegang førende Dør, med denne Nøgle lukket sig ind i Schmidts Lejlighed og har stjaalet tre i et Skab liggende til ialt 4 Kroner vurderede Haandklæder, der tilhørte Schmidt. Paa samme Maade er det bevist, at hun i April d. A. har i to Gange stjaalet tre Schmidt tilhørende til ialt 6 Kroner vurderede Lagener, som laa i bemeldte Ejendoms Gaardsrum, hvor de vare blæste ned fra et Stakit, paa hvilket de havde været ophængte til Tørring.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Fredag den 25 Marts.

Nr. 84.

Advokat Nellemann

contra

Jens Christian Christensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Tyveri eller Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Nørvang Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 6 August 1880: Tiltalte Jens Christian Christensen af Sødover bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede de med Sagen i det Hele lovligt forbundne Omkostninger, deriblandt Salær til Anklager, Prokurator Seidelin, 15 Kroner og til Defensor, Prokurator Wadum, 12 Kroner. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det ovennævnte Dokument af 1 November f. A. er skrevet paa ustemplet Papir. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrettsdom af 20 Oktober 1880: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom«

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Christian Christensen for bedrageligt Forhold og Tyveri eller Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte ved en under 15 November 1874 til Fuldmægtig Stephensen udstedt og af denne under 17 Oktober 1876 Ungkarl Peder Bjergager Madsen tiltransporteret Obligation for et Beløb af 500 Kroner givet første Prioritets Panteret i den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 12 b af Sødover, af Hartkorn 1 Skp. 1/¹/² Alb., med Bygninger, Sæd, Avl og Afgrøde m. V., og det maa antages, at der, da Obligationen blev udstedt, ikkun fandtes et Hus paa bemeldte Ejendom, som laa i sammes nordre Del, men at der nogle Aar after — sandsynligvis i 1876 — paa et Stykke Jord

i sammes sydøstlige Hjørne, som var bleven bortlejet til en Enke, blev af denne, der hertil havde faaet en Pengehjælp af Nørup Sogneraad, opført et Hus, som hun beboede, indtil hun efter et halvt Aars Forløb blev gift med Husmand Jens Andersen paa Birkebak Mark, hvorpaa Huset dels stod nogen Tid ledigt, dels blev beboet af forskellige Personer, indtil Tiltalte i forrige Aar tog Bolig i det, efter at han havde nedrevet det nordlige Hus. Da Tiltalte i længere Tid var udebleven med Rentebetaling og Kapitalen herved i Henhold til Obligationens Bestemmelse var forfalden til Udbetaling, blev der ifølge Rekvisition af Sagfører Schjødt som Befuldmægtiget for ovennævnte P. B. Madsen under 14 August f. A. til Fyldestgjørelse for dennes Fordring efter Obligationen, der med Tillæg af paaløbne Renter og øvrige Omkostninger udgjorde 646 Kroner 48 Øre, foretaget Udlæg til Foravktionering i den pantsatte Ejendom med Bygninger samt Sæd, Avl, Afrørde, Gjødske, Fourage og Ildebrændsel, hvilket ialt vurderedes til 1000 Kroner, og det Udlagte forblev foreløbig i Tiltaltes Værg, efter at han var ble ven gjort bekendt med Udlægsdekretets Retsvirkning og gjort ansvarlig for det Udlagtes Tilstedeværelse. Under Udlægsforretningen maa der antages ikke at have været særlig Tale om det sydøstlige Hus, men da Ejendommen under 1 Oktober næsteften blev takseret til Avktions-efterretning, erklærede Tiltalte for Taksatorerne, at dette Hus tilhørte Nørup Sogns Kommune, hvorefter de ikke medtog det under Taksationen, ved hvilken de ansatte Ejendommen til en Værdi af 600 Kroner. Under 4 November blev der efter Begjæring af Sagfører Schjødt paa Udlægshaverens Vegne afholdt tredje Avktion over Ejendommen, og da Fuldmægtig Nielsen, ved hvem Schjødt gav Møde, skjønnede, at den Sæd og Avl, der havde været tilstede ved Udlægsforretningen, ikke nu fandtes paa Ejendommen, opfordrede Avktionsretten efter hans Begjæring Tiltalte til at erklære sig herover, hvorpaa denne, der da var noget beruset, gav det Svar, at han ikke havde erholdt Paalæg om at holde fremmede Kreaturer fra Ejendommen, og at Avlen m. V. dels var ædt af disse, dels forbrugt, af ham til Føde, hvorhos han bemærkede, at Huset paa Ejendommens sydøstlige Del var Pantsætningen uvedkommende samt protesterede mod Avktionens Fremme, men ved Avktionsrettens Kjendelse blev denne Protest forkastet, og under den nu stedfunde Avktion blev Fuldmægtig Nielsen paa Avktionsrekvirentens Vegne Eneste- og Højstbydende med 400 Kroner, hvorefter han erklærede, at han vilde begjære sig Ejendommen udlagt ved Fogden. Tiltalte forblev imidlertid nogen Tid endnu med Rekvirentens Tilladelse boende i det ommeldte Hus, hvorefter han tog Bolig i et Nabo-hus, men da der opstod Mistanke om, at han til sin ny Bopæl havde henført forskellige Bestanddele af det Hus, han hidtil havde beboet, blev der efter Begjæring af Fuldmægtig Stephensen

som Kurator for P. B. Madsen indledet kriminel Undersøgelse mod ham. Under denne har Tiltalte nu vedgaaet, at han, forinden Udlægsforretningen den 14 Avgust f. A. fandt Sted, havde nedrevet Størstedelen af det nordlige Hus, at han af den efter Udlægsforretningen indavlede Rughalm, der, da Avktionen fandt Sted, tildels var hensat paa tvende Naboejendomme, har kort før Jul afhændet Størsteparten for 45 Kroner, af hvilket Beløb han dog kun fik lidt over Halvparten kontant udbetalt, idet Resten blev likvideret i et Kjøberens hos ham tilkommende ældre Tilgodehavende, samt at han fra det sydøstlige Hus har i Slutningen af November eller først i December Maaned f. A. borttaget 35 Stykker Brædder, som udgjorde Loftsdækket, men vare løstliggende, samt en Dør, hvilke Gjenstande, der tilsammen antages at have en Værdi af henved 5 Va Krone, han lod føre hen til sin nuværende Bopæl, ligesom at han har nedbrudt en ved dette Hus til Læ for en Arbejdsplads af gamle Brædder opført Skjærm og anvendt den til Brændsel. Inden Undersøgelsen sluttedes, har Tiltalte imidlertid istandsat og forbedret det sydøstlige Hus samt i det Hele fyldestgjort P. B. Madsen for, hvad han var ham skyldig, hvorfor denne har frafaldet al Tiltale mod ham.

Hvad nu de af Tiltalte foretagne Tilegninger af Materialier fra det sydøstlige Hus angaar, ville disse, der have fundet Sted inden Tiltalte definitivt havde opgivet sin Besiddelse af Huset, ikke kunne betragtes som Tyveri eller Overtrædelse af Straffelovens § 248; men Tiltalte kan — selv om Huset maatte antages at være indbefattet under Avktionssalget — heller ikke anses derved at have gjort sig skyldig i Bedrageri eller overhovedet i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar under nærværende af det Offentlige anlagte Sag. Tiltalte har nemlig vedholdende erklæret — hvad han, som anført, ogsaa søgte at gjøre gjældende under Avktionsforretningen — at han antog, at Huset ikke var indbefattet under Pantsætningen og derfor ej heller under Udlæget, men tilhørte ham, og han har med Hensyn hertil fremlagt for Retten et paa ustemplet Papir skrevet Dokument, dateret 1 November 1879, hvorved Jens Andersen sælger og afhænder bemeldte Hus til Maren Sophie Hansen, der dengang var Tiltaltes Husholderske, men siden er bleven gift med ham. Vel er det nu under Sagen oplyst, at dette Dokument er blevet til paa den Maade, at Tiltalte henvendte sig til Jens Andersen og med Bemærkning, at det ommeldte Hus, der i sin Tid var blevet opført af Jens Andersens Hustru, efter dennes Død tilhørte Tiltalte, foreslog ham at købe Huset og føre det bort fra Ejendommen, og da Jens Andersen svarede, at han ikke evnede det, foreslog Tiltalte ham, at sælge til sig den Ret, Andersen havde i Huset, mod herfor at modtage et til 3 Kroner vurderet Uhr, hvorpaa de, da Andersen var villig hertil, fulgtes ad ind til en Høker, hvor det ommeldte

Dokument blev oprettet efter en af Tiltalte med Blyant nedskreven Koncept, idet Kjøbesummen blev opgivet til 25 Kroner og Maren Sophie Hansen uden hendes Vidende blev angivet som Kjøber, ligesom det, efter hvad der er oplyst, synes antageligt, at Dokumentet er blevet antedateret og i Virkeligheden først oprettet adskillige Dage senere og navnlig efter Avktionsdagen, den 4 November, skjøndt Tiltalte ikke vil mindes rettere, end at han havde det hos sig, da Avktionen fandt Sted, men der mangler dog tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte har forbundet nogen bevidst svigagtig Hensigt med hele dette Arrangement, ligesom det heller ikke kan antages, at det har staaet klart for ham, at han ved trods Avktionsrettens Kjendelse at disponere over Huset og dettes Materialier gjorde sig skyldig i noget andet strafbart Forhold end i alt Fald ulovlig Selvtægt.

Hvad dernæst Nedriveisen af det nordre Hus angaar, da har Tiltalte erklæret, at det havde været hans Hensigt at gjenopføre det, og selv om der ikke kan lægges videre Vægt herpaa, idet Tiltalte har erkjendt, at han dengang var ude af Stand til at bekoste Gjenopførelsen, saa foreligger der dog Intet, hvoraf det kan sluttes, at Tiltalte har foretaget Nedriveisen i bedragerisk Hensigt overfor Panthaveren.

Hvad derimod Bortsalget af Rughalmen angaar, da har Tiltalte ved for Auktionsretten urigtig at angive, at Avlen ikke længere eksisterede, uagtet Halmen, som ovenfor anført, dengang endnu henstod paa Naboejendommene, og senere afhænde den til sin egen Fordel, gjort sig skyldig i et bedragerligt Forhold, der vil være at henføre under Straffelovens § 253.

Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1822 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anset efter bemeldte Lovbestemmelse med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 22 April 1880.

G. E. C. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjobenliavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række» Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 5-6.

Fredag den 25 Marts.

Nr. 95.

Advokat Nellemann
contra

Kristen Frederiksen (Defensor Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 December 1880: Tiltalte Kristen Frederiksen bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og denne Aktions Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Winther, 15 Kroner til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høj esteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Kristen Frederiksen for Bedrageri anlagte Sag er det ved hans egen tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der i April dette Aar af Brandvæsenet heri Staden, i hvis Tjeneste han var, fik udleveret et Par Benklæder til Brug i Tjenesten, saaledes at han vilde blive Ejer af samme, saafremt han forblev i Brandvæsenets Tjeneste et Aar efter at

de vare ham udleverede, har, da han til Oktober dette Aar udtraadte af Brandvæsenets Tjeneste og i den Anledning skulde tilbagelevere Benklæderne, svigagtig tilegnet sig disse, der ere vurderede til 10 Kroner, idet han istedetfor dem udleverede et Par værdiløse Benklæder, som han med et paatrykt Stempel søgte at give Udseende af at være dem, han skulde tilbagelevere. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født 18 Juni 1850, og som ikke er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 103.

Advokat Hindenburg

contra

Børge Rasmussen og Sidse Oline Jensen

(Defensor Klubien),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 9 November 1880: De Tiltalte Børge Rasmussen og Sidse Oline Jensen bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 og Sidstnævnte i 4 Dage, saa bør de og Begge for En og En for Begge at udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langkilde, 15 Kroner, og Defensor, Prokurator Holch, 12 Kroner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Januar 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Beyer, udrede de Tiltalte Børge Rasmussen og Sidse Oline Jensen, begge af Højbjerg, En for Begge og Begge for En, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den Meddelagtighed i Tyveri, for hvilken Tiltalte Børge Rasmussen ved Dom af 15 August 1872 har været anset efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 47 og 55, i det Mindste tildels har henhørt under 1ste Led af § 47, saa at han for saa vidt maa anses dømt ligefrem som Tyv, vil han for det af ham nu begaaede, i den indankede Dom fremstillede Tyveri

være at anse efter Straffelovens § 230 1ste Stykke. Efter Omstændighederne findes det dog at kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Tiltalte Sidse Oline Jensen er for det af hende udviste, i Dommen fremstillede, Forhold rettelig anset efter Straffelovens § 238, men den hende idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage findes at kunne ned-sættes til saadant Fængsel i 2 Dage. I Henseende til Ak-tionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

s Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Sidse Oline Jensen bestemmes til to Dage. I Sa-larium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Hinden-burg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændig-hederne ved nærværende, fra Kronborg vestre Birks Ekstraret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte Børge Rasmussen og Sidse Oline Jensen, begge af Højbjerg, aktioneres, Først-nævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri, ere ifølge de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger i det Væsentlige Følgende:

Den 21 September f. A. om Morgenen gik Tiltalte Børge Rasmussen, der under en i Proprietær Rundins Fedestald i Helsingø ansat Røgters Sygdomsforfald i nogen Tid havde gjort Tjeneste i dennes Sted, ind i et af Kjøbmand H. P. Olsen be-nyttet i bemeldte Proprietær Rundins Gaard liggende, uaf-laaset Pakrum og tilvendte sig af en der henstaaende Halvtønde, indeholdende Spegesild, 10 à 12 Stykker Sild, hvoraf han om For-middagen fortærede de to, medens han foreløbig gjemte Resten i en Krybbe i Fedestalden, men derefter bragte dem op paa Røgterens, af ham benyttede Kammer over Fedestalden. Her kom ved Middagstid Medtiltalte Sidse Oline Jensen, der en Tid lang har samlevet med Børge Rasmussen og som var i Arbejde hos Proprietær Rundin, op, for sammen med Børge Rasmussen at fortære deres fælles Middagsmad, og hun blev da af Ras-mussen underrettet om det af ham begaaede Tyveri, hvorhos de stjaalne Sild bleve nedlagte i en af hende medbragt Skaal, hvori Middagsmaden havde været, og som, efter at være bleven om-bunden med et Tørklæde, af Rasmussen blev henflyttet til det

af Proprietær Rundins egen Røgter benyttede Kammer i Kostalden. Da de Tiltalte om Aftenen vilde begive sig til deres Hjem i Højbjerg, blev Skaalen med Sildene hentet af Børge Rasmussens som Vogterdreng hos Proprietær Rundin tjenende Stedsøn og blev derpaa af de Tiltalte skiftevis baaret til deres Bolig, hvor Børge Rasmussen ifølge sin Forklaring kort efter, idet han fortrød Gjerningen, vil have baaret Skaalen ud af Huset og kastet Sildene fra sig i Haven.

Efter den af Kjøbmand Olsens Handelsbetjent Jacobsen afgivne Forklaring, maa det antages, at der af Sildetønden er forsvundet et større Antal Sild, rimeligvis imellem 2 og 3 Snese, men Børge Rasmussen har vedholdende benægtet, at han har tilvendt sig et større Antal Sild end det af ham opgivne. Sildene ere vurderede til 5 Øre Stykket, men Kjøbmand Olsen har ved bemeldte Handelsbetjent erklæret, at han frafalder ethvert Erstatningskrav.

Tiltalte Børge Rasmussen er født den 20 Juni 1832 og har tidligere ifølge Kronborg vestre Birks Ekstraretsdom af 15 August 1872 været anset for Meddelagtighed i Tyveri i Henshold til Straffelovens §§ 228, 234, 47 og 55, sammenholdt med §§ 57 og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens Sidse Oline Jensen, der er født den 7 Februar 1841, ikke findes forhen tiltalt eller straffet. For det nu udviste Forhold vil Tiltalte Børge Rasmussen være at anse efter Straffelovens § 228 saaledes, at Straffen fastsættes under Hensyn til § 240, 2det Led, cfr. § 230, 1ste Led, § 47 og § 55, og Tiltalte Sidse Oline Jensen efter samme Lovs § 238, og da den ved Underretsdommen valgte Straf for førstnævnte Tiltalte af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og for sidstnævnte Tiltalte af samme Fængsel i 4 Dage efter Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelser om Udrædelsen af Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Beyer, ville de Tiltalte have at udrede En for Begge og Begge for En 15 Kroner til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse ved begge Retter har været lovlig.

Mandagen den 28 Marts.

Nr. 82. Højesteretssagfører Bagger
contra

Marie Pedersen, Ola Pettersons eller Pehr sons Hustru,
og Karen Kirstine Olesen, Peder Jacob Jacobsens
eller Eliesens Hustru, (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri og Hæleri samt Sidstnævnte tillige for
Delagtighed i Tyveri.

Lollands Sonderherreds Ekstraretsdom af 26 August 1880: De Tiltalte Marie Pedersen, gift Pehrson eller Petterson, og Karen Kirstine Olesen, gift Jacobsen med Tilnavn Eliesen, bor straffes hver med Forbedringshusarbejde i et Aar samt En for Begge og Begge for En betale i Erstatning til Husmand Hans Jacobsen i Alminde tre Kroner-og femten Øre.

Tiltalte Peder Jacob Jacobsen med Tilnavn Eliesen bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage.

Saa bør og de Tiltalte Pedersen og Olsen En for Begge og Begge for En med $\frac{5}{c}$ og Tiltalte Jacobsen med $\frac{1}{e}$ betale denne Justitssags Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Henrichsen, fem og tyve Kroner og til Defensor, Prokurator Barfoed, femten Kroner.

Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stads rettens Dom af 2 November 1880: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Lange, betale de Tiltalte Karen Kirstine Olesen, Peder Jacob Jacobsens eller Eliesens Hustru og Marie Pedersen, Ola Pettersons eller Pehrsons Hustru, En for Begge og Begge for En, 20 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom«

I Henhold til de i den indankede Døm anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte Karen Kirstine Olesen, Peder Jacob Jacobsens eller Eliesens Hustru og Marie Pedersen, Ola Pettersons eller Pehrsons Hustru, der under nærværende fra Lollands søndre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag, som i 1ste Instans tillige angik Førstnævntes Mand, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktiones for Tyveri og Hæleri samt Førstnævnte tillige for Meddelagtighed i Tyveri, have ifølge de af dem afgivne Tilstaaelser, der stemme med det iøvrigt Oplyste, gjort sig skyldige i følgende Forbrydelser:

En Dag i afvigte Juni Maaned, da de Tiltalte, der boede i Hus sammen i Alminde, vidste, at Tiltalte Pedersens Halvbroder, Høker R. Nielsen af Græshave, var fraværende fra sit Hjem, have de truffet Aftale om, at Tiltalte Pedersen skulde gjøre Indbrud i hans Hus for at forøve Tyveri, i hvilket Øjemed sidstnævnte Tiltalte forsynede sig med en Kniv, ligesom Tiltalte Olesen medgav hende to Poser og et Klæde til deri at bortbringe Mel, Gryn og grøn Sæbe, samt tilbød hende en Vogn til at bortkjøre Kosterne paa, hvilken Vogn Tiltalte Pedersen dog ikke medtog, da hun frygtede for, at dens Spor skulde kunne lede til en Opdagelse, og begav Tiltalte Pedersen sig derpaa om Aftenen omtrent Klokken 11 til Nielsens Hus, hvor hun med Fingrene trak et Vindue op, som kun var lukket ved et udvendig i Vindueskarmen fastslaaet Søm, der var bøjet hen for det, og, efter her igjennem at være steget ind i Huset, begav hun sig gennem flere Kamre ind i Dagligstuen, hvor hun tilvendte sig to paa en Stol liggende Skjorter, der tilhørte R. Nielsens Broder, og en Pakke med forskellige Urtekramvarer, der laa paa en Kommode og tilhørte Husmand Hans Rus, med hvilke Koster hun derpaa forlod Huset ad samme Vej, hun var kommen, idet hun lukkede Vinduet til efter sig. Urtekramvarerne, der havde en Værdi af 3 Kroner 53 Øre, have de Tiltalte i Fællesskab forbrugt, hvorimod Tiltalte Pedersen selv beholdt Skjorterne, som under Sagen ere komné tilstede, og efter at være vurderede til 1 Kr. 50 Øre, udleverede den Bestjaalne.

Paa lige Maade have de Tiltalte en Dag i Sommer, da Tiltalte Olesen havde nedsaltet noget Flæsk for Husmand Hans Jacobsen i Alminde, aftalt, at Tiltalte Pedersen skulde stjæle dette Flæsk samt Uld fra ham, dersom han kom i Besøg til Tiltalte Olesen, idet denne da imidlertid skulde holde ham op med Snak. Dette skete ogsaa, og, efter at Tiltalte Olesen havde forsynet Tiltalte Pedersen med 4 Nøgler, som hun skulde prøve paa at aabne Jacobsens Dør med, gik sidstnævnte Tiltalte omtrent Kl. 3 om Eftermiddagen til Jacobsens Hus, aabnede hans aflaaede Gadedør med en af de medbragte Nøgler og tilvendte sig 6 Pd. Flæsk af en Saltolde, der stod i Sulekammeret, et

Par Blaargarns Lagener, som hun udtog af en Kiste i Dagligstuen, samt ca. 1 Pund Uld, hvorpaa hun fjernede sig, idet hun aflasede Gadedøren efter sig. Flæsket bragte hun over i Tiltalte Olesens Spisekammer, hvor de begge, efter at Jacobsen var gaadt, delte Flæsket og Ulden imellem sig, medens Tiltalte Pedersen selv beholdt Lagnerne, som hun pantsatte i Nakskov for 3 Kr. 25 Øre, der er forbrugt i hendes Husholdning. Flæsket og Ulden er vurderet til henholdsvis 2 Kr. 40 Øre og 75 Øre, og Bestjaalne har fordret sig disse Beløb erstattede af de Tiltalte, hvorimod Lagnerne ere komne tilstede og udleverede Bestjaalne efter at være vurderede til 5 Kr.

Endvidere have de Tiltalte i afvigte Foraars stjaalet i Forening to Gange Pilebrænde fra Gaardejer Chr. Olesens aabne Brændeplads udenfor hans Gaard i Alminde, hvilket Brænde er vurderet til 1 Kr. 50 Øre, og en Husmand R. Christensen tilhørende til 1 Kr. vurderet Høne, som var kommen ind i Tiltalte Olesens Have, hvilken Høne de derefter have spist.

Foruden disse i Forening forøvede Tyverier har Tiltalte Pedersen i afvigte Foraars og Sommer stjaalet fra Kjøbmand Dan i Nakskov en i hans Butik hængende Svamp til Værdi 1 Kr. 20 Øre, fra sin Fader, Smed Peder Jørgensen af Bradesgaard Kohave, en Høne af Værdi 1 Kr., som hun tilvandt sig af det uaflassede Hønsehus, fra sin Søster Ane en Særk til 1 Kr. 50 Øre og en til 50 Øre vurderet Rullepølse samt fra Handelsmand Wibolt i Voldshave en Balancevægt til 1 Kr. s Værdi. Svampen delte Tiltalte Pedersen med Tiltalte Olesen, der modtog et Stykke af den, uagtet hun vidste, at den var stjaalet, Stykkerne ere komne tilstede og tilbageleverede Bestjaalne, ligesom ogsaa Særken og Balancevægten ere tilbagegivne de Bestjaalne.

Tiltalte Olesen har endelig i afvigte Foraars tilvandt sig 3 à 4 til 50 Øre vurderede Pilestænger, der tilhørte Gaardejer Skotte i Alminde og laa paa hans Mark udenfor hendes Hus, samt deltaget i at forbruge 30 Pd. Grøft af Værdi 1 Kr. 80 Øre og en Hane af Værdi 50 Øre, som hendes Mand, der tjente paa Gammelgaard, der havde frastjaalet sin Husbond, uanset at hun vidste, hvorledes Manden var kommen til disse Ting.

Med Undtagelse af den ovenfor anførte af Husmand Hans Jacobsen nedlagte Paastand paa Erstatning, er der ikke af Nogen af de Bestjaalne fordret Erstatning under Sagen.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold, ville de, af hvilke Tiltalte Olesen, der er født den 11 Oktober 1851, ved Nakskovs Kjøbstads Ekstraretsdom af 4 November 1872 har været anset for Tyveri ifølge Straffelovens § 228 jfr. §§ 62 og 58 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage, og Tiltalte Pedersen, der er født den 10 Oktober 1844, ved Lollands søndre Herreds Ekstraretsdom af 11 Maj 1874 for ulovlig Tilvendelse af en Sølvkjæde ifølge Straffelovens § 248 jfr. § 247

har været anset med en Bøde til Statskassen af 4 Rdl., medens de iøvrigt ikke findes tidligere straffede, nu være at anse, Tiltalte Olesen efter Straffelovens § 230, 2det Led, jfr. § 54, § 230, 1ste Led, og § 238 og Tiltalte Pedersen, der ikke findes at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan henregnes til Hæleri, efter samme Lovs §§ 229 og 228, og findes Straffen ved Underretsdømmen passende fastsat til 1 Aars Forbedringshusarbejde for hver. Da denne Doms Bestemmelser om Udredelsen af Sagens Omkostninger og Erstatning til Husmand H. Jacobsen for de Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, vil Dommen, saavidt paaanket er, være at stadfæste.

Nr. 118.

Advokat Levinsen

contra

1) Arrestanten Johan Jens Poulsen, 2) Ole Johansen
og 3) Ane Marie Johansen, Steenbergs Enke,
(Defensor Klubien),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Februar 1881: Arrestanten Johan Jens Poulsen og de Tiltalte Ole Johansen og Ane Marie Johansen, Steenbergs Enke, bør straffes, Arrestanten og Tiltalte Steenbergs Enke med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 18 og Sidstnævnte i 8 Maaneder, og Tiltalte Johansen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Denne Aktions Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Lange, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, saaledes at de Tiltalte in solidum med ham, En for Begge og Begge for En, heraf udrede ²/_a. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet Højesteret tiltræder den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling, bemærkes, at, medens Tiltalte Poulsen rettelig ved Dommen er anset efter Straffelovens § 243, vil Tiltalte Johansen være at dømme efter denne § sammenholdt med § 47, 1ste Led og Tiltalte Steenbergs Enke efter samme § sammenholdt med § 52, 1ste Led. Straffen findes for enhver af de Tiltalte at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Aktionens Omkostninger ville de Tiltalte have at tilsvare in solidum.

Thi kjendes for Ret:

Johan Jens Poulsen, OleJohansen ogAneMarie Johansen, Stenbergs Enke, bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver i et Aar. Saa bør de og En for Alle og Alle for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Levinsen og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne i nærværende mod 1, Arrestanten Johan Jens Poulsen og de Tiltalte, 2, Ole Johansen og 3, Ane Marie Johansen, Stenbergs Enke, for Pengeafpresning anlagte Sag ere efter det Oplyste i det Væsentlige følgende:

Natten mellem den 24 og 25 Oktober f. A. Kl. 12 traf Tiltalte Stenbergs Enke, idet hun sammen med Pigen Laura Alvilda Vilhelmine Jørgensen kom ud fra Dandselokalet „Figaro“ paa Gaden Handelsrejsende Emil Alexius Schierning, der var hende fremmed og som det maa antages paa hendes Opfordring til ham om at følge sig hjem, gik han med hende til hendes Bopæl, Gamle Kongevejs Passage, hvor tillige Arrestanten, med hvem hun samlever, og Tiltalte Johansen, der er hendes Broder, havde Bopæl.

Efter at hun havde ført Schierning op i et Værelse i Lejligheden og Arrestanten og Tiltalte Johansen, der opholdt sig i et tilstødende Værelse, havde vist sig i Døren, men atter efter Tiltalte Stenbergs Enkes Opfordring havde trukket sig tilbage, opfordrede hun Schierning til at give noget at drikke, og da han afslog dette, gik hun ind til Arrestanten og Tiltalte Johansen i Sideværelset og yttrede til dem, at den fremmede Herre ved Siden af skulde give Noget, og medens hun selv holdt sig tilbage, for derpaa begge de Andre ind i Værelset til Schierning, hvor Arrestanten, medens Tiltalte Johansen saa til, uden nogen Ordvexel sprang ind paa Schierning og greb ham med den ene Haand i Brystet og med den anden i Skjæget, hvoraf han udrev en Tot Haar, idet han samtidig udskjældte ham og navnlig, idet han gav Antydning af, at det var hans Hustru, som Schierning søgte utugtigt Samkvem med, foreholdt denne, at han var en bedragen Ægtemand, i hvilken Anledning han, medens han stadig holdt Schierning fast, atfordrede ham en Erstatning af 10 Kr. Af Frygt for yderligere Overlast gik Schierning efter forgjæves at have tilbudt at betale 5 Kr., ind paa Arrestantens Forlangende, men da han ikke havde Penge

hos sig, forlangte Arrestanten hans Overfrakke som Pant, hvilken Schierning efter nogen Vægning overlod ham, hvorhos Tiltalte Johansen efter Arrestantens Opfordring bragte denne hans Tegnebog, hvori Schierning efter Paalæg opskrev sit Navn og en Adresse, idet han lovede at indløse Frakken, der under Sagen er vurderet til 12 Kr., med 10 Kr. den følgende Dag. Istedetfor anmeldte han imidlertid Sagen for Politiet. Medens det ikke er oplyst, enten at det er efter forud truffen Aftale om at afpresse Schierning Penge, at Tiltalte Stenbergs Enke paa den ommeldte Maade førte denne hjem med sig, eller at der umiddelbart forud for Overfaldet blev truffet nogen Aftale herom mellem Paa-gjældende, er det derimod ved disses egne Tilstaaelser bevist, at Tiltalte Stenbergs Enkes Ytring til Arrestanten og Tiltalte Johansen om at den fremmede Herre skulde give Noget, af hende blev fremsat og af disse opfattet som en Opfordring til dem om, i fornødent Fald ved Vold eller dog Trusel om Vold at presse noget ud af ham, uden at hun for sit Vedkommende nærmere havde tænkt, hvori dette skulde bestaa, og at det er tilskyndet ved denne Opfordring, at Arrestanten og Tiltalte Johansen begave sig ind i Værelset til Schierning, Arrestanten for at afpresse ham Penge og Tiltalte Johansen for at overvære denne Pengeafpresning og i fornødent Fald yde Arrestanten Hjælp hertil.

For det saaledes udviste Forhold ville Arrestanten og Tiltalte Johansen, der ere fødte henholdsvis 18 Oktober 1835 og 22 December 1854 og ikke fundne forhen straffede ifølge Dom, samt Tiltalte Stenbergs Enke, der er født 21 April 1846 og blandt andet straffet ved denne Rets Dom af 31 August 1872 efter Straffelovens § 230, 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Højesterets Dom af 10 December 1877 efter samme Lovs § 202 med simpelt Fængsel i 8 Dage, idet den i Sagen udstedte Aktionsordre ikke finde s at kunne derfor være til Hinder, være at anse efter Straffelovens § 243, sammenholdt for Tiltalte Johansens Vedkommende med § 47, 2det Led, og for Tiltalte Stenbergs Enkes Vedkommende med § 51 og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes for Arrestanten og Tiltalte Stenbergs Enke til Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 18 Maaneder og Sidstnævnte i 8 Maaneder og for Tiltalte Johansen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Onsdag den 30 Marts.

Nr. 98.

Advokat Levinsen

contra

Christen Christensen Hyldgaard eller Christen Hyldgaard Christensen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Bedrageri eller Ran.

Hassing Refs Herreders Ekstraretsdom af 30 Oktober 1880: Arrestanten Christian Christensen Hyldgaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Johnsen og Abildhauge, 15 Kr. til hver og Diæter til Førstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 December 1880: Tiltalte Christen Hyldgaard Christensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Udgifterne ved Tiltaltes Arrest efter den 21 Avgust d. A. udredes af det Offentlige, hvorimod Auktionens øvrige Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagførerne Lykke og Abildhauge, 15 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. De Aktor og Defensor for Højesteret tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christen Hyldgaard Christensen for Bedrageri eller Ran.

Efter Sagens Oplysninger indfandt Tiltalte, der handler med Heste og andre Kreaturer, sig den 22 Juli d. A., Dagen før Vildsund Marked, i Koldby Kro, medbringende to Køer og en Kvie, og blev der her mellem ham og Kroens Ejer Johannes

Nybo indgaaet en Byttehandel, hvorefter Sidstnævnte skulde have de tre til Kroen medbragte Kreaturer, der — efter hvad Tiltalte under Sagen har opgivet — staa ham i en Pris af 460 Kr., samt to Tiltalte tilhørende Stude, som af ham vare satte paa Græs i Flade So, og hvis Værdi maa antages at have været mellem 200 og 240 Kr., medens Tiltalte som Vederlag skulde have, dels et kontant Beløb af 320 Kr., hvoraf 70 Kr. betaltes straks og Resten skulde erlægges den følgende Dag paa Vildsund Marked, dels en Nybo tilhørende Hest, der ligeledes var paa Græs paa Flade Sø — og som efter Nybos Angivende var henved 500 Kr. værd, men som under Forhørerne i denne Sag er af et sagkyndigt Skjøn bleven erklæret næsten værdiløs og omsider i Oktober f. A. solgt ved Avktion for 112 Kr. 50 Øre — og om hvilken det udtrykkelig blev betydet Tiltalte, at den var lam, hvorimod Nybo indestod for, at den ikke havde usynlige Fejl. Koerne og Kvien bleve tilbage i Kroen, hvorimod Hesten skulde leveres næste Dag paa Markedet, hvor ogsaa Nybo fremstillede Hesten, der stod i en Baas i den derværende Krostald, for Tiltalte, uden at denne, der ikke vil have lagt nøjere Mærke til den i Baasen, forlangte den trukket udenfor og undersøgt. Nybo udbetalte derpaa de resterende 250 Kr. til Tiltalte, og Parterne drak Lidkjøb, men da Tiltalte senere var gaaet tilbage til Stalden for at tage Hesten ud, og ved den Lejlighed vil have set, at den var spattet og endog havde Vanskelighed ved at gaa tilbage i Baasen, erklærede han for Nybo, at han ikke vilde modtage Hesten eller kunde indlade sig paa Handelen, som han forlangte at skulle gaa tilbage, hvilket Nybo dog ikke vilde indlade sig paa. Den følgende Dag indfandt Tiltalte sig i Forening med en Gaardmand atter i Koldby Kro, medhavende Hesten og fordrede paany, at Nybo skulde tage den tilbage, og da Sidstnævnte afslog dette og paa Tiltaltes Tilbud om, at Handelen kunde staa ved Magt, hvis Nybo vilde give ham 100 Kr., ikkun erklærede sig villig til at give ham 50 Kr., tilkjendegav Tiltalte ham, at han vilde tage sine Stude igjen, hvortil Nybo bemærkede, at det kunde han ikke forhindre Tiltalte i, men at det straks skulde blive anmeldt for Øvrigheden. Samme Dag henvendte Tiltalte sig til Driftsbestyreren ved Flade Sø og erholdt blandt flere ham tilhørende Kreaturer ogsaa de to omhandlede Stude udleverede, idet han underrettede Bestyreren om, at han havde handlet med Nybo om dem, men at han ikke vilde vedstaa Handelen, da en Hest, han havde faaet i Bytte, ikke var som den var lovet ham, og disse Stude solgte Tiltalte derefter den 31 Juli til Forpagter Nielsen Christensen Veje, der senere har udleveret Studene til Nybo, som har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning, medens Christensen Veie har paastaet sig tilkjendt et Beløb af 250 Kr., som er den Værdi, hvortil han ansætter Studene. Den paagjældende Hest, der forblev i

Tiltaltes Besiddelse og med hans Tilladelse af hans Broder har været benyttet til at kjøre Hø, er i Begyndelsen af Oktober Maaned bleven synet af en Dyrlæge, og fandtes den da at have Benspat paa højre Bagben, for hvilken Sygdom den efter hans Erklæring ikke vil kunne kureres, og paa venstre Bagben gennemstukken Galle, der vanskelig lader sig helbrede og gjør, at Hesten lammer; efter Dyrlægens og et andet sagkyndigt Vidnes Udsagn maatte den da, som ovenfor nævnt, betragtes som næsten værdiløs.

Medens nu Nybo og en ved Handelen i Koldby Kro tilstedeværende Handelsmand Johannes Frostholm edelig og overensstemmende have forklaret, at det var en endelig Handel, der blev sluttet i Kroen den 22. Juli, og at de to Stude ved denne Lejlighed bleve Nybo overleverede, idet Tiltalte sagde, at de nu gik for Nybos Regning og Risiko, har Tiltalte imidlertid benægtet dette og paastaet, at Nybo under Forhandlingerne gjen-tagende forsikrede, at Hesten var 500 Kr. værd, og at det var en udtrykkelig Betingelse ved Handelen, at Hesten var fri for Spat, og at Nybo, saafremt Hesten ikke var som lovet, ikke fik Studene, og om end saavel Nybo som Frostholm edelig have benægtet, at der blev stillet slige Betingelser for Handelen — i hvilken Henseende Nybo dog har erkjendt, at han mulig under Forhandlingerne har sagt, at Tiltalte kunde faa 500 Kr. for Hesten — findes der dog, at Nybo som direkte interesseret i Sagen ikke kan betragtes som noget gyldigt Vidne, ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring, forsaavidt den gaar ud paa, at han har opfattet Handelen som betinget af, at Hesten ikke led af Spat eller af en anden Sygdom, som i væsentlig Grad nedsatte dens Værdi, og at han, da han paa Markedet opdagede hin Sygdom hos Hesten, ansaa sig løst fra Handelen og berettiget til at disponere over Studene, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at Hesten, som anført, blev solgt i Koldby Kro uden at være tilstede. Da derhos den Omstændighed, at Tiltalte endog i et af ham medtaget Vidnes Overværelse har tilkjendegivet Nybo sin Beslutning om at ville disponere over Studene paa Grund af Handelens formentlige Ugyldighed, og at han ligeledes for Driftsbestyreren ved Flade Sø har omtalt Sammenhængen med Handelen om de paagjældende Stude, i og for sig tyder paa, at han har troet at være i sin Ret med Hensyn til den anførte Disposition over Studene, og at denne ikke er foretaget i bedragerisk Øjemed, kan det af Tiltalte udviste Forhold ikke betragtes som Ran eller Bedrageri, men i alt Fald kun som Selvtægt, der efter Straffelovens § 116 ikke er Gjenstand for offentlig Paatale.

Tiltalte, der er født i Aaret 1849 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil følgelig være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, og bliver der allerede efter det

ovennævnte Resultat ikke Spørgsmaal om at tilkjende Forpagter Niels Christensen nogen Erstatning her under Sagen.

Derimod findes Tiltalte med den nedennævnte Undtagelse, forsaauidt angaar Omkostningerne med hans Arrest efter den 21 August d. A., at maatte tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 15 Kr. til hver og til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Hvad Sagens Behandling i 1ste Instans angaar, maa det misbilliges, at Underdommeren — der under 15 August d. A. havde arresteret Tiltalte, fordi det efter Beskaffenheden af det Forhold, hvori denne havde gjort sig skyldig, fandtes nødvendigt at sikre Tilstedeblivelsen af Tiltalte, der var en løs og ledig Person, men som om Formiddagen den 21 August havde relaxeret Arresten, efter at Tiltalte havde stillet en efter Dommerens Skjøn tilstrækkelig Borgen for sin Tilstedeblivelse — har sidstnævnte Dags Eftermiddag paany sat Arrestdekretet i Kraft, uden at der ses at være foregaaet Noget, som kunde give særlig Anledning til at befrygte, at Tiltalte skulde enten ved Flugt unddrage sig Straffen for sit heromhandlede Forhold eller iøvrigt lægge Hindringer i Vejen for Undersøgelsens Fremme, samt derefter ladet ham ogsaa efter Undersøgelsens Slutning forblive hensiddende i Arresten, indtil han, som det efter Dommerens Tilførsel til Protokollen maa antages, i Begyndelsen af November, atter løslodes, og vel findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til i den Anledning at gjøre noget Ansvar gjældende mod Dommeren, men Omkostningerne med Tiltaltes Arrest efter den 21 August ville dog være at paalægge det Offentlige.

Nr. 115. Advokat Hindenburg
 contra
 Jørgen Jensen (Defensor Buntzen),
 der tiltales for Tyveri.

Løve Herreds Ekstrarets Dom af 16 December 1880: Arrestanten Jørgen Jensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Sags Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Drechsel og Smith, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Februar 1881: Tiltalte, Jørgen Jensen i Vedby Fattighus, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder; iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Prokuratorerne H. F. Møller og Letli, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte var UDder 18 Aar, dengang han første Gang begik Tyveri — for hvilket han blev dømt ved Kommissionsdom af 2 Oktober 1855 — burde han i Medfør af Straffelovens § 61 ved de ham senere overgaaede Overretsdomme af 2 Juni 1868 og 28 Januar 1879 ikkun være dømt henholdsvis for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri. Som Følge heraf vil han for det af ham nu forøvede, i den indankede Dom fremstillede, Tyveri være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil det have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder^de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte, Jørgen Jensen af Vedby Fattighus, under nærværende mod ham for Tyveri ved Løve Herreds Ekstraret anlagte og derfra her for Retten indankede Sag, ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er overbevist om, at han den 1 December f. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 har begivet sig til Reerslev Fattiggaard i den Hensigt fra Tærskeloen sammesteds, hvor han vidste, at der daglig blev tærsket, at stjæle Sæd i en af ham i dette Øjemed medtagen Sæk, for dermed at fodre sine Høns, og at han, efter at have passeret over Fattiggaardens aabne Gaardsplads og gennem Yderdøren til Hestestalden, der kun var lukket med en Klinke, at have lukket sig ind i denne og derfra ind i Foderloen og Tærskeloen ved at aftage den paasatte Krog paa Døren ind til disse, derpaa sammesteds har tilvendt sig endel urensset Havre, der i renset Tilstand udgjorde V/e Skjæppe og havde en Værdi af 1 Kr. 75 Øre, og som han bar hjem i den medbragte Sæk, vil han, der er født den 13 November 1837, og som er straffet gjentagne Gange for Tyveri,

senest i Medfør af Overrettens Dom af 28 Januar 1879 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, nu være at anse for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232. Den ved den indankede Dom, ved hvilken han er anset efter den samme Straffebestemmelse, valgte Straf af Tugthusarbejde i 1 Aar, findes imidlertid at burde forandres til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, medens den nævnte Doms Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges.

Nr. 107. Advokat Nellemann
 contra
 Peder Rasmussen (Defensor Bun tzen),
 der tiltales for Falsk og Betleri.

Hads Herreds Ekstrarets Dom af 19 Juli 1880: Tiltalte, Arbejdsmand Peder Basmussen, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage; saa bor han endvidere udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salærer 10 Kr. til Aktor, Prokurator Knudsen, og 8 Kr. til Defensor, Prokurator Terndrup. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 December 1880: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peder Rasmussen for Falsk og Betleri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkelig godtgjort, at han i December Maaned

f. A. har betlet fra Gaard til Gaard i Fensteen By og nogle Steder i Søby, idet han forte med sig en Liste, hvorpaa han optegnede Navnene paa de af Beboerne, som gave ham Noget, samt Størrelsen af de af dem skjænkede Pengebeløb, hvilke de fleste Steder androge mellem 2 og 10 Øre og et enkelt Sted 25 Øre.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalté i sin Skudsmaalsbog har dels paa et Sted i samme, hvor Forvalter Schæffer paa Bygholm, paa hvilken Gaard han var i Tjeneste i 1859 hos bemeldte Schæffers Fader, havde skrevet: „Peder Rasmussen har tjent mig fra 1 November 1859 til Dato“, men uden at datere eller underskrive denne Paategning, tilføjet „i den Tid været flittig og tro. Bygholm, den 1ste November 1859“*) og underskrevet med nogle ulæselige Streger, hvilke han mente skulde forestille Navnet Schæffer, og dels et andet Sted indført: „Afgang fra Søvind Sogn den 8de Januar 1870. N. Folmesen. Forevist i Aldrup den 10de Januar 1870. Anders Hansen“, ved hvilke Navne han sigtede til Sognefogderne paa de respektive Steder, N. Folm ersen og Anders Hansen, idet han ikke vidste bedre, end at Sognefogderne i Aaret 1870 skulde skrive Af- og Tilgangspaategninger i Skudsmaalsbøger.

Tiltalte har forklaret, at han ikke véd af hvilken Grund han har givet Skudsmaalsbogen Paategning om sin Tjeneste paa Bygholm, men at han har tilføjet den ovennævnte Afgangs- og Tilgangspaategning for at angive, at han — hvad der iøvrigt ogsaa maa antages at have været Tilfældet — allerede i Januar 1870 var ankommen til Hundslund Sogn, — hvilket vilde have Betydning med Hensyn til, hvor han var forsørgelsesberettiget —, samt at han — hvad han dog forst har vedgaaet under et som Følge af en af Overretten afsagt Kj endelse optaget yderligere Forhør — har skrevet samtlige Tilføjelser i Foraaret 1879, forinden han afleverede Skudsmaalsbogen til Formanden for Gosmer-Halling Sogneraad, hos hvilket han søgte om Understøttelse.

For sit Forhold i de anførte Henseender vil Tiltalte — der er født i Aaret 1838 og ved Horsens Kjøbstads Ekstraretsdom af 9 August 1861 har været anset efter Fr. 11 April 1840, § 41 cfr. § 43, med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet —, være at anse efter Straffelovens § 270, sammenholdt med § 271, og efter Lov af 3 Marts 1860, § 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

*) I Skudsmaalsbogen staar 159.

Torsdagen den 31 Marts.

Nr. 120.

Advokat Nellemann

contra

Nils Petter Andersson (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Februar 1881 : Arrestanterne Nils Mattson og Nils Petter Andersson bor Straffes med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 1 Aar og Sidstnævnte i 3 Aar og En for Begge og Begge for En udrede denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Juel, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede, Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 232, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen for Tiltaltes Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Nils Petter Andersson bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Arrestanterne Nils Mattson og Nils Petter Andersson ere under nærværende imod dem for Tyveri anlagte Sag ved deres egne med det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser overbeviste at have i November f. A. i Forening begaaet 3 Tyverier fra tre forskjellige under Opførelse værende Bygninger, og herved stjaalet Arbejdsklæder med videre, tilhørende de derved beskjæftigede Arbejdere, samt nogle tomme Ølflasker, Alt til en samlet Værdi af 42 Kr.

Medens Kosterne ved 2 af disse Lejligheder beroede i uaf-laasede Lokaler i de paagjældende Ejendomme, er derimod det 3die Tyveri, som blev begaaet fra en Ejendom i Linnésgade, der, som anført, var under Opførelse, og endnu ubeboet, forbundet med Indbrud, idet de her stjaalne Gjenstande, der ere ansatte til en Værdi af 5 Kr. 55 Øre, beroede i ^et med Hænge-

laas aflaaet Værelse i Baghusets Stueetage, til hvilket Arrestanterne i den Hensigt at stjæle skaffede sig Adgang ved med Vold at itubryde Hængelaasen.

Endelig have Arrestanterne forklaret, at de i Slutningen af November f. A. fra et uafaaet Rum i en under Opførelse værende Bygning, hvor de havde tilbragt Natten, have, ligeledes i Forening, stjaalet nogle gamle Arbejdsklæder og en Økse, hvis Værdi de have i det Hele ansat til 1 Kr. 50 Øre, og skjøndt det ikke har kunnet oplyses, at der til den angivne Tid er begaaet et saadant Tyveñ i den af Arrestanterne paaviste Bygning findes der ikke Grund til at forkaste deres herom afgivne overensstemmende Tilstaaelser, og de ville derfor ogsaa forsaavidt være at anse som skyldige i Tyveri.

Arrestanterne, der efter deres egne, med Rettens Skjøn stemmende Opgivelser begge ere i en Alder af 52 Aar, ere forhen straffede, Arrestanten Mattson ved denne Rets Dom af 26 Juni 1866 efter Forordningen 11 April 1840 § 22 uied Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Straf han havde udstaaet den 8 Oktober næstefter, og Arrestanten Andersson senest ved denne Rets Döm af 13 September 1879 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Efter det Foranførte og da den Arrestanten Mattson tidligere overgaaede Dom i Medfør af Straffelovens § 61 2det Led ikke kan have Gjentagels es virkning, ville Arrestanterne nu være at anse, Arrestanten Mattson efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4 og Arrestanten Andersson efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Mattson i 1 Aar og Arrestanten Andersson i 3 Aar.

Mandagen den 4 April.

Nr. 15.

Vilhelmine Helene Mertz
(Advokat Henrichsen efter Ordre)
contra

Krigsministeriet (den konstituerede Kammeradvokat)

ang. Indstævntes Forpligtelse til at udbetale det eventuelle Overskud af deponerede Obligationer til Citantinden som Ihænderer af den af Indstævnte meddelte Tilstaaelse.

Landsover- samt Hof- og Stads rettens Dom af 24 November 1879: De Indstævnte, Krigsministeriet, bør for Tiltale af Citantinden, Vilhelmine Helene Mertz, i denne Sag fri

at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne J. Meyer og Engberg hver et Salær af 30 Kr., som udredes af det Offentlige. Der forelægges Prokurator Lehmann en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at foranstalte den af ham den 21 Juli d. A. fremlagte Protokollation, der maa betragtes som et Indlæg, behørig stemplet.

Højesterets Dom.

Som anført i den indankede Dom — hvis faktiske Fremstilling tiltrædes — var der ikke før i November 1876 sket nogen Anmeldelse til Krigsministeriet eller nogen af de dette underordnede Myndigheder om det af Kaptajn Ingwersen hos Økonom Mertz optagne Laan og den Sikkerhed, det var tilsigtet at give Mertz for samme ved Overleveringen af den under 16 Oktober 1852 af 9de Batajllons Kassekommission udstedte Tilstaaelse. Dette Dokument gik alene ud paa at tilstaa Modtagelsen af nogle specielt betegnede, paa Ingwersens Navn noterede Obligationer, som vare stillede til Sikkerhed for de Midler, han under sin Tjeneste som Regnskabsfører ved Batajllonen maatte faa under Hænder; og ligesom det ikke indeholdt nogen særlig Bestemmelse, hvoraf det kunde udledes, at Udstederen var forpligtet til eventuelt til enhver Ihænderhaver af Tilstaaelsen, og kun til denne, at udlevere hvad der efter Dækning af mulig paadraget Ansvar maatte blive tilovers af Pantet; saaledes kunde heller ikke Ihænderhaveren være berettiget til at antage en saadan Forpligtelse for i og for sig, og uden nogen Anmeldelse til vedkommende Avtoritet, at følge af Udfærdigelsen af dette Dokument efter dets ovenangivne Indhold og dets hele Karakter og Øjemed, hvorved bemærkes, at den stillede Sikkerhed var undergivet og ogsaa maa antages at være bleven behandlet i Overensstemmelse med Reglerne i den almindelige Kasseforordning af 8 Juli 1840 navnlig dens § 47.

Idet Mertz herefter ikke var kommen i noget Besiddelsesforhold til de i Tilstaaelsen nævnte Obligationer, kan han ikke antages at have erhvervet nogen sekundær Haandpanteret i dem — hvilken forøvrigt maatte være bortfalden ved Pantets Tilbagelevering til Debitor og Ombytning med et, Intervenienten Gertz tilhørende Indskrivningsbevis — og idet der efter det Ovenanførte heller ikke ved Tilstaaelsens Udstedelse kan være paadraget det indstævnte Ministerium nogen personlig Forpligtelse til at udbetale de pantsatte Obligationers eventuelle Overskud til Citantinden som Ihænderhaver af Tilstaaelsen eller noget Ansvar i Anledning af, at de ere bievne tilbageleverede til Ingwersen som Ejer, maa det billiges, at de Indstævnte ere frifundne for Citantindens Tiltale. Dommen, hvis

Bestemmelser i Henseende til Processens Omkostninger tiltrædes, vil derfor kunne stadfæstes. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at hæve, og de Salærer, der tilkomme Citantindens befalede Sagfører samt Etatsraad Buntzen som beskikket Sagfører for Interveni- nienten Gertz blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landso ver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Ci- tantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret til- lægges Advokat Henrichsen 200 Kroner og Etats- raad Buntzen som befalet Sagfører for Interveni- enten 50 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at senere afdøde Kaptajn Ingwersen under 22 Avgust 1852 var udnævnt til Regnskabsfører ved 9de Linieinfanteribatajllon imod at stille anordningsmæssig Sikkerhed for de med denne Stilling forbundne Oppebørseler, laante han for at tilvejebringe den for- langte Sikkerhed af Økonom Mertz 3000 Rdl. i 5 Stkr. kgl. Obligationer lydende paa Ihændeoveren, og blev det i den for Laanet udstedte Forskrivning af 29 September 1852 fastsat, at Kaptajn Ingwersen skulde være pligtig til skadesløs Sikkerhed for Laanet med Renter og enhver Omkostning at deponere hos bemeldte Mertz den Recepisse, som af ovennævnte Batajllons Kassekommission meddeltes for de ommeldte Obligationers Mod- tagelse, samt at Kreditor, naar Kapitalen paa Grund af Rente- udeblivelse forfaldt til Udbetaling, skulde være berettiget til at gjøre sig betalt ved Hjælp af bemeldte Recepisse. De nævnte Effekter bleve derefter noterede paa Kaptajn Ingwersens Navn og af denne som Sikkerhed for de ham betroede Oppebørseler afgivne til vedkommende Kassekommission, som under 16 Ok- tober 1852 meddelte Kaptajn Ingwersen Tilstaaelse for deres Modtagelse, medens Obligationerne, efter at være forsynede med Paategning i Overensstemmelse med Fr. 8 Juli 1840 § 47, ind- sendtes til Krigsministeriet med den Tilkjendegivelse, at Obli- gationernes Ejer Kaptajn Ingwersen selv ønskede at hæve Renterne af disse.

Efter at en af de saaledes til Sikkerhed givne Obligationer til Beløb 500 Rdl., som indkaldtes i 1863, var bleven ombyttet med et Indskrivningsbevis af samme Størrelse lydende paa Kap- tajn Ingwersens Navn, blev senere i 1867 samtlige de depo-

nerede Effekter ombyttede med Indskrivningsbevis Litr. E Fol. 1130 stort 3000 Rdl. Da Kavtionen for Hærens Intendantter derefter ved allerhøjeste Resolution af 20 Marts 1869 var blevet fastsat til 2000 Rdl., blev der samme Aar tilbageleveret Kaptajn Ingwersen, som under 14 Juni 1868 var blevet udnævnt til Intendant i Hærens Forplejningskorps og dengang gjorde Tjeneste ved 6te Batajllon, 1000 Rdl. i kgl. Obligationer, medens der som Kavtion for ham deponeredes et paa hans Navn lydende Indskrivningsbevis Litr. E Fol. 1443 stort 2000 Rdl., hvilket Bevis i Henhold til en af Kaptajn Ingwersen fremsat Begjæring om, at det af ham givne Deposita overdrages Partikulier J. F. Gertz, atter den 29 Januar 1870 ombyttedes med et paa dennes Navn lydende Indskrivningsbevis Litr. E Fol. 1540 af samme Størrelse, efter at bemeldte Gertz havde indvilget i, at ogsaa dette Indskrivningsbevis deponeredes i Krigsministeriet som Sikkerhed for Kaptajn Ingwersens Oppebørseler. For Modtagelsen af Indskrivningsbeviset blev der under 19 Februar 1870 af Generaldecisionen for Armeens Revisionsvæsen meddelt Gertz Depositionsbevis, medens den under 16 Oktober 1852 udstedte Recepisse ikke blev forlangt tilbageleveret eller forsynet med nogen Paategning i Anledning af de foranførte Transaktioner.

Efter Økonom Mertz's Død indbetalte Kaptajn Ingwersen den 28 Januar 1856 til Exekutor i Boet et Beløb af 1500 Rdl., om hvilken Afbetaling der gaves den af Ingwersen udstedte Forskrivning. Paategning med Tilføjende, at to af de i samme ommeldte kgl. Obligationer tilsammen til Beløb 1500 Rdl. som Følge heraf udgik af Forskrivningen, og blev derefter Forskrivningens Restpaalydende stort 1500 Rdl. paa Skiftet efter Økonom Mertz udlagt dennes tvende Døtre, derunder Citantinden, Vilhelmine Helene Mertz, for et Beløb af 1000 Rdl. Efter at senere Kaptajn Ingwersen i Oktober 1876 var afgaaet ved Døden og herved den af ham til Mertz udstedte Forskrivning ifølge sit Indhold var forfaldet til Udbetaling, blev der under 10 November 1876 af Citantinden, som samtidig anmeldte sin Fordring efter den Afdødes Forskrivning i hans Bo hos Krigsministeriet, der hidtil lige saa lidt som nogen af de Avtoriteter, under hvilke Ingwersen i Embeds Medfør nærmest havde sorteret, havde faaet nogen Meddelelse om det af Ingwersen hos Mertz optagne Laan og den derfor givne Sikkerhed, — gjort Anmeldelse om den hende efter oftnævnte Forskrivning og som Ihændelever af den under 16 Oktober 1852 udstedte Recepisse formentlig tilkommende Ret som Haandpanthaver samt taget Forbehold angaaende hendes Beføjelse til at erholde udleveret det for Ingwersens Oppebørsler stillede Depositum eller dog det Beløb, som maatte restere paa samme, efter at Statskassens mulige Fordring paa Kaptajn Ingwersen i Anledning af de ham betroede Oppe-

børseler var dækket. Da Krigsministeriet imidlertid i sit Svar paa denne Henvendelse havde henvist Citantinden til at gjøre sin Fordring gjældende i Ingwersens Bo med Bemærkning, at der fra Ministeriets Side Intet kunde foretages til Afvikling af det omspurgte private Gjældsforhold, har Citantinden under nærværende Sag, efter dertil meddelt fri Prooes, paastaet bemeldte Ministerium tilpligtet at udlevere hende principaliter 2000 Kr. i kgl. 4 pCt. rentebærende Obligationer med Renter 4 pCt. p. a. fra 11 December 1875, men subsidiært $\frac{2}{3}$ s af det Beløb i kgl. Obligationer eller kontante Penge, som maatte blive tilovers af den det indstævnte Ministerium for Kaptajn Ingwersens Oppebørseler stillede Sikkerhed, efterat Ministeriets Krav er dækket. Citantinden har derhos i ethvert Fald paastaet det indstævnte Ministerium tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til de for hende efter hinanden beskikkede Sagførere, Overretsprokuratorerne J. Meyer og Engberg.

Det indstævnte Ministerium, til hvis Procedure ovennævnte Partikulier J. F. Gertz som. Intervenient under Sagen har sluttet sig, har ved Kammeradvokaten procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Til Støtte for sin Paastand har Citantinden navnlig paa-beraabt sig, at da der ved den oven ommeldte Forskrivning af 29 September 1852 i Forbindelse med den til Kreditor stedfundne Overleverelse af den af vedkommende Kassekommission under 16 Oktober 1852 udstedte Recepisse, hvilken Recepisse Citantinden har fremlagt under Sagen, er stiftet Haandpant i de deponerede Obligationer og den saaledes erhvervede Ret ikke kunde bortfalde ved de foregaaende Ombytninger af de deponerede Effekter saalidt som ved den til Partikulier J. F. Gertz iværksatte Overdragelse, maa hun, som ved den i Kaptajn Ingwersens Bo afsagte Repartition Intet har faaet udlagt paa sin ommeldte Fordring, være berettiget til for samme som Haandpanthaver at søge Fyldestgjørelse i Indskrivningsbeviset Litr. E Fol. 1540 efter at Statskassens Krav er dækket. Citantinden har derhos gjort gjældende, at da den ommeldte Recepisse maa betragtes som et Omsætningspapir, paa hvilket Grundsætningen i Fr. 9 Februar 1798 er anvendelig, maa de Indstævnte være hende som retmæssig Ihænde-haver af Recepissen ansvarlig for de i samme ommeldte Obligationer.

Selv om der kunde gives Citantinden Medhold i, at der i sin Tid er stiftet den af hende paastaede Haandpanteret, samt at denne i og for sig ikke kunde bortfalde ved de deponerede Obligationers Ombytning med andre Pengeeffekter, maatte en saadan Ret dog i alt Fald i Henhold til Grundsætningen i Fr. 28 Juli 1841 § 1 anses for bortfalden ved den til Partikulier

Gertz stedfundne Overdragelse, idet der ikke var givet de deponerede Obligationer nogen Paategning om den til Økonom Mertz foregaaede Pantsætning.

Forsaavidt Citantinden dernæst har paaberaabt sig den personlige Forpligtelse, som Udstederen af den af hende fremlagte Recepisse i Følge sammes Karakter som Omsætningsdokument skal have overtaget overfor enhver retmæssig Ihændeher af samme, bemærkes, at da der ikke findes at kunne paahvile Indstævnte noget Ansvar for den ommeldte Haandpanterets Bortfalden, der skyldes den mellem Kaptajn Ingwersen og Partikulier Gertz foregaaende Transaktion, maa, selv om der kunde tillægges Recepissen en saadan Karakter som af Citantinden paastaet, ogsaa den derpaa støttede personlige Forpligtelse anses for bortfalden ved den til bemeldte Gertz skete Overdragelse.

I Henhold til det saaledes Anførte ville de Indstævnte være at frifinde for Citantindens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Som Følge af dette Sagens Udfald vil der Intet være at bestemme om Salær til Kammeradvokaten, hvorimod der vil være at tillægge Prokuratorerne J. Meyer og Engberg, hvis Sagførelse har været lovlig, hver et Salær af 30 Kr., som uredes af det Offentlige.

Der vil være at forelægge Prokurator Lehmann en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at foranstalte den af ham den 21 Juli d. A. fremlagte Protokollation, dei' maa betragtes som et Indlæg, behørig stemplet. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 123. Højesteretssagfører Bagger
contra

Jørgen Jørgensen Levin, ogsaa kaldet Jacob Johannes Jacobsen eller Jacob Peter Jacobsen (Defensor Hansen), der tiltales for Tyveri.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 10 December 1880: Arrestanten Jørgen Jørgensen Levin bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Busch, med 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Borch, med 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Januar 1881 : Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og De-

fensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betal er Tiltalte ti IH øj es ter-ssagførerne Bagger og Hansen 40Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Jorgen Jørgensen Levin, ogsaa kaldet Jacob Johannes Jacobsen eller Jacob Peter Jacobsen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 17 Oktober f. A., efter at have nydt endel Brændevin, uden dog derved at være bleven egentlig beruset, har fra et til Rejsestalden ved Daugaard Stationskro stødende Kammer, hvis Dør var uafloaset, tilvendte sig et Stykke Smør paa ca. 3 Pd., der henlaa paa en Ballie sammesteds og tilhørte den i Kroen boende Høker Hans Albertsen. Smørret solgte Arrestanten kort efter til en ved samme Station boende Kone, fra hvem det er bragt tilstede og udleveret Bestjaalne, der har ansat det til Værdi af 3 Kr. 55 Øre, men iøvrigt frafaldet Krav paa Erstatning. Arrestanten, der er født i Aaret 1814, har tidligere mange Gange været straffet, senest ifølge Højesteretsdom af 15 Maj 1857 efter Fr. 11 April 1840 § 17 kfr. § 20 for idetmindste 5te Gang begaaet Tyveri med Tugthusarbejde paa Livstid. Ved kongelig Resolution af 24 Marts 1877 blev Arrestanten imidlertid skjænket Friheden paa Betingelse af, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører større Straf, dog Betleri og Løsgængeri undtagen, eller oftere overtræde de Regler, som Politiet for at sikre sig hans ordentlige Forhold, finder sig foranlediget til at foreskrive, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthusarbejde paa Livstid; men i Henhold til kongelig Resolution af 19 November f. A. er det nævnte Forbehold ophævet. Arrestanten vil derfor for sit ovenanførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 232, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar. Den indankede Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger vil saaledes være at stadfæste,

Onsdagen den 6 April.

Nr. 90. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Andreas Andersen (Defensor Overretssagfører Alberti),
 der tiltales for Tyveri.

Aarhus Kjøbstads Ekstraretsdom af 18 Oktober 1880: Arrestanten Andreas Andersen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar; saa udreder han og alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Høegh-Guldberg, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Kjær, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsov erretsdom af 6 December 1880: Arrestanten Andreas Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 25 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i døn indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Overretssagfører Alberti 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Andersen — der er født i Aaret 1829 og som tidligere fire Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Randers Kjøbstads Extraretsdom af 21 December 1876 for denne Forbrydelse fjerde Gang begaaet efter Straffelovens § 232, andet Led, samt for Løsgængeri efter Lov 3 Marts 1860 med Tugthusarbejde i 3 Aar, medens han under en anden mod ham samme Aar for Tyveri anlagt Sag er ved Overrettens Dom af 23 Oktober 1876 frifunden for Aktors Tiltale dog med For* pligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger — tiltales under denne Sag paany for Tyveri.

Efteråt Skindhandler Borum i Aarhus den 23 April d. A. havde anmeldt føi Politiet, at der den foregaaendø Nat var fra Loftet paa hans Ejendom i bemeldte Kjøbstads Nørrebrogade bortstjaalet 12 à 13 Kalveskind, ca. 2 Pd. Hestehaar, en Sæk mrkt. „Stader Saline“ samt en Del Pakbindsel eller tykt Hyssing, oplystes det, at der samme Dags Morgen var i Gartner Mollerups Have tæt ved Hegnet mellem denne og en Tømmergaard, som støder op til Borums Gaardsplads, fundet 8 Kalveskind og nogle Hestehaar, sammenbundne med Hyssing i 2 Bundter, samt bag en Tjørnehæk paa en Mark paa Knudrisbakke to med et Stykke gammelt beget Reb ombundne Sække, mærkede „Stader Saline“, hvori der var tilsammen 11 Kalveskind, 18 Lammeskind og et Gedeskind. Med Hensyn til to af de fundne Skind har Skindhandler Borums Broder, der tjener ham som Pakhusforvalter, edelig forklaret, at han med Bestemthed gjenkjender dem som tilhørende hans Broder, men derimod har han, skjøndt han iøvrigt efter sin Forklaring ikke har mindste Tvivl om, at ogsaa de fundne Hestehaar, Sækkene og Hyssingstrikkene om de i Gartner Mollerups Have fundne Skind tilhøre hans Broder, ikke villet bekræfte dette med Ed, ligesom han heller ikke har turdet beedige sin Broders Ejendomsret til andre af Skindene end de to ovennævnte. Det er derhos af en Karl, der tjenei' hos Skindhandler Borum, udsagt, at han med Bestemthed gjenkjender den ene af de paa Kundrisbakke fundne Sække som tilhørende hans Husbond og at han ogsaa mener, dog med mindre Sikkerhed, at kunne gjenkjende den anden sammesteds fundne Sæk, men at han Intet kunde forklare om de ommeldte Skind og Hestehaar og heller ikke udsige Andet oin Hyssingstrikkene omkring de i Gartner Mollerups Have fundne Skind eller om det gamle begede Reb, hvormed de paa Knudrisbakke fundne Sække vare ombundne, end at hans Husbond brugte samme Slags Hyssing som det ovennævnte, og at der fandtes en stor Del gamle begede Reb paa hans Loft. Iøvrigt har Borums ovennævnte Broder med Hensyn til, at der er fundet flere Kalveskind end i hans Broders Anmeldelse til Politiet ommeldt, samt desuden 18 Lammeskind og et Gedeskind, der ikke omtaltes i bemeldte Anmeldelse, tilføjet, at der paa hans Broders Loft har henligget baade Kalveskind, Lammeskind og enkelte Gedeskind i utalte Bunker, hvoraf der kunde tages en Del Skind, uden at det blev bemærket.

Mistanken for at have begaaet det ovennævnte Tyveri blev straks rettet mod Arrestanten, der samme Nat, Tyveriet maa antages at være begaaet, var af en Patrouillebetjent bleven anholdt paa en fra Nørrebrogade til Gartner Nielsens Ejendom førende Gangsti, hvorfra der er Indgang til Gartner Mollerups Have, og ad hvilken man ogsaa kan komme til den op til Gartner Nielsens Ejendom stødende Knudrisbakke. Efter P\$

trouillebetjentens Forklaring havde han, der den nævnte Nat lidt over Kl. 2 var fra Nørrebrogade gaaet op ad bemeldte Gangsti, set Arrestanten, der, da Betjenten først fik Øje paa ham, stod stille paa Stien, hvor denne ender ved Gartner Nielsens Have, nærme sig langsomt og lydløst, og kunde Betjenten, der havde sat sig paa en Bænk ved Siden af en Tjørnehæk, idet han holdt sig rank op til et bag ved Bænken værende Plankeværk, da Arrestanten var kommen ham nærmere, se, at denne gik paa Hosesokker, og at han spejdede og lyttede, før han gik frem. Da Arrestanten var kun ca. 10 Alen fra den Bænk, paa hvilken Betjenten sad, begyndte han, der nu syntes at have faaet Øje paa Betjenten, ganske sindig at trække sig nogle Skridt tilbage med Øjnene stadig rettede mod Betjenten, men nu sprang denne rask frem imod ham, tog ham i Armen og spurgte ham, hvem han var og hvor han kom fra. Arrestanten svarede, at han hed Andreas Madsen, var fra Aarhus og logerede hos en Mand paa Gammeltorv eller, som han senere forklarede, Æggetorvet sammesteds, men da Betjenten foreholdt ham, at der ikke i Aarhus fandtes enten noget Gammeltorv eller noget Æggetorv, forklarede han, at han var fra Horsens og at han, der paa Vejen til Aarhus havde bortkastet sine Træsko, fordi den ene var gaaet i Stykker, naar det blev Dag vilde kjøbe sig et Par andre Træsko i Aarhus. Efterat Arrestanten derpaa var bleven ført til Politistationen, hvor han først foregav at han hed Andreas Madsen og var fra Nørre-Snede, men senere, at hans Navn var Andreas Pedersen, blev han visiteret, og fandtes der ved Visitationen i hans Frakkelomme et Stykke sammen viklet beget Reb, der senere har vist sig at være ganske ligt med det Reb, hvormed de paa Knudrisbakken fundne Sække vare ombundne, uden at han kunde give nogen Forklaring om, hvorledes han var kommet i Besiddelse af dette Stykke Reb, ligesom han, der efter sin Forklaring ikke i lang Tid havde haft med Køer at bestille, ej heller kunde oplyse, hvorledes det kunde være gaaet til, at der Dagen efter hans Anholdelse bag paa hans Frakke fandtes Fæhaar, som om han nylig havde baaret Ko- eller Kalveskind paa sin Ryg. Endelig er det oplyst, at der den 23 April om Morgen, da de ovennævnte Skind og Hesrehaar fandtes i Gartner Mollerups Have, ved Siden af samme stod et Par Træsko, som det senere har vist sig, at Arrestanten, der iøvrigt ved at krumme sine Fødder søgte at give det Udseende af, at han ikke kunde passe dem, godt kunde faa paa og gaa et længere Stykke med, uden at det dog har kunnet nærmere oplyses, at bemeldte Træsko, der maa antages at være temmelig smaa til hans Fødder, virkelig tilhøre ham.

Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have haft nogen Del i det hos Skindhandler Borum begaaede Tyveri, idet han under Forhørene stadig har fastholdt, at lian, da han

Natten mellem den 22 og 23 April blev anholdt af Politiet, lige var kommen fra Randers og var ifærd med at gaa gjennem Aarhus for at begive sig videre ad Vejen til Horsens, samt, at Grunden til, at han var paa Hosesokker, var den, at haos ene Træsko paa Vejen fra Randers en Milsvej fra Aarhus var gaaet i 2 Stykker, og at han derfor havde kastet disse Stykker og sin anden Træsko i Vejgrøften, hvor de iøvrigt ikke senere have kunnet findes. Denne Forklaring, der ikke i nogen Henseende bestyrkes ved Sagens andre Oplysninger, er nu vistnok i og for sig lidet sandsynlig, og det ligger efter samtlige Omstændigheder nær at formode, at Arrestanten, da han anholdtes af Politiet, var paa Vejen til Gartner Mollerups Have for at hente de senere sammesteds fundne Koster samt sine Træsko, hvilke Gjenstande han maatte antages at have efterladt sammesteds, medens han efter at have udført Tyveriet hos Borum, paa Hosesokkei' bragte den største Del af de stjaalne Koster op til Knudrisbakken, men imod hans vedholdende Benægtelse kan der dog ikke anses tilvejebragt Bevis herfor eller overhovedet for, at Arrestanten — der ved sin Anholdelse gik paa en offentlig Gangsti, paa hvilken han godt kunde være gaaet ind uden at have isinde at begive sig til Mollerups Have, og som ikke er set i Besiddelse af de næste Morgen dels i bemeldte Have, dels paa Knudrisbakken fundne Koster, hvis Identitet med de Borum frastjaalne iøvrigt ikke kan anses godtgjort ved de ovennævnte Vidneforklaringer — enten selv har udført Tyveriet hos Borum eller havt Del i sammes Udførelse eller i Bortbringelsen af de stjaalne Koster.

Forsaavidt Arrestanten endvidere sigtes for Natten mellem den 19 og 20 Marts d. A. at have frastjaalet Garver Morten Møller i Horsens 10 Kalveskind, da er det vel oplyst, at en hos Garver Bjerregaard i Vejle tjenende Garversvend den 20 Marts for sin Mesters Regning har kjøbt blandt Andet 9 Kalveskind af en Person, der efter Svendens Forklaring navngav sig Anders Andersen fra Jellinge Mark, og hvem Svenden og et andet Vidne, der havde været tilstede ved Handelen, efter under nærværende Sag at have taget Arrestanten i Øjesyn, edelig have gjenkjendt i Arrestanten, men det har ikke nærmere kunnet konstateres, at de Skind, som Arrestanten efter de ommeldte Vidneforklaringer — hvis Rigtighed han iøvrigt ikke har villet erkjende — ved den ommeldte Lejlighed skal have solgt, ere identiske med de Garver Møller frastjaalne, og iøvrigt er der ikke fremkommet noget, der med Bestemthed taler for, at Arrestanten har udført eller deltaget i Tyveriet hos Møller — hvad Arrestanten under Forhørerne vedholdende har benægtet.

I Henhold til Foranførte vil Arrestanten være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Torsdag den 7 April.

Nr. 96.

Advokat Levinsen
contra

Erik Jönsson (Defensor Hansen),

for den af ham den 13 Maj 1880 mod Politiet udviste voldelige og fornærmelige Adfærd.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 December 1880: De Tiltalte Erik Jönsson og Carl Møller bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Jönsson i 3 Gange 5 Dage, Møller i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hvalsøe, 25 Kr. og Defensor for Tiltalte Møller, Prokurator Bøcher, 15 Kr., tils vanes af de Tiltalte hver for sit Vedkommende, og saaledes, at Tiltalte Jönsson betaler Halvdelen af Aktors Salær og Tiltalte Møller den anden Halvdelen af dette Salær samt Salær til nævnte Defensor. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Erik Jonssons Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil Dommen være at stadfæste, for saa vidt den er paaanket, dog saaledes at Straffetiden i Betragtning af den langvarige Varetægtsarrest, Tiltalte har været underkastet, bliver at indskrænke til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bor, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte Erik Jönsson og Carl Møller tiltales under nærværende Sag, Førstnævnte for den af ham den 13 Maj d. A. mod Politiet udviste voldelige og fornærmelige Adfærd, Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten. Hvad angaar Tiltalte Jönsson, der er Værtshusholder og bor og har Beværtningslokale i Ejendommen Nr. 42 i Nyhavn, da er det ved de i Sagen afgivne Vidneforklaringer mod hans Benægtelse bevist, at han den 13 Maj d. A. har nægtet Politibetjentene Nr. 172 Brandt og Nr. 257 Frisch, der paa deres Poster vare kaldte til Assistance i Anledning af,

at Tiltalte havde slaet en hos ham logerende Rejsende og nægtet at udlevere denne hans Effekter, Adgang til sit Beværtningslokale, og idet han stillede sig i Døren til samme søgt med Magt at liindre dem i at komme derind, at han, efterat Politibetjent Frisch, hvem han havde grebet i Brystet, havde trængt ham tilbage og var kommet ind i Beværtningsstuen, har atter her grebet fat i Frisch og i den beskjænkede Tilstand, hvori han befandt sig, støjet saaledes, at det alt forinden ved hans Adfærd foraarsagede Opløb paa Gaden udenfor Huset, stadig tiltog, at han, da Betjentene efter Ordre af den tilstedekomne Inspektionsbetjent Nr. 87, Huth, opfordrede ham til at følge dem til vedkommende Station, har nægtet at følge dem derhen, og ved at kaste sig paa Gulvet og ikke vilde rejse sig, nødte Betjentene til at bære ham ud af Huset, sætte ham ind i en Drochske og i denne kjøre ham til Stationen, hvor de atter maatte bære ham ud af samme, samt at han, medens han paa denne Maade transporteredes til Stationen, har vedblivende udstødt høje Raab og slaet og sparket om sig. Derimod er Tiltalte ikke overbevist at have ved den anførte Lejlighed gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne paaføre særligt Ansvar for Fornærmelse mod Politiet.

For Tiltalte Møllers Vedkommende er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, —

De Tiltalte have opgivet at være fødte, Jønsson den 25 Marts 1833 og Møller den 14 December 1855 og deres saaledes opgivne Alder af henholdsvis 47 Aar og 25 Aar, maa efter hvad herom er skjønnet i Retten antages at stemme med deres Udseende. Ingen af dem har været tidligere straffet efter Dom heri Landet. De ville i Medfør af Ovenanførte være at anse, Jønsson efter Straffelovens § 100 . . ., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Jønsson i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 112.

Etatsraad Buntzen

contra

Hansine Karentine Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for Barnemord.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Februar 1881: Arrestantinden Hansine Karentine Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede denne Aktions Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Alberti og Christensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Hansine Karentine Hansen for Barnemord.

Den 16 Oktober f. A. fandtes ved Udførsel fra Latrinerne i Gaarden til Ejendommen Nr. 3 og 5 paa Gasværksvejen heri Byen i en af Latrintønderne Liget af et nyfødt Pigebarn, og den den 18 næstefter foretagne Obduktion af Liget udviste, at Barnet var fuldbaarent, havde været levende født, og kun havde levet ganske kort Tid efter Fødselen samt maatte antages død ved standset Aandedræt, uden at det imidlertid af Sektionen alene med Sikkerhed fremgik, hvorledes denne Kvælning var opstaaet, idet det navnlig ikke kunde afgjøres, om Barnet var kommet levende eller død i Latrintønden.

Arrestantinden, der tjente som Pige hos en Familie i den nævnte Ejendom har vedgaaet at have født det fundne Barn Natten mellem den 14 og 15 Oktober f. A, og har ' om denne Barnefødsel og de hermed i Forbindelse staaende Omstændigheder afgivet følgende Forklaring.

Efter at Arrestantinden fra Slutningen af Aaret 1879 til ind i Maj Maaned f. A. flere Gange havde havt legemlig Omgang med en Slattersvend og i April eller Maj Maaned følte sig frugtsommeligt, sporede hun i Juli eller August Maaned Liv hos Fosteret og antog, at hun skulde føde i den sidste Halvdel af Oktober Maaned.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 29 April 1880.

Gr. E. G. G-ads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 7.

Torsdag den 7 April.

Nr. 112.

Etatsraad Buntzen

contra

Hansine Karentine Hansen (Defensor Hansen).

Arrestantinden traf ingen Forberedelser med Hensyn til sin Nedkomst, enten ved at sy Børnetøj eller sørge for at skaffe sig et Sted, hvor hun under eller efter sin Nedkomst kunde være, ligesom hun heller ikke omtalte sit Svangerskab for Nogen og paa sin Madmoders Spørgsmaal ligefrem nægtede at være frugt-sommelig, men hun har desuagtet fastholdt, at hun ikke under sit Svangerskab har havt til Hensigt at føde hemmeligt eller ombringe Barnet, men at hendes Forsømmelser i foranførte Henseender hidrøre fra Ligegyldighed og Skamfølelse.

Da hun den 14 Ohtober f. A. Kl. 10 Aften var gaaet til-sengs og straks efter mærkede Mavesmerter, sluttede hun heraf, at Fødselen var nær forestaaende. Efterat Fødselsveerne derpaa vare tiltagne betydeligt, fattede Arrestantinden det Forsæt at hemmeligholde Fødselen og skaffe Barnet af Vejen, i hvilket Øjemed hun besluttede at føde paa et Kloset, der var anbragt i et ved et Kjøkken fra Arrestantindens Værelse adskilt Rum, samt derefter lade Barnet ligge i Klosetspanden indtil hun om Morgenen kunde fjerne det derfra. Arrestantinden antog nemlig, at Barnet, saafremt det blev levende født — hvad hun ansaa for sandsynligst, eftersom hun de nærmest foregaaende Dage tydeligt havde sporet Liv hos Fosteret — hurtigt vilde omkomme, naar hun saaledes lod det ligge i Klosetspanden, uden i nogen Henseende at drage Omsorg for det.

I Henhold til denne Beslutning undlod hun at tilkalde Hjælp, men forblev medens Fødselsveerne vedvarede liggende i Sengen til hun Kl. 12 mærkede, at Fødselen var umiddelbart nær, hun stod da op, satte sig ind paa Klosettet, og fødte kort

efter Barnet, som faldt ned i Spanden, og skiltes fra hende uden at hun ved hvorledes, da hun ikke overskar eller overklippede Navlestrengen.

Hun hørte ikke Barnet give Lyd fra sig og saa ikke til det, men gik, efter at have taget Undertøj paa sig for at hindre Blodspor i Sengen, atter tilsengs, hvor hun forblev til om Morgenen Klokken mellem 5 og 6, da hun stod op og nedbar Klosespanden — der var mindst halv fuld af Ekskrementer og Urin, og hvori hun nu saa Barnet ligge — og udtømte Indholdet i den Latrintønde, hvori Barnet den næste Morgen fandtes.

Arrestantinden, der er født den 15 Juli 1852 og ikke funden forhen straffet, maa efter det Foranførte anses overbevist at have forsætlig ombragt sit levendefødte Barn umiddelbart efter Fødselen, og hun vil derfor, idet der mangler tilstrækkeligt Føje til at forkaste hendes Forklaring om, at Beslutningen herom først blev tagen, efterat Fødselsveerne vare begyndte, være at anse efter Straffelovens § 192, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 132.

Advokat Henrichsen

contra

1) Nielsine Marie Deodate Nielsen, 2) Else Kirstine Elisabeth Nielsen og 3) Johanne Cathrine Nielsen,
Hans Peter Clemmensens Hustru,

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Falsk, Nr. 3 for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 13 November 1880: De Tiltalte Nielsine Marie Deodate Nielsen af Sæbygaard, Else Kirstine Elisabeth Nielsen af Lendum og Tømmermand Hans Peter Clemmensens Hustru Johanne Cathrine Nielsen af Frederikshavn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, Else Kirstine Elisabeth Nielsen i 5 Dage og Johanne Cathrine Nielsen i 3 Gange 5 Dage. Derhos bør Tiltalte Johanne Cathrine Nielsen udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjeldgaard, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Løgstrup, 10 Kr., dog saaledes at de to andre Tiltalte, Nielsine Marie Deodate Nielsen og Else Kirstine Elisabeth Nielsen in solidum med hende udrede hver en Fjerdedel af samtlige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Februar 1881: De

Tiltalte Nielsine Marie Deodate Nielsen, Else Kirstine Elisabeth Nielsen og Johanne Cathrine Nielsen, Hans Peter Clemmensens Hustru, bor for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neck elmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Johanne Cathrine Nielsen, hvorhos de to andre Tiltalte in solidum med hende hver udreder en Fjerdedel af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede, Forhold ville de ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 270, sammenholdt for Else Kirstine Elisabeth Nielsens Vedkommende med § 271 og for Johanne Cathrine Nielsens, Hans Peter Clemmensens Hustrus Vedkommende tildels med denne §. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for Else Kirstine Elisabeth Nielsen og i 2 Gange 5 Dage for hver af de andre to Tiltalte. De ville derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Overretsdommen fastsatte Salarier, paa den nedenauførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Nielsine Marie Deodate Nielsen og Johanne Cathrine Nielseu, Hans Peter Clemmensens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i to Gange fem Dage og Else Kirstine Elisabeth Nielsen i saadant Fængsel i fem Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands overrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Advokat Henrichsen og Etatsraad Buntzen, 30 Kroner til hver, udredes af Johanne Cathrine Nielsen, hvorhos de to andre Tiltalte in solidum med hende deraf hver udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Nielsine Marie Deodate Nielsen og Else Kirstine Elisabeth Nielsen for Falsk samt Johanne Cathrine Nielsen, Hans Peter Clemmensens Hustru, for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved Tiltalte Nielsine Marie Deodate Nielsens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godt-

gjort, at hun i Sommeren 1879, medens hun tjente paa Hovedgaarden Sæbygaard, har efter Anmodning af Tiltalte Johanne Cathrine Nielsen, — der ligeledes tjente der paa Gaarden, og som for at faa Alimentationsbidrag til to af hende fødte uægte Børn inddrevne, skulde tilvejebringe Leveattester for Børnene — skrevet to Attester, en for hvert af de paagældende Børn, der gik ud paa, at Børnene levede, hvilke Attester hun afskrev efter en hende af nysnævnte Medtiltalte leveret ældre, af Tiltaltes Fader, Skolelærer N. L. Nielsen i Ørtoft udstedt Attest samt underskrev med dennes Navn og daterede Ørtoft Skole henholdsvis den 6 og 26 Juni 1879, uden hendes Fader havde givet sit Samtykke dertil. Tiltalte har nærmere forklaret, at Johanne Cathrine Nielsen havde sagt, at det var ligegyldigt, om en saadan Attest blev skreven af Tiltalte eller af hendes Fader, samt at Tiltalte, der ikke betvivlede, at Børnene levede, og som ingen Fordel har havt af at skrive de nævnte Attester, i hvilke hun ikke har forsøgt at efterligne sin Faders Haandskrift, ikke antog, at hun ved sin ommeldte Fremgangsmaade foretog sig noget Ulovligt.

Ligeledes er det ved Tiltalte Else Kirstine Elisabeth Niensens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun, der ogsaa tjente paa Sæbygaard samtidig med de andre Tiltalte, har efter Opfordring af Tiltalte Johanne Cathrine Nielsen og alene af Velvillighed mod denne, der ikke kunde faa Tid til at gaa hjem og faa en Attest fra Skolelæreren, skrevet en lignende Leveattest som den ovennævnte for et af de omhandlede Børn efter en hende leveret ældre, af fornævnte Skolelærer Nielsen udstedt Attest samt underskrevet den med Skolelæreren's Navn N. L. Nielsen, ligesom hun daterede den Ørtoft Skole den 24 Oktober 1879; iøvrigt har hun nægtet at have kjendt Niensens Haandskrift, og idet hun efter sin Forklaring vidste, at det paagældende Barn, som hun kort i Forvejen havde set, levede, antog hun ikke, at det kunde gjøre Noget, at hun skrev en saadan Attest.

Endelig er det ved Tiltalte Johanne Cathrine Niensens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at hun har formaaet de to ovennævnte Tiltalte til at skrive de af dem omfklarede Attester, hvilke hun derefter maa antages at have indleveret paa Herredskontoret til Benyttelse ved Inddrivelsen af de ommeldte Alimentationsbidrag; men ogsaa hun har iøvrigt gjort gjældende, at hun ikke antog, at det, som hun har udtrykt sig, gjorde Noget, da Børnene levede, samt at der var saa lang Vej til Skolelæreren, saa at hun vanskelig kunde faa Tid til at komme til ham.

Af de Tiltalte er Niensine Marie Deodate Nielsen født den 10 Marts 1861, Else Kirstine Elisabeth Nielsen den 7 Marts 1858 og Johanne Cathrine Nielsen den 10 Juni 1852, og det

er ikke under Sagen oplyst, at nogen af dem tidligere have været tiltalt eller straffet.

Naar henses til, at Indholdet af de ovenmeldte Attester var stemmende med Virkeligheden, og at de Tiltalte maa antages at have handlet uden al svingagtig Hensigt, ligesom Attestationernes Betydning ikke beroede paa nogen den foregivne Udsteder ifølge hans Stilling tilkommende særegen Competence, saavelsom til, at det herefter samt efter Sagens Omstændigheder i det Hele, og deriblandt at de Tiltalte havde Anledning til at gaa ud fra, at Skolelærer Nielsen ikke vilde vægre sig ved at udstede Attesterne, ikke findes at kunne statueres, at de Tiltalte have maattet indse, at Attesternes Underskrivning med Nielsens Navn indeholdt en Ulovlighed, kunne de Tiltalte ikke anses ved deres ommeldte Forhold, der efter det Anførte ikkun vil kunne betragtes som en letsindig Benyttelse af en Andens Navn, at have overtraadt nogen Bestemmelse i Straffelovens 27 Kapitel, og da der heller ikke i bemeldte Lov findes nogen afgjørende Analogi, hvorefter Forholdet kunde anses for strafbart, ville de følgelig være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 1. Anlægsentreprenørerne for den lollandske
Jernbane, Tømmermester A. T. W. Scheitel og Entreprenør
H. J. Hansen (Højesteretssagfører Zahle)
contra
Murmester P. G. Lund (Ingen)

angaaende Betaling for Murarbejde m. v. ved Nakskov Station.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1879: De Indstævnte, Anlægsentreprenørerne for den lollandske Jernbane, Tømmermester A. T. W. Scheitel og Entreprenør H. J. Hansen, bør En for Begge og Begge for En til Citanten, Murmester P. G. Lund, betale 2211 Kr. 16 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 25 August 1875 til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører L. Jensen og Overretsprokurator Casse en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af dem henholdsvis den 13 Maj 1878 og den 4 August 1879 fremlagte Indlæg, der ere skrevne paa ustemplet Papir.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger Sagen alene Højesteret til Prøvelse for de Posters Vedkommende, med Hensyn til hvilke Indstævntes Paastand ved den indkandede Dom er tagen til Følge.

Selv om der maatte kunne gives Indstævnte Medhold i den Opfattelse af Forholdet, som han under Sagen har villet gjøre gjældende, og hvorefter hele det omhandlede Arbejde skulde være givet ham i samlet Entreprise for en fast Akkordsum — hvorved dog bemærkes, at den Opgjørelse, han efter Arbejdets Fuldførelse tilstillede Citanterne, ikke hvilede paa denne Opfattelse, men tvertimod fremtraadte som affattet paa Grundlag af en Beregning over »leverede Materialier« og »Arbejds løn efter Opmaalning« — findes dog hans Paastand om, at der intet Hensyn skal tages til den væsentlige Formindskelse, der er sket i det Forbrug af Cement, som var forudsat i hans saakaldte »Beregninger«, ikke at kunne billiges. Det maa nemlig anses oplyst og af Indstævnte erkjendt, at denne Formindskelse er bevirket ved, at Regjeringens og Jernbanebestyrelsens kontrollerende Ingeniør gav Tilladelse til, at der maatte anvendes en mindre cementholdig Mørtelblanding end den, der var forudsat i de af Citanterne affattede saakaldte Betingelser og i Indstævntes Beregninger; og, medens Indstævnte efter Proceduren ikke kan antages at have gjort nogen Indvending mod at benytte denne Tilladelse, kan det, navnlig i Følge en Højesteret forelagt, efter Dommens Af sigelse fremkommen Erklæring fra den nævnte Ingeniør, ikke betvivles, at det var Citanterne, hvem Tilladelsen blev meddelt. Da herved det omkontraherede Arbejde in ed begge Parter Samtykke var undergaaet en væsentlig Forandring, kunde Indstævnte i hvert Fald ikke længer have Krav paa Betaling for det oprindelig forudsatte, men alene for det virkelig forbrugte Kvantum Cement, og da han ikke har oplyst, at dette har oversteget det af Citanterne indrømmede og ham betalte, nemlig 75 Tdr., vil der ikke under denne Post kunne tilkjendes ham Noget. Derimod maa der, da det maa antages, at Formindsnelsen af Cementforbruget har medført et forøget Forbrug af Kalk og Grus, tilkomme Indstævnte Vederlag herfor, og da han paa en efter Omstændighederne fyldestgjørende Maade har oplyst, at det virkelige Forbrug af Kalk og Grus har medført en Udgift af henholdsvis 291 Kroner 50 Øre og 463 Kroner 33 Øre ud over, hvad han har faaet Betaling for, vil der, i Henhold til de af begge Parter nedlagte subsidiære Paastande, være at tilkjende ham de anførte Beløb af i Alt 754 Kroner 83 Øre med Rente deraf som paa staaet. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør En for Begge og Begge for En til Indstævnte betale 754 Kroner 83 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 August 1875 indtil Betaling sker, men forøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner og Indstævnte lige sa a meget.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanen, Murmester P. G. Lund, efter Stævning af 25 November 1876 oprindelig sagsøgt de Indstævnte, Anlægsentreprenørerne for den lollandske Jernbane, Tømmermester A. T. V. Scheitel og Entreprenør H. J. Hansen til En for Begge og Begge for En at betale ham et Beløb af 3016 Kr. 39 Øre med Renter og Omkostninger, som de i Følge tilstillet Opgjørelse skulde være liam skyldige for udført Murarbejde m. v. ved Nakskov Station, hvilken Paastand han imidlertid under Procedures Gang har modificeret derhen, at han har paastaet de Indstævnte tilpligtede in solidum at betale ham 2325 Kr. 16 Øre med Renter 5 pCt. fra Forligsklagens Dato, den 25 August 1875 til Betaling sker, idet han derhos har nedlagt en subsidiær Paastand, og i ethvert Fald paastaet dem tilpligtede at betale ham Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne for Citanens Tiltale og hos ham tillagt Sagens Omkostninger hver for sig med et klækkeligt Beløb.

Efterat de Indstævnte havde som Entreprenører overtaget Anlægget af den lollandske Jernbane, modtog Citanen under 4 September 1873 et Telegram fra Indstævnte Hansen saalydende: „Kan og vil Du overtage Nakskov Station, vi levere Mursten, Maler- og Tømmerarbejde, Støbegods, skal være færdig 1 Juli.“

Dagen efter besvarede Citanen ad telegrafisk Vej dette bekræftende og tog derefter til Kjøbenhavn, hvor han fik de foreløbig approberede Tegninger og Planer udleverede. Han tilstillede derefter under 19 September s. A. de Indstævnte „Beregninger til Opførelsen af Nakskov Banestation“, i hvilke den samlede Sum var ansat til 10,139 Rdl. 2 Mk. 9 Sk.

Under 21 s. M. tilskrev Indstævnte Scheitel paa de Indstævntes Vegne Citanen, at de antog hans Tilbud paa Murarbejdet til Stationsbygningen ved Nakskov, idet det tilføjedes, at de kun havde et Par mindre væsentlige Bemærkninger ved den tilsendte Beregning, hvorom der kunde forhandles mundtlig,

hvorhos det bemærkedes, at der paa Hovedbygningen vilde blive en Forandring, som dog med Hensyn til Omfanget af Arbejdet ikke vilde have nogen Indflydelse. I Henhold hertil tog Citanten til Naskov og overtog Opførelsen af bemeldte Stationsbygning, uden at der blev oprettet nogen yderligere skriftlig Kontrakt mellem ham og de Indstævnte.

Efter at Arbejdet var fuldført og antaget, tilstillede Citanten de Indstævnte en Opgjørelse, hvorefter der foruden Betaling for noget Ekstraarbejde til Beløb 167 Rdl. 1 Mk. 12 Sk. tilkom ham en Betaling af 10510 Rdl. 3 Mk. 6 Sk. De Indstævnte vilde imidlertid ikke erkjende denne Opgjørelses Rigtighed, idet der efter en af dem foretagen Opgjørelse kun foruden de ovennævnte 167 Rdl. 1 Mk. 12 Sk., om hvilket Beløb der ingen Uenighed foreligger, tilkom Citanten i Alt 9197 Rdl. 3 Mk. 3 Sk., hvilket Beløb udbetaltes ham. Da Citanten derved har anset sig brøsthølden, har han anlagt nærværende Sag, idet han har affattet en ny Opgjørelse, hvorefter der tilkommer ham 10705 Rdl. 4 Mk. 6 Sk., eller det af ham oprindelig fordrede Beløb af 1508 Rdl. 1 Mk. 3 Sk. eller nu 3016 Kr. 39 Ørø mere end efter de Indstævntes Opgjørelse, hvilket Beløb han imidlertid, som ovenfor bemærket, under Procedurens Gang, idet han har frafaldet forskjellige Poster væsentlig vedrørende den beregnede Arbejds løn, har nedsat til 2325 Kr. 16 Øre, der bestaar af følgende enkelte Poster, om hvilke altsaa Striden mellem Parterne drejer sig:

1) for 166 Tdr. Cement à 12 Kr.....	1992 Kr. ,, 0.
2) - 5 - Portland Cement à 13 Kr.	65 - ,, -
3) - 11 - Kalk à 5 Kr.....	55 - ,, -
4) - 394 - Grus à 20 Sk.....	164 - 16-
5) - Indmuring af et Pengeskab.....	27 - ,, -
6) - 2 Stkr. Jernvadske i Hovedbygningen	18 - ,, -
7) - 1 Laas til Hoveddøren.....	4 - ,, -
	2325 Kr. 16 0.

Hovedspørgsmaalet i Sagen drejer sig om, hvorledes den mellem Parterne indgaaede Kontrakt skal opfattes. Citanten har i saa Henseende forment, at der ved hvad der, som ovenfor fremstillet, var passeret mellem de Indstævnte og ham i Anledning af Arbejdets Overtagelse var truffet en Overenskomst mellem dem om, at han skulde overtage bemeldte Stationsbygning, afset fra de udtrykkelig undtagne Arbejder, i samlet Entreprise for den af ham tilbudte Sum, saaledes at kun senere Forandringer i de approberede Planer og Tegninger maatte medføre Forhøjelse af eller Nedsættelse i Summen og i Henhold til denne Opfattelse af Forholdet har han affattet sin Opgjørelse, medens de Indstævnte have gjort gjældende, at den af Citanten fremsendte Beregning kun er at betragte som et Overslag over

de Arbejder og Materialier , der vilde medgaa til Opførelsen, saaledes at Betalingen paa Grundlag af de i Beregningen opførte detaljerede Priser paa Materialier og Arbejdsløn skulde beregnes efter foretagen Opmaaling og de have derfor affattet deres Opgjørelse paa Grundlag af de af deres tilsynshavende Konduktør iværksatte Opmaalinger og hans Optegnelser med Hensyn til Kvantiteten af de brugte Materialier.

Til Støtte for sin Opfattelse af Overenskomstens Natur har Citanten fremhævet, at, da der ingen særlig skriftlig Kontrakt blev oprettet, maatte Entreprisen antages overtaget i Henhold til de af de Indstævnte udfærdigede trykte „almindelige Konditioner for Arbejder og Leverancer vedkommende Anlægget af den lollandske Jernbane“ samt „Betingelser gjældende for Udførelsen af Bygningsarbejder ved Anlægget af den lollandske Jernbane,“ hvilke i Marts og April 1873 udfærdigede Konditioner og Betingelser efter hans Mening aldeles bestemt forudsætte, at Underentreprenørerne overtage det paagjældende Arbejde som en samlet Entreprise for en bestemt Akkordsum.

De Indstævnte have derimod paastaet, uden dog mod Citantens Benægtelse at have ført noget Bevis derfor, at de under Forhandlingerne med Citanten udtrykkelig gjorde ham opmærksom paa, at Arbejdet skulde præst er es efter Opmaaling, hvorhos de have gjort gjældende, at selve Indholdet af Citantens „Beregninger“ klart viser, at disse ikke kunde opfattes som et Tilbud om Overtagelsen af et Akkordarbejde for en samlet rund Sum, men derimod som et Slags Priskurant, hvorefter han tilbyder at overtage Arbejdet, hvilket skulde fremgaa dels af at flere Poster ikke vare udførte med Tal, uagtet de skulde leveres af Citanten, dels af de anførte detaljerede Priser, som vare unødvendige, naar der var Tale om en samlet Entreprise, dels endelig af, at Beregningerne mangle den absolut nødvendige Passus for at konstituere Begrebet om et forpligtende Overslag, at Vedkommende tilbyder eller forpligter sig til at udføre de omhandlede Arbejder og levere Materialierne for den beregnede Sum. De Indstævnte have derhos ikke villet erkjende, at de ovennævnte af dem udfærdigede „Konditioner og Betingelser“ forudsætte Arbejdets Udførelse i samlet Entreprise, idet man i det Højeste af disse skulde kunne udlede, at de ogsaa skulle finde Anvendelse i saadant Tilfælde.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere end at der maa gives Citantens Opfattelse af det herhen hørende Spørgsmaal Medhold. Det maa anses in confesso mellem Parterne, at de nævnte „Konditioner og Betingelser“ blive udleverede til Citanten under de mellem Parterne stedfundne Forhandlinger om Overtagelsen af Arbejdet, og det maa derefter antages, at Kontrakten mellem dem er afsluttet i Henhold til disse Konditioner og Betingelser, der efter Rettens Skjøn bestemt forudsætte, at Underent repre-

nørerne overtage Arbejdet i Entreprise for en samlet Akkordsum. Dette fremgaar ikke alene af, at der i Konditionerne og Betingelserne stedse tales om Entreprenører og Akkordsum, men ogsaa af flere af de enkelte Bestemmelser, der kun passe under Forudsætning af, at Arbejdet er overtaget i Entreprise, deriblandt Bestemmelserne i Betingelsernes § 5 om, at Entreprenørerne ere forpligtede til at udføre saadanne Forandringer, som de Indstævnte under Arbejdets Udførelse ønske foretagne i de paa Tegningen angivne Arbejder mod særskilt Ekstrabetaling (respektive Afdrag) efter de for lignende Arbejder almindelig gjældende Priser, og de om Forskud og Betaling givne Bestemmelser, i hvilke der Intet findes om endelig Betaling efter Opmaaling af Arbejdet. Selv om det nu maa erkjendes, at der selvfølgelig Intet var til Hinder for, at de Indstævnte kunde have indgaaet Overenskomster med Andre om Overtagelsen af visse Arbejder mod Betaling efter Opmaaling, findes det dog, at de ovennævnte Konditioner og Betingelser saa bestemt forudsætte samlet Akkord, at det i hvert enkelt Tilfælde maatte paaligge de Indstævnte at godtgjøre, at en særlig Overenskomst om Betaling efter Opmaaling var vedtaget. Dette have de imidlertid, som ovenfor bemærket, ikke i nærværende Tilfælde godtgjort, og de have end ikke under Sagen gjort gjældende, at der var stiftet nogen nærmere Overenskomst med Citanten om Maaden, hvorpaa Opmaalingen eller Kontrollen med Forbruget af Materialierne skulde finde Sted, eller at Citanten eller hans Tilsynshavende var givet Lejlighed til at være tilstede og varetage sit Tarv ved den af Konduktøren iværksatte Opmaaling, og forsaavidt de Indstævnte have forment, at selve Tilbudets Indhold og Form skulde godtgjøre, at det var Meningens, at Betalingen skulde finde Sted efter Opmaaling, finder Retten ikke denne Anskuelse tilstrækkelig begrundet, idet de af Citanten fremsendte saakaldte „Beregninger“ findes nærmest at maatte opfattes som et bindende Tilbud om at overtage Arbejdet for den i Beregningerne anførte samlede Sum, saaledes at han vilde være uberettiget til, afset fra senere Forandringer i Planer og Tegninger, at fordre yderligere Betaling, selv om der maatte være medgaaet flere Materialier eller mere Arbejde end af ham beregnet og paa den anden Side var berettiget til hele Summen, naar Arbejdet var udført og antaget.

Selv under den Forudsætning, at Citantens Opfattelse af den almindelige Karakter af Forholdet imellem ham og de Indstævnte lægges til Grund ved Opgjørelsen af Mellemværendet, have de Indstævnte imidlertid forment, at Citanten ikke kan gjøre Fordring paa det af ham paastaede Beløb, idet de ved Siden af fornævnte almindelige Spørgsmaal have fremført forskellige Indsigelser mod de enkelte Poster. De have saaledes protesteret imod, at Sagen afgjøres paa Grundlag af den Op-

gjørelse, Citanten først har fremlagt her under Sagen, idet de have forment, at Citanten under alle Omstændigheder maatte være bundet ved den af ham de Indstævnte tilstillede Opgjørelse. Det maa i saa Henseende anses uomtvistet mellem Parterne, at af de ovennævnte enkelte Differenceposter vare Post 2 samt Posterne 5—7 til samlet Beløb 114 Kr. ikke opførte paa Citantens første Opgjørelse, men ere først medtagne paa den her under Sagen fremlagte Opgjørelse, i hvilken Henseende Citanten har gjort gjældende, at han ved Affattelsen af den oprindelige Opgjørelse, som han efter Begjæring af de Indstævnte vil have fremskyndet, har forglemt disse Poster. Der findes imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten maa anses bunden ved den af ham til de Indstævnte indsendte Opgjørelse, som de benægte at have forlangt fremskyndet, saaledes at han ikke nu mod de Indstævntes Indsigelse kan fordre Betaling for de paa hin Opgjørelse ikke modtagne Poster, og det bliver herefter unødvendigt at gaa nærmere ind paa de iøvrigt fra de Indstævntes Side fremsatte Indsigelser mod disse Poster. Der vil herefter være at fradrage Citantens Fordring 114 Kr.

De Indstævnte have dernæst, forsaavidt angaar den første Post paa 1992 Kr., som fremkommer ved, at Citanten i Overensstemmelse med „Beregningerne“ paa sin Opgjørelse har opført 241 Tdr. Cement, medens de Indstævnte kun have beregnet 75 Tdr. Cement, der er det Kvantum, der ifølge deres tilsynshavende Konduktørs Opgivelse skal være forbrugt, altsaa en Forskjel af 166 Tdr. à 12 Kr., paastaet, at Citanten under ingen Omstændigheder kan gjøre Fordring paa dette Beløb, idet den Omstændighed, at der er forbrugt mindre Cement end paaregnet, er begrundet i, at Kontrollen efter Overenskomst med Indstævnte Hansen lod sig nøje med en mindre cementholdig Mørtelblanding end den, der oprindeligt var forudsat at ville blive forlangt, hvorved der var sket en saa væsentlig Forandring i de Forudsætninger for Materialets Beskaffenhed, hvorfra Parterne vare gaaede ud ved Akkordsummens Fastsættelse, at dette i Mangel af anden Aftale maatte medføre et tilsvarende Afslag i Akkordsummen. Da de Indstævnte imidlertid ikke imod Citantens Benægtelse have godtgjort, at det var paa Foranledning fra deres Side, at Kontrollen gik ind paa at lade sig nøje med en mindre cementholdig Mørtelblanding, og da de end ikke have paastaet, at der mellem dem og Citanten var truffet nogen Overenskomst om Nedsættelse af Akkordsummen i Anledning af det mindre Forbrug af Cement, der blev muligt ved den Maade, hvorpaa Kontrollen stillede sig til dette Spørgsmaal, samt da det er in confesso, at de omhandlede Bygninger saavel af de Indstævnte som af Kontrollen ere antagne, uagtet det var de Indstævnte bekendt, at der var anvendt en mindre cementholdig Mørtelblanding end oprindeligt forudsat, findes de derved fremkomne Besparelser

at maatte komme Citanten som Entreprenør til Gode, idet denne Besparelse af Cement i Mørtelblandingen, der iøvrigt efter Citantens Anbringende, som de Indstævnte ikke have modbevist, ikke er saa stor, som af dem paastaet, og som derhos har indført en større Forbrug af Kalk og Sand, ikke kan betragtes som en saadan „Forandring i de paa Tegningen angivne Arbejder“, at der derfor i Henhold til Betingelsernes § 5 kan fordres Afdrag i Akkordsummen.

Naar endelig de Indstævnte med Hensyn til Posterne 3 og 4 til samlet Beløb 219 Kr. 16 Øre har forment, at den Del af dette Beløb, der vedkommer Vognhuset, for hvilket der paa Citantens Opgjørelse er opført for Kalk og Grus et samlet Beløb af 140 Kr., ikke kan tilkomme Citanten, fordi Vognhuset henhørte under den oprindelige Kontrakt, kan der intet Hensyn tages til denne Indsigelse, da de Indstævnte ikke, skjøndt dertil opfordrede af Citanten, have fremlagt de oprindelige Tegninger, der laa til Grund for Kontrakten, til Oplysning om, hvorvidt disse omfattede Vognhuset, og Citantens Paastand, der forsaavidt er bygget paa, at bemeldte Vognhus ikke var medtaget paa de oprindelige Tegninger og altsaa var et Ekstraarbejde, hvilket bestyrkes derved, at bemeldte Arbejde ikke ses at være optaget i Citantens Tilbud eller Overslag, vil derfor være at give Medhold.

Som Følge af alt Foranstaaende ville de Indstævnte have in solidum at betale til Citanten 2211 Kr. 16 Øre med Renter, som paastaet, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører L. Jensen og Overretsprokurator Casse en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham henholdsvis den 13 Maj 1878 og den 4 Avgust 1879 fremlagte Indlæg, der ere skrevne paa ustemplet Papir.

Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 126.

Advokat Hindenburg
contra

Jacob Pedersen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Hirschol m Birks Ekstrarets Dom af 19 November 1880: Arrestanten Jakob Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa betaler han ogsaa alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor her for Retten, Prokurator Wodschou og Sagfører Raaschou, 10 Kr. til hver, foruden Diæter til Begge

øfter Amtets nærmere Bestemmelse samt endvidere i Salær til den subsidiære Defensor, Overretsprokurator Maag, 4 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Februar 1881: Birkethingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Simonsen, betaler Arrestanten Jacob Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instans ved Hirschholm Birks Ekstraret paadømte Sag tiltales Arrestanten Jacob Pedersen for Tyveri, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der er bestyrket ved det i Sagen iøvrigt Fremkomne, tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han, der fra den 1 Juni f. A. var antagen som Tjener hos Kaptajn Dinesen paa Rongstedlund, har tilegnet sig et Piberør og et Pibehoved, hvilke Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til 3 Kr., tilhørte fornævnte hans Husbond, og som henlaa paa et Pulterkammer, til hvilket han ellers ingen Adgang havde, men til hvilket Døren, efter Arrestantens Erklæring, som der efter Omstændighederne ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste, skal have staaet uafloaset, dengang Arrestanten tilegnede sig de ommeldte Gjenstande. Arrestanten, der er født den 21 April 1856 og ikke ses at være tidligere tiltalt eller straffet, findes herefter med Rette ved Underrettens Dom at være anset efter Straffelovens § 228, hvorimod Straffen efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, i Stedet for som i Underrettsdommen sket til 4 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelsen hermed vil Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, være at forandre, hvorhos det bemærkes, at Arrestantens Forhold med Hensyn til forskjellige andre i hans Besiddelse forefundne Gjenstande, for

hvis Vedkommende der under Sagen er rejst Spørgsmaal om, hvorvidt han er kommet i Besiddelse af dem paa lovlig Maade, saavel som et Arrestanten paasigtet Forsøg paa Tyveri i den i Kongsted Kro værende Kjøbmandshandel ikke foreligger Overretten til Bedømmelse, eftersom Arrestanten forsaavidt ikke er funden strafskyldig ved Underrettens Dom, og denne alene er appelleret efter Domfældtes Begjæring.

Mandagen den 11 April.

Nr. 133.

Advokat Hindenburg
contra

Hans Jensen (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Helium Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 31 December 1880: Arrestanten Hans »Jensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han de af hans Arrest og Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bentzen, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Holm, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Februar 1881; Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans »Jensen for Tyveri, og er det i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der

var indlagt paa den i Bælum-Solbjerg Sognekommune tilhørende Fattiggaard Nørgaard har sammesteds i forrige Sommer og Efteraar, tildels medens han var bortgaaet fra Fattiggaarden og havde taget Ophold i en ved Gaarden værende Granplantage, begaaet følgende Tyverier.

Arrestanten har 2 Gange om Natten skaffet sig Adgang til Gaardens Mejeri ved at krybe ind igjennem en tæt ved Jorden anbragt Luftningslem, der stod aaben og der tilvendt sig ialt ca. 1/3 Pd. Smør og af Mælkebøtterne drukket et Par Potter Mælk, ligesom han en Eftermiddag gjennem uafleasede Døre er gaaet ind i Bagestuen, hvor han tilvendte sig et Rugbrød, hvilke Gjenstande tilsammen ere ansatte til Værdi 3 Kr.

Fremdeles er han en Aften gjennem en aabenstaaende Bagdør gaaet ind i Laden, hvor han tilvendte sig en til 2 Kr. vurderet Hakkelsesæk, som han skar itu; nogle Rester af denne Sæk ere komne tilstede og udleverede til Fattiggaardens Bestyrer. Arrestanten har derhos fra en paa Væggen i Svinestien ophængt Kasse tilvendt sig en Fattiglem Chr. Thomsen tilhørende Portemonnæ, hvori 2 Kr. og nogle Smaa penge, samt halvanden Rulle Skraatobak og fra Loftet over Svinestien, hvor han en Nat igjennem en aabenstaaende Lem var søgt ind for at tage Leje i Halmen, har han taget en bemeldte Chr. Thomsen ligeledes tilhørende Flaske Brændevin. Portemonnæen, som er anset værdiløs, har Arrestanten bortkastet, og Pengene samt de andre Gjenstande, der tilsammen ere ansatte til en Værdi af 1 Kr. 55 Øre, har Arrestanten forbrugt.

Fra Muren paa et af Gaardens Udhuse tilvendte Arrestanten sig en sammesteds ophængt, Tjenestekarl Jens Peder Pedersen tilhørende til 1 Kr. vurderet Lærredsfrakke, hvilken Frakke under Sagen er bragt tilstede og udleveret Bestjaalne.

Arrestanten har ogsaa været mistænkt for flere Tyverier paa Fattiggaarden, ligesom han, da han forlod samme, medtog en Fattigvæsenet tilhørende Skjorte, men da han ikke ved Underrettsdommen er anset med Straf for hans Forhold i saa Henseende, og Dommen alene er indstævnet for Overretten efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om at idømme ham Straf under denne Del af Sagen.

Samtlige Bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning.

Derimod vil Arrestanten — der er født i Aaret 1846 og som gjentagne Gange har været straffet for Ejendomsindgreb, navnlig fire Gange for Tyveri, senest for denne Forbrydelse fjerde Gang begaaet i Folge Hellum-Hin角度 Herreders Ekstra- retsdom af 14 Februar 1873 efter Straffelovens § 232 samt for Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittegods efter samme Lovs § 253 og § 247 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, hvorefter Arrestanten ved samme Rets Dom af 30 December 1878 har

været straffet for Bedrageri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — for sit øvrige ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 232 tildels sammenholdt med § 229 Nr. 4 med Hensyn til de ovennævnte i Mælkestuen begaaede Tyverier, og da hans Straf ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 10 Kr. til hver.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Nr. 122. Etatsraad Buntzen
contra
Pehr Andersson (Defensor Hindenburg),
 for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Grenaa Kjøbstads samtNørre og enDel afSønder Herreds Ekstrarets Dom af 16 November 1880: Arrestanten Pehr Andersson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar og Arrestantinden Anna Marie Andersson, Arrestanten Pehr Andersons Hustru, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. I Erstatning bør de En for Begge og Begge for En betale til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 1350 Kr. og til Brandforsikkringselskabet „Danmark“ 1292 Kr. 27 Øre. Derhos bør de En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Møller, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Lunøe, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden tre Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 6 Maj 1880.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolseoretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 8-9.

Mandagen den 11 April.

Nr. 122.

Etatsraad Buntzeu
contra
Pehr Andersson.

Viborg Landso ver rets Dom af 7 Februar 1881: Arrestanten Pehr Andersson og dennes Hustru, Arrestantinden Anna Maria Andersson, bor hensættes til Forbedringshusarbejde, den Første i 4 Aar og den Sidste i 3 Aar. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 1354 Kr. og til Brandforsikkrings-selskabet „Danmark“ 1326 Kr. 27 Øre samt Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og“ iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

1 Henhold til de i den indankede Dom for Pehr Anderssons Vedkommende anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citatet af Straffelovens § 46 findes at maatte bortfalde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Schæfer Pehr Andersons og dennes Hustru, Arrestantinden Anna Maria Andersson, for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten—der tilligemed sin Hustru og en Plejedatter beboede en Lejlighed i et Hofjægermester Benzon tilhørende udenfor Hovedgaarden „Benzon“ beliggende Hus, hvori ogsaa Gaardens Kudsk Lars Andersen med Hustru og tre Børn havde Bolig — Natten mellem den 21 og 22 September f. A. Kl. 2 har efter foregaaende Aftale med sin Hustru sat Ild paa bemeldte Hus. Efter de Tiltaltes Forklaringer vare de, uden at nogen af dem kan erindre, hvem der først fremkom med Forslag desangaaende, allerede før sidste Høst bievne enige om at sætte Ild paa Huset, for at de, naar deres Løsøre, der var assureret for 802 Kr., brændte, kunde faa Assurancesummen udbetalt og derefter udvandre fra Landet. Efterat denne Aftale var truffen, skjulte Arrestanten et ham tilhørende Ulir, en Uldtrøje og en Barberkniv paa forskellige Steder i og ved Hovedgaarden „Benzons“ Udbygninger samt bragte et Stykke Tøj og nogle Klædningsstykker til Sverrig i den Hensigt at unddrage disse Gjenstande, som efter hans Forklaring tilsammen havde en Værdi af 102 Kr. 50 Øre, fra Ildbranden, men desuagtet senere angive dem som brændte, for paa denne Maade at tilvende sig større Fordel, og har Arrestantinden under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør vedgaaet, at det forinden var aftalt mellem dem, at hun saavel under de Forhør, der kunde ventes at blive optagne efter Branden, som ved Beregningen af Brandskadeserstatningen skulde lægge Dølgemaal paa, at de ommeldte Effekter vare forstukne, og at hun var sin Mand behjælpelig ved Indpakningen af de Gjenstande, der bleve forstukne i Sverrig. Den 21 September lod Arrestantinden, der af sin Mand havde faaet de fornødne Penge til Indkjøbet, deres Plejedatter købe noget Stenolie til Afbenyttelse ved Ildspaaættelsen, og bleve de Tiltalte derpaa samme Dags Aften enige om, at Ildspaaættelsen skulde finde Sted den paafølgende Nat. Om Natten Kl. 2 stode de Tiltalte, der om Aftenen vare gaaede tilsengs og derefter havde sovet i nogen Tid, begge op af Sengen, og efterat Arrestanten, der havde sagt til sin Hustru, at nu vilde han sætte Ild paa, havde dyppet en Træpind, der var ca. 1¹/₄ Kvarter lang og af Tykkelse som en tyk Tommelfinger, i noget af den kjøbte Stenolie, som hans Hustru heldte ud i en Underkop, steg han, der ikke vilde aabne Dørene for ikke at gjøre Støj, medtagende den ovennævnte Træpind og en Æske med Tændstikker, ud af et Vindue i Dagligstuen og gik derpaa ud i Husets Have, hvorfra der er Indgang til et Rum i Huset, der af ham og

hans Hustru benyttes som Hønsehus. I dette Rum steg han op paa en Stige, der fører op paa Loftet, antændte ved Hjælp af sine Tændstikker den medtagne Træpind, som han benyttede, for at det skulde vare længe inden Ilden brød ud, og som han stak ind i Straataget over sit Sovekammer og vendte derpaa tilbage til sin Dagligstue ad samme Vej, ad hvilken han havde forladt samme. Derpaa gik han og hans Hustru atter tilsengs, men da de noget efter hørte Ildens Bragen, stode de atter op, hvorefter Arrestanten bar sin Plejedatter ud af Huset og kaldte paa Lars Andersen og dennes Familie. Samtlige Beboere kom uskadte ud af Huset og ligeledes reddedes en Del af deres Klæder samt nogle Lars Andersen tilhørende Penge og noget af hans Indbo, men derimod nedbrændte Huset, der var assureret i Landbygningernes almindelige Brandforsikkring for 1440 Kr., fuldstændigt, og ligeledes brændte den største Del af Arrestantens og Lars Andersens Løsøre, idet navnlig Sidstnævnte mistede Gjenstande til en Værdi af 1307 Kr. 27 Øre, hvilket Beløb imidlertid senere er blevet ham erstattet af Brandforsikkrings-selskabet „Danmark“, hvor hans Indbo var assureret. Iøvrigt have de Tiltalte udsagt, at de vel indsaa, at Ildspaesættelsen, naar der ikke blev truffet Foranstaltning til at vække Lars Andersen, dennes Hustru og Børn, kunde medføre Fare for disses Liv, men at de netop derfor havde indrettet sig saaledes ved Ildspaesættelsen, at de kunde hindre og virkelig ogsaa hindrede, at saadan Fare opstod.

Direktionerne for Landbygningernes almindelige Brandforsikkring og for Brandforsikkrings-selskabet „Danmark“, der i Anledning af Branden have maattet udbetale i Brandskades erstatning m. m. henholdsvis 1354 Kr. og 1326 Kr. 27 Øre, have paastaet sig de ovenmeldte Beløb erstattede.

For deres omhandlede Forhold ville de Tiltalte, der efter deres Forklaringer ere fødte i Sverig, Arrestanten i Aaret 1844 og Arrestantinden i Aaret 1842 og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede her i Landet, hvor de efter Sagens Oplysninger maa antages uafbrudt at have havt Ophold siden Foraaret 1875, være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 281 og § 259, jfr. § 46, samt Arrestantinden efter samme Lovs § 281, jfr. § 48, og § 259, jfr. §§ 46 og 54, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for Arrestanten i 4 Aar og for Arrestantinden i 3 Aar.

Nr. 124.

Advokat Klubien

contra

Thomas Bengtson (Defensor Buntzen),

Kj ær Herreds Ekstrarets Dom af 11 Januar 1881: Arrestanten Thomas Bengtson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, saa udreder Arrestanten og i Erstatning til Husmand Christen Jakobsen paa Vester haine Enge et Beløb af 35 Kr. 11 Øre samt afholder alle de af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, deriblandt i Salærer til Aktor, Prokurator A. Bentzen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Land so verrets Dom af 14 Februar 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet hverken Aktionsordren eller den Maade, hvorpaa Sagen er indanket til Overretten saavel som til Højesteret, kan være til Hinder for, at det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede, Forhold henføres under den rette Lovbestemmelse, maa han for dette Forhold, selv om hans egen Forklaring lægges til Grund, være at anse efter Straffelovens § 243. Hans Straf findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Thomas Bengtson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fem Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Thomas Bengtson for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der, skjøndt han

erkjender, at han ikke var trængende, havde besluttet sig til at begaa Tyveri hos Husfæster Christen Jacobsen, der er en gammel Mand, og som, efter hvad Arrestanten, der tidligere havde arbejdet for ham, vidste, boede ene i et Hus paa Vesterhalne Enge, har den 9 November f. A., efterat det var blevet mørkt, indfundet sig ved bemeldte Hus, hvor han foreløbig lagde sig i en Høstak tæt ved Huset.

Medens han laa her, saa han Jacobsen slukke sit Lys, og efter derpaa at have ventet nogen Tid, indtil Jacobsen, som han antog var gaaet i Seng, efter hans Beregning kunde være falden i Søvn, steg han ved Hjælp af en Stige, der stod ved den vestre Ende af Huset, men som han flyttede hen til den østre Ende, hvor han vidste der var et lille Hul i Taget, gjennem dette, som han forinden havde gjort større, ned i Husets Lade. Her brækkede han Slaglen af en Plejl for at have noget at slaa fra sig med, dersom Jacobsen mod Formodning skulde vaagne, inden han havde fuldført sit Tyveri, og gik derpaa fra Laden gjennem en uaflaaset Dør ind i Stuen, hvor Jacobsen laa nøgen i Sengen. Efter Jacobsens Forklaring gik Arrestanten straks hen til hans Seng og slog ham, der havde sat sig op i Sengen, baade i Hovedet og paa Armene, trak ham derpaa ud paa Gulvet og vedblev, idet han sagde, at nu skulde han ordentlig faa, at slaa løs paa ham, indtil det lykkedes Jacobsen at undløbe, men Rigtigheden af denne Forklaring har Arrestanten ikke villet erkjende, hvorimod han, hvis Anbringende i saa Henseende maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, har paa-staaet, at Jacobsen straks, da Arrestanten kom ind i hans Værelse, sprang ud af Sengen og ind paa Arrestanten, der da uden at kaste ham om paa Gulvet og uden at sige Noget til ham, slog løs paa ham med Slaglen uden at vide, hvor han traf, indtil Jacobsen, af hvem han ikke fik noget egentligt Slag, løb ud i Tørvehuset og derfra ud af Huset. Arrestanten tilvendte sig derefter Jacobsens Pengepung, hvori der efter Jacobsens Forklaring var 7 Kr., men efter hvad Arrestanten har paa-staaet kun 5 Kr. 11 Øre, hvilken Pengepung hang fastbundet ved en i et Skab siddende Nøgle, som han rykkede fra, en Tikrone-seddell, der beroede i en i nævnte Skab værende Skuffe, en paa Væggen hængende Frakke samt et Par ved Sengen staaende Basartræsko, hvilke sidste han tog paa, idet han, der efterat have udført Tyveriet forlod Huset ved at gaa ud gjennem en af Dørene, bortkastede sine egne Træsko i Nærheden af Huset. Jacobsen, der efterat være undløben havde kaldt Folk til Hjælp, men som først kom tilstede med disse efterat Arrestanten havde forladt hans Hus, var bleven en Del forslaaet i Hovedet og paa sin højre Arm, der i den nærmeste Tid efter Overfaldet var stiv samt vanskelig at bevæge, og endnu i et Forhør den 19 November bar han Mærker af de ham tildelte Slag, navnlig et lille

overfladisk Saar oven i Issen, men efter hans Forklaring i et Forhør den 21 December var han da helbredet.

Efter Arrestantens Forklaring har han, der under sin Omflakken omkring i Landet den paafølgende Nat vil have fortrudt sin Gjerning, den næste Morgen kastet de stjaalne Gjenstande med Undtagelse af Træskoene i Ryaa. Derimod ere Træskoene, som han den næste Dag bortbyttede mod et Par andre Træsko, bragte tilstede under Sagen og efterat være ansatte til en Værdi af 1 Kr. 66 Øre, udleverede Jacobsen, der for de øvrige stjaalne Gjenstande har paastaaet sig tilkjendt en Erstatning af 35 Kr. 11 Øre.

Idet der nu ikke i Underretsdommen, der alene er paaanket i Følge Domfældtes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ved Bedømmelsen af Arrestantens Forhold er taget Hensyn til den af ham mod Jacobsen udøvede Vold — hvad Aktionsordrens Indhold iøvrigt heller ikke tilstedede — vil der ikke her for Retten kunne blive Spørgsmaal om at tilregne Arrestanten hans ovennævnte Forhold anderledes end som Indbrudstyveri efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og 5, og Arrestanten — der har opgivet at være født i Sverig i Aaret 1851 og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet her i Riget, hvor han maa antages at have havt stadigt Ophold i ca. 15 Aar — vil derfor være at anse efter bemeldte Straffebestemmelser med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 15 Kr. til hver.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Onsdagen den 20 April.

Nr. 88.

Advokat Nellemann

contra

Jesper Laurits Kjeldsen (Defensor Klubien),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 November 1880: Tiltalte Jesper Lauritz Kjeldsen bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder Salær til Aktor, Prokurator Kaas,

20 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, for en Del efter den indankede Doms Afsigelse erhvervede, Oplysninger har Tiltalte ikke blot efter Undersøgelsens Begyndelse vedblivende i et betydeligt Omfang under de i Dommen angivne i hvert Fald vildledende Benævnelser solgt en Vare, som han efter sin egen Tilstaaelse vidste var kunstigt Smør, men det maa ogsaa antages, at han har været vidende eller i al Fald havt sikker Formodning om, at det Samme var Tilfældet med den Vare, som han forinden Undersøgelsens Begyndelse solgte under Benævnelsen «fint Smør», Det maa derfor billiges, at han er anset efter Straffelovens § 257, men efter Omstændighederne findes Straffen ikke at burde bestemmes til mindre end en Bøde paa 300 Kr. eller subsidiært 30 Dages simpelt Fængsel. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jesper Laurits Kjeldsen bør til Statskassen bøde 300 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politiretens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende : Under nærværende Sag tiltales Jesper Lauritz Kjeldsen for bedrageligt Forhold.

Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte, der har Borgerskab som Høker og Grosserer her i Staden, siden Begyndelsen af indeværende Aar har i sin Butik havt udstillet til Salg og i ikke ringe Omfang forhandlet et i Stykker paa 1 Pd. afvejet, i Lærred indpakket Produkt, der ved paahæftede Sedler benævnedes først „Fint Smør, emballeret i Lærred paa Produktionsstedet⁴⁴ og fra den Tid Undersøgelsen i nærværende Sag begyndte „Fint Sparesmør¹⁴ — Prima-Wiener-Sparbütter — „emballeret i Lærred paa Produktionsstedet⁴⁴ eller „Fremmed! Bedre

end Dansk til samme Pris“, som har vist sig ikke at være Smør, tilvirket af Mælk, men et af andre Fidtstoffer tilvirket Kunstprodukt, der vel iøvrigt i sin kemiske Sammensætning har Lighed med Smør, men hvor dog de anvendte Fidtstoffer, der udgjøre Hovedbestanddelen, ikke uvæsentlig afvige fra Smørrets Fidtstoffer, der navnlig indeholde en betydelig mindre Mængde uopløselige, men derimod en rigelig Mængde opløselige flygtige Fidsyrer, hvorved det i Næringsværdi maa antages at staa tilbage for Smør.

Med Hensyn til at ommeldte Produkt, som Tiltalte oprindelig solgte for 1 Kr. 10 Øre pr. Pd., men efter Undersøgelsens Begyndelse for 80 Øre pr. Pd., har han forklaret, at det i afvejet og emballeret Tilstand er solgt ham af et tysk Handelsfirma for en Pris af ca. 70—90 Øre pr. Pd. som fint besparende Smør, uden at det blev omtalt, om det var egentligt Smør eller et derfra forskjelligt Produkt, og at han heller ikke gjorde noget Spørgsmaal i saa Henseende, idet han antog, at det var amerikansk og nøjedes med, at vedkommende Firma leverede ham Afskrift af en tysk Analyse af Stoffets Sammensætning, og at han vel tænkte, at det tilberedtes paa anden Maade og mulig tillige af andre Bestanddele end egentligt Smør, men at han dog ikke har været paa det Bene hermed, førend han ved Undersøgelsens Begyndelse blev oplyst herom, og at han beroligede sig med, at det efter den ommeldte Analyse og hans eget Skjøn var ligesaa godt som almindeligt Smør.

Ligesom Tiltalte imidlertid saaledes fra først af har havt Tvivl, om det af ham forhandlede Produkt var Smør, men desuagtet har forhandlet samme under saadan Benævnelse, saaledes har han, som anført, fortsat Salget under lignende urigtige Benævnelser, efterat være kommen til Kundskab om, at Produktet ikke var egentlig Smør, og da han har maattet forudsætte, at Køberne kun have handlet i Tillid til, at den paagjældende Vare var, hvad den udgaves for at være, og det ikke kan komme i Betragtning, om Tiltalte har anset denne for ligesaa god som Smør, maa han anses herved at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, der vil paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 257, og findes den Straf, som Tiltalte, der er født den 26 Januar 1836 og ikke funden forhen straffet, efter det Foranførte har forskyldt, efter Omstændighederne at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 100 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden Exekutionsfristens Udløb til simpelt Fængsel i 10 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder Salær til den beskikkede Aktor, Prokurator Kaas, 20 Kr., medens intet Salær vil være at tilkjende den beskikkede Defensor, Prokurator Kalko, da han ikke herom har nedlagt Paastand.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Torsdag den 21 April.

Nr. 119.

Advokat Klubin

contra

Rasmus Peter Andersen (Defensor Levinsen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 262, jfr. Konkurslovens § 148, samt for Overtrædelse af Fr. 1 Juni 1832 § 7.

Fredericia Kjobstads Ekstrarets Dom af 9 December 1880: Tiltalte Detajllist Rasmus Peter Andersen bør hensættes i simpelt Fængsel i en Maaned og betale en Bøde til Justitskassen stor 22 Kr. 66 Øre, samt alle af Sagen flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Anklageren, Sagfører Pagh, 12 Kr. og til Forsvareren, Overretssagfører Rothe, 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovh'ge Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Januar 1881: Tiltalte Rasmus Peter Andersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte ikke er antaget at have paadraget sig Strafansvar efter Konkurslovens § 148.

Ligeledes findes Tiltalte at maatte frifindes, forsaavidt han forøvrigt er sigtet for uordentlig Bogføring. I denne Henseende bemærkes, at det af Sagens Oplysninger fremgaar, at han har gjort sine Primanoteringer indtil Fallittens Udbrud, og vel har disses Overførsel til de af ham dertil indrettede tvende Bøger ikke været foretaget for Tiden efter den 1 Januar 1880, hvorhos hans Bøger, der vare uavtoriserede, have været førte efter et mangelfuldt System og navnlig ikke gave tilstrækkelig Oplysning om hans Kreditorer; men efter samtlige forhaandenværende Omstændigheder, derunder indbefattet Beskaffenheden af hans Forretning, mangler der dog tilstrækkelig Føje til at tilregne Tiltalte, der forøvrigt maa antages at have ført sine Bøger paa en ordentlig Maade, de foran berørte Mangler som grove Uordener i Henseende til Førelsen af hans Handelsbøger.

Som Følge heraf, og idet der ikke under nærværende Justitssag vil kunne idømmes Tiltalte Ansvar efter Fr. 1 Juni 1832 § 7, fordi de af ham førte Handelsbøger ikke have

været avtoriserede, vil der i det Hele være at tillægge ham Frifindelse, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Peter Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag er Dctajllist Rasmus Peter Andersen sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 262 jfr. Konkurslovens § 148, samt for Overtrædelse af Fr. 1 Juni 1832 § 7.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, der er født i Aaret 1836 og som med Undtagelse af, at han — efter hvad han har erkjendt — i 1879 har været idømt en Bøde af 100 Kr. for udvist Uagtsomhed, hvorved der foranlediges Ildebrand i hans Lager, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, drevet Detajlhandel i Fredericia siden Februar 1861, indtil han den 4 Juni 1880 overgav sit Bo til Konkursbehandling, og i Følge den af Kurator i Boet i Henhold til Konkurslovens § 78 udarbejdede Status, beløb Boets Aktiver sig til i Alt 2180 Kr. 25 Øre, medens dets Passiver udgjorde 6037 Kr. 36 Øre, hvorved der fremkom en Underbalance af 3857 Kr. 11 Øre, hvilken dog maa antages efter Udfaldet af Varelagerets Realisation at være bleven nedbragt med omtrent 1200 Kr. Efter den af Kurator og Kreditorudvalget afgivne Beretning har det været umuligt at komme til rigtig Kundskab om Aarsagen til Fallitten og om Forretningens Gang i de sidste Aar før denne, hvilket navnlig maa antages begrundet i mangelfuld Bogføring fra Tiltaltes Side.. Af Handelsbøger har Tiltalte ved Fallitens Udbrud afleveret en Kassebog, der er ført fra 1 Maj 1878 til 2 Juni 1880, en Kladebog fra April 1878 til 1 Juni 1880, en Journal fra Januar 1866 til Juli 1870 øg fra Januar 1875 til 31 December 1879 samt en Slags Hovedbog eller saakaldet indenbys Konto fra September 1870 til 1 Januar 1880, i hvilken tillige er indført Statusopgjørelser for Aarene 1872 til 1878 inklusive, hvilke Bøger alle ere uavtoriserede, og Tiltalte har forklaret, at han ikke er i Besiddelse af andre Bøger end de nævnte, idet en Del ældre Kassebøger, Klader og deslige, som han vil have haft, ere ødelagte ved den ovennævnte Udsvaade i 1879. Ligesom det

heraf blandt Andet fremgaar, at Tiltalte siden 1 Januar 1880 hverken har ført Journal eller Hovedbog, hvorhos den af ham afleverede Hovedbog for Tiden fra 1870 til 1 Januar 1880 maa antages kun at omfatte en Del af hans Tilgodehavende, saaledes har han tillige særlig erkjendt, at han aldrig har ført Hovedbog paa den Maade, at man deraf kunde se samtlige hans Debitorer og Kreditorer, idet han, naar Forholdet til disse var afviklet inden Overførelsen til Hovedbogen havde fundet Sted, har indskrænket sig til at bemærke dette i Journalen eller Kladen, og med Hensyn til at ingen af hans Bøger have været avtoriserede, har han udsagt, at han har tænkt paa eller havt i Sinde at føre avtoriserede Bøger, men at det er blevet derved. Iøvrigt har Tiltalte paastaet, at hans Bøger ere rigtig førte, men han maa dog anses at have erkjendt Rigtigheden af, hvad Kurator og Kreditorudvalget have erklæret om Umuligheden af ved Hjælp af Bøgerne at komme til rigtig Kundskab om Forretningens Gang og Aarsagen til Falliten, og denne Erklærings Rigtighed maa ogsaa anses bestyrket ved, hvad der i det Hele foreligger under Sagen.

Forsaavidt Tiltalte særlig er sigtet for at have tilsidesat den ham efter Konkurslovens § 148 paahvilende Forpligtelse til aarlig at opgjøre en Status over sine Aktiver og Passiver, har han vel erkjendt ikke at have opgjort nogen saadan Status for Aaret 1879, medens der derimod, som berørt, i hans ovennævnte Hovedbog er indført en kortfattet Statusopgjørelse for hvert af Aarene 1872—1878; men efter hans Anbringende har han plejet hvert Aar i Juli eller Avgust Maaned at opgjøre Status for det foregaaende Aar, og da hans Bo, som meddelt, kom under Konkursbehandling den 4 Juni 1880, har dette saaledes efter hans Forklaring været Grunden til, at han ikke har faaet opgjort Status for 1879. Da dette Anbringende efter Omstændighederne ikke kan forkastes, kan der ikke paalægges Tiltalte Ansvar for den manglende Statusopgjørelse for det nævnte Aar, og ej heller kan det anses oplyst, at de af ham forfattede Statusopgjørelser for de tidligere Aar i nogen væsentlig Grad have afvejet fra de virkelige Forhold, eller at han i saa Henseende har gjort sig skyldig i nogen saadan Uorden eller Uagtsomhed, der kunde paadrage ham Straffeansvar, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at forsaavidt han har erkjendt at have undladt i sine Statusopgjørelser at føre sit Indbo til Indtægt og en hans umyndige Børns Mødrenearv, der var forbleven indestaaende hos ham, til Udgift, findes der efter Omstændighederne ikke Føje til at betvivle, at han forsaavidt har handlet i god Tro.

Medens Tiltalte saaledes ikke kan anses at have paadraget sig Strafansvar efter Konkurslovens § 148, findes han derimod for sin ovennævnte uordentlige og mangelfulde Bogføring at maatte anses efter Straffelovens § 262 sidste Led, med en Straf,

der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, medens der derimod ikke findes Føje til ved Siden af det Strafansvar, som han saaledes er ifalden, ved Dommen at paalægge ham særligt Ansvar efter Fr. 1 Juni 1832 § 7.

Fredag den 22 April.

Nr. 137.

Advokat Klubien

contra

Søren Peter Sørensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Horsens Kjøbstads Ekstrarets Dom af 21 Februar 1881 : Arrestanten Søren Peter Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hviid, 15 Kr. og Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Marts 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Oyerretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Peter Sørensen for For-

søg paa Voldtægt. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, da han den 24 Januar d. A. om Aftenen KL 9 à 10 i en noget beruset Tilstand, der dog ikke kan antages i nogen væsentlig Grad at have indskrænket hans Tilregnelighed, passerede ad en Gangsti udenfor Horsens Kjøbstad, har dér indhentet Arbejdsmand Nicolaisens Hustru Hansine, der er 49 Aar gammel, og hvem hap ikke før havde kjendt, og idet han følte Lyst til at komme i Lag med hende, forsøgt at tage hende under Armen; da hun imidlertid afviste hans Tilnærmelser, vedblev han at gaa bag ved hende, idet han forhindrede hende i at komme forbi ham og gaa tilbage mod Byen, hvad hun forsøgte paa, indtil han, efter at de vare gaaede et Stykke, greb hende bag fra om Livet og kastede hende overende paa Stien samt lagde sig ovenpaa hende. Medens han derefter ved at holde hende for Munden med den ene Haand søgte at forhindre hende i at skrike, stak han den anden Haand op under hendes Skjorter og forsøgte at tage disse op samt at beføle hendes Kjønsele, hvad dog ikke lykkedes ham, da hun gjorde kraftig Modstand samt, uagtet han, som meldt, holdt hende for Munden, raabte og skreg om Hjælp, hvorved hun tilsidst, efterat hun havde kæmpet med ham, som det maa antages, i henvend et Kvarter, tilkaldte tvende Personer, der befriede hende fra Arrestanten og derefter foranledigede denne anholdt. Det er iøvrigt ikke oplyst, at Arrestanten ved den nævnte Lejlighed havde sine Benklæder opknappede, men ligesom Hansine Nicolaisen har forklaret, at han gjentagne Gange udtrykkelig udtalte, at han vilde have Samleje med hende, saaledes har han, der ikke har turdet benægte Rigtigheden af denne Forklaring, ogsaa erkjendt, at han havde Saadant til Hensigt, idet han nærmere har forklaret, at det først var, efterat han havde kastet hende overende, at han fattede dette Forsæt, medens han, efter hvad han antager, forinden kun havde tænkt at gjøre Kommers med hende, samt at det vel ej var hans Hensigt direkte ved Vold at tiltvinge sig Samlejet, men at han, der ikke saa nøje tænkte over, hvilke Midler han benyttede for at skaffe sig dette, nærmest tænkte sig at hun, naar han først havde tiltvunget sig at beføle hendes Kjønsele, ikke længere vilde have Kraft til at modsætte sig hans Villie. Efter Hansine Nicolaisens Forklaring var hun efter Overfaldet øm paa hele Kroppen samt paa Arme og Ben, hvorimod der ikke tilføjedes hende Rifter eller Saar, ligesom hendes Klæder forbleve ubeskadigede, hun har i den nærmeste Tid derefter været syg og sengeliggende en Uges Tid, men har erklæret ikke at have nogen begrundet Mening om, hvorvidt denne Sygdom staar i Forbindelse med Arrestantens Adfærd mod hende og har ikke under Sagen nedlagt Paastand om Erstatning. For det anførte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aar et 1852 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet,

være at anse efter Straffelovens § 168 jfr. § 46 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste.

Mandagen den 25 April.

Nr. 34. Gaardmand Jørgen Nielsen af Krarup
og Gaardmand Hans Hansens Enke Birthe Marie
Nielsen af Snarup (Advokat Hindenburg)

contra

Mette Kirstine Rasmussen af Lygtehuset i Lydinggaarde
(Højesteretssagfører Hansen efter Ordre)

angaaende Udlevering af tvende Sparekassebøger.

Brahetrolleborg Birkethings Dom af 10 Marts 1880: Indstævnte, Pigen Mette Kirstine Rasmussen af Lygtehuset i Lydinggaarde, bør under en Mulkt af 2 Kr. til Svendborg Amtsfattiggkasse foi' hver Dag, hnn sidder denne Dom overhørig, til Citanterne Gaardejer Jørgen Nielsen i Krarup og Birthe Marie Nielsen, Gaardejer Hans Hansens Enke i Snarup, udlevere Kontrabøgerne med Faaborg Spare- og Laanekasse, Nr. 14668, og 14670, paa hvilke indestaar henholdsvis 400 og 600 Kr. med paaløbne og paaløbende Renter samt være uberettiget til paa nogen Maade at disponere over disse Bøger eller deres Provenu. Processens Omkostninger ophæves, og bliver af det Offentlige at udrede i Salær til Indstævntes befalede Sagfører, Prokurator Hoffmeyer i Faaborg, 35 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsov er- samt Hof- og Stads retten s Dom af 23 Avgust 1880: Citantinden Mette Kirstine Rasmussen af Lygtehuset i Lydinggaarde, bør for Tiltale af de Indstævnte, Gaardmand Jørgen Nielsen af Krarup og Gaardmand Hans Hansens Enke, Birthe Marie Nielsen af Snarup, i denne Sag fri at være. Med Hensyn til Bestemmelserne om Processens Omkostninger for Underretten og om det Citantindens for Underretten beskikkede Sagfører tillagte Salær, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Seidelin et Salær af 30 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Idet der, saaledes som i den indankede Dom antaget, i Følge den paagjældende Sparekasses Love ikke til Overdragelse af Ejendomsret over de i Dommen omhandlede Sparekassebøger udfordres nogen formelig Transport af Bøgerne eller Notering i Sparekassen, findes der ved den af Niels Hansen Gemahl foretagne Overgivelse af Bøgerne til Indstævnte i Forbindelse med de dem af ham givne Paategninger om, at de tilhørte hende, at være foregaaet en Overdragelse til Indstævnte af Ejendomsretten over Bøgerne i hans levende Live uden at den Indskrænkning i hendes Raadighed over disse, der maatte flyde af, at der i Paategningerne er tilføjet: »efter min Død« efter de foreliggende Omstændigheder vil kunne lede til en anden Opfattelse af Forholdet.

Det maa derfor have sit Forblivende ved at Indstævnte ved Overrettsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale og Dommen, hvis øvrige Bestemmelser billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kj endes for Ret:

Landsover-	samt Hof-	og Stadsrettens	Dom
bør ved Magt	at stande.	Proc essens	Omkostninger
for Højesteret	ophæves.	Til Justitskassen	betale
Citanterne	10Kroner.	Høj esteretssagfører	Hansen
tillægges i	Salarium for	Højesteret	120 Kroner,
der udredes af det Offentlige.			

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat de Indstævnte Gaardmand Jorgen Nielsen af Krarup og Gaardmand Hans Hansens Enke Birthe Marie Nielsen af Snarup, som eneste og myndige Arvinger efter deres i Foraaret 1879 ved Døden afgaaede Fader Sognefoged Niels Hansen Gemahl i Krarup i 1ste Instans ved Brahetrolleborg Birkething havde sagsøgt Citantinden , Pigen Mette Kirstine Rasmussen af Lygtehuset i Lydingegaarde, hvem der i 1ste Instans var meddelt Bevilling til fri Proces, til under en daglig Mulkt at udlevere dem Kontrabøgerne med Spare- og Laanekassen i Faaborg Nr. 14668 og 14670, paa hvilke der da indestod henholdsvis 400 og 600 Kr., med paaløbne og paaløbende Renter samt til at kjendes uberegtiget til paa nogen Maade at disponere over disse Bøger og deres Provenu og derhos betale Sagens Omkostninger skadesløst,

blev ved Birkethingets den 10 Marts d. A. afsagte Dom de Indstævntes Paastand i det Hele tagen til Følge, dog saaledes at Processens Omkostninger ophævedes, og at der hos det Offentlige tillagdes Citantindens beskikkede Sagfører for Underretten et Salær af 35 Kr. Den saaledes afsagte Dom har Citantinden ved Stævning af 28 April d. A. efter erhvervet yderligere Bevilling til fri Proces indanket her for Retten, hvor hun ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Seidelin, har paastaet den forandret derhen, at Citantinden — overensstemmende med sin Paastand i 1ste Instans — frifindes for de Indstævntes Tiltale i Sagen, og at dennes Omkostninger saavel ved Underretten som her for Retten paalægges de Indstævnte efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos Citantindens beskikkede Sagfører har paastaet sig tillagt Salær for Sagens Udførelse.

De Indstævnte have, skjøndt lovlig varslede, hverken givet eller ladet give Møde her for Retten, og Sagen vil saaledes i Medfør af L. 1—4—30 og Fr. 3 Juni 1796 § 2, være at paa-dømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, derunder navnlig Underretsakten.

Det har i Følge denne for Underretten været in confesso mellem Parterne, at Citantinden, der i en lang Aarrække har gaaet tilhaande i de Indstævntes ovenfor nævnte Faders Hus, medens hun boede andetsteds, og som efter sin Forklaring ikke derfor har faaet nogen Løn, hvorimod hun efter de Indstævntes Paastand paa forskjellig Maade har faaet endog meget rigelig Løn derfor, har omtrent 8 Dage før de Indstævntes Faders Død af ham personlig modtaget de tvende i Sagen omhandlede Sparekassebøger, i hver af hvilke han forinden foran havde skrevet:

„Denne Bog tilhører Mette Chirstine Rasmussen Lyding-gaarde efter min Død.

Niels Hansen Gemahl.“

Citantinden har nu under Sagen gjort gjældende, at de Indstævntes Fader ved saaledes at levere hende de tvende Sparekassebøger havde skjænket hende disse som Tak for den ham af hende ydede Hjælp i Huset og at denne Gave, da de Indstævntes Fader ved at levere hende Bøgerne, gav Afkald paa selv at benytte dem og derefter saaledes ikke selv kunde hæve enten Renter eller Kapital paa samme, men de fuldstændig vare gaaede ud af hans Eje, maatte betragtes som en fuldbyrdet Livsgave, uden at det i saa Henseende kunde faa nogen Betydning, at hun paa Grund af Paategningerne heller ikke kunde hæve noget i Følge Bøgerne før efter Giverens Død, hvad der vistnok var begrundet i, at han havde ment, medens han levede, selv at ville sørge for hende, samt at det ej heller, som af de Indstævnte for Underretten anført, lod sig sige, at den skete Overlevering ikke havde været nok til at stifte en Livsgave, men at en formelig Transport af Bøgerne eller en Notering af Citant-

indens Navn paa de paagjældende Konti i Spare- og Laanekassen, hvor Bøgerne vare opførte under de Indstævntes Faders Navn, dertil vilde have været nødvendig.

Der maa nu vel ogsaa gives Citantinden Medhold i, at en saadan formelig Transport af Bøgerne eller Notering af dem paa hendes Navn, ikke var nødvendig for at overdrage Ejendomsretten over dem. Men naar henses til Indholdet af den ovenfor anførte Paategning foran i Bøgerne, hvis Ord naturligen synes at maatte forstås saaledes, at disse først efter Paagjældendes Død skulde tilhøre Citantinden, kan Ejendomsretten over Bøgerne, som af de Indstævnte anført, dog ikke antages overført til hende ved Overleveringen, og der kan ikke ved samme antages at være foregaaet en Livsgave.

Citantinden har imidlertid gjort gjældende, at selv om Forholdet paa Grund af Paategningernes Indhold maatte opfattes saaledes, at det kun havde været Hensigten at overdrage hende Bøgerne som en Døds gave, maa denne dog ubetinget staa ved Magt, uden Hensyn til de i Fr. af 21 Maj 1845 foreskrevne Former ikke ere bievne iagttagne ved dens Stiftelse, da dette ikke er nødvendigt, naar de paagjældende Arvinger ikke bestride Ægtheden og Rigtigheden af den derved skete testamentariske Disposition, hvilket de Indstævnte efter Citantindens Formening ikke kunne siges at have gjort.

Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Citantinden Medhold. Ligesom nemlig de Indstævnte, som anført, have erkjendt Ægtheden af Paategningerne foran i de to Sparekassebøger, saaledes have de hverken bestridt, at deres afdøde Fader, da han meddelte Bøgerne de omhandlede Paategninger, var sin Fornuft fuldkommen mægtig, eller at han havde taget endelig Bestemmelse i Sagen, men have indskrænket sig til at fremhæve, at deres afdøde Fader formodentlig kun havde givet Paategningerne for at blive Citantindens Plagerier kvit, at de i Fr. af 1845 § 24 foreskrevne Former ikke ere iagttagne, og at en dispositio mortis causa, ved hvilken disse Former ikke i enhver Henseende ere iagttagne, maa blive at omstøde, naar Arvingerne protestere, om end Dispositionens Rigtighed nok saameget anerkjendes. Herefter maa nu de Indstævnte anses at have erkjendt Dispositionens Ægthed og Rigtighed, og da det, naar en saadan Erkjendelse foreligger, i Følge Fr. 21 Maj 1845 § 24 maa anses at være uden Betydning, at Testamentsformerne ikke ere iagttagne med Hensyn til den omhandlede Disposition, vil Citantinden blive at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag og den indankede Underrettsdom forsaavidt blive at forandre. Derimod maa det billiges, at Processens Omkostninger for Underretten ere ophævede, og der findes ikke tilstrækkelig Grund til, som af den for Citantinden for Underretten beskikkede Sagfører begjært, at forhøje det ham hos det Offentlige tilkjendte Salær.

Sagens Omkostninger her for Retten ville ligeledes være at ophæve, og vil der være at tillægge Citantindens her for Retten beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 30 Kr., som udredes af det Offentlige.

Der har ikke her for Retten været Brug for Stempelpapir.

Onsdag den 27 April.

Nr. 28. Bordsholm Amts Forstanderskab

(Overretssagfører Alberti)

contra

Finantsministeren og Krigsministeren paa Statskassens Vegne (den konstituerede Kammeradvokat)

angaaende Erstatning for ekstraordinært udskrevne Heste til den danske Armé.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Maj 1879: De Indstævnte, Finantsminister Krieger og Krigsminister Thomsen paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Citanterne, Bordsholms Amts Forstanderskab, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kj ende s for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Citanterne, Bordsholms Amts Forstanderskab, have under nærværende Sag paastaet de Indstævnte, Finantsminister Krieger og Krigsminister Thomsen paa Statskassens Vegne, principaliter kjendt pligtige En for Begge og Begge for En at betale til Citanterne 6330 Rdl. eller 4747 Thi. 15 Groschen preusisk Cour., som den danske Statskasse skal være det af Citanterne re-

præsenterede Bordesholm Amt skyldig for Trænheste stillede af dette i December 1863 til den danske Armee i Følge den danske Regjerings Befaling, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 18 November 1873, indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Subsidiært have Citanterne paastaet sig tilkjendt hos de Indstævnte in solidum 0,23 af det paastævnte Beløb eller 2911 Kr. 78 Øre med Renter heraf og Omkostninger, som foranført.

For de Indstævnte har den konstituerede Kammeradvokat givet Møde og paastaet disse frifundne samt hos Citanterne tillagte Sagens skadesløse Omkostninger, derunder Kammeradvokatens Salær.

Efter hvad der foreligger i Sagen, blev det i Slutningen af Aaret 1863 af den danske Regjering anset nødvendigt, at der til Brug for Hæren ekstraordinært tilvejbragtes 6100 Heste. Af dette Antal faldt, efter den almindelige Norm for Fællesudgifters Fordeling mellem det daværende danske Monarkis forskjellige Dele paa Kongeriget 3820, paa Hertugdømmet Slesvig 980 og paa Hertugdømmet Holsten 1300 Heste, og i Overensstemmelse hermed blev det for Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig ved en af Rigsraadet vedtagen og af Kongen den 12 December 1863 stadfæstet Lov, bestemt, at til Brug for Hæren udskrives efter Krigsministeriets nærmere Forlangende et Antal af 4800 Heste, af hvilket Kongeriget udreder 3820 og Hertugdømmet Slesvig 980, medens det for Holstens Vedkommende paa Krigsministeriets Forestilling ved kgl. Resolution af 4 December 1863 blev approberet, „at det paalægges Hertugdømmet Holsten paa Krigsministerens nærmere Forlangende at udrede af de Heste, der ekstraordinært ville behøves for at sætte Hæren paa Krigsfod, et Antal af 1300“. Under de paafølgende Forhandling angaaende Hesteudskrivningen i Holsten henstillede Ministeriet for Hertugdømmerne. Holsten og Lauenborg i Skrivelse af 7 December 1863 til Krigsministeriet, om dette ikke var enigt i, at Udskrivningen indskrænkedes til Trænheste, og at der stilledes Udrederne af de Heste, der skulde udskrives, i Udsigt at erholde en Godtgjørelse af indtil et Maksimumbeløb af 250 Rdl. for hver Hest. Denne Forespørgsel besvarede Krigsministeriet under 8 December 1863 derhen, at der ikke forlangtes Heste leverede, som ere skikkede til Ridebrug, hvorfor de formentlig kunne udskrives i Henhold til ældre Anordninger, og at Ministeriet „anser det rettest, at Hestene betales med Taksationsværdien indtil et vist Maksimum, der passende kan ansættes til 250 Rdl.“, hvorfor „bør af Mønstringskommissionen udfærdiges og overleveres Stillerne en Stamliste over hver Hest, hvorpaa dennes Værdi er opført, hvilken Stamliste senere skal tjene som Legitimationsbevis ved Betalingen,“ hvorhos Krigsmisteren tilføjede, at det maatte forbeholdes en senere Afgjørelse, „naar

Betalingen skal udredes og af hvilken Kasse“. Da dernæst den holstenske Regjering ved Telegrafdepesche af 11 December 1863 gjennem Ministeriet for Hertugdømmerne Holsten og Lauenborg udbad sig en bestemt Udtalelse om,, at kun Trænheste forlangtes efter den kgl. Resolution af 4de s. M., samt hertil knyttede den Bemærkning, at Regjeringen ikke uden en provisorisk Lov vilde kunne foretage Udskrivningen af andre Heste, svarede Krigsministeren i Skrivelse af 13de s. M. bemeldte Ministerium at kun Trænheste skulde leveres. Udskrivningen blev derpaa anordnet af den holstenske Regjering ved et Cirkulære af 14 December 1863, hvorved de 1300 Heste, som det var paalagt Hertugdømmet Holsten at udrede, repareredes paa de forskellige holstenske Distrikter, og hvori det bl. a. paalagdes de sammentrædende Mønstringskommissioner at levere Stillerne over enhver antagen Hest en Stamliste, paa hvilken dens Taksationsværdi indtil et Maksimum af 250 Rdl. anføres, hvilken Stamliste i sin Tid skulde tjene til Legitimation for Oppebørselen af vedkommende Godtgjørelsessum. I Overensstemmelse hermed blev der af Bordesholms Amt ved Foranstaltning af Citanterne, som indkjøbte Hestene for Amtskassens Regning, stillet det bemeldte Amt paalignede Antal af 28 Heste, som, efter at de af Mønstringskommissionerne vare vurderede til 6330 Rdl. eller 4747 Thaler 15 Groschen preussisk Kurant, bleve indlemmede i den danske Hær og anvendte i den paafølgende Krig mellem Kongen af Danmark paa den ene og Kejseren af Østerrig og Kongen af Preussen paa den anden Side, men ikke tilbageleverede efter Krigens Tilendebriugelse ved Freden i Wien.

Til Støtte for deres Paastand om at faa den Sum, hvortil de saaledes af Bordesholm Amt stillede Heste ere vurderede, betalt af den danske Statskasse, have Citanterne først og fremmest paaberaabt sig, at det i Medfør af Fredstraktaten af 30 Oktober 1864 Art. XVH maa paahvile den danske Statskasse at opfylde de Forpligtelser, der følge af Kontrakter, som den danske Regjering har indgaaet af Hensyn til Krigens og til Forbunds-eksekutionen, og at der i nærværende Tilfælde formentlig foreligger en saadan kontraktmæssig Forpligtelse, idet Bordesholm Amt har leveret de omspurgte Heste efter den danske Regjerings Forlangende og under udtrykkeligt Tilsagn af Erstatning efter Stamlisterne. Men heri kan der ikke gives Citanterne Medhold. Den kgl. Resolution af 4 December 1863, hvorved det paalægges Hertugdømmet Holsten at udrede 1300 Heste, maa saavel efter dette sit Indhold som efter alle de dertil sig sluttende ovennævnte Forhandlinger statuere at gaa ud paa en Udskrivning af Heste, og ligesom en saadan Skatteudskrivning i og for sig ikke kan begrunde en kontraktmæssig Forpligtelse for det Offentlige til at give Erstatning, saaledes findes en kontraktmæssig Forpligtelse i saa Henseende heller ikke at være paadraget den

danske Regjering derved, at det i ovenanførte af den holstenske Regjering udstedte Cirkulære af 14 December 1863 er stillet i Udsigt, at der i sin Tid kunde blive at udrede Erstatning til Stillerne af de udskevne Heste. Forsaaavidt Citanterne^dernæst have gjort gjældende, at den danske Regjering i Henseende til den ompurgte Erstatning i al Fald har paadraget sig en Forpligtelse, quasi ex contractu, der som saadan ogsaa maa behandles efter Wiener-Fredens Art. XVH eller dog sammes Analogi, kan der heller ikke gives denne Paastand af Citanterne Medhold.

Vel er det af disse i saa Henseende fremhævet, at da den danske Stat ved Ophøret af Fællesskabet med Holsten beholdt alt det Krigsmateriel, der forefandtes, derunder de ompurgte Heste, uagtet en Opgjørelse efter det Forhold, hvori det var anskaffet, vilde have medført, at en betydelig Del af dets Værdi var tilfaldet Hertugdømmet Holsten, maa den danske Stat ved Overtagelsen af det nævnte Materiel ogsaa være bleven pligtig at fyldestgjøre de dertil henhørende Forpligtelser, hvorunder den ompurgte Erstatning. Men da de Heste, for hvilke der under nærværende Sag søges Erstatning, ere leverede til den for Kongeriget og Hertugdømmet fælles Armeé, ere de ved Leveringen gaaede ind i den fælles Statsformue, og da denne i Følge Fredstraktaten ikke skal deles med Hertugdømmerne, kan den Omstændighed, at en Del af denne Formue hidrører fra Hertugdømmet Holsten ikke medføre en Forpligtelse for den danske Statskasse til at yde nogen Erstatning.

Citanterne have endelig paaberaabt sig, at selv om der ikke tilkommer dem en Ret af kontraktmæssig Natur til Erstatning, er det i al Fald under de den ompurgte Hesteudskrivning forudgaaende Forhandlinger forudsat fra den danske Regjerings Side, hvad ogsaa stemmer med de dagjældende Bestemmelser for Hesteudredning i Hertugdømmet Holsten, at der skulde gives Stillerne af de udskevne Heste Erstatning, hvilken Udredelse da efter Citanternes Formening maatte paahvile det danske Monarkis Fælleskasse eller nu den danske Statskasse, eftersom Hærvæsenet henhørte til det danske Monarkis Fællesanliggender. Ligesom det imidlertid efter det Ovenanførte fremgaar, at Krigsministeriet under de ompurgte Forhandlinger har indskrænket sig til at udtale, at Samme ansaa det rettest, at Hestene betales, med Tilføje at Spørgsmaalet om, hvilken Kasse der vil have at udrede Betalingen, maa forbeholdes senere Afgjørelser, saaledes findes det ikke af den Omstændighed alene, at Hesteudredningen var en Ydelse til det for Kongeriget og Hertugdømmerne fælles Hærvæsen, at kunne udledes, at den eventuelle Erstatning skulde være en Fællesudgift for Monarkiet og ikke en særlig Hertugdømmet Holsten vedkommende Udredelse. Ved den Hesteudskrivning, som foregik i December 1863 i Henhold til de oven-

anførte Bestrmmelser i Lov af 12 December 1863 og kgl. Resolution af 4 December s. A. blev nemlig — som ovenanført — Skattebyrden straks fordelt paa de forskjellige Landsdele, idet det paalagdes hver enkelt af disse for sig i et Forhold, som svarede til den sædvanlige Norm for Fordelingen af Monarkiets Fællesudgifter paa de enkelte Landsdele at udrede et bestemt Antal af de Heste, som i det Hele udskreves, og ligesom det i Overensstemmelse hermed i foreløbig Lov om Udredelse fra Kongeriget af Heste til Brug for Hæren af 12 December 1863 forudsattes, at der, hvad angaar de af Kongeriget leverede Heste, kun kan være Spørgsmaal om Erstatning af Kongerigets Finantser — hvilken Erstatning senere blev given ved Lov af 31 Marts 1864 — saaledes findes den Erstatning, der stilledes i Udsigt under de Hesteudskrivningen i Hertugdømmet Holsten forudgaaende Forhandlinger, og om hvis Udredelse ingen Afgjørelse senere er truffen, efter det Foranførte ikke at have kunnet paahvile Monarkiets Finanser, uden at den af Citanterne herfor paaberaabte Omstændighed, at Erstatning for Hesteudredning tidligere regelmæssigt er behandlet som Fællesudgift for Monarkiet, efter den aldeles ekstraordinære Karakter, hvormed den i December 1863 paabudte Hesteudskrivning efter det Ovenanførte fremtræder, skjønnes i saa Henseende at kunne komme i Betragtning. Men idet det saaledes maa antages, at den under nærværende Sag indtalte Erstatning ikke, som af Citanterne paastaet, i sin Tid har paahvilet Monarkiets Fælleskasse samt da der ikke iøvrigt af Citanterne er anført Noget til Støtte for, at den paastaede Erstatning i det Hele eller for en Del skulde paahvile den danske Statskasse, vil hverken Citanternes principale eller den af dem subsidiært nedlagte Paastand, kunne tages til Følge, hvorimod de Indstævnte ville være at frifinde for Citanternes Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der som Følge heraf ikke kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salær her under Sagen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 28 April.

Nr. 134.

Etatsraad Buntzen

contra

Julius Kofoed (Defensor Henrichsen),

der tiltales for uberettiget Brændevinshandel.

— Lunde Skam Herreders Politirets Dom af 12 Ok-

tober 1880: Kjøbmand Julius Kofoed bør til Odense Amtsfattigkasse at erlægge en Bøde af 100 Kr. saa og være pligtig at betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at erlægges inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Januar 1881: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 40 Kr. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Avditør Mundt, betaler Tiltalte Kjøbmand Julius Kofoed af Odense 15 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 26 Marts d. A er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede, Forhold er han rettelig anset efter Næringsloven af 29 December 1857 § 77, men Bøden findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til 80 Kr. I Henseende til Sagens Omkostninger vil Overretsdommen være at stadfæste.

Thi kj endes for Ret:

JuliusKofoed bør til Amte ts Fattigkasse bøde 80Kroner. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Bun tzen ogAdvokat Henrichsen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Da det under nærværende fra Lunde Skam Herreders Politiret hertil indankede mod Kjøbmand J. Kofoed af Odense for uberettiget Brændevinshandel anlagte Sag ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse maa anses tilstrækkelig godtgjort, at han, hvem der den 29 Juli 1879 var meddelt Næringsbevis til at drive Høkerhandel i Taagerød, Vigerslev Sogn, i sin Forretning i Løbet af Sommeren 1880 har udsolgt og forhandlet Brændevin, saaledes i Avguste Maaned alene næsten 5 Tdr. à 62 Kander uden at det ommeldte Næringsbevis hjemlede ham Ret til saadan Handel eller han iøvrigt havde erhvervet Tilladelse dertil, maa det billiges, at han, der ikke ses tidligere at være tiltalt eller

straffet for lignende Forseelse, er anset ved den indankede Dom efter Næringsloven af 29 December 1857 § 77, men findes Bodden, der vcd Dommen er fastsat til 100 Kr., passende at burde bestemmes til 40 Kr., med denne Forandring vil saaledes Politiretsdommen, der med Føje har paalagt Tiltalte Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Nr. 117. Højesteretssagfører Hansen
 c o n tra
 Søren Andersen Lage, Hans Knudsen og Hans
 Olsen eller Olesen (Defensor Halkier),
 der tiltales for Meddelagtighed i bedragerisk Forhold.

Øster og Vester Herreders Ekstrareta Dom af 15 Oktober 1880: De Tiltalte Hans Knudsen og Hans Olesen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Søren Andersen Lage bør hensættes i simpelt Fængsel i 15 Dage samt udrede alle af denne Sag og Dommens Fuldbydelse lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Harck, og Defensor, Prokurator Smith, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Januar 1881: De Tiltalte Søren Andersen Lage, Hans Knudsen og Hans Olesen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at de, Søren Andersen Lage med Halvdelen og hver af de to andre Tiltalte med en Fjerdedel, udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom«

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at den Tiltalte Knudsen paalagte Andel af Aktionens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde udredes af det Offentlige. Af de Aktor og Defensor for Højesteret tilkommende Salarier bliver den ene Halvdel at udrede af Tiltalte Lage, den anden Halvdel af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,

dog at den Hans Knudsen idømte Andel af Aktionens Omkostninger udredes af det Offentlige. Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, hvoraf Halvdelen udredes af Søren Andersen Lage, medens den anden Halvdel udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det ; Under denne Sag tiltales Søren Andersen Lage, Hans Knudsen og Hans Olesen for Meddelagtighed i bedragerisk Forhold.

Efterat det ved en i Følge en Panthavers Rekvision paa Ejendommen Matr. Nr. 9 a. i Øster-Vrøgum af Hartkorn 4 Tdr. 1 Skp. 3 Fdk. Vi Alb. den 2 Juni f. A. afholdt Arrestforretning havde vist sig, at Størstedelen af den til samme hørende Besætning og Inventarium manglede, blev det ved den i denne Anledning indledede offentlige Undersøgelse oplyst, at Knud Knudsens Enke, Maren Knudsen, der i April f. A. havde overtaget den af hendes Mand i Januar f. A. ved Mageskiftekontrakt erhvervede Hovedparcel af ovennævnte Ejendom, i Løbet af April og Maj havde disponeret navnlig ved Bortsalg over det Meste af Besætningen og Inventariet, der i Forbindelse med Ejendommen blandt Andet vare pantsatte til Sikkerhed for 2 i samme indestaaende Kapitaler, nemlig 9600 Kr. til den vest- og søndel'jydske Kreditforening, og 4000 Kr. til Rekvirenten af Arrestforretningen, Skibsfører P. P. Jørgensen, saaledes at der blandt Andet af Besætningen, der ved Overtagelsen bestod af 2 Heste, 19 gamle og unge Kreaturer, 2 Svin og 24 gamle Faar, ikkun ved Arrestforretningen forefandtes 1 Hest, 1 Ko, 3 Kvier og 3 Faar. De nævnte Dispositioner over Besætningen og Inventariet havde Maren Knudsen, der ikke vilde have vidst Besked med, at Besætning og Inventarium vare pantsatte, efter sin Forklaring foretaget dels for at skaffe Penge til Indkjøb af Korn og andre Fornødenheder i Husholdningen, dels for at betale Gjæld.

Medens Maren Knudsen ikke er tiltalt under Sagen, da hun inden Forhørets Slutning havde forladt Landet, er det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at de i Slutningen af Maj efter Maren Knudsens Opfordring havde afkjøbt hende nedennævnte Dele af den af hende med Ejendommen overtagne Besætning og Inventarium, uagtet de vidste, at Kreditforeningen havde Pant i Stedet, og at den altid tillige fordrer Pant i Besætningen.

Tiltalte Søren Andersen Lage, der efter sit Opgivende i forrige Aars Foraars skal have overtaget en Ejendom i Borre uden Besætning, har vedgaaet at han i Løbet af 3 Dage i Ugen

før Arrestforretningens Afholdelse har af Enken Maren Knudsen købt 1 Hoppe, 3 Køer, 1 Kalv, 14 Faar, 14 Lam samt en Del Inventarium, hvorfor han dels i Bytte gav nogle Kreaturer og en Vogn m. m., dels efter Berigtigelse af en Mellemregning blev skyldig et Beløb af 608 Kr., der skulde betales i dette og følgende Aar. Uagtet Beløbet saaledes ikke blev betalt, modtog han af Maren Knudsen en af hende i Vitterlighedsvidners Overværelse underskreven Kvittering for, at Købesummen var betalt, hvilket efter hendes Sigende til Tiltalte, skete, for at hendes Kreditorer ikke skulde komme til Kundskab om, at der havdes Penge tilgode hos ham, og søge Fyldestgjørelse deri, og tænkte Tiltalte, at Meningen hermed skulde være, at han i paa-kommuende Tilfælde skulde forevise Kvitteringen, hvis Kreditorerne kom med Fordring paa' Beløbet ; ved sin Hjemkomst tilintetgjorde han imidlertid efter sin Hustrus Raad Kvitteringen og udstedte et Bevis til Maren Knudsen for Beløbet.

Tiltalte Hans Knudsen har erkjendt, at han et Par Dage før Arresten, da Maren Knudsens Besætning var stærkt formindsket, købte hendes sidste Kalv, der var tilbage, og en Kakkelovn, der efter hans Opgivende dog var flyttet til Gaarden fra Slesvig og aldrig havde været opsat paa Gaarden, for tilsammen 10 Kr., som han betalte Morgenen derefter, idet Maren Knudsen opgav, at hun var i Forlegenhed for Penge til at betale skyldig Kommuneskat med.

Tiltalte Hans Olesen har vedgaaet, at han samme Dag som forrige Tiltalte, da der af Maren Knudsens Kreaturbesætning ikkun var 2 Køer og 2 Kalve tilbage, har købt den ene Kø for 80 Kr., for derved at kunne skaffe sin Svigermoder, der er Aftægtskone paa Maren Knudsens Ejendom, den hende hos Sidstnævnte tilkommende resterende Aftægt til Beløb 50 Kr., hvorhos han selv havde et Tilgodehavende af 6 Kr. 40 Øre, som ligeledes afgik i Købesummen; ved samme Lejlighed købte han efter Opfordring den ene Kalv for 15 Kr. Maren Knudsen angav efter hvad hun først har forklaret som Grund til Salget, at da der var gjort Udlæg i selve Gaarden, frygtede hun for, at der ogsaa skulde blive gjort Eksekution i Besætningen, hvorfor hun ønskede at afhænde den, men senere har Tiltalte forandret det derhen, at hun ved den omhandlede Lejlighed ikkun omtalte, at da kun Gaarden var skreven, men ikke Besætningen, maatte hun kunne sælge samme.

Samtlige 3 Tiltalte have imidlertid forklaret, at de ikke have tænkt sig, at der var noget Ulovligt ved Handlerne, som efter det Oplyste maa anses at have været et virkeligt Køb og Salg, og hvorved de heller ikke kunne antages at have villet gjøre sig nogen uforholdsmæssig Fordel. Da der nu efter Sagens Omstændigheder i det Hele ikke findes tilstrækkelig Føje til at forkaste denne Forklaring, findes det betænkeligt at antage, at

nogen af de Tiltalte ved Kjøbet har havt til Hensigt at ville medvirke til at besvige de Kreditorer, der havde Pant i Besætning og Inventarium, og som ikke kunne antages at ville lide noget Tab, hvorfor der heller ikke under Sagen er Spørgsmaal om Erstatning. I den anførte Henseende bemærkes, at de Tiltalte Hans Knudsen og Hans Olesen nærmest indlode sig paa Handelen, den Første for at skaffe Maren Knudsen Penge til at betale Kommuneskat med og den Sidste for at Aftægtskone paa Stedet kunde faa sin Aftægt betalt, og Tiltalte Søren Andersen Lage, hvis Forhold med Modtagelsen af Proforma-Kvitteringen i og for sig, efterat han af egen fri Villie har tilintetgjort den, i Følge Straffelovens § 45, 2det Led, ikke vil være at straffe, har forklaret, at der selv efter Afhændelsen til ham blev en passende Del i al Fald af Kvægbesætningen tilbage, naar Hensyn tages til, at Ejendommens Areal efter den af den forrige Ejer foretagne Udstykning var betydelig formindsket.

I Henhold til det Anførte ville de Tiltalte, der ere fødte Søren Andersen Lage i 1849, Hans Knudsen 1827 og Hans Olesen 1853, og som med Undtagelse af, at Førstnævnte ved Krigsretsdom af 12 Marts 1873 for Komplot og Ulydighed har været idømt Straf af 2 Gange 4 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, ikke ses tidligere at være tiltalte eller straffede, være at frifinde.

Fredagen den 29 April 1881.

Nr. 129. Højesteretssagfører Hansen

c o n t r a

1) Morten Pedersen, 2) Lars Jørgensen og 3) Hans Larsen (Defensor Levinsen),

dei' tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Nr. 2 for Pengeafpresning og Nr. 3 for Delagtighed i sidstnævnte Forbrydelse samt for Overtrædelse af Straffelovens § 131, kfr. § 144.

Odense Herreds Ekstra rets Dom af 21 September 1880: De Tiltalte Husmand Morten Petersen af Naarup og Handelsbestyrer Lars Jørgensen af Tommerup bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Tiltalte, forhenværende Sognefoged Hans Larsen af Tommerup bør til Statskassen betale en Bøde af 200 Kr. eller, dersom Bøden ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, men forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Handelsbestyrer Lars Jørgen se bør derhos i Erstatning til Husmand Morten Petersen af Naarup

betale 200 Kr. Endelig bør samtlige Tiltalte En for Alle og Alle for En udrede hver med $\frac{1}{4}$ Del alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 10 Kr. Det Idømte udredes og betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1881 : Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den for Tiltalte forhenværende Sognefoged Hans Larsen fastsatte subsidiære Straf af simpelt Fængsel forhøjes til 30 Dage. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Lassen betale de Tiltalte Husmand Morten Pedersen af Naarup, Handelsbestyrer Lars Jørgensen af Tommerup og hidtilværende Sognefoged Hans Larsen sammesteds En for Alle og Alle for En 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, vil den forsaa-vidt de idømte Straffe og Erstatningen angaar være at stadfæste, saaledes at Fristen for Udredelsen af den Hans Larsen ikjendte Bøde bestemmes til 4 Uger efter Højesteretsdommens Forkyndelse. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Overrettsdommen fastsatte Salarier, blive at udrede af de Tiltalte paa den nedenanførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til de idømte Straffe og Erstatningen bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Udredelsen af den Hans Larsen idømte Bøde bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretsagfører Hansen og Advokat Levinsen for Højesteret 50 Kroner til hver udredes af Morten Pedersen med en Fjerdedel og af Lars Jørgensen og Hans Larsen En for. Begge og Begge for En med tre Fjerdedele.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Husmand Morten Pedersen for Tyveri, Tiltalte Handelsbestyrer Lars Jørgensen for Pengeafpresning og Tiltalte forhenværende Sognefoged Hans Larsen for Delagtighed i sidstnævnte Forbrydelse samt for Overtrædelse af Straffelovens § 131 jfr. 144.

Hvad angaar Tiltalte Husmand Morten Pedersen, der er født den 16 Februar 1829 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne tilstrækkelig godtgjort, at han for ca. 6 Aar siden, medens han et Øjeblik var indenfor Disken i Kjøbmand Julius Sørensens Butik i Haarby for at tale med Handelsbetjenten, af den aabenstaaende Pengeskuffe har taget en Tyverigsdalerseddell. Da Handelsbetjenten, Medtiltalte Lars Jørgensen, lidt efter savnede Sedlen og fattede Mistanke til Tiltalte, henvendte han sig til denne, der da var ude i Kjøbmandens Folkstue, og bad ham laane sig nogle Seddelpenge eller veksle nogle Sølvpenge med Sedler. Da Tiltalte erklærede sig villig hertil og af sin Lomme fremtog en Tyvedalerseddell, sigtede Handelsbetjenten ham for at have stjaalet denne, hvilken han derefter beholdt, skjøndt Tiltalte benægtede Sigtelsens Rigtighed. Næste Dag tilstod Tiltalte imidlertid Tyveriet for Kjøbmand Sørensen, der i den Anledning var kjørt ud til ham, men da Sørensen derefter beholdt Sedlen og Tiltalte derhos betalte ham 10 Rdl. for Vognleje og Ulejlighed, blev der dengang ikke gjort Anmeldelse om Tyveriet. Morten Pedersen har fremdeles vedgaaet, at han da han den 14 Oktober 1879 var inde i den af Medtiltalte Lars Jørgensen for hans Fader bestyrede Handelsforretning i Tommerup for at sælge noget Smør, har medens dennes Søster et Øjeblik havde forladt Stuen for efter Tiltaltes Anmodning at afvadske en Smørkrukke for ham, af en i Stuen henstaaende Plade med Boller taget 2 Boller til en Værdi af 2 Øre pr. Stk., som han stak i Lommen for at spise dem paa Hjemvejen. Da sidstnævnte Tyveri imidlertid findes at maatte henføres under Straffelovens § 235 og ikke som ved Underretsdommen antaget under § 228, samt da Bestjaalne, Medtiltalte Lars Jørgensens Fader under et efter Foranledning herfra optaget Reassumtionsforhør har erklæret, at han ikke forlanger Tiltalte straffet herfor, bortfalder Spørgsmaalet om Straf for samme. Derimod maa det billiges, at Tiltalte for det førstnævnte Tyveri ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens § 228 og findes det at kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte Lars Jørgensen for Pengeafpresning og mod Tiltalte Hans Larsen for Delagtighed heri, foreligger der Følgende: Da Morten Pedersen tog de ovennævnte Boller, saa Lars Jørgensens Søster det gennem den aabenstaaende Dør til Stuen og underrettede straks

Broderen derom. Denne, der iøvrigt ogsaa havde set det, fandt dog paa Grund af Bollernes ringe Værdi ikke dengang Anledning til at tale til Morten Pedersen derom. Da det imidlertid, efter Livad han har forklaret, senere samme Dag faldt ham ind, at der til forskellige Tider, naar Morten Pedersen havde været i Butikken, derfra var savnet noget Hvedebrød, Tobak og to Flasker Vin, i hvilken Henseende dog skal bemærkes, at han ikke har oplyst Nogetsomhelst, der kunde give ham Grund til at antage, at Morten Pedersen skulde have taget andet end de to Boller, besluttede han sig til ikke at lade det Passerede hengaa upaataalt, og han tilskrev derfor Morten Pedersen om at komme hen til sig og betale 50 Kr. for det, han havde taget, da han ellers blev meldt. Samme Dag søgte Morten Pedersen derefter Lars Jørgensen, men uden at træffe ham; og Sidstnævnte gik da over til Sognefogden, Medtaltale Hans Larsen, og meldte Tyveriet. Den næste Dag kom Morten Pedersens Kone, der var bleven gjort bekendt med Lars Jørgens ovennævnte Brev, over til denne med en Sødmeleksost og nogle Penge. Osten gav hun til hans Søster, og da Lars Jørgensen i denne Anledning erklærede, at dermed kunde Sagen ikke være afgjort, fortalte hun ham, at hun ogsaa havde nogle Penge med, idet hun samtidig fremtog sin Pengepung, men Lars Jørgensen sagde da, at hermed kunde Sagen ikke klares; han vilde derimod selv komme over og tale med Morten Pedersen. Da han derefter senere paa Dagen tilligemed sin Fader og Sognefoged Hans Larsen kjørte forbi Morten Pedersens Hus, opfordrede dennes Kone, der da var ene hjemme, dem til at komme indenfor, hvilket de ogsaa gjorde. Hun tilbød da atter Penge, for at Mandens Forseelse ikke skulde blive meldt, men Lars Jørgensens Fader erklærede da, at det ikke var Penge om at gjøre, men at Morten Pedersen skulde skjældes ud, fordi han havde taget Hvedebrødet, og at han ikke var for god til selv at komme over og bede om Forladelse derfor. Det blev derefter aftalt, at han næste Dag skulde komme hen til Tiltalte Lars Jørgensen. Dette gjorde Morten Pedersen ogsaa, og han blev da opfordret til at følge med over til Sognefogden, Medtaltale Hans Larsen. Om det her Passerede har Morten Pedersen forklaret, at Lars Jørgensen affordrede ham 200 Kr. for ikke at melde Sagen, samt at Sognefogden støttede denne Fordring ved at true ham med, at han for det begaaede Tyveri kunde komme til Vridsløselille, og derpaa, da Morten Pedersen gik ind paa Lars Jørgensens Forlangende, mod at der tilstodes ham Henstand til 11 December Termin og gav Lars Jørgensen sin Haand derpaa, lagde sin Haand paa deres Hænder til Bekræftelse paa, at Sagen paa den Maade skulde være afgjort. Hans Larsen og Lars Jørgensen have imidlertid begge benægtet denne Forklarings Rigtighed og derimod paastaat, at det var Morten Pedersen, der selv frivillig

tilbød at betale 200 Kr., naar Sagen ikke blev meldt, samt at de kun ved at han græd og bad for sig, lode sig bevæge til at gaa ind herpaa. Resultatet af Forhandlingerne blev imidlertid i ethvert Fald, at Morten Pedersen forpligtede sig til at betale Lars Jørgensen de 200 Kr. til 11 December Termin 1879, mod at Hans Larsen lovede ikke at anmelde Tyveriet. Da Morten Pedersen ikke indfandt sig med Pengene ved Terminens Begyndelse, tilskrev Lars Jørgensen ham et Brev, hvori han mindede om Pengene, idet han tilføjede, at han hellere saa, at Morten Pedersen blev borte, da han helst ønskede ham meldt. Sidstnævnte indfandt sig derpaa hos Lars Jørgensen medbringende en 500 Kroneseddel. Da Lars Jørgensen ikke kunde bytte denne, sendte han sin Søster over til Sognefogden for hos ham at faa den vekslet. Hun bragte kun imidlertid 400 Kr. tilbage med sig, idet Hans Larsen havde sagt, at han for Tiden ikke havde flere Pengesedler. Morten Pedersen, der af de 400 Kr. fik 300 Kr. tilbage, fattede herefter Mistanke om, at Lars Jørgensen og Hans Larsen havde været enige om at dele de 200 Kr. og at dette var Grunden til, at Hans Larsen kun gav 400 Kr. tilbage paa 500 Kronesedlen ; men saavel Hans Larsen som Lars Jørgensen have modsagt Rigtigheden heraf, idet de have paa-staaet, at Hans Larsen kun afgav 400 Kr., fordi han da ikke havde flere Sedler, samt at han kort efter har betalt de manglende 100 Kr. Dette Sidste have de dog under et efter Foranledning herfra optaget Reassumptionsforhør maattet erkjende for urigtigt. Samme Dag, den 14 December 1879, som Morten Pedersen afgjorde sit Mellemværende med Lars Jørgensen, debiterede denne nemlig i den af ham førte Kassebog Hans Larsen for de 100 Kr. han ikke havde kunnet give igjen paa 500 Kronesedlen. Herpaa blev der næste Dag afbetalt 50 Kr., medens Restbeløbet først blev afgjort den 10 Juli 1880, efterat nærværende Sag var blevet rejst, uagtet Lars Jørgensen den 8 Januar 1880 laante 100 Kr. af Hans Larsen, uden at de 50 Kr., denne skyldte, bleve førte til Afgang i dette Laan, der derimod fuldt tilbagebetalles den 14 og 28 Januar 1880. De Tiltalte have med Hensyn hertil kun kunnet forklare, at Lars Jørgensen havde givet Hans Larsen Tilsagn om Henstand med Betalingen saa lang Tid, som han kunde undvære Pengene, da Hans Larsen havde Brug for dem. Efter det saaledes Foreliggende vil Lars Jørgensen, der er født den 25 Februar 1858 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 245, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at det ikke kan komme ham tilgode, at de modtagne Penge ere tagne til Indtægt i den af ham førte Kassebog og saaledes i Virkeligheden maa forudsættes at være indgaaede i den Faderen tilhørende Forretning, hvad denne iøvrigt maa antages at have været uvidende om. Hvad den af Tiltalte herfor forskyldte Straf

angaar, findes denne ved Underrettsdommen passende fastsat til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorhos det billiges, at det er paalagt ham at udrede 200 Kr. i Erstatning til Morten Pedersen.

Hvad dernæst Hans Larsen angaar, er denne ved Underrettsdommen frifunden med Hensyn til Sigtelsen for Meddelagtighed i Pengeafpresning, og det findes at maatte have sit Forblivende herved, da det ikke under Sagen er oplyst, at han har havt noget Kjendskab til de Morten Pedersen fra Lars Jørgensen tilsendte Truselsbreve, og der, hvad de hos ham stedfundne Forhandlinger angaar, i Mangel af Bevis for Rigtigheden af den af Morten Pedersen afgivne Forklaring, maa gaas ud fra, at det, som af ham paastaet, var Morten Pedersen, der frivillig tilbød at betale Lars Jørgensen 200 Kr. for at frafalde Fordringen om Tyveriets Anmeldelse. Derimod findes han at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold ved, skjøndt fungerende Sognefoged, at have undladt til Politimesteren at indberette det for ham anmeldte Tyveri, i hvilken Henseende det maa blive uden Betydning, at det Stjaalne kun havde en ringe Værdi, og det saameget mere, som det var ham bekjendt, at Morten Pedersen tidligere havde gjort sig skyldig i Tyveriet i Haarby og Lars Jørgensen derhos for Tiltalte Hans Larsen havde sigtet Morten Pedersen for at have stjaalet flere andre Gjenstande. For sit saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 22 Juni 1836 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 144 jfr. § 131, og findes Straffen ved Underrettsdommen passende fastsat til en Bøde til Statskassen af 200 Kr., i Mangel af hvis fulde Betaling inden den foreskrevne Tid træder simpelt Fængsel, der dog vil være at bestemme til 30 Dage og ikke som i Underrettsdommen fastsat til 14 Dage.

I Henhold til Foranstaaende, og da Underrettsdommens Bestemmelser om Udredelsen af Sagens Omkostninger billiges, vil samme med den nysnævnte Ændring være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Maj 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høietesretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretaire.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 10.

Mandagen den 2 Maj.

Nr. 144. Kammerherre, Høfjægermester Josias
Raben Levetzau (Advokat Klubien)

contra

Enkefru Henriette Raedel, født Komtesse Raben (Ingen)
angaende Successionsretten til Grevskabet Christiansholm.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
7 Marts 1881 : Indstævnte Kammerherre, Høfjægermester Josias
Raben Levetzau paa Lekkende bør for Tiltale af Citantinden
Enkefru Henriette Raedel, født Komtesse Raben, i denne Sag
fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Da Citanten, efter i Henhold til Antecipationsbevilling af
7 April d. A under 12te næstefter at have udtaget Højeste-
retsstævning, har paastaet den indankede Dom stadfæstet
og Indstævnte, skjøndt lovlig varslet, hverken selv er mødt
eller har ladet møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil
den paastaaede Stadfæstelse være at give.

Thi kj endes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende : Under
nærværende Sag, der efter Overenskomst imellem Parterne er
anlagt her ved Retten som vedtaget Værnething, har Citantinden
Enkefru Henriette Raedel født Komtesse Raben, der efter Be-

sidder af Grevskabet Christiansholm, Lehnsgreve Julius Råbens dødelige Afgang den 2 Oktober 1879, og efter at Komtesse Anna Chatarina Henningia Raben, Stiftsdame i Vallo adelige Stift, har renonceret paa sine Rettigheder til Fordel for hende og hendes Livsarvinger, anser sig berettiget til at tiltræde Besiddelsen af Grevskabet Christiansholm fremfor Indstævnte Kammerherre, Hofjægermester Josias Raben-Levetzau paa Lekende, i Folge Stævning af 3 Januar f. A., som tillige er anmeldt for Justitsministeriet, paastaet sig kjendt berettiget til fremfor Indstævnte at tiltræde Besiddelsen af bemeldte Grevskab fra 3 Oktober 1879 at regne, og ham tilpligtet at erstatte hende Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Citantindens Tiltale i denne Sag, og sig hos hende tillagt Sagens Omkostninger med et passende Beløb.

I Følge de Retten forelagte Oplysninger er det ommeldte Grevskab oprettet ved Christian den VI. Lehnsbrev af 16 April 1734, hvorved han forlehnede Grev Christian Raben, dengang 9 Aar gammel, en Son af Gehejmeraad Friderich Raben, hvis Moder Emmerentia Levetzau, Enke efter Gehejmeraad Johan Otto Raben, dengang endnu levede, med bemeldte Grevskab efter Ansøgning af Faderen, fornævnte Friderich Råben, i hvilken paa Tydsk affattede Ansøgning det efter den fremlagte danske Oversættelse blandt Andet hedder, at det „er min Moders underdanigste Intention per testamentum at tillægge min ældste Son eller i Tilfælde, at han skulde dø, hans ældste Broder Godserne Aalholm, Bramslykke og Egholm, naar det allernaadigst maatte behage Eders Kongl. Majestæt at oprette samme til Grevskab, med de behørige Privilegier og Friheder, og at det ogsaa maatte falde til Kvindekjønnet.“

I bemeldte Lehnsbrev hedder det angaaende Arvefølgen navnlig saaledes:

„Thi forlene vi hermed for Os og Vore kongelige Arve-Efterkommere udi Regjeringen bemeldte Christian Raben, Greve af Christiansholm, for sig og sine rette Egte Livs Arvinger, samt deres rette Egte Descendenter og Afkom, saavel af Mandlige som af Kvindelinien (hvorudi første Fødsels Retten efter de udstedte Grevelige Privilegier vel og noie maa udi agttages og efterleves) med fornævnte Grevdom Christiansholm (der) ingenlunde maa Pantsættes, sælges, bortmageskiftes, afhændes eller bortdelis, men uskiftet og udeelt forblive fra den Ældste til den Ældste, først saalænge nogen af Mand-Linien og paa Sværdsiden til ere, og, naar nogen af dennem fattes, da skal iligemaade uskiftet og udeelt følge den nærmeste og ældste af Kvinde Linien og hendes nærmeste Afkom, først af Mand-Linien, om nogen da til ere, eller og, om de fattes, da til den første af Kvinde-Linien, saaledes at Første Fødsels Retten alle-

tider bliver agtet og fuldbyrdet. End skulde det hænde sig, at tidtbenævnte Christian Raben, Greve af Christiansholm, uden nogen Egte Livs-Arvinger eller Afkom, Mand eller Kvinde, ved Døden affaldt, da skal bemeldte Grevdom . . . hjemfalde til hans andre Brødre og Søstre som af hans Fader, Os Elskelig Hr. Friderich Raben Vor Geheimeraad ere bievne eller blive avlede saaledes at baade første Fødselens og Mandkønnets Ret dertil beholder præferencen og derefter til Grevdommet nyder Adgang og Rettighed, ligesom forhen om Christian Raben, Greve af Christiansholm, og hans Egte Descendenter af Mand- og Qvindekjøn meldt og forklaret er; Og skal bemeldte Grevdom uryggeligen og ubehindret fra Arving til Arving fra ældste til ældste først paa Mands-Linien og siden paa Kvindelinen henfalde Men, naar den Stamme af fornævnte Geheimeraad Hr. Friderich Raben . . . ganske uddød er og ingen Ret og Egte Descendent af dennem, Mands eller Kvindes Person, er tilovers udi Live, da skal dette Grevdom Christiansholm være Os og Vore Kongelige Efterkommere hjemfalden.“

Grev Christian døde barnløs i Aaret 1750 og Rettigheden til Grevskabet gik derpaa over til hans Broder Otto Ludvig Raben, som i 1791 efterfulgtes af sin Søn Frederik Christian Raben, hvorefter 2 af denne sidstes Sønner Gregers Christian Raben og Julius Raben efter hinanden have været Lehnbesiddere og ere døde barnløse, sidstnævnte den 2 Oktober 1879, hvormed Grev Otto Ludvig Råbens Mandslinie udslukkedes.

Den foreliggende Sag drejer sig nu om, hvorvidt denne — den ældre — Linies kvindelige Descendenter, af hvilke Citantinden, der er en Søster til afdøde Grev Julius Raben, er den nærmeste, efterat hans fornævnte ældre Søster, Komtesse Anna Chatarina Henningia Raben, har renunceret, paa sine Rettigheder til Fordel for hende — og gjennem dem Kognaterne i samme Linie have Fortrinsret til Successionen fremfor de mandlige Agnater i en yngre Linie, hvis Hoved er Indstævnte, der er en Søn af Grev Otto Ludvig Råbens yngre Broder Frederik Sophus Raben og altsaa Sødskendebarn til sidste Besidders Fader — eller omvendt.

Meningsforskjellen mellem Parterne, af hvilke Indstævnte alt har tiltraadt Lehnet og erlagt Lehnspligten, medens der af Citantinden er indgivet en skriftlig Protest herimod til Justitsministeriet, er fremkaldt dels ved de i Lehnsbrevet af 16 April 1734 indeholdte Bestemmelser om Arvefølgeordenen for Lehnet, dels ved at der foreligger en af Kong Frederik V. den 31 Maj 1760 udstedte Konfirmation paa den, som det hedder, „tydeligere forklarede Successions Orden i Grevskabet Christiansholm.“ Det hedder i bemeldte Aktstykke: „At, eftersom Os Elskelig Hr. Friderich Raben Ridder p. p. for Os allerunderdanigst haver ladet forestille, hvorledes Successions-Ordenen udi Grevdommet

Christiansholm udi Vort Land Lolland, som i dets her foranstaaende Erections- og Investitur-Patent af dato d. 16 April 1734 anført findes, saaledes indeholder.¹⁴

„End skulde det hænde sig, at Christian Raben Greve af Christiansholm, uden nogen Egte Livs-Arvinger eller Afkom, Mand eller Kvinde, ved Døden affaldt, da skal bemeldte Grevdom cum pertinentiis hjemfalde til hans andre Brødre og Søstre, som af hans Fader Os Elskelig Hr. Friderich Raben Ridder p. p., er bleven eller blive avlede, saaledes at baade Fødselens og Mandkjønnets Ret dertil beholder Præferencen, hvilket muligviis i sin Tid kunde give Anledning til Tvist og Tvivl om, ifald sin nulevende ældste Søn itzige Lehnshaver af Grevskabet Os Elskelig Greve Otto Ludvig Raben Vores Kammerherre, ved Døden skulle afgaa uden at efterlade sig Livs-Arvinger og Descendenter paa Sværdsiden, da i saa Fald hans Døttre og deres Afkom ikke kunde ansees fremfor hans Brødre at være berettigede til Grevskabet, hvorved Mandskjønnets Ret og Fortrin aldeles imod Lehn-Retten og primi aqvirentis egentlige Hensigt blev kuld-kast og tilsidesat Altsaa ved saadanne Omstændigheder for at hæve og forekomme ald befrygtende Tvivl, og vidtløftig Proces, som i Fremtiden deraf kunde rejse sig, forsaarsages meerbenævnte Geheime Conference Raad Hr. Friderich Raben, allerunderdanigst at ansøge om, at Vi allernaadigst ville bevilge og tillade, at foranførte Successionsorden udi Grevskabet Christiansholm maa tydeligere og nærmere vorde forklaret og saaledes paa følgende Maade reguleret og fastsat.⁴⁴

„At i Almindelighed Mandskjønnen af primi aqvirentis, Geheimeconference Raad, Hr. Friderich Raben, i lovlig Egteskab avlede Descendenter stedse beholder Præferencen for Kvinde-Kjønnen, saa at, medens Mand af Mand er tilovers, hverken Kvinde af Mand, eiheller Mand eller Kvinde af Kvinde derudi succedere, saaledes at ifald nuværende Lehnshavere, hans ældste Søn, Kammerherre Greve Otto Ludvig Raben ved Døden skulle afgaa uden at efterlade sig Sønner og mandlige Descendenter, da skal Lehnet ei falde til hans Døttre eller deres Descendenter, men først til hans ældste Broder, Os Elskelig Sigfried Victor Raben, Vores Kammerjunker, og hans Mandlige Livs Arvinger og i dessen Mangel da paa lige Maade til hans 2 andre Brødre, Os Elskelig Carl Adolph Raben og Frederik Raben, Cornet ved Vores Livgarde til Hest, og deres mandlige Descendenter, Ældste efter Ældste ; og naar det skulde hende sig, at den sidste Lehnshavere af foranførte Mandlige Descendenter ved Døden afgik uden at efterlade sig Sønner eller Afkom paa Sværdsiden da tilfalder Grevskabet hans ældste Daatter og efter hende hendes Sønner og Døttre og deres Afkom, medens Afkom er til, og efter dem hans andre Døttre og deres Afkom, en Linie efter en anden, hvorved dog jus Majoratus, Mandskjønnets og Første-

fødsdens Rettighed alletider nøie og vel maa iagttages. End skulde det tildrage sig at'ald Afkom af primi acq'virentis fornævnte 4 Sønner af begge Kjøen reent maatte uddøe, da falder Successionen først til hans nu i Live værende 7 Døttre, samt deres ægte Livsarvinger og Descendenter af Mand og Kvindekjøen, een Linie efter en anden, saaledes at een Linie skal være uddød, forinden en anden kand succedere, alt paa lige Maade i Henseende til Mandkjønnets og Førstfødselens Ret, som forhen er meldt.¹⁴

„Thi approbere og stadfæste Vi allernaadigst forstaaende yderligere forklarede Successionsorden udi Grevskabet Christiansholm, ude alle dens Ord, Puncter og Claus uler, saaledes at samme skal være og blive bestandig eneste rette Regel og Rettesnor for efterkommende Lehnsfølgere til Grevskabet, af hvilke det paa foropregnede Maade een efter anden uryggeligen og ubehindret tiltrædes og besiddes.⁴⁴

Det bestrides ikke af Citantinden, at Indstævnte, naar den nysnævnte allerhøjeste Konfirmation skal agtes for en gyldig almindelig Norm for Arvefølgeordenen, er arveberettiget fremfor hende til Grevskabet, hvad da ogsaa efter den aldeles klare Udtalelse i bemeldte Aktstykke om de mandlige Agnaters Fortrinsret fremfor kvindelige Agnater er uomtvisteligt; men Citantinden gjør gjældende, at hun efter de oprindelige Arveregler i Lehnsbrevet af 16 April 1734, naar disse betragtes for sig alene er den nærmest successionsberettigede, og at Konfirmationen af 31 Maj 1760, forsaavidt den ikke maatte være at anse som given alene for et forudsat Tilfælde, som ikke indtraf, nemlig at Grev Otto Ludvig Raben var død uden mandligt Afkom, af flere Grunde bør tilsidesættes, forsaavidt den er i Strid med Erektionsbrevets Bestemmelser.

At nu den oftnævnte Konfirmation alene skulde være givet for det ommeldte ikke indtrufne særlige Tilfælde, er efter dens klare, aldeles almindelige Udtryk ganske uantageligt og ligesaa urigtigt er det, naar Citantinden har forment, at den almindelige Udtalelse i de Grevelige Privilegier af 25 Maj 1671 § 19, at et Grevskab arves efter den Maade, som udi Lehnsbrevet og Investituren formeldes, i og for sig maatte være til Hinder for enhver Forandring i den i Lehnsbrevet bestemte Successionsorden. Det ses herefter i det hele ikke, hvorledes den omstridte, af Lehnsherren og den absolute Konge i gyldig Form udstedte Akt, der tilmed betegner sig selv som alene nærmere forklarende og tydeliggjørende selve Lehnsbrevets Bestemmelser, altsaa som en authentisk Fortolkning af dette, overhovedet skulde kunne angribes, hvorved særlig bemærkes, at den ved Grundloven indtraadte Forfatningsforandring ikke kan have givet Domstolene en friere Stilling overfor dette Spørgsmaal end de havde før Grundloven. Men i ethvert Fald er det klart, at der ikke kan

tillægges de af Citantinden anførte Grunde for Tilsidesættelsen af den nævnte Akt nogen Betydning. Citantinden har saaledes gjort gjældende, at Konfirmationen selv forkynder sig som foranlediget ved en Ansøgning fra Gehejmeraad Friderich Raben, uagtet denne aldrig havde været virkelig Lehnsbesidder eller kunde være blevet det ved Arv efter sine Børn, ligesom han heller ikke før Hovedgaarden Aalholm oprettedes til Grevskab, havde ejet denne Ejendom, at han ikke destomindre i Konfirmationen gjentagende betegnes som den første Erhverver, og at det saavel heraf som af den Omstændighed, at den nævnte Ansøgning indledes med en samtidig med Konfirmationen bevilget Begjæring om Approbation paa Inkorporering af noget ham tilhørende Gods i Grevskabet, formentlig maa fremgaa, at Konfirmationen er udstedt af Kongen i den urigtige Forudsætning, at Gehejmeraad Friderich Raben var første Erhverver af Grevskabet, og at det var i denne Egenskab, at den ommeldte Ansøgning var indgivet af ham. Det maa nu vel erkjendes, at Gehejmeraad Friderich Raben aldrig havde været virkelig Lehnsbesidder eller kunde være bleven det ved Arv efter sine Børn, og at det saaledes er mindre korrekt, naar han i Konfirmationen betegnes som primus acqvirens, samt at han ej heller har kunnet støtte nogen Beføjelse til at fremkomme med den ommeldte Ansøgning paa sin Egenskab af den virkelige Lehnsbesidders Fader, eftersom denne, Grev Otto Ludvig Raben dengang var 30 Aar gammel. Men, naar hensees til, at Gehejmeraad Friderich Raben havde været væsentlig medvirkende ved Oprettelsen af Grevskabet, at dette væsentlig var oprettet af Gods, som efter de almindelige Arveregler vilde være tilfaldet ham som Arv efter hans Moder, at han i alt Fald havde Skjøde paa den i Grevskabet indlemmede Ejendom Bramlykke, at han var Fader til Grev Otto Ludvig, og til dennes successionsberettigede, paa den Tid umyndige Brødre og at det endelig ved Kgl. Resolution af 14 Januar 1735 var bevilget, at Gehejmeraad Friderich Råbens Moder og han selv i deres levende Live skulde som deres Ejendom nyde Grevskabets Revenuer og Indkomster uden derfor at aflægge Regnskab eller dertil at være ansvarlige i nogen Maade, dog Grevskabets Erektion ellers og i andre Maader uforkrænket, saa bliver Gehejmeraad Friderich Råbens Optræden ved denne Lejlighed, navnlig naar det ikke forud anses som givet, at han skulde have handlet uden Samraad med den virkelige Lehns greve, ikke saa paafaldende, som af Citantinden forment, og, om end Betegnelsen primus acqvirens alligevel maa anses for at være ukorrekt, saa kan der dog ingenlunde alene deri ses et Bevis for, at Kongen skulde have handlet under væsentlig urigtige Forestillinger om Forholdets virkelige Beskaffenhed. Hertil maatte i al Fald fordres, at det kunde anses bevist, at den omstridte Akt var udfærdiget uden nogen forudgaaet For-

handling med den virkelige Lehns greve Otto Ludvig Raben, der dengang ikke havde andre Børn end en 3 Fjerdingaars gammel Datter, der døde i en Alder af 6 Aar. Men et saadant Bevis har Citantinden, hvem Bevisets Tilvejbringelse maatte paahvile, da, det selvfølgelig maa have Formodningen for, at Kongen har handlet med fuld Indsigt i og Overblik over Forholdene, ikke ført. — Det kan nemlig ikke fremgaa alene deraf, at der ikke i Konfirmationen omtales nogen forudgaaet Forhandling med Grev Otto Ludvig Raben, og, medens det ikke ei' oplyst, at der skulde være fremkommet nogen Protest fra ham, er det i og for sig meget usandsynligt at han, som af Citantinden forment, skulde i alt Fald i længere Tid have været uvidende om Tilværelsen af den ommeldte Konfirmation, idet han ikke blot i Følge sin Stilling maa antages ikke at kunne være forbleven ubekjendt dermed, men den ommeldte Konfirmation ogsaa ses at, være udfærdiget paa ubeskrevne Blade af det oprindelige Lehnsbrev, og i umiddelbar Fortsættelse af samme, hvorfor det oprindelige Lehnsbrev ogsaa i Konfirmationen betegnes som „foranstaaende Erections- og Investiturpatent“. Men hertil kommer, at der foreligger Bevis for, at Grev Ludvig Otto Raben i al Fald paa et senere Tidspunkt har kjendt Konfirmationen, idet det maa antages oplyst, at han i 1787 har foranlediget den thinglæst ved Lolland-Falsters Landsting, og det er formentlig fuldtbeføjet i denne Handling fra hans Side at se en i al Fald paafølgende Anerkjendelse af Aktens Gyldighed.

Efter det Anførte vil det være unødvendigt at indgaa paa en Undersøgelse af, hvorvidt det oprindelige Lehnsbrev, naar det betragtes for sig alene, maatte, som af Citantinden paastaet, men ligeledes af Indstævnte bestridt, hjemle hende Fortrinsret fremfor ham til Lehnsbesiddelsen, og Indstævnte vil saaledes være at frifinde for Citantindens Tiltale i denne Sag, medens Sagens Omkostninger, efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 25. Gaardejer R. Pedersen af Marrebæk (Selv)
 contra
 jernstøberne J. B. Bruun & Søn i Nykjøbing paa Falster
 (Advokat Nellesmann),
 angaaende Betaling for en Mejemaskine.

Nykjøbing Herredsrets Dom af 15 November 1878:
 Indstævnte, Gaardejer R. Pedersen af Marrebæk, bør til Ci-

tanterne, Jernstøberne J. B. Bruun & Søn i Nykjøbing, betale et Beløb af 500 Kr. med 5 pCt. p. a. Renter heraf fra den 6 December 1877 indtil Betaling sker. Saa bør han og erstatte disse Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det idømte Beløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stads rettens Dom af 12 Januar 1880: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger her for Retten betaler Citanten, Gaardejer R. Pedersen af Marrebæk, til de Indstævnte, Jernstøberne J. B. Bruun & Søn i Nykjøbing paa Falster med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv oui det ikke ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maatte anses godtgjort, at Citanten havde købt den i den indankede Dom omhandlede Mejemaskine paa Prøve, saaledes at han kun var berettiget til at levere den tilbage, naar den viste sig at være utilfredsstillende, — hvilket navnlig efter det under Sagen optagne Skjøn ikke kan antages at have været Tilfældet — men paa det Vilkaar, at han var berettiget til at levere den tilbage, naar blot han selv ikke fandt sig fornøjet med den, maatte det dog i ethvert Fald paaligge Citanten, naar han efter anstillet Prøve ansaa sig berettiget til og var tilsinds at fordre Maskinen taget tilbage af de Indstævnte, da at bringe den til dem inden en passende Frist. Dette har han imidlertid ikke gjort og mod de Indstævntes Benægtelse er det end ikke godtgjort, at han før efter flere Maaneders Forløb har meddelt dem Underretning om, at han ikke vilde beholde Maskinen. Det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom er tilpligtet at betale de paastævnte 500 Kr. med Renter, og Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Citanten have at udrede til de Indstævnte med 200 Kr.

Thi kj endes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til de Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Gaardejer R. Pedersen af Marrebæk, der ved Nykjøbing Herreds Rets Dom af 15 November 1878 er tilpligtet at betale de Indstævnte, Jernstøberne J. B. Bruun & Søn i Nykjøbing paa Falster for en den 4 August 1877 leveret „Hornby s-Spring-Balance Mejemaskine et Beløb af 500 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 6 December s. A., indtil Betab'ng sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr., har derefter indanket denne Dom her for Retten, hvor han har paastaet den saaledes forandret, at han, overensstemmende med sin for Underretten nedlagte Paastand, frifindes for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos han har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger i begge Instantser skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

De Indstævnte have derimod paastaet Underrettsdommen stadfæstet og sig hos Citanten tilkjendt Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb.

Det er in confesso, at Citanten den ovennævnte 4 August 1877 har erholdt udleveret fra de Indstævnte den paagjældende Maskine, og at denne endnu var i hans Besiddelse i Begyndelsen af December Maaned s. A., men medens de Indstævnte have paastaet, at Citanten har købt Maskinen af dem under deres Garanti for, at den var god, og at dens Godhed er bevist ikke blot ved Udfaldet af de af Citanten med den foretagne Prøver, men ogsaa ved et efter deres Foranledning optaget retsligt Skjøn over Maskinen, har Citanten gjort gjældende, at der i Virkeligheden slet ikke havde været Tale om Kjøb af Maskinen, men kun om et Laan, for at han skulde prøve den i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at han, der efter tidligere Opfordring fra de Indstævnte lige før Høsten 1877 var kommet ind i deres Lager i Nykjøbing for at se paa de der opstillede Maskiner, efter nogen Forhandling blev enig med de Indstævnte om, at han skulde afhente den ommeldte Maskine for dermed at anstille en Prøve paa sine Marker og at det derefter skulde være overladt kam selv, uden Hensyn til Prøvens Udfald at bestemme hvorvidt han vilde købe Maskinen, for hvilken Prisen var opgivet at være 500 Kr.; han afhentede derefter Maskinen, men efter Udfaldet af de med samme foretagne Prøver, vilde han ikke købe den, hvorom han straks vil have underrettet de Indstævnte, med Opfordring til dem om, at lade Maskinen afhente, hvilken Opfordring de imidlertid ikke efterkom.

Det synes nu allerede i og for sig mindre rimeligt, at de Indstævnte under de af Citanlen angivne Forudsætninger skulde have ladet ham føre Maskinen til sin 1 1/2 Mil fra Nykjøbing beliggende Gaard, idet der efter hvad der foreligger, Intet kan antages at have va?ret til Hinder for, at de fornødne Prøver kunde være afholdte i Nærheden af Nykjøbing, medens der, da den ommeldte Art Maskiner alt havde vundet- Anerkjendelse ved

en i 1874 afholdt almindelig Mejemaskinprøve, og efter de af de Indstævnte producerede Attester med tilfredsstillende Resultat benyttedes af flere Landbrugere, ikke kan tillægges det Ønskelige for de Indstævnte i at faa Maskinen gjort bekendt i en videre Omkreds, den af Citanten hævdede Betydning. Men derhos er det i al Fald klart, at det under de forudsatte Forhold maatte paahvile Citanten efter endt Prøve at bringe Maskinen tilbage, naar han ikke vilde købe den, og da han nu ikke blot har undladt dette, men han ej heller mod de Indstævnets Benægtelse har kunnet godtgjøre sit Anbringende, at han straks efter Prøverne har underrettet dem om, at han ikke vilde beholde Maskinen, saa opstaar der herved en saa høj Grad af Formodning mod Rigtigheden af hans Fremstilling, at Bevisbyrden maa paahvile ham, ikke blot for at han havde faaet Maskinen udleveret uden nogen betinget eller ubetinget Forpligtelse til at købe den, men ogsaa for at han, uden at hans Retsstilling derved forandrede, kunde beholde Maskinen saalænge som sket er. Citanten har derimod ikke fyldestgjort denne Bevisbyrde, og da nu de Indstævnets Anbringende tilmed bestyrkes ved den dermed overensstemmende Vidneforklaring, som er afgiven af deres ved Forhandlingerne med Citanten tilstedeværende Bogholder, maa der gaas ud fra, at Citanten har købt Maskinen af de Indstævnte under deres Garanti for dens Godhed. Hvad dernæst Spørgsmaalet om Maskinens Godhed angaar, da er det ikke blot ved de afgivne Vidneforklaringer af de Indstævnets fornævnte Bogholder og en anden af dem udsendt Person, som skulde være Citanten behjælpelig med at sætte Maskinen i Gang, oplyst, at Citanten har yttret sig tilfreds med den Prøve, som foretoges i Overværelse af bemeldte tvende Vidner, men, uanset afvigende Udsagn om Maskinens Godhed, som ere afgivne af andre Vidner, maa denne i det Hele anses tilstrækkelig godtgjort ved det over Maskinen optagne Skjøn.

Som Følge heraf maa det ved den indankede Dom antagne Resultat anses velgrundet, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten findes Citanten at maatte tilsvare de Indstævnte med 50 Kr.

Det fornødne stemplede Papir er under Sagen forbrugt for Overretten.

Tirsdag den 3 Maj.

Nr. 114. Advokat Hindenburg
 contra
 Ane Elisabeth Søderstrøm, Hansens Enke, og
 Nathalia Franzisca Hansen, Hansens Hustru
 (Defensor Bagger),
 der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstraretsdom af 8 December 1880: Arrestantinderne Ane Elisabeth Søderstrøm, Hansens Enke, og Nathalia Franzisca Hansen, Hansens Hustru, bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 2 Aar og Sidstnævnte i 18 Maaneder. De bør derhos En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plockross og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1881: Birkethingsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Winther og Engberg betale Arrestantinderne, Ane Elisabeth Søderstrøm, Hansens Enke, og Franzisca Hansen, Hansens Hustru, in solidum 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom«

Efter den indankede Doms Afsigelse have de Tiltalte anbragt, at de ved begge de af dem hos Enkefru Møller begaaede, i Dommen nævnte, Tyverier af Sengklæder fandt Døren til Værelset aaben, og at de saaledes ikke, som af dem tidligere forklaret, ved det første Tyveri aabnede Døren ved Hjælp af en laant Nøgle; men denne delvise Tilbagekaldelse af deres tidligere Tilstaaelse kan, som ikke bestyrket ved de fremkomne Oplysninger, i Medfør af Lovens 1. 15 1 ikke komme i Betragtning. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citaterne af Straffelovens § 54 maa bortfalde, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Nathalia Hansen findes at kunne bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stads rettens Dom bør ved Magt at stande, dog at S traff e t i d e n for Nathalia Franzisca Hansen bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge

og Begge for En til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret i Følge de Paagjældendes Begjæring hertil indankede Sag tiltales Arrestantinderne Ane Elisabeth Søderstrøm, Hansens Enke, og Nathalia Franciska Hansen, Hansens Hustru, for Tyveri og Bedrageri, og er det ved Arrestantindernes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de i det Væsentlige efter forudgaaet Aftale og til fælles Fordel have gjort sig skyldige i følgende Forbrydelser :

Efter at Lieutenant »Jørgen Jensen den 12 Juni f. A. til Arrestantinden Hansens Hustru, der besørgede Opvartning hos ham, havde leveret en Kasse, indeholdende Linned og Klædningsstykker, med Anmodning til hende om at besørgе den bragt paa Posthuset, undlod hun efter Aftale med sin Moder, Medtiltalte Søderstrøm, hos hvem hun er tilhuse, at afsende Kassen, hvorimod Arrestantinderne, da de vare i Pengeforlegenhed, udtog af Kassen, der efter deres Forklaring ikke var aflaaet eller sømmet, et Par Lagener og et Par Støvler, tilsammen vurderede til 7 Kr., som de derefter pantsatte. Endvidere have Arrestantinderne i Forening pantsat en Serviet og en Dug, ligeledes tilhørende Lieutenant Jensen og vurderede til 1 Kr. 50 Øre, idet Arrestantinden Hansens Hustru en Dag, da hun gjorde rent i Jensens Værelse, vil have taget Servietten hjem for at vaske den, og i samme Hensigt vil hun have sat sig i Besiddelse af Dugen, som laa paa Bunden af en Kasse med Levnetsmidler, som Jensen havde foræret hende.

Da Arrestantinderne vidste, at den i samme Ejendom som de boende Enkefru Møller, hvem de i Løbet af en 3 Maaneders Tid havde gaaet tilhaande, havde Sengklæder beroende i et til hendes Lejlighed hørende aflaaet Værelse i Sidehuset, besluttede de i Avgust Maaned f. A., da Fru Møller var bortrejst, at tilvende sig dem, og de laante i den Hensigt under et urigtigt Foregivende 3 Nøgler af en i samme Ejendom tjenende Pige. Ved Hjælp af en af disse Nøgler fik de derpaa Døren til det nævnte Værelse aabnet, og Arrestantinden Hansens Hustru tilvendte sig da i Værelset en Dyne og 2 Puder, som hun leverede til Moderen, der stod udenfor; nogle Dage efter borttog de begge i Forening en Dyne fra samme Værelse, hvortil Adgangen da var fri, i hvilken Henseende Arrestantinderne antage, at de efter at have begaaet det første Tyveri have forglemt at aflaae Døren. De saaledes stjaalne Sengklæder ere under Sagen vurderede i alt til 17 Kr.

Endvidere have Arrestantinderne i Forening pantsat uden Fru Møllers Vidende og Villie følgende hende tilhørende Gjenstande: en Sølvspiseske, en Dug, en Skjorte og et Dampjern, tilsammen vurderede til 7 Kr., uden at det iøvrigt under Sagen nærmere eller bestemt er oplyst paa hvilken Maade Arrestantinderne ere komne i Besiddelse af disse Gjenstande.

Dernæst have Arrestantinderne ligeledes i Forening pantsat 2 Dyner og 1 Pude, vurderede til 21 Kr., som Arrestantinden Søderstrøm den 24 April f. A. havde lejet af Marschandiser Jens Petersen heri Staden, og forskellige Gjenstande, i alt af Værdi 8 Kr., som de af Arbejdsmand Rasmussens Hustru, Ane Kirstine Therkilsen dels havde faaet overleverede i September 1879 til Brug, da de fik hendes Barn i Pleje, dels havde modtaget i Forvaring i Februar Maaned f. A.

Endelig er det oplyst, at Arrestantinden Søderstrøm, som den 15 Juni 1878 af Jernhandler F. W. Nielsen havde lejet 2 Dyner og 1 Pude, der tilsammen ere vurderede til 42 Kr., i to forskellige Gange har pantsat disse Gjenstande, uden at det er godtgjort, at Arrestantinden Hansens Hustru har været delagtig i dette Bedrageri, samt at sidstnævnte Arrestantinde, der den 3 April f. A. af Uhrmager L. A. Jensen her af Staden havde lejet et til 18 Kr. vurderet Sølvdukeuhr, saaledes, at hun ved Lejemaalets Indgaaelse betalte 6 Kr., samt forpligtede sig til for hver følgende Uge at betale 2 Kr. i Leje, samme Dag for 12 Kr. pantsatte Uhret, der først, naar dets fulde Værdi, 30 Kr., var betalt skulde blive Arrestantindens Ejendom, men for hvilket hun kun har erlagt efter Uhrmager Jensens Udsagn 13 Kr., medens Arrestantinden vil have betalt 15 eller 17 Kr. Af Sagen fremgaar det ikke, at Arrestantindens Moder har havt nogen Del i denne Pantsætning.

Som Følge af Foranstaaende ville Arrestantinderne — af hvilke Ane Elisabeth Søderstrøm, Hansens Enke, har angivet at være 59 Aar gammel, hvilken Opgivelse af Underrettsdommeren er skjønnet at være stemmende med hendes Udseende og tidligere ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 5 Januar 1875 for Tyveri er anset efter Straffelovens § 228 med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men iøvrigt ikke findes tiltalt eller straffet heri Riget, og Nathalia Franciska Hansen, Hansens Hustru, er født den 5 September 1857 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet — være at anse Førstnævnte efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Led og § 253 jfr. tildels § 54 og Sidstnævnte efter samme Lovs §§ 228, 229 Nr. 4 og 253 ligeledes tildels jfrt. med § 54, og da Straffen ved Underrettens Dom findes passende fastsat til Forbedringshusarbejde henholdsvis i 2 Aar og 18 Maaned ... vil Dommen være at stadfæste.

Onsdagen den 4 Maj.

Nr. 130. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Christian Nielsen, ogsaa kaldet Mikkelsen,
 der tiltales for Bedrageri.

Odense Kjøbstads Ekstrarets Dom af 30 November 1880: Arrestanten Christian Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og i Erstatning til Værtshusholder Lars Rasmussen i Bogense betale 1 Kr. 5 Øre. Saa bør han og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kramer og Kancelliraad Borch, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Værtshusholder Lars Rasmussen ved samme tilkj endte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Raasløff og Tvermoes, betaler Arrestanten Christian Nielsen, ogsaa kaldet Mikkelsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Nielsen, ogsaa kaldet Mikkelsen, der er født den 21 Maj 1846, og som er straffet 5 Gange tidligere for bedrageligt Forhold, den ene Gang tillige for Falsk, senest i Følge Kallundborg Kjøbstads Ekstrarets Dom af 10 Maj 1879 efter Straffelovens §§ 251 og 257 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, er under nærværende, mod ham ved Odense Kjøbstads Ekstraret anlagte og efter hans Begjæring hertil indankede Sag paany

tiltalt for Bedrageri, og foreligger der i saa Henseende efter hans egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste Følgende:

Arrestanten, der, efter i Midten af Maj Maaned f. A. at have udstaaet den ham senest idømte Straf, vil have opholdt sig og søgt Erhverv i Slesvig som Mejerist indtil midt i September f. A., kom efter sin egen Forklaring den 19 September f. A., uden da at være i Besiddelse af mere end 4 Kr., til Fyen og opholdt sig derpaa til han den 28 s. M. blev anholdt som sigtet for Bedrageri, først nogle Dage ude paa Landet i Omegnen af Bogense og i nysnævnte By og derpaa i Odense, hvor han blev anholdt, og havde han i den Tid ingensomhelst Fortjeneste og søgte vel Erhverv som Mejerist, men uden at han opnaaede eller fik Udsigt til at opnaa saadant. Den 20 September indfandt han sig nu i Kjøbmand i Bogense C. Q. Barfoeds Butik og skaffede sig der paa Kredit udleveret en Blikflødespand til en Værdi af 7 Kr., og, skjøndt han selv under Sagen har fastholdt, at den blev ham personlig krediteret, uagtet han har indrømmet, at han ikke kan erindre, om han opgav sit eget Navn, og at han fik den leveret paa det Vilkaar, at han skulde tilbagelevere den næste Dag, hvis han ikke fik den afsat, hvad han senest har forklaret var hans Hensigt, medens han tidligere havde vedgaaet, at det var hans Hensigt at skaffe sig Penge ved dens Pantsætning, maa det ved de af Handelskommis Grundahl og Handelslærling Jensen hos Kjøbmand Barfoed afgivne Vidnesbyrd og det iøvrigt Foreliggende anses bevist, at han købte Spanden for Gaardmand i Skaarup Jørgen Froms Regning og i dennes Navn, paa hvilket den ogsaa blev krediteret i Bøgerne, uagtet han dertil savnede enhver Bemyndigelse. Samme Aften laante Arrestanten hos Boghandler Rudolph Holck i Bogense, hos hvem han havde forhørt om en Bog, et Beløb af 5 Kr., som han lovede at betale næste Dag, idet han lod den omtalte Blikspand blive tilbage med Sigende, at den kunde blive staaende der saalænge, og i de følgende Dage laante han ligeledes for en Tid af én Dag hos Værtshusholder Jørgen Rasmussen i Bogense 1 Kr. 50 Øre og hos Blikkenslager Johan Ludvig Olivar Hansen dersteds, hos hvem han havde bestilt nogle Blikmælkefad til et Par Gaardmænd, 2 Kr. samt et ældre Blikmælkefad, hvorpaa han forlod Bogense uden at betale noget af Laanene eller afhente Blikspanden hos Boghandler Holck, medens han lod Blikmælkefadet blive staaende hos Værtshusholder Lars Rasmussen, hos hvem han senest logerede.

I Odense, hvor han indfandt sig hos forskellige Handlende og Haandværkere og saa paa tildels bestilte Varer til Brug i Mejeriet, henvendte han sig den 26 September til Blikkenslager Hans Adolf Andersen, hos hvem han havde bestilt 2 Blikflødespande til den følgende Dag, med Anmodning om et Laan af 3 Kr., hvilket Laan dog blev ham nægtet, og skaffede sig

samme Dag hos Blikkenslager Vilhelm August Frost, hos hvem han ligeledes til den 27 September havde bestilt to Flødespande, et Laan af 3 Kr. mod Løfte om at betale det næste Dag, hvilket dog ikke skete, saalidt som han afhentede nogen af de bestilte Varer. Om de saaledes af ham stiftede Laan har Arrestanten derhos forklaret, at han vel nok havde tænkt sig at ville betale dem, hvis han senere fik Erhverv og blev istand dertil, men at han, da han søgte og fik dem — efter hans egen Erkjendelse tildels under urigtige Foregivender — kun gjorde det for at skaffe sig noget at leve af og ikke havde nogen Udsigt til overhovedet at betale dem og altsaa endm indre til at betale dem som lovet, hvad der følgelig heller ikke var hans Hensigt.

For de Arrestanten overbeviste bedræglige Forhold, der tildels ganske ligne dem, for hvilke han tidligere er straffet, vil han, som ved den indankede Dom antaget, være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. tildels med § 46, hvorimod hans Forhold ved at forlade Bogense uden at betale ovennævnte Værtshusholder Lars Rasmussen 1 Kr. 5 Øre, som han var bleven denne skyldig som Rest for Kost og Logis, ikke findes at kunne tilregnes ham til Straf, da Lars Rasmussen efter sin egen Forklaring maa antages at være gaaet ind paa at have dette Beløb tilgode, indtil Arrestanten igjen kom tilbage om kort Tid, og der vil saaledes ej heller, som ved Underrettsdommen sket, her under Sagen kunne tilkjendes Lars Rasmussen nogen Erstatning.

Den af Arrestanten forskyldte Straf findes ved Underrettsdommen passende fastsat til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder . . .

Færdig fra Trykkeriet den 19 Maj 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

· Triers Bogtrykkeri (H. <J. Schon/ Kjobenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 11-12.

Mandagen den 9 Maj.

Nr. 9. Gjæstgiver J. Biohm af Byen Slesvig
(Advokat Levinsen)
contra

Krigsmillisteriet paa den danske Statskasses Vegne
(den konstituerede Kammeradvokat)

angaaende Erstatning for Ejendom afgivet til danske Befæstningsarbejder.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 November 1879: Indstævnte, Krigsministeriet, paa den danske Statskasses Vegne, bør for Tiltale af Citanten, Gjæstgiver J. Biohm af Byen Slesvig, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjende8 for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Gjæstgiver J. Biohm af Byen Slesvig, søger under nærværende

Sag Indstævnte, Krigsministeriet paa den danske Statskasses Vegne, til Betaling af 8000 Rd. Rmt. eller nu 16000 Kr., med Renter deraf 4 pCt. aarlig, principaliter fra den 28 December 1863, og subsidialiter fra det tidligste Tidspunkt derefter, som Retten maatte finde at tilkomme ham, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, for hvem den konstituerede Kammeradvokat har givet Møde, procederer til Fri-findelse for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

De Omstændigheder, fra hvilke Sagen har sit Udspring, ere følgende: I Foraar et 1861 blev det efter det da stedfindende Forhold mellem Staten og det tyske Forbund overensstemmende med allerhøjeste Resolution af 15 Marts s. A. anset for til-raadeligt, at skride til Paabegyndelse af saadanne mindre Befæstningsanlæg i Hertugdømmet Slesvig og navnlig i den saakaldte „Dannevirkestilling“, hvortil der var de fornødne Penge-midler tilstede, og om hvis Optagelse i de endelige Forsvars-planer der ingen Tvivl kunde være tilstede, og det slesvigske Ministerium meddelte umiddelbart derefter i Skrivelse af 20 s. M., i Henhold til dertil fra Krigsministeriet givne foranledning, blandt andre ogsaa Amtmanden i-Gottorp Amt, at de Grund-stykker, som agtedes nødvendige til de forestaaende Befæstnings-arbejder, vilde være at afstaa under Hensyn til Patentet af 28 Oktober 1811. Det udtales fremdeles i denne Skrivelse, at der, saasart Militæretaten er kommet til et Resultat om, i hvilken Egn og paa hvilket Sted omtrent Fæstningsanlægene vilde være at udføre, af vedkommende højstkommanderende Ingeniør-officer skal forelægges Amtet en Udsigt over de dertil fornødne Arealer, og der bliver da at foretage en almindelig Besigtigelse, hvortil foruden forskjellige nærmere angivne offentlige Myndigheder, ogsaa de paagjældende Ejere skulle ind varsles, og ved hvilken der affattes en kort Beskrivelse af de enkelte i Betragtning kommende Grundstykker for at konstatere deres Beskaffenhed og hidtidige Anvendelse, hvorhos det foreskrives som hensigtsmæssigt, at Grundstykkets Værdi straks fastsættes enten ved mindelig Overenskomst eller ved Taksation. Efter at denne Besigtigelse er blevet tilendebragt og den derved optagne Protokol under-skrevet af samtlige deri deltagende Personer, „ville,“ som det hedder i Skrivelsen — der iøvrigt indeholder Regler for, hvorledes det endelige Erstatningsbeløb til Grundejerne skal udfindes, efter at Befæstningsarbejderne ere bievne tilendebragte og de benyttede Arealer opmaalte, samt for hvorledes der skal forholdes dels naar et Grundstykke ønskes taget i Brug efter en blot fore-løbig Besigtigelse med færre Formaliteter end ovenfor, dels naar der senere skulde vise sig Brug for Grundstykker, som ved hin almindelige Besigtigelse maatte være bievne forbigaaede — „de

vedkommende Grundstykker af Militær etaten blive tagne i Besiddelse eller Brug?

Den derpaa i Henhold til denne Skrivelse berammede Termin for den omhandlede almindelige Besigtigelse, tog under paafølgende 5 April sin Begyndelse med forskjellige under Byen Slesvig henhørende Arealer, og blev der for Citantens Ejendoms Vedkommende, som var indbefattet herunder, bemærket: „Nr. 7 Johan Biohms Have som under Nr. 6; 6 smaa Frugtræer, 1 Vaaningshus, 1 Stald, 1 Privet (gamle Bygninger, angivne til Nedbrydelse), 1 Brønd, temporær Benyttelse af Havejorden,“ og under 30 s. M. blev det herefter — som det i den under Sagen fremlagte Protokoludskrift hedder — afholdt en Forretning til lovlig Taksation af de i „Byen Slesvigs Gebet, paa Grund af forestaaende Befæstningsarbejder“ under 5te dennes eksproprierede Bygninger m. m.“ Efter at, yttres der fremdeles i denne Forretning, de Gjenstande, som skulde takseres, vare bievne besete paa Stedet, blev det „som Resultat af Takseringen taget til Protokols, at der vil være at tilstaa“ — blandt flere andre — Citanten Johan Biohm for Tabet af samtlige Bygninger med Brønd in summa 3000 Rd., for deraf opstaaet Forstyrrelse i Næringsdrift 5000 Rd. Ved Slutningen af Forretningen, der tillige omfattede en Del andre ligeledes under 5 April besøgte Ejendomme, blev det af daværende Major Schröder som ledende Ingeniørofficer, tilkjendegivet til Protokollen, at samtlige takserede Bygninger ville være at rømme inden 8 Dage efter sket Opsigelse.

Den 4 Juni næstefter tilskrev det kongelige Ingeniørkorps Kammerherre Holstein, den daværende Amtmand over Gottorp Amt, at det, efter at have modtaget Udskrift af Protokollen over de den 30 April i Slesvig foretagne Taksationsforretninger, paa Krigsministeriets Vegne — med en eneste Undtagelse, som her er uden Betydning — maatte nægte Approbationen af de øvrige Taksationer, idet „samme overhovedet frafalder sin Fordring paa Ekspropriation af de øvrige Bygninger, af samme Grund bortfalder det Beboerne givne Tilhold om at være beredte paa Udflytning med 8 Dages Varsel.“

Der skete nu intet videre, idet Citanten, efter hvad der er in confesso, forblev i aldeles uforstyrret Besiddelse af sin Ejendom, medens Befæstningsarbejderne iøvrigt gik deres Gang, førend i Slutningen af Aaret 1863, efter at den saa længe truende Forbundseksekution ikke blot under 7 December s. A. ved Forbundsbeslutning var blevet overdraget Hannoveranerne og Sachserne, men ogsaa forsaavidt var bragt til Udførelse, som de sidstnævnte i 1ste Linie vare rykkede ind i Hertugdømmet Holsten, medens Østerrigs og Preussens Tropper dannede 2den Linie, — en Indrykning der, som bekjendt, da de 2de sidstnævnte Magter havde faaet Afslag paa deres Opfordring til Danmark om at ophæve Forfatningen af 18 November 1863,

førte til, at Ej deren den 1 Februar næstefter blev overskredet og Dannevirkestillingen i de nærmest paafølgende Dage opgivet.

Ingeniørdirektionen for Slesvig tilskrev nemlig da under 27 December Magistraten i samme By som følger: „Foruden de allerede i Beslag tagne 4 Ejendomme,“ hvilke ligeledes efter det under Proceduren Oplyste, faldt ind under Ingeniørkorpsets nysommeldte Skrivelse af 4 Juni 1861, men hvis Ejere senere, uafhængigt af den tidligere Besigtigelse og Taksation i Følge frivillig Overenskomst havde overladt Militæretaten deres Grundstykker mod et Vederlag, som ogsaa i sin Tid er blevet dem udbetalt, „ved Bustrup Bro vil det endnu være nødvendigt at lægge Beslag paa Gjæstgiver Biohms Ejendom.“ I denne Anledning anmodes Magistraten tjenstlig om at ville betyde denne, at rømme Bygningerne i Løbet af 8 Dage, og i Anledning af denne Rekvisition tilstillede Magistraten Dagen efter br. m. Citanten en dermed stemmende Rømningsordre med Tilføjende, at Bygningerne vare bestemte til Nedbrydelse. Denne Befaling blev, efter hvad der er in confesso, ogsaa behørig efterkommet af Citanten, som imidlertid i en Henvendelse til Magistraten af 2 Januar næstefter, i Henhold til Patentet af 28 Oktober 1811 og under Henviisning til den i 1861 foregaaede Taksation samt til, at Militæretaten, der „hidintil kun havde forbeholdt sig hans Grundstykke til Raadighed“ nu havde besluttet dets Rømning, reserverede sig alle af det i 1861 Forefaldne flydende Rettigheder og navnlig ogsaa „Retten til en Erstatning af 8000 Rdl.“; Citantens Bygninger bleve nedrevne og Grunden taget i Besiddelse af Militæretaten, saalænge Hæren endnu hævdede sig i Dannevirkestillingen, ligesom det er in confesso, at den ingen- sinde senere er blevet ham tilbagegivet af de paafølgende Magthavere i Hertugdømmet.

Efter Krigens Tilendebringelse blev der i 1865 under 11 April efter Gottorp Amtshus Bestemmelse og under vedkommende Husfogeds Ledelse paabegyndt en Taksation over „den Skade, der ved Besiddelsestagelse af Landejendomme eller Jordarealer uden foregaaende Ekspropriation fra de militære Myndigheders Side i militære Øjemed er bleven tilføjet“ ogsaa forskjel- lige Personer i Staden Slesvig, deriblandt Citanten, og hedder det i den under Sagen fremlagte Forretning for hans Vedkommende: „Ogsaa over hans Bygninger og Grund er der optaget en foreløbig Taksation, men Ekspropriationen ikke blevet fuldbyrdet. Efter Protokollens Udvisende ere Bygningerne med Grund takserede til 3000 Rd. og Næringsforstyrrelsen til 5000 Rd. Bygningerne ere afbrudte og Næringsforstyrrelsen fuldstændig indtraadt. I Taksationen var Havejorden, som med Huspladsen udgjør 15,2 Q Roder ikke indbefattet, og vil derfor et Erstatnings vederlag være at mægle for denne. Det foresloges Biohm, om han, mod at Godtgjørelse for Havejordens Tab

bortfalder, vil være tilfreds med 8000 Rd. eller 15000 Mk. Kurant, naar fra Dato af hans Ejendoms fuldstændige Ekspropriation forordnes. Med dette Forslag erklærede han sig tilfreds under Forbehold af, at Ekspropriationssummen fra Dags Dato under Forudsætning af Landsregjeringens Billigelse forrentes med 4 pCt., til Betaling sker. Husfogderiet maa anse dette Arrangement for hensigtsmæssigt og antageligt og paatager sig at anbefale det til Landsregjeringens Stadfæstelse.⁴⁴

Da Citanten imidlertid ej heller hos Landsregjeringen fik Fyldestgjørelse for det formentlige Retskrav, sagsøgte han den preussiske Regjering som den Myndighed, hvem Hertugdømmerne omsider endelig tilfaldt, til sammes Betaling, men ved en af Overrappellationsretten i Berlin den 7 Oktober 1869 i sidste Instants afsagt Dom, blev det kjendt for Ret, at Citantens Fordring i Følge dens Natur som en Del af det tidligere Fællesmonarki es Gjæld ikke henhører til de Dele af den danske Stats Gjældsforhold, som Preussen efter Fredstraktaten er pligtig til at overtage og afgjøre.

Efter dette Resultat, samt da Krigsministeriet paa Citantens Henvendelse har nægtet at efterkomme hans Erstatningspaastand, har Citanten i Følge udtagen Forligsklage af 23 April 1872 anlagt nærværende den 3 Maj næstefter her ved Retten paa-stævnte Sag.

Sin Paastand støtter nu Citanten principaliter paa den Betragning, at hans Ejendom, efter hvad der foreligger under Sagen, i 1861 skal være bleven eksproprieret af Militæretaten. Den blev, som det fremgaar af Forretningen af 5 April 1861 undergivet den i det slesvigske Ministeriums Skrivelse af 20 Marts omhandlede almindelige Besigtigelse og under 30te s. M. lovlig takseret. Da det i hin Skrivelse udtrykkelig er udtalt, at „naar Besigtigelsen er tilendebragt, og Protokollen underskrevet af de Paagjældende, ville de vedkommende Grundstykker blive tagne i Brug eller Besiddelse af Militæretaten,“ er herved ogsaa tilkjendegivet, hvad der under de stedfindende Omstændigheder udfordres til en lovlig Ekspropriations Iværksættelse, hvorfor det derfor ogsaa blandt andet i selve Taksationsforretningen af 30 April, ved hvilken Major Schröder som Militæretatens Repræsentant var tilstede, særlig nævnes, at Taksationen vilde være at foretage med Hensyn til „de under 5 s. M. eksproprierede Bygninger⁴⁴ m. m. Men erkjendes Ekspropriationen først engang for at være iværksat, maa den ogsaa i sine Virkninger være bindende for Citanten ikke mindre end for Indstævnte, og kan navnlig ikke heller ensidig tilbagekaldes eller omstødes af denne sidste. Den gennem Ingeniørkorpsets Skrivelse af 4 Juni 1861 tilkjendegivne Tilbagekaldelse af Ekspropriationen maa derfor, selv om den, hvad Citanten benægter, og hvad ej heller er blevet godtgjort, var blevet ham meddelt af hans Øvrighed,

formentlig blive uden al Betydning ligeoverfor Citanten, ligesom det ogsaa maa være uden Indflydelse paa Ekspropriationens retslige Eksistents, at Militæretaten faktisk først 2 Vs Aar senere har benyttet sin den 5 April 1861 erhvervede Ret til med 8 Dages Varsel at udsige Citanten af Ejendommen. Da nu den stedfundne Taksationsforretning maa være afgjørende for Skadens Bestemmelse, eftersom der ikke i sin Tid overensstemmende med den slesvigske Lovgivnings Bestemmelser, inden 6 Ugers Forløb af Modparten er bleven begjært Omtaksation, og da der i Følge Patentet af 28 Oktober 1811 skal tilkomme ham fuld Erstatning ikke blot for Afstaaelse af Jord, men ogsaa for Bygninger og Næringstab, formener Citanten, at hermed ogsaa hans Paastand om Hovedsummen maa være hjemlet, medens det skal følge af Forholdets Natur og den slesvigske Rets Grundsætninger, at Renter beregnes ham fra den Dag, Tabet er indtraadt, altsaa fra den 28 December 1863.

Men selv om det i 1861 Foregaaede maatte have tabt sin Betydning efter Ingeniørkorpsets tidnævnte Skrivelse af 4 Juni — hvad Citanten imidlertid paa ethvert Punkt bestrider — maa der i al Fald ved den under 28 December 1863 stedfundne Beslaglæggelse af hans Ejendom fra Militæretatens Side siges at være foretaget en Ekspropriation af samme, for hvilken da ligeledes Taksationen af 30 April 1861 maa være Normen, og maatte det endelig imod Forventning blive statueret, at der overhovedet ikke er sket nogen Ekspropriation, vil der i saa Fald under alle Omstændigheder ved den stedfundne Bemægtigelse af hans Ejendom være tilføjet ham „en vilkaarlig, uberettiget og ulovlig Skade“ af Militæretaten, for hvilken Citanten maa være berettiget til en Erstatning, som, da der nu ej længer haves andre Midler til at bestemme den, maa være at fastsætte i Overensstemmelse med Taksationen af 1861.

Hvorledes end Sagen tages, anser Citanten sig derfor berettiget til det paastævnte Beløb, og da dettes Udredelse efter Fordringens Beskaffenhed maatte paahvile det tidligere Monarkies fælles Finantser, samt da det i Følge Forholdets Natur maa tilkomme den nuværende danske Statskasse at tilsvare Monarkiets fælles Finantskasses Forpligtelser, forsaavidt de ikke ved Fredstraktaten af 30 Oktober 1864 udtrykkelig ere bievne overtagne af de fraskilte Landsdeles Regjering, formener Citanten hermed at have godtgjort sin nedlagte Paastands Berettigelse i dens Helhed.

Medens der nu i dette sidste, ligeoverfor Indstævntes For-
 mening om, at den hele Erstatningsfordring maa være den danske Statskasse eller Kongerigets Finantser uvedkommende, da Erstatningskrav, som have deres Oprindelse fra Foranstaltninger, der bleve truffet i Anledning af Krigen, angaa Monarkiets Fælleskasse, som nu er ophævet ved Hertugdømmernes Afstaaelse, for saa vidt maa gives Citanten Medhold, som det

maa anses for utvivlsomt, at den tidligere Fælleskasses Ophør maa blive uden Virkning paa de den danske Stat paahvilende Forpligtelser, hvorfra de end maatte have deres Udspring, findes Indstævnte imidlertid med Føje at have bestridt Citantens principale Begrundelse af Søgsmålet.

Lige saa lidet i sin Helhed som ved de af Citanten særlig ovenfor fremhævede Udtryk lader det sig nemlig antage, at den oftere ommeldte Ministerialskrivelse af 20 Marts 1861 skulde indeholde nogen Hjemmel for, at den blotte Besigtigelse af en Ejendom i Anledning af de da projekterede Befæstningsanlæg skulde bevirke, at Ekspropriationen dermed allerede var iværksat. Denne Skrivelse giver i det Væsentlige ikkun Anvisning paa, hvorledes der under de forskellige Forudsætninger vil være at forholde for at betrygge Hertugdømmets Beboeres Interesser ligeoverfor Militæretatens Krav, men intet, hvorpaa der i Virkeligheden vil kunne bygges et saa paafaldende og fra det sædvanlige afvigende Resultat eller hvorved der gjøres nogen Forandring i de ellers for en Ekspropriations Fuldbyrkelse stillede Betingelser. Dette maa saa meget mere antages, som det netop bl. A. i Skrivelsens Begyndelse ses bestemt at være forudsat, at der endnu ikke er lagt nogen endelig Plan for de vordende Anlæg, men kun gjort et Slags Udkast til deres omtrentlige Beliggenhed og Beskaffenhed, og hvad de af Citanten særlig fremhævede Udtryk angaar, kunne disse selv om de ikke naturligt maatte være at forstaa som blot indeholdende en Tilladelse eller Hjemmel for Militæretaten til, naar den omhandlede Besigtigelse har fundet Sted, da, om den ønskede det, at skride til virkelig Ekspropriation, dog ikke være afgjørende ligeoverfor hvad der iøvrigt foreligger. Efter Forholdets Natur kan den blotte Kjendsgjerning, at en Ejendom er bleven besigtiget og takseret, som af Indstævnte fremhævet, ikke bevirke, at den er bleven eksproprieret, og herimod kan der selvfølgelig ikke støttes noget paa de øjensynlig for Kortheds Skyld brugte, mindre nøjagtige Begyndelsesudtryk i Forretningen af 30 April 1861, ligesaa lidt som den blotte Besigtelse og Taksation kunne medføre nogen Tvangsplicht for Staten til nu at skride til Ekspropriation. Der findes derfor ikke at have være noget til Hinder for, at Militæretaten, som sket ved Skrivelse af 4 Juni 1861, giver Afkald paa at lade Besigtelsen og Taksationen af Citantens og de øvrige i lignende Forhold værende Beboeres Ejendomme efterfølge af virkelig Besiddelsestagelse eller paa selve Ekspropriationen, og der kan ikke tillægges den Omstændighed, at hin Skrivelses Indhold ikke er blevet Citanten meddelt nogen Vægt, da han efter de stedfundne Forhold maatte kunne sige sig selv, at Ekspropriationen var opgivet, ligesom det iøvrigt ogsaa saavel af hans til Magistraten i Slesvig indgivne Reservation af 2 Januar 1864 som af den senere Taksationsforretning af 11 April 1865 synes at fremgaa,

at Citanten ikke selv dengang har antaget, at nogen Ekspropriation overhovedet var fuldbyrdet enten i 1861 eller 1863.

Maa saaledes det i Aaret 1861 Forefaldne erkjendes at være blevet uden al Retsvirkning og maa derfor den i 1863 foretagne Beslaglæggelse af Citantens Ejendom bedømmes uafhængig af det tidligere skete — hvorved bemærkes, at der selvfølgelig ikke herimod kan sluttes noget af den Omstændighed, at, som ovenfor oplyst, 4 Grundejere, der iøvrigt vare stillede som Citanten, have faaet Erstatning af Statskassen, efterdi disse ved mindelig Overenskomst med Militæretaten, altsaa ved selvstændig Kontrakt, havde overdraget denne deres Ejendomme, medens Citanten, efter hvad Indstævnte mod hans Benægtelse har paastaaet, udtrykkelig skal have vægret sig ved at indlade sig paa nogen Forening, — skjønnes det ej heller, at denne Beslaglæggelse, som blev iværksat efter at Forbundseksekutionen alt var begyndt at bringes i Udførelse og Krigens Udbrud dermed paa Grund af de Fordringer, der fra Forbundets og dets Eksekutorers Side blev rejste, var blevet umiddelbart truende, vil kunne i retslig Henseende betragtes som nogen Ekspropriation. Der har derimod, under Udsigten til en nær Kamp mod den fremtrængende Forbundshær, alene været Spørgsmaal om at træffe de Foranstaltninger, der bleve ansete for nødvendige for Sies vigs og det øvrige Riges Forsvar, og hvortil Militæretaten i Følge Krigens Ret og den Staten tilkommende Højhedsret i Henseende til Raadigheden over sine Undersaatters Ejendom, naar det gjælder om at forsvare sin egen Tilværelse mod ydre Vold, maa være berettiget.

Ligesaa lidt som der derfor vil kunne være Tale om nogen Ekspropriation eller deraf flydende Ret for Citanten, ligesaa lidt vil den ham af Militæretaten tilføjede Skade efter de forhaandenværende Omstændigheder kunne betragtes som retsstridig, og de almindelige Betingelser, som udfordres for Indtrædelse af Erstatningspligten for skadegjørende Handlinger ere saaledes i nærværende Tilfælde ikke tilstede. Idet Retten derfor maa antage, at den danske Statskasse ikke har nogen retslig Forpligtelse til at yde Citanten Erstatning, bliver det overflødig at undersøge de øvrige mellem Parterne omtvistede Spørgsmaal, navnlig om det Omfang, der maa være at tillægge den i Patentet af 28 Oktober 1811 hjemlede Godtgjørelsespligt og om Tidspunktet for Renternes Beregning.

Indstævnte vil saaledes i Henhold til alt det Foranførte være at frifinde for Citantens Tiltale, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 23 Maj.

Nr. 81.

Advokat Halkier

contra

Arrestanterne 1) James Emanuel Benjamin (Mannie), 2) John Hodge, 3) George Henry, 4) Francis Harrison, 5) Emanuel Jacob, 6) David Oameron, 7) Susanna Abrahamson (Bottom Belly), 9) Axeline E. Salomon (Agnes), 10) Mathilda Mo. Bean, 11) Joseph Bowell, 12) Joseph Spencer, 13) Hans Christian, 14) John Thomas Sobers, 15) Christopher Samuel, 16) George Michael, 17) Thomas Chritchlow, 18) William James, 19) George Callender, 20) Henry England, 21) William Arnold, 22) William Barnes, 23) George Simmons, 24) Richard Gibbs (Sealy, 25) Edward Lewis, 26) Henry Barker, 27) Joseph Briggs, 28) William Henry, 29) Christian Martin, 30) Wren Gittens, 31) George Cambridge, 32) James Cox, 33) Joseph William, 34) Mary Thomas, 35) Johannes Samuel (Bamberg), 36) Joseph James, 37) John Samuel, 38) Thomas James, 39) James Griffith, 40) Rebecca Fredrik (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Deltagelse i det i Oktober 1878 paa St. Kroix stedfundne Opror (eller Opstand) og i en eller flere af de til Oprøret sigtende eller derunder begaaede Forbrydelser, det vau'e sig Brandstiftelse, Plyndring, Ødelæggelse af Andres Ejendom eller Angreb paa og Mishandling af Andre, Nr. 9, 10 og 11 desuden særlig for Mord eller Meddelagtighed i Mord eller dog i morderisk Overfald.

Dom afsagt den 2 September 1880 af Kommissarierne i den under 25 Oktober 1878 til Undersøgelse og Paakjendelse af de Sager, der rejse sig af og angaa Forbrydelser, der ere begaaede i og under det i Oktober 1878 paa St. Kroix stedfundne Oprør af Oprørerne, Urostifterne og alle Deltagere i Oprøret og sammes Ødelæggelser anordnede Kommission: Arrestanterne James Emanuel Benjamin, kaldet Mannie, John Hodge, George Henry, Francis Harrison, Emanuel Jacob, David Cameron, Arrestantinden Susanna Abrahamson, kaldet Bottom Belly, Arrestanten Isaac Anthony, Arrestantinderne Axeline E. Salomon, kaldet Agnes og Mathilda Mc. Bean, Arrestanterne Joseph Bowell, Joseph Spencer, Hans Christian, John Thomas Sobers, Christopher Samuel, George Michael, Thomas Chritchlow, William James, George Callender, Henry England, William Arnold, William Barnes, George Simmons, Richard Gibbs, kaldet Sealy, Edward Lewis, Henry Barker, Joseph Briggs, William Henry, Christian Martin, Wren Gittens, George Cambridge, James Cox, Joseph

William, Arrestantinden Mary Thomas, Arrestanterne Johannes Samuel, kaldet Bamberg, Joseph James, John Samuel, Thomas James, James Griffith og Arrestantinden Rebecca Fredrik, bør have deres Liv forbrudt. Saa udrede og samtlige de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, alle af Aktionens lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Isaac Anthony efter Sagens Indstævning til Højesteret er afgaaet ved Døden, bortfalder den ham ved den indankede Dom ikjendte Straf. I Henseende til den de øvrige 39 Tiltalte idømte Livsstraf vil Dommen være at stadfæste, idet den for hver enkelt Tiltalts Vedkommende deri givne Begrundelse af dette Resultat i alt Væsentligt maa tiltrædes, og der kun findes Anledning til særligt at bemærke — at Tiltalte Nr. 1 Benjamin efter samtlige foreliggende Omstændigheder ogsaa maa anses meddelagtig i Ildspaesættelse i Frederikssted, at det er i Medfør af § 6 i Fr. 4 Oktober 1833 at dens § 10 anvendes paa det paa Plantagen Carlton begaaede Drab af 2 Soldater, — af hvilke den af Tiltalte Nr. 11 Bowell mishandlede efter det Oplyste endnu levede, dengang denne Tiltalte tilføjede ham Slag — at § 9 i Fr. af 26 Marts 1841 hjemler Dommens Anvendelse af Forordningens § 2 paa dem af de Tiltalte, der ikke bevislig selv have paasat Ild, hvorhos Reskript af 12 August 1848 maa citeres, navnlig for de Tiltalte Nr. 37, 38 og 39 Samuel, James og Griffiths Vedkommende, samt at den af de Tiltalte Nr. 21 og 40 Arnold og Rebecca Fredrik mod Julia Roebuck førvede Vold kun kan henføres under Fr. 4 Oktober 1833 § 9 jfr. § 6.

Ved Dommens Forskrift om Aktionens Omkostninger vil det kunne have sit Forblivende, saaledes at Isaac Anthonys Bo med Hensyn til deres Udredelse træder i hans Sted.

Thi kjendes for Ret:

For Isaac Anthonys Vedkommende bortfalder Straffen.

Iøvrigt bør Kommissariernes Dom ved Magt at stande, saaledes at bemeldte Tiltaltes Bo i hans Sted tilsvares Aktionens Omkostninger. Advokaterne Halkier og Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 250 vestindiske Dalere, der udredes paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

Den indankede Doms Præmisser ere saadende: Efterat det i Oktober 1878 paa Øen St. Kroix udbrudte Oprør var bleven dæmpet, og den under Oprøret af Guvernøren nedsatte overordentlige Standret var bleven hævet, blev der i Henhold til Allerhøjeste Resolution af 25 Oktober 1878 af Guvernøren nedsat en Kommission til — som det i Kommissoriet hedder — at undersøge og paakjende de Sager, der rejse sig af og angaa Forbrydelser, der ere begaaede under det stedfundne Oprør af Oprørerne, Urostifterne og alle Deltagere i Oprøret og sammes Ødelæggelser, og efterat derpaa Kommissionen havde sluttet Undersøgelserne og indsendt Beskrivelse af Forhørene, blev under 5 April d. A. efternævnte 40 Personer beordrede tiltalte ved Kommissionen for „Deltagelse i det i Oktober 1878 paa St. Kroix stedfundne Oprør (eller Opstand) og i en eller flere af de til Oprøret sigtende eller derunder begaaede Forbrydelser, det være sig Brandstiftelse, Plyndring, Ødelæggelse af Andres Ejendom eller Angreb paa eller Mishandling af Andre“, nemlig 1) James Emanuel Benjamin (Mannie), 2) John Hodge, 3) George Henry, 4) Francis Harrison, 5) Emanuel Jacob, 6) David Cameron, 7) Susanna Abrahamson, kaldet Bottom Belly, 8) Isaac Anthony, 9) Axeline E. Salomon (Agnes), 10) Mathilda Mc. Bean, 11) Joseph Bowell, 12) Joseph Spencer, 13) Hans Christian, 14) John Thomas Sobers, 15) Christopher Samuel, 16) George Michael, 17) Thomas Chritchlow, 18) William James, 19) George Callendar, 20) Henry England, 21) William Arnold, 22) William Barnes, 23) George Simmons, 24) Richard Gibbs (Sealy), 25) Edward Lewis, 26) Henry Barker, 27) Joseph Briggs, 28) William Henry, 29) Christian Martin, 30) Wren Gittens, 31) George Cambridge, 32) James Cox, 33) Joseph William, 34) Mary Thomas, 35) Johannes Samuel (Bamberg), 36) Joseph James, 37) John Samuel, 38) Thomas James, 39) James Griffith samt 40) Rebecca Fredrik, hvorhos Axeline E. Salomon, Mathilda Mc. Bean og Joseph Bowell desuden særlig tiltales for Mord eller Meddelagtighed i Mord eller dog i morderisk Overfald.

Tirsdagen den 1 Oktober 1878, op ad Dagen, strømmede der, som det plejer at ske den 1 Oktober, den almindelige Skiftedag, en Mængde Landarbejdere ind ttil Byerne, og der var saaledes efter Middagstid en stor Mængde Negere samlet i Frederikssted, navnlig i og omkring Romboderne, der ligge i Hovedgaderne. Der er Folk, som ville have lagt Mærke til, at Negerne vare mere brøsigte og raske paa det end sædvanligt, og pralede og brovtede med, hvad Pris de vilde have for deres „Pas“; iøvrigt bleve de, efterhaanden som de færdedes omkring i Byen og Romboderne, hvor de drak rigelig, mere og mere høj-røstede og lystige, men der var i deres Tale og Færd Intet, der tydede paa, at de vilde gaa udover almindelige Spektakler, og

det ses ikke, at der i Byen har hersket nogen Frygt for. at den offentlige Fred skulde forstyrres, da pludselig, omtrent Kl. 3 om Eftermiddagen, en Episode med en fuld Neger, som Udsalgsmanden i Rombodsholder Junghans's Bod kastede ud af Døren, fordi han yppede Klammeri med en anden Neger, gav Stødet til den Forstyrrelse, hvoraf de senere Begivenheder udviklede sig. Da to Politibetjente kom til for at føre den fulde Neger, der blødte fra et Saar i Hovedet — hvad enten nu dette var ham bibragt ved et Slag eller derved, at han faldt — bort, lagde flere Negere sig imellem, og der rejste sig Modstand mod Betjentene, hvem man vilde fravriste og ogsaa fravristede Negeren, som derpaa blev ført bort af en Hob Kammerater. Da Politibetjentene derpaa vilde søge at anholde den Neger, der syntes at lede Hoben, mislykkedes ogsaa dette, og da lidt efter Politimesteren i Forening med Politiasistenten og ledsaget af to beredne Soldater kom til, var Hoben naaet til en saadan Størrelse og Ophidselse, at det fremdeles ikke lykkedes at tilvejebringe Orden og Rolighed, men Hoben fulgte under Hujen og Skrigen, tildels ogsaa med Stenkast efter Politimesteren og hans Mænd tilbage henimod Politikammeret i Fortet. Det lykkedes dog ved Formaning og Forestillinger igjen at faa Mængden fjernet, saa at den af Politimesteren og flere af Byens Indvaanere og Borgere lod sig føre op til den østlige Indgang til Byen, og det syntes atter her, at det skulde lykkes ved Forestillinger at faa Hoben, der nu, da den opfordredes til at komme frem med, hvad der var ivejen, begyndte at ytre Misfornøjelse med de bestaaende Arbejdsforhold, opløst og Negerne til at gaa hjemad, da et ophidset Fruentimmer kom styrtende frem og med Raab om, at den Neger, som Politibetjenten havde slaaget, var død, skammede Negerne ud, fordi de vilde lade sig tale til Rette. Der var derefter ikke længere noget Styr paa Hoben, Negerne styrtede igjen ind i Byen, trængte ind i Hospitalet for at se Negeren, der dog Intet fejlede, uden at imidlertid derved Hoben beroligedes; den styrede atter ned imod Fortet, hvor imidlertid Politistyrken for Størstedelen havde indesluttet sig og bevæbnet sig, og da Negerne forsøgte at trænge ind i Fortet og angreb det med Sten, Konchylie og smaa Kanonkugler, som de fandt stablede i den ydre Fortsgaard, blev der skudt paa dem, og flere iblandt dem bleve saarede. Hvor stor den Hob, som stormede imod Fortet, har været, foreligger der saavidt fra hinanden afvigende Angivelser om, at intet sikkert Skjøn kan dannes; den har mulig udgjort flere Hundreder.

En egen sørgelig Episode i Spektaklerne udenfor Fortet var Anfaldet paa Planter Fontaine. Han blev, saavidt det af de i saa Henseende opnaaede Forklaringer kan skjønnes, da han kom ridende henimod Fortsporten, først ramt i Hovedet af en Sten eller Konchylie og er derpaa bleven fældet fra Hesten til Jorden

ved et Stokkeslag; Mængden synes saa, ligesom i Forfærdelse over sin egen Gjerning at være vegen tilbage, saa at et Par af Byens Borgere, der stod ikke langt borte, umolesterede kunde føre ham bort, ind i det Hus, hvor han ud paa Natten døde. Det har ikke været muligt at henføre det Slag — maaske dog et Par Slag — som fældede ham, til nogen bestemt Person, medens det er sandsynligt, at det er tilfældigt, at Stenen eller Konchylien har ramt ham.

Efterat Negrene ved Geværskud vare drevne bort fra Pladsen udenfor Fortet, tumlede de i større og mindre Hobe om i Byen, og begik forskjellige Ekscesser, Assistent-Værelset i Toldboden blev opbrudt, uden dog at blive videre udplyndret, end at der af Sengen revs et Mosquito-Net, hvis Stumper som Flag fæstedes paa Stokke, et Par Boder i Kongensgade opbrødes[^] og Drikkevarer røvedes, en Politibetjents Bolig blev molesteret og tildels ødelagt, og Negernes sædvanlige Signal, naar Noget er i Gjære, „Blæsen paa Skal¹⁴, begyndte ved denne Lejlighed at høres, dog kun enkeltvis. Det begyndte efterhaanden at blive mørkt, Borgerne vovede sig ikke længere ud, og i det Hele holdt fredelige Folk sig hjemme, saa at der kun fra selve Deltagerne i Ekscesserne har været Forklaringer at faa, selvfølgelig betydelig tillempede og, da det gjaldt om at skyde Skylden paa hinanden, upaalidelige. Nogen Styrelse eller Ledelse af Optøjerne kan paa dette Punkt ikke med nogen Sikkerhed paavises, ihvorvel den Neger, der stod i Spidsen for dem, som rev den fulde Mand fra Politibetjentene, Joe la Grange, der under Oprørets videre Gang satte Livet til, fremdeles nævnes som en Hovedperson, og det er ikke lykkedes at oplyse, paa hvilken Anstiftelse eller hvad Foranledning Ildspaaættelserne begyndte. Omtrent Kl. 8 opbrødes en Butik paa Hjørnet af Prindsensgade, Varerne kastedes ud paa Gaden, og der blev sat Ud paa dem, det gjentoges ved en anden Butik ligeoverfor, og endnu nogle flere andre Steder opbrødes og tildels udplyndredes, uden at endnu selve Husene antændtes, indtil, da ved Tidenden om Urolighederne og Brandskjæret Negerne fra de nærliggende Plantager vare styrtede ind, Plyndringen og Brandstiftelserne i hele den nedre Del af Byen kom i fuld Gang, iværksatte som det synes, ikke af en ordnet Bande, der under en myndig Ledelse gik fra Sted til Sted, men vildt af større og mindre Flokke, der tilfældig dannede sig blandt de Hundreder af Neger, der oversvømmede Byen; enkelte Personer blev der tilføjet Overlast, og en gammel fransk Skjærsliber blev under Forsøget paa at komme bort med sin Bør, saaledes tilredt med Slag, at han nogle Dage efter døde, uden at Skylden med Sikkerhed har kunnet fæstnes ved Nogen. Denne Tilstand varede indtil Morgenstunden, da en Afdeling Soldater kom fra Christianssted, og Negrene ved Tidenden herom for Størstedelen flygtende forsvandt i Sukkerstykkerne, og

Resten adsplittedes. En Times Tid senere gjordes der endnu et mislykket Forsøg paa at sætte Ud paa den øvre Del af Byen, det saakaldte "Freegut".

Den næste fremtrædende Episode i Opstanden var det morderiske Overfald, der Onsdag Morgen forøvedes paa to Soldater, der med Transportvognene vare efterladte paa Plantagen Carlton. En stor Masse Negre, der dels vare uddrevne fra Frederikssted, dels kom fra Plantager oppe i Landet, havde samlet sig ved den saakaldte „Høgensborg Bridge“, da der efterhaanden udbredte sig blandt dem Rygtet om, at to Soldater vare efterladte alene paa Carlton. Det blev bestyret af Negre fra Carlton, og under Ledelse af en saadan drog Hoben, et Par Hundrede Stykker, Mandfolk og Fruentimmer, ind paa Carlton, drev Soldaterne frem af deres Skjul og jagede dem om i Gaarden, overvældende dem med Stenkast og Stokkeslag, indtil de døende segnede om og efterlodes af Hoben; af nogle af Carltons Folk bleve de saa paa en Karre kørte ud paa Landevejen og henslængtes i Grøften. Der blev ikke denne Gang sat Dd paa Carlton, hvorfra Hoben drog ned til det nærliggende Whim og satte Ild paa Magasstakkene, plyndrede og molesterede Vaaningshuset; efterat dernæst Værkerne m. v. paa Concordia og Wheel of Fortune vare afbrændte, synes Hoben paa Landevejen imellem Høgensborg og Diamond Skolehus, omtrent ved Middagstid, at have samlet friske Kræfter fra de nu fra fjernere Dele af Landet i større og større Mængde tilstrømmende Negre, forinden den som en voldsom Bande paa flere Hundrede Negre væltede sig over Mountain, hvor den kun molesterede Vaaningshuset, ind imod Planter Flemmings Bolig Allandale, der blev fuldstændig udplyndret, ødelagt og nedbrændt; en Søn af Flemming, et svageligt ungt Menneske, der ikke havde faaet Tid til sammen med den øvrige Familie at komme i Skjul, men blev antruffen udenfor Negerbyen, blev stygt mishandlet med Stokkeslag og efterlodes liggende paa Jorden, indtil et Par af Plantagens Folk fik Lejlighed til at faa ham bragt i Skjul i et Negerhus. Turen kom derefter til Plantagerne St. Georges og Grove Place, hvor et Antal Negre, navnb'g Fruentimmer, blandt Plantagens egne Folk bleve, dog ikke forsætlig, indebrændte i Mulefolden under deres Forsøg paa at tilegne sig noget Majsmel, som der var skjult; derfra gik det videre til River, hvor der nævnes som Fører den i Følge Standrettens Dom skudte Robert James eller Robert Teyson, og til Big Fountain; og fortsattes Toget nu i Aftenens Løb videre ad den nordlige Hovedlandevej, over Upper Love, Jealousy og Mt. Pleasant, hvor der, da Robert Teyson, i et Klammeri med en anden Neger havde havde faaet et Øksehug i Skulderen, viser sig en ny Fører, den ligeledes efter Standrettens Dom skudte de Silva, som førte Banden videre til Mon Bijou, Fredensborg og Slob. Saavidt det kan ses, har det i det

Væsentlige været den samme Bande, der har fremturet paa dette Tog, hvorpaa Plantagernes Hoveddele, Værker, Vaaningshuse og Magasbeholdninger fuldstændig ødelagdes ; og det er vistnok usikkert, om paa dette Tog i samme Grad, som det blev Tilfældet den følgende Dag, Negerne fra de Plantager, hvor Banden efterhaanden kom frem, havde sluttet sig til den og fulgt den paa dens videre Tog. Der har ganske vist t. Eks. været Negere fra River med paa Upper Love og fra Upper Love paa Jealousy, men at saagodtsom hele Plantagens „Gang“ skulde være fulgt med, synes ikke at have været Tilfældet. Mulig stikker Usikkerheden i, at det, fordi det, efter at Banden havde været paa River, var mørkt, har været vanskeligt at kjende og skjelne Deltagerne, men det ligger dog ligesaa nær at antage, at virkelig, da det, ogsaa paa Grund af Mørket, har været let for de Negre, som ikke af egen Drift vilde slutte sig til Banden, at forstikke sig, ligesom Forbrydelsen ved Nattetid har havt noget mere Grufuldt ved sig, paa de fleste Steder Negrene kun enkeltvis ere fulgte med.

Medens, som meldt, fra St. Georges Hovedmassen af Banden væltede sig over Grove-Place og udførte det nys beskrevne Tog, var der et Par Negre, som skilte sig fra dem; de gik igjennem Piessens Negerby og samlede dels der, dels paa Landevejen en lille Bande, med hvilken de gik ad Centerlinien op til Lower Love, hvor den huserede paa det Voldsomste med Plyndring og Brand, og derfra til det nærliggende Castle, hvor Vaaningshuset afbrændtes, ligesom der i Værkerne antændtes Ild, som dog denne Gang slukkedes. Denne Hob gik ikke videre.

Ved Slob-Kingshill-Fredensborg er der indtraadt, om ikke Opløsning og Forvirring i den fra Mon Bijou kommende Hovedbande, saa dog en meget betydelig Afgang fra den. De navnlig som Bandens Stiftere den paafølgende Dag bekjendte Negere Joseph Parris og John Lewis, begge eksequerede i Følge Standrettens Dom, der omtrent ved Mon Bijou maa have sluttet sig til, ere ikke den Nat gaaede videre; formentlig er de Silva ogsaa der standset; ingen eller kun faa af Slobs eller Fredensborgs Folk ere fulgte med, og det synes, at Negrene i den Egn i det Hele taget have ømmet sig ved at gaa Østen for Kingshill, hvor, som de vidste, der om Aftenen havde vist sig Tropper. Det var i al Fald en meget reduceret Bande, der noget efter Midnat kastede sig over Cliftonhill, og Lederne i den vare fornemlig Folk fra Egnen Øst for Kingshill, der om Formiddagen vare gaaede ned i Landet og tildels havde været med endog allerede ved Allandale og derfra holdt ud hele Tiden. Den gik, naar den ikke opholdtes af Regnbyger, frem med stor Skydsomhed, saa at den f. Eks. paa Cliftonhill, efter at have huseret i, plyndret og afbrændt Vaaningshuset, kun hastig og ufuldstændig fik sat Ild paa Værkerne, fordi, som det af Førerne blev raabt, man

maatte skynde sig at naa Christianssted til det blev lyst. Den ødelagde foruden, som nævnt, Cliftonhill desuden Barren Spot, Strawberryhill, Diamond and Ruby, Castle-Coakley, Peters-Rest og Work and Rest, indtil den Torsdag Formiddag blev adspлтt paa og ved Annashope.

Medes det saaledes om Onsdagen og navnlig Onsdag Eftermiddag, Aften og Nat væsentlig — nemlig med Undtagelse af den isolerede Bande, der hærgede Lower Love og Castle — var en enkelt Bande, vel med jevnvekslende Deltagere og tildels med skiftende Anførere, som drog plyndrende og brændende igjennem Landet, fra Wheel of Fortune eller i alt Fald fra Høgensborg, i Nærheden af Frederikssted, til Annashope, tæt udenfor Christianssted, fik Torsdag Morgen Bevægelsen en anden Karakter, idet der rundtom dannede sig Bander, som tog sig for hver at ødelægge sit Kvarter, og, som det af flere Arrestanter er udtrykt under Forhørerne, „the whole negro population was walking.“

Opstandsaaenden og Plyndrelysten var vakt igjennem Beretninger og Pralerier fra dem, der, i Reglen usle, slette „pennyless“ Subjekter, vare vendte hjem fra Gaarsdagens Begivenheder; paa mange Steder vare Negrene gnavne over, at deres egne Plantager vare brændte, medens Naboplantager stode urørte, og tildels har det vel været Tilfældet, hvad Deltagerne i Torsdags-Banderne idelig have villet gjøre gjældende, at Gaarsdagens og Nattens Anførere, der vare gaæde saa vidt, at de Intet havde at tabe, havde udgivet den Paroi, at Ingen maatte sidde hjemme i Negerby en; Enhver, der kunde røre sig, skulde ud og „fight for liberty“ ellers vilde Negerbyen blive afbrændt. I Reglen var det en enkelt Plantages „Gang“, som under Ledelse af et Par Stykker af deres egne Folk drog ud og faldt over en af de nærmeste Plantager, og efterhaanden sluttede da Negrene paa de Plantager, som de havde hjemsøgt og ødelagt, mere eller mindre frivilligt, sig til dem, og den oprindelig lille Hob blev til en anselig, undertiden en meget stor Bande. Saaledes udgik fra Høgensborg den Bande, som Torsdag Formiddag ødelagde den vestlige Del af Sydsiden, Williams Delight, Enfieldgreen, Diamond, Goodhope, Whim og Carlton; paa Castle opstod den Bande, som paa samme Tid omtrent afbrændte Golden Grove og Negrobay, og hvortil saa ved Manningsbay sluttede sig den Bande, som, udgaæet fra Lower-Love, imidlertid havde afbrændt Adventure og Paradise og havde været med til sammen med en Hob fra Diamond og en fra Upper-Love udgaæet Flok at brænde Bettyshope, hvorefter de saaledes forenede Hobe i en sluttet Bande, der maa have været den største, der har været samlet, omtrent ved Middagstid gik løs paa Anguilla, derfra til Kingshill Station og over Bethlehem, paa begge Sider af Vejen, Castle, (Værkerne) til Mt. Pleasant (Mc. Deremott); Mont Pleasants

(Holm) Folk samlede sig og faldt over Hermitage, hvorfra Ødelæggelserne gik videre til Little Fountain, Lebanonhill, Canaan, La Vallee og Rust up Twist, medens paa Windsor den Bande dannedes, som afbrændte Mt. Pellier, Morning-Star, Concordia, Windsor og Glynn Station, indtil den paa Glynn blev adspaltet af det frivillige Planterkorps. Paa „West-End Nordside“, hvor Negerne holdt sig tilbage om Onsdagen, formodentlig trætte og skræmte efter deres Færd i Frederikssted om Natten, udviklede sig lidt senere, først ved Middagstid, den Bande, der drog over Orange Grove, Mt. Pellier, Two Friends, Mt. Stewart, Annally, Mt. Victory, Nicholas og Punch.

Sent om Torsdag Aften blev Mt. Pleasant & Piessens Værker afbrændte, saavidt det har kunnet oplyses, af nogle faa Folk, der gik stille og lumskeligt tilværks.

Om Fredagen endelig skete den sidste egentlige Rejsning, idet atter Joseph Parris, der om Torsdagen havde fort den ovenfor beskrevne Bande ud fra Castle, og været vel den mest energiske Fører, samlede Folk paa Lower-Love og Castle, drog over Jealousy til Mt. Pleasant (Holm), hvor Bygninger og Karrer, som vare slupne for at afbrændes Onsdag Aften, brændtes, og derfra i Forening med Mt. Pleasants Folk ned til River, hvor nogle Bygninger vare bievne levnedede om Onsdagen. Et Korps beredne Plantere kom til og splittede denne, den sidste Bande, ad.

Som en ganske isoleret Begivenhed maa omtales en paa Plantagen Blessing om Torsdagen den 3die henimod Aften iværksat Ildspasættelse, der foretoges af nogle, tre eller fire, Folk fra Anguilla. Efterat Anguilla var brændt om Middagen, gik de hen ad Aften over til det tæt ved liggende Blessing, hvor de, efterat Blessings faa Folk, da de hørte Raabet „our side“ og altsaa troede, at der var en Bande i Anmarsch, havde forstukket sig, satte Ild paa Magasstakkene, som ganske afbrændte, og derpaa opbrød Kogehuset, hvor der netop var bleven antændt Ud, da de bleve forstyrrede af Plantagens Folk og flygtede.

En lignende Ekspedition fandt Sted om Fredagen paa Øens Nordside, idet nogle Folk fra La Vallée, som var brændt Dagen i Forvejen, fandt paa at hjemssøge Nabo-Stedet, Græsplantagen Northstar, hvor de brændte et ringe Vaaningshus og derpaa sammen med et Par Negere derfra gik til det lidt længere vester paa liggende Prosperity og satte Ild paa Levningerne af det der liggende Vaaningshus.

Et Oprin for sig selv fandt endelig Sted om Fredagen den 4 Oktober paa Plantagen Upper-Love, da Plantagens Negere, som det er opgivet „the whole gang“, i Forening med nogle fremmede Negere, anfaldt og mishandlede et midaldrende Fruentimmer, Julia Roebuck, som boede paa Plantagen og drev en lille Handel med Lys, Traad og desl., som de have angivet, i Anledning af, at hun, der har antaget, at det Hele var forbi,

gik om i Negerbyen og skjændte over, at Negrene som et Sæt Tyveknægte have røvet og stjaalet, hvad hun havde i sit Hus. Hun blev under Stokke- og Pidskeslag stødt og trukket ud paa Landevejen, hvor, efter at hun var slaaget til Jorden, et Par Stykker gav sig i Færd med at trække hendes Ringe af Fingrene, ved hvilken Lejlighed hendes Hænder og ene Arm blev saa ilde tilredte af Slag, at hun fremdeles kun maadelig kan bruge sine Fingre, og vel neppe nogensinde faar sin fulde Førlighed i dem igjen. Da de endelig lod hende gaa, kunde hun med Nød og Næppe slæbe sig i Skjul i et Sukkerstykke og saaledes unddrage sig sine Forfølgere.

Fra Brandnatten i Frederikssted er det kun i ringe Udstrækning lykkedes at bringe enkelte Begivenheder og navnlig saadanne Enkeltheder, som kunde tjene til at kaste Lys over den hele Færd, for Dagen; det var udenfor Forbrydernes egen Kreds, som sagt, kun Enkelte, der vovede at færdes ude, de turde ikke dvæle ved Brandstederne, og deres Ophidselse og Forvirring har været saa stor, at i de fleste Tilfælde deres Angivelser have været usikre; blandt de forbryderske Negere selv har der enten været et Sammenhold og en Ulyst til at angive hinanden, som, naar Undersøgelsens Vedholdenhed og den Mangel paa Sammenhold, der med Hensyn til Ødelæggelserne paa Landet har vist sig, tages i Betragtning, ere mærkelige, eller det forholder sig virkelig, som det fra forskellige Sider i Forbindelse med Angivendet om, at Brandstiftelserne forøvedes vildt og uden Ledelse, er udsagt, at Negrene, tilfældig sammenløbne fra alle Kanter og halvt ukj endelige, som de, med Hovederne omviklede med Tørklæder, søgte at gjøre sig, kun i ringe Udstrækning have kjendt eller lagt Mærke til hinanden, saa at Enhver kun skulde vide at berette om sig og sin Færd; og til at afgive Tilstaaelse har der med Hensyn til Forbrydelserne i Frederikssted ingen Tilbøjelighed været. I ethvert Fald lader der sig ikke paa Forhørsakterne bygge en tilforladelig Fremstilling af Bdspaa-sættelsernes Gang eller Fremgangsmaaden ved de enkelte mere fremtrædende Udspaa-sættelser i Nattens Løb. At, efter at Buttikker og Huse vare opbrudte, Varer og andet Gods lige saa vel er bleven røvet og plyndret som udkastet og opbrændt, foreligger der tilstrækkelige Bevisdata for, men hvorledes der inde i Husene er færdedes og i hvad Grad de, inden der er antændt Ild, ere ransagede, vil Ingen kunne afgive Forklaring om, og det er saaledes forblevet uoplyst baade med Hensyn til Toldkammeret og mange private Forretningslokaler, om Penge- og Dokumentskabe ere ransagede og plyndrede og hvad der i saa Fald er blevet af Byttet.

Med Hensyn til Ødelæggelserne paa Landet har der kunnet foreligge langt fyldigere Oplysninger, navnlig fra de Plantager, hvor Banderne huserede om Dagen. Det har ikke været ual-

mindeligt, eller maaske endog paa de fleste Plantager været Tilfældet, at Plantagens Folk have holdt sig tilbage eller i alt Fald villet give det Udseende af, at de holdt sig tilbage fra Deltagelse i at ødelægge deres egen Plantage, undtagen forsaavidt som de deltog i Plyndringen af Forraads- og Romkjælderne; og det er ikke sjældent, at selv ivrige Deltagere i Ødelæggelserne have lagt en Neger til Last som en Skam, at han har været med til at brænde sin egen Plantage; fremdeles er der mange af Forbryderne selv, som redebont have fremstillet, hvorledes Ødelæggelsen gik for sig. Fremgangsmaaden var, da Foretagendet først var kommet rigtig i Gang, uden synderlig Variation den samme. Følgende et Par, undertiden tre eller fire selvbestaltede Førere, i Reglen bevæbnede med en gammel Vagtmandssabel, en Møggreb, en Harpun eller en Sukkerøkse sat paa Skaft eller en Kjørepisk — i et Par Tilfælde en Bøsse, funden paa en Plantage og med en eller to Skalblæsere i Spidsen, drog Banden, fra 50 til et Par Hundrede — undertiden, naar Banden paa sin Gang havde faaet stor Tilgang, flere Hundrede — Negere, Mandfolk og Fruentimmer og Børn, alle forsynede med Knipler, Stokke eller Økser, frem imod Plantagen, undertiden forholdsvis rolig og i ordnede Rækker, efterabende Soldater, undertiden i en vild Sværm, raabende, skrigende og hujende. Der stansedes ved Negerby en eller i Gaarden, og der tilraabtes Plantagens Folk, der enten alt stod samlede, rede til at „hils paa“ de Fremmede eller, som det ogsaa kunde være Tilfældet, holdt sig i deres Huse, Raabet „our side“, der straks og uden Indvending maatte besvares. Som oftest spurktes der om Driverne, nu og da ogsaa om Vagtmanden; men de havde gjerne, i Følelsen af, at de vilde være udsatte for Øverlast, naar Banden nærmede sig, søgt i Skjul. I Forening med Plantagens Folk gik man saa til Allowance-Kjælderens, hvilken enten en af Førerne selv opbrød eller lod en af Plantagens egne Folk — for straks at gjøre dem medskyldige — opbryde. Melfadene bleve opbrudte, og Negrene, især Fruentimmer, styrtede sig over dem, eller der fandt en formelig Uddeling af Allowance Sted, saa at Negrene fik sig sine 6 eller 12 Quarts Mel tilmaalte med samme Regelmæssighed, som han Ugen i Forvejen havde faaet sig dem tilmaalte af Underforvalteren. Turen kom dernæst til Romkjælderen, Romfaden rullede frem i Døraabningen eller udenfor, Bunden sloges ud, og nu var det Mandfolkene, som sloges om at komme til; enhver drak, hvad han havde Lyst til, Fadet væltedes, og der tændtes Ild i den udstrømmende Rom; undertiden hændtes det, at en Neger stak Ild paa Fadet, medens det endnu var omkringet, og de Omstaaende bleve forbrændte, saaledes paa Windsor, Upper-Love, Paradise og mulig flere Steder. Den brændende Rom flød ind i Romkjælderen, hvor Romfadene eksploderede, og dermed vare da Værkerne tændte i lys Lue; somme

Steder anlagdes der ogsaa paa anden Maade Ild i Værkerne. Samtidig eller undervejs blev der sat Ild paa Magashus og Magasstakke, Fruentimmer og Børn fore om med brændende Magastotter fra den ene Stak til den anden og til hvad andet der fandtes i Nærheden, og i et Nu stod da, ligesom Værkerne, hele Gaarden i Brand. Endelig gik det, naar ikke enten Vaaningshuset allerede havde ligget nærmere forhaanden eller en særlig Lidenskab og Forbittrelse imod Ejer eller Forvalter førte Sværmen straks til hans nu forladte Bolig, ud over dette. I mange Tilfælde havde Hustyendet eller overhovedet Plantagens Folk flyttet endel af Bohavet ud og skjult det i Negerbyen eller i Sukkerstykker, men hvad der var tilbage, blev, for saa vidt det ikke bekvemt lod sig bortrøve af Fruentimmersværmen, slaet i Stykker til sidste Stump, indtil der, for det Meste af en af Førerne, med et „strike a light“ blev givet Signal til at sætte Ild paa det Hele; en Svovlstik blev afstrøget, og Rom og Magas og itubrækkede Jalousier og Møbler afgav et saa ypperligt Antændelsesmateriale, at der paa Landet — hvad saa end Tilfældet maatte have været i Byen — ikke var nogen Anvendelse for Petroleum. Der blev kommanderet „move on“, og Banden satte sig, forstærket — hvad da navnlig, som ovenfor anført, gjælder Torsdagsbanderne — med Folkene fra den nys hjemsogte Plantage i Gang til den næste Plantage, paa Grund af den drukne Rom endnu mere vild og ophidset, end den var, da den kom. Paa Vejen sattes der hyppigt Ild i Sukkermarkerne; endel afbrændtes og ødelagdes, men mange Steder vare Rørene for friske og grønne til at Ilden kunde fænge eller faa Magt. Det ses ikke, at der gjaldt nogen Personsanseelse; Plantager, hvor, efter hvad der var almindelig antaget, Forholdet imellem Husbonden og Arbejderen var det fortræffeligste, bleve offrede i samme Udstrækning som andre, med Hensyn til hvilke en anden Antagelse var gængs; og hvor et enkelt Sted Værker og Vaaningshus er blevet staaende, har der dog almindelig været anlagt Ild ogsaa der, men Banden er gaaet, inden den har set sit Værk fuldbragt, og Plantagens Folk have, i flere Tilfælde paa Opfordring og under Ledelse af Drivere eller Vagtmanden, som er kommet frem af sit Skjul, slukket Ilden. Der haves flere Eksempler paa, at Drivere, naar de ere bievne tilstede og have lagt et godt Ord ind for Plantagen eller søgt at moderere Bandens Voldsomhed, ere bievne truede og ilde medhandlede som værende „on the buckra side“, ligesom ogsaa andre Negere, naar der ikke var Appel nok i deres Raab eller de stode og saa til eller vel endog Iode en Beklagelse falde, nu og da have faaet Prygl; men i det Hele er Toget gaaet af uden megen Udøvelse af personlig Vold, og de Beretninger, der cirkulerede om, at Negerne i stor Udstrækning mishandlede og myrdede hinanden, have ikke fundet Bestyrkelse. Det lader sig ikke betvivle, at der mange

Steder for at bringe Negerne i saa stor Udstrækning som muligt til at deltage i Foretagendet er af dem, som efterhaanden som Bevægelsen naaede op i Landet, opkastede sig til „Captains“, hver i sin Gruppe, brugt Trusler og tildels direkte Tvang, og der er navnlig ikke Føje til at forkaste de mange Forklaringer, som gaa ud paa, at der, for at frémkalde en almindelig Udrykning om Torsdagen, er truet med, at Negerbyeme vilde blive brændte eller at, hvor en enkelt Plantages Befolkning har vist sig treven eller uvillig til at gaa med, Negerbyen er bleven afsøgt under samme Trusel, indtil Folkene ere gaaede med; men det kan paa den anden Side ikke være Andet, end at denne Anvendelse af Trusler, navnlig hvor Talen er om enkelte Personer, ofte er paaskudt som Forsvar eller Undskyldning for Deltagelse i Forbrydelserne; og at der er megen Sandhed i det fra Negere, som have vedgaaet deres Skyld, fremkomne Udsagn, at det, efter hvad der var sket om Onsdagen, om Torsdagen var uimodstaaeligt for Negerne — Drivere og andre betroede Folk undtagen — at gaa med; en overvældende Drift i Forbindelse med Tanken paa, at de, naar de ikke ligesom andre bjergede sig Føden, vilde blive udhungrede, førte dem ind i Banderne. Det har i det Hele ved Modtagelsen af Forklaringer og Vidnesbyrd af Negere, der indeholdt Sigtelser imod Andre, været nødvendigt at anvende stor Varsomhed, idet de almindelig snarere have været for rundhaandede end tilbageholdne i deres Forklaringer, og Drivere og Vagtmænd og andre Folk, der vare forblevne tro og havde været udsatte for Efterstræbelser, have i deres Harme jevnlig ladet sig lede for vidt, overdrevet deres Fremstillinger og vel endog udgivet, navnlig naar Talen var om en Neger, der havde haft noget Udestaaende med dem eller deres Plantage, hvad de formodede en saadan Neger istand til at gjøre, for Noget, han virkelig havde gjort, saa at Vidnesbyrdene med den største Omhu have maattet sigtes og vrages, med Benyttelse af al den Erfaring og Kjendskab til Individerne og Befolkningens Karakter, som Kommissionen raadede over, og der vil i Akterne findes mange Eksempler paa Resultaterne af denne Prøvelse af Vidnesbyrd.

Naar der derefter spørges, om der til Grund for denne Bevægelse, hvis Gang saaledes er beskrevet, har ligget nogen Plan eller Overlæg, da er der under Forhørerne ikke blot ikke fremkommet Data, hvorpaa et Bevis for, at saadant har været Tilfældet, kunde støttes, men Alt, hvad der foreligger, tyder hen paa, at det ikke har været Tilfældet. Af de mange Forklaringer, Kommissionen i dette Punkt har modtaget, dels fra Negere, som have været implicerede i Forbrydelserne, dels fra Andre, navnlig Drivere og Opsynsmænd, som bestandig færdes sammen med Arbejderne, fremgaar det, at der i Løbet af Sommeren har været en udstrakt Utilfredshed blandt Negerne paa Plantagerne, og at

den væsentlig har været fremkaldt ved, at Benyttelsen af Arbejde ved Daglejere, „Porters“, paa mange Plantager tog stærk Overhaand. Det græmmede den faste Markarbejder, som ved sin aarlige Kontrakt var bunden til at arbejde visse bestemte Timer for den lovmæssig fastsatte Betaling, 10 Cents pr. Dag, foruden den sædvanlige „Allowance“ af Mel og Saltfisk, at se „Porteren“ arbejde ved Siden af ham, ofte dovnere og mageligere end ham selv, for en Betaling, der ansaas for højere og, efterhaanden som det mange Steder blev Skik at give „Porteren“, foruden en Pengeløn af 20 Cents pr. Dag, desuden „Allowance“ og tillade ham at benytte Hus paa Plantagen, virkelig kunde være næsten dobbelt saa høj; i mange Tilfælde arbejdede „Porterne“, naar paa sine Steder deres Antal var næsten ligesaa stort som de faste Arbejders, i en særskilt „Gang“ i en Mark ved Siden af de andre, der mente eller som oftest maaske ogsaa virkelig saa, at der tillige i andre Henseender, ved Traktement med Sukker og Rom og Lempelser under Arbejdet blev kjølet for „Porteren“, hvem det, da han frit kunde komme eller blive borte den næste Dag, gjaldt om ikke at støde bort. Porterne, der, da de arbejdede Middagstimerne igjennem, gik hjem fra Arbejdet Kl. 4, medens de Andre maatte holde ud til Solnedgang, spottede og hoverede jevnlig over de Andre, og det var da intet Under, at det blandt Arbejderen jevnlig lød, at til Oktober vilde de Alle være „Porters“ og ikke paany binde sig paa et Aar. Da Høsten lakkede mod Enden og Fællessukkerkogeriet, der havde trukket en Mængde Arbejdere til sig fra Plantagerne, op-hørte at arbejde, blev der Overflod paa „Porters“, saa at mange maatte gaa ledige, naar de ikke vilde tage fast Employ, og Misfor nøjelsen greb nu dem, medens de faste Arbejdere i langt større Udstrækning end det var ventet, i September Maaned lode sig fæste paany eller toge fast Arbejde igjen paa andre Plan-tager; ogsaa Dyrkningen af „Provisionsgrundene“, der, saalænge Arbejderne vare tilsinds ikke at tage fast Tjeneste, forsømtes, blev i noget Omfang gjentaget. Imidlertid var jo Arbejdernes Sind- engang kommen i Bevægelse over Betalingsspørgsmaalet og Arbejderspørgsmaalet i det Hele, saa at det var naturligt, at der blandt de Negere, der, som sædvanligt, ved Skiftetid strømmede til Byerne, skulde vise sig mere Gjæring og Ophidselse end sædvanlig og, naar Talen var om at indgaa ny Kontrakter, mindre Medgjørighed, saaledes som i Begyndelsen af Fremstillingen anført. Om de i noget synderlig større Antal end sædvanlig ere flokkedes til Byerne, lader sig ikke med nogen Sikkerhed afgjøre; men ingen af de mange afhørte Deponenter har villet vide Noget om, at der har fundet nogen Aftale om at mødes i noget fælles Øjemed Sted eller været Tale om i Fælleskab at søge at sætte Fordringerne i den ene eller anden Retning igjennem.

Der har været nævnt og ogsaa for Kommissionen opgivet forskellige Momenter, der skulde vise hen paa, at der dog har været en Plan eller Aftale i Bevægelsen, men de ere alle under Undersøgelsen enten ligefrem modsagte eller svundne sammen til Intet. Der har været opgivet, at Negerne hin 1ste Oktober eller vel endog overhovedet under Bevægelsen, imod deres Sædvane ikke drak Noget; men det fremgaar af en stor Mængde Forklaringer, deriblandt Forklaringer fra Rombodsholdere i Frederikssted, at der er drukket som sædvanlig og har været sædvanlig Drukkenskab; en stor Mængde Individer have angivet Drukkenskab som Undskyldning, og det er paavist, at paa Brandtoget over Plantagerne anfaldtes Romfadene med stor Begjærlighed; det er anført, at Negerne om Aftenen og Natten i Frederikssted i stor Udstrækning havde deres Hoveder ombundne med Tørklæder, skjøndt de ellers bære Hatte; men det brogede Tørklæde er ligesom den tykke Haardttræsstok et Attribut til Negeren, naar han gaar „out walking“ (gaar paa Kommers), og der er Intet, der tyder paa, at der er foretaget nogen ekstraordinær Forsyning i dette Stykke; det er bleven meldt, at Negerne mødte forsynede med pænt udskaarne og malede „Skaller“ (de Konchylie, der tudes i), men der har Intet derom været at oplyse, og der foreligger tvertimod Forklaringer om, at der, da Negerne, efterat være drevne bort fra Fortet, sværmede om i Byen, kun hørtes en enkelt Skal i Flokken; der er henvist til, at Raabet „our side“ maatte være aftalt, men det ses ikke at være hørt før hen paa Aftenen, da Ekscesserne vare i fuld Gang, og det har vist sig, at i mange Tilfælde Negere besvarede eller gjentog det rent mekanisk, uden forud at kjende noget til det; det er bleven anmeldt, at i Kristianssted Negere havde tilraabt hinanden, at de skulde være i Frederikssted Klokken seks, men det har vist sig, at de to Negere, der maatte antages særlig at være sigtet til, forlode Byen fulde langt efter Kl. 6 og ikke gik til Frederikssted den Aften; og overhovedet er ethvert saadant Opgivende blevet forfulgt, uden at det har ført til noget Resultat, som kunde bestyrke Formeningen om Tilstedeværelsen af en Plan Der lader sig efter alt det Foranførte ikke statuere videre, end at Negerne have været i en Stemning af Misfornøjelse, Trods og Overmod, som har gjort dem mere tilbøjelige til Opsætsighed og mere rede til at gjøre Spektakler end ellers, og denne Stemning er bleven næret ved Drukkenskab og en hoverende Bevidsthed om, at de befandt sig uden militær Bevogtning.

Medens saaledes Tumulten maa antages at være udbrudt uforberedt og heller ikke straks planmæssig er benyttet eller ledet videre med noget Maal for Øje, men har udviklet sig gennem tilfældige Omstændigheder, indtil Tumultuanterne, da de havde indesluttet Politistyrken i Fortet, mærkede, at de havde

Overhaand, har den i Løbet af Aftenen antaget Karakteren af en Revolte, og, om der end med Ildspaesættelserne har været forbundet Hensigt til, her at tilvende sig Fordel, at plyndre, ere de dog iværksatte som en Voldsgjerning og Trusel imod den offentlige Magt i det Øjemed at fremtvinge en Omvæltning i den bestaaende Samfundsorden, hvorunder Arbejderforholdene vare lovmæssig regulerede, hvilket udtryktes igjennem de i Nattens Løb idelig brugte Raab „fight for liber ty“, „for more money“, „no 10 cents more“ o. desl. Under Bandernes Hærgninger paa Landet kom Hensigten at fremtvinge en Forandring i det Bestaaende, tildels vel forbunden med Drift til at tage Hævn, for formentlig lidt Uret, bestandig tydeligere frem, og Bandens Retning og Fremgangsmaade Natten imellem Onsdag og Torsdag i Forbindelse med, hvad der i flere Forklaringer foreligge om Ytringer fra Bandeførere om at naa Kristianssted, vise tilstrækkelig hen paa, at det ikke var Meningen paa noget Punkt at standse med Ødelæggelsen, uden at det dog har kunnet oplyses — formodentlig fordi det ikke har staaet Nogensomhelst i hele Flokken klart —, hvad man vilde fremtvinge eller som sidste Endemaal opnaa med at lægge hele Landet, med Undtagelse af netop Negerbyerne, øde. At Tanken — thi om egentlig Plan er der fremdeles ikke Tale — har været, at alle Ikke-Negere skulde udryddes, enten fordrives eller myrdes, maa anses for en Slutning eller Gisning fra, hvad der i den almindelige Bevidsthed er optaget om en Neger-Revoltes Karakter, men der foreligger herom Intet, og det maa bemærkes, at paa flere Steder paa Plantagerne ved Hjælp af Plantagens egne Negere hvide Folk have holdt sig skjulte paa en saadan Maade og under saadanne Omstændigheder, at de, om Negerne havde lagt Vind derpaa, let kunde have været opsporede, ligesom t. Eks. paa Plantagen Bettyshope, Forvalteren Wm. Peebles, en god Stund blev tilstede og søgte — dog til ingen Nytte — at tale Banderne til Rette, uden at der gjordes mere end enkelt Forsøg paa at tilføje ham Overlast, hvilket med Indignation afværgedes af de andre Negere; ogsaa i Frederikssted vilde det, om Negerne havde været saaledes tilsinds, have været let for dem at opspore mangfoldige udenfor deres Klasse staaende Mennesker og dræbe dem.

Det findes da, at Bevægelsen, i al Fald fra Begyndelsen af Ildspaesættelserne om Aftenen den 1 Oktober maa betragtes som en Opstand og de begaaede Forbrydelser i det Hele, forsaavidt der ikke bliver Tale om særegne Undtagelser, som sigtende til at fremme og udbrede Opstanden. Det følger af det Foregaaende, at der ikke bliver Tale om Ophavsmænd eller Anstiftere, hvem Foretagendet i sin Helhed vil kuune tilregnes, men kun om Hovedmænd, Stiftere eller Ledere i de enkelte Forbrydelser eller Rækker af Forbrydelser, og med Hensyn til

dem saavel som til Deltagerne, gjælder det altsaa i Reglen, at deres Medvirkning deri ogsaa bliver dem at tilregne som Deltagelse i Opstanden. Og skal det særlig med Hensyn til Deltagerne i Eftermiddagsekscesserne og Stenkastningen paa Politiet og paa Fortet anføres, at de ikke som saadanne kunne betragtes som Opbavsmænd til de senere Forbrydelser, hvilken Betragtning vil komme til Betydning ved Bedømmelsen af tvende Tiltalte, James Em. Benjamin og John Hodge, der i det Følgende vilde findes overbeviste om Deltagelse i disse Ekscesser ved Siden af anden Deltagelse, medens forøvrigt Ingen, som kun er befunden i disse Ekscesser eller de Ekscesser og Tumulter, der bleve begaaede omkring i Byen forinden Ildspasættelserne, er sat under Tiltale. Ved Bedømmelsen af de Tiltaltes Forhold vil dernæst, saavidt det ikke foreligger, at de haandgribelig med egen Haand have iværksat eller deltaget i Iværksættelsen af de til dem henvførte Forbrydelser eller som Hovedmænd og Førere ledet dem eller forsaavidt ikke særlige Undtagelsestilfælde maatte udhæves, i al Fald med Hensyn til de paa Landet, hvor formelige Bander dannedes, begaaede Forbrydelser, det Synspunkt gjøre sig gjældende, at de ved, selv uden nogen udtrykkelig Aftale, at slutte sig til en Bande, om hvis Virksomhed det var dem bekendt, at den gik ud paa de paagjældende — i Reglen en Række — Forbrydelser, og følge den under Forbrydernes Udførelse fuldt ud have gjort sig meddelagtige i selve de Forbrydelseshandlinger, der under deres Deltagelse i Bandetoget ere udførte, og altsaa maa blive at anse som Gjerningsmænd.

Kommissionen har havt under Behandling et Antal af 403 Arrestanter, af hvilke 272 oprindelig overleveredes til Kommissionen, da den den 4 November 1878 sammentraadte, medens der i Frederikssted dels hensad under Politiets Varetægt, dels ved dettes Foranstaltning i Løbet af November Maaned fængsledes 102, saa at der under Undersøgelsen ved Kommissionen kun er foretaget et indskrænket Antal Fængslinger (29). Imidlertid var det fra første Færd givet, at Deltagelsen i Opstanden og dens Forbrydelser var, som det af det Ovenstaaende vil være fremgaaet, udstrakt til en mange Gange større Del af Befolkningen, og det vilde, dog med Undtagelse af Forbrydelser i Frederikssted, hvor, som ovenfor meldt, Opdagelser have mødt afgjørende Vanskeligheder, og Affæren paa Carlton, have ladet sig gjøre at fæste Skyld ved et langt større Antal Individuer. Der har da ogsaa for Kommissionen foreligget og er af den bleven undersøgt en stor Mængde Sigtelser, og naar Undersøgelserne, der i stort Omfang ere foretagne paa Plantagerne selv, ikke have ført til flere Arrestationer og ikke ere forfulgte videre, da ligger det altsaa ikke i, at Sigtelserne fandtes ugrundede, men væsentlig deri, at de saaledes udfundne Deltagere dog ikke vare af værste Art og navnlig i Reglen ikke værre end

saadanne, som man dog maatte være betænkt paa og alt havde begyndt under Undersøgelsens Gang at sætte paa fri Fod. Dette fandtes, da det var i enhver Henseende ugjærligt at udstrække Undersøgelsen og dens Konsekventer til enhver paaviselig Deltager — i visse Egne af Landet saagodtsom enhver rørig Neger — at være den eneste Maade, hvorpaa der kunde gjøres Ret og Skjel imod Alle, ligesom den var stemmende med den for hele Undersøgelsen ledende Forudsætning, at der vilde blive givet udstrakt Benaadning eller Amnesti. Efterhaanden blev da, idet

~~til Følge~~ ~~deres~~ ~~Varsomhed~~ 336
bleve løsladte, Undersøgelsen koncentreret om saadanne Personer, om hvem enten saadanne Omstændigheder vare fremkomne, at de som Ledere, Bandestiftere eller ved en meget udstrakt Deltagelse i Bandernes Tog maatte kunne anses for væsentlig at have bidraget til at bære Bevægelsen op eller som vare befundne sigtede for Udøvelse af eller Delagtighed i enkelte Forbrydelser, som enten vare særdeles grove, saasom Ildspaaættelsen i Frederikssted eller Mordet paa Carlton, eller særlig maatte henføres til dem, saaledes som den isolerede Ildspaaættelse paa Blessing og Afbrændingen af Mt. Pleasant-Plessens Værker; og til dem er da ogsaa den af Guvernementet beordrede Tiltale indskrænket.

Imidlertid vil der blandt de saaledes udpegede Individuer, hvis Antal i Forhold til Bevægelsens Omfang og den Mængde Førere, der har været, kan synes ringe, savnes Navnene paa Mange, som under Forhørerne fremtræde som Ledere og Hovedmænd, tildels endog i større Udstrækning og under stærkere Former end Flertallet af de Tiltalte. Nogle vare allerede bievne dømte fra Livet ved den, medens Oprøret stod paa, under den paa Øen herskende Belejringstilstand af Gouvernøren anordnede Standret, saaledes den fra Ekscesserne og Ildspaaættelserne i Frederikssted som Hovedmand nævnte Samuel Henry, tvende af de principale Deltagere i Myderiet paa Carlton, John Charles og Joseph Harrison, de to Hovedanførere for Westende-Nordside-Banden, Thomas Graydon og Daniel Philip, to af Anførerne for den store Bande, som huserede Landet igjennem Onsdag Aften og Nat, Robert James eller Teyson og James de Silva, den vilde Anstifter og Fører af Bander baade Torsdrg og Fredag, Joseph Parris, Stifteren af Windsor-Banden, John Lewis; og endel, deriblandt ogsaa nogle af de virksomste Deltagere, have, som det dels af en Kommissionen fra Guvernementet tilstillet Opgivelse, dels af Forhørerne fremgaar, under deres fortsatte Deltagelse i Opstanden sat Livet til; endelig er der død 23 Arrestanter, fornemlig under den i Fængslet paa Richmond ifjor Forsommer herskende Skørbugs-Epidemi og dens Suiter.

Herefter blive de enkelte Tiltalte og de dem særlig impu-
terede Forbrydelser at gennemgaa.

1. ~~Arrestanten~~ Emanuel Benjamin (Mannie) af Plantagen Mt. Pleasant, født paa Antigua, skjønnes at være nogle og tyve Aar gammel, har opholdt sig her paa Øen i over 10 Aar, er ved de af tre Politibetjente afgivne beedigede Forklaringer overbevist om, da Spektaklerne i Frederikssted begyndte, og Negerne havde frarevet Politibetjentene den fulde Neger, at have ophidset Mængden og opfordret den til Vold imod Politibetjentene, særlig til at slaa en af dem ihjel, uden at han dog har udøvet nogen Vold eller prøvet paa at iværksætte sine Trusler; han har derhos vedgaaet, i Overensstemmelse med hvad der igjennem mange Forklaringer foreligger, at han fremdeles i Løbet af Eftermiddagen, Aftenen og Natten har færdedes i og med de Hobe, der huserede i Byen, tildels og navnlig ud paa Natten, under og ved Ildspaaættelserne paa en iøjnefaldende og fremtrædende Maade, idet han var ombunden med et Stykke rødt Tøj som et Skjærf, havde en Panamahat paa Hovedet, der forøvrigt var ombundet med et Tørklæde, og en Kjørepidsk, senere ogsaa en Kniv, i Haanden, saa at han af Hoben ansaas for en af Anførerne; men han har nægtet, at han paa nogen Maade er optraadt som Leder, eller at han med egen Haand har sat Ild paa eller plyndret, medens dog saavel Hatten som det røde Tøj vare røvede fra en Butik, men skulde være givne ham af en Ven; og det er heller ikke mod hans Benægtelse godtgjort, at han har vist nogen mere direkte eller virksom Deltagelse, særlig ikke ved Ødelæggelsen af Toldboden; hvorefter det da, idet, efter den Maade, hvorpaa Ildspaaættelserne i Frederikssted skete, den blotte Tilstedeværelse i en Hob, ved hvilken Ildspaaættelse iværksattes, ikke kan anses for tilstrækkelig til at fælde Vedkommende, findes betænkeligt at tillægge ham Meddelagtighed i dem. Det er fremdeles godtgjort, at han helt igjennem har været Deltager i den Bande, som Torsdagen den 3 Oktober, som ovennævnt, udgik fra Mt. Pleasant og plyndrede og afbrændte Plantagerne Hermitage, Little Fountain, Lebanonhill, Canaan og tildels Rust up Twist, og maa det, ihvorvel A. benægter at have været en af Stifterne af denne Bande, efter alt hvad der foreligger, tildels ogsaa igjennem A.s egne vaklende Forklaringer, og forøvrigt gjennem en stor Del Deponenters Forklaringer, antages, at han sammen med A. Edward Lewis og Fritz Richardson, der straks efter Undersøgelsens Slutning afgik ved Døden, i al Fald forsaavidt har været en af Førerne, som han sammen med de to andre er gaaet i Spidsen for dem; han har nægtet direkte at have deltaget enten i Plyndringen eller Ildspaaættelserne. Endelig har han vedgaaet at han, da om Fredagen Parris's Bande kom til Mt. Pleasant og drog til River,

*) Overalt, hvor der er anført A., læses Arrestanten eller Arrestantinden, ...

har, sammen med de fleste andre af Mt. Pleasants Folk, sluttet sig til den paa Toget til River, hvorimod det, trods de forskellige fremkomne Data, ikke kan anses for tilstrækkelig oplyst, at han, da Onsdag Aften Banden kom til Mt. Pleasant, har understøttet og vejledet den ved Plantagens Ødelæggelse eller særlig ringet med Plantagens Klokke.

A. har tidligere kun være straffet i Følge Politiretsdomme, navnlig for Forseelser i Arbejdsforhold og lignende.

2. Arrestanten John Hodge af Plantagen Fredensborg, der er født paa Trinidad, angiver sin Alder til 39 Aar og ankom her til Øen i 1866, maa foruden, at han har vedgaaet at have været med i den Hob, der den 1 Oktober om Eftermiddagen stormede løs paa Fortet og ved den Lejlighed at have slaet en Sten paa Fortsporten, anses overbevist om at have deltaget i Ekscesserne og Ildspasættelserne i Frederikssted om Natten. I Følge hans egen Forklaring skulde han kun i Nattens Løb have færdedes omkring i Gaderne og saaledes flere Gange være kommen til at være tilstede i Hobe, som vare samlede ved Steder, hvor der var antændt Ild, uden at han paa noget Sted vil have taget Del i deres Gjerninger. Men i Følge de fremkomne Vidneforklaringer er A. i Løbet af Natten iagttaget paa forskellige Steder under saadanne Forhold, at der ingen Tvivl er om, at han har været en aktiv Deltager i Ødelæggelserne; og er det særligt af et Vidne, der, da han i Løbet af Natten kørte frem og tilbage med en Vandtønde, jevnlig stødte paa Negerhobene, naar de vare i Værk med deres Ødelæggelser, forklaret, at han iagttog A. paa tre forskellige Steder i Hobe, der plyndrede og satte Ild paa, ved Wallaces Butik, hvor A. forfulgte en Dreng, der vilde redde en Vogn — hvad Drengen bekræfter — ved Woods's Butik, hvor han dog ikke saa A. foretage sig noget, og ved John Moore's Butik, hvor han saa A. opbryde eller dog hugge løs paa Døren, ligesom A. ogsaa, da endel af Hoben, inden den endnu var færdig med Ødelæggelsen af Moore's Butik, vendte sig mod Bech's ligeoverfor liggende Kontorlokale, var med i denne Flok og huggede løs paa Døren; hvorhos et andet ligeledes edfæstet Vidne, der boede i samme Gaard, hvor Moore havde Butik, har udsagt, at da Banden vendte sig fra Wood's Butik ned imod Moore's Butik, var A., hvem Vidnet kjendte godt, den Første i Banden, hvem Vidnet lagde Mærke til, og han saa A. ved Hjælp af en Knippel eller Jernstang, han havde med sig, opbryde Butiksdøren, uden at han dog saa, om A. derefter gik ind i Butiken; hvorefter der da, ved Siden af de forskellige Data, der bestemt vise hen paa, at A. ikke har været en uvirksom Iagttager, maa antages at være, mod hans Benægtelse, tilvejebragt et lovligt Bevis for, at han i al Fald har været aktiv Deltager i den Hob, der plyndrede og opbrændte John Moore's Butik. A, forblev ubemærket i Frederiks-

sted indtil hen paa Dagen, da han gik hjem til Fredensborg, og der er ikke tilvejebragt Bevis for, at han har været Deltager i nogen Bande paa Landet. A. har været straffet i Følge Frederikssteds Politiretsdom af 15 August 1872 for Bedrageri (Obeah-Work) med Tvangshusarbejde i 60 Dage og i Følge St. Thomæ Ekstrarets Dom af 31 Januar 1877 efter Fr. 11 April 1840 § 46 kfr. § 80 med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere.

3. Arrestanten George Henry af Sprathall, født her paa Øen, ca. 30 Aar gammel, maa ved tvende Vidners beedigede Forklaringer anses lovlig overbevist om ud paa Natten, da Ildspaa sættelserne i Frederikssted vare i fuld Gang, at være sammen med en Hob Negerer kommen fra Torvet om ad Dronningensgade, og der være standset udenfor et Hus, hvori Skræder Dompierre havde Værksted, da han kaldte Flokken sammen med Raab som „our side“ fall on Dompierre“, ledsaget af en Bemærkning om, at Dompierre fik en Daler eller halvanden for at sy et et Par Bukser, medens en Neger kun fik 10 Cents om Dagen, hvorpaa Flokken strømede sammen om Huset, som blev opbrudt og, efterat Negerne havde rumsteret derinde og, hvad særlig bemærkedes, kastet Skræderens Symaskiner ud paa Gaden, stukket i Brand. Lidt tidligere, da Rombodsholder Flynn's Hus brændte, hørte de samme Vidner, der boede tæt ved, A. bruge Yttringer om, at der ikke maatte slukkes, men at nu Alle maatte dele samme Skjæbne. Det ses ikke, at A. har deltaget i Ødelæggelserne paa Landet. A. har tidligere ikkun været anset med ringe Straffe efter Politiretsdommen.

4. Arrestanten Francis Harrison af Plantagen Prosperity, født her paa Øen, ca. 30 Aar gammel, har vedgaaet, at han Ildebrandsnatten i Frederikssted færdedes med de andre Negre i den brændende By samt, efter at forskellige Vidner havde forklaret, at de om Morgenen, efter at det var blevet lyst og Soldaterne vare komne til Byen, havde set ham gaa skjældende og truende op ad Prinsensgade med en Flaske Petroleum i Haanden, indrømmer, at han gik med en Flaske Petroleum, som han vil have fundet, hvorimod han ikke vil erindre at have brugt truende Ord; men der er forøvrigt ikke frembragt Bevis for, at han har været aktiv Deltager i Ødelæggelserne eller Plyndringerne videre, end at han har tilvendt sig nogle Cigarer og været roed til at drikke Rom af en Demijohn, som en anden Neger havde. Derimod er det ved Alt, hvad der foreligger, cg hans egen omsider afgivne Tilstaaelse godtgjort, at han, der, efter hvad han angiver om Onsdagen — Dagen efter Branden — var saa udaset, at han holdt sig inde, om Torsdagen, den 3die, da Nordside-Banden dannedes under Ledelse af „Colonel Peter“ og „Queen Mary“, sluttede sig til den paa „Prosperity“ og fulgte den paa dens hele Tog, hvor der plyndredes og brændtes paa Plantagerne Orange Grove, Mountpellier, Annally, Mt. Victory, Nicholas og

Punch, indtil den, da der fra Plantagen William, hvor der holdtes Vagt, affyredes et Skud, skræmmedes op og adsplittede sig, men A. har dog nægtet, at han, saaledes som han er sigtet for, var en af Lederne, og at han, saaledes som A. Mary Thomas har vekselvis paasagt ham og A. Emanuel Jacob eller dem Begge i Forening, har været den, der særlig satte Ild paa Mt. Stewart Vaaningshus, hvor han kun bemægtigede sig en Krukke „Guavaberries“, men ellers ikke gjorde Noget. A. har ved Centerdistriktets Politiret været dømt for mindre Forbrydelser.

5. Arrestanten Emanuel Jacob af Plantagen Prosperity, født her paa Øen, nogle og tyve Aar gammel, har indrømmet, at han, da han omtrent Kl. 6 om Eftermiddagen havde hørt, at der var Spektakler i Frederikssted, gik ind til Byen, hvor han da traf en stor Negerhob udenfor Junghans's Rombod, hvorfra de havde rullet et Fad eller en Tønde ud, som de drak af. Han gik derfra med „paa en Ronde i Byen“, hvori Joe la Grange og A. J. E. Benjamin ledede, og var derefter tilstede ved Ødelæggelsen af Politibetjent Jacksons Hus, ligesom han var med i Hobene, da de opbrøde Butikkerne og stak Ild paa Varerne, senere i Husene selv, uden at han dog selv vil have laant Haand dertil eller til Plyndring, medens han dog af en Dreng fik en Tegnebog med nogle Penge i, som Drengen vilde have fundet; mod hans Benægtelse kan det ikke anses for aldeles tilstrækkeligt godtgjort, at det har været ham, som i Spidsen for en Flok Negere ud paa Natten begyndte at opbryde Mrs. Ramsay's Hus, et Forsøg, som efter Forestillinger fra Beboerne dog igjen blev opgivet. A. har fremdeles vedgaaet, at han paa samme Maade som foregaaende A. har været Deltager i Nordsidebanden, dog ikke længere end til Mt. Stevart; han nægter, at han, som sigtet for, har været en af Hovedmændene i Banden eller særlig sat Ild paa Mt. Stewart Vaaningshus, hvor han rigtignok var inde, men kun røvede en Demijohn med Drikkevarer. A. har tidligere kun været straffet efter Fr. 11 April 1840 § 30.

6. Arrestanten David Cameron af Plantagen La Grange, født paa Jamaica, ca. 30 Aar gammel, maa ved de af tvende Vidner afgivne beedigede Forklaringer, anses overbevist om, Ildebrandsnatten i Frederikssted paa en Tid da Ildspaaættelserne vare i fuld Gang, med en Flok Negere at være stanset udenfor et Hus i Dronningensgade og for Flokken at have udpeget Huset som det, hvori Politibetjent Larsen boede, idet han slog et Slag med sin Stok paa Døren, hvorpaa Flokken, hvori der var endel Fruentimmer, styrtede ind i Huset, hvilket, efter at der nogen Tid var rumsteret derinde, blev tændt i Brand, saa at der ingen Tvivl kunde være om, at det var den af A. ledede Bande, der iværksatte Ildspaaættelsen; og det ene Vidne, der kjendte og tiltalte A., vil have set A. selv, fra et Fruentimmer

tage en Flaske, som han førte henimod Dørstolpen med en Bevægelse, som om han skænkede Petroleum paa den. A. har vedgaaet at have været inde i Byen den paagjældende Nat, men har nægtet saavel den ham paasigtede specielle Gjerning som al Deltagelse overhovedet. Det ses ikke at han har deltaget i nogen Bande paa Landet. Han findes ikke tidligere straffet.

7. Arrestantinden Susanna Abrahamson, kaldet Bottom Belly, af Plantagen Prosperity, født her paa Øen, et Fruentimmer mellem 40 og 50 Aar gammelt, som idelig, dels her paa Øen, dels paa St. Thomas, har været straffet for Tyveri og Hæleri, dog i mindre Grader, samt for Løsgænger, Gadeuorden og Slagsmaal, har lige fra Undersøgelsens Begyndelse været sigtet som en af de værste Deltagere i Plyndringerne og Ildspaaættelserne i Frederikssted, saa at der tillagdes hende Andel i de mere fremtrædende Misgjerninger og da navnlig i Plyndringen og Ildspaaættelsen paa Toldboden; men under Forhørerne ere Sigtelserne ikke i saadant Omfang bievne beviste. Det er af hende selv vedgaaet, at hun om Eftermiddagen var med i den Flok, der molesterede Assistentsværelset i Toldboden, uden at hun dog vil have spillet nogen Rolle i Flokken, som hun endog mod sin Villie vil være bleven trukken med i, hvorefter hun, idet hun i sine idelig skiftende Forklaringer snart angiver, at hun gik hjem og ikke mere i Aftenens eller Nattens Løb kom til Byen, snart indrømmer, at hun nok senere var lidt inde i Byen — Prosperity ligger lidt udenfor — men kun hjalp med til at bære Vand, ikke vil have deltaget i Videre. Imidlertid maa det ved tvende Vidners beedigede Vidnesbyrd anses godtgjort, at hun ud paa Natten, da Ildspaaættelserne vare i fuld Gang, har været med i en Flok Neger, der nede fra den brændende Del af Byen af kom op til Hjørnet af Prindsensgade og Kongens Tvergade og angreb det af Enkefru Smith beboede Hus, og at hun, da Fru Smiths Tjenestetyende tiggede og bad Banden om at skaane Fru Smith, med Raab og Skrig om, at Fru Smith maatte brændes ud saavel som andre, søgte at ophidse Negerne til ikke at skaane Huset, hvilket Hoben dog, da en ny Flok kom til og en Neger i denne forbød Banden at gjøre Dr. Smiths Enke Noget, tilsidst afstod fra at plyndre og brænde. Det er derho3 godtgjort, at hun Dagen efter Branden havde Brandsaar paa den ene Fod, og at hun havde røvet Gods i sit Hus, uden at hun med Hensyn til disse Omstændigheder har kunnet give en rimelig Forklaring, og der findes derefter V6d Siden af og i Forbindelse med det direkte Bevis for hendes Deltagelse i Forsøget paa Fru Smiths Hus, at være tilvebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for A. Meddelagtighed i Plyndringerne og Ildspaaættelserne i Frederikssted. A. blev allerede anholdt den 3die og har saaledes ikke deltaget i Nordside-Banden.

8. Om Arrestanten Isaac Anthony af Frederikssted, født her paa Øen, 22 Aar gammel, er det ved en Række Vidneforklaringer godtgjort, at han Onsdag Morgen den 2 Oktober, efterat der var kommet Militærmagt til Frederikssted og den nedre afbrændte Del af Byen var forladt af Negerne, har været med i en Hob Neger, der indfandt sig ved Byens østlige Indgang i den, som af Vidnerne udsagt, aabenbare Hensigt at sætte Ild paa denne, væsentligst af fattigere Folk beboede Del af Byen, det saakaldte „Freegut“, der om Natten var bleven skaanet. — Der blev sat Ild paa en stor ved Indgangen til Byen liggende Mødding og derfra, idet Beboernes Forestillinger og Bønner bleve mødte med Slag og Stenkast, med brændende „Trash“ fra Møddingen sat Ild i et Plankeværk inde ved Husene, der alle ere af Træ; A. trængte ind i et af Fruentimmeret Mathilda Dyer beboet Værelse, hvor han, efter M. Dyers Udsagn, mens hun af Frygt for Overlast holdt sig skjult under sit Sengetøj, stak Ild i en Stol og derpaa straks løb sin Vej, efter hendes Mening i den Tanke at Ilden vilde blusse op. Det andet Vidne, som saa, at A. kom springende ud af Vinduet i M. Dyers Værelse, saa, da han var udenfor, ikke, at A. tændte Ild derinde, men han saa, at Dyer bagefter kastede noget forkullet Straa ud af Vinduet. Da der imidlertid var slaaet Allarm nede i Byen og da det meldtes, at der kom Hjælp, spredtes Banden i de omliggende Sukkermarker. A. har nægtet, at han var med i denne Hob. Samme Dags Eftermiddag var A. paa Allandale sammen med den Bande, som her huserede med stor Voldsomhed, saaledes som han, efter en vedholdende Benægtelse, først i et af de allersidste Forhører har indrømmet; men han har derhos angivet, at han ikke kom ind til Stedet sammen med Banden, som han saaledes ikke vil have fulgt paa dens tidligere Gang, men at han kom ned fra Nordsidebakkerne, hvorfra han kunde se ned til Allandale, og traf den paa Stedet, samt at han ikke deltog i nogen Ødelæggelse og heller ikke i det Øjemed sluttede sig til den. Der er heller ikke i saa Henseende overført ham Noget, ligesom der heller ikke, uagtet han med stor Bestemthed har været sigtet, er tilvejebragt Bevis for at han har begyndt eller deltaget i den ovennævnte Mishandling af Charles Flemming, der efter hans Forklaring allerede laa blødende paa Jorden, da han kom til; det er heller ikke godtgjort, at han er gaaet videre med Banden. Det bliver herefter Deltegelsen i Ildspaaættelsen i Freegut, som bliver afgjørende ved Bedømmelsen af A's Forhold; A. har ikke tidligere været straffet.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 27 Maj 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestøretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretaerer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 13.

Mandagen den 23 Maj.

Nr. 81.

Advokat Halkier

contra

Arrestanterne 1) James Emanuel Benjamin (Mannie), 2) John Hodge, 3) George Henry, 4) Francis Harrison, 5) Emanuel Jacob, 6) David Cameron, 7) Susanna A brahamson (Bottom Belly), 8) Isaac Anthony, 9) Axeline E. Salomon (Agnes), 10) Mathilda Mc. Bean, 11) Joseph Howell, 12) Joseph Spencer, 13) Hans Christian, 14) John Thomas Sobers, 15) Christopher Samuel, 16) George Michael, 17) Thomas Chritchlow, 18) William James, 19) George Callender, 20) Henry England, 21) William Arnold, 22) William Barnes, 23) George Simmons, 24) Richard Gibbs (Sealy), 25) Edward Lewis, 26) Henry Barker, 27) Joseph Briggs, 28) William Henry, 29) Christian Martin, 30) Wren Gittens, 31) George Cambridge, 32) James Cox, 33) Joseph William, 34) Mary Thomas, 35) Johannes Samuel (Bamberg), 36) Joseph James, 37) John Samuel, 38) Thomas James, 39) James Griffith, 40) Rebecca Fredrik (Defensor Hindenburg).

9. Arrestantinden Axeline Elisabeth Salomon, kaldet Agnes, af Plantagen Bethlehem, født her paa Øen, 20 à 25 Aar gammel, er som anført, særlig tiltalt for Mord eller Meddelagtighed i Mord, eller dog i morderisk Overfald; og er derved sigtet til det paa Carlton paa de to der efterladte Soldater forøvede Mord. A. vil, da hun Onsdag Morgen hjemme paa Bethlehem hørte om Ildebranden i Frederikssted, omtrent Kl. 7 være gaaet ned ad Byen til, og paa Landevejen ved Carlton stødt paa en stor Hob Negere, og har hun vedgaaet, at hun er gaaet med denne Hob ind paa Carlton, da den væltede sig derind for at opsøge de to Soldater, der angaves at befinde sig der, samt at hun har kastet en Sten, efter hendes Angivelse

saa stor som hendes knyttede Haand, paa en af Soldaterne, uden dog derved at fælde ham til Jorden; og ligesom Vidnet Underforvalter F. Mc. Kay, der færdedes i Carlton Gaard og var Øjenvidne til, hvorledes Negerne, som han antager, over to Hundrede i Antal, hvoriblandt en Mængde Fruentimmer, efter at have drevet Soldaterne ud af Stalden, jog dem omkring med Slag og Stenkast, der faldt i Hundredevis, indtil de døende faldt om, har bekræftet, at A. med en Sten slog den største af Soldaterne, da han flygtede ud af Stalden, ned, saaledes have flere Vidner, Folk fra Carlton, som var tilstede i Gaarden, i deres beedigede Forklaringer tillagt A. en fremragende Virksomhed under Overfaldet. De angive, at A. Arm i Arm med John Christian, den Neger, som navnlig sigtes for at have ført Hoben ind efter Soldaterne, og som senere under Opstanden satte Livet til — gik i Spidsen for hele Sværmen; og var i høj Grad ophidset. Hun havde sit Hoved ombundet som et Mandfolk og en Stok i Haanden, hvorhos et Vidne, der allerede iagttog hende ude paa Landevejen, medens Negerne disputerede om, hvorvidt de skulde gaa ind paa Carlton eller ikke, endnu stærkere beskriver hendes Ophidselse. Hun havde en Krudtflaske i Haanden og heldte sig Krudt i Munden, hvorefter hun vilde have Rom at drikke, og raabte paa, at hvis hun idag traf nogen hvid Mands Barn, skulde det blive slaet ihjel; da saa John Christian kom, „dandsede hun“ med ham i Spidsen. Det findes herefter, ihvorvel det kun er oplyst, at A. har kastet en Sten paa den ene Soldat og det ikke kan anses for oplyst, hvad Virkning dette Slag har havt, at A.'s Virksomhed til og under Gjerningens Iværksættelse har været en saadan, at Drabet paa Soldaterne, der maa anses for at have været forbundet med Overlæg, og hvorunder, om vel end Hensigten ikke kan betegnes som et bestemt Drabsforsæt, men har været beredt paa at gaa til enhver Yderlighed, fuldt ud maa tilregnes hende. At A. har fulgt Banden videre eller ellers har deltaget i Opstanden, er der ikke, imod hendes Benægtelse, tilvejebragt Bevis for. Hun ses ikke tidligere at have været straffet.

10. Arrestantinden Mathilda Mc. Bean af Plantagen Cane, født her paa Øen, 20 à 22 Aar gammel, der ligeledes sigtes for at have deltaget i Mordet paa de to Soldater, har vel indrømmet, at hun var med i Sværmen paa „Carlton“, da Mordet forøvedes paa de to Soldater, men hun nægter at have deltaget i Gjerningen. Imidlertid maa hun ved de afgangne Vidneforklaringer anses overbevist om, da Forfølgningen af Soldaterne var begyndt, at have slaet den ene med en Knippel eller Kølle (mallet), uden at Soldaten dog derved faldt til Jorden, hvorhos, ligesom et Vidne har forklaret, at A. var med iblandt dem, som forfulgte den af Soldaterne, som var flygtet op i Husets Galleri; men atter kastedes ud over Galleriet ned i Gaarden, og slog

ham med en Sten; og A., om hvem det endelig ogsaa af et Vidne, en Plantageforvalter, som kjendte hende godt, er udsagt, at hun, bagefter at Voldsgjerningen var begaaet, stod ved Indkjørselen til Cane og hoverende huggede med en Kølle eller stor Hammer paa et Træ, idet hun sang: This is the way I knocked the military — maa da, ihvorvel det ikke er oplyst, hvad Virkning særlig de af hende førte Slag har havt, anses skyldig i Meddelagtighed i de af den hele Bande i Fællesskab begaaede Drab. Iøvrigt har A. vedgaaet, at hun den paafølgende Dag, da Høgensborg Folkene i en Bande drog igjennem Cane, har sluttet sig til dem og er fulgt med til Williams Delight, hvor hun, da Allowance-Kjælderens var opbrudt, tog noget Majs-mel. A. findes ikke tidligere straffet.

11. Om Arrestanten Joseph Bowell af Plantagen Høgensborg, der er født paa Barbadoes, men ankom hertil som Dreng for ca. 18 Aar siden, maa det, uagtet han nægter, at han overhovedet var paa Carlton om Onsdag Morgen, da Mordet paa Soldaterne foregik, ved de af tvende Vidner, af hvilke det ene var godt bekjendt med A. og det andet med fuldkommen Bestemthed har gjenkjendt ham, afgivne beedigede Vidnesbyrd, anses godtgjort, at han, da den ene af Soldaterne var styrtet om og laa døende — efter det ene Vidnes Udsagn død eller døende — ved Foden af Trappen op til Vaaningshuset, har hugget eller slaet ham med en Sten i Hovedet eller, som det ene af Vidnerne siger, i Nakken eller Ryggen, idet derhos Vidnet Brathwaite vil have hørt ham ledsage Slaget med Ordene : „this damned old soldier is not dead y et“. Idet det nu ikke findes at kunne komme i Betragtning om A.'s Misgjerning mulig ikke har virket til at hidføre Døden, fordi denne allerede var vis, vil han blive at fælde skyldig paa samme Maade som forrige A. A. har derhos vedgaaet, at han den paafølgende Dag var iblandt de Folk fra Høgensborg, som hjemsøgte Carlton, videre vil han ikke have været, ligesom han benægter, at han foretog sig Noget, og særlig ikke vil indrømme eller, efter hans seneste Udsagn, ikke erindrer — hvad der dog maa anses at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for — at han, da Underfor valter Crawfords Hustru nede i Gaarden søgte at tale Negerne til Rette, truede hende — dog neppe meget alvorligt — med en Kniv. A. ses ikke tidligere at have været straffet.

12. Arrestanten Joseph Spencer af Plantagen Høgensborg, født paa Barbadoes, ankommen her til Øen i 1863, nogle og fyrgetyve Aar gammel, er, medens der ikke er tilvejebragt Bevis for, at han, saaledes som angivet, har været delagtig i Ilds-paasættelserne i Frederikssted eller i Mordet paa Carlton, ved flere samstemmende beedigede Vidnesbyrd af Folk fra Plantagen Concordia overbevist om at have været Deltager i og efter

Vidernes bestemte Skjøn sammen med Parti Rose — han satte under Opstanden Livet til — en af Lederne for den Bande, der Onsdag Formiddag, kort efter at Mordet paa Carlton var begaaet, afbrændte Magas og Værker paa Plantagen Concordia, og er det særligt godtgjort, at han, medens Parti opbrød Allowance-Kjældereren, slog Laasen fra Romkjældereren, der snart efter stod i Brand. Han har derhos, efter at der i saa Henseende forelaa bestemte Udsagn fra forskjellige Deponenter, vedgaaet at han om Torsdagen, da Høgensborg Folk samlede sig i den ovenfor beskrevne Bande, har været Deltager i denne Bandes Tog og saaledes været med ved Ødelæggelsen af Williams Delight, Enfieldgreen og Carlton, hvor han, da Militærmagten kom til, medens Banden endnu huserede der, fik et Skud i en Finger, men han nægter, at han har været en af Stifterne eller Lederne af denne Bande, for hvilken Wm. H. Washington, der under Undersøgelsens Gang er død, angives at have været Anfører, og han vil paa dette Tog kun have tilranet sig noget Majsmel paa Enfieldgreen og paa Carlton. A. har kun været straffet for mindre Forseelser.

13. Arrestanten Hans Christian af Plantagen Williams Delight, født her paa Øen, 26 Aar gammel, har, saaledes som af ham vedgaaet, i Overensstemmelse med de afgivne Vidnesbyrd, været Deltager i den Bande, som straks efter at Concordia, som ved forrige Arrestant anført, var afbrændt, afbrændte Værker og Magashus m. m. paa Plantagen Wheel of Fortune, og har han navnlig med egen Haand sat Ild i Magashuset. A. var væbnet med to Sukkerøkser, af hvilke han havde sat den ene paa en Stang, men han fralægger sig, at han skulde have været Leder for Banden, der efter hans Opgivende førtes af Joe la Grange og Norway Charley, — begge omkomne under Opstanden — og først optog ham, der kom oppe fra Landet, i Nærheden af Wheel of Fortune. A. indrømmer derhos, at han, da en Del af Banden, som kom fra Wheel of Fortune Negerby, anfaldt Vagtmanden Joseph Franklin, som for at undgaa at møde Banden var tyet ind i „Guttet“ og gjennempryglede ham, saa han i lang Tid var syg og har beholdt en stiv Arm, var med i denne Flok, og hævdede sin Økse over Franklin — som han siger, for at forhindre, at de andre skulle slaa ham mere fordærvet. A. vil derefter have havt isinde at skille sig fra Banden og blev, da han nærmede sig Frederikssted og blev set af en Patrouille, saaret i Laaret. A. har tidligere ved Centerdistriktets Politiret været dømt for Tyveri.

14. Arrestanten John Thomas Sobers af Plantagen Becksgrove, født paa Barbadoes, ankommen hertil som Dreng for over 16 Aar siden, ca. 30 Aar gammel, har, efter at han hele Undersøgelsen igjennem havde fastholdt, at han ingensomhelst Delagtighed havde havt i de begaaede Forbrydelser, da ved For-

hørernes Slutning overvældende Bevisligheder forelaa, vedgaaet, at han har været med i den Bande, som Onsdagen den 2 Oktober huserede paa „Mountain“ og navnlig paa Allandale og St. Georges, men har fremdeles fastholdt, at han forholdt sig passiv, ~~at han Allandale~~ ~~Allandale~~ ~~højderen~~ paa St.

Georges, efterat den var opbrudt, har røvet noget Majsmel. Imidlertid maa det ved de afgivne Vidneforklaringer anses for godtgjort, at A. navnlig paa Allandale har været et virksomt Medlem af Banden, og har han navnlig, efter at Huset var stukket i Brand, og Banden var ved at drage bort, søgt at forhindre at Stedets Folk, saaledes som de gjorde Mine til, gjorde noget Forsøg paa at slukke Ilden, idet han, der var bevæbnet med en Sabel, sammen med en anden af Banden, uvist hvem, vendte tilbage og truede Enhver, som vilde vove paa at slukke Ilden, paa Livet. Imod A.'s Benægtelse er det ikke godtgjort, at han har været med til eller tilstede ved Mishandlingen af Charles Flemming, med Hensyn til hvilken det bemærkes, at den, da den eller Mishandlingen og personlig Vold overhovedet ikke tør sigss at have været indbefattet i Bandens Formaal, ikke vil kunne tilregnes samtlige Deltagere i Banden, men kun saadanne, hvem det maatte kunne overføres at have været med i Gjerningen. A. har i 1876 ved Frederikssteds Politiret været anset for Opsætsighed med Tvangsarbejde i 60 Dage.

15. Arrestanten Christopher Samuel af Plantagen Mt. Pleasant, født paa Antigua, ankommen hertil i 1869, 30 Aar gammel, er ligesom forrige A. sigtet for Deltagelse i Ødelæggelserne paa Mountain og især paa Allandale og St. Georges, og derhos særlig sigtet for at have deltaget i Mishandling af Charles Flemming. I det sidstnævnte Punkt er der imidlertid ikke imod hans Benægtelse tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis, medens det forøvrigt dels ved hans egen Tilstaaelse, dels ved de afgivne Vidneforklaringer maa anses for godtgjort, at han har været Deltager i det paagjældende Bandetog, saa at Uoverensstemmelserne alene angaa, hvorvidt han, som de andres Forklaringer gaa ud paa, har paa Allandale været en særdeles virksom og voldsom Deltager, eller som han selv mener, ikke har gjort noget Synderligt, idet han dog tilsidst ikke vil modsige, at han har været med inde i Huset, men ikke vil erindre, at han brugte den Stok, han havde med, til at slaa løs paa Bohavet m. v. med.

Han vil alene have røvet en sort Jakke, som han vil have fundet i Haven; og han vil i det Hele ikke have været „dum nok til at gjøre Noget, da han godt vidste, at de en Dag vilde blive kaldte til Regnskab, eftersom han endnu aldrig har set Negere regjere noget Land“. Han angiver fremdeles, at han Ildebrandsnatten var i Frederikssted, men intet Ondt gjorde, kun gjorde han sig tilgode med Ost og Beskøiter, som han fandt

paa Gaden, ligesom han bragte nogle Cigarer med hjem. A« har ved Frederikssteds Politiret den 9 Januar 1878, medens han tjente paa St. Georges, været anset med Tvangsarbejde i 90 Dage for Opsætsighed og Vold imod Forvalteren.

16. Arrestanten George Michael-af Plantagen Envy, født paa St. Lucia, ankommen her til Øen i 1866 som Dreng, ca. 30 Aar gammel, har vedgaaet, at han, efter Onsdag Formiddag at have forladt Envy, rustet med en gammel Pistol, som dog kunde skyde, paa Høgensborg sluttede sig til den Bande, som var dernede.

Han gik da fremdeles med den derefter forstærkede Bande til Mountaine, Allandale og St. Georges, og er det, medens der ikke fra Allandale foreligger noget Sikkert med Hensyn til hans Optræden der, ved de afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at han paa St. Georges har spillet en i høj Grad voldsom og fremtrædende Rolle i Banden og i Forening med A. Thomas Chritchlow væsentlig iværksat Værkerens Afbrænding. Da Hovedmassen af Banden derpaa drog til Grove Place, gik A. med A. Chritchlow over til Piessens Negerby, og samlede hvad Folk de der traf paa, hvorved A. dog ikke, som det er paasagt ham, vil have brugt Vold eller alvorlige Trusler, og gik med dem op ad Centerlinien, indtil de naaede Lower Love, hvor da Banden, forstærket med Folk, som vare stødte til dem paa Vejen, drog ind. Vaaningshus, Værker og Magas afbrændtes, og A. har fremdeles vedgaaet, at han med egen Haand satte Ild paa nogle af Magasstakkene, ligesom overhovedet de afgivne Forklaringer lægge for Dagen, at han i det Hele der er optraadt som Fører af Banden, som derfra drog til Naboplantagen Castle, ødelagde og brændte Vaaningshuset, samt i Værkerne antændte Ild, hvilken dog igjen slukkedes af Plantagens Folk. Banden har her spredt sig, og A. vil ikke have deltaget i videre Ødelæggelse, enten i Løbet af Natten eller næste Dag. Han vil ikke have røvet andet end Drikkevarer, som han tog til sig af hvor han kom. A. ses ikke at have været straffet.

17. Arrestanten Thomas Critchlow af Plantagen Jealousie, født paa Barbadoes, ankommen hertil i 1863 i en Alder af 17 Aar, har, saaledes som det, saavel efter hans egne Vedgaaelser som igjennem Vidneforklaringerne foreligger, forbrudt sig paa samme Maade som forrige A., og har han navnlig ogsaa paa St. Georges været fremtrædende virksom, medens der med Hensyn til Lower Love formentlig maa tillægges ham en mindre Virksomhed, i hvilken Henseende dog bemærkes, at denne A. har været mere tilbageholden i sine Forklaringer end A. George Michael. A. ses kun at have være straffet for Arbejdsforseelser.

18. Arrestanten William James af Plantagen Grove Place, født paa Antigua, ankommen hertil for ca. 4 Aar siden, ca. 25 Aar gammel, har forklaret, at han, da han. fra Grove Place

saa den store Bande bevæge sig imod Allandale, er ilet efter den og har sluttet sig til den og saaledes har været med den der og paa St. Georges; der er, forsaavidt han er sigtet for at have deltaget i Mishandlingen af Charles Flemming, ikke fremkommet Bevis imod ham, og det er overhovedet først, da Banden drog fra St. Georges til Grove Place, hvor A. hørte hjemme, at der med nogen Sikkerhed kan tillægges ham en fremfor Andre fremtrædende Virksomhed. Ved de afgivne Vidneforklaringer maa det anses for godtgjort, at A. tilligemed A. Callender var i Spidsen for Banden, da den stormede ind paa Grove Place, og A. har vedgaaet, at han, A. Callender og den Neger, som han kalder „the Captain“ (Robert Teyson) vare de første, som brød ind i Vaaningshuset, hvilket han derhos ved Vidneforklaringer maa anses overbevist om, efter at Banden en Stund havde rumsteret derinde og staaet i Stykker til Højre og Venstre, at have stukket i Brand; idet der ikke kan tillægges hans Bortforklaringer, hvorefter det skulde have været „the Captain“, , der tvang ham Svovlstikker i Haanden, som A., da „the Captain“ vendte sig bort, kastede væk, nogen Betydning, saalidt som hans Undskyldning, at det var efter „the Captains“ Ordre, at han løb op i Huset, har nogen Vægt. Efter hvad der er oplyst, er det rimeligt, at der er sat Ild paa Værkerne, medens A. endnu har været i Huset, saa at der ikke kan tillægges ham nogen Virksomhed derved. A. vil, da Banden drog videre til River være bleven paa Greve Place. A. har Ildebrandsnatten færdedes i Gaderne i Frederikssted, uden at der herfra er fremkommet nogen særlig Sigtelse imod ham. Han ses tidligere kun at have været straffet for Arbejdsforseelser.

19. Arrestanten George Callender, af Plantagen Enfield-green, født paa Barbadoes, ankommet hertil som Barn for ca. 20 Aar siden, har vedgaaet, at han, der først vil være stødt til Banden, efter at den havde ødelagt St. Georges, saaledes som desuden af Vidnerne forklaret, var sammen med forrige A. og Robert Teyson blandt de Første i Banden, da den brød ind over Grove Place, og at de vare de Første, som løb op i Vaaningshuset, hvor han, der havde en Stok med sig, var med til at slaa løs; han gik derfra til Værkerne, idet han underveis havde et Sammenstød med Driveren, hvem han rykkede i Skægget og tvang til at raabe „our side“; han opbrød, som han angiver, efter Teysons Ordre Kogehusdøren og færdedes forøvrigt ved Romkjældereren, medens han dog vedblivende har paastaaet, at det ikke var ham, som satte Ild paa den, hvad Vidneforklaringerne dog bringe det til en høj Grad af Sandsynlighed, at han i alt Fald har været med til. Paa Bandens videre Tog til River var han fremdeles, ogsaa efter sin egen Vedgaaelse, sammen med Robert Teyson i Spidsen for den, eller den Del af den, som straks styrede løs paa Forvalterboligen, og ligesom

han har vedgaaet, at han var i den Flok, som opbrød Alliance-Kjælderens, skjøndt han ikke med egen Haand vil have opbrudt den, har han efter de fra forskjellige Deponenter foreliggende Forklaringer i det Hele været en fremtrædende Deltager i Banden der. I Følge hans Angivelse havde han paa Grove Place og paa River drukket saa megen Rom, at han ikke var oplagt til at følge Banden videre, og det ses heller ikke, at han enten i Løbet af Aftenen eller den paafølgende Dag har fortsat sin Deltagelse. Han har kun været straffet efter en Politiretsdom.

20. Arrestanten Henry England af Plantagen Jealousy født her paa Øen, ca. 23 Aar gammel, har fra Begyndelsen af været sigtet som en betydelig og voldsom Deltager i Opstanden, og de derunder begaaede Forbrydelser, hvortil vel formentlig bidrog, foruden at hans Navn nævntes fra forskjellige Steder, den Omstændighed, at det antoges og efter de præliminære Forhører havde Udseende af, at han havde forsætlig sat Ild paa endel Rom, der laa i Mulefolden paa Grove Place og derved med Villie foranlediget, at endel Mennesker, henved 20, fornemlig Fruentimmer, bleve brændte tildøde, som det angaves, Mennesker, der havde villet skjule endel Fade Majsmel i Folden for at redde det for Plantagen; medens han dog, hvad han vedblev med langt hen under Hovedundersøgelsen, paastod, at han ingen Del havde taget i den hele Bevægelse, men havde holdt sig rolig hjemme paa Jealousy, hvorhos han gik for et uroligt Hoved og kort forinden Oktober netop havde udstaaet en Straf af Tvangsarbejde, som var idømt ham for at have voldt Uroligheder paa Plantagen River. Efterhaanden fremkom det, at han i det Hele havde været i Ledtog med den Bande, som huserede Onsdag Eftermiddag, og været med den paa Mountain, Allandale, St. Georges, Grove Place og River, saaledes som ogsaa omsider af ham selv vedgaaet, idet han forklarer, at han Onsdag Formiddag efter at have tilbragt Natten paa River, gik ud paa Centerlinien og der traf paa den Bande, som væltede sig ind over Mountain; men han er derhos vedbleven at paastaa, at han ikke har været nogen virksom Deltager i Bandens Foretagender; paa Allandale tog han fra en anden Neger en halv Flaske Ale, hvilken han drak, hvorefter han vil være bleven saa fuld, at han ikke vil kunne erindre, hvad han paa det videre Tog har foretaget sig, indtil han lagde sig til at sove i River Gaard, hvilket A.'s Angivende, om det end er bestyrket af en enkelt Deponent fra River, dog forøvrigt modsiges af de andre Deponenter, og heller ikke finder tilstrækkelig Forklaring i A.'s Opgivende af, hvad han i Dagens Løb havde drukket. Der er imidlertid ikke overført A. særlig fremtrædende Handlinger, idet der navnlig er fundet Betænkelighed ved at lade de væsentligste imod ham talende Vidnesbyrd fra River beedige, medens det med Hensyn til Begivenheden i Grove Place Mulefold under

Undersøgelsen er oplyst, at der paa et Tilraab fra En eller Anden om, at der var Melfade gjemt i Folden, er strømmet en Mængde Negere til, Fruentimmer, som søgte at tilrane sig Mel, og Mandfolk, som gav sig i Færd med nogle Romfade, der laa nærmest ved Indgangen Rommen er derpaa bleven antændt af En eller Anden, som havde faaet tilstrækkeligt, men det foreligger ikke, at den er antændt af A., eller at den skulde være antændt for at foranledige Indebrændingen, der blev en Følge af, at Straaet i Folden øjeblikkelig fængede, og Ilden derpaa greb fat i Skjorterne paa Fruentimmerne. Fredag Middag drog A. fra Mt. Pleasant, hvor han da opholdt sig sammen med de øvrige med Parris Bande, til River. A. har foruden den ovennævnte, undergaaet Straf af Tvangsarbejde i 2 Maaneder for Tyveri.

21. Arrestanten William Arnold af Plantagen Upper Love, født paa Antigua, ankommen her til Øen for ca. 14 Aar siden, skjønnes at være nogle og tyve Aar gammel, har, saaledes som af ham, i Overensstemmelse med hvad ellers foreligger, vedgaaet, Onsdag Aften den 2 Oktober, da den ovenfor omhandlede Bande indfandt sig paa Upper Love, sluttet sig til den, derpaa fulgt den, og med den deltaget i Ødelæggelsen af de i Løbet af Aftenen plyndrede og afbrændte Plantager, i alt Fald med Undtagelse af Slob og Fredensborg, indtil Banden Torsdag Formiddag adsplittedes paa Annashope.

Da Banden henad Torsdag Morgen naaede Castle Coakley, fik A., en halvnøgen og aldeles ubetydelig Neger, alene rustet med en Træsabel, som han udtrykte sig, „Diplom som Kaptajn“, da en anden „Kaptajn“ var bleven træt, og han var saaledes med til at lede Ødelæggelsen af Castle Coakley, hvor han optraadte med Voldsomhed og navnlig lod en ung Fisker, der vægrede sig ved at raabe „our side“, alvorlig mishandle, og førte Banden videre til Peters Rest. Han angiver, at han ikke med egen Haand satte Ild paa, „fordi der i Begyndelsen var for mange, til at han kunde komme til, og senere, da han blev Kaptajn, kunde han give Andre Ordre dertil“. Han er fremdeles overbevist om, at have deltaget i det, i det foregaaende beskrevne Overfald paa Julie Roebuck, hvorved endnu bemærkes, at Julie Roebuck, selv om hun, hvad hun benægter, maatte have talt om, at Negerne havde udplyndret hende, maa anses for at have været sagesløs. A. ses kun at have været straffet for Arbejdsforseelse.

22. Arrestanten Wm. Barnes, af Plantagen Rust up Twist, født her paa Øen, 25 à 26 Aar gammel, forlod Onsdag Aften Rust up Twist paa Øens Nordside og gik sydpaa efter Brandskjæret. Han naaede Banden, da den var omtrent ved Cliftonhill, og efter nogen Betænkning, om han skulde gaa med eller ikke, sluttede han sig ved Strawberryhill til den. Han var der-

efter, efter sin af det forøvrigt Oplyste bestyrkede Vedgaelse uafbrudt med; og i den Bande, han nu var kommen ind i, ikke nogen uvirksom Deltager; og er det navnlig godtgjort, at han paa Castle Coakley baade har stukket Ild paa Magasstakken og været i den Afdeling af Banden, hvis Hverv det var at antænde Romkjældereren, ligesom han paa Work & Rest satte Ild paa en Stald.

Efter at Banden var adsplittet paa Annashope, gik A ned i Landet og traf paa den store Bande, der om Torsdagen ved Middagstid afbrændte Anguilla, og han fulgte nu den paa dens ovenfor beskrevne Tog, indtil den opløstes ved Mt. Pleasant & Piessens; men han vil her have været en uvirksom Deltager, dels fordi han var fuld, dels fordi der ingen var som kjendte ham og vilde bruge ham Om Aftenen blev han i Piessens Negerby og var der, da Mt. Pleasant-Plessens Værker afbrændte, uden at der dog er Føje til at tillægge ham Delagtighed i denne Ildspaaesættelse. Om Fredag Morgen kom han sammen med A. Bamberg, der ogsaa havde været i Piessens Negerby — hvormed nedenfor — til Lower Love og sluttede sig der til den Bande, som Parris førte ned til River. A. ses tidligere kun at have været straffet efter Fr. 11 April 1840 § 30 med Fængsel i 8 Dage.

23. Arrestanten George Simmons af Plantagen Barren Spot, født her paa Øen, noget over 20 Aar gammel, er ved sin egen Tilstaaelse i Forbindelse med hvad ellers er oplyst, overbevist om, Onsdag Formiddag, da Beretningerne om Bevægelsen nede ad Frederikssted til, og dermed Bevægelsen selv, var trængt op i Landet, at være gaaet fra Barrenspot vesterpaa ad Centerlinien indtil han traf paa den Bande, som brød ind over Mountain og Allandale, og som han derpaa uafbrudt fulgte paa alle de Plantager, den hjemsøgte, indtil han Torsdag Morgen med den kom til Diamond og Ruby. Det er ikke oplyst, at A. har været nogen fremtrædende Deltager i Bandens Foretagender, forinden den naaede hans Hjemsted Barrenspot, hvor han, saavel som paa den næste Plantage Strawberryhill, som bekjendt Mand „blæste Skallen“ i Spidsen af Banden. Han har i 1878 været straffet med 12 Dages Tvangsarbejde for at have tilføjet Andenmand Overlast.

24. Om Arrestanten Richard Gibbs, kaldet Sealey, af Plantagen Barrenspot, der er født paa Barbadoes, har opholdt sig her paa Øen i 4 Aar, og er skønnet at være nogle og tyve Aar gammel, er det godtgjort, at han, der under Forhørerne jevnlig findes af andre Deponenter paa Grund af hans lille Vækst betegnet som „Jimkey“, under lignende Omstændigheder som forrige A. har sluttet sig til den oftnævnte Bande, inden den overfaldt Allandale, hvorfra han, efter sin, først lige forinden Sagens Optagelse gjorde Vedgaelse, har fulgt den til

Jealousy; han vil der have forladt den og være gaet hjemad, dog ikke videre, end at han atter stødte til Banden paa Cliftonhill, hvorfra han fulgte med den til Barrenspot; op ad Morgenen gik han igjen ud, og efter paany at have truffet Banden ved Peters-Rest Factori-Station, gik han med den til Work&Rest. A., der kun i ringe Omfang har villet afgive Forklaring om sit Forhold eller de nærmere Omstændigheder ved hans Deltagelse i Toget, har vedgaaet, at han i Vaaningshuset paa Allandale røvede en Flaske Genever og i Allowance-Kjælderens paa St. Georges noget Majsmel; men vil ellers ikke have været nogen virksom Deltager; men det maa dog ved de afgivne Vidneforklaringer anses for godtgjort, at han paa Cliftonhill har villet tvinge eller bevæge først en, saa en anden af Plantagens Folk til at aabne Allowance-Kjælderens og derpaa selv har opbrudt den, uden at der dog blev Tid til at plyndre den, da Vaaningshuset, hvorunder Kjælderens er, allerede var stærkt i Brand A. ses ikke tidligere at have været straffet.

25. Arrestanten Edward Lewis af Plantagen Mt. Pleasant. (Christiansteds Jurisdiktion), født paa St. Kitts, ankommen her til Øen for ca. 12 Aar siden, 26 à 27 Aar gammel, har vedgaaet, at han har været Deltager i den tidligere og særlig ved A. Emanuel Benjamins beskrevne Bande, som Torsdag Formiddag stiftedes paa og udgik fra Mt. Pleasant, med det Formaal at øve Plyndring og Brand paa de omliggende Plantager, og at han har været med paa hele dens Tog. Han har, saaledes som det med de allerfleste Sigtede, under en Formening om, at de, naar de ikke grebes i med egen Haand at have „håndled trash“, i Grunden ikke vilde findes at have forbrudt sig, har været Tilfældet, nægtet at han nogetsteds under Toget selv har plyndret eller sat Ild paa, og han har fremdeles villet nægte, at han har været en af Bandens Stiftere eller Ledere; men i saa Henseende maa det, medens det af Sagens Natur er vanskeligt at faa tilvejebragt et direkte Bevis for den fremfor de andre Deltagere fremtrædende Virksomhed, hvori i en vild Negrhob Ledelsen bestaar, dog ved en Mængde foreliggende Forklaringer, rigtignok tildels fra andre Deltagere i Banden, men ogsaa fra andre Deponenter fra de af Banden hærgede Plantager, anses for fuldkomment godtgjort, at A., om han end maatte have været mindre fremtrædende end den afdøde Fritz Richardson, har sammen med denne og A. J. Emanuel Benjamin været denne, uden nogen Tilskyndelse udefra, paa Mt. Pleasant selv af denne Plantages Folk dannet Bandes Leder. Foraaavidt A. har været sigtet baade for Deltagelse i Ekscesserne og Ildspasættelserne i Frederikssted, for at have om Onsdagen søgt at ophidse andre Negere til Opstand, og for at have banet Vejen for og vejledet den Bande, som Onsdag Aften hærgede Mt. Pleasant, er der ikke, imod hans Benægtelser, fremkommet

Bsvi imod ham, derimod har han vedgaaet, at han Fredag Formiddag sammen med de andre Folk fra Mt. Pleasant med Parris Bande gik til River, hvorfra han, da Banden adsplittedes, sammen med Mannie og Fritz Richardson flygtede ind imellem Bakkerne paa Nordsiden, hvor han i flere Dage holdt sig skjult. A. har ved Centerdistriktets Politiret været straffet for Tyveri, Fornærmelser imod sin Arbejdsherre og Slagsmaal.

26. Arrestanten Henry Barker af Plantagen Høgensborg, født paa Barbadoes. ankommen hertil for 16 Aar siden, 28 à 30 Aar gammel, har i Overensstemmelse med hvad forøvrigt foreligger, vedgaaet, at han, der, som han erkjender, var Vagtmand og undertiden fungerede som et Slags Underopsynsmand paa Høgensborg, har, da den tidligere ommeldte Bande stiftedes og drog ud fra Høgensborg Torsdag Formiddag, sluttet sig til den og fulgt den paa dens Tog fra Begyndelsen til Enden. For- saavidt han er sigtet for at have været, om ikke en af Førerne for Banden, saa dog et fremtrædende og virksomt Lem af den, da har han ikke villet erkjende saadant, idet han saaledes navnlig ikke vil erindre, at han, saaledes som det ved de afgivne Forklaringer er, om ikke mod en Benægtelse bevist, dog bragt til den højeste Grad af Sandsynlighed, har været med til at op- bryde Allowance-Kj ælderen paa Wm. Delight, og ikke vil ved- gaa, at han paa Goodhope har opmuntret Folkene til at slutte sig til Banden paa dens videre Tog til Carlton, eller at han er kommen ind paa -Carlton „blæsende Skallen“ for Banden, medens han indrømmer, at han har ringet med Klokkeren der. A. ses ikke at have været tidligere straffet.

27. Arrestanten Joseph Briggs af Fredensborg, født paa Barbadoes, men ankommen her til Øen som Dreng for ca. 18 Aar siden, skjønnet at være ca. 28 Aar gammel, vil hele Onsdagen den 2 Oktober have forholdt sig rolig paa Plantagen Cane, hvor han har sit Fruentimmer, men Torsdag Formiddag, da den fra Høgensborg udgaaede, ved forrige A. omhandlede Bande passerede Cane, sluttede han sig, saaledes som af ham vedgaaet, til den og fulgte den paa dens hele Tog, indtil den paa Carlton blev adspaltet af Soldaterne; han har, saaledes som i det Foregaaende nævnt, almindelig har været Tilfældet, nægtet at have taget nogen virksom Del i Bandens Foretagender og søgt at bortforklare Betydningen af de imod ham igjennem Vidneforklaringerne frembragte Data, naar han fandt det for- gjæves at modsige dem. Han har saaledes, medens han lige- overfor de fra Enfieldgreen foreliggende Forklaringer, hvorved heller intet fuldstændigt Bevis er tilvejebragt, har fastholdt, at han Intet der foretog sig, naar med Hensyn til Williams De- light Deponenten Joseph Clarke har udsagt, at A. fratog ham en gammel Økse, som han stod med i Haanden, og truede ham med at hugge Hovedet af ham, hvis han ikke rørte sig til

Noget, villet forklare det, som om han var bange for, at Clarke skulde gjøre Fortræd med Øksen; han har udlagt de Vidnesbyrd, der gik ud paa, at han af al Magt søgte at faa Wm. Delights Folk til at slutte sig til Banden, da han ellers vilde brænde Negerbyen af, derhen, at han søgte at faa Folkene med ved Forestillinger om, at der var Andre i Banden, som ellers vilde brænde Negerbyen af, og han har, samtidigt med at indrømme, at han var med i en Hob, som paa Carlton brød ind i Planter Skeochs Kjælder og plyndrede den, angivet, at han mente ved at føre Banden derned, at kunne faa den til at afstaa fra at sætte Ild paa Huset; hvorimod han atter ligefrem nægter at have været med til at opbryde og antænde Romkjældereren paa Carlton, med Hensyn hvortil Sigtelsen heller ikke kunde bevises. Det er imidlertid indlysende, at A.'s Deltagelse i Banden ikke kan betragtes som en passiv Tilskuers Rolle. A. har tidligere været straffet for Vold og Slagsmaal med Fængsel paa Vand og Brød og Tvangsarbejde.

28. Arrestanten William Henry eller Henry William af Plantagen Lower Love, født paa Antigua, ankommen her til Øen for 14 Aar siden, ca. 30 Aar gammel, er sigtet for, i Forening med A. Christian Martin og Wren Gittens, at have stiftet og anført den Bande, som om Formiddagen den 3 Oktober drog ud fra Lower Love, væsentlig om ikke udelukkende bestaaende af Folk fra den Plantage, og plyndrede og afbrændte Plantagen Adventure og Paradise, derpaa drog over til Bettyshope, hvor den forenedes med Bander, der kom fra Diamond og Upper Love, og, efter at Bettyshope var afbrændt, fortsatte Vejen indtil den ved Manningsbay sluttede sig til den der staaende Joseph Parris' Bande, og drog med den videre frem til Anguilla, saaledes som foran beskrevet. A. har i det Hele vedgaaet Sigtelsen, idet han forøvrigt til sin Undskyldning har anført at John Codday — en Neger fra Upper Love, som blev brændt tildøde paa Negrobay — havde truet med at ville sætte Ild paa Negerbyen, hvis Lower Love Folk ikke rykkede ud, og at Adventure Folk, da Banden kom ud paa Landevejen, vinkede dem ind, hvorhos han har angivet, at han, da ved Bettyshope de andre Bander kom til, mistede sin Kommando og kun som almindelig Deltager — common soldier, som det undertiden er betegnet — fulgte med videre til Kingshill eller Bethlehem. — Han har fremdeles, i Overensstemmelse med det forøvrigt Oplyste, vedgaaet at han Fredag Formiddag sluttede sig til Parris Bande og sammen med Parris, der et Stykke af Vejen var til Hest, gik i Spidsen for Banden over til Mt. Pleasant og videre til River. Han havde paa begge Tog en lang Sabel i Haanden. A. har to Gange været straffet efter Fr. 11 April 1840 § 30, desuden en Gang for Opsætsighed og forøvrigt kun for Arbejdsforsømmelse.

29 og 30. Arrestanten Christian Martin af Lower Love, født her paa Øen, 35 à 40 Aar gammel, og Wren Gittens ligeledes af Lower Love, født paa Barbadoes, ankommen her til Øen for 15 à 16 Aar siden som halvvoxen Dreng, have begge vedgaaet, at de have været Deltagere i den ved A. Wm. Henry omhandlede Bande og deltaget i dens Tog, Christian Martin dog ikke længere end til Bettyshope; men de have, idet de i det Hele have været mere tilbageholdne og, hvad navnlig gjælder A. Wren Gittens, usande i deres Forklaringer end Wm. Henry, ikke villet erkjende, at de have været med til at samle og føre Banden, medens dog A. Martin maa indrømme, at han blæste paa Skallen, og A. Gittens ikke kan nægte, at han gererede sig med en Cutlass (kort Sabel) i Haanden, og der kan efter alle de foreliggende Forklaringer ingen begrundet Tvivl være om, at de Begge, om end A. Wm. Henry har baaret Navnet „the Captain“, have været, sammen med ham, de fremtrædende Deltagere i Banden, og fuldt ud gjort sig medskyldige i Ødelæggelserne paa Adventure og Paradise. A. Gittens vil, idet han dog ikke vil erindre at have været med længere end til Anguilla, ikke benægte Rigtigheden af de mange Forklaringer, der gaa ud paa, at han ogsaa har været med paa Kingshill, da han ved allevegne at drikke i de opbrudte Romkjældere, efterhaanden var bleven fuld. A. Chr. Martin har været anset med Fængsel paa Vand og Brød for Legemsbeskadigelser, og A. Gittens med Tvangsarbejde for Tyveri.

31. Arrestanten George Cambridge, af Plantagen Upper Love, født paa Antigua, ankommen hertil som Dreng for henimod 20 Aar siden, har først, saaledes som ogsaa af ham vedgaaet, været Deltager i den, den 2 Oktober huserende Bande ved Ødelæggelsen af Grove Place. Men han har dernæst vedgaaet, at han Torsdag Morgen, efter at Upper Loves Værker vare bievne afbrændte, uden at han dog, som han ogsaa har været sigtet for, deri vil have havt nogen Del, i en lille Hob Negere forlod Upper Love og gik sydpaa; paa deres Vej fandt de allerede alle Plantager brændte, indtil de forstærkede ved Negere, som de havde mødt, naaede Bettyshope, hvor de traf sammen med ovenomhandlede fra Lower Love udgaaende Bande, med hvilken Forvalter Peebles havde parlamenteret, og den fra Diamond udgaaede Flok, til hvilken A. James Cox hørte; de væltede da samlede ind i Bettyshope Gaard, og A. insisterede, da Bettyshope Folk bade for Ejendommen, paa, at den saavel som andre Plantager maatte brændes, hvorpaa han gik lige henimod Værkerne, slog med en Stok Laasen for Kuringshuset i Stykker, og antændte ved Hjælp af Svovlstikker og Magas, Ild derinde; saa saare han der havde anlagt Ild, bragte han en Magasbrand over i Vaaningshuset, hvor der dog allerede var anlagt Ud i en Stabel Jalousier og Døre og andre let fænge-

lige Ting, saa at altsaa Nedbrændingen af Bettyshope fuldt ud maa tilregnes ham. Fra Bettyshope fulgte han fremdeles de forenede Bander paa deres videre Tog, men han vil ikke længere have spillet nogen fremragende Rolle, idet det navnlig paa Vejen op til Anguilla var A. James Cox, som var i Spidsen, og ved Bethlehem forlod han Banden. A. har kun været straffet efter Fr. 11 April 1840 § 30.

32. Arrestanten James Cox, af Plantagen Diamond, født paa Barbadoes, ankommen her til Øen for 18 Aar siden i en Alder af 15 Aar, har angivet, at han, efter om Onsdagen at have forholdt sig rolig, var hjemme paa Diamond, da om Torsdagen en Bande kom dertil fra Enfieldgreen. Han samlede, som han siger, paa Opfordring af Folk i Banden, og da han frygtede for, at Negerbyen ellers skulde blive brændt, Diamonds Folk, og gik sammen med dem og endel af den fra Enfieldgreen kommende Bande over til Bettyshope; men han nægter, at han var eller gererede sig som som Anfører for Banden, saaledes som det af A. Wm. Henry og andre, der iagttage ham, er ud-sagt. Han har fremdeles i sine i høj Grad tilbageholdne og trevne Forklaringer nægtet al fremtrædende Deltagelse i Bandens Foretagender.

Imidlertid maa det — medens der ikke findes at foreligge noget tilstrækkeligt Bevis med Hensyn til A.'s Virksomhed paa Bettyshope, ligesom der ogsaa kun haves andre Sigtedes Forklaringer for, at han paa Vejen fra Bettyshope til Anguilla var Bandens Fører, eller en af dem — ved de afgivne Vidneforklaringer anses for godtgjort, at A. paa Plantagen Anguilla har været en af Førerne for Banden og som saadan i en væsentlig Grad ledet Ødelæggesværket paa denne Plantage. Om A. derfra fremdeles er fremturet med Banden i Løbet af Eftermiddagen maa, da der i saa Henseende kun foreligger Forklaringer fra andre Sigtede, henstaa uafgjort. A. har tidligere været straffet for Slagsmaal, samt efter Fr. 11 April 1840 § 30.

33. Arrestanten Joseph Williams af Plantagen Windsor, født her paa Øen, ca. 25 Aar gammel, har i Overensstemmelse med hvad der forøvrigt er oplyst, vedgaaet, at han var en af Førerne for den Bande, som Torsdag Formiddag stiftedes paa Plantagen Windsor og, forstærket med Negerne fra de Plantager, den drog forbi eller igjennem, afbrændte, som ovennævnt Plantagerne Mt. Pellier, Morningstar, Concordia, Windsor og Glynn Station. Han har ligesom flere andre Deponenter nærmere forklaret, at det var den ved Standretten dømte John Lewis, som var den egentlige Anstifter af Foretagendet, idet han ved Beretninger om, hvorledes det gik til paa Sydsiden, og opmuntrede og truede Windsors Folk til at rykke ud, idet han angav, at han af den store Bande var beskikket til at være deres Leder, og skal det med Hensyn til de saavel herfra som

andetsteds fra paaberaabte Trusler og Tvangsmidler, hvilke nogle Inkvisiter have tillagt stor Vægt, medens Andre have frakjendt dem Betydning, bemærkes, at om der end herfra vil kunne hentes et undskyldende Moment, findes der dog ikke oplyst nogen saadan Anvendelse af Magt eller Tvang, som kunde disculpere Paagjældende. A. vil ikke have gjort Toget til Ende og fra Morningstar vendt hjem til Windsor, men han fandtes dog atter i Romkjælderen paa Windsor, hvor han, da Rommen pludselig blev antændt, fik sine Fødder forbrændte. A. ses ikke tidligere at have været straffet.

34. Arrestantinden Mary Thomas af Plantagen Sprathall, født paa Antigua, ankommen her for 14 Aar siden, skjønnet at være 25 à 30 Aar gammel, er under Navnet „Queen Mary“ bleven bekjendt som en af de mest voldsomme, udholdende Førere af den Bande, der den 3 Oktober huserede paa Vest-Ende-Nordside, saaledes som ovenfor og særlig ved A. A. Francis Harrison og Emanuel Jacob beskrevet. Hun har under sine i det Hele ligefremme Tilstaaelser vedgaaet, at hun, straks da Thomas Graydon begyndte at danne sin Bande, fulgte ham, bærende et Tørklæde fæstet til en Stok som et Flag, og ikke rastede, førend Banden om Aftenen havde brændt „Punch“ ; ligesom hun har erkjendt, at hun var en af Førerne og blev betegnet som „Queen“, om hun end, ligeoverfor de mange Udsagn, der gaa ud paa, at hun var den voldsomste, saa at det flere Steder var hende, der, naar selv Colonel Peter var tilbøjelig til Skaansel, med Raabet „burn level down“ drev paa Ødelæggelsen, har villet mene, at et stakkels Fruentimmer som hun, ikke kunde have nogen Magt over Mændene. Hun har endel af Brandnatten været i Frederikssted, men mod hendes Benægtelse er det ikke godtgjort, at hun har deltaget i Plyndring eller Uds-paasættelse. Hun har tidligere kun været straffet for Smaafor-seelser.

(Fortsættes).

Rettelse: Nr. 11—12, p. 169, Linie 7 fra oven vil være at tilføje:
8) Isaac Anthony.

Færdig fra Trykkeriet den 3 Juni 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 14.

Mandagen den 23 Maj.

Nr. 81.

Advokat Halkier
contra

Arrestanterne 1) James Emanuel Benjamin (Mannie), 2) John Hodge, 3) George Henry, 4) Francis Harrison, 5) Emanuel Jacob, 6) David Cameron, 7) Susanna Abrahamson (Bottom Belly), 8) Isaac Anthony, 9) Axeline E. Salomon (Agnes), 10) Mathilda Mc. Bean, 11) Joseph Bowell, 12) Joseph Spencer, 13) Hans Christian, 14) John Thomas Sobers, 15) Christopher Samuel, 16) George Michael, 17) Thomas Critchlow, 18) William James, 19) George Callender, 20) Henry England, 21) William Arnold, 22) William Barnes, 23) George Simmons, 24) Richard Gibbs (Sealy), 25) Edward Lewis, 26) Henry Barker, 27) Joseph Briggs, 28) William Henry, 29) Christian Martin, 30) Wren Gittens, 31) George Cambridge, 32) James Cox, 33) Joseph William, 34) Mary Thomas, 35) Johannes Samuel (Bamberg), 36) Joseph James, 37) John Samuel, 38) Thomas James, 39) James Griffith, 40) Rebecca Fredrik (Defensor Hindenburg).

Arrestanten Johannes Samuel, kaldet Bamberg, af Frederiksted, født her paa Øen, henimod 30 Aar gammel, har navnlig ved sine usande, for hver Gang han fremstilledes skiftende og hinanden modsigende Forklaringer, paadraget sig Mistanke om at have øvet en udbredt Deltagelse i Opstanden, vel ikke som en voldsom eller ufotrøden Bandeanfører, men ved stille og underhaands Opmuntringer og Ophidselser, ligesom han sigtedes for at være medskyldig i den paa Mt. Pleasant-Plessens Værker, sent paa Aftenen den 3 Oktober forholdsvis i Stilhed iværksatte Hdspaasættelse. I sidstnævnte Henseende er det oplyst, at A. har færdedes i Piessens Gaard, hvor Værkerne ligge, og i Negerbyen under og efter Branden, og der foreligger Omstændigheder,

som gjore hans Færden der og hans hele Adfærd i høj Grad mistænkelige. A. har imidlertid angivet, at han allerede forinden Branden var i Negerbyen, hvor han sammen med A. Wm. Barnes vilde have Natteløgis og at han kom paa Benene, da han hørte Larm og Bevægelse i Anledning af Branden, hvorefter de oplyste Omstændigheder ikke ere tilstrækkelige til at udelukke den Mulighed, at han ikke har hørt til den lille Flok, hvis Formaal var at iværksætte Ildspaesættelsen, som han ikke heller ses at have rakt Haand til. I førstnævnte Henseende er der ikke fremkommet noget Bestemt imod A., hvorimod han, efter at imod hans ustadige, undertiden ligefrem absurde Forklaringer overvældende Data forelaa, har maattet vedgaa, at han den 3 Oktober ved Manningsbay sluttede sig til Parris's Bande og drog med den over Anguilla og Kingshill, uden at han dog paa Toget vil have foretaget sig noget; han var fremdeles tilstede paa Mt. Pleasant-Plessens, da om Eftermiddagen Vaaningshuset brændte, men har uagtet forskjellige Omstændigheder tyde paa, at han er fulgt med Banden hele Vejen fra Kingshill over Bethlehem og Castle derhen, og et Vidne endog har forklaret, at han kom ind paa Mt. Pleasant i Spidsen for Banden, blæsende paa en Skal, fastholdt, at han — ligesom Tilfældet var ved Værkerne om Aftenen — var paa Mt. Pleasant inden Banden kom derind, og ingen Del tog i Ødelæggelsen; at det, som angivet, skulde være ham, som havde oppe fra Huset kastet en Bunke nye Sukkerøkser i Grams til Negerne, er imod hans Benægtelse heller ikke godtgjort, hvorimod han har indrømmet, at han, da Økserne bleve kastede ud, tog sig en Økse, som han senere fæstede paa en Stang og førte med sig, da han næste Dag, som af ham ogsaa omsider vedgaaet, fra Lower Love fulgte Parris's Bande paa Toget til Mt. Pleasant og River. A. har Brandnatten færdedes i Frederikssted, men det er mod hans Angivende, der gaar ud paa, at han har været adskillige Folk til Hjælp i Nøden, ikke oplyst, at han har forbrudt sig. A. har tidligere kun været straffet for Tilegnelse af Sukkerrør.

36. Arrestanten Joseph James af Plantagen Enfieldgreen, født her paa Øen, 35 à 40 Aar gammel, er fornemlig sigtet for at have været om ikke Ophavsmand til, saa dog særlig virksom ved Ildspaesættelsen paa Mt. Pleasant-Plessens Værker om Aftenen den 3 Oktober. A.'s egen Forklaring gaar ud paa, at han vil være kommen fra Windsor ud paa Aftenen, da han paa Hovedlandevejen, der adskiller Mt. Pleasant og Piessens Bygninger, traf en lille Flok, 6 à 8 Negere, der kom fra de ovre Bygninger og gik ned til Værkerne ved Piessens, og han sluttede sig til dem, vel vidende at Toget gjaldt Afbrændingen af Værkerne, som da ogsaa bleve afbrændte, uden at A. vil have laant Haand dertil. Efter hvad der igjennem forskellige Forklaringer foreligger, maa det imidlertid, uden at det kan med

Sikkerhed afgjøres, om A. virkelig har truffet den paagjældende Flok paa Landevejen, eller har hentet den i Mt. Pleasant Negerby, antages, at A. har spillet en fremtrædende Rolle i Banden, af hvis Medlemmer, saavidt Sagen har kunnet oplyses, flere formentlig siden satte Livet til ; og maa det navnlig ved de beedigede Vidneforklaringer anses for godtgjort, at A. i Piessens Negerby har banket Folk op og kaldt dem ud i det Øjemed og under udtrykkeligt Angivende af, at de skulde være med til at brænde Plantagens Værker, der snart efter vare i Brand. A. har derhos i Anledning af et af Vidnernes Forklaring om, at han allerede om Formiddagen havde været paa Mt. Pleasant og opført sig paa en voldsom Maade og truet med at komme igjen om Aftenen, og at det da saa ud, som om han kom fra Branden paa Diamond, vedgaaet, at han om Formiddagen, da Høgensborg-Banden havde været paa Enfieldgreen, fulgte med den til Diamond. A. har angivet, hvad af et af Vidnerne er bekræftet, at han om Aftenen, da han var ved Piessens Værker, var fuld; men der er, efter hvad der er oplyst om hans Adfærd, og naar henses til Forbrydelsens Beskaffenhed, ikke Føje til at antage, at han skulde have været utilregnelig. A. ses ikke tidligere at have været straffet.

37, 38, 39. Arresterterne John Samuel, Thomas James og James Griffith, Alle af Plantagen Anguilla, af hvilke den Førstnævnte og den Sidste ere fødte paa Barbadoes, men ankom her til for 12 Aar siden som Dreng, og ere skjønnede at være i en Alder af 25 à 26 Aar, medens Thomas James er født her paa Øen, og er ca. 20 Aar gi., have i Overensstemmelse med hvad ellers foreligger, vedgaaet, at de i Forening foretog den ovennævnte Ekspedition til Blessing om Aftenen den 3 Oktober, og har A. John Samuel særlig vedgaaet, at det var ham, som med en Brand, han tog fra et i fri Luft værende Ildsted i Negerbyen, først satte Ild paa Magasstakkene. De have fremdeles vedgaaet, at de oprød Kogehuset, og vare inde i Kogehuset, men ingen af dem vil have antændt Ilden der, om hvilken A. Griffith vil have antaget, at det var A. John Samuel, som tændte den, medens denne paastaar, at det var en lille Dreng fra Blessing, som bragte nogle Magasbrande derind og ikke vil kunne sige, om de havde isinde at tænde Ild i Kogehuset. Hvorledes nu end dette forholder sig, findes Ildspaaættelsen i Kogehuset, der som nævnt ikke havde Følger, at maatte tilregnes A.erne, som om de selv havde iværksat den, da „den lille Dreng“, om han ikke blot skyldes et Paafund, dog i ethvert Tilfælde har gaaet, eller med god Grund ment at gaa deres Ærinde. A.erne have indrømmet, at de brugte det gængse Raab „our side“, men nægtet, at de have raabt, at der kom en Bande med dem, samt at det i nogen Maade var deres Hensigt at søge i Forening med Blessings Folk at stifte en Bande, der skulde

gaa videre. Hvorvel nu dette Tog, saaledes som Resultatet blev, fremstiller sig som værende af væsentlig mindre Betydning end de øvrige under Sagen omhandlede Ildspaaættelser, saa findes det dog, navnlig naar henses til, hvad Følgen vilde være bleven, naar Blessings Folk, hvad Raabet „our side“ nok som opfordrer dem til, havde sluttet sig til A.ernes Foretagende, ikke Føje til at udsondre Foretagendet som en udenfor Opstanden staaende Ildspaaættelse, men den maa ligesom de øvrige betragtes som sigtende til at befordre Opstanden og de i Gang værende, Samfundsfreden forstyrrende Uordener. Ingen af A.erne ses tidligere at have været straffede.

40. Arrestantinden Rebecca Fredrik af Plantagen Upper Love, født her paa Øen, omtrent 20 Aar gi., har i Overensstemmelse med hvad forøvrigt med Hensyn til hende er oplyst, vedgaaet, at hun, da hun den 2 Oktober hjemme paa Upper Love hørte at der var Uroligheder, gik ud til Centerlinien og der sluttede sig til den Bande, der brød ind over Mountain og Allandale og siden i Løbet af Eftermiddagen og Aftenen fulgte den, dog saaledes at hun, medens hun var med baade paa St. Georges og River og begge Steder røvede Majsmel fra Kjælderne, ikke var med paa Grove Place. Da Banden omtrent ved Midnatstid kom til Slob, standsede hun der indtil Solopgang, da hun paany gik efter Banden og atter var med den paa Castle Coakley, Peters Rest og Work & Rest, indtil den blev adsplittet ved Annashope, da hun blev bange og gik hjem. Hun vil ikke have med egen Haand iværksat Ildspaaættelse og fralægger sig Beskyldningerne for at have været særlig voldsom.

Hun er dernæst, ogsaa ved egen Tilstaaelse, overbevist om at have taget en særdeles virksom Del i den den 4 Oktober paa Upper Love foregaaede Mishandling af Julia Roebuck. A. har ikke tidligere været straffet.

I Henhold til alt Foranstaaende ville da, idet den af hver af Deltagerne forskyldte Straf væsentlig vil blive at bestemme efter Beskaffenheden af de Forbrydelser, hvorigjennem deres Deltagelse i Opstanden er kommen til Udbrud, og forøvrigt efter Grundsætningerne i L. 6—4—3, efternævnte Tiltalte, hvis Deltagelse i det Hele har yttret sig i Ildspaaættelse eller Meddelagtighed i Bandeforetagender, som gik ud paa og iværksatte Ildspaaættelse, nemlig: 1) James E. Benjamin (Mannie), 2) John Hodge, 3) George Henry, 4) Francis Harrison, 5) Emanuel Jacob, 6) David Cameron, 7) Susanna Abrahamson (Bottom Belly), 8) Isaac Anthony, 12) Joseph Spencer, 13) Hans Christian, 14) John Thomas Sobers, 15) Christopher Samuel, 16) George Michael, 17) Thomas Chritchlow, 18) William James, 19) George Callendar, 20) Henry England, 21) William Arnold, 22) William Barnes, 23) George Simmons, 24) Richard Gibbs (Sealy), 25) Edward Lewis, 26) Henry Barker, 27) Joseph

Briggs, 28) William Henry, 29) Christian Martin, 30) Wren Gittens, 31) George Cambridge, 32) James Cox, 33) Joseph William, 34) Mary Thomas. 35) Johannes Samuel, 36) Joseph James, 37) John Samuel, 38) Thomas James, 39) James Grif-fith og 40) Rebecca Fredrik, blive efter Fr. 26 Marts 1841 § 2 at dømmes fra Livet, medens 9) Arrestantinden Axeline E. Sa-lomon efter Fr. 4 Oktober 1833 § 10, vil blive at anse med den i L. 6 — 6—1 foreskrevne Livsstraf og 10) A. Mathilda Mc. Bean. og 11) A. Joseph Bowell efter begge de nævnte Lovbestemmelser ville være at straffe paa Livet, hvorhos for A. William Arnolds og A. Rebecca Frederiks Vedkommende den dem efter Fr. 4 Oktober 1833 § 2, kfr. §§ 6 og 8 tilkommende Straf vil være absorberet af den Straf, som forøvrigt idømmes dem.

De Tiltalte ville derhos være at tilpligte in solidum at be-tale Aktionens Omkostninger ; men der findes ikke at være Hjemmel for at tilkjende Aktor og Defensor Salærer, som de have nedlagt Paastand paa.

Sagførelsen har været lovlig.

Nr. 142. Højesteretssagfører Bagger
co ntra
Jens Larsen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Gjording-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 8 November 1880: Tiltalte Jens Larsen og Hustru Ane Marie Larsen, født Laugesen, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Sidstnævnte med simpelt Fængsel i 4 Dage. Saa bør de Tiltalte og En for Begge og Begge for En udrede i Erstatning til Gaardmand Hans Peter Nielsen i Skødvad 22 Kr., hvorhos Tiltalte Jens Larsen bør udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Ferslev og Bøggild, med 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste og Diæter efter Stiftamtets Bestemmelse, dog at Tiltalte, hans Hustru, in solidum med ham tilsvare 1/4 af disse Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Februar 1881: Til-talte Ane Marie Laugesen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Jens Larsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede i Erstatning til Gaardejer H. P.

Nielsen 22 Kr. Saa betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 12 Kr. til Førstnævnte og 10 Kr. til Sidstnævnte, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neck elmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Larsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Larsen for Tyveri eller Bedrageri og hans Hustru Ane Marie Laugesen for Meddelagtighed heri.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 28 Juli f. A. ifølge Rekvisition af Gaardmand Chr. L. Knudsen i Aastrup som 1ste Prioritetshaver i den Tiltalte Jens Larsen tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 2 c i Skovbølling foretaget Udlæg i bemeldte Ejendom med den paa Marken staaende Sæd til Fyldestgjørelse for en efter en tidligere Ejers Obligation i Ejendommen indestaaende Kapital med Omkostninger, tilsammen 1354 Kr. 43 Øre, og blev Ejendommen, som Jens Larsen besad i Følge uthinglæst Adkomst, samtidig overdraget Rekvirenten til brugeligt Pant i Henhold til D. L. 5—7—8, hvorhos Medtaltale Ane Marie Larsen, der under Forretningen var truffen til Stede, blev — som det i denne hedder — sat i Kundskab om Retsvirkningerne af samme med Paalæg om at underrette sin Mand derom ved hans Hjemkomst.

Medens Tiltalte af Rekvirenten hk Tilladelse til indtil Videre at forblive boende i Stedets Bygninger, hvilken Tilladelse dog senere blev tagen tilbage, udenat Tiltalte efterkom Paalæget om at flytte, blev derimod den hele Bestyrelse og Drift af Ejendommen med Avl og Afgrøde overtaget af Udlægshaveren, der ved en af Tiltaltes Naboer lod Kornet, som ved Udlæget i det Hele stod paa Marken, indhøste og indsætte i Stedets Bygninger, uden at Tiltalte havde noget dermed at skaffe, men

efterat Ejendommen ifølge Rekvisition af fornævnte Christen L. Knudsen og Gaardmand H. P. Nielsen, — hvilken Sidste i Forbindelse med Tiltalte Jens Larsen i Forsommeren 1880 havde anmodet Knudsen om at standse Retsfølgningen mod i Juni Termin at faa 400 Kr. udbetalt og Resten i Decbr. Termin, og som i første Termin havde betalt ham 350 Kr., hvorhos han af Knudsens Pantefordring havde faaet tiltransporteret et tilsvarende Beløb saaledes, at Pantekreditor først skulde fyldestgøres for det af ham forbeholdte Beløb, — under 23 Septbr. f. A. var bleven stillet til Auktion, og Nielsen, der paa samme ikke erholdt fuld Dækning af sit Tilgodehavende, begjærede sig Ejendommen udlagt, erfarede han, at Tiltalte havde aftærsket og forbrugt en Del af den indhøstede Sæd.

Under den i denne Anledning indledede Undersøgelse har Tiltalte Jens Larsen ogsaa vedgaaet, at han, der af sin Hustru havde faaet Underretning om Udlæget og om, at de vare satte ud af Besiddelsen og Brugen af Stedet, har af den af Naboen paa Rekvirentens Vegne indbjergede Sæd aftærsket og ladet formale noget over 2 Traver Rug og ca. 2 Traver Byg, hvorefter hans Hustru efter hans Befaling har anvendt Kornet i Husholdningen. Tiltalte Larsen har imidlertid i saa Henseende anført, at han ansaa sig berettiget til at bruge af den indavlede Sæd til sit og Familiens Underhold, uagtet han erkjender at have kunnet indse, at Udlægshaveren, hvem han intet meddelte om Tilegnelsen af Kornet, ikke havde villet indrømme ham en saadan Ret, og har Tiltalte i ovennævnte Henseende navnlig paaberaabt sig, at den foretagne Udlægsforretning ikke har været lovlig, da H. P. Nielsen skulde have lovet ham at afvikle Gjælden til Panthaveren, og da denne skulde have givet Tiltalte Henstand til Decbr. Termin f. A.

Under et i Følge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør, har nu vel ovennævnte Chr. L. Knudsen bestemt nægtet at have givet Tiltalte Henstand med Betalingen til December Termin, og Hans Peter Nielsen har ligeledes nægtet at have givet ham bestemt Løfte om at afvikle Gjælden som af Tiltalte forklaret, idet han har udsagt, at hans Løfte i saa Henseende var betinget af, at Tiltalte kunde stille ham Sikkerhed; men Tiltalte har ikke desto mindre fastholdt, at der under de Forhandlinger, der i Foraaret fandt Sted mellem Knudsen paa den ene Side og Nielsen og Tiltalte paa den anden Side, blev af Første givet Henstand med Betalingen af de 800 Kr. til December Termin, og at han ansaa sig berettiget til at bruge Frugterne af den udlagte Ejendom indtil Auktionen, medens han dog har erkjendt, at han vidste, at han herved satte sig ud over Udlægsdekreterne.

Efter hvad der saaledes foreligger samt efter Sagens Omstændigheder i det Hele findes der ikke tilstrækkelig Føje til at

forudsætte, at Tiltalte ved ovenmeldte Fremgangsmaade har handlet i egentlig svingagtig Hensigt, og hans Forhold i saa Henseende findes derfor at maatte henføres under Straffelovens § 257.

Medtiltalte Ane Marie Laugesen har vedgaaet, at hun efter sin Mands Befaling har anvendt i Husholdningen af det af hendes Mand aftærskede og senere formalede Korn, skjøndt hun kunde indse, at Tilegnelsen af Kornet var i Strid med Udlægshaverens Ret og ogsaa havde forstaaet, at de ved Udlægssforretningen vare udelukkede fra Nyttens og Brugen af Stedet, men da der efter Sagens Omstændigheder ikke findes tilstrækkelig Føje til at forkaste hendes Forklaring om, at hun ikke troede at kunne blive strafskyldig herfor, idet hendes Mand, der, som foran bemærket, førte Forhandlingerne med de paagjældende Udlægshavere om Retsforfølgningens Stansning, paa hendes Forespørgsel, om han troede det var lovligt, ogsaa har beroliget hende med, at dette var hans Mening, findes hun ikke ved at efterkomme sin Mands ovennævnte Paalæg at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage hende Ansvar efter Straffelovgivning.

Værdien af det forbrugte Korn er af de Tiltalte anslaaet til 22 Ki', som H. P. Nielsen, der ved Auktionen ikke er bleven fyldestgjort for et Beløb af 60 Kr. af sin Fordring, har paa-staaet sig tilkjendt i Erstatning.

Af de Tiltalte, der ikke ses tidligere at have været kriminaliter tiltalte eller straffede, og af hvilke Jens Larsen er født i Aaret 1851 og hans Hustru i Aaret 1848, vil Sidstnævnte i Henhold til Ovenstaaende være at frifinde for Aktors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger, medens Jens Larsen vil være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han vil have at udrede til Gaardmand H. P. Nielsen i Erstatning 22 Kr.

Nr. 3. Fabrikant O. Weirsøe junior
(Højesteretssagfører Zahle)
contra
Nye danske Brandforsikringselskab ved dets
Direktør Luis Bramsen (Ingen)
angaaende Brandskadeserstatning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af

8 September 1879: De Indstævnte, Nye danske Brandforsikringsselskab, bør til Citanten, Fabrikant O. Weirsø, betale 420 Kr. med Renter deraf, 5 pCt. p. a. fra den 22 Maj 1877, til Betaling sker, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Døm anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover-	samt	Hof-	og	Stadsrettens	Dom
bør ved	Magt	at	stande.	Til	Justitskassen
					betaler
Citanten 10 Kroner.					

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende : Under nærværende Sag har Citanten, Fabrikant O. Weirsø, principaliter paastaaet de Indstævnte, Nye danske Brandforsikringsselskab, tilpligtede at betale ham 6990 Kr., som skal udgjøre det Tab, der er paaført ham derved, at endel Væverimaskiner, Redskaber m. v., der beroede i de paa et fremlagt Rids med A og B betegnede Lokaler i Ejendommen Nr. 8 i Adelgade i Hobro, og som af ham skulle have været brandforsikrede hos det nævnte Selskab, dels brændte ved en Bdsvaade, der overgik bemeldte Ejendom Natten mellem den 21 og 22 Februar 1877 dels blev ødelagte eller beskadigede som Følge af Branden. Subsidiært har han paastaaet Sagens Udfald, forsaavidt angaar den paa de i Lokalet A beroende Gjenstande lidte Skade gjort afhængig af, at den, der ved Forhandlingerne om den tegnede Assurance er optraadt paa Selskabets Vegne, nemlig dets Agent Borregaard edelig tør benægte, at han ved Forhandlingerne har undladt klart og bestemt at meddele Citanten, at Selskabet kun vilde assurere, hvad der fandtes i Lokalet B, men slet ikke vilde have med A at gjøre. Mere subsidiært har han paastaaet de Indstævnte tilpligtede at erstatte ham den paa de i Lokalet B værende Gjenstande lidte Skade med 1740 Kr. eller i alt Fald med 420 Kr. I alle Tilfælde har han derhos paastaaet sig tillagt Renter af det Beløb, der tilkjendes ham, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 22 Maj 1877, og denne Sags Omkostninger.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger hos Citanten friod at betale ham de af ham mest in subsidium paastaede 420 Kr.

Det maa nn vel antages, at Citanten ved Afslutningen af den Assurance, som af ham i Aaret 1876 er tegnet hos de Indstævnte paa Væverimaskiner m. v., er gaet ud fra, at denne Assurance omfattede ikke blot de i Lokalet B, men ogsaa de i Lokalet A beroende Maskiner m. v., idet det Beløb af 10000 Kr., hvorfor Assurancen er tegnet og hvoraf Præmien er beregnet, efter hvad der under Sagen er in confesso, udgjorde den samlede Værdi af alle disse Maskiner m. v., medens det af Citanten paa det herommeldte, med hans Forsikringsforslag fremsendte Rids udtrykkelig var bemærket, at der fandtes Væverimaskiner paa Loftet i Lokalet A. Men paa den anden Side fremgaar det ikke blot af den af Selskabet om Assurancen udfærdigede Police, der alene lyder paa Maskiner, Inventar og Værktøj, beroende i den paa leveret Grundrids med B betegnede Del af Ejendommen, men tildels ogsaa af de Forhandlinger om Forsikringen, som forud ere førte mellem Selskabet og dets for-nævnte Agent, at Selskabet alene har villet forsikre, hvad der fandtes i B, og derimod ikke har villet have at gjøre med A, hvor Brandfaren paa Grund af Forholdene antages at være langt større, og overensstemmende hermed er det ogsaa af Selskabets oftnævnte Agent under Sagen edelig forklaret, at han, der ikke vil have lagt Mærke til Bemærkningen paa Ridset om, at der fandtes Væverimaskiner i A, hverken er bleven paavist Maskiner i bemeldte Lokale, eller har tænkt sig, at Forsikringen skulde omfatte andre Gjenstande end de i Lokalet B værende, hvorved det under Sagen tillige er gjort gjældende, at den opgivne Værdi, selv naar den henførtes alene til de i Lokalet B værende Gjenstande, ikke kunde være Agenten paafaldende, da-han ikke særlig var bekjendt med Værdien af slige Gjenstande. Om det nu end maatte forholde sig, som af Citanten paastaet, at han ikke i sin Tid af Agenten har erholdt nogen fyldestgjørende Meddelelse om den mellem denne og Selskabet om Assurancens Afslutning førte Korrespondance, hvad dog tildels modsiges af Agentens edelige Forklaring, ligesom ogsaa af hvad et andet Vidne har forklaret om, at Citanten, da Agenten efter Branden i Vidnets Overværelse forelagde ham den ommeldte Korrespondance, erklærede, at han kjendte den undtagen for et enkelt Brevs Vedkommende, findes det dog — navnlig da det ikke, som af Citanten forment, af det Foreliggende kan udledes, at Selskabet ved dets Agent skulde før Policens Udstedelse have paataget sig nogen Forpligtelse til at tegne Forsikringen paa den af Citanten forudsatte Maade, medens den trykte Blanket, hvorpaa Citantens Forsikringsforslag er nedskrevet, udtrykkelig udhæver Policens Udlevering til den Forsikrede som Betingelse

for Forsikringens Ikrafttræden — at maatte være afgjørende mod Citanten, at Policen bestemt begrænser Forsikringen til de i Lokalet B værende Gjenstande, og forsaavidt Citanten har gjort gjældende, at han ikke har kjendt Policens Indhold, da er det vel in confesso, at Policen ikke i sin Tid er bleven tilstillet Citanten, men af Agentens Bud er bleven afleveret til Citantens lige overfor ham boende Broder, der edelig har forklaret, at han ikke mindes for Branden at have underrettet Citanten om, at Policen beroede hos ham, men, om der end saaledes ved Policens Aflevering er begaaet en Uregelmæssighed fra Agentens Side, kan Policen og de i samme optagne almindelige Forsikringsbetingelser, i hvis Post 3 det endog udtrykkeligt udtales, at enhver Forsikring kun er afsluttet under de i Policen indeholdte Betingelser, dog ikke derved have tabt sin Betydning overfor Citanten, der havde al Opfordring til, naar den ikke blev ham tilstillet, at fordre sig den udleveret, og som saaledes maa tilskrive sin egen Forsømmelse heraf, at han ikke har været i Stand til i Tide at remonstrere med Hensyn til den tilstedeværende Uoverensstemmelse mellem hans og Selskabets Opfattelse af Forholdet.

Efter det Anførte, og da der navnlig ej heller findes Føje til efter Citantens subsidiære Paastand at gjøre Sagens Udfald, forsaavidt angaar de Gjenstande, som beroede i Lokalet A, afhængig af den oftnævnte Agents Ed, vil der ikke kunne tilkomme Citanten nogen Erstatningsret med Hensyn til bemeldte Gjenstande, og de Indstævnte ville allsaa forsaavidt være at frifinde for hans Tiltale.

Hvad dernæst angaar Størrelsen af den Erstatning, der tilkommer Citanten for de Gjenstande, der fandtes i Lokalet B, og som, uagtet der ikke var Ild i dette Lokale, dog ere bl evne beskadigede eller ødelagte som Følge af Branden, da have de Indstævnte anbragt, at der umiddelbart efter Branden imellem Citanten og Selskabets Inspektør er — hvad ogsaa stemmer med tvende under Sagen fremlagte Erklæringer fra Sidstnævnte — truffet en Overenskomst, hvorved Erstatningen i det Hele bestemtes til 260 Kr. foruden et Beløb for Skade, tilføjjet Akselledning i B, hvilket Beløb de Indstævnte have erklæret sig villige til at tilsvare med de af Citanten under Sagen opgivne 160 Kr., saaledes at det samlede Erstatningsbeløb bliver de af Indstævnte tilbudte 420 Kr. Citanten har imidlertid herimod gjort gjældende, at den med Inspektøren truffne Afgjørelse kun angik Erstatning for den ved Branden nødvendiggjorte Adskillelse og Rensning af Vævene og Spølemaskiner, medens der i Lokalet fandtes en stor Del ødelagte Redskaber til Vævene samt Bomme og Spoler, som Overenskomsten ikke angik, og hvis Værdi i en af ham under Sagen fremlagt, den 24 Oktober 1877 dateret Erklæring, der er afgiven af trende Personer, som,

da Branden fandt Sted, vare i hans Tjeneste, er ansat til 1320 Kr., hvilket Beløb han saaledes fordrer sig erstattet foruden de af Selskabet tilbudte 420 Kr.

Om det nu end synes paafaldende, at et saa betydeligt Kvantum Redskaber m. v., som det, hvorfor Erstatning er paastaet af Citanten, skulde være bleven aldeles upaaagtede ved den mellem ham og Selskabets Inspektør forte Forhandling, kan det dog mod Citantens Benægtelse ikke anses oplyst, at den ved bemeldte Forhandling tilvejebragte Overenskomst har havt det af de Indstævnte paastaede Omfang. Men derimod maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten ikke tilstrækkelig har legitimeret den af ham fordrede Erstatning, idet han ikke har fulgt den i Post 7 af de i Policen indførte Forsikringsbetingelser foreskrevne Fremgangsmaade, medens den fremlagte Erklæring, selv om den iøvrigt overfor Bestemmelserne i bemeldte Post 7 maatte kunne komme i Betragtning, ikke afgiver noget fyldestgørende Bevis for, at han har lidt det paastaede Tab, idet Erklæringen, foruden at den taler om Skade, der i B er bevirket tildels ved Ild, medens det er givet, at der ikke har været Ild i Lokalet B, kun er beediget af den ene af Udstederne, ligesom det maa antages, at den i samme indeholdte Fortegnelse og Værdiansættelse først er forfattet omtrent paa den Tid, Erklæringens Datum angiver, altsaa ca. 8 Maaneder efter Branden. Der vil saaledes kun kunne tilkjendes Citanten de af de Indstævnte tilbudte 420 Kr. med Renter deraf, som af ham paastaet. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Det fornødne stemplede Papir er under Sagen forbrugt.

Nr. 5. Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(den konstituerede Kammeradvokat)
contra
Uhrmager F. Hjort (Ingen)

angaaende Udlevering af nogle konfiskerede Uhre.

Aalborg Kjøbstads G-jæsterets Dom af 28 Avgust 1880: Den paastævnte Anholdelse af de oven omhandlede 6 Stykker Uhre ophæves, og bør Citanten Uhrmager Hjorth heraf Staden imod Erlæggelse af de befalede Toldafgifter være berettiget til at erholde bemeldte Uhre udleverede. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Den af Toldvæsenet i foregaaende Instans nedlagte Afvisningspaastand er ikke gjentagen lor Højesteret

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at den Omstændighed, at de omhandlede Varer bleve opgivne til Specifikation ikke kunde udelukke Ansvar efter Forordningen af 1 Februar 1797 § 107, hvorimod Sagens Udfald maa bero paa, om der efter de foreliggende Forhold kan antages at være tilsigtet Toldsvig. I denne Henseende bemærkes, at det af Indstævnte producerede Fragtbrev, skjøndt det fremtræder som angivende hele Indholdet af Forsendelsen, ikke nævner Lommeuhrene, der vare den værdifuldeste Del deraf, idet de havde en Fakturapris af 90 Kroner, hvorimod Væggeuhrene og Uhrfourniturerne kun havde en Pris af henholdsvis c. 55 Kr. og c. 54 Kr., og af de Højesteret forelagte Oplysninger om Vægten af de forskellige Gjenstande fremgaar det, at den i Fragtbrevet anførte Vægtangivelse for Væggeuhrene og Fourniturerne maa være fremkommen ved at derunder har været indbefattet den Vægt, som Lommeuhrene havde. Hvad dernæst angaar Indpakkingsmaaden, er det oplyst, at hvert af de 6 Væggeuhre bestod af en Kasse, hvis nederste tomme Halvdel var opfyldt med Papiraffald, med Undtagelse af en af Kasserne, hvori saavel Uhrfourniturerne som Lommeuhrene beroede, idet der her først fandtes Papiraffald, derunder Fourniturerne, og under dem, i et Hjørne af Rummet, en Æske med de 6 Lommeuhre, saaledes at disse først kunde opdages, efterat alle de øvrige ovenpaa samme pakkede Gjenstande vare ryddede bort. Da det nu, naar det ikke antoges, at der i Rummet fandtes Andet end Uhrfourniturer, ikke var nødvendigt for Toldvæsenet at optage disse, eftersom Tolden af dem og af Væggeuhrene skulde beregnes paa samme Maade efter Vægt, medens Lommeuhrene skulde fortoldes paa en anden Maade og efter en højere Position, findes det efter den Maade, hvorpaa de sidstnævnte Uhre have været henpakkede, i Forbindelse med Fragtbrevets ovenanførte Indhold at maatte antages, at det har været tilsigtet, at søge dem indførte til en billigere Told end den anordnede, og da den dekreterede Konfiskation herefter har havt Hjemmel i den citerede Bestemmelse i Fr. 1 Februar 1797, ville Citanterne i Følge deres Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for

begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Uhrmager F. Hjorth heraf Staden, søger under nærværende Sag Indstævnte, det kongelige Toldvæsen sammesteds ved dets Chef, Toldinspektør Friess, tilpligtet under Dagsmulkt, men imod Erlæggelsen af de befalede Toldafgifter, at udlevere 6 Stkr. Citanten tilhørende Uhre, der af Toldvæsenet formentlig uden Hjemmel ere konfiskerede og ved Skrivelse af 8 Maj d. A. fra Generaldirektoratet ere nægtede udlevere, eller tilpligtet at betale Citanten Uhrenes Fakturapris 90 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 24 Maj d. A. indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger skadeslost, medens Indstævnte, for hvem den konstituerede Kammeradvokat ved Prokurator A. Bentzen har taget til Gjenmæle, principaliter har paastaet Sagen afvist og Kammeradvokaten tillagt Kost og Tæring og subsidiært sig frifunden og Citanten tilpligtet at udrede Rets- og Stempelgebyrer efter Reglerne for beneficerede Sager samt skadesløse Sagsomkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Foreløbig bemærkes, at den nedlagte Afvisningspaastand, der er støttet paa, at den udtagne Stævning ikke direkte gaar ud paa en Ophævelse af det af Generaldirektoratet stadfæstede Anholdelsesdekret, men kun paa Udlevering af Ulirene qv., og at Generaldirektoratet ikke er varslet i Sagen, ikke kan tages til Følge, idet den af Citanten gjorte Paastand om Uhrenes Udlevering maa antages tillige at involvere Dekretets Ophævelse, og da Stævningen retteligen findes at være udtagen imod det herværende Toldvæsen overensstemmende med Forskrifterne i Fr. af 1 Februar 1797 § 118, for hvem Kammeradvokaten paa Foranledning af Generaldirektoratet derefter har givet Møde.

Hvad Sagens Realitet angaar, er det in confesso, at Citanten i Begyndelsen af April Maaned d. A. ved sin Lærling har indfundet sig paa det herværende Toldkammer og begjært nogle Varer, som vare afsendte til ham af Handelshuset Wand-schneider og Kegeler i Hamborg, fortoldede, idet han opgav Varer til Specifikation og producerede det af ham modtagne Fragtbrev af 3 April d. A., hvorefter Varerne bestode af 24 Kilo: Væggeuhre og 3 Kilo: Uhrfour nitur er af Bruttovægt 45 Kilo-grammen Da der ved den af Toldvæsenet foretagne Under-søgelse af Varerne endvidere forefandtes 6 Stkr. Uhre, der vare nedpakkede i en af Uhrkasserne, bleve disse Uhre paa Grund af Indpkningsmaaden konfiskerede, hvilken Konfiskation ved Generaldirektoratets Dekret af 22 April d. A. blev stadfæstet.

og paa et af Citanten derefter indgivet Andragende om Op-hævelse af Konfiskationen har bemeldte Direktorat under 8 Maj næstefer svaret Citantenten, at det maatte have sit Forblivende ved den trufne Afgjørelse.

Til Støtte for sin Paastand om Indstævntes Frifindelse har Kammeradvokaten navnlig anført, at den Maade, hvorpaa de omhandlede 6 Stkr. Uhre vare nedpakkede, i Forbindelse med at de ikke vare angivne paa Fragtbrevet, men derimod i den af Afsenderen Citanten tilstillede Faktura, som Citanten angives forsætlig at have tilbageholdt, bestemt tyder hen paa, at det har været tilsigtet at indsmugle bemeldte Uhre, men herved maa dog bemærkes, at Citanten ved Angivelsen af Varerne til Fortoldning havde opgivet disse til Specifikation og saaledes overladt Undersøgelsen af den ankomne Forsendelse til Toldvæsenet, idet han, der ikke vil have havt sikker Kundskab om, hvorvidt den indeholdt andre Varer end de paa Fragtbrevet angivne, netop af den G-rund havde valgt Specifikationsangivelse, og maatte det derefter være Toldvæsenets Pligt selv at undersøge Forsendelsens Indhold, uden at den Omstændighed, at den indeholdt andre end de i Fragtbrevet angivne Varer kunde medføre Konfiskation, naar ikke særlige Forhold gjorde det klart, at Toldsvig var tilsigtet. Saadan Hensigt skjønnes der nu ikke at kunne udledes af den in casu brugte Indpakkingsmaade, og naar Indstævnte har anbragt, at Citanten forsætlig og i svingagtig Hensigt har tilbageholdt Fakturaen, er der imod Citantens Benægtelse heraf aldeles Intet fremkommet, der kan godtgjøre, at Citanten, da Konfiskationen fandt Sted, allerede har været i Besiddelse af Fakturaen, som han har paastaaet først at have modtaget den paafølgende Dag. Efter det saaledes Anførte findes den foregaaende Anholdelse af de omhandlede 6 Stkr. Uhre at maatte ophæves og Citanten at maatte kjendes berettiget til imod Erlæggelse af de befalede Toldafgifter at erholde Uhrene udleverede, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 131.

Etatsraad Buntzen

contra

Ludvig Peter Kjøge (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dora af 1 Marts 1881:
Arrestanten Ludvig Peter Kjøge bør straffes med Tugthusarbejde

i 6 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Raasløff og Overauditør Wolff, 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Ki'i minai- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ludvig Peter Kjøge, der er født den 10 Februar 1823 og tidligere anset blandt andet dels ved Højesteretsdomme af 31 Juli 1843, 10 Februar 1845, 31 Januar 1850 og 10 Oktober samme Aar efter Forordningen af 11 April 1840 §§ 1 og 58 samt Analogien af § 22 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, efter samme Forordnings § 14 jfr. § 12 1ste Membrum og § 13 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, efter samme Forordnings § 12, 1ste Membrum jfr. § 15 samt Forordningen af 21 August 1829 § 2 og Forordningen af 4 Oktober 1833 § 16 med Rasphusarbejde i 6 Aar samt i Medfør af nævnte Forordnings § 19 med Tillægsstraf af Rasphusarbejde i 2 Aar, dels ved nærværende Rets Domme af 30 Avgust 1859, 27 Avgust 1870 og 14 Oktober 1876 efter Forordningen af 11 April 1840 § 16 jfr. § 12, 2det Membrum, med Tugthusarbejde i 10 Aar. efter Straffelovens § 232 for 5 Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 5 Aar og efter Straffelovens § 232 for 6 Gang begaaet simpelt Tyveri og § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med Tugthusarbejde i 4 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og sigtes i denne Henseende for at have den 30 November forrige Aar om Eftermiddagen mellem Klokken 4 og 5 stjaalet en Firmaet „Agerholms Efterfølger“ tilhørende til 14 Kr. vurderet Kaabe, der hang som Skilt paa et Stativ i Gangen indenfor Gadedøren til Ejendommen Nr. 42 paa Kjøbmagergade, Hjørnet af Klareboderne, fra hvilken Gang er Indgang til det nævnte Firmas Butik for Udsalg af Manufakturvarer.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 17 Juni 1881.

G. E. C. Gfads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolseoretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 15.

Mandagen den 23 Maj.

Nr. 131.

Etatsraad Buntzen
contra

Ludvig Peter Kjøge (Defensor Klubienj.)

Arrestanten har nægtet sig skyldig i dette Tyveri; ved hvad han selv har vedgaaet og det iøvrigt Oplyste er det imidlertid bevist, at han den anførte Dag om Eftermiddagen ca. Kl. 5, da han paa sin Vej fra Kjøbmagergade gennem Løvstræde over Graabrødretorv, blev standset paa dette Torv af Skomagermester Petersens Hustru, Frandsine Louise Meyer og Handelsagent Arentz Emil Boss, var i Besiddelse af en Kaabe, og med Hensyn til denne Kaabe er nævnte Firmas Ejendomsret bevist samt have Ferdinand Emil Frantz Christensen, der for Firmaets Ihænde-haver, som ikke selv befatter sig med dets Forretning, bestyrer samme, og de ved Forretningen ansatte 2 Personer, Lærling Harald Petersen og Helene Marie Louise Jacobsen, hver for sit Vedkommende bekræftet med Ed, at den er frakommen Forretningen uden deres Vidende og Villie. Lærling Petersen har derhos paa samme Maade bekræftet, at denne Kaabe bemeldte Dag, forinden den bortkom, hang som Skilt paa et Stativ i Gangen udenfor Firmaets Boutik.

Arrestanten har nu vel under Sagen forklaret, at han, da han ved den ommeldte Lejlighed var i Besiddelse af Kaaben, bar den for fornævnte Petersens Hustru, der var Arrestanten ganske ubekjendt, men som — efter hans første Forklaring paa Hjørnet af Kjøbmagergade og Klareboderne, efter hans senere Forklaring paa Hjørnet af -Kjøbmagergade og Løvstræde — havde anmodet ham om at bære den uden at sige ham, hvorhen han skulde bringe den. Ligesom denne Forklaring imidlertid allerede i og for sig er højst usandsynlig, saaledes er det mod Arrestantens Benægtelse tildels i alt Fald af at erindre noget

herom, ved de af Petersens Hustru og Handelsagent Boss af-, givne Vidneforklaringer godtgjort, at det netop var Petersens Hustru der foranledigede, at Arrestanten standsedes paa Graabrødretorv, medens han var ifa?rd med at bortbære Kaaben, fremdeles at han, da han standsedes, bar Kaaben skjult under sit Frakkeskjod og endelig at han dengang saavel for Petersens Hustru som for Boss opgav, at han havde kjøbt Kaaben. Af Petersens Hustru er derhos under Ed forklaret, at hun nogle Øjeblikke forinden det Ovenmeldte foregik, da hun i Følge med sin dengang næsten 10-aarige Datter passerede forbi Ejendommen Nr. 42 paa Kjøbmagergade, saa Arrestanten tage den oftmeldte Kaabe ned af det Stativ, hvorpaa den hang i Gangen indenfor Ejendommens Gadedør, rulle den sammen, stikke den ind under sit Frakkeskjod og hurtigt fjerne sig med den tversover Gaden gjennem Løvstræde til Graabrødretorv, medens hun selv fulgte efter ham ad denne Vej i Haab om at træffe en Mandsperson, til hvem hun kunde melde det Foregaaede, og da hun ingen Saadan traf, tiltalte Arrestanten paa sidstnævnte Torv, idet hun sigtede ham for at have stjaalet den Kaabe, han bar paa, og en i Et og Alt hermed stemmende Forklaring er afgiven af hendes omtalte Datter Mathea Frederikke Petersen, der navnlig, selv vil have set Arrestanten stjæle Kaaben og skjule den under sit Frakkeskjod, samt bort ham paa Graabrødretorv foregive, at han havde kjøbt den.

Endelig er det, imod Arrestantens Benegtelse af at have den 30 November forrige Aar forinden det Ommeldte passerede, været inde i den omtalte Ejendom eller endog blot været paa den Side af Gaden, hvor den ligger, ² ved de Vidneforklaringer, der ere afgivne, dels af den formeldte Forretningsbestyrer Christensen og den ved samme ansatte Lærling Petersen, dels af Theodor Christian Fischer, der er i Lære hos Boghandler Larsen, til hvis Boutik der er Indgang fra samme Gang, hvorfra der er Indgang til det bestjaalne Firmas Boutik, bevist, at Arrestanten bemeldte Dags Eftermiddag mellem Klokken 4 og 5 indtil ganske kort Tid forinden han blev standset paa Graabrødretorv, har opholdt sig i den omtalte Gang.

Efter hvad der saaledes er oplyst i Sagen, hvortil kommer, at Arrestanten endnu i andre Henseender end de, der fremgaa af Ovenanførte, har afgivet Forklaringer om ikke at mindes noget ved den omhandlede Lejlighed passeret, hvilke i løj Grad bære Præget af Mangel paa Oprigtighed, samt at Arrestantens foregaaende Vandel vidner stærkt om hans Tilbøjelighed til Tyveri, findes der at foreligge et i Medfør af Forordningen 8 September 1841 fyldestgjørende Bevis for, at han er skyldig i det ham paasigtede Tyveri, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 6 Aar.

Onsdagen den 25 Maj.

Nr. 77. Højesteretssagfører Bagger
contra

Borgmester, Byfoged og Byskriver i Sakskjøbing **J. Bruun**,
Overretssagfører i Nykjøbing paa Falster **P. G. C. Jensen**
og Prokurator i Sakskjøbing **Koefoed** (Defensor Nellemann),
der tiltales, Førstnævnte for det af ham som Skifteforvalter i
Kjøbmand i Sakskjøbing **M. C. Fæsters Konkursbo** og de tvende
Sidstnævnte for det af dem som Kuratorer i bemeldte Bo ud-
viste Forhold med Hensyn til en af det nævnte Bo dreven
Handel med Varer, som ikke henhørte til dets oprindelige Vare-
beholdning.

Sakskjøbing Kjøbstads Politirets Dom af 28 No-
vember 1879: Byfoged Bruun, Overretssagfører Jensen og
Prokurator Koefoed bør hver til Sakskjøbing Kjøbstads Kæmner-
kasse bøde 25 Kr. samt En for Alle og Alle for En udrede
alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. Den idømte Bøde
at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige For-
kyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd
efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
2 Juli 1880: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I
Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Si-
monsén og Winther, betale de Tiltalte, Byfoged Bruun i Saks-
kjøbing, Overretssagfører Jensen i Nykjøbing og Prokurator
Koefoed i Sakskjøbing, En for Alle og Alle for En, 25 Kr.
til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter
denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at
efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom nærmere beskrevne midler-
tidige Fortsættelse af Fallentens Handelsvirksomhed maa i
Medfør af Konkurslovens § 56 anses at have været lovlig,
uden at der kunde være Spørgsmaal om Nødvendigheden af
dertil at erhverve anden Næringsadkomst end den, som Fal-
lenten var i Besiddelse af og ikke selv benyttede. Der vil
derfor være at tillægge alle tre Tiltalte Frifindelse for det
Offentliges. Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger, derunder de
ved Overretsdommen fastsatte Salærer, maa udredes af det
Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Byfoged Bruun, Overretssagfører Jensen og
Prokurator Koefoed bør for det Offentliges Tiltale

i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Bagger og AdvokatNellemann for Højesteret 50 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ved Sakskjøbing Kjøbstads Politiretsdom af 28 November f. A. paakjendte Sag, der alt tidligere har været indbragt for Overretten, men paa Grund af mangelfuld Indstævning afvistes fra samme ved Rettens Dom af 20 April d. A. og derefter paany er indbragt her for Retten, tiltales Byfoged Bruun i Sakskjøbing, Overretssagfører Jensen i Nykjøbing og Prokurator Koefoed i Sakskjøbing, Førstnævnte for det af ham som Skifteforvalter i Kjøbmand i Sakskjøbing M. C. Fæsters Konkursbo og de tvende Sidstnævnte for det af dem som Kuratorer i bemeldte Bo udviste Forhold med Hensyn til en af det nævnte Bo dreven Handel med Varer, som ikke henhørte til dets oprindelige Varebeholdning.

Byfoged Bruun har i saa Henseende nærmere forklaret, at efterat han paa den første i det nævnte Bo den 27 Februar f. A. afholdte Skiftesamling af samtlige mødende Kreditorer var bleven opfordret til i Henhold til Konkurslovens § 56 at beslutte, at Fallentens Forretninger i deres Helhed skulde fortsættes, ved hvilken Lejlighed det af Kreditorerne blev udtalt som noget Selvfølgeligt, at de fornødne Varer, som manglede i Forretningen, skulde indkjøbes, blev det samme Dag bestemt, at Forretningen i sin Helhed skulde fortsættes under Tilsyn af en midlertidig Bestyrer, og, idet nu denne i ethvert specielt Tilfælde fik Bemyndigelse af Skifteforvalteren til paa bedste Maade at indkjøbe de til Forretningens Fortsættelse fornødne Varer, blev der i Tidsrummet fra den 27 Februar til den 18 Marts f. A., da Kuratorvalget foregik, navnlig kjøbt 7 Kasser Kandise, hvorfor blev betalt c. 156 Kr., samt 3 Ris Kardus. Efter Kuratorvalget blev Skifterettens Sanktion begjært paa, at Fallentens Forretninger fremdeles fortsattes, særlig paa, at de fornødne Varer indkjøbtes, og, da Byfoged Bruun fandt, at han efter Kreditorernes Udtalelser paa Skiftesamlingen den 27 Februar f. A. ikke kunde nægte en saadan Sanktion, meddelte han samme.

Det er derhos af Prokurator Koefoed paa egne og Medkurators, Overretssagfører Jensens Vegne blevet forklaret, at de straks efter deres Udnævnelse til Kuratorer henstillede til Kreditorudvalget at fortsætte Forretningen, og at der, efter at dette havde

besluttet, at Handelen skulde fortsættes og efter at Skifterettens ovennævnte Sanktion var indhentet, blev hjemforskrevet Varer til Forhandling for Boets Regning, men dog kun saadanne Varer, som vare livligt efterspurgte, og kun i smaa Kvantiteter. Efter at være gjort bekendt med en af Formanden for Lolland-Falsters Kjøbstæders Handelsforening fremsendt Fortegnelse over for Boets Regning i Tidsrummet fra den 9 Juni til den 23 August f. A. indkjøbte Varer, og efter at være foreholdt, at det syntes at fremgaa af denne Fortegnelse, at man ikke havde indskrænket sig til at indkjøbe de mest kurante Varer og i ubetydelige Kvantiteter, har Prokurator Koefoed udtalt, at han antog, at den nævnte Fortegnelse i alt Væsentligt maatte være rigtig, men samtidig fastholdt, at samtlige paa Fortegnelsen opførte Varer vare saadanne, som daglig efterspurgtes i Boutiken, og at Varerne vare indkjøbte i smaa Kvantiteter i Forhold til Omsætningens Størrelse, men hurtig omsatte og i Regien hver 14de Dag erstattede med nye af samme Slags. Han liar derhos erklæret, at Kuratorerne sørgede for, at de nødvendige Varer anskaffedes, og at de ligeledes paa Boets Vegne modtog Udbyttet af Handelen. Da Handelen kun var en ganske midlertidig Fortsættelse af Fallentens Handelsvirksomhed, idet den kun skulde vedvare til November Maaned f. A., i hvilken Maaned Boet ogsaa er ekstraderet Fallenten, blev det anset for uforholdt at løse Borgerskab, saa meget mindre som Fallenten ikke selv agtede at benytte sit Borgerskab uden i Kreditorernes Interesse, og som han, der havde Bopæl i Kjøbmandsgaarden, vaagede over Forretningens Gang i det Hele, uden dog at være forsynet med nogen særlig Fuldmagt dertil af Kuratorerne, der imidlertid raadførte sig med ham, naar det gjaldt Spørgsmaal, hvis Afgjørelse krævede særlig Handelskyndighed.

Det maa nu herefter anses for tilstrækkelig godtgjort, at den af Fallenten drevne Handelsforretning efter Konkursens Indtræden er bleven fortsat saaledes, at der ikke alene er bleven udsolgt af det i Boet ved dets Overtagelse til Konkursbehandling værende Varelager, men at der ogsaa for Boets Regning uden nogen særlig dertil erhvervet Handelsberettigelse er blevet indkjøbt, om end kun i mindre Kvantiteter ad Gangen, og solgt Varer, der ikke fandtes i det ved Konkursens Udbrud forhaandenværende Varelager. Af det under Sagen Oplyste fremgaar derhos, at Fallenten hverken har drevet eller forestaaet Handelen, men at hans Virksomhed efter Konkursens Indtræden kun har havt en underordnet, assisterende Karakter, og, ligesom der nu ikke paa Fallentens Borgerskab har kunnet støttes nogen Ret for Boet til for sin Regning at forhandle nyindkjøbte Varer, saaledes kan der heller ikke gives Kuratorerne Medhold i, at Konkurslovens § 56 skulde indeholde nogen Hjemmel for den skete Forhandling af bemeldte Varer, idet Skifteretten ifølge den

nævnte Lovparagraf kun kan beslutte, at Skyldnerens Forretninger skulle fortsættes for Boets Regning inden de Grænser, som Lovgivningen tillader.

Som Følge af Foranstaaende maa den for Konkursboets Regning stedfundne Forhandling af nysindkjøbte Varer anses for uberettiget Næringsbrug, og da nu Byfoged Bruun som Skifteforvalter maa bære Ansvar for den inden Kuratorvalget skete Forhandling og Kuratorerne — som de, efter hvis Forslag og under hvis overordnede Ledelse Handelen blev fortsat — Ansvar for den efter Kuratorvalget skete Forhandling, ville de Tiltalte ikke kunne undgaa i Medfør af § 75 i Lov om Haandværks- og Fabriksdrift af 29 December 1857 at anses med Straf for uberettiget Næringsbrug. Med Hensyn til at det i Underrettsdommen er antaget, at de Tiltaltes Forhold ikke umiddelbart kunde henføres under bemeldte Lovparagraf, hvorimod de for Meddelagtighed i uberettiget Næringsbrug bleve ansete med Straf ifølge Analogien af den nævnte Bestemmelse, bemærkes, at den Omstændighed, at den uberettigede Handel ikke er drevet for de Tiltaltes, men for Boets Regning, ikke findes at kunne være til Hinder for at betragte de Tiltalte som Gjerningsmænd til den begaaede Lovovertrædelse. Da imidlertid den af de Tiltalte forskyldte Straf ved Underrettsdommen for hver især passende findes bestemt til en Sakskjøbing Kjøbstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 25 Kr., og da det ligeledes billiges, at det er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 149.

Advokat Nellemann

contra

Christian Peter Julius Jensen (Defensor Klubien),
der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Helium-Hin dst ed Herreders Ekstra rets Dom af

11 Februar 1881: Arrestanten Christian Peter Julius Jensen hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udreder derhos alle af hans Arrest og Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bentzen, 16 Kr., og 12 Kr. til Defensor, Prokurator Holm. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til

Aktor og Defensor for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Arrestanten Christian Peter Julius Jensen, der er født i Aaret 1840 og tidligere ifølge Horns Herreds Ekstraretsdom af 10 Oktober 1855 for Tyveri anset efter Fr. 11 April 1840 § 26 med Straf af Ris, hvorhos han ifølge Politiforlig af 5 Maj 1874 har erlagt en Bøde af 4 Kr. til Aalborg Amtsfattiggasse for ulovlig Medicamenthandel, tiltales under nærværende Sag for Forsøg paa Voldtægt.

En Gaardmandsdatter fra Rold Mark, hvem Arrestanten den 3 December f. A. om Aftenen havde tilbudt at ledsage hjemad fra Arden Jernbanestation, hvilket Tilbud hun modtog, da hun, der godt kjendte Arrestanten, var kjed af at gaae alene i Mørke, har forklaret, at Arrestanten, efterat de vare gaaede et Stykke forbi den sidste Gaard i Hesselholt, pludselig greb hende om Livet og spurgte hende, om de ikke skulde hvile sig lidt, og derpaa, da hun, dér først troede, at han vilde gjøre Løjer med hende, havde svaret benægtende, kastede hende omkuld i Vejgrøften, og idet han vedblev at holde fast paa hende, tog hendes Klæder op, saa at hun var blottet til Maven, hvorefter han med nedknappede Benklæder lagde Sig ovenpå hende og forsøgte at tiltvinge sig Samleje med hende; hun græd og bad for sig og gjorde al den Modstand, hun kunde, og tror hun ikke, at det lykkedes ham at fuldbyrde Samlejet, eller, at han blot opnaaede at faa sit mandlige Lem indført i hendes Kjønssdele, hvad hun, der efterhaanden blev en Del fortumlet, dog ikke med Bestemthed har kunnet udtale sig om; efterat have kæmpet med ham i nogen Tid, fik hun ham omsider væltet af sig og kom løs fra ham, hvorpaa hun gav sig til at løbe, men blev forfulgt og indhentet af Arrestanten, der paany kastede hende omkuld; han slap hende dog igjen, da huri, der saa, at de nu vare komne i Nærheden af en Gaard, gav sig til at raabe og skrigte om Hjælp, og forføjede sig derefter bort over Marken.

Arrestanten, der ved den omhandlede Lejlighed maa antages

at have været under Indflydelse af en Rus, han tidligere samme Dag havde faaet under et Ophold i Hobro, uden at der dog er Grund til at tvivle om, at han havde fuld Bevidsthed om, hvad han foretog sig, har forklaret, at han ikke med Nøjagtighed kan erindre det den ommeldte Aften Passerede, men har i det Væsentlige erkjendt Pigens Forklaring derom for rigtig, idet han navnlig har vedgaaet, at han forsøgte at voldtage hende. Det er ikke oplyst, at Pigen, der kom hjem grædende og fortvivlet og med Klæderne i Uorden, og som maa antages at være uberygtet, har lidt nogen videre Skade ved den hende af Arrestanten tilføjede Overlast, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168 jfr. § 46 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt ham at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten blive at bestemme til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 15 Kr. til hver.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Mandagen den 30 Maj.

Nr. 92.

Advokat Levinsen
contra

Oarl Justus Jensen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Sunds Gudme Herreders Ekstraretsdom af 28 Juni 1880: Tiltalte Carl Justus Jensen bør hentættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Stürup, 60 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1880: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at det Aktor for Underretten Prokurator Stürup tillagte Salær nedsættes til 40 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Bøcher, udreder Tiltalte

Carl Justus Jensen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Nellenmann 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende inden Sunds Gudme Herreders Ekstraret paadømte Sag, der er indanket hertil dels efter Begjæring af Tiltalte Carl Justus Jensen, dels paa det Offentliges Vegne, sigtes Tiltalte for Bedrageri og Falsk.

I. Forsaavidt Tiltalte sigtes for Bedrageri, gaar Sigtelsen ud paa, at han under sin Stilling som Avlsforvalter hos Forpagteren af Anhof Hovedgaard Hansen, skal have gjort sig skyldig i forskjellige Uredeligheder, navnlig ligeoverfor bemeldte Forpagter Hansen. Tiltalte tiltraadte den omhandlede Stilling den 1 Maj 1877 og forblev i samme i 2 Aar; ifølge den mellem ham og Forpagter Hansen indgaaede Kontrakt skulde han overtage Opsynet og Ledelsen af hele Bedriften paa den nævnte Gaard, mod at han derfor nød en aarlig Løn af 1500 Kr. og derhos 1320 Kr. til Lønning af en Staldkarl, 2 Røgttere og 5 Materialkarle samt 1952 Kr. som Kostpenge til ovennævnte 8 Karles Underhold; endvidere skulde der overleveres Tiltalte til Brug 2 Køer, hvilke skulde underholdes paa Gaarden, ligesom der skulde overlades ham Beboelseslejligheden og de paa Gaarden værende Redskaber og Inventar efter en optagen Inventarieliste, og hvad der af Gjerdsel blev tilovers efter endt Gjærden skulde ligeledes overlades ham. Det bestemtes fremdeles i Kontrakten, at hvad Arbejdskraft der foruden ovennævnte faste Styrke maatte udfordres til Gaardens Drift, skulde han erholde efter Forpagter Hansens Anvisning, samt at Tiltalte skulde føre nøjagtig Bog over Indtægter og Udgifter samt udført Arbejde, hvilken skulde forevises Forpagter Hansen, naar det forlangtes, ligesom der skulde tilstilles Forpagter Hansen maanedlig Ekstrakt af Penge og Kornregnskaber. Af de af Tiltalte i den omhandlede Stilling førte Regnskabsbøger savnes en Arbejdsjournal eller Dagbog, der skal have indeholdt Oplysning om de Arbejder, der bleve udførte paa Anhof, og de Arbejdsdage, der bleve præsterede, og Tiltalte, der under Sagen har afleveret de øvrige

af ham førte Bøger, har ikke kunnet oplyse, hvorledes den nævnte Bog er forsvunden.

Allerede i Begyndelsen af 1878 modtog Forpagter Hansen et anonymt Brev, hvori han advaredes imod Tiltalte, der sagdes at bedrage ham, og hvori der anførtes nogle Tilfælde,, hvori dette skulde have fundet Sted, men Forpagter Hansen tog intet Hensyn til Brevet, men overlod det til Tiltalte. Da Hansen imidlertid i den seneste Del af Tiltaltes Tjenestetid ansaa sig haardt fornærmet af Tiltalte, anstillede han nærmere Undersøgelse og anmeldte derefter til Retten, at Tiltalte formentes at have gjort sig skyldig i forskellige Uredeligheder ligeoverfor ham, og efter hvad der er fremkommet under den derpaa foretagne kriminelle Undersøgelse bliver der Spørgsmaal om Tiltalte maatte have paadraget sig Strafansvar i Henseende til følgende Punkter :

1. Tiltalte beskyldes for i Efteraaret 1877 at have solgt 8 Tdr. Forpagter Hansen tilhørende Smaahvede eller Afharpningshvede til en Kjøbmand i Nyborg for en Pris af 114 Kr. 84 Øre, hvilket Beløb blev godskrevet Tiltalte i Kjøbmandens Bøger. Den af Tiltalte i den omhandlede Henseende senest afgivne Forklaring gaar ud paa, at han overdrog en Slump Afharpningshvede i Betaling til en Arbejder ved Navn Jacob Hansen, der saa atter overdrog Hveden til Tiltalte som Vederlag for dennes Tilgodehavende for Kosten m. m. og Tiltalte brugte efter sin Forklaring denne Fremgangsmaade, for at gjøre sig betalt hos Forpagter Hansen for de Kostpenge og den Penge-løn, som han havde tilgode hos Forpagteren paa den nævnte Arbejders Vegne, idet han ellers ikke havde Haab om . at faa Betaling af Forpagteren, som næsten aldrig var at bevæge til at betale, hvad han skulde. Efter hvad der er oplyst, blev den nævnte Arbejder antagen hos en Fæstemand i Odense til fra den 1 Oktober 1877 paa Anhof at grave Grøfter og tærskte Hvede med Plejl, Lønnen var for Grøfternes Vedkommende fastsat til et bestemt Beløb for hver Favn Grøft, og for Tærskningens Vedkommende var den fastsat saaledes, at Arbejderen skulde have hver 15de Tønde, men paa den anden Side skulde Arbejderen betale 66 Øre om Dagen for Kosten. Betalingen for Tærskningen skulde imidlertid efter Tiltaltes Forklaring senere være bleven forhøjet, saaledes at Arbejderen formentlig fik hver 12te Tønde, og Arbejderen skulde have tærsket ca. 30 Tdr. Hvede og under Arbejdets Udførelse have modtaget Forskud af Tiltalte.

Ligesom nu de af Tiltalte afgivne Forklaringer ikke ere fuldstændig overensstemmende, idet hans Forklaring oprindelig gik ud paa, at han havde, solgt Hveden for Arbejderen og betalt denne den Sum, som Kjøbmanden gav for Hveden, saaledes stemmer Tiltaltes Forklaring ikke med den af oftnævnte Arbejder

afgivne Forklaring, idet bemeldte Jacob Hansen, der har angivet at have tærsket meget mindre Hvede end af Tiltalte anført, har benægtet at have modtaget noget Forskud og at have erholdt nogen Hvede i Betaling, idet der nemlig ved Afregningen ikke fandtes at tilkomme ham Noget, eftersom hans Tilgodehavende gik op imod hvad han skyldte for Kosten, og ligeledes har en Anden, der var tilstede, da Afregningen fandt Sted, forklaret, at Arbejderen ikke fik noget tilgode ved Afregningen. Desuagtet kan det dog ikke anses godtgjort, at Tiltalte ved Salget af den nævnte Hvede skulde have handlet i anden Hensigt end at skaffe sig Fyldestgjørelse for sit Tilgodehavende hos Forpagter Hansen. I saa Henseende maa det nemlig bemærkes, at Tiltalte allerede i Foraaret 1878 havde oplyst Forpagter Hansen om, at han havde givet Arbejderen Hveden i Betaling, og at Hansen efter sin Forklaring da kun havde sagt, at Tiltalte ikke havde Myndighed til at give Hveden i Betaling, og dernæst eidet ikke usandsynligt, at det kan have været vanskeligt for Tiltalte at faa Betaling af Hansen, eftersom denne senere er gaaet fallit med en betydelig Underballance, som sandsynligvis allerede dengang i al Fald for én Del var tilstede. Tiltalte vil derfor ikke kunne dømmes for det her omhandlede Forhold.

2. Efter hvad der er oplyst, havde Tiltalte, som det maa antages den Dag, da Udbygningerne paa Anhof brændte, nemlig den 9 Marts 1879, sendt 4 Tdr. Rug til en Bager i Gudme; denne Rug havde efter Tiltaltes Formening en Vægt af 800 Pd., medens Bageren har angivet dens Vægt til 773 Pd. Denne Rug udgjorde efter Tiltaltes Forklaring en Del af et Kvantum Rug, som Tiltalte, der havde sluttet Akkord med Forpagter Hansén om at indbjerge Anhofs Høst i 1878 for en Betaling af 900 Kr., ifølge Aftale med Forpagter Hansen udtog som en Del af Vederlaget. Oprindeligt angav Tiltalte det nævnte Kvantum Rug til 2000 Pd., og dette stemmede med Forpagter Hansens oprindelige Anbringende, men senere har Tiltalte paastaet at have afkjøbt Hansens 4000 Pd. Rug, medens Hansen kun vil have solgt ham 1600 Pd. ; af de nævnte 4000 Pd. Rug sendtes noget til en Mølle i Nyborg og noget til fornævnte Bager. Sidstnævnte har opgivet at have modtaget fra Tiltalte ialt 2147 Pd. Rug, og til bemeldte Mølle er ifølge Opgivelse fra Møllen leveret 2000 Pd. paa Tiltaltes Konto, men da Forpagter Hansen meddelte Møllen, at han kun havde solgt 1600 Pd. Rug til Tiltalte, blev efter Hansens Anmodning de 400 Pd. overførte paa Hansens Konto. Foruden den Rug, som Tiltalte, har købt af Forpagter Hansen, var han, efter sin Forklaring, efter Høsten 1878 endnu i Besiddelse af noget Rug fra det foregaaende Aar, som han havde købt af en Kjøbmand i Nyborg og som han blandede sammen med den nytærskede Rug. Tiltalte har nu vel ikke

kunnet godtgjøre sin Paastand om at have hos Forpagter Hansen købt og betalt 4000 Pd. Rug, men paa den anden Side er der heller ikke tilvejebragt noget Bevis for Urigtigheden af hans Paastand, og han er saaledes ikke overbevist om at have gjort sig skyldig i noget Strafbart i den omhandlede Henseende.

3. Nogle Dage forinden Anhof brændte, lod Tiltalte en graamalet Kasse- eller Arbejdsvogn bringe til Nyborg og der forblive til Salg paa Tiltaltes Regning. Med Hensyn hertil har Tiltalte forklaret, at han engang i 1877 af Forpagter Hansen købte denne Vogns Aksel og Hjul, og at han senere lod en Vogn forfærdige og hertil benyttede bemeldte Akse og Hjul. Efter Tiltaltes Forklaring betalte han selv Haandværkernes Regninger, forsaavidt Undervognen angaar, medens derimod Faddingen paa Vognen blev betalt af Forpagter Hansen. Tiltalte ansaa derfor Undervognen for sig tilhørende, og omtrent et Aar senere lod Tiltalte, da den omhandlede Fadding ikke passede til nogen af Gaardens Undervogne, en ny Fadding forfærdige til en af Forpagter Hansens Undervogne. Denne Fadding vil Tiltalte selv have betalt, og da han efter sin Forklaring antog, at Forpagter Hansen ikke kunde have Noget imod at faa en ny Vognkasse istedetfor den gamle, foretog han Bytningen uden at meddele Hansen dette, og den Vogn, som han lod bringe til Nyborg, maatte saaledes nu i sin Helhed anses at tilhøre ham. Vedkommende Hjulmand har forklaret, at den af ham sidst forfærdigede Fadding blev bestilt af Tiltalte paa dennes egen Regning og ogsaa betalt af Tiltalte, men Hjulmanden har tillige tilføjet, at Tiltalte opfordrede ham til at sætte nogle Møgfjelle paa en Regning til Forpagter Hansen, for at Hansen derigjennem kunde betale Vognfaddingen, men herpaa vilde Hjulmanden efter sin Forklaring ikke gaa ind. Tiltalte har imidlertid benægtet at have rettet en saadan Opfordring til Hjulmanden. Forpagter Hansen har vel benægtet at have solgt de omhandlede Hjul og Akse til Tiltalte, og det er heller ikke bestemt oplyst, hvorledes Regningerne vedrørende den først forfærdigede Vogn ere bievne betalte, men der mangler tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltaltes Forklaring, og han vil derfor ikke kunne straffes for det her omhandlede Forhold.

4. Ved den af Tiltalte afgivne Forklaring i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger maa det anses godtgjort, at Tiltalte i Sommeren 1878 lod nedtage to ca. 8 Alen lange Granbjælker, som laa over Langloen i Laden paa Anhof, og at han af disse og nogle Brædder, som efter hans Forklaring tilhørte ham selv, lod forfærdige en Rulle og et Rullebord, hvilke Gjenstande han senere har solgt. Tiltalte har anført, at han antog, at de omhandlede Bjælker tilhørte Forpagter Hansen, og at denne allerede i Efteraaret 1877 havde givet ham Tilladelse

til at tage Bjælkerne. Forpagter Hansen har imidlertid benægtet at have givet en saadan Tilladelse, og udtalt den Formening, at Bjælkerne tilhørte Herskabet, og ligeledes har vedkommende Godsforvalter erklæret, at han ikke tvivler om at Bjælkerne tilhørte Herskabet, men at han ikke kan bevise det, og at han i hvert Tilfælde paa Herskabets Vegne frafalder saavel Erstatning som offentlig Paatale i denne Anledning.

Efter hvad der saaledes foreligger vil Tiltalte heller ikke kunne straffes for det her omhandlede Forhold.

5. Forsaavidt Tiltalte er sigtet for at have solgt to Forpagter Hansen tilhørende Borde og to ham tilhørende Kar, da har Tiltalte paastaet, at han, da han tiltraadte Tjenesten paa Anhof, afkjøbte Forpagter Hansen disse Gjenstande, og vel har nu bemeldte Hansen benægtet, at dette var Tilfældet, men det er ikke oplyst, at Tiltaltes Anbringende er urigtigt, og Tiltalte er saaledes heller ikke i den omhandlede Henseende overbevist om noget strafbart Forhold.

Da Tiltalte saaledes ikke med Hensyn til de foran omhandlede Forhold har paadraget sig noget Strafansvar, og da der forøvrigt ikke er oplyst noget Forhold fra hans Side, der kan karakteriseres som Bedrageri, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er frifunden for Aktors Tiltale med Hensyn til Tiltalen for den nævnte Forbrydelse.

H. Forsaavidt Tiltalte sigtes for Falsk, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der den 1 Maj f. A. var tiltraadt Forpagtningen af den Godsejer Busck til Nygaard tilhørende Ejendom Løvenholdt ved Silkeborg, og som ansaa sig højlig forurettet af Busck, navnlig fordi denne, da Tiltalte ikke kunne stille den aftalte Besætning, benyttede sig heraf, og lod Tiltalte i September Maaned f. A. udsætte af Forpagtningen, hvorved Tiltalte led et betydeligt pekuniært Tab, og som endelig var bleven stævnet af Busck for Ærefornærmelser, har i December Maaned 1879 afsendt et Avertissement til Berlingske Tidende angaaende Salget af Gaarden Løvenholdt, og at han falskelig har underskrevet dette Avertissement med Navnet Busck Godsejer, hvilket Navn ligeledes er skrevet under en paa Avertissementet skrevet Anmodning om at indrykke det 3 Gange og sende Regning til Underskriveren. Tiltalte søgte ikke at efterligne Buscks Haandskrift, men skrev Avertissementet med sin sædvanlige Haandskrift, kun at han benyttede dansk Skrift og ikke, som han sædvanlig plejer, latinsk. Avertissementet gik blandt Andet ud paa, at Ejendommen med Besætning og Inventar var vurderet til 125,000 Kroner, idet Tiltalte, for at hævne sig paa Busck, der forlangte 220,000 Kr. for Ejendommen, herved tilsigtede, at Folk skulde faa Øjnene op for, hvilken daarlig Ejendom Løvenholdt var. Avertissementet blev

imidlertid ikke indrykket i den paagjældende Tidende, idet der nemlig fra samme, samtidig med en Regning sendtes en Forespørgsel til Godsejer Busck, om der ikke var indløbet en Fejl i Avertissementet, eftersom der angaves at indestaa mere i Ejendommen end Vurderingssummen udgjorde, og Falskneriet opdagedes herved; men forøvrigt vil Tiltalte den næste Dag efter Avertissementets Afsendelse, anonymt have tilskrevet Berlingske Tidendes Kontor, at Avertissementet ikke skulde indrykkes, idet han nemlig vil have fortrudt, hvad han havde gjort.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han, der er født den 21 Oktober 1847, og som ikke tidligere findes straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 270, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og da det ligeledes billiges, at det er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor for Underretten, hvilket Salær dog findes at kunne ned sættes til 40 Kr., vil Underretsdommen med den nævnte Forandring være at stadfæste.

Nr. 23. Veksellerer Jørgen Thomsen (Ingen)
 contra
 Grosserer D. E. Funch (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 42. Snedker Jens Christensen Knudsen (Ingen)
 contra
 Kromand Bernhard Ludvig Clausen (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod

Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 161.

Advokat Nellemann

contra

August Thorup (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Løsgjænger og Betleri.

Ramsø-Tune Herreders Politirets Dom af 1 April 1881 : Arrestanten August Thorup bør straffes med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1881: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Lehmann, betaler Arrestanten August Thorup 1'5 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kj endes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten August Thorup, der er født den 6 Marts 1824 og straffet mange Gange tidligere for Løsgænger og Betleri, senest ifølge Højesterets Dom af 23 Januar 1879 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, under nærværende, mod ham ved Ramsø-Thune Herreders Politiret ligeledes for Løsgænger og Betleri anlagte

og efter hans Begjæring hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er bleven overbevist om at have overtraadt et ham den 7 Marts d. A. ved Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorefter han inden en vis Tid skulde anmelde tii bemeldte Protokol, hvorvidt han havde erholdt lovligt Erhverv, og derefter skulde melde sig en Gang ugentlig ved samme samt ikke uden Anmeldelse for Politiet maatte forlade Kjøbenhavn for at tage Ophold andetsteds, ved 3 à 4 Dage efter uden at melde sig at forlade Kjøbenhavn og derefter at have strejftet arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Betleri, indtil han den 17de s. M. blev anholdt i Vindinge i ovennævnte Herreder, — vil han, som ved den indankede Politiretsdom fastsat, paany blive at anse efter den foranførte Lovbestemmelse, og, da den ved Dommen fastsatte Straf af 180 Dages Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt findes passende og det billiges, at Sagens Omkostninger ved Dommen ere ham paalagte, vil denne i det Hele blive at stadfæste.

Nr. 163.

Højesteretssagfører Hansen
contra

William Carl Ludvig Jensen (Defensor Bagger),

der tiltales for Forsøg paa at drive Utugt med et Pigebarn under 12 Aar eller for uterligt Forhold.

Aarhus Kjøbstads Ekstrarets Dom af 28 Februar 1881: Arrestanten William Carl Ludvig Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage; saa udreder han og alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Lund, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Winge, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsoverrettens Dom af 19 April 1881 : Arrestanten William Carl Ludvig Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommens bestemte Salær, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 24 Juni 1881.

G. E. O. Grads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairen.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 16.

Mandagen den 30 Maj.

Nr. 163.

Høiesteretssagfører Hansen
contra

William Carl Ludvig Jensen (Defensor Bagger).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden i Betragtning af den Tiltalte overgaaede langvarige Varetægtsarrest findes i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne nedsættes til 20 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 20 Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 30Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten William Carl Ludvig Jensen for Forsøg paa at bedrive Utugt med et Pigebarn under 12 Aar eller for uteerligt Forhold.

Ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han om Eftermiddagen den 9 Februar d. A., da han, der som Bydreng tjente en Handlende i Aarhus, under sin Principals Fraværelse alene passede dennes Butik, har i det Øjemed at bedrive Utugt, lokket et 7 Aar gammelt Pigebarn fra Gaden ind i Butikken ved at love hende 5 Øre, og, efterat have givet hende dette Beløb,

bragt hende ind i et bag Butikken liggende Værelse, hvor han lod hende lægge sig med blottede Kjønsele paa en Seng og derefter, dog uden Anvendelse af Vold, forsøgt at opnaa Samleje med hende; da Pigebarnet imidlertid yttrede, at det gjorde ondt, og at hun vilde hjem, afstod han fra sit Forsæt og lod hende gaa, uden at han havde faaet sin Kjønndrift tilfredsstillet.

Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring fandtes der den næste Dag paa Pigebarnets Kjønsele intet andet Spor af den hende overgaaede Behandling end en ubetydelig Hævelse og lidt Rødme paa den venstre indre Skamlæbe, hvorimod de indre Kjønsele slet ikke havde været berørte og vare fuldkommen uskadede.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten, der er født den 12 Oktober 1865 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 173, jfr. § 46 samt §§ 37 og 21 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og under særligt Hensyn til, at de i en i Følge Overrettens Kjendelse erhvervet Lægeerklæring indeholdte Oplysninger om Arrestantens Helbredstilstand gjøre det betænkeligt at anvende Rottingstraf, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Tirsdagen den 31 Maj.

Nr. 146.

Advokat Henrichsen
contra

Mads Peter Jensen (Defensor Bagger),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelser.

Thyrsting-Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 8 Januar 1881: Tiltalte Mads Peter Jensen, Indsidder paa Leret Mark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; saa bør han og at betale alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, og til Defensor, Prokurator Hviid, 12 Kr. til hver, samt udrede til Therkel Jensen paa Nortvig Mark som Erstatning for Helbredelsesudgifter, Næringstab og Svie og Smerte ialt 59 Kr. 50 Øre. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckel-

mann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det ifølge en Højesteret forelagt Lægeerklæring af 16de d. M. maa antages, at Therkel Jensens Haands Tilstand i det Hele ikke har forbedret sig,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Mads Peter Jensen for Vold og Legemsbeskadigelse.

Ifølge Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige stemmende Forklaring traf han den 25 Oktober f. A., da der afholdtes Marked paa Kloborg Mark, i Laust Rasmussens Hus dersteds om Aftenen sammen med Therkel Jensen af Nort vig Mark, som først injurierede Tiltalte og senere, da denne, der var bleven kastet paa Døren, vilde trænge ind i Huset, kastede ham til Jorden og sparkede ham i Ansigtet. Tiltalte, der var noget beskjenket, men dog ikke i nogen Tilregneligheden udelukkende Grad, forlod nu Stedet, men kort derfra traf han sin Broder Marcus Jensen, med hvem han kørte hen i Nærheden af Rasmussens Hus, hvorefter Marcus Jensen gik hen til Huset, udenfor hvilket han traf Therkel Jensen, hvem han gav nogle Lussinger. Tiltalte, der var bleven ved Vognen, kom nu ogsaa til og tilføjede Therkel Jensen, der efter Tiltaltes Forklaring greb fat i ham, med en Skruetrækker eller en Lommekniv adskillige Stik i Armen, for at han skulde give Slip, hvorefter Brødrene kørte bort, men Therkel Jensen gik ind i Huset, hvor han, kort efter at han var bleven foreløbig forbunden, besvimed paa Grund af Blodtab.

Ved en den næste Dag foretagen Lægeundersøgelse fandtes der, foruden mindre Læsioner paa Therkel Jensens Hoved og i hans Ansigt, paa hans venstre Overarm 5 à 6 Saar, af hvilke dog kun det ene, der var godt en halv Tomme dybt, var af større Betydning, samt paa hans Underarm og Haand 3 à 4 overfladiske Saar og to henved en Tomme lange Saar, af hvilke det ene var over Lillefingerens Artikulation med Mellemliaanden

og havde bevirket Følesloshed og Tab af Bevægelse i fjerde og femte Finger; ved den fornyede Forbinding den 3 November var Saarenes Udseende godt, men Følelsen og Bevægelsen i de læderede Fingre endnu ikke vendt tilbage, og endelig ved en den 6 December foretagen Lægeundersøgelse fandtes alle Saarene lægte uden blivende skadelige Følger, dog med Undtagelse af de to største paa venstre Arms Haand og Forarm, der vare heled med Ar, som vare sammenvoksede med det omliggende Væv og de underliggende Sener, saa at der næsten ingen Evne var til at strække Ring- og Lillefingeren, hvis Følelsesevne ogsaa var betydelig indskrænket. Efter Lægens Formening vilde Therkel Jensen, selv om der senere skulde indtræde nogen Bedring, under ingen Omstændigheder gjenerholde sin Haands fulde Brug.

Therkel Jensen har paastaet sig tilkjendt Erstatning for Helbredelsesudgifter, Næringstab og Lidelser med ialt 59 Kr. 50 Øre.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte, - der er født i Aaret 1848 og ikke ses at være tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Omstændighederne findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning til Therkel Jensen samt om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdag den 1 Juni.

Nr. 21. Byfoged og Borgmester i Kjøge, Overavditør
 William Carl Frederik Lipke paa hans Hustrues **Emma**
 Wilhelmine, født Si elles, Vegne og Eduard Francesco
 Sielle (Overretssagfører Salomon)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet
 (den konstituerede Kammeradvokat)

angaaende Arveafgift af baandlagte Kapitaler.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juni 1880: De Indstævnte, Byfoged og Borgmester i Kjøge, Overavditør William Carl Frederik Lipke paa hans Hustru, Emma Wilhelmine, født Si elles Vegne, og Eduard Francesco Sielle bør til Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, i Arveafgift af de ovennævnte, i Overformynderiet baandlagte Kapitaler betale 800 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 10 Maj f. A. til Betaling sker. Processens Omkostninger op-

hæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom«

Naar lieuses til, at det i den indankede Dom nævnte Testaments 5te Post udtrykkelig bestemmer, at Testatorernes Børn ingen Dispositionsret have over de ved samme baandlagte Kapitaler, men ikkun ere berettigede til deraf for Livstid at nyde Renten, medens Kapitalerne efter bemeldte Børns Død skulle tilfalde disses Descendenter, kan det ikke antages, at Citanten Byfoged Lipkes Hustru og Citanten Sielle ved den Længstlevendes Død ere bievne Ejere af de for deres Vedkommende baandlagte Kapitaler, hvorimod de kun for deres Livstid have erholdt Rentenydelse af samme, og det findes ikke at kunne forandre denne Forholdets Karakter, om der end maatte være en fjerntliggende Mulighed for, at de, naar visse Betingelser indtræde, kunne erholde en større Ret, end der nu tilkommer dem. Efter det Foranførte findes de Indstævntes principale Paasiand om, at Citanterne som Ejere af de paagjældende Kapitaler skulle betale 800 Kroner i Arveafgift, ikke at kunne tages til Følge; derimod maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Citanterne have været uberettigede til at føre de paagjældende Beløb i deres Helhed til Afgang i Arven efter den Længstlevende af Testatorerne, af hvilken Arv der er beregnet 1 pCt. i Arveafgift, idet en forholds-mæssig Del af Beløbet maa betragtes som falden i Arv efter den Førstafdøde, for hvilken Arvs Vedkommende Afgiften er beregnet med $\frac{1}{3}$ pCt. og Citanterne ville derfor efter de Indstævntes subsidiære Paastaud være at tilpligte foruden den allerede erlagte Arveafgift yderligere at betale 150 Kroner med Renter som paastaet. Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve,

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør til de Indstævnte betale 150 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 10 Maj 1879 iudtil Betaling sker, men iøvrigt for de Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende : Efterat Byfoged og Borgmester i Kjøge, Overavditør Lipke paa sin Hustru, Emina Wilhelmine, fedt Sielles Vegne samt dennes Brødre,

Eduard Francesco Sielle og William Christian Frederik Sielle, som eneste og myndige Arvinger havde overtaget Boet efter den under 12 Marts 1874 afdøde Enke, Karen Sielle, født Riis, og tidligere afdøde Mand, Kaptajn og Sæbefabrikant Johannes Peter Sielle, til Deling uden Skifterettens Mellekomst, indgik Byfoged Lipke ved Skrivelse af 9 Juni 1875 med Forespørgsel til Generaldirektoratet for Skattevæsenet, om der vilde være at svare Arveafgift af de Kapitaler, ialt 55,000 Rd., som i Henhold til Post 5 Litr. a, b og c i et af fornævnte Ægtefæller under 27 Marts 1855 notarialiter oprettet Testamente vare indbetalte i Overformyndieret til Rentenydelse for Arveladernes Børn, de ovennævnte 3 Søkende. Under 25 Juni 1875 resolverede Generaldirektoratet, at der vilde være at svare Arveafgift af de nævnte Kapitaler, og efterat Arvingerne gjentagne Gange for-gjæves havde forsøgt at faa denne Resolution forandret, indsendte de under 18 September 1876 til nærværende Rets Skiftekommission en Arveafgifts anmeldelse, hvori de opgav, at den dem tilfaldne Arv og de til Rentenydelse for dem baandlagte Kapitaler tilsammen udgjorde 359,200 Kr., hvoraf skulde svares i Arveafgift :

Vs pCt. af Førstafdødes Boeslod 179,600 Kr. 898 Kr.

1 pCt. af Længstlevendes Boeslod 179,600 Kr. .1793 -

1 pCt. af dennes Broderiod 44,900 Kr..... 449 -

Ialt 3143 Kr. ~

men dog kun anmeldte til Indbetaling 2343 Kr., idet de som Grund hertil angav, at Eduard Francesco Sielle og Byfoged Lipke ikke ansaa sig pligtige til at betale Arveafgift af de til Rentenydelse for Førstnævnte og for Sidstnævntes Hustru baandlagte Kapitaler, tilsammen til Beløb 80,000 Kr., og ønskede Spørgsmaalet afgjort under et mod dem her ved Retten anlagt Søgmaal, hvorimod den tredie Arving William Christian Frederik Sielle af rent personlige Grunde foretrak at betale Afgift ogsaa af de til Rentenydelse for ham baandlagte 30,000 Kr., uden at der dog deri maatte ses nogen Erkjendelse af, at han antog sig dertil forpligtet.

Efterat Generaldirektoratet derefter fra Byfoged Lipke havde modtaget Anmodning om, at den eventuelle Sag maatte blive anlagt mod ham og hans Svoger E. F. Sielle efter Stævning til Overretsprokurator Winther, som deres Mandatarius, er nærværende Sag bleven anlagt, under hvilken Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, der havde ladet møde ved den konstituerede Kammeradvokat, principaliter paastaa de Indstævnte, Byfoged og Borgmester i Kjøge, Overavditør William Karl Frederik Lipke paa hans Hustru, Emma Wilhelmine, født Sielles Vegne og Eduard Francesco Sielle tilpligtede at betale 800 Kr. i Arveafgift af de ommeldte Kapitaler med Renter deraf 5 pCt.

p. a. fra Stævningens Dato, den 10 Maj f. A., og subsidiært paastaa dem tilpligtede at betale 150 Kr. i yderligere Arveafgift efter den af Arvingerne gjorte Anmeldelse med Renter som anført. Under alle Omstændigheder have Citanterne derhos paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat. De Indstævnte have derimod procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

De i det ovennævnte Testamentes Post 5 Litr. a, b og c indeholdte Bestemmelser gaa ud paa, at der af den Datteren Emma Wilhelmine Lipke tilfaldende Arvelod skal inden 2 Aar efter den Længstlevende af Arveladernes Død indbetales i Kjøbenhavns Overformynderi 25,000 Rdl., som blive udenfor det mellem hende og Mand iøvrigt bestaaende Formuefællesskab for det Tilfælde, at hun efterlader sig Livsarvinger, og at der af hver af de Sønnerne Eduard Francesco Sielle og William Christian Frederik Sielle tilfaldende Arvelodder skal indbetales 15,000 Rdl., som forudsat at de have indladt sig i Ægteskab, blive udenfor det mellem dem og deres Hustruer iøvrigt bestaaende Formuefællesskab for det Tilfælde, at de efterlade sig Livsarvinger. Over den i Overformynderiet indbetalte Kapital har vedkommende Barn ingen Dispositionsret, men er ikkun berettiget til deraf sin Livstid at nyde Renten, som udbetales til det selv eller til den, det dertil meddeler Fuldmagt. Efter dets Død tilfalder Kapitalen dets Børn eller disses Descendenter til Deling efter Linealarvens Regler, hvorimod dets efterlevende Ægtefælle med Hensyn til denne Kapital ikke har nogen Arveret som Ægtefælle eller som Fader eller Moder, dog at Ægtefællen, saalænge Børnene ere umyndige og forsørges og opdrages af ham eller hende, skal være berettiget til at hæve Renten af den Børnene tilfaldne Andel. Endelig bestemmes for det Tilfælde, at vedkommende Arving skulde afgaa ved Døden forinden sin Ægtefælle uden at efterlade sig Livsarvinger, eller Ægtefællen efter Arvingens Død skulde overleve alle deres sammenavlede Børn og disses Descendenter, at da af den for Datteren baandlagte Kapital $\frac{2}{3}$ s og af den for hver af Sønnerne baandlagte Kapital $\frac{1}{4}$ a skal tilfalde vedkommende Ægtefælle som Boeslod, hvorimod henholdsvis de $\frac{3}{4}$ s eller de $\frac{2}{4}$ a af vedkommende Kapitaler skal tilfalde de to andre af Arveladernes Børn eller disses Arvinger til Deling efter Linealarvens Regler.

Paa de ovennævnte Bestemmelser i Testamentet, der ifølge en samme givet Paategning er oprettet med Arvingernes og Byfoged Lipkes Samtykke, er der under 22 Juni 1874 meddelt allerhøjest Konfirmation, dog med den Modifikation, at der med Hensyn til de Kapitaler, der efter bemeldte Bestemmelser skulde baandlægges for Sønnerne, forbeholdtes deres Hustruer den dem i Lovgivningen hjemlede Arveret efter deres Mænd, forsaavidt

Baandlæggelsen maatte omfatte mere end den Trediedel af Sønnernes Arvelod, hvorover Testatorerne havde haft fri Raadighed.

Citanterne have nu forment, at det af de nævnte Bestemmelser i Testamentet med tilstrækkelig Tydelighed fremgaar, at selve Ejendomsretten over de baandlagte Kapitaler og ikke blot Retten til Rentenydelse af samme tilkommer Arveladernes Børn, og at disse derfor ogsaa maa være pligtige at udrede Arveafgift af Kapitalerne.

De have i saa Henseende henvist til, at bemeldte Kapitaler i Testamentets Post 5 betegnes som en Del af den hvert af Børnene tilfaldende Arvelod, at det sammesteds bestemmes, at de baandlagte Kapitaler — ikke blot Renterne — skulle være udenfor Formuesfællesskabet med vedkommende Arvingers Ægtefælle for det Tilfælde, at Arvingen efterlader sig Livsarvinger, og at de $\frac{2}{5}$ eller den $\frac{1}{5}$ af bemeldte Kapitaler, der eventuelt skulle tilfalde Arvingernes Ægtefæller, betegnes som disses Bo eslod. Citanterne have derhos gjort gjældende, at Børnene vel ved Testamentet ere udelukkede fra at disponere inter vivos over de paagjældende Kapitaler, ligesom ogsaa deres Testationsret med Hensyn til disse er betydelig begrændset, men at Ejendomsretten over Kapitalerne ikke derved kan siges at være berøvet dem, og at det saa meget mindre kan antages at have været Arveladerens Mening at berøve Børnene den dem ex lege tilkommende Arveret med Hensyn til Kapitalerne, som Øjemedet med de omhandlede Bestemmelser i Post 5 angives at være, at Børnene, under hvilken Tilskikkelse der end maatte falde i deres Lod, kunne sikkert Nydelsen af en Del af den dem efter deres Forældre tilfaldende Arv, og at denne Del af deres eventuelle Arv kan forbeholdes de Livsarvinger, de maatte efterlade sig.

De Indstævnte, der have forment, at de omhandlede testamenteriske Bestemmelser ikke kunne siges at være trufne i Henhold til Fr. 21 Maj 1845 § 28, da denne Lovparagraf ikke vilde kunne hjemle de givne Regler, have vel ikke bestridt, at de under visse Eventualiteter og navnlig, naar de maatte overleve de dem ved Testamentets Post 5 substituerede Arvinger, vilde kunne erholde fri Testationsret med Hensyn til de ommeldte Kapitaler, og at de i saa Fald maatte siges at blive Ejere af disse, men have gjort gjældende, at de ikke, forinden de sættes i Stand til mortis causa at disponere over Kapitalerne, kunne betragtes som Ejere af dem, eller at deres Ejendomsret i hvert Fald er betinget, og at det følger af Sagens Natur, at der ikke forinden Betingelsen indtræder, bliver at erlægge Arveafgift af Kapitaler, som der kun er hjemlet Arvingerne en betinget Adgang til at faa Ejendomsraadighed over, hvilket i nærværende

Tilfælde skulde være saa meget mere indlysende, som Betingelsens Indtræden kun staar som en fjern Mulighed.

Retten maa imidlertid give Citanterne Medhold i, at Arveladernes Børn ifølge den naturlige Forstaaelse af de omspurgte Bestemmelser i Testamentet maa anses at være bievne Ejere af de baandlagte Kapitaler straks ved den Længstlevendes Død, og da der nu savnes Hjemmel til at tillægge den Omstændighed, at enkelte af de i Ejendomsretten indeholdte Beføjelser først, naar visse Betingelser indtræde, kunne udøves af Arvingen — selv om disse Beføjelser ere af væsentlig Betydning, og selv om Muligheden for de nævnte Betingelsers Indtræden er fjerntliggende —, den Betydning, at Arveafgiften først skulde kunne kræves erlagt, naar Betingelserne for Udøvelsen af de paa-gjældende Beføjelser indtraadte, ville de Indstævnte i Overensstemmelse med den af Citanterne principaliter nedlagte Paastand være at tilpligte at betale 800 Kr. i Arveafgift af de oftnævnte Kapitaler, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 10 Maj f. A. til Betaling sker.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves og bliver der herefter ikke Spørgsmaal om at tilkjennde den konstituerede Kammeradvokat Salær her under Sagen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 3 Juni.

Nr. 56. Kuratorerne i **L. E. Iversens Konkursbo**
(Nellemann)

contra

Sognefoged **S. Iversen** og Tømmerhandler **H. Hansen** (Hansen)
ang. dç Indstævntes Protest mod den i Konkursboet skete Ud-
lodning.

G-jørding-Malt Herreders Skifterets Kjendelse
af 29 Januar 1879: I Henhold til alt Foranførte finder Skifte-
retten ikke tilstrækkelig Føje til at forandre det vedliggende
Udkast, og dette bliver derfor herved stadfæstet som 1ste Ud-
lodning.

Viborg Landsoverrettsdom af 6 September 1880: Den
paaankede første Udlodning i Boet bliver at omgiøre saaledes, at
der af det hele Beløb, der er Gjenstand for Udlodningen,
10,415 Kr. 87 Øre, indeholdes et Beløb af 6,124 Kr. 29 Øre,
der udelukkende tilfalder Citanterne, Sognefoged S. Iversen og

Tømmerhandler H. Hansen til Dækning forsaa vidt tilstrække kan, af den Del af deres Tilgodehavende ifølge deres ovennævnte Panteobligation paa 48,000 Ki', der ikke allerede er dækket ved Provenuet af Boets faste Ejendom, hvorefter det Tilbageblivende, 4,291 Kr. 58 Øre, bliver at anvende til Dækning af Boets personlige Kreditorer, derunder ogsaa Citanterne, forsaa vidt de ikke ere bievne fuldt dækkede i Forhold til Størrelsen af deres anerkjendte Fordringer i Boet. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat den daværende Ejer af Avlsgaarden Dorthesminde i Vejen Sogn tilligemed det derpaa opførte Dampteglværk L. E. Iversens Bo den 19 November 1877 var overgaaet til Konkursbehandling, blev Boets nævnte faste Ejendom stillet til offentlig Avktion i Henhold til Konditioner, der vare affattede af Kuratorerne og billigede af Kreditorudvalget, og i hvilke det blandt Andet var bestemt, at Kjøberen af Ejendommen, der solgtes uden Besætning og Inventarium, skulde overtage en saa stor Del af Boets Gjæld til den vest- og sønderjydske Kreditforening ifølge en Panteobligation af 2 Januar 1877, ved hvilken der var givet 1ste Prioritets Panteret i Ejendommen med Besætning og Inventarium for 57,000 Kr., som Bestyrelsen af bemeldte Forening vilde tilstede, samt — foruden inden visse korte Frister at betale Avktionsomkostningerne og de uforældede Renter af de ved Avktionen dækkede Prioriteter — indbetale til Kuratorerne det Overskydende af Kjøbesummen med en Trediedel i 11 Juni Termin 1878 og Resten i 11 December Termin s. A. for, — som det i Konditionerne hedder — at anvendes til Dækning af Prioritetsgjælden i det Omfang, som Avktionens Udfald tilsteder.

Ved den i Henhold til disse Konditioner den 7 Marts 1878 afholdte fjerde Avktion erklærede Citanten, Tømmerhandler H. Hansen i Ribe — der dels var anden Prioritets Panthaver i den faste Ejendom med Besætning og Inventarium for indtil 5000 Kr.,

dels havde tredje Prioritets Panteret i den faste Ejendom alene ifølge en af Fallenten den 11 April 1877 til hans Fader, Citanten Sognefoged S. Iversen udstedt og den 4 Maj næstefter thinglæst Obligation, ved hvilken der til Sikkerhed for 48,000 Kr. var givet Panteret i bemeldte Ejendom næstefter, som det hedder, forud heftende Gjæld til Beløb 61000 Kr., og af hvilken Obligations Paalydende Citanten Iversen havde transporteret 35000 Kr. med Ret til fortrinlig Dækning af Pantet til Citanten Hansen — at han vilde forlange sig Ejendommen udlagt for det højeste Avktionsbud, der udgjorde 75000 Kr., idet hans ommeldte tredje Prioritets Pantefordring ikke derved var bleven dækket, og Avktionen blev derpaa hævet. Den af Citanten Hansen saaledes erhvervede Ret til at blive Ejer af Ejendommen, overdrog han senere til en Trediemand, og af den ved Salget indvundne Kjøbesum, 75000 Kr., er der ydet første og anden Prioritets-havere fuld Dækning for deres Fordringer, der med Renter beløb sig til henholdsvis 57,712 Kr. 30 Øre og 4,756 Kr. 16 Øre, og af Resten er 868 Kr. 90 Øre betalt i Avktionsomkostninger og 11,662 Kr. 44 Øre afbetalt paa tredje Prioritetsgjælden.

Ved én den 25 og 26 Marts 1878 afholdt Løsøreavktion ere derhos de til Landejendommen henhørende Besætnings- og Inventariegenstande bortsolgte tilligemed andet Boet tilhørende Løsøre, hvorved der er indkommet ialt 13,040 Kr. 83 Øre, af hvilket Beløb 9,524 Kr. 24 Øre er Kjøbesummen for de ommeldte Besætnings- og Inventariegenstande, og naar herfra drages 1372 Kr. 24 Øre, som Andel i Omkostningerne ved Avktionen, bliver tilbage 8,152 Kr., der udgjør det egentlige Provenu af de pantsatte Besætnings- og Inventariegenstande.

I en den 7 November 1878 afholdt Skiftesamling fremlagde Skifteforvalteren Udkast til en første Udlodning, der navnlig forsaavidt angaar den ovennævnte Citanterne i Forening tilhørende Obligation paa 48000 Kr., gik ud paa, at der — efterat der var fradraget 20,035 Kr. 50 Øre, hvorfor der under en anden Post i Udkastet var beregnet Dividende — var paa den tilbagestaaende Gjæld afskrevet det ovenanførte ved Salget af den faste Ejendom indvundne Beløb 11,662 Kr. 44 Øre, og af det Beløb, som herefter endnu stod tilbage, 16,302 Kr. 6 Øre, var der beregnet den for alle Deltagerne i Udlodningen fastsatte ~~Dividende~~ der vilde tilfalde Citanterne eller navnlig Citanten Hansen 2717 Kr. 1 Øre foruden Renter fra 11 December 1877. Mod dette Udkast blev der af Citanterne fremsat forskellige Indsigelser og deriblandt navnlig den, at da første og anden Prioritets Panthavere ifølge deres Obligationer havde Pant ikke blot i Boets faste Ejendom, men ogsaa i Besætning og Inventarium, medens Citanterne, som meldt, alene havde Pant i den faste Ejendom, burde de to første Panthavere formentlig ikke fyldestgøres alene af Kjøbesummen for den faste

Ejendom, men derimod dækkes pro rata dels af denne dels af det ved Salget af Besætning og Inventarium indvundne Provenu, og de protesterrde derfor mod Udlodningen, forsaavidt den Andel af Provenuet for Besætning og Inventarium, der efter deres Formening burde have været anvendt til Dækning af første og anden Prioritets Panthavere, var indbefattet under den Sum, der skulde udloddes, hvilket efter Sagens Oplysninger var Tilfældet.

Disse Indsigelser ere imidlertid forkastede af Skifteretten, der den 29 Januar 1879 har stadfæstet det ommeldte Udkast som første Udlodning og denne Afgjørelse have Citanterne nu indanket for Overretten, hvor de, idet de iøvrigt have akviesceret ved Skifterettens Decision, have gjentaget deres nysnævnte Indsigelse mod at første og anden Prioritetshavere udelukkende dækkes af Provenuet for den faste Ejendom, og iøvrigt nedlagt en Paastand, der gaar ud paa, at Udlodningen omgjøres saaledes, at hvad der bliver tilbage af Kjøbesummen for den faste Ejendom, efterat første og anden Prioritets Panthavere ere dækkede pro rata dels af bemeldte Kjøbesum, dels af Provenuet for Besætning og Inventarium, anvendes til Fyldestgjørelse af Citanternes ommeldte Pantefor dring, forsaavidt tilstrække kan, og at Citanterne for Restbeløbet konkurrere med Boets øvrige Kreditorer. De Indstævnte, Kuratorerne i Boet, Sagførerne Therkildsen i Ribe og Schmith i Holsted, procedere derimod til Decisionens eller Udlodningens Stadfæstelse.

Forsaavidt nu de Indstævnte have villet gjøre gjældende, at Citanterne, efterat Boets faste Ejendom uden Indsigelse fra deres Side er bleven realiseret i Henhold til de ovenanførte Avktionskonditioner, ifølge hvilke Kjøbesummen skulde anvendes til Dækning af Prioritetsgjælden, forsaavidt den strakte til, maatte anses afskaarne fra at gjøre Indsigelse imod Kjøbesummens Anvendelse overensstemmende hermed, kan der ikke heri gives de Indstævnte Medhold, eftersom det ikke kan antages at have været tilsigtet ved Affattelsen af Avktionskonditionerne eller ved selve Avktionsalget at træffe nogen Afgjørelse af Retsforholdet mellem de forskellige Panthavere eller mellem disse og Boets øvrige Kreditorer med Hensyn til den Orden, hvori de skulde fyldestgjøres af Boet, hvad ogsaa vilde have ligget ganske udenfor Kuratorernes og Kreditorudvalgets Competence.

Hvad dernæst angaar Realiteten af Citanternes ommeldte Indsigelse og dertil knyttede Paastand, da maa det anses at følge af Forholdets Natur og Øjemedet med Konkursbehandlingen, at der burde have været givet første og anden Prioritets Panthavere forholdsmæssig Dækning i begge de Klasser af Gjenstande, dels den faste Ejendom, dels Besætning og Inventarium, som deres Panteret omfattede, idet den brugte Fremgangsmaade, hvorved de to første Prioritetshavere udelukkende ere bievne dækkede ved Provenuet af den faste Ejendom, har havt til

Følge, at den lovbestemte Konkursorden, der hjemler lovlige Pantefordringer Ret til Dækning af de Gjenstande, hvori de ere sikkrede ved Pant, forinden disse kunne komme de blot personlige Kreditorer tilgode, er bleven forrykket til Skade for Citanterne som tredie Prioritets Panthavere i den faste Ejendom og til Fordel for Boets personlige Kreditorer, der alene derved have kunnet opnaa, at de pantsatte Besætnings- og Inventarie-gjenstande ligesaavel som Boets upantsatte Ejendele kom dem tilgode.

Da nu første og anden Prioritets Panthavere, som meldt, allerede ere fuldt dækkede ved Hjælp af den faste Ejendom alene, hvad der ikke bliver Spørgsmaal om at omgjøre, bliver Følgen heraf, at det ved Salget af Besætning og Inventarium indvundne og i Boet tilstedeværende Beløb, forsaavidt det efter det Nysanførte burde have været anvendt til de to første Prioritetshaveres Fyldestgjørelse, udelukkende maa komme Citanterne tilgode, og dette Beløb udgjør — efter en pro rata Fordeling af de to første Prioriteters samlede Beløb paa Kjøbesummen for den faste Ejendom og paa Provenuet af de pantsatte Besætnings- og Inventarie-gjenstande — 6,124 Kr. 29 Øre.

Overensstemmende hermed vil den paaankede Udlodning blive at omgjøre, saaledes at kun det Beløb, der bliver tilbage, naar der fra hele den Sum, der er Gjenstand for Udlodningen, 10,415 Kr. 87 Øre, drages 6,124 Kr. 29 Øre, nemlig 4,291 Kr. 58 Øre bliver at anvende til Dækning af Boets personlige Kreditorer — derunder ogsaa Citanterne, forsaavidt de ikke ere bievne fuldt dækkede — i Forhold til deres anerkjendte Fordringer i Boet.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen her for Retteu fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 145.

Advokat Hindenburg

contra

Gotfredsine Hansen, Indsidder Anders Joh ansens

Hustru, (Defensor Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Tyveri.

Salling Herr eds thi ngs Dom af 10 Januar 1881: Tiltalte Godfredsine Hansen, ~~Indsidder~~ Johansens Hustru af Heden Mark, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkost-

ninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Groth Petersen, og Defensor, Prokurator Hoffmeyer, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Marts 1881: Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Lange, betaler Tiltalte Gotfredsine Hansen, Indsidders Anders Johansens Hustru af Heden Mark, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Salling Herreds Ekstraret hertil indankede, mod Tiltalte Gotfredsine Hansen, Indsidders Anders Johansens Hustru af Heden Mark, for Bedrageri og Tyveri anlagte Sag er hun ved egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have, medens hun i 1879 gik tilhaande paa Hedengaard, fra-stjaalet Pigen Johanne Kirstine Andersen sammesteds et For-klæde, af Værdi ca. 1 Kr., hvilket da henlaa aabenlyst i Meje-riet, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang, for hvilket Tyveri Tiltalte, der er født den 7 April 1856, og ikke funden forhen straffet, vil være at anse efter Straffelovens § 228.

Forsaavidt Sigtelsen derimod angaar Bedrageri, har Tiltalte vel vedgaaet at have af en Pengepung, der med dens Indhold, 15 Kr., af Pigen Ane Cathrine Johansen den 9 Maj f. A. midlertidigen var givet hende i Bevaring, svingagtigen tilegnet sig 50 Øre, men, da nysnævnte Pige har frafaldet Erstatning i denne Anledning, og Strafansvaret for dette Bedrageri i Medfør af Straffelovens § 254, saaledes maa anses at bortfalde, maa det billiges, at Tiltalte forsaavidt ikke ved Underretten er paalagt noget Strafansvar.

Da den Tiltalte ved samme Dom for det foromtalte Tyveri ikkjendte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes

passende, og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billigens, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 158. Advokat Hindenburg
 contra
 Jens Olesen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Bedrageri.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 28 Januar 1881: -
Jens Olesen af Lillehøjen i Hornsted Sogn bør at hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, saa udreder han Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1881:
Tiltalte Jens Olesen bør til Statskassen bøde 10 Kr. eller i Mangel af Bodens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Over-retten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 10 Kr. til hver. Den idømte Bode udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Jens Olesen af Lillehøjen, der under denne Sag tiltales for Bedrageri,

er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han har solgt 2 Geder, der ved tvende af Sognefogden i Hørmested Sogn den 4 og 5 Oktober f. A. foretagne Udpantningsforretninger vare udlagte til Fyldestgjørelse henholdsvis for resterende Kommuneskat for 2det og 3die Kvartal f. A. til Beløb 2 Kr. 20 Øre, og for resterende Kirketiende for 1879 til Beløb 1 Kr. 75 Øre, foruden Udpantningsgebyrerne.

* Tiltalte har forklaret, at han solgte Gederne, der ere vurderede til 5 Kr. Stykket, for at blive i Stand til at betale de nævnte Restancer, hvilket han dog først har gjort efterat der, da Sognefogden havde gjort Anmeldelse om det Passerede, var indledet offentlig Undersøgelse imod ham, i hvilken Henseende han til Undskyldning har anført, at han er daarlig til at gaa, og at Sognefogden ikke henter Pengene hos ham.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1811 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Kr. eller i Mangel af Sammes fulde Betaling simpelt Fængsel i 2 Dage; han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 10 Kr. til hver.

Onsdagen den 8 Juni.

Nr. 152.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Christiane Mikkeline Cathrine Mikkelsen

(Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Randers Kjøbstads Ekstrarets Dom af 4 Marts 1881 : Tiltalte, Arrestantinden Christiane Mikkeline Cathrine Mikkelsen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og desuden betale i Erstatning til Petrea Henriksen 2 Kr. 50 Øre og til Jens Christian Nielsen 205 Kr. 54 Øre. Saa bør hun og udrede alle Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Jacoby, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 1 Juli 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretaarer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 17.

Onsdagen den 8 Juni.

Nr. 152. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Christiane Mikkelline Cathrine Mikkelsen (Defensor Halkier),

Viborg Landso ver rets Dom af 4 April 1881: Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neck elmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes hun at maatte anses efter Straffelovens § 230, 1ste Led og § 275 jfr. § 268. Straffen bliver at bestemme til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. 1 Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Overrettsdommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christiane Mikkelline Cathrine Mikkelsen bør
hensættes til Forbedringshusarbejde i .et Aar.
Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at
stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-
talte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat
Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tillaes Arrestantinden Christiane Mikkeline Ca-
thrine Mikkelsen for Tyveri og Falsk.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun under sin Tjeneste i afvigte Efteraar hos Skovfoged Jessen af Fousingø har til forskjellige Tider af uaflaasede Gjemmer tilvendt sig endel hendes Husbond og dennes Hustru tilhørende Gjenstande, navnlig et Par Damestovler, et Slør, Manchetter og Strømper, forskjellige Fødevarer, Værktøj, Fiskeredskaber m. m., hvilke Gjenstande, — der af Bestjaalne ansattes til en Værdi af 20—30 Kr. — hun indpakkede i 3 Pakker og mellem Jul og Nytaar bragte til en Husmand med Anmodning om, at han vilde besørge dem afsendt med Posten, hvilket imidlertid ikke skete, da han fattede Mistanke og bragte Pakkerne tilbage til hende, der skjulte dem i et Skab, hvor de bleve fundne af Bestjaalne, og tillige stjaalet en til 20 Kr. vurderet hvid Kjole, der tilhørte Jessens Hustru og henlaa i en utillukket Kurv paa Loftet, hvilken Kjole blev funden i Arrestantindens Besiddelse, efterat hun var bleven anholdt. Paa samme Maade er det godtgjort, at hun, der Natten mellem den 8 og 9 Januar d. A. havde faaet Natteløgis i Værelse sammen med Tjenestepigen Petrea Henriksen i Randers, har af dennes aflaaede Kommode, som hun aabnede med den til samme hørende Nøgle, der laa i Vinduet, stjaalet 50 Øre samt en Krave og et Par Manchetter, hvilke Gjenstande, der af Bestjaalne angives til en Værdi af 2 Kr., Arrestantinden vil have brændt af Frygt for Opdagelse. Ligeledes har Arrestantinden vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at hun den 12te s. M. under et Ophold i sin Stedfaders Hjem har af sin Moders uaflaasede Kommodeskuffe taget en hendes Broder Jens Christian Nielsen tilhørende Kontrabog med Viborg Sparekasse, med hvilken hun den 14de næstefter indfandt sig i bemeldte Pengeinstitut, hvor hun i Henhold til de for samme gjældende Vedtægter, ifølge hvilke Kontrabøgernes Paalydende, naar ikke særlige Kauteler ere truffne, udbetales til Bøgenes Ihændehevare, fik Kontrabogens Paalydende 196 Kr. samt de paaløbne Renter, 9 Kr. 54 Øre, udbetalte, efterat hun i Sparekassens Kvitteringsbog havde kvitteret for Modtagelsen af Pengene med det opdigtede Navn Anna Jørgensen, hvilket Navn hun benyttede, da hun ikke turde opgive sit eget Navn. Den største Del af disse Penge brugte hun straks til Indkjøb af Klædningsstykker og Pynt, hvorhos hun, der have Pengene løse i Lommen, vil have tabt et større Beløb, saa at hun, da hun Dagen efter blev anholdt, ikkun var i Besiddelse af 7 à 8 Kr.

Af de Bestjaalne har Skovfoged Jessen imod Udlevering af den ovennævnte hvide Kjole frafaldet Krav paa Erstatning; derimod have Petrea Henriksen og Jens Christian Nielsen paa-staaet sig tilkjendte i Erstatning henholdsvis 2 Kr. 50 Øre og 205 Kr. 54 Øre, hvad Arrestantinden ikke har fundet Noget at erindre imod.

Medens Arrestantindens anførte Forhold ved at underskrive i Sparekassens Kvitteringsbog med et opdigtet Navn ikke skjønnes at kunne tilregnes hende som Falsk, idet det navnlig efter hendes Forklaring maa antages, at hun har vidst, at hun efter Sparekassens ovenmeldte Vedtægter ligesaa godt kunde faa det paa den stjaalne Sparekassebog indestaaende Beløb udbetalt, naar hun kvitterede for Samme i eget Navn, og saaledes alene har benyttet det fingerede Navn for at skjule sit Tyveri, vil hun, der er født den 16 December 1860 og ved Højesteretsdom af af 27 Juni 1879 har været anset efter Straffelovens § 229 Nr. 3 og § 228, kfr. tildels § 37, med Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, derimod for sit øvrige under Sagen oplyste Forhold være at anse for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og da Underretsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning til Petrea Henriksen og Jens Christian Nielsen samt om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.

Nr. 154. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 forhenv. Brandfoged Peder Christian Balle
 (Defensor Levinsen),

der tildales for urigtig Førelse af Brandfogedprotokollen, Efter-skrivning af Andenmands Navn og Unladelse af at holde de befalede Brandsyn.

Morsø Herreds Ekstrarets Dom af 2 Februar 1881: Tiltalte, forhenværende Brandfoged, Gaardmand Peder Chr. Balle i Tødsø bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned, samt bøde til Morsø Herreders Politikasse 50 Kr., men bør forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Bendix, og Defensor, Sagfører Gamborg, med 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfasrd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Marts 1881: Tiltalte Peder Christian Balle bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Ak-tionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og

derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens	Dom	bør	ved	Magt	at	stande.
I Salarium for	Højesteret	betaler	Tiltalte	til		
Højesteretssagfører	Bagger	og	Advokat	Levinsen		
30 K roner	til	hver.				

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales forhenværende Brandfoged, Gaardmand Peder Christian Balle for urigtig Førelse af Brandfogedprotokollen, Efterskrivning af Andenmands Navn og Unladelse af at holde de befalede Brandsyn.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der var Brandfoged i Bjørndrup Brandfogedkreds i Tødsø Sogn i Aarene 1877 til 1879, ikkun i det første Aar har holdt de befalede halvaarlige Brandsyn, men derefter blot i Efteraaret 1878 har paabegyndt Brandsyn uden dog at fuldføre det og iøvrigt aldeles ikke afholdt Brandsyn i Aarene 1878 og 1879, samt at han, forinden lian afleverede Brandbogen til sin Eftermand i Brandfogedbestillingen, har, for at give det Udseende af, at Brandsyn var foretaget til de lovbestemte Tider, under Rubrikken „naar visiteret⁴⁴ i bemeldte Protokol anført Datoerne 16 April og 22 November 1878 samt 27 Maj og 12 December 1879 — uden dog at udfylde de øvrige Rubrikker, hvori skulde anføres Beretning om de visiterede Steders Tilstand m. m. — og paa alle fire Steder underskrevet denne urigtige Tilførsel foruden med sit eget Navn som Brandfoged tillige med Brandsynsvidnerne Peder Chr. Christensen og Peder Thomsens Navne uden disses Vidende og Villie.

Tiltalte har til sin Undskyldning anført, at han „ikke var klog paa⁴⁴ sin Bestilling og, skjøndt han vidste, dels at han var pligtig at foretage Brandsyn to Gange om Aaret — hvad Brandsynsvidnerne desuden maa antages at have mindet ham om — dels at han bevidnede noget Urigtigt, dog ikke tænkte over, at han gjorde noget Strafbart ved hine Tilførsler i Brandbogen, der efter hans Formening ingen Skade kunde medføre,

samt at han mente, at han ikke maatte levere Protokollen fra sig uden i udfyldt Stand.

For at have undladt at foretage de i Lov af 2 Marts 1861 § 44 paabudte halvaarlige Brandsyn, for hvilken Undladelse der ikke i bemeldte Lov findes fastsat nogen særskilt Straf, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 143 jfr. § 144 og for at have gjort urigtige Tilførsler til Brandbogen efter samme Lovs §134 jfr. § 144, hvorhos han, der har erkjendt, at han vidste, at han ikke maatte efterskrive Andres Navne og ikke kan have været uvidende om at han ved at underskrive med Brandsynsvidnernes Navne begik en Ulovlighed for derved at skjule sin Forsømmelse, for sine Forhold i denne Henseende vil være at anse efter Straffelovens § 270, og den Straf, som Tiltalte, deller født i Aaret 1847 og ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, i det Hele har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne fastsættes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Nr. 157.

Advokat Klubien

contra

Niels Peder Sørensen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Grenaa Kjøbstads, Nørre og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 28 Februar 1881: Tiltalte Niels Peder Sørensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage og betale i Erstatning til Helanius Marius Nielsen 305 Kr. 1 Øre samt Beløbet af Distriktslæge Poulsens og Læge Neergaards Honorarer for den Helanius Marius Nielsen ydede Lægehjælp i Anledning af de ham af Tiltalte tilføjede Legemsbeskadigelser. Saa bør Tiltalte og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Lunøe, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller, 8 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landso verrets Dom af 4 April 1881: Tiltalte Niels Peder Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Helanius Marius Nielsen 300 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms

lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. ISalarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Peder Sørensen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, da han den 15 Oktober f. A. om Natten deltog i en Legestue i Enslev, og i Gaarden til det Sted, hvor Legestuen holdtes, traf den 13aarige Helanius Marius Nielsen, som en anden Karl havde jaget ud af Legestuen, fordi han havde frataget en tilstedeværende Kagekone 35 Øre, og givet ham et Par Slag herfor, har derefter, som han angiver i noget beruset Tilstand, mishandlet den nævnte Dreng med Næveslag og Spark, idet han navnlig løftede Drengen op og atter kastede ham ned paa Jorden samt sparkede ham paa Armene, hvorefter han forlod Drengen liggende paa Jorden.

Ved en Dagen efter Mishandlingen foretagen Lægeundersøgelse af Drengen befandtes den venstre Albue at være af Led og tillige et Brud af Ben i Albueleddet og ifølge en den 26 Januar sidstleden udstedt Lægeattest var denne Læsion da vel forsaavidt helbredet, som der var god Bevægelighed i Albueleddet og Kræfterne i Armen meget tiltagne; men da Drengen paa Grund af det antagne Brud af et af Albueleddets Ben endnu dengang ikke kunde fuldstændig bøje Armen eller strække den helt ud, ansaa Lægen det for sandsynligt, at han aldrig vil blive aldeles fuldstændig istand hertil, medens Lægen dog tillige antog, at han vil faa ligesaa mange Kræfter i Armen som forhen, saa at Brugen af denne ikke i væsentlig Grad vil være formindsket.

Den mishandlede Drengs Fader har under Sagen paastaet Tiltalte tilpligtet at betale den Søn under hans Sygeleje i omtrent 8 Uger ydede Lægehjælp foruden et Beløb af 5 Kr. 1 Øre, som han har udgivet til Lægemedler, samt derhos at udrrede et Beløb af 300 Kr. i Erstatning for Udgifterne ved Sygelejet og for Lidelse og Forringelse af Arbejdsdygtighed,

imod hvilken Paastand Tiltalte har erklæret ikke at have Noget at indvende.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1861 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede i Erstatning til Skadelidte et Beleb, der findes i det Hele at kunne fastsættes til 300 Kr.

Torsdagen den 9 Juni.

Nr. 148.

Advokat Levinsen

contra

Jacob Hansen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 204.

Nørring-Tørrild Hereders Ekstraretsdom af 12 November 1880: Tiltalte Jacob Hansen af Branduhre Mark bør hensættes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Erstatning til Husmand Jens Jensen af Branduhre Mark bør Tiltalte betale 300 Kr. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, deriblandt til Distriktslæge Feilberg i Riis 44 Kr. og i Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Borch, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Januar 1881: Tiltalte Jacob Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa udreder han og i Erstatning til Husmand Jens Jensen af Branduhre Mark 500 Kr. samt endvidere Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Vom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa

Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jacob Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 40Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Jacob Hansen i Henhold til Straffelovens § 204.

Efter Sagens Oplysninger traf Tiltalte den 29 Marts f. A., da han var gaaet over paa sin Nabos, Husmand Jens Jensens Mark for at jage sine Faar, der vare løbne derover og gik sammen med Jens Jensens Faar, tilbage, denne og hans Hustru Lene Christensen ifærd med at jage efter Faarene, og det kom da til Haandgribeligheder mellem Tiltalte og Jensen, hvorunder denne, der efter hvad der under Sagen er oplyst alt i længere Tid forinden, uden at vide det, havde været blind paa det højre Øje, som Følge af uhelbredelig graa Stær, som det maa antages, ved et ham af Tiltalte tilføjet Slag fik sit venstre Øje saaledes beskadiget, at han ikke kunde se med det og maatte ledes hjem af sin Hustru.

Da Distriktslægen den 1 April næsteften undersøgte Øjet, fandt han efter en under Sagen fremlagt Erklæring Synsevnen fuldstændig tabt, som Følge af de Øjet tilføjede betydelige Læsioner, idet det var uimodtageligt for ethvert Lysindtryk, og det lod sig ikke da afgjøre, hvorvidt noget af det tabte Syn vilde kunne gj en vindes. Jensen blev derefter for Brande Kommunes Regning indlagt paa en Øjenlæges Klinik i Horsens, hvor han forblev fra 5 April til 15 Maj f. A., og ifølge den af Øjenlægen afgivne Erklæring fandtes ved Undersøgelsen en Rift i Øjets Hinder og Krystallindsen forrykket fra sin Plads samt en betydelig Blødning i Øjets Indre; ved Jensens Udskrivning var den ved Læsionen fremkaldte Betændelse hovedsagelig hævet, men Synsevnen var næsten fuldstændig tabt og vilde efter Øjenlægens Formening ikke komme igjen. Øjet bedredes dog senere over Forventning saaledes, at Jensen ifølge en Erklæring fra Distriktslægen af 26 Oktober f. A. nu ved Hjælp af stærkt Brillglas eller en Loupe kan tælle Fingre i lidt over en Alens Afstand og kan kjende Folk og se Gjenstande temmelig tydeligt i nogle faa Alens Afstand; han kan endvidere nu se tilstrækkeligt

til at kunne retirere sig uden Hjælp og til at kunne fortjene Noget ved at samle Klude, i hvilken Henseende bemærkes, at det er oplyst, at han har erholdt Pas som Kludesamler. Det hedder dog i Erklæringen, at da baade Regnbuehinden og Krystallindsen mangle paa det venstre Øje og der findes en Del Uklarheder i Glaslegemet, vil hans Synsevne altid blive meget mangelfuld og neppe yderligere kunne forbedres. Øjet vil derhos let være udsat for Tilbagefald af Betændelser, der ville kunne have meget alvorlige Folger.

Tiltalte, der først benægtede ved den omhandlede Lejlighed at have slaaet Jensen, har senere forklaret, at da denne vilde slaa ham med en Fyrretræs Kjæp, han holdt i Haanden, tog han fat i Kjæppen, og da Jensen derefter, idet han slap den, vilde give ham en „Lussing“, stødte han med sin ene knyttede Haand uden at ville gjøre ham nogen alvorlig Skade efter hans Ansigt i den Hensigt at træffe ham, som han har udtrykt sig, „paa Snuden“; da Jensen imidlertid drejede Hovedet for at undgaa Stødet, traf dette en anden Del af Ansigtet og muligt det beskadigede Øje. Jensen og hans fornævnte Hustru have vel afgivet en herfra væsentlig afvigende Forklaring, hvorefter Tiltalte uden Anledning tog fat i Kjæppen for at rykke den fra Jensen, og derefter rev denne overende samt, idet Jensen drog ham med i Faldet, medens de laa paa Jorden tilføjede ham flere Slag i Ansigtet og navnligt i Øjet; men der findes dog efter Omstændighederne ikke Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring, hvorefter der imidlertid ikke er Grund til at tvivle om, at han har tilføjet Jensen den ommeldte Beskadigelse af Øjet, der efter Distriktslægens Erklæring maa antages at kunne være bevirket ved et enkelt Slag med knyttet Haand, naar dette er ført med betydelig Kraft.

Tiltalte, der er født i Aaret 1848 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil for sit anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i en Maaned, hvorhos han efter de derom under Sagen nedlagte Paastande vil have at udrede til Jens Jensen Erstatning for Næringstab, Lidelser og vedvarende Beskadigelse af Øjet, samt endvidere for Udgifterne ved hans Helbredelse og ved hans og Families Underhold, medens han laa under Lægebehandling — hvilke Udgifter, der ere opgjorte til 292 Kr. 76 Øre, ere afholdte af Brande Kommune, hvis Bestyrelse imidlertid har meddelt Jensen Bemyndigelse til at oppebære ogsaa denne Del af Erstatningen og vil Erstatningen i det Hele kunne fastsættes til 500 Kr.

Nr. 160.

Advokat Levinsen

contra

Christen Christensen med Tilnavn Stræde og Hustru
Kirsten Madsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Ringkjøbing Kjøbstads Ekstrarets Dom af 21 Januar 1881: De Tiltalte, Christen Christensen, kaldet Stræde, og hans Hustru Kirsten Madsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 6 Dage, Sidstnævnte i 4 Dage, samt En for Begge og Begge for En udrede Aktionsomkostningerne og derunder Salær til Aktor, Prokurator Bagge, 10 Kr., og til Defensor, Kammerraad, Prokurator Krarup, ligeledes 10 Kr. Saa bør og det Tiltalte Christen Christensen meddelte Borgerskab som Gjæstgiver i Ringkjøbing være forbrudt. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Marts 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for hver af de Tiltalte, Gjæstgiver Christen Christensen med Tilnavn Stræde og hans Hustru Kirsten Madsen bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Levinsen og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gjæstgiver Christen Christensen med Tilnavn Stræde og hans Hustru Kirsten Madsen for Overtrædelse af Straffelovens § 182. — Ved de Tiltaltes egne med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelser er det tilstrækkeligt godtgjort, at de, der paa Grund af Kirsten Madsens Sygdom trængte til Hjælp i det af dem drevne Gjæstgiveri og Beværtning i Ring-

kjøbing, bleve enige om at fæste en Pige, som tillige ved at indlade sig med Gjæsterne og drive Utugt med dem, skulde foranledige, at der blev større Søgning i Beværtningen, hvorefter Tiltalte Christensen forskaffede sig fra Fredericia en Pige, om hvis Løsagtighed han havde faaet Kundskab, og at bemeldte Pige, som efter at have tiltraadt sin Tjeneste hos de Tiltalte, af Tiltalte Kirsten Madsen blev opfordret til at gaa til Dans og ned paa Banegaarden for at blive bekendt og trække Mandfolk til Huset, derefter i et Tidsrum af c. 10 Dage i Slutningen af forrige Aar med de Tiltaltes Vidende og Samtykke i deres Hjem lod sig af Gjæsterne bruge til Utugt, hvorved disse af Pigen foranledigedes til at rekvirere Drikkevarer, som de Tiltalte, fik Betaling for, medens de iøvrigt ikke paa anden Maade havde nogen Fordel af den af Pigen bedrevne Utugt. Da denne — som de Tiltalte have udtrykt sig — imidlertid gjorde det for grovt og navnlig strax berusede sig og Tiltalte Christensen ogsaa havde faaet en privat Advarsel af Politimesteren, henvendte Christensen sig til Politiet for at blive Pigen kvit.

For det ovennævnte Forhold ville de Tiltalte, der ere fødte, Christensen i Aaret 1843 og hans Hustru i Aaret 1840, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, være at anse efter Straffelovens § 182 2det Led, og findes deres Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver, og med denne Forandring i Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til lige Fængsel for Tiltalte Christensen i 6 Dage og for Tiltalte Kirsten Madsen i 4 Dage, vil denne Dom, mod hvis Bestemmelser om Forbrydelsen af Førstnævntes Borgerskab som Gjæstgiver i Ringkjøbing i Henhold til Lov 23 Maj 1873 § 9 in fine samt om Aktionens Omkostninger Intet findes at erindre, være at stadfæste.“

Tirsdagen den 14 Juni.

Nr. 153. Højesteretssagfører Asmussen
som Bestyrer af Ejendommen Matr.-Nr. 153 i Frimands
Kvarter her i Staden (Selv)

contra

Krigsassessor Knutzen m. Fl. (Højesteretssagf. Hansen)
angaaende Udsættelse af Restaurations- og Dandselokalerne i
Phoenix.

Kongens Fogeds Kjendelse af 23 April 1881: Den
begjærte Udsættelsesforretning vil kun være at fremme i det Om-
fang som ovanført.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanten maa anses at have været beføjet til i Medfør af Lovens 1—6 — 19 at indstævne den af ham paaankede Fogedkjendelse af 23 April d. A. umiddelbart til Højesteret, hvor der efter Proceduren alene er Spørgsmaal om Kjendelsens Forandring eller Stadfæstelse, forsaavidt den gaar ud paa at nægte den af Citanten' begjærte Fogedforretning Fremme med Hensyn til de i samme nævnte Dandse- og Restaurationslokaler, navnlig ligeoverfor Indstævnte H. Rasmussen, hvem de Medindstævnte Knutzen og Hustru havde overleveret Nøglerne til disse Lokaler. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Indstævnte H. Rasmussen ved Skjøde af 12 September 1879 overdrog den ham tilhørende Ejendom Nr. 13 i Store Helligejststræde — i hvilken han i en Række af Aar havde afholdt offentlig Dands i Henhold til ham dertil af Politiet meddelte Tilladelser, der aarligen ere bievne fornyede, senest under 10 Januar sidstleden for indeværende Aar, og i Forbindelse dermed havde drevet Beværtning — til sine 8 Børn, blandt Andet paa Vilkaar, at han, saalænge han levede, forbeholdt sig at lade Ejendommen bestyre, mod at der for Indtægter og Udgifter aflagdes Regnskab, og at han erholdt Halvdelen af Ejendommens Nettooverskud, medens den anden Halvdel skulde fordeles i lige Dele imellem Kjøberne. Ved en Overenskomst af 12 Maj f. A. med disse gav han imidlertid Afkald paa den ham saaledes tilkommende Ret til at lade Ejendommen bestyre og erholde Halvdelen af dens Nettooverskud, medens han, som det hedder, indtil videre forbeholdt sig den ham meddelte Bevilling til at afholde offentlig Dands i Ejendommen, saaledes at han forpligtede sig til at overdrage den til dem, som af Ejerne dertil maatte udses, naar han saa, at Ejendommen forvaltedes ordentlig under den ny Administration.

Til Vederlag for dette Afkald skulde der blandt Andet af Ejerne svares ham til hans Dødsdag en aarlig Afgift af 4500 Kr., der dog i det Tilfælde, at den Bedrift, hvortil han som nævnt havde Bevilling, af Grunde, hvorover Ejerne ikke vare raadige, maatte standse i længere Tid, skulde nedsættes til det Halve. Derefter meddelte Ejerne under 27 September f. A. Citanten Fuldmagt til at bestyre Ejendommen, og denne har senere udlejet blandt Andet de ovennævnte Lokaler til en Trediemand.

Indstævnte H. Rasmussen har nu støttet sin Protest mod Citantens Begjæring om Indsættelse i disse Lokaler paa, at der skulde tilkomme ham en Ret til Besiddelse eller dog Medbesiddelse af dem, idet det af ham i Overenskomsten af 12 Maj f. A. tagne Forbehold skulde gaa ud paa, at han

fremdeles skulde drive den hidtil i Ejendommen udøvede Næring med at afholde Dands og den dertil knyttede Beværtning. Men heri kan der ikke gives ham Medhold. Under den af ham ved Skjødet forbeholdte, men ved Overenskomsten til Fordel for Ejerne frafaldne Ret til at bestyre Ejendommen maatte nemlig være indbefattet ogsaa Udøvelsen af den omhandlede Næring, idet han har erkjendt, at Indtægten af denne Næring var indbefattet under det Nettoverskud af Ejendommen, som ifølge Skjødet skulde deles mellem ham og Ejerne. Derhos kan det ikke antages at have været Parternes Mening, at Ejerne skulde paatage sig en fast aarlig Udbetaling til ham af en saa betydelig Størrelse, som Overenskomsten angiver, naar Driften af hin Næring, paa hvilken Ejendommens Indtægter efter det Oplyste maa antages væsentligt at bero, skulde være fuldstændig overladt Indstævnte Rasmussen, saaledes at han alene var raadig over, hvilket Udbytte, der kunde indvindes deraf — hvorhos endelig en senere af Ejerne og Indstævnte Rasmussen underskrevet Overenskomst af 27 September f. A., ifølge hvilken de Medindstævnte Knutzen og Hustru skulde fraflytte Lokalerne til April Flyttedag 1881, gaar ud fra, at Ejerne fra den Tid selv eller ved en af dem antagen Lejer skulde benytte Lokalerne. Idet herefter Meningen med Overenskomsten af 12 Maj f. A. maa antages at have været den, at Driften af Næringen skulde gaa over fra Indstævnte Rasmussen til Ejerne, kan det af ham tagne Forbehold af hans Bevilling til at afholde Dands ikke medføre nogen Ret for ham til Besiddelse eller Medbesiddelse af de Lokaler, hvori Næringen drives, og det kan derfor ikke være til Hinder for, at Ejernes Paastand om Indsættelse deri tages til Følge overfor ham, idet han herved selvfølgelig ikke afskæres fra den Adgang til hine Lokaler, som, forsaavidt der drives Dands deri i Henhold til den ham meddelte Tilladelse, maatte tilkomme ham for at føre det fornødne Tilsyn og i det Hele varetage sit Tarv som Indehaver af Tilladelsen. Som Følge af det Anførte findes den af Citanten overfor Indstævnte H. Rasmussen begjærte Fogedforretning at maatte nyde Fremme. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi k j e n d e s for Ret:

Den af Citanten overfor Indstævnte H. Rasmussen begjærte Fogedforretning bør nyde Fremme. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kr.

Den indankede Kjendelses Præmisser lyde saaledes: „Forsaa- vidt angaar den af Rekvisiti beboede Beboelseslejlighed, som det er in confesso, at de endnu ej have fraflyttet, vil Forretningen være ~~af Hensende i Beboer~~ hold til den afsagte Kjendelse.

— gaar de omhandlede Restaurations- og Dandselokaler, skjønnes ikke rettere, end at Rekvisiti maa anses som allerede havende fraveget Besiddelsen af samme, saa at der altsaa ej mere kan være Tale om at udsætte dem, hvorpaa Rekvisitionen alene gaar ud, og paa Grundlag af Overenskomsten af 27 September f. A. alene har kunnet gaa ud.

Forsaa vidt dernæst Rekvirenten nu under Proceduren har udvidet sin Paastand derhen, at Udsættelsesdekretet ogsaa rettes imod Intervenienten H. Rasmussen, der for Tiden maa betragtes som faktisk Besidder af de omhandlede Lokaler, vil denne Paastand ej kunne tages til Følge, idet bemeldte Rasmussens hele, mellem Parterne omdisputerede, Retsstilling til de omhandlede Lokaler, efter Alt hvad der foreligger, er af en saa tvivlsom Natur, at Fogedretten ej kan finde sig beføjet til at præjudicere den for den ordinære Ret henhørende Afgjørelse af samme ved en Udsættelsesforretning, være sig uden eller mod Sikkerheds- stillelse.

*Fogedkjendelse af 22 April 1881: „Forsaa vidt den imod nærværende Forretnings Fremme fremsatte Protest er støttet paa, „at Rekvirenten optræder som Befuldmægtiget for samtlige 8 Ejere imod den ene af disse, og at Ingen kan procedere imod sig selv“, maa det bemærkes, at Rekvirentens Rekvisition Intet indeholder om, for hvor mange Ejere han optræder og navnlig ikke, at han optræder for Rekvisita, hvorimod han støtter sin Beføjelse i den omhandlede Henseende paa sin Egenskab af Bestyrer i Ejendommen Nr. 13 i Helliggeiststræde ifølge den ham den 27 September f. A. meddelte uigjenkaldte Fuldmagt, en Stilling, han selvfølgelig maa være berettiget til at hævde lige overfor Enhver — ogsaa de enkelte Fuldmagtsgivere — saa længe Fuldmagtsforholdet staar ved Magt.

Heller ikke findes der at kunne tages Hensyn til den fremkomne Protest af de forøvrigt til Støtte for samme anførte Grunde. Hvilket nemlig end det Besiddelses- og Brugsforhold maatte være, hvori Rekvisita staar til de af hende beboede og benyttede Lokaler, er det i alt Fald givet, at hun ved den fremlagte Overenskomst af 27 September f. A., — i hvilken Rekvisita forøvrigt selv kalder dette Forhold et Lejeforhold — har forpligtet sig til at fravige dette Forhold til April Flyttedag 1881; og forsaa vidt Protesten ogsaa er fremsat paa Intervenienten Rasmussens Vegne — der forøvrigt ligeledes er Medunderskriver af bemeldte Overenskomst og som saadan selv har erkjendt

Fru Knutzens omhandlede Besiddelses- og Brugs-Forhold som et Lejeforhold — bemærkes, at Rekvisitionen aldeles ikke er rettet imod ham, hvis mulige Ret der overhovedet ved nærværende Forretning ej er Tale om at præjudicere.

Nr. 67. Redaktør C. Nielsen, Redaktionssekretær
 Wille in. Fl. (Ingen)
 contra
 Redaktør Alfred Bjørnbak (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig Jade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 15 Juni.

Nr. 57. Gaardejer **Anders Peder Andersen**
 (Højesteretssagfører Bagger)
 contra
 Sagførerne **Thorsen og Lund** som Mandatarier for **N. P. Pedersen** af Kasted (Advokat Levinsen)
 angaaende Betaling af 5039 Kr. 89 Øre.

Frijsenborg-Faurskou Birks Gjæsterets Dom af 15 Juni 1880: Indstævnte Gaardejer Anders P. Andersen af Hadsteen bør for Citanterne, Sagførerne Thorsen og Lund som Mandatarier for N. P. Pedersen af Kasted, deres Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 November 1880: Indstævnte, Gaardejer Anders Peder Andersen, bor til Citanterne,

Sagførerne Thorsen og Lund som Mandatarier for N. P. Pedersen, betale 5039 Kr. 89 Øre. med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 23 Marts 1880 indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der forelægges Overretssagfører Rye en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 20 September d. A. for Overretten fremlagte Indlæg, der ikke er behørig stemplet. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Ved Mageskiftekon trakt af 20 Marts 1878, der fuldbyrdedes ved Skjøde af 12 Juli s. A., thinglæst den 17 Avgust næstefter, afhændede N. P. Pedersen, nu af Kasted, til Indstævnte Gaardejer Anders Peter Andersen af Hadsten to Ejendomme Matr.-Nr. 42 og 45 a af Aarhus Kjøbstads Grunde, blandt Andet paa Vilkaar, at Indstævnte skulde, som det hedder i Kontrakten, overtage og forrente samt uden Udgift og Ansvar for N. P. Pedersen tilsvare de paa Ejendommen hvilende Prioriteter, deriblandt en Kjøbmand Meden tilhørende Prioritet i Matr.-Nr. 42 til Beløb 6200 Kr., hvilken Pantefordring, efter i Juni Termin s. A., overensstemmende med den derfor udstedte Obligations Indhold at være nedbragt til 5700 Kr., af bemeldte Meden den 21 Juni næstefter blev transporteret til Kjøbmand Hans Frandsen i Aarhus.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 8 Juli 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). KJebenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 18.

Onsdagen den 15 Juni.

Nr. 57. Gaardejer Anders Peder Andersen
(Høiesteretssagfører Bagger)
contra

Sagførerne Thorsen og Lund som Mandatarier for N. P.
Pedersen af Kasted (Advokat Levinsen)

Da de i Obligationen betingede Renter af 5 pCt. aarlig og det stipulerede halvaarlige Afdrag af 500 Kr. ikke bleve betalte i Juni Termin f. A., lod bemeldte Frandsen efter foretaget Udlæg i den pantsatte Ejendom denne, der maa antages imidlertid at være bleven tilskjødet en ustævnt Trediemand, stille til offentlig Avktion til Fyldestgjørelse af sin Pantefordring stor til Rest 5200 Kr. med Rentei og Omkostninger, og da det højeste Bud ved den den 26 November f. A. afholdte tredie Avktion over Ejendommen kun beløb 7050 Kr., begjærede Frandsen Avktionen hævet for at lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden, hvorefter han den 2 Januar sidstleden udtog Klage til Forligskommissionen mod ovennævnte N. P. Pedersen, der i Forbindelse med en tidligere Medejer af den paagjældende Ejendom var solidarisk Meddebitor efter den ommeldte Panteobligation, til Indrivelse af sammes Restbeløb med Fradrag af det Beløb 160 Kr. 11 Øre, som det højeste Avktionsbud udgjorde udover den forud for den paagjældende Pantefordring i Ejendommen prioriterede Gjæld eller 5039 Kr. 89 Øre med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra 26 November f. A., og efterat der forgjæves var af Kommissionen mæglet Forlig mellem Parterne, traf disse underhaanden en Overenskomst angaaende deres ommeldte Mellemværende, hvorom Frandsen den 21 Februar sidstleden meddelte den udtagne Forligsklage en Paategning af det Indhold, at den i Klagen ommeldte Obligation med dens deri opgjorte Paalydende var indfriet af N. P. Pedersen, hvorhos han under 7 Maj d. A. gav

Obligationen en Paategning om at lian var fyldestgjort for sin Fordring efter samme og at Obligationen følgelig kunde udslettes af Pantebogen. Under nærværende Sag have nu Citanterne, Sagførerne Thorsen og Lund i Aarhus, som Mandatarier for tidnævnte Pedersen, under Paaberaabelse af den ved ham saaledes skete Indfrielse af den omhandlede Pantegjæld, ved Gjæsteretten sagsøgt Indstævnte til at betale sig i deres nævnte Egenskab det foranførte Beløb af 5039 Kr. 89 Øre med 6 pCt. aarlig Rente deraf fra den 26 November f. A. indtil Betaling sker, og da Indstævnte ved Gjæsteretsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale, have disse nu indanket Sagen her for Retten, hvor de have gjentaget deres anførte Paastand, medens Indstævnte procederer til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse.

Ved Mageskiftekontrakten af 20 Marts 1878 — hvis Bestemmelser i saa Henseende ikke kunne antages at være bortfaldne, fordi de ikke ere gjentagne i det senere Mageskifteskjøde, — maa Indstævnte anses at have paataget sig et personligt Ansvar ligeoverfor Pedersen for at dennes Gjæld til Meden skulde blive overført paa anden Debitor eller indfriet uden Udgift for Pedersen, og der kan derfor ikke gives Indstævnte Medhold, naar han har villet gjøre gjældende, at Berigtigelsen af den ommeldte Gjæld maatte være ham, der ikke længere er Ejer af den pantsatte Ejendom, uvedkommende, og da der ved de ovennævnte af Frandsen henholdsvis under 21 Februar og 7 Maj d. A. udstedte Kvitteringer — hvis Rigtighed denne under et efter Citanternes Foranstaltning optaget Tingsvidne har beediget, idet han tillige har oplyst, at Pedersen har fyldestgjort ham for den oprindelig til Meden udstedte og senere Frandsen tiltransporterede Obligations Restpaalydende 5039 Kr. 89 Øre samt for en anden Gjæld ved til ham at udstede en ny Obligation lydende paa 5,200 Kr. med Pant i den Pedersen tilhørende Gaard i Kasted — maa, idet der navnlig ikke er oplyst Nogetsomhelst, der kunde vække Formodning om, at Frandsens Kvitteringer, som af Indstævnte paastaet, skulde være udstedte pro forma anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at der ved Indstævntes Misligholdelse af Mageskiftekontraktens oven ommeldte Bestemmelser er paaført Pedersen en Udgift af 5039 Kr. 89 Øre, vil Indstævnte — hvis øvrige Indsigelser imod Søgsmålet, der navnlig støttes paa, at Pedersen paa Grund af formelle Mangler ved de over den pantsatte Ejendom afholdte Tvangsavkationer ikke havde været pligtig at indfri Panteobligationens Restpaalydende og at han, da han har gjort dette uden Dom og uden foregaaende litis denunciatio for Indstævnte, ikke i den Anledning kan have Regres til Indstævnte, maa anses for ubeføjede — ikke kunne udgaa at tilpligtes at betale Citanterne de ommeldte 5039 Kr. 89 Øre, idet der dog efter, hvad der som ovenfor meldt, maa anses oplyst om

Størrelsen af den Pedersen paaførte Udgift, ikke vil kunne tilkjendes dem Renter af Beløbet fra noget tidligere Tidspunkt end Gjæsteretsstævningens Dato den 23 Marts 1880 og ikke med noget højere Beløb end 5 pCt. p. a.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 2. Indenrigsministeriet paa Statskassens
Vegne (konst. Kammeradvokat)
contra

Prokurator Kr. E. Jørgensen (Advokat Henrichsen)
angaende Indstævntes Berettigelse til at inddæmme Areal udfor
sin i Rosenvænget til Søren stødende Grund.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
19 Maj 1879: Indstævnte Prokurator Kr. E. Jørgensen bør for
Tiltale af Citanten Indenrigsministeriet i denne Sag fri at være.
Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom, hvis faktiske Fremstilling tiltrædes, er det med Føje antaget, at Indstævnte ikke har godtgjort, — hvilket under de „forhaandenværende Omstændigheder maatte paahvile ham —, at han ved naturlig Tilvæxt har erhvervet Ejendomsret over nogen Del af det, til Havbunden tidligere hørende, Areal, paa hvilket han ud for det ham i udenbys Klædebo Kvarter tilhørende Grundstykke, Matr. Nr. 960, har foretaget den paa Situationsplanen F afsatte, med Bolværk indpælede Opfyldning, som han agtede at benytte til Oplagsplads for Sand og Ballast. Med Hensyn til det udenfor liggende Søareal, paa hvilket han har udført de paa Situationsplanen G antydede Arbejder, hvorved han tilsigtede gennem den af ham uddybede Rende at skaffe Baade Adgang til sin Oplagsplads, har han derhos end ikke gjort gjældende, at der skulde tilkomme ham nogen Ejendomsret eller anden særlig Raadighed. Herefter maa det anses for at være i Strid med den Staten tilkommende Myndighed over Søterritoriet, at Indstævnte egenmægtigen, uden at have erhvervet nogen Koncession, har truffet de omhandlede Foranstaltninger, og han har dertil været saa meget mere uberettiget, som det Terræn, paa hvilket de ere udførte, udgjør en Del af Kjøbenhavns Inderrhed, hvilken i flere Lovbestemmelser er betragtet

som henhørende, under Stadens Havn og undergIVEN lignende Regler som den egentlige eller indre Havn, — særlig i Retning af at hindre dens Opfyldning, — og navnlig paa en saadan Maade er underlagt Havnen Bestyrelse, at videre-gaaende Foranstaltninger, som de under nærværende Sag omhandlede, ikke uden dennes Samtykke kunne foretages paa dette Terræn.

Som Følge heraf vil Indstævnte i Henhold til Citanternes principale Paastand for Højesteret være at tilpligte dels at bortskaffe den foranførte Opfyldning med Bolværk, dels at sløjfe de af ham opkastede Jorddæmninger, dels at tilkaste eller udjævne den af ham mellem disse uddybede Rende. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 12 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse under en Bøde af 10 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, delsbortskaffe den omhandlede afham ud i Stranden udfor hans Ejendom dannede Opfyldning med Bolværk, dels sløjfe de afham ud i Forstranden opkastede Jorddæmninger, dels tilkaste eller udjævne den af ham mellem disse uddybede Rende. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Advokat Henrichsen tillægges i Salarium for Højesteret 30½ Krone r, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Efterat Indstævnte Prokurator Kr. E. Jørgensen ved Arvefæsteskjøde af 12 Juli 1875, thinglæst den 26 s. M., var blevet Ejer af Grunden Matr. Nr. 960 i Udenbys Klædebo Kvarter, liggende for Enden af Rosenvængets Hovedallé ud til Stranden ved Københavns saakaldte Indrerhed, skal han ifølge Udvisende af tvende af Citanten, Indenrigsministeriet, fremlagte Situationsplaner F og G optagne henholdsvis i Oktober 1875 og Februar 1876 efter Havnekaptajnens Foranstaltning, udfor bemeldte Ejendom og uden dertil forud erhvervet Tilladelse have

anbragt en med Bolværk forsynet Opfyldning med ca. 25 Fods Fremspring ud i Stranden;
anlagt til begge Sider af den opfyldte Plads, saavel mod

Nord- som Sydsiden af samme, Jorddæmninger, der strække sig omtrent 180 Alen ud i Vandet, og som mod Øst ere forbundne med en Tværdæmning, og

uddybet det af disse Dæmninger omsluttede Vandareal til ca. 2 og 6 à 7 Fod under dagligt Vande.

I denne Anledning har Citanten som den Myndighed, under hvem Alt, hvad der vedkommer Overbestyrelsen og Overtilsynet med Landets Havne og tilgrænsende Vandarealer, og Haandhævelsen af Statens Højhedsret over Forstranden er henlagt, og som ikke formener at kunne „tilstede slige egenmægtige Foretagender, der desuden paa forskjellig Maade kunne medføre og vel allerede have medført Skade for offentlige Interesser, saa og kunne træde hindrende og hæmmende i Vejen for fremtidige Arbejder i offentlig og almen Interesse“, i Henhold til Stævning af 18 Marts 1876 paastaet Indstævnte tilpligtet inden en af Retten bestemt Frist og under Tvangsmulkt,

dels at borttage og af Forstranden bortføre den ovenommeldte af ham dannede Opfyldning med Bolværk, afsat paa Situationsplanen F ;

dels at sløjfe de af ham i Stranden opkastede Jorddæmninger, afsatte paa Situationsplanen G;

dels at tilkaste eller udjævne den af ham mellem Dæmningerne uddybede Rende eller det dersteds tilvejebragte Vandbassin, ligeledes afsat paa Situationsplanen G, alt saaledes, at Forholdene ud for Indstævntes Ejendom og navnlig ogsaa Vanddybderne, saavel hvor Opfyldningen ved Bolværket, som hvor Jorddæmningerne ere anbragte, og i selve det inddæmmede Vandareal bringes tilbage i den tidligere Stand eller i den Stand, hvori de fandtes, forinden Indstævnte lod de paaankede Arbejder foretage.

Subsidiært paastaar Citanten Ministeriet kjendt berettiget til, naarsomhelst det findes for godt, at tilintetgjøre Indstævntes Arbejder og navnlig at tilkaste eller udjævne de ud for hans Ejendom værende Udgravninger og Uddybninger, uden at Indstævnte derved opnaar Fordring paa Erstatning af nogensomhelst Art. Hvad enten den principale eller subsidiære Paastand tages til følge, forventer Citanten, der har ladet møde ved den konstituerede Kammeradvokat, Indstævnte paalagt at tilsvare Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Indstævnte indrømmer at have uden nogen dertil af Ministeriet erhvervet Tilladelse i Efteraaret 1875 ved sin ovenommeldte Ejendom paabegyndt en Del Arbejder sigtende til at indrette Grundstykket — ved at give det Værn mod Vandet og forhøje det ved Paafyldning — til „en Oplagsplads for Sand og Ballast, som tænktes afhentet ved Baade eller Pramme, der kunde komme ind gennem den gravede Uddybning“, som dog paa Grund af nærværende Sags Anlæg ikke er bleven fuldført,

ligesom han indrømmer at have undladt at efterkomme en ham i Midten af Januar Maaned 1876 fra Indenrigsministeriet tilhændekommet Opfordring om at udstede en Erklæring, hvorved han forpligtede sig til at bringe Forholdene ud for sin Ejendom tilbage i den tidligere Stand.

Idet han derimod ikke kan erkjende, at de nævnte Arbejder skulde have skadet de offentlige Interesser, navnlig Seilladsen, idet han ikke er gaaet udenfor den flade Strand, der her skal strække sig flere hundrede Fod ud fra Kysten, eller at de skulde kunne træde hindrende iveien for virkelig tilsigtede offentlige Foretagender, bestrider han, at der af Statens Højhedsret over Landets Søterritorium, hvilken er meget forskjellig fra den private Ejendomsraadighed, som kun undtagelsesvis og i al Fald ikke for det Omraade, hvorom der under nærværende Sag er Spørgsmaal, tilkommer Staten, skulde kunne udledes nogen almindelig Bemyndigelse for denne til uden udtrykkelig Lovhjemmel at forbyde slige Foretagender eller nogen Forpligtelse for Borgerne til at indhente Statsmagtens Samtykke til saadanne.

Men selv om der nu, hvad egenlige Landindvindinger angaar, skulde blive statueret et fra Indstævntes Opfattelse forskjelligt Resultat, formener Indstævnte imidlertid, at der ikke vil kunne tillægges de heromhandlede Arbejder nogen saadan Karakter.

Hvad først Bolværket betræffer, fremhæver han, at sammes Anbringelse paa det Sted, hvor det nu forefindes, fra Først er sket uden hans Vidende, idet den Mand, hvem han under sin Fraværelse i Efteraaret 1875 havde overdraget at sætte det, ikke kunde arbejde i selve Vandstandslinien paa Grund af Mudder og Strandbundens Beskaffenhed, hvorfor han, selvfølgelig uden at derved tilsigtedes at indvinde noget Land for Indstævnte, saa sig nødsaget til at føre Arbejdet noget længere ud i Vandet. Indstævnte maa imidlertid i Forbindelse hermed paa det Bestemteste benægte, at den herved bevirkede Overskridelse af den daglige Vandstandslinie ud for hans Ejendom skulde, som af Citanten anført, beløbe sig til 25 Fod. Han henviser i saa Henseende til, at de Maal, som findes anførte paa det for hans Ejendom udfærdigede, under Sagen fremlagte Maalebrev af 18 Juni 1875, for det Første selv ikkun angive sig som „paa-skrevne“ efter det ældre ligeledes fremlagte Maalebrev for den Grund, hvoraf Indstævntes er en Parcel, af 13 Oktober 1858, i hvilket det bl. A. udtrykkelig hedder, at Arealet — paa Grund af, at det mod Øst grændser til Havet — vil være underkastet stadige Forandringer, og at saaledes de i M[aa]alebrevene indførte Maaleangi velser ingenlunde kunne være afgjørende. Desuden har Citanten selv indrømmet Vandstandsliniens stadige Foranderlighed, idet hans Paastand blot gaar ud paa, at Bolværket flyttes 25 Fod tilbage, medens det efter det sidstnævnte ældre

Maalebrevs Udvisende ligger over 34 Fod for langt ude, ligesom ogsaa selve Situationsplanen F godtgjør, hvorledes den ældre Kystlinie bestandig er ifærd med at skride ud efter. Indstævnte kan derfor under alle Omstændigheder ikke indrømme, at Bolværket, da det i Efteraaret 1875 blev anbragt, befandt sig mere end højst 10 Fod for langt ude over Kystlinien, og formener, at det, da nærværende Sag blev anlagt, endog har befundet sig indenfor eller dog i selve den daglige Vandstandslinie.

Med Hensyn til den paastaede Tilkastning og Udjævning af det tilvejebragte Vandløb, som efter Indstævntes Paastand ingensteds overskrider 6 Fod, da vil Indstævnte i Virkeligheden kun have benyttet den ham tilkommende Ret til at grave Sand, Ler m. v. ud for sin Ejendom, og han kan ikke erkjende, at det skulde være mere tilladeligt at grave uregelmæssigt og planløst end at grave med en bestemt Plan for Øje. — Iøvrigt har ikke blot Indstævnte, men ogsaa fremmede Sandgravere — hvad bl. A. fremgaar af et under Sagen i Udskrift fremlagt ved Kriminal- og Politiretten optaget Forhør — her drevet deres Virksomhed, og Indstævnte kan ikke under nogen Omstændighed anse sig for ansvarlig for, hvad de Sidstnævnte have udgravet.

Forsaavidt Indstævnte endelig paastaas tilpligtet særlig at bortskaffe de paa Situationsplanen G viste Jorddæmninger, har han bemærket, at disse kun have haft en aldeles midlertidig Bestemmelse, og at de nu efterhaanden, dels ved Strømmens Magt, dels ved Andres Borttagelse ere bievne saaledes formindskede, at de saagodtsom ikke mere kjendes ved sædvanlig Vandstand.

I Henhold til alt det saaledes Anførte procederer Indstævnte principaliter til Frifindelse for Citantens Tiltale og subsidiært til, at Citantens Paastand kun tages til Følge med Hensyn til de færrest mulige af de 3 paaklagede Poster samt i al Fald betreffende den saakaldte Opfyldning med Bolværk ikke i større Omfang end for den Strimmel paa 10 Fod, der ligger længst mod Øst, hvorhos han, med udtrykkelig Protest mod at betale Sagens Omkostninger og Salær til Kammeradvokaten, paastaar Citanten tilfundet at udrede Sagens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt.

Med Hensyn til den af Citanten in subsidium paastaede Ret for Ministeriet til naarsomhelst at tilintetgjøre Indstævntes Arbejder, hvilken Indstævnte formener at ligge udenfor Stævningen og Deduktionen og i sig selv at være aldeles hensigtsløs, henholder han sig i Et og Alt til sin nysanførte saavel principale som subsidiære Frifindelsespaastand.

Ligeoverfor disse Indstævntes, de enkelte paaankede Arbejder vedkommende Indsigelser maa der nu vistnok gives Citanten Medhold, naar han, indrømmende, at Grændsen mellem Landet og Vandet ud for Indstævntes Ejendom er undergaaet

Forandring, men iøvrigt under Henhold til de af ham fremlagte, af en offentlig og dertil kompetent Myndighed affattede Situationsplaner, har gjort gjældende, at den Tilvækst, Indstævnte, som erkjender at være gaaet ud over sit Maalebrevs Omraade, søger at vindicere sig, i sig selv maa have Formodningen imod sig, og at Bevisbyrden for Overskridelsens Omfang maa paahvile Indstævnte, saameget mere som han har undladt, forinden han skred til Arbejdets Iværksættelse, ved nøjagtigt Nivellement at lade bestemt konstatere, hvormeget den ny Skillelinie mellem Land og Hav dengang var skredet fremad mod Øst. Der maa ligeledes gives Citanten Medhold, naar han har fremhævet, at Uddybningen af en Rende i den bestemte Hensigt derved at frembringe et for Baade og Pramme farbart Sejløb ind til Bolværket, ikke falder ind under den Art Sandgravning, som Loven 23 Januar 1862 har havt for Øje, medens det, saafremt Uddybningen ikke kan anses for tilladelig, bliver uden Betydning for Indstævntes Stilling til samme, at der muligens i Forvejen paa det Terræn, hvor den har fundet Sted, har været Huller, hidrørende fra tidligere Sandgravning, og endelig maatte det selvfølgelig være Indstævntes Sag mod Citantens Benægtelse at godtgjøre, at de Jorddæmninger, han har indrømmet midlertidig at have ladet opkaste, nu atter ere saaledes forsvundne, at det ikke længere skulde være af retslig Interesse at faa Kravet paa deres eventuelle Bortjernelse afgjort ved Dom.

Nærværende Sags Udfald vil imidlertid komme til at bero paa Omfanget og Beskaffenheden af den Ret, der maa antages at tilkomme Staten over dens Søterritorium med Hensyn til at at give og nægte Koncession til den foreliggende Slags Foretagender, ved hvilke bl. A. en Landvinding i al Fald er bevirket, om den end ikke i og for sig maatte være tilsigtet. Citanten har i saa Henseende ikke paaberaabt sig nogen bestemt eller udtrykkelig Lovhjemmel, men henvist til, at det maa følge af Statshøjhedens Begreb, at Staten har en udelukkende Raadighed over hele sit Søterritorium, og at den derfor maa være fuldt berettiget til at formene de private Borgere i Almindelighed og navnlig da ogsaa de tilstødende Grundejere enhversomhelst Raadighed over samme, som ikke maatte være hjemlet dem ved særlig Lov.

Af Statens ubestridte Højhedsret over Søterritoriet kan imidlertid i og for sig kun udledes, at den for den Del af det tilgrændsende Hav, som efter folkeretslige Regler henregnes til Søterritoriet, har den selvsamme statsretslige Magtbeføjelse som paa sit Landterritorium til at haandhæve den udøvende og dømmende Myndighed og til at udstede Love, men Højhedsretten medfører ikke eo ipso, at Staten — udenfor de Dele af Søterritoriet, der undtagesvis maatte tilkomme den med særskilt, privatretlig Adkomst, eller med Hensyn til hvilke en sær-

skilt Myndighed er tillagt den, saasom Havne, de egentlige Sejlløb og deslige — skulde have den fulde, Andre udelukkende Raadighed, som er Særkjendet for den private Ejendomsret. Staten er derfor fuldt berettiget til ved Love, overensstemmende med sine Formaal til enhver Tid at regulere og betinge den Raadighed, den vil indrømme Undersaatterne over Søterritoriet ogsaa i Henseende til Landvindinger, men at der til disse, i Mangel af slige udtrykkelige Lovbestemmelser, skulde behøves Samtykke, eller at de skulde uden videre kunne forbydes af Regjeringen, uden Hensyn til, om de maatte forvolde Afbræk i de Interesser, denne umiddelbart er sat til at varetage, kan ikke i sig selv statueres. Imod dette Resultat lader sig Intet slutte af den Omstændighed, at det i de senere Aar er blevet almindelig Praksis, at der til Land vindingsforetagender indhentes og erhverves Statsmagts Samtykke; thi Tilstedeværelsen af en saadan Praksis beviser ikke dens Nødvendighed.

Citanten har imidlertid sluttelig under Henvisning til, at det er *in confesso*, at de oftnævnte Arbejder ere udførte indenfor Grændserne af Kjøbenhavns saakaldte Indrerhed, forment, at deres Ulovmedholdelighed under alle Omstændigheder heraf klart maatte fremgaa, efterdi Indrerheden maa betragtes som en integrerende Bestanddel af Kjøbenhavns Havn, hvor der selvfølgelig ikke kan iværksættes nogensomhelst Landvinding eller Uddybning eller Opfyldning af private Borgere, være sig Grundejere eller andre, paa egen Haand. Men heller ikke heri kan der gives Citanten Medhold; thi maa det end antages, at Indrerheden i enkelte Retninger, fornemmelig med Hensyn til politimæssige Sikkerhedsforanstaltninger for de paa samme sejlene eller opankrende Skibe, er undergivet tilsvarende Bestemmelser, som dem, der gjælde for selve Havnen, saa fremtræde de dog iøvrigt som bestemt sondrede fra hinanden; uden at navnlig Indrerheden har tabt Karakteren af at henhøre til det almindelige Søterritorium.

Men da det nu ikke af Citanten mod Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at hans Foretagender ere til Fornærmelse for nogen Interesse, Citanten er sat til at værne om, i hvilken Henseende bemærkes, at Citanten ikke har modsagt Indstævntes Anbringende om, at Kysten paa det Punkt af Rheden, hvorom her er Tale, i mindst 500 Fods Afstand fra Land ikkun har en Gjennemsnitsdybde af 2 à 2½ Fod, og at der ikke vil kunne tillægges Hensynet til saadanne blotte Muligheder som en fremtidig Udvidelse af den nuværende Havn udover Indrerheden nogen retslig Betydning, vil der være at tillægge Indstævnte Frifindelse for Citantens Tiltale, saavel efter den principale, som ogsaa efter den subsidiære Paastand, idet der selvfølgelig ikkun vilde kunne tillægges Citanten den paastaede Demoleringsret under den For-

udsætning, at Indstævntes Foretagender overhovedet fandtes ulovmedholdelige.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der som Følge af Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes Kammeradvokaten noget Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 16 Juni.

Nr. 105.

Advokat Levinsen

contra

Rasmus Peter Jensen og Viggo Philip Petersen

(Defensor Halkier),

Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri og Meddelagtighed i Tyveri.

Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 10 November 1880: Arrestanten Rasmus Peter Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 16 Maaneder og derhos betale til Niels Laursen af Spørring 12 Kr. og til Jens Madsen af Vorre Mark 9 Kr. Arrestanten Viggo Philip Petersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne have derhos En for Begge og Begge for En at tilsvare de af Aktionens og deres Arrest flydende Omkostninger, hvoriblandt Salær til Aktor, Kammerraad, Sagfører Esmann 30 Kr. og til Defensorerne, Prokurator Knudsen og Overretssagfører Høegh-Guldberg, hver 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Januar 1881; Arrestanten Rasmus Peter Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den Arrestanten Philip Vigo Petersen ikjendte Straf samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, i Salær hver 40 Kroner, bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom.bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for

Begge og Begge for En til Advokaterne Levinsen og Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Rasmus Peter Jensen og Philip Vigo Petersen for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Efterat et Gaardejer Niels Laursen af Spørring tilhørende Lam af Værdi 12 Kr., der havde staaet tøjret paa Ejerens Mark et lille Stykke sydvest for Spørring By, var bortkommet i Tiden fra Kl. 10 om Aftenen den 28 Juni f. A. til den næste Morgen omtrent Kl. 4 og, som det maatte antages, var blevet slagtet paa Marken, hvor Hovedet og alle fire Ben af Lammet laa tilligemed en Del Blod, blev Mistanken for det saaledes begaaede Tyveri i de nærmeste Dage derefter rettet imod Arrestanterne, af hvilke Jensen beboer et Hus paa Mejlbj Mark, ikke langt fra Spørring, og om Eftermiddagen den 28 Juni havde havt Besøg i sin Bolig af Arrestanten Petersen, som i Dagene før den

28 Juni havde drevet om uden Beskjæftigelse, ligesom de den

29 Juni vare fulgte ad til Kolindsund. Arrestanterne, der den 5 Juli kom tilbage fra denne Tur til Jensens Hus og af hans Hustru bleve gjorte bekendte med den opstaaede Mistanke imod dem, bleve derfor næste Dag anholdte, Jensen i sin Bolig og Petersen paa Gaarden Haraidsmark — hvor han havde tjent fra den 9 Maj til 3 Juni, og hvor han tidlig den nævnte Dags Morgen havde lagt sig i en stor Halmdyngje i en Lade, efterat have bedet en Pige paa Gaarden om ikke at sige til Nogen, hvor han var — hvorefter Undersøgelsen i nærværende Sag blev indledet imod dem.

Under denne er det af Arrestanten Jensens Hustru edelig forklaret, at begge Arrestanter den 28 Juni ved Solnedgang begave sig sammen fra Jensens Hus ad Spørring til, og at hun, som derefter var gaaet i Seng, hen paa Natten blev kaldt op af sin Mand og fik Paalæg om at koge noget Lammekjød, der var skaaret i Stykker og laa paa Bordet i Kjøkkenet, hvor foruden hendes Mand ogsaa Arrestanten Petersen var tilstede — hvorfor hun antog, at de vare komne tilbage sammen — samt at hun, efter at have besørget Kogningen af Kjød, hvoraf der var saa meget, at en Gryde, hvori der gaar en Spand Vand, blev godt fyldt dermed, medens hun dog tvivler om, at det kunde være et helt Lam, lagde sig en Times Tid paa en Slagseng, men derefter gik paa Arbejde, medens begge Arrestanter laa i hendes Seng, og da hun kom fra Arbejde om Aftenen, vare de begge gaaede til Kolindsund og maatte have medtaget

det Meste af det kogte Kjød, eftersom der foruden nogen Suppe kun fandtes levnet et Stykke af Kjødet, som hun den paafølgende Dag gav sin Datter tilligemed Suppen, og har hun endvidere forklaret, dels at Arrestanterne, forinden de den 28 Juni forlode Huset, havde talt om at hente noget Lammekjød, som Petersen vilde købe, og at denne, da de gik, yttrede, at det var godt at have en Kniv med, hvortil hendes Mand vel svarede, at det jo ikke behøvedes, og at han havde sin Lommekniv, men at hun alligevel maa antage, at Petersen fik deres Kniv, eftersom hendes Mand, da hun om Natten spurgte ham om den, sagde, at den havde Vigo, dels at, da hun ved Arrestanternes Tilbagekomst fra Kolindsund den 5 Juli gjorde dem bekendte med den opstaaede Mistanke imod dem for Tyveriet af Lammet og udspurgte dem desangaaende, havde hendes Mand truet hende med knyttet Næve og sagt, at hvis hun omtalte til Nogen, at hun havde kogt Kjødet, skulde de sørge for, at hun paa Grund heraf fik hele Straffen, hvilken Trusel de begge gjentog. Dagen efter Tyveriets Udøvelse fandt Ejeren af Spørring Vandmølle paa en Vej, som fra Spørring fører til Mejlbj, en Kniv, om hvilken Arrestanten Jensens Hustru har udsagt, at den ganske ligner en, hendes Mand har havt og benyttet til Slakteri og som blev savnet omtrent fra den Tid, da den ommeldte Kniv blev funden, uden at hun dog med nogen Bestemthed kan sige, naar Mandens Kniv blev borte, og foruden at ligeledes Jensens Datter har udsagt, at den fundne Kniv saa fuldstændig ligner en, hendes Forældre have havt, at hun ikke tvivler om, at det er den samme Kniv, hvad ogsaa tildels er forklaret af Sidstnævntes Mand, har ogsaa Arrestanten Jensen erkjendt, at den fundne Kniv er som en, han har havt, men som han ikke vil have set i lang Tid før den 28 Juni. Ligesom derhos Arrestanten Petersen har forklaret, at han og Medtaltale fulgtes ad den 28 Juni om Aftenen fra dennes Hus og efterat være gaaede et Stykke Vej, lagde sig i Græsset — paa et Sted, der efter Sagens Oplysninger ligger afsides og saaledes, af den, der fra Jensens Hus vilde begive sig til Niels Laursens ovenmeldte Mark uden at blive set og uden at komme gennem Spørring By, naturlig maatte komme der forbi — og drak noget af Jensen medbragt Brændevin, saaledes maa det ved de under Sagen afgivne edelige Vidneforklaringer imod Arrestanten Jensens Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han den paagjældende Aften har været sammen med Petersen paa det nævnte Sted.

Begge Arrestanterne have imidlertid vedholdende benægtet at have begaaet eller paa nogen Maade været delagtige i det omhandlede Lammetyveri saavel som at have set endsige spist Lammekjød i Jensens Hus den paagjældende Nat eller følgende Dag samt i det Hele modsagt Rigtigheden af Jensens Hustrus ovenanførte Forklaring, navnlig ogsaa med Hensyn til de Trusler,

de derefter skulle have udstødt imod hende, da hun talte til dem om, at de vare mistænkte for Tyveriet, hvorhos Arrestanten Petersen har forklaret, at han den paagjældende Aften agtede at gaa til Aarhus for at søge Arbejde og blev fulgt paa Vej af Jensen, men at han, efterat denne havde forladt ham for at vende hjem og han selv var gaaet videre ad Aarhus til, betænkte sig og besluttede i Stedet for at følges med Jensen den næste Dag til Kolindsund for at søge Arbejde der, som der havde været Tale om imellem dem den 28 Juni, hvorfor han vendte om og kom tilbage til Jensens Hus hen paa Natten omtrent Kl. 3 og traf Jensen og hans Hustru i Sengen, hvorimod Arrestanten Jensens Forklaring gaar ud paa, at han om Eftermiddagen eller Aftenen den 28 Juni samt den paafølgende Nat aldeles ikke har været ude af sit Hus og navnlig heller ikke fulgte Petersen paa Vej, da denne forlod hans Bolig for at gaa til Aarhus. Vel maa nu Urigtigheden af denne Jensens Forklaring, som ovenfor ommeldt, anses for bevist, hvorhos hans under Sagen afgivne Forklaringer i det Hele have været tilbageholdne og undvigende, navnlig forsaavidt angaar Tiden for Petersens Tilbagekomst til hans Bolig efter hans Bortgang om Aftenen den 28 Juni, men ligesom der ikke kan lægges afgjørende Vægt paa den af Jensens Hustru afgivne enestaaende Forklaring, saaledes findes der heller ikke af de øvrige ovenfor anførte Omstændigheder at kunne udledes nogen væsentlig Formodning for, at Arrestanterne eller nogen af dem har udført eller havt Del i det omhandlede Tyveri, og da dette ogsaa gjælder om, hvad der iøvrigt er fremkommet under Sagen, saasom at der kort Tid efter Tyveriets Udøvelse er i en Mergelgrav ca. 100 Alen fra Jensens Hus blevet fundet en Del daarligt afpillede Lammeben, eller at der den 6 Juli i hans Have paa et Sted, hvor Jorden var frisk oprodet, fandtes en Uldtot af et tilsyneladende uklippet Lam, kan der ikke anses tilvejebragt noget Bevis imod Arrestanterne eller nogen af dem med Hensyn til det tidnævnte Lammetyveri.

Derimod er det ved Arrestanten Jensens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i November Maaned 1879, da der havde været Marked i Løgten, har tilvendt sig og til Stenhugger Jens Madsen af Vorre solgt et Husmand Johan Peter Jensen af Tendrup tilhørende Lam, som denne havde kjøbt paa Markedet for 12 Kr. og lidt før Aften bundet ved en Vogn paa Markedspladsen sammen med et en anden Mand tilhørende Faar og som, da Ejeren straks efter at det var blevet mørkt vilde gaa hjem, var borte tilligemed Faaret, hvilket imidlertid næste Morgen var kommet til sit Hjem i Tendrup, og gaar Arrestantens nærmere Forklaring i saa Henseende ud paa, at da han, der paa Markedet havde kjøbt sig en Ged, kom trækkende med denne gennem

Vorre By, kom Lammet ham imøde og fulgte af sig selv med ham, samt at han først troede, at Lammet, der havde et Stykke Reb, som slæbte efter det, om Halsen, kunde have revet sig løs fra Nogen, og derefter, da det begyndte at blive Aften og Ingen kom og spurgte om Lammet, kom i Tanke om, at det maaske kunde tilhøre Jens Madsen, hvis Hus laa tæt ved, hvorfor Arrestanten tog Lammet og bandt det sammen med Geden, men da han derpaa traf Jens Madsen udenfor hans Hns og denne straks begyndte at tale om Lammet og tilbød at købe det, blev Fristelsen Arrestanten for stærk, saa at han uden at omtale, hvorledes han havde faaet det, solgte det til Jens Madsen for 9 Kr. — hvilket Forhold, idet der ikke er Føje til at forkaste Arrestantens Forklaring om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af Lammet, bliver at tilregne ham som ulovlig Omgang med Hittegods. Lammet, der senere af Jens Madsen blev solgt til en anden Mand, er under Sagen bragt tilstede og udleveret til Johan Peter Jensen. Jens Madsen har under Sagen nedlagt Paastand om at tilkjendes Erstatning hos Arrestanten af 9 Kr., hvilken Paastand imidlertid ikke kan tages under Paakjendelse under nærværende Sag.

Paa samme Maade er det for Arrestanten Petersens Vedkommende godtgjort, at han, der fra Slutningen af Februar til de første Dage i Maj Maaned f. A. tjente hos Proprietær Wissing paa Ebbestrupgaard, har den 30 Marts om Formiddagen, da han ved fra Folkestuen at gaa igjennem Bryggerset fik Øje paa et Wissings Hustru tilhørende Sølvcylinderuhr, der laa i et Vindu i Bryggerset, tilvendt sig bemeldte Uhr, som han derpaa gjemte i 1 Stalden, indtil han forlod Gaarden, og senere, da han havde faaet Tjeneste paa Haraidsmark, solgte til en Medtjenende der for 11 Kr. Uhret er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 18 Kr., udleveret til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

Medens efter det Anførte Arrestanten Philip Vigo Petersen — der er født i Aaret 1861 og ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 17 Januar f. A. har for Tyveri været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage -- ved Underrettsdommen rettelig er anset efter bemeldte Lovs § 230 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel af samme Art i 3 Gange 5 Dage, vil derimod Arrestanten Rasmus Peter Jensen — der er født i Aaret 1825 og ikke ses at have været tiltalt eller straffet, siden han ifølge Overrettens Dom af 30 Juli 1866 har i Medfør af Straffelovens §§ 228 og 229, kfr. § 47, første Led, samt tildels § 46, været straffet med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — alene være at anse efter Straffelovens § 247 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange

5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 40 Kr., vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instants bemærkes, at Arresterne, som bleve anholdte af en Landpolitibetjent den 6 Juli, Jensen om Morgenen og Petersen senere paa Dagen, og samme Dags Aften omtrent Kl. 9 indbragte til Arresten i Aarhus, først den 7 Juli om Aftenen Kl. 9 ere bievne fremstillede for Dommeren, men at der, da Dommeren, efter Sagens Oplysninger maa antages først dengang at have faaet Underretning om de Anholdtes Indsættelse i Arresten, ikke findes Grund til at gjøre Ansvar gjældende mod ham i denne Anledning.

Nr. 121.

Advokat Halkier

contra

Christian Ludvig Lütken (Defensor Nellemann),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Februar 1881: Tiltalte Christian Ludvig Lütken bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 100 Kr. ; saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, dog med Undtagelse af Salærene til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Sørensen, der tilsvares af det Offentlige med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Tiltalte Christian Ludvig Lütken, der er født den 30 April 1851 og ved Domme, afsagte inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 28 Januar 1876 og den 11 Februar s. A., er anset for Overtrædelse af Politivedtægtens § 5 efter dens

§91 med Bøder til Kjøbenhavns Kommunes Kasse af 12 og 25 Kr., tildales under nærværende Sag for uterligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han i Løbet af de sidste Par A ar oftere paa offentlig Gade her i Staden tildels til Tider, hvor der færdedes mange Mennesker, har tiltalt forskellige Fruentimmer paa usømmelig Maade, hovedsagelig ved overfor dem at anvende uanstændige og gemene Skjældsord, hvilke han har fremført med høj Røst, saa at han derved enkelte Gange har foranlediget Gadeopløb. Efter Tiltaltes Forklaring, som der ikke findes Grund til at forkaste, vil han kun have udvist sin uhøviske Adfærd overfor Fruentimmer, som han enten troede at kjende som løsagtige, eller som han dog efter den Maade, hvorpaa de toge ham i Øjesyn, ansaa herfor, og dels har hans Bevæggrund været Vrede over, at de ikke have villet indlaæ sig i utugtig Forbindelse med ham, og dels har hans Formaal været at formaa dem til at opgive deres Modstand.

Bemeldte Tiltaltes Forhold findes imidlertid efter dets Beskaffenhed ikke at kunne henføres under nogen af de i almindelig borgerlig Straffelov ommeldte offentlig Paatale undergivne Forbrydelser; derimod vil han — idet Aktionsordren ikke skjønnes at være til Hinder derfor — for Samme være at anse efter § 91 kfr. §§ 1, 5 og 9 i Politivedtægten for Kjøbenhavn af 18 Januar 1869 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne findes at burde fastsættes til 100 Kr-

Efter dette Sagens Udfald ville Salærerne til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, i Medfør af § 18 i Lov 11 Februar 1863, indeholdende nogle Forandringer i Bestemmelserne om Behandlingen af offentlige Politisager i Kjøbenhavn m. m. være at udrede af det Offentlige med 20 Kr. til hver, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger ville være at til svare af Tiltalte.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Juli 1881.

G. E. G. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schon). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 19.

Torsdagen den 16 Juni.

Nr. 139.

Advokat Nellemann
contra

Johanne Cecilie Andreassen (Defensor Hal kier),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 195.

Odense Kjøbstads Ekstraretsdom af 9 November 1880: Arrestantinden Johanne Cecilie Andreassen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kramer og Kancelliraad Borch, med 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lands over- samt Hof- og Stads ret te ns Dom af 15 Marts 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Christensen, betaler Tiltalte Johanne Cecilie Andreassen 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anset efter Straffelovens § 195, men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Johanne Cecilie Andreassen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte

til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Johanne Cecilie Andreassen, der er født den 30 August 1857 og ikke funden forhen straffet, ved Odense Kjøbstads Ekstraret for Overtrædelse af Straffelovens § 195 anlagte og efter hendes Begjæring hertil indankede Sag, er hun ved bemeldte Rets Dom af 9 November f. A. anset efter den nævnte Straffebestemmelse med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, og have de med Sagen forbundne Omstændigheder efter de afgivne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste været følgende :

Tiltalte, der er ugift og i Aaret 1878 havde født et uægte levende Barn, og som i Sommeren 1879 var kommen til at tjene som Mejerske hos Mælkehandler Knudsen i Odense, begyndte hen paa Efteraaret at pleje legemlig Omgang med nævnte sin Husbond, hvormed hun vedblev i dem paafølgende Tid, medens hun derimod ikke samtidig vil have staaet i Kjønnsforbindelse med nogen anden Mandsperson. Da hendes Menstruation, som hun endnu havde havt i December Maaned 1879, udeblev i den paafølgende Januar Maaned, indsaa hun, at hun var be-svangret, og beregnede hun derefter og under Hensyn til det Tidspunkt, da hun først vil have følt Liv hos Fosteret, at hun vilde komme til at føde omtrent midt i Oktober Maaned f. A. Medens hun skjulte sit Svangerskab for alle Andre, navnlig ogsaa for en lidt yngre Søster, der tjente sammen med hende, og endog udtrykkelig nægtede at være frugtsommelig overfor Knudsens Hustru, der søgte at udfritte hende i saa Henseende, meddelte hun derimod straks sin Tilstand til Knudsen selv, og blev det senere aftalt mellem dem, at hun, naar Fødselen forestod, skulde tage ind paa Fødselsstiftelsen heri Byen og bag-efter anbringe Barnet i den dermed forbundne Plejestiftelse, og indhentede Knudsen, der havde lovet at udrede de dertil med-gaaende Penge, de i denne Retning fornødne Oplysninger, hvor-efter de besluttede, at hun skulde fratænde sin Tjeneste den 1 Oktober og afrejse hertil den 5 Oktober f. A.

Henimod Aften den 25 September f. A. følte Tiltalte, der nogle Dage i Forvejen havde havt strængt Arbejde, men som iøvrigt ikke siden den 20de f. M. havde sporet Liv hos Fosteret, uden at hun dog derfor havde tænkt sig, at det skulde være dødt, imidlertid nogle Smerter, som hun antog for Fødselsveer, hvad hun straks meddelte til Knudsen, med hvem hun da op-holdt sig i hans Mælkekjælder, der laa i en anden Gade end hans Bolig; men da han derpaa tilbød at hente Jordemoder, af-slog hun dette, da hun dog ikke antog Fødselen for forestaaende.

Veerne fortoge sig ogsaa noget efter, og hun vil have følt sig fuldkommen vel, da hun, efterat være kommen hjem til Knudsens Bolig ca. Kl. 10 om Aftenen gik til Sengs i sit Kammer, hvori hun opholdt sig ganske alene, men som dog ikke laa anderledes, end at hun derfra uden Vanskelighed vilde have kunnet tilkalde Hjælp, hvad ogsaa Knudsen havde opfordret hende til at gjøre, hvis det blev fornødent. Efterat Tiltalte var kommen til Sengs, indfandt Fødselsveerne sig atter og nu mere vedholdende, saa at hun ikke kunde falde i Søvn, men hun undlod dog at tilkalde Hjælp, idet hun fremdeles paa Grund af sin ovenfor omtalte tidligere Beregning ikke vil have anset Fødselen for at være forestaaende. Kl. ca. 1 om Natten følte hun en Trang, som om hun skulde lade Vandet, og hun stod da op, men umiddelbart efter paakom Fødselen hende, saaledes at hun netop kun fik lagt et Skjørt under sig paa Gulvet, og hun fødte nu staaende ved Sengen i en bøjet Stilling, saaledes at Fødselsdelene kun vare omtrent 1 Alen fra Gulvet, et Pigebarn, der faldt ned paa Skjørtet, uden dog formentlig at støde sig, men dog saaledes at Navlestregen blev reven over, idet ca. 1 Alen af den blev hængende ved Barnet. Uden at tabe Bevidstheden tog hun, der ikke havde skreget, et Øjeblik efter Barnet op, men da det ikke gav nogetsomhelst Livstegn fra sig, ligesom hun ved Undersøgelse fandt Ledemodene slappe og Øjnene brustne, antog hun det for dødt, og hun ansaa det derfor for overflødigt at tilkalde Hjælp, hvad hun ellers vilde have gjort, idet hun bestemt har benægtet, at det var hendes Hensigt enten at føde i Dølgemaal, eller at Barnet skulde omkomme ved, at hun undlod at foretage de fornødne Foranstaltninger for at redde dets Liv. Naar hun ikke underbandt Navlestregen, var det kun en Følge af Uvidenhed om Nødvendigheden heraf, da hun ved sin tidligere Fødsel havde været saa syg, at hun ikke kunde iagttage, hvad der da skete.

Efterat Fødselen var overstaet lagde hun sig til Sengs igjen med Barnet ved Siden af sig under Dynen, dog saaledes at dets Ansigt var frit, og da hun derpaa havde sovet til ca. Kl. 4 Morgen, fandt hun ved sin Opvaagnen Barnet stivt og koldt. Noget efter stod hun op, afvaskede Gulvet, og idet hun lod Barnet blive liggende i Sengen, forlod hun Kammeret, som hun aflaaede, og gik hen i Mælkekjælderen, og først, da Knudsen senere paa Morgenen kom derhen, fortalte hun ham det Passerede, hvorefter en Jordemoder blev hentet, der tog Efterbyrden fra hende, og hos hvem hun derpaa fik Ophold, idet hun paa Vejen derhen tog det døde Barn med sig.

I den foretagne legale Obduktionsforretning er det udtalt, at Barnet, paa hvilket der ikke var Spor af Vold, var fuldbaarent eller saa godt som fuldbaarent og levedygtigt, at det havde aanded, altsaa levet efter Fødselen, og at Døden var for-

aarsaget tildels ved en Forblødning gennem Navlesnoren, men dog tilsidst ved en Forhindring af Aandedrættet, og Sundhedskollegiet, hvis Erklæring i Sagen herfra er bleven indhentet, har ganske sluttet sig hertil, idet det paa Anledning har tilføjet, at det efter de foreliggende Oplysninger vel ikke lader sig bestemt afgjøre, om Barnet har levet kortere eller længere Tid efter Fødselen, men at Sektionsberetningen dog tyder hen paa, at Barnet sandsynligvis kun har levet kort Tid efter Fødselen.

Om nu end Tiltaltes Forklaring iøvrigt efter det saaledes Foreliggende i det Hele maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, findes hun dog ved sin Adfærd at have gjort sig skyldig i uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel og altsaa, som ved den indankede Dom sket, at burde anses efter Straffelovens § 195, og da den ved bemeldte Dom valgte Straf findes passende og dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, vil Dommen i det Hele blive at stadfæste.

Fredagen den 17 Juni 1881.

Nr. 164.

Højesteretssagfører Bagger

c o n t r a

Frederik Christian Mortensen, Jens Mortensen
Stougaard og Therkild Madsen Jørgensen
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 14 Februar 1881 : De Tiltalte Frederik Christian Mortensen, Terkel Madsen Jørgensen og Jens Mortensen Stougaard bør straffes hver med 12 Rottingslag og in solidum tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Borch, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Busch, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1881: De Tiltalte, Frederik Christian Mortensen, Jens Mortensen Stougaard og Therkild Madsen Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at de En for Alle og Alle for En udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 10 Kr., til Defensor sammesteds 8 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 10 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes de efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at maatte anses efter Straffelovens § 228 jfr. § 37. Straffen vil for Frederik Christian Mortensen, der nu er over 18 Aar, være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og for de to andre Tiltalte i Medfør af § 21 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage for hver. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Christian Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Dage, Jens Mortensen Stougaard og Therkild Madsen Jørgensen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i sex Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Frederik Christian Mortensen, der er født den 7 Juni 1863, Jens Mortensen Stougaard, der er født den 30 August 1865, og Therkild Madsen Jørgensen, der er født den 10 Juni 1864, for Tyveri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de den 29 November f. A. have fra et Kammer i Porten til Barrit Kro tilvendt sig en Flaske Portvin og en Flaske Pommerants, idet de skaffede sig Adgang til Kammeret ved med Fingrene at aabne Døren, hvis Laas var itu, og som maa antages kun at have været trykket løst ind i Karmen.

Efter de Tiltaltes Forklaringer hentede først Frederik Chr. Mortensen og en mindre Dreng, der ikke er tiltalt under Sagen, efter Aftale med Jens Mortensen Stougaard den ene Flaske paa den anførte Maade, hvorefter sidstnævnte Tiltalte og Therkild Morten Jørgensen — der imidlertid var kommen tilstede — paa lignende Maade borttog den anden Flaske. De ommeldte Drikkevarer, der af Kroens Bestyrer ere ansatte til en Værdi af ca. 4 Kr., bleve derefter straks fortærede af de Tiltalte i Forening med den ovennævnte mindre Dreng.

Paa samme Maade er det godtgjort, at de ommeldte 4

Drengene Dagen i Forvejen have taget og i Forening fortæret en Flaske Rom, som de tappede af et i Kroens Port henliggende Anker, ved hvilken Lejlighed de tillige spildte en Del af Ankerets Indhold, Drengene have forpligtet sig til at betale Bestjaalne en Erstatning af 9 Kr., og Kroens Bestyrer har under Sagen erklæret, at han, saafremt Tiltale kan frafalde, ønsker dette, ligesom han ogsaa har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

Det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold findes efter Sagens Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 235, og efter den af Kroens Bestyrer, som nys anført, afgivne Erklæring, ville de Tiltalte, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til in solidum at udrede Aktionens Omkostninger.

Mandagen den 20 Juni.

Nr. 75.

Advokat Henrichseu

contra

Sætteskipper Laurids Madsen Nielsen (Def. Nellemann), der tiltales for Indgreb i den Nordby Færgested hjemlede Eneret til Overførelse af Gods imellem Esbjerg og Nordby.

Skads Herreds Politirets Dom af 20 April 1880: Tiltalte Baadfører L. M. Nielsen af Nordby bør til Færgesjer H. Svarrer ibd. betale 72 Kr. 66 Øre samt bøde til Nordby Sogns Fattigkasse 4 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Lan dso verrets Dom af 2 Avgust 1880: Tiltalte Laurids Madsen Nielsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, i Salær hver 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 4 Januar d. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at det af de Højesteret forelagte, tildels

efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaar, at Tiltalte overførte de i Dommen nævnte Handelsvarer til Fanø i to Gange, nemlig den 1 og den 5 Marts s. A., hver Gang ifølge Kontrakt med en enkelt Befragter, og iøvrigt i Henhold til de i Overretsdommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste. Det Aktor for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige. Defensor for Højesteret har ikke paastaaet Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. AdvokatHenrichsen tillægges i Salarium for Højesteret 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Sætteskipper Laurids Madsen Nielsen for Indgreb i den Nordby Færgested hjemlede Eneret til Overførelse af Gods mellem Esbjerg og Nordby.

Under 8 Marts d. A. indgav Færgeriejer H. Svarrer i Nordby paa Fanø — der ifølge Anordning og Takst. for Færgefarten mellem Fanø og Strandby af 24 Oktober 1812 er enerettiget til at befordre Rejsende med deres Tøj, Heste og Vogne, alle Slags Kreaturer, samt Gods og Varer, saavel som Breve, mellem Nordby Sogn paa Fanø og Fastlandet, at regne i en Strækning af 1 Mil paa begge Sider af Strandby, dog saaledes at det er enhver tilladt med egne Baade og Folk at befordre sig selv, sin Familie og sit eget Gods, og til med hvilken som helst lejet Baad at overføre det Brændsel, han selv behøver — en Besværing til Amtsraadet over, at Tiltalte har gjort Indgreb i den Svarrer indrømmede Eneret, idet han den 5 Marts d. A. havde i sit Fartøj, Everten „Compagni“ for Andre overført fra Esbjerg til Nordby forskellige Varer, nemlig 3703 Pd. Jerntraadstougværk, 4557 Pd. vegetabilsk Tougværk, 62 Pd. Lærred, 1183 Pd. Jernplader, 264 Pd. Stangjern, 60 Tdr. Rug og 15 Tdr. Cement, og der blev derpaa efter Amtets Foranstaltning anlagt en offentlig Politisag mod Tiltalte.

Under denne Sag har Tiltalte nu vel vedgaaet, at han — der har Næringsbevis som Sætteskipper og som saadan i Medfør af Lov 19 Februar 1861 § 3 er berettiget til indenfor de i Fr. 10 Januar 1840 § 1 ommeldte Grændser at gaa i Fragtfart med sit ovennævnte Fartøj, der har en Drægtighed af 13⁹⁰/100 Tons — har ifølge Befragtningskontrakt, indgaaet mellem ham og en enkelt Befragter, den 5 Marts d. A. efter foregaaende Toldklarering overført de ovennævnte Varer fra Esbjerg til Nordby, men da begge disse Steder ere Toldsteder, og det maa antages,

at Førere af Kjøbmandsfartøjer, hvortil Tiltaltes Fartøj maa henregnes, ere berettigede til at overføre Handelsvarer fra Toldsted til andet, selv om de paagjældende Toldsteder ere privilegerede Færgesteder, jfr. Generalpostdirektionens Plakat af 12 August 1820 § 2, kan Tiltalte ikke anses ved sit ovennævnte Forhold at have gjort noget Indgreb i Sværers Færgeprivilegium, og han maa derfor blive at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 109.

Advokat Halkier
contra

1) Nils Månsson, 2) Nils Persson (Defensor Rindenburg), der tiltales, Nr. 1 for at have tilføjet anden Person Saar eller Skade paa Helbred samt for at have anvendt Vold imod en Politibetjent under dennes Udførelse af sin Bestilling, og Nr. 2 for sidstnævnte Forbrydelse samt for det i Straffelovens § 108 omhandlede Forhold eller Attentat paa samme.

Aakirkeby Kjøbstads Ekstrarets Dom af 16 December 1880: Tiltalte Nils Månsson hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Nils Persson i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Sagens Omkostninger udrede de Tiltalte hver med det Halve, derunder Sælernerne til Aktor, Prokurator Lund, og Defensor, Prokurator Petersen, med 10 Kr. til hver af dem, foruden Diæter til dem begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det deri antagne Resultat

kj endes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. Advokaterne Halkier og Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, hvoraf hver af de Tiltalte udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Svenskerne Nils Månsson og Nils Persson, der ere fødte henholdsvis i

Ramsasa den 1 Oktober 1857 og Qverrested i Aaret 1854, tiltales under denne Sag, Førstnævnte for at have tilføjet en anden Person Saar eller Skade paa Helbred, samt for at have anvendt Vold imod en Politibetjent under dennes Udførelse af sin Bestilling, og Nils Persson for sidstnævnte Forseelse samt for det i Straffelovens § 108 omhandlede Forhold eller Attentat derpaa.

Efter hvad der er oplyst, og i det Væsentlige findes be- styrket ved de Tiltaltes Forklaringer, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Paa en Dandsesal i Aakirkeby tilføjedes den 1 Oktober d. A. om Aftenen Murer Kjøller et Saar i Hovedet. Da Tiltalte Nils Månsson blev antaget for at være Gjerningsmanden dertil, satte en tilstedeværende Reservepolitibetjent ham snart derefter under Anholdelse i Gaarden til Stedet, hvor ogsaa Politibetjent Sonne, iført sin Uniform, indfandt sig i samme Anledning. Men da Anholdte skulde afføres, stred han imod og satte Betjent Sonne temmelig fast op imod Væggen, hvorved Uniformen blev en Del tilsølet. Tiltalte Nils Persson havde samme Aften været i Følge med Nils Månsson og traf sin Kammerat i Gaarden i den beskrevne Situation. Han kom ham da til Hjælp og søgte at vriste ham fra Betjenten, som han vel tog fat paa, men for- øvrigt ikke ses at have udøvet nogen videregaaende Vold imod.

Saaledes lykkedes det Nils Månsson at undslippe; men han blev dog snart igjen paagrebet og umiddelbart derefter demit- teret med Paalæg om at begive sig hjemad. Nils Persson der- imod, der fra J, nholdelsesstedet i Gaarden straks var ble ven af- ført til Raadhusets Detentionslokale, blev sat paa fri Fod næste Dags Formiddag.

Den 7de f. M. bleve de Tiltalte begge i Anledning af det Passerede belagte med Varetægtsarrest, hvorfra de relaxeredes den 14de næstefter, da den Mistanke, hvorpaa deres Arrestation tildels var begrundet, at de havde været medvirkende til Murer Kjøllers Beskadigelse, ikke var bleven bestyrket ved de imidlertid optagne Forhører.

Under disse blev det derimod oplyst og vedgaaet af Tiltalte Nils Månsson, at han i September Maaned d. A. ved en Fest i Juligaardsskoven havde bibragt Tjenestredrenge Ola Eriksson et Slag paa Hovedet, uden at denne havde givet ham nogen Anledning dertil. Uagtet Hatten, hvormed Ola Erikssons Hoved var bedækket, ikke blev slaaet itu, blev dog den Angrebnes Hoved slaaet tilblods. Saaret lægedes uden Tilkaldelse af Læge i Løbet af en 8 Dage, og den Beskadigede, der ikke paaklagde den ham tilføjede Vold, vil ikke have mærket varige Følger deraf.

Efter de afgivne Vidneforklaringer maa Nils Månsson an- tages til Slaget at have benyttet en indspunden til et Baand befæstet Blykugle. Dette har han dog ikke villet vedkjende sig, om han end har vedgaaet at have havt et Vaaben af den bç-

skrevne Art hos sig. Han har derimod villet anse det for antageligt, at Slaget er udført med den Stok, som han angiver at have havt med.

Om Motivet til sin Fremfærd imod Ola Eriksson har Nils Månsson benægtet at kunne give nogen Oplysning. Efter hvad der foreligger, tør det anses for tilstrækkelig bevist, at Nils Månsson var en Del beruset; men det skjønnes dog ikke, at der er tilstrækkelig Feje til at antage, at Beruselsen har været tilstede i en den fulde Tilregnelighed udelukkende Grad.

For sit sidst omhandlede Forhold vil Nils Månsson, der ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter almindelig borgerlig Straffelovs § 203, og for sin ovenfor omhandlede Adfærd under Anholdelsen efter samme Lovs § 100.

Tiltalte Nils Persson, der heller ikke findes tidligere aktioneret eller straffet og — som alt bemærket — ikke ses at have gjort sig skyldig i anden Vold mod Politiet end den ovenfor beskrevne Nils Månsson ydede Bistand til at unddrage sig Anholdelsen, vil være at straffe efter almindelig borgerlig Straffelovs § 108, andet Led.

I Henhold til de angivne Paragrafer skjønnes Tiltalte Nils Månsson passende at kunne anses med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Nils Persson med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Nr. 127.

Advokat Henrichsen

contra

Peder Jørgensen (Defensor Halkier),

der tiltales for Blodskam eller uterligt Forhold samt for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Baag Herreds Ekstrarets Dom af 16 November 1880: Tiltalte Indsidder Peder »Jørgensen af Skaarup Grusgrav bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Schmidt, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 10 Kr At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Januar 1881: Tiltalte, Fattiglem Indsidder Peder Jørgensen af Skaarup Grusgrav, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør

Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Lehmann, betaler Tiltalte, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Fattiglem Indsieder Peder Jørgensen af Skaarup Grusgrav for Blodskam eller uterligt Forhold samt for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Hvad nu Sigtelsen for Blodskam eller uterligt Forhold angaar, er der vel ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger, navnlig den af Tiltaltes den 22 April 1865 fødte Datter afgivne Forklaring, fremkommet en Del Formodning for, at Tiltalte i April Maaned 1879 gjentagende har forskaffet sig eller dog forsøgt at pleje legemlig Omgang med denne sin Datter, men mod hans vedholdende Benægtelse skjønnes der ikke herfor at være tilvejebragt Bevis, og da der ej heller iøvrigt er oplyst noget Forhold fra Tiltaltes Side, der fra de her omhandlede Synspunkter findes at kunne paadrage ham Strafansvar — i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Tiltaltes i Underrettsdommen nærmere omtalte under Straffelovens § 185 henførte Forhold ikke skjønnes at kunne henføres enten under denne eller nogen anden § i Straffeloven, eller sammes Analogi, vil Tiltalte under denne Del af Sagen blive at frifinde for Aktors Tiltale.

Forsaavidt Tiltalen derimod angaar Overtrædelse af Straffelovens § 202, er det ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han i de senere Aar af og til har slaæet sin i Samliv med ham levende Hustru paa Øret og en enkelt Gang i Øjet, saa at dette blev blaat, og ved saadan Adfærd foranlediget hende til at forlade deres Bopæl, undertiden endog for flere Nætter, ligesom at han særligt en Dag r forrige

Aars Foraar uden Anledning af hende har paa deres Bopæl kastet hende om paa en Seng, taget hendes Klæder op og derpaa med en Hesselkjæp af en Lillefingers Tykkelse tildelt hende flere Slag paa hendes blottede Bag, som Følge af hvilke hun i flere Dage vil have været meget om. For sit her omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født den 12 Februar 1843 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter den sidst citerede Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

I Henhold til det Foranførte vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte foruden efter den nysnævnte Lovbestemmelse er om ovenanført anset efter Straffelovens § 185, blive at forandre.

Nr. 46. Forhenværende Gjæstgiver Ohr. B. Røber (Selv)
 contra
 Kjøbmand J. A. Morthensen (Ingen).

Højesterets Dom,

Da Højesteretsstævningen i nærværende Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, ikke ses at være forkyndt for de Tilforordnede i Landsover- samt Hof- og Stadsretten, som have dømt i Sagen, og Citanten desuden ikke for Højesteret har fremlagt forskellige i foregaaende Instants irettelagte Dokumenter, deriblandt /kchtsbeskrivelserne af den Exekution og de Avktioner, som ere gjorte til Gjenstand for Paaanke, vil allerede paa Grund af disse Mangler bemeldte Stævning i Medfør af Lovens 1. 2. 3 samt Lovens 1. 6. 18 og Reskript 7 April 1784 være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Tirsdagen den 21 Juni.

Nr. 143. Etatsraad Buntzen
 contra
 suspenderet Skolelærer og Kirkesanger Christen Jørgensen
 (Defensor Henriksen),
 der tiltales for forargeligt Forhold i og udenfor hans Embeds-
 virksomhed.

Børglum Herreds Provsterets Dom af 20 Maj 1880: Tiltalte, suspenderet Skolelærer og Kirkesanger Christen Jørgensen bør have det ved Kaldsbrev af 22 Juni 1875 og Kollats af 9 Juli s. A. betroede Embede som Skolelærer og Kirkesanger for Lyngby Skoledistrikt og Menighed i Børglum Herred fortabt, saa bør han og udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Schmidt og Prokurator Winther, med henholdsvis 20 og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Aalborg Stifts Landemodes Dom af 13 September 1880: Tiltalte, suspenderet Skolelærer i Lyngby, Vennebjerg Herred, Christen Jørgensen, bør bøde 100 Kr. til Lyngby Sogns Skolekasse, hvorhos han udreder alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder de ved Provsterettens Dom fastsatte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Landemodet, Prokuratorerne Hasselbach og Johansen, 25 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af samme anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, findes Dommen at maatte stadfæstes, dog saaledes at Mulkten, idet Skoleanordningen for Landet af 29 Juli 1814 § 66 Nr. 5 ikke her er anvendelig, bliver at tillægge Amtsfattigkassen.

Thi kjendes for Ret:

Landemodets Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden tilfalder Amtets Fattigkasse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Børglum Herreds Provsterets Dom af 20 Maj d. A. er suspenderet Skolelærer i Lyngby, Vennebjerg Herred, Christen Jørgensen, under en mod ham efter Ordre fra Kirke- og Undervisningsministeriet anlagt Sag for forargeligt Forhold i og udenfor hans Embedsvirksomhed dømt til at have sit Embede forbrudt, og denne Dom er derefter paa hans Begjæring indanket for Landemodet.

Med Hensyn til, hvad der er gaaet forud for nærværende Sag, bemærkes det, at Tiltalte, der er født 6 Oktober 1846 og

ved Kaldsbrev af 22 Juni 1875 med Kollats af 9 Juli s. A. blev beskikket til Skolelærer og Kirkesanger i Lyngby, under 20 Juli 1878 fra Skolekommissionen og Sogneraadet modtog en alvorlig Paamindelse om, for Fremtiden bedre at passe paa sig selv og sit Forhold, eftersom det hedder „hans Forhold ikke havde været som ønskeligt og ikke stemmende med, hvad det maa være hos en Lærer og Ungdommens Vejleder.“ Særlig henvises der til Skolens Tilstand, saaledes som den forefandtes saavel ved sidst afholdte Eksamen som ved den kort derpaa følgende Provstevisitats, hvor Provsten fandt Børnenes Undervisning lidet tilfredsstillende, samt til Tiltaltes Forhold i Sogneraadets Møde den 4 Juli 1878, hvor han efter Indbydelse var tilstede, og hvor det maa antages, at han, der allerede inden han begav sig derhen, i sit Hjem havde nydt endel Spiritus, blev beruset.

Efter Sogneraadets og Skolekommissionens Henvendelse til Vennebjerg. Herreds Skoledirektion, bilagt med en Klage fra en stor Del af Distriktets Beboere angaaende Tiltaltes Forhold i og udenfor Skolen, blev derpaa Tiltalte ved Skoledirektionens Resolution af 14 Oktober 1878 anset med en Mulkt af 10 Kr. Af ovennævnte Skolemyndigheders Indberetning fremgik det blandt andet, at Tiltalte i den nærmest foregaaende Tid 3 Gange havde forsømt at holde Skole, deriblandt 2 Gange i 1 Uge, og det bemærkedes tillige, at der stadig fremkom saa mange vistnok fuldkommen begrundede Klager over Tiltaltes Forhold, at hans Stilling som Ungdommens Lærer og Kirkesanger maatte synes at være ligefrem til Forargelse og Demoralisation.

Den mod Tiltalte ved Provsteretten indledede Undersøgelse blev nærmest foranlediget ved en Indberetning fra Sognepræsten om hans Adfærd under Gudstjenesten Langfredag den 11 April f. A. Det hedder i denne af 3 tilstedeværende Menighedsmedlemmer tiltraadte Indberetning, at Tiltalte kun med stort Besvær fik Salmenumrene opskrevne, at han havde ligesaa stort Besvær med at finde Numrene i Salmebogen, at Salmesangen gik maadeligt, og at han i en Salme aldeles gik istaa og ikke vidste, hvor han var; Navnet paa et Barn, som skulde døbes, var skrevet aldeles forkert, og ved Slutningsbønnen gik han bort uden at bede Fadervor. Kort sagt, tilføjes det, hans Forhold var fra Begyndelsen til Enden til stor Forargelse for Menigheden, og samme hans Adfærd var en Følge af en fra Drukken-skabet. hidrørende Tilstand.

Under de optagne Forhører har Tiltalte vel i Almindelighed vedgaaet, at han har et stærkt Hang til, naar Lejlighed gives, at deltage i Svir og Drik, samt at de Anker, der her under Sagen er kommen til Orde imod ham, ere grundede paa denne lians Tilbøjelighed og, hvad han ikke kan nægte, ogsaa begrundede, men skjøndt han har erkjendt Rigtigheden af den

givne Fremstilling af, hvad der passerede i Kirken Langfredag, har han dog ikke specielt villet indrømme, at han ved denne Lejlighed var beruset. Hans Forklaring gaar nemlig ud paa, at han Dagen i Forvejen havde havt temmelig strengt Arbejde i Kirken og befandt sig ilde, at han om Aftenen havde havt Besøg af en Mand, sammen med hvem han havde nydt en Del Spiritus, og, skjøndt det ikke var meget, kunde han, der — som berørt — befandt sig ilde, ikke taale det, og han vedblev at være slet tilpas hele Natten, saa at han om Morgenens var i Tvivl om, hvorvidt han skulde gaa i Kirke eller ikke, men besluttede sig dog til at prøve det. Ifølge Præstens ovennævnte Indberetning henlaa han i flere Dage derefter i Vildelse og talte fordetmeste forvirret. Efter Tiltaltes foranførte Forklaring, som ikke kan forkastes, findes det dog imidlertid at maatte tilregnes ham til Ansvar, at han ved Nydelsen af mere Spiritus, end han kunde taale, selv havde medvirket til at hidføre den Tilstand af Ildebefindende, som var Aarsag i, at han ikke formaaede tilbørlig at udføre sin Tjeneste i Kirken, men derimod ved sin Adfærd vakte Anstød og Forargelse i Menigheden.

Det er endvidere oplyst, at Tiltalte en Aften i Juni Maaned f. A. har gjort sig skyldig i nogle Optøjer ved Enken Thorsens Hus i Lyngby, hvorhen han havde begivet sig for at kalde Enken til Regnskab for en Sæk, som han troede, at hun havde frataget ham; men dette Forhold, som ikke vedkommer hans Embedsførelse, og som ikke i og for sig synes at egne sig til offentlig Paatale, er her kun af Betydning, forsaavidt det bidrager til at kaste Lys over hans Maade at være paa i Almindelighed. Det samme gjælder, forsaavidt det under et den 6 November 1878, altsaa først efter at han ved Skoledirektions Resolution var anset med Mulkt, sluttet Forhør er oplyst, at han engang i September Maaned f. A. ved sin Nærværelse i Løkken, hvor der havde været Marked, i en noget beruset Tilstand var kommet i Strid og Slagsmaal med forskjellige der tilstedeværende Personer.

Endnu bemærkes det, at der samme Dag, som der blev afsagt Dom i Sagen ved Provsteretten, fremkom Anmeldelse fra den konstituerede Lærer om, at Tiltalte faa Dage forud havde været i Spektakler med Skolebørnene ude paa Legepladsen og slaaet et af dem i Hovedet, hvilken Sigtelse iøvrigt ikke ses at have været foreholdt Tiltalte, at Tiltalte under et efter Sagens Paakjendelse ved Provsteretten optaget Forhør har været sigtet for at have væltet Kathedret og et af Skolebordene, samt øvet flere Excesser i Skolelokalet, uden at det dog af ham blev vedgaaet eller paa anden Maade bevist, at han deri havde gjort sig skyldig, og at det endelig under et andet Forhør er oplyst, at

han den 25 Juli d. A. har nedrevet de faststaaende Gymnastik-apparater ved Skolen, hvilket han vil have gjort, fordi Apparaterne vare raadne, saa at Skolebørnene formentes at kunne komme til Skade dermed. Hvad der saaledes er passeret, vil imidlertid, da det har fundet Sted efterat der var beordret Aktion imod Tiltalte, ikke kunne komme under Paakjendelse under nærværende Sag.

Naar der nu bliver Spørgsmaal om, hvilket Ansvar Tiltalte — der ikke forhen har været undergivet Tiltale eller Straf anderledes end som anført — har paadraget sig ved sit Forhold i Kirken Langfredag s. A., da skjønnés det efter de dermed forbundne Omstændigheder ikke, at Forudsætningerne for Anvendelsen af den i Anordningen af 29 Juli 1814, Bil. B § 3a i Slutningen indeholdte Bestemmelse om Embedsfortabelse her ere tilstede, hvorimod han findes passende at kunne være at anse med en Mulkt af 100 Kr., der tilfalder Lyngby Sogns Skolekasse. Han vil derhos være at tilpligte at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder de ved Provsterettens Dom fastsatte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Landemodet 25 Kr. til hver.

Nr. 22. Gaardejer **Lars Larsen** (Højesteretssagfører Hansen)
 contra
 Gaardejer **Hans Nielsen** (Ingen),
 ang. Ærefornærmelser.

Kronborg vestre Birks Politirets Dom af 24 Juni 1879: De ovenfor nærmere betegnede Udladelser: „Fæ, gode nok til at fange andre Fæ med,“ og „Grundlovsbryderforening“ bør døde og magtesløse at være, saaledes at de ikke komme Klageren, Gaardmand Hans Nielsen i Ammindrup, til Skade paa hans Ære, gode Navn og Rygte. Til Statskassen bøder Indklagede, Gaardmand Lars Larsen af Vejby, 100 Kr. eller hensesættes i Mangel af denne Bødes fulde Betaling i simpelt Fængsel i 14 Dage; saa erstatter han og Klageren Søgsmaalets Omkostninger med 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommis under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 22 Juli 1881.

G. E. C. Glads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretaier.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 20.

Tirsdagen den 21 Juni.

Nr. 22. Gaardejer Lars Larsen (Høiesteretssagfører Hansen)
contra'
Gaardejer Hans Nielsen (Ingen).

Landsø ver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Oktober 1880: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Citanten, Gaardmand Lars Larsen af Veiby, betaler til Indstævnte, Gaardejer Hans Nielsen af Amminderup, Sagens Omkostninger her for Retten med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 8 LTger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 15 Januar d. A. er Høiesteret-bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da der efter samtlige foreliggende Omstændigheder mangler Føje til at antage, at Citanten ved den første af de i den indankede Dom omhandlede Udladeiser har villet sigte den paagjældende politiske Forening for at støtte eller fremme politiske Handlinger, der af den selv betragtedes som Grundlovsbrud, og han ved den anden af de paatalte Udladelser ikke selv har betegnet Gaardmændene som »Fæ, der dog vare gode nok til at fange andre Fæ med«, men alene har udtalt, at politiske Ledere — hvis Indflydelse det netop var hans Hensigt at bekæmpe, og hvis Opfattelse han saaledes ikke kunde forudsættes at dele — efter hans Formening nærmest vare tilbøjelige til at betragte Gaardmændene paa den anførte Maade, findes allerede paa Grund heraf ingen af de ommeldte

Ytringer at kunne anses som fornærmelig for Indstævnte. Citanten vil derfor efter sin Paastand være at frifinde, hvorhos Processens Omkostninger for alle Retter efter Omstændighederne blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bor for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte ti Kr on er.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Ved et den 22 December 1878 i Helsingø afholdt offentligt politisk Møde holdt Citanten, Gaardmand Lars Larsen af Veiby, et Foredrag, hvori han blandt Andet omtalte de i den senere Tid, navnlig ogsaa der paa Egnen stiftede saakaldte „Grundlovsforeninger“¹⁴ — hvor if en var dannet for Helsingø Valby Sogne, for hvilken Indstævnte, Gaardejer Hans Nielsen af Amminderup, var Formand — , og ytrede han da efter sin egen Fremstilling omtrent Folgende: „Navnet „Grundlovsforening“⁴⁴ skurrede lidt i hans Øre. Da de Herrer vare gaaede i Spidsen for Tillids- og Takadresser til Regeringen for det Skridt — Udstædelsen af den provisoriske Finanslov af 12 April 1877 —, der efter alle fremragende Retslærdes og Politikeres Udtalelser hidtil var blevet betragtet som et rent og klart Grundlovsbrud, syntes han, at de ligesaagodt kunde — eller snarere burde — have kaldt deres Forening: „Grundlovsbryderforening“⁴⁴, hvorhos han lidt senere udtalte: „Det er en skilleværbevisning, at af de politiske Ledere i Grundlovsforeningen nærmest ere tilbøjelige til at betragte Gaardmændene som nogle Fæ, der ere gode nok til at fange andre Fæ med, og jeg er vis paa, at min Overbevisning i saa Henseende støttes af en almindelig politisk Anskuelse her paa Egnen“⁴⁴. Indstævnte, der ansaa de af Citanten ved den Lejlighed brugte Ytringer for at være i høj Grad fornærmelige for Medlemmerne af den nævnte Forening for Helsingø Valby Sogne og særlig for de Gaardmænd, der vare Medlemmer af samme, og saaledes ogsaa for sig som Gaardejer og Foreningens Formand, anlagde derefter ved Kronborg vestre Birks Politiret Sag mod Citanten, hvorunder han iøvrigt gjorde gjældende, at de af Citanten fremsatte tvende Ytringer havde lydt noget anderledes og derved været endnu mere fornærmelige, og at Citanten navnlig under den første Ytring uden nogensomhelst Motivering havde udtalt, at Grundlovsforeningen burde kaldes Grundlovsbryderforening og dens Medlemmer ikke Grundlovsværnere, men Grundlovsbrydere, men dog af Mangel paa Bevis, for, hvorledes Ordene nøjagtig

havde lydt, gik ind paa, at særlig Citantens egen Fremstilling af, hvorledes hans ovenfor anførte 2den Ytring var falden, lagdes til Grund for Sagens Paadømmelse, — og, idet han ansaa de brugte Ytringer ogsaa i den af Citanten angivne Form for i det Hele fornærmelige for sig, paastod han dem kjendte døde og magtesløse og Citanten idømt en klækkelig Bøde efter Lovens Strængighed samt tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Citanten paastod sig derimod frifunden og ligeledes tillagt skadesløse Omkostninger hos Indstævnte.

I den under 24 Juni f. A. afsagte Politirets Dom udtaltes det, at det ikke var bevist, at Citanten havde betegnet Medlemmerne af Grundlovsforeningerne som Grundlovsbrydere, og at det ikke skjønnedes at have nogen afgjørende Betydning for Sagens Udfald, at Citanten vilde have knyttet den af ham angivne Motivering til den af ham brugte Betegnelse „Grundlovsbryderforening“ og ved Dommen blev denne Betegnelse og Udtrykket „Fæ, gode nok til at fange andre Fæ med“ kjendte døde og magtesløse, saa at de ikke skulde komme Indstævnte til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte, og blev Citanten derhos i Medfør af Straffelovens §§ 215 og 217 dømt til at bøde 100 Kr. til Statskassen eller i Mangel af sammes fulde Betaling at hensættes 14 Dage i simpelt Fængsel og til at erstatte Indstævnte Sagens Omkostninger med 30 Kr.

Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 4 Juli f. A. indanket her for Retten, hvor han ligesom for Underretten har paastaaet sig frifunden og derhos tilkjendt Sagens Omkostninger i begge Instanser, medens Indstævnte har paastaaet Politiretsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger lier for Retten.

Citanten har støttet sin Paastand om Frifindelse, dels derpaa, at Indstævnte ikke skulde være kompetent Sagsøger med Hensyn til de paaklagede Ytringer, dels paa, at disse ikke skulde være fornærmelige.

Forsaavidt Citanten nu har forment, at den af ham brugte Betegnelse: „Grundlovsbryderforening“, dens Fornærmelighed forudsat, kun kunde ramme den paagjældende Forening som saadan, ikke derimod dens enkelte Medlemmer personlig og derfor ikke skulde kunne paatales af hvert enkelt af disse, men kun af Foreningens Bestyrelse, da findes der imidlertid allerede af den Grund ikke at kunne gives ham Medhold heri, at, selv om en Forening som den omhandlede efter dens Love kunde betragtes som et saaledes organiseret Samfund, at det blev at opfatte som et selvstændigt Subjekt for Ærerettigheder, der kunde paatales paa dets Vegne, maa den brugte Betegnelse dog tillige opfattes som rammende hvert enkelt af Foreningens Medlemmer, og da den nu efter det Oplyste ikke er paatalt af Foreningens Be-

styrelse paa Foreningens og de enkelte Medlemmers Vegne, kunne disse derfor heller ikke være afskaarne fra personlig at gjøre Ansvar gjældende i saa Henseende, forsaavidt de anse sig fornærmede ved Betegnelsen.

Og ligesaa lidt kan der gives Citanten Medhold i, at den af ham fremsatte, under Sagen paaklagede anden Ytring er holdt i en saa stor Almindelighed, at der overhovedet ikke skulde kunne være nogen kompetent Sagsøger med Hensyn til samme, idet det meget mere saavel af Ytringens eget Indhold som af Citantens egen Procedure for Politiretten fremgaar, at der ved samme særlig er sigtet til de Gaardmænd paa den paagjældende Egn, der vare Medlemmer af Grundlovsforeninger, derunder af Foreningen for Helsing Valby Sogne, og saaledes ogsaa til Indstævnte.

Den af Citanten brugte Betegnelse „Grundlovsbryderforening“ findes nu derhos trods den Motivering, som Citanten vil have givet af dens Benyttelse, naturligen kun at kunne opfattes som gaaende ud paa, at den paagjældende Forening var en Forening af Medlemmer, hvis Formaal var paa en eller anden Maade at støtte og begunstige Grundlovsbrud, og, da en saadan Sigtelse, for hvis Sandhed Citanten end ikke har søgt at føre Bevis, maa siges at falde ind under Straffelovens § 215, vil Citanten ikke kunne undgaa Ansvar efter samme.

Den anden paaklagede Ytring af Citanten maa ogsaa, uanset at den fremtræder under Form af Omtale af Andres Opfattelse — uden at Citanten dog har oplyst nogen Hjemmel hertil — betragtes som en saadan Haansytring mod de Paagjældende, derunder Indstævnte, at han ikke vil kunne undgaa Ansvar derfor efter Straffelovens § 217.

Og da nu den ved Politiretsdommen valgte Straf saavel som dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger billiges, vil den nævnte Dom i det Hele blive at stadfæste.

Citanten vil derhos have at tilsvare Indstævnte Omkostningerne her for Retten med 50 Kr.

For Stempelpapir har der ikke været Brug under Sagen.

Onsdagen den 22 Juni.

Nr. 165.

Etatsraad Buntzen
contra

Rasmus Knudsen og dennes Hustru Karen Jensen
Norberg (Defensor Halkier),

der tiltales for Hæleri.

Lunde Skam Herreders Extrarets Dom af 10 Februar 1881: De Tiltalte, Ane Kathrine Olsen, Abelone Marie Johansen, Rasmus Knudsen og dennes Hustru Karen Jensen Norberg, bør hensættes enhver især til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Tiltalte Henriette Caroline Amalie Poulsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Samtlige 5 Tiltalte bør in solidum at tilsvare alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Cloos og Jespersen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 April 1881: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte, Indsidder Rasmus Knudsen og dennes Hustru, Karen Jensen Norberg, nedsættes til 3 Dage for hver især. De Tiltalte betale derhos in solidum i Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Heckscher og Gottschalck 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 30Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde Skam Herreders Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik 3 Medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, ere de Tiltalte, Indsidder Rasmus Knudsen og dennes Hustru, Karen Jensen Norberg, aktionerede for Hæleri, og ere de ved bemeldte Extrarets Dom af 10 Februar d. A. i Medfør af Straffelovens § 238 ansete med Straf af Fængsel paa Vand og Brød hver især i 5 Dage og tilpligtede in solidum med de ommeldte tre Medtiltalte at udrede Aktionens Omkostninger.

Ved Sagens Oplysninger og de Tiltaltes egne Tilstaaelser er det tilstrækkelig godtgjort, at de tre i 1ste Instans Medtiltalte, der vare Tjenestepiger hos Forpagteren paa Nislefgaard, i afvigte Aar s Sommer og Efteraar jevnlig have bragt de Tiltalte, der bo omtrent 1¹/₂ Fjerdingvej fra Nislefgaard og undertiden havde

Arbejde paa Gaarden, Fødevarer — tilsammen af en ikke ubetydelig Værdi, uden at denne nærmere har været at oplyse —, bestaaende af Brød, Kjød, Flæsk og Grød, som Pigerne havde tilvendt sig paa Gaarden uden deres Herskabs Vidende og Villie, navnlig af Levningerne fra Folkenes Maaltider, men dog ogsaa undertiden ved at skære Skiver af frisk Brød og Kjød i den Hensigt at bringe de Tiltalte det, og at de Tiltalte have modtaget og fortæret disse Fødevarer, uagtet de vidste, at de vare stjaalne.

For dette Forhold ere de Tiltalte, der ere fødte: Rasmus Knudsen den 14 August 1857 og Karen Jensen Norberg den 1 August 1852, og af hvilke Ingen findes tidligere straffet, ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 238, men Straffen findes at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage for hver af dem. Med denne Nedsættelse i Straffetiden vil Underrettsdommen^ hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 177.

Etatsraad Buntzen

contra

Niels Martin Hansen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Marts 1881: Arrestanten Niels Martin Hansen bør straffes med Forbedringsliusarbejde i 8 Maaneder samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Møller, 10 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Holsøe, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Maj 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Winther, bør Arrestanten Niels Martin Hansen betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Nellesmann 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under navrværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Niels Martin Hansen tiltales for Tyveri, er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der efter sin Forklaring i den sidste Tid ikke havde kunnet tjene nok til Livets Ophold og navnlig ikke var i Stand til at betale Husleje af den af ham beboede Lejlighed, og som derfor havde besluttet at begaa Tyveri i et af Anders Jacobsen beboet Hus paa Teglværket Nøjsomhed, i hvilket Hus Arrestanten selv tidligere havde boet, og derfor var godt kjendt — i denne Anledning om Eftermiddagen den 15 Marts d. A. begav sig ud til det nævnte Hus, hvis Beboere han antog paa den Tid vare paa Arbejde; da han var kommen bag ved Huset, saa han, at Vinduet til Kjøkkenet stod aabent, og da han frygtede for, at Nogen skulde se ham, naar han gik ind ad den ikke aflaaede Dør, der er i den modsatte Side af Huset og vender ud imod andre Bygninger, krøb han igjennem det nævnte Vindu ind i Kjøkkenet og derfra gik han igjennem en Gang ind i den af fornævnte Anders Jacobsen beboede Stue, hvor Arrestanten tilvendte sig en Frakke, som hang paa Væggen. Døren til Stuen, der ikke var aflaaet, var ikke forsynet med noget Haandtag, men efter den af Arrestanten afgivne Forklaring aabnede han Døren ved at trykke paa den, og den lod sig efter hans Forklaring aabne ved et meget let Tryk. Arrestanten begav sig derefter med den stjaalne Frakke tilbage ad den samme Vej, hvorad han var kommen, og havde til Hensigt at pantsætte Frakken, men han blev kort efter indhentet af Bestjaalne, fornævnte Anders Jacobsen, og da denne har erholdt Frakken, der under Sagen er bleven ansat til en Værdi af 16 Kroner, udleveret, har han ikke fremsat nogen Fordring paa Erstatning i Anledning af Tyveriet. Da det herefter maa billiges, at Arrestanten, der er født den 1 Januar 1850 og som ikke tidligere er funden tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom i Medfør af Straffelovens § 229 Nr. 4 er anset med Forbedrings-
husarbejde i 8 Maaneder vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 168.

Advokat Klubien

contra

Ane Elisabeth Sørensen (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Salling Herreds Extrarets Dom af 28 Januar 1881: Tiltalte, Ane Elisabeth Sørensen, Jepsens Hustru af Toustrup, bør straffes ined Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage; Saa udreder hun og til Maren Sørensen, Torres Enke, i Roslev 18 Ki'. 17 Øre og betaler Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Pasbjerg og Munksgaard, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning erlægges inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 April 1881: Tiltalte Ane Elisabeth Sørensen, Indsidder Chr. Jepsens Hustru, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede i Erstatning til Aftægtsenke Maren Sørensen af Roslev 18 Kr.

16 Øre. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr. og til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Under denne Sag tiltales Ane Elisabeth Sørensen, Indsidder Chr. Jepsens Hustru, for Tyveri og Betleri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun for 2 à 3 Aar siden har frastjaalet Aftægtsenke Maren Sørensen 2 Skjorter, 3 Særker, 1 Par Uldvanter, 2 Pd. Uld, noget Uldgarn og 4 Æg, tilsammen af Værdi 11 Kr. 66 Øre, og den 3 December f. A. endvidere har frastjaalet samme 2 Lagner, 1 Par Underbenklæder

og ca. 2^{1/2} Pd. Uld, ialt af Værdi 8 Kr. 50 Øre, idet hun, medens Beboerne vare fraværende, skaffede sig Adgang til Bestjaalnes Hus i Roslev paa følgende Maade: Den første Gang bøjede hun de tæt ved hinanden siddende Ender af det paa Døren, der var aflukket med en Hængelaas, værende Overfald, som bestod af en Træskoring, der var løben op i Svejsningen, saameget fra hinanden, at det kunde slippe ud af den Stabel i Dørkarmen, hvori Overfaldet hang, medens hun den anden Gang brød Stabelen, som efter Bestjaalnes Forklaring kan have været noget løs, ud, idet Tiltalte stemmede den ene Haand mod Døren og med den anden brød saalænge paa Stabelen og rykkede den op og ned, indtil hun, dog uden synderlig Besvær, fik den ud, og kom hun saaledes begge Gange ind i Huset uden at gjøre Brud paa selve Hængelaasen, hvormed Døren var lukket. De stjaalne Gjenstande, som dels henlaa paa Loftet, dels fandtes i forskjellige uaflaasede Skuffer eller Kister, har Tiltalte enten afhændet og forbrugt eller omdannet paa en saadan Maade, at Bestjaalne ikke har nogen Brug for, hvad der fandtes tilstede, og har hun paastaet sig i Erstatning tilkjendt Værdien af det Borttagne efter Fradrag af 2 Kroner, som hun skylder Tiltalte.

Tiltalte har fremdeles vedgaaet, at hun paa forskellige Steder har tilbudet sig Uld, Rug og Fødevarer.

Medens det første Tyveri efter det paagjældende Lukkes derværende Beskaffenhed ikkun vil kunne tilregnes Tiltalte som simpelt, findes derimod det i December f. A. begaaede Tyveri efter hvad der er oplyst om den Maade, hvorpaa hun fik Overfaldet løst og uanset at Stabelen kan have været noget løs, at maatte henføres under Straffelovens § 229 Nr. 4, og Tiltalte, der er født i Aaret 1847 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor for sit ovenanførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 og 229 Nr. 4 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 155.

Advokat Henrichsen
con tra

Thomas Jensen Foged (Defensor Klubien),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse, jfr. Straffelovens §§ 203 og 40.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 30 November 1880: Tiltalte Thomas Jensen Foged bør hensættes i

Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, og betale til Jens Christian Jensen Foged i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab og Godtgjørelse for Lidelser ialt 116 Kr. 33 Øre, hvorhos Tiltalte udreder alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Abildhauge og Johnsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning og Godtgjørelse at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Lands o ver rets Dom af 28 Februar 1881: Underretsdommen bor ved Magt at stande, saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at burde anses efter Straffelovens § 203 sammenholdt med § 40 in fine med en Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage. Han vil derhos have at betale Jens Christian Jensen 66 Kroner 33 Øre i Erstatning for HelbredeJsesudgifter og Næringstab, hvorimod den Jensen endvidere tilkjendte Erstatning af 50 Kroner for Lidelser maa bortfalde. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Thomas Jensen Foged bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt i Erstatning til Jens Christian Jensen betale 66 Kroner 33 Øre. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Mægt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henriksen og Klubien 40 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Thomas Jensen Foged for Vold og Legemsbeskadigelse, jfr. Straffelovens §§ 203 og 40.

Tiltalte har forklaret, hvad der i det Væsentlige stemmer

med det iøvrigt Oplyste, at han den 15 August f. A. ved Middagstid, da han var beskjæftiget med at kjere Sand fra en Sandgrav, og hans Brodersøn, Jens Christian Jensen, hvem han stod i et spændt Forhold til, og af hvem han frygtede personlig Overlast, nærmede sig med en kort Kjæp eller Raft i Haanden og trods gjentagne Advarsler om at holde sig i tilbørlig Afstand, trængte sig ind paa ham, har tilføjet denne et Par Slag i Hovedet med en svær med Asketræs Skaft forsynet Jerngreb, hvorhos han, da Skaftet brækkede over, endvidere med samme tildelte ham forskjellige Slag paa flere Steder af hans Legeme, samt med den knyttede Haand et Slag lige i Ansigtet. Jens Chr. Jensen gik nu hen i den tilstødende Hede og lagde sig der, hvorpaa Tiltalte meldte Sagen til Politiet med Angivelse af, at Jens Chr. Jensen maatte have øjeblikkelig Lægehjælp og Jens Chr. Jensen blev derefter ved Politiets Foranstaltning indlagt paa Sygehuset. Ved den af vedkommende Distriktslæge foretagne Undersøgelse af den Skadelidte fandtes der i Nakken et ca. 2 Tommer langt gabende Saar, tæt under Nakkebensforhøjningen et andet mindre, noget gabende Saar af ca. Vs Tommes Længde og i Panden over Øjenbrynet et tredje Saar, 1 Tomme langt, alle med blodige og svulne Rande og gaaende gennem Bløddelene lige til Benet eller Benhinden; højre Øjes Øjenlaage og venstre Kind vare derhos stærkt svulne, og paa forskellige andre Dele af Legemet fandtes Hudafskrabninger og omme og svulne Steder, hvorhos i Overkjæben en Fortand var brækket og en anden stødt ud.

Efter Lægenes Erklæring tydede Saarenes Dybde paa, at Slagene vare bibragte Jens Chr. Jensen med betydelig Kraft, men medens det ved den første Undersøgelse ikke kunde afgjøres, om Læsionerne vilde medføre Fare for hans Liv eller blivende Følger for hans Helbred, har han, der den 4 September f. A. blev udskrevet af Sygehuset, i et Forhør den 18de næstefter forklaret, at han da var fuldstændig rask og ikke følte nogen Meh af den ham tilføjede Overlast.

Tiltalte har nu vel villet gjøre gjældende, at han kun har handlet i Nødværge for at undgaa at blive slaet fordærvet, i hvilken Henseende det ogsaa er oplyst, at Jens Christian Jensen, efter hvad Tiltalte har bragt i Erfaring, havde saavel ved en tidligere Lejlighed som paa selve den paagjældende Dag i noget beruset Tilstand udstødt Trusler om at ville dræbe Tiltalte og en Pige, som havde været Førstnævntes Kjæreste, men som Tiltalte nu vilde indgaa Ægteskab med; men efter Omstændighederne kan Tiltalte dog ikke anses at have befundet sig i et Nødværgetilfælde, der kunde berettigede ham til at slaa løs paa Jens Chr. Jensen med et saa farligt Vaaben, som den ovennævnte Jerngreb, og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1831, og som afset fra, at han i 1875 for Politi-

uorden har været anset med en Bøde af 4 Kr., ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ovennævnte Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder lindes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 169.

Advokat Levinsen

contra

Petrine Kristine Jørgensen (Defensor Klubienj,

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 180.

Kriminal- og Politiretts Dom af 7 Maj 1881: Arrestantinden Petrine Kristine Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Sørensen og Heckscher, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretts Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestantinden Petrine Kristine Jørgensen, der er født den 20 Januar 1862 og tidligere anset ved Rettens Dom af 27 Juli f. A. efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Nestved Kjøbstads Extraretsdom af 29 December f. A. efter Straffelovens §§ 230 og 251 jfr. §§ 57, 62 og 228 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 180. Ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, dels at hun den 19 Marts d. A. om Morgenen, da hun, efterat have tilbragt Natten hos Værtsholder Jørgen Larsen forlod dennes Bolig, har frastjaalet ham et paa en Væg sammesteds hængende, til 18 Kr. vurderet Uhr, dels at hun

imod en hende til Kjøbenhavns Politis Advarselsprotokol for løst-
agtige Fruentimmer den 20 Juli f. A. under sædvanlig Straffe-
trudsel given Advarsel har under sit Ophold her i Staden fra
Midten af Februar d. A. indtil hun den 24 Marts næstefter
blev anholdt i Sagen, søgt Erhverv ved Utugt. Som Følge
heraf vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 231,
1ste Led, og 180 efter Omstændighederne med Forbedringshus-
arbejde i 8 Maaneder.

Torsdagen den 23 Juni.

Nr. 135. Overretssagfører A. Alberti og Teglbrænder
Hans Jensen (Højesteretssagfører Alberti)
c o n t r a
Ingeniør Villars Lunn (Ingen).

Højesterets Dom.

Da den Overretten forelagte Gjæsteretsakt, efter hvad
der fremgaar af Overretsproceduren, har indeholdt Beskrivelse
af et den 20 Maj f. A. i Sagen afholdt Retsmøde, hvilket
derhos nærmere omtales i den indankede Dom, men en Be-
skrivelse af samme hverken findes i den Højesteret forelagte
Gjæsteretsakt eller i de andre fremlagte Dokumenter, vil den
udtagne Højesteretsstævning, hvori desuden bemeldte Dom an-
føres som afsagt den 6 Marts d. A. istedetfor den 7de s. M.
og efter hvilken Indstævnte ikke har givet Møde for Højeste-
ret, i Medfør af L. 1. 6. 18 og Reskript af 7 April 1784 være
at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Nr. 166. Advokat Henriksen
c o n t r a
Anders Peter Poulsen og Jens Sørensen Fisker eller
Fischer (Defensor Hansen),
der tiltales for ved Uagtsomhed at have bevirket et Menneskes
Død.

Aalborg Birks og Fleskum Herreds Extrarets Dom af 17 Februar 1881: De Tiltalte Anders Peter Poulsen og Jens Sørensen Fisker eller Fischer bør straffes hver især med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos de En for Begge og Begge for En bør udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Johansen, 8 Kr.

Viborg Landso verrets Dom af 4 April 1881: De Tiltalte, Anders Peter Poulsen og Jens Sørensen Fischer, bør hver især til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr. og til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. De idømte Boder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ere de rettelig ansete efter Straffelovens § 198, men Straffen findes, som ved Underretsdommen sket, at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage for hver. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseendetil Straffenebør Underretsdom men, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anders Peter Poulsen og Jens Sørensen Fischer for ved Uagtsomhed at have bevirket et Menneskes Død.

De nærmere Omstændigheder ved det Forhold, der har givet Anledning til Sagen, have ifølge de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger været følgende:

Søndag Eftermiddag den 5 Decbr. f. A. var en Del unge Karle forsamlede i Kjøbmand Fischers Butik i Volsted, hvor 7 af dem gjensidig trakterede hverandre med ligesaamange Om-

gange Snapse med Mjød eller Bittersnapse, og da der, efterat disse vare fortærede, faldt en Ytring om, at de, der drak af sidstnævnte Slags, nok ikke kunde drikke ret mange heraf, og en af Deltagerne, den 25aarige Tjenestekarl Jens Christian Christiansen, hertil bemærkede, at han kunde drikke 50, gav dette Anledning til et Væddemaal mellem ham og Tiltalte Poulsen, hvorefter den Første i Løbet af $\frac{3}{4}$ Time eller dog højst 50 Minutter skulde tømme 50 Bittersnapse, der bestode af 5 Dele Brændevin tilsat med 1 Del af den saakaldte v. Ostens Bitter, i hvilket Fald Tiltalte Poulsen skulde betale dem, medens Christiansen selv skulde betale, hvis han ikke i den nævnte Tid kunde drikke det ommeldte Kvantum. Tiltalte Fischer, der bestyrer sin Faders, ovennævnte Kjøbmand Fischers Detajlhandel, stillede derefter to Snapseglass af almindelig Størrelse paa Bordet foran Christiansen og fyldte dem efterhaanden som denne tømte Glassene, men efterat han havde tømt 38 Glas foruden de 7, som han havde drukket forinden Væddemaalet, og som ikke skulde medregnes under dette, besvimed han og blev bragt til Sæde paa en Bænk, men da han gled ned fra denne, blev han efter fælles Aftale af fire af de tilstedeværende Karle omtrent Kl. 5 baaren hjem til hans Husbonds Gaard og lagt paa Sengen i Karlekammeret, hvor hans Husbond og dennes Pige nogle Gange i Løbet af Aftenen hørte ham snorke, men Kl. 10 samme Aften fandtes han død.

I den over Liget foretagne Obduktionsforretning have de obducerende Læger udtalt, at Christiansen er død af akut Alkoholisme paa Grund af overdreven Nydelse af Brændevin, samt at et Kvantum af 45 Snapse Spiritus i Løbet af henved en Time er tilstrækkelig stor til at det maa antages at kunne dræbe et Menneske, naar han i den derved foranledigede døddrukne Tilstand overlades til sig selv og ikke strax underkastes hensigtsmæssig Lægebehandling.

Begge de Tiltalte have vel forklaret, at de ikke have tænkt paa, at Christiansens Liv udsattes for Fare ved Nydelsen af det paagjældende Kvantum Brændevin i den omhandlede Tid, og Tiltalte Poulsen har særlig anført, at han ansaa Væddemalets Opfyldelse for fysisk umulig og var overbevist om, at Christiansen længe forinden vilde have faaet en alvorlig Rus, som vilde forhindre ham i at drikke mere, samt at han, der blev betænkelig ved at Christiansen lod til for ramme Alvor at ville opfylde Væddemaalet, gjorde Forsøg paa at faa det til at gaa tilbage; men ligesom han har erkjendt, at han intet positivt Skridt gjorde for at faa Christiansen til at høre op med at drikke eller forhindre Værten i at skjænke i Glassene, saaledes burde de Tiltalte have indset, at Christiansens Liv udsattes for aabenbar Fare ved at han ved deres Medvirkning i Løbet af ca. 1 Time drak et saa stort Kvantum Brændevin, og da det maa anses

utvivlsomt, at hans Død er forarsaget derved, maa de Tiltalte, der ere fødte Poulsen i Aaret 1858 og Fischer i Aaret 1859 og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, anses at have gjort sig skyldige i et Forhold, som henhører under Straffelovens § 198, og findes deres Straf efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for hver til en Bøde til Statskassen af 50 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Mandagen den 27 Juni.

Nr. 128.

Advokat Halkier

contra

1) Peder Seier Pedersen, 2) Niels Christian Nielsen,
3) Ane Cathrine Christensen eller Christensdatter,
Christensens Hustru, og 4) Lars Christian Christensen,
kaldet Thybo (Defensor Hansen),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Indbrudstyveri og Nr. 3 og 4 henholdsvis for Hæleri og Tyveri.

Ringkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 11 August 1880: Arrestanten Peder Seier Pedersen eller Peder Seiersen bør straffes med $5/12$ Aars Tugthusarbejde, Arrestanten Niels Christian Nielsen med 3 Aars Tugthusarbejde, Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter, Christensens Hustru, med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og Tiltalte Lars Christian Christensen med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Sidstnævnte Tiltalte udreder derhos de med hans Anholdelse forbundne Omkostninger samt $1/2$ af Salærerne til Aktor, Prokurator Bagge og Defensor, Kammerraad, Prokurator Krarup 50 Kr. til hver. Samtlige øvrige Aktionsomkostninger, derunder $3/4$ af de nysnævnte Salærer, samt Salær til de subsidiære Defensorer, Prokurator Pasbjerg i Skive og Sagfører Harck i Varde, 8 Kr. til hver, samt Diætpenge til Sidstnævnte efter vedkommende Overøvrigheds Bestemmelse, udredes af Arrestanten Pedersen, dog saaledes, at Arrestanten Nielsen in solidum med ham deraf udreder Halvdelen og Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter, ligeledes in solidum med ham, udreder $1/3$ deraf med Undtagelse af Salærerne til de subsidiære Defensorer og Diætpengene til Sagfører Harck. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 29 Juli 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretaerer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 21.

Mandagen den 27 Juni.

Nr. 128.

Advokat Halkier

contra

1) Peder Seier Pedersen, 2) Niels Christian Nielsen, 3) Ane Cathrine Christensen eller Christensdatter, Christensens Hustru, og 4) Lars Christian Christensen, kaldet Thybo (Defensor Hansen).

Viborg Landsoverrets Dom af 20 December 1880: Arrestanterne Peder Seier Pedersen og Niels Christian Nielsen bor hensættes i Tugthusarbejde hver i 2 Aar. I Henseende til de de Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter og Lars Christian Christensen, kaldet Thybo, idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Af Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten, henholdsvis 60 Kr. og 50 Kr. og af Salærerne til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 70 Kr. til hver, udreder Tiltalte Lars Christian Christensen ¹/_s. Resten af bemeldte Salærer og Salærerne til de i første Instans henholdsvis for Nielsen og Pedersen beskikkede subsidiære Defensorer, Prokurator Pasbjerg i Skive og Sagfører Hærk i Varde, 4 Kr. til hver, saavel som Auktionens øvrige Omkostninger udredes af Arrestanten Pedersen, hvorhos Arrestanten ~~Niels~~^{Niels} Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter Vi« heraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, ere Betingelserne for Anvendelsen af det i Lovens 6. 17. 10—11 jfr. Fr. 8 September 1841 § 6 hjemlede Bevis tilstede for Tiltalte Nielsens Vedkommende med Hensyn til den i Dommen ommeldte blaa Portemonnaie, og da de med hans Besiddelse af denne forbundne Omstændigheder vise, at han selv har stjaalet den ved

det hos Konsul Husted begaaede Indbrudstyveri, eller dog har deltaget i dets Udførelse, bliver han at straffe som Gjærningsmand til dette Tyveri, ved hvilket tillige de andre af Fuldmægtig Berthelsen gjenkjendte Koster maa antages at være stjaalne. Der maa derhos ved samtlige fremkomne Oplysninger, hvoraf det Væsentlige er fremstillet i Overrettsdommen, anses tilvejebragt et efter Fr. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at Nielsens daværende Ledsager, Tiltalte Pedersen, med ham har deltaget i Tyveriets Udførelse i al Fald ved under denne at holde Vagt paa Gjærningsstedet.

Forsaavidt Tiltalte Pedersen endvidere er sigtet for at have begaaet Indbrudstyveri hos Detaljhandler Lybecker bemærkes, at det efter de foreliggende Oplysninger maa anses utvivlsomt, at de af Lybecker paa den i Dommen nævnte Maade edelig vedkjendte Gjenstande, hvoraf Pedersen dels har vedgaaet at have været, dels ved sin Anholdelse endnu var i Besiddelse, ere de samme som de, der ere bievne fra stjaalne Lybecker. Et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Pedersen selv har stjaalet dem, findes imidlertid ikke at være tilvejebragt, men idet det med Føje i Overrettsdommen er antaget, at Tiltalte, da han fik dem i sin Besiddelse, maatte vide eller formode, at det var Tyvekoster, bliver han under denne Del af Sagen at dømme for Hæleri. Ligeledes vil Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter, der ikke blot af Pedersen har modtaget nogle af Kosterne til Foræring, men ogsaa med Hensyn til de andre til hendes Hus bragte Koster har ydet Pedersen den i Dommen berørte Bistand, herfor være at dømme for Hæleri.

Ifølge det Anførte og under Hensyn til de de fornævnte tre Tiltalte tidligere overgaaede Domme blive de at straffe, Nielsen og Pedersen for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 sidste Led, Pedersen tillige efter § 238 og Ane Christensdatter efter § 238 jfr. § 241 1ste Stykke som for 3die Gang begaaet Hæleri. Straffen findes at burde bestemmes for Nielsen til Tugthusarbejde i 3 Aar, for Pedersen til saadant Strafarbejde i 4 Aar og for Ane Christensdatter til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte Lars Christian Christensen er for det af ham udviste, i Overrettsdommen fremstillede Forhold rettelig dømt efter Straffelovens § 247, og ved den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage vil det kunne have sit Forblivende. Ligeledes tiltrædes Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, dog med den nedenfor anførte Forandring.

Thi kjendes for Ret:

Peder Seier Pedersen bør hensættes til Tugthusarbejde i fire Aar, Niels Christian Nielsen til

Tugthusarbejde i tre Aar og Ane Cathrine Christensdatter, Christensens Hustru, i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Niels Christian Nielsen og Ane Cathrine Christensdatter hver for sig in solidum med Peder Seier Pedersen tilsvare sin Halvdel af den Sidstnævnte paalagte Andel af Aktionens Omkostninger. Advokat Halkier og Høj esteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret hver 100 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Overretssagføernes Salærer fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Peder Seier Pedersen og Niels Christian Nielsen for Indbrudstyveri og de Tiltalte Ane Cathrine Christensen og Lars Christian Christensen kaldet Thybo, henholdsvis for Hæleri og for Tyveri.

Da Pigen Maren Damgaard, der tjener hos Konsul Husted i Ringkjøbing, og hendes Kjæreste, Bagersvend Nicolaisen, Natten mellem den 16 og 17 Februar d. A. Kl. 2 gik hjem fra et Bal og vare komne i Nærheden af Konsulens Hus, der ligger paa Hjørnet af Østergade og Nørregade i bemeldte Kjobstad, bemærkede de, at der var Lys i Konsulens imod Nørregade vendende Kontor, og at der ved Gadehjørnet stod en Mandsperson, der var iført en Regnfrakke. Da denne Person, der først udgav sig for at være Byens Vægter, men senere erkjendte, at dette ikke var Tilfældet, paa Nicolaisens Spørgsmaal, om hvem det var, der var inde i Kontoret, svarede, at det kunde han faa at se, naar han kom ud, aabnede Nicolaisen vel først den mod Østergade vendende Gadedør for Maren Damgaard, men vendte derefter tilbage til Gadehjørnet og saa da, at en Mandsperson iført Figurfrakke sprang ud af et af Vinduerne i Kontoret og løb tilligemed den udenfor staaende Person i fuld Fart ned ad Nørregade vesterpaa. Nicolaisen løb ind og fortalte dette til Maren Damgaard, der imidlertid havde været inde i Kontoret og set at en Pult stod aaben, og hun kaldte nu paa Fuldmægtig Berthelsen, der strax hentede Politiet. Ved den derefter anstillede Undersøgelse viste det sig, at Nogen maatte have banet sig Adgang til Kontoret ved at ituslaa en Rude og derefter stikke Armen gennem Aabningen og rive Vinduet op samt stige ind igjennem dette, og at der af en i Værelset staaende uafloaset Pult var borttaget en Tegnebog, indeholdende Papirer uden Pengeværdi, en blaa Portemonnæ, hvori laa ca. 1 Kr. i Smaapenge og et Par fremmede Mønter, tvende cise-

lerede Sølvringe, der hørte til en Pung, samt 5 Kr. 63 Øre i rede Penge, der laa indsvøbte i et Stykke Avispapir. Ved Hjælp af hidbragte Lygter afsøgtes derpaa Terrænet omkring Gjerningsstedet og i den nysfaldne Sne, der var aldeles ned-trampet udenfor det ituslagne Vindue, fandtes der i kort Afstand herfra tydelige Spor af tvende løbende Personer, hvilke Fodspor kunde følges næsten uafbrudt gennem Byens Gader til dens vestlige mod Holmsland vændende Udkant, men her maatte Undersøgelsen foreløbig stanses, da Lygterne slukkedes af Stormen, saasart man kom udenfor Byen.

Om Formiddagen Kl. 10 kørte imidlertid Herredsfogdens Fuldmægtig og en Politibetjent ad Holmslands Klit til, efterat en derfra til Ringkjøbing i Løbet af Morgenstunden indkommen Gaardmand havde meddelt, at han undervejs havde mødt tvende Personer klædte som de, Nicolaisen havde set løbe bort fra Gjerningsstedet, og en god Fjerdingsvej vest for Byen fik de Kjørende igjen Øje paa Fodsporene — hvilke den ommeldte Gaardmand samt en i Følge med ham værende Person efter deres under Sagen afgivne edelige Forklaringer havde kunnet iagttage lige ind til Byen — og ved at følge disse, som vare de eneste Fodspor, de iagttog undervejs, ankom de — efter mange Gange at have været af Vognen for at forhøre sig i de ved Veien liggende Huse og Gaarde — Kl. henved 3 om Eftermiddagen til Niels I versens Gaard paa Husby Klit, hvor Arrestanterne Peder Seier Pedersen og Niels Christian Nielsen, der gjentagne Gange ere straffede for Tyveri, kort forud vare ankomne. Ved Ankomsten havde Arrestanten Pedersen været iført en Regnfrakke og derunder tvende Frakker, og Arrestanten Nielsen en Figurfrakke, som han imidlertid havde hængt til Tørring og i Stedet for iført sig den Frakke, Arrestanten Pedersen havde baaret inderst; de bare Støvler, hvis Saaler have vist sig at passe fuldstændigt til de ovennævnte Spor, og ved en paa Stedet foretagen Visitation kastede Arrestanten Nielsen fra sig paa Gulvet tvende Sølvringe samt en svensk og to tyske Mønter, som han havde havt i sin Buxelomme — af hvilke Gjenstande den ene Ring og den svenske Mønt strax i Arrestantens Paasyn bleve tagne op, medens de øvrige senere samme Dag bleve fundne paa Gulvet af Niels Iversen — hvorhos der i Lommen paa den Frakke, han var iført, fandtes en blaa Portemonnæ. Arrestanten Pedersen blev funden i Besiddelse af tvende Spil Kort, det ene ubrugt og tilklæbet, det andet med forgyldt Rand.

Med Hensyn til Ringene, de fremmede Mønter og Portemonnæen, hvilke Gjenstande tilsammen ere vurderede til 5 Kr. 57 Øre, har Fuldmægtig Berthelsen, der mod deres Udlevering har frafaldet Krav paa videre Erstatning, aflagt Tilhjemlingsed og ved tvende Vidner godtgjort sin Ejendomsret til den sidst-

nævnte Gjenstand; angaaende Kortene, der ere vurderede til 3 Kr., har han edelig forklaret, at han gjenkjendte dem som nogle, der tilligemed de øvrige ovennævnte Sager havde ligget i hans Pult og vare Konsul Husted tilhørende, men denne har ikke selv kunnet gjenkjende dem.

Arrestanterne, i hvem Maren Damgaard og Bagersvend Nicolaisen ikke med nogen Bestemthed have kunnet gjenkjende de af dem omforklarede Personer, have forklaret, at de, som under 2 Februar d. A. vare bievne løsladte fra Horsens Straffeanstalt, hvor de havde afsonet de dem for Tyveri ved Højesteretsdom af 29 Januar 1878 idømte Tugthusarbejdsstraffe, og derefter havde gennemrejst Jylland i forskjellige Retninger, vare ankomne den 16 Februar om Aftenen Kl. 10'As med Jernbanetoget til Ringkjøbing og, idet de vilde til Esbjerg for at søge Arbejde, strax havde begivet sig vesterpaa uden at komme ind i Byen eller i alt Fald kun lige i dens Udkant, men at de af Ubekjendtskab med Vejen vare vandrede frem og tilbage og stundom havde maattet gjøre Hvil, saaledes at de havde brugt hele Natten til at tilbagelægge den kun en Mil lange Vejstrækning fra Ringkjøbing til Holmlands Klit. Angaaende de i deres Besiddelse forefundne ovennævnte Gjenstande afgav Arrestanten Nielsen — der ved sin Anholdelse havde nægtet at vide nogen- somhelst Besked med disse Ting — efterat være stillet for Retten den Forklaring, at han undervejs i Dagningen havde fundet Ringene og de fremmede Mønter indsvøbte i et Stykke Papir og taget disse Gjenstande til sig uden at tænke videre derover, samt at han ikke vidste af, at Portemonnæen var i Frakken, hvilken han faa Minuter forud havde laant af Arrestanten Pedersen, men denne Forklaring forandrede han senere til, at den tilhørte ham selv, og at han, da han skiftede Frakke, tog Portemonnæen ud af sin egen og lagde den i den Frakke, han laante, og sluttelig har han efterat have maattet erkjende, at Portemonnæen ikke tilhørte ham, forklaret, at den saa rime- ligvis har ligget i Pakken sammen med det Andet, han fandt paa Landevejen, og Arrestanten Pedersen har forklaret, at han fandt Kortene undervejs, og at han ikke har set noget til de Ting, der fandtes i Arrestanten Niensens Besiddelse, før de bleve ham foreviste i Retten.

Om der nu end efter samtlige de oplyste Omstændigheder er en stærk Formodning for, at Arrestanterne have begaaet det ommeldte Indbrudstyveri, saa findes der dog ikke mod deres vedholdende Benægtelser at være tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis herfor; men derimod vil Arrestanten Nielsen, idet Betingelserne for Anvendelsen af det i Lovens 6 —17 —10 og 11 jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6 hjemlede Bevis ere tilstede med Hensyn til den ovennævnte Portemonnæ, for sin uhjemlede Besiddelse af samme være at straffe som Hæler,

hvorhos Arrestanten Pedersen, der maa antages at have villet tilegne sig de Kort, som han angiver at have fundet, vil være at straffe for ulovlig Omgang med Hittegoods.

Natten mellem den 8 og 9 Februar blev der ifølge en af Detailhandler Lybecker af Skjern til Politiet gjort Anmeldelse ved Indbrud igjennem hans Butiksvindue frastjaalet ham en Del usyede Tøjer, Beklædningsgjenstande, Pelsvarer og Lommetørklæder, og da det ved den angaaende det ovenomhandlede Indbrud i Ringkjøbing anstillede Undersøgelse blandt Andet var bleven oplyst, at Arrestanten Pedersen havde tilbragt Natten mellem den 8 og 9 Februar i Nærheden af Skjern og den 9 Februar havde afsendt en Pakke Tøj fra Banegaarden i Ringkjøbing, blev der anstillet nærmere Efterforskninger angaaende denne Pakke, der af Arrestanten angaves kun at have indeholdt hans Arbejdsklæder, og viste det sig ved Aabningen af Pakken, der omsider blev funden i Hjørring, hvor den var bleven efterladt til senere Afhentning af Arrestanten Pedersen hos en Mand, i hvis Bopæl han havde overnattet mellem den 13 og 14 Februar, at den indeholdt 4 Vs Alen graatærnet Buckskin, 2 Stykker graat Klæde, et Stykke mørktærnet Buckskin, et Stykke blaåt Düffel, en Kaabe, et Shawl, to Muffer, en større og en mindre Pelskrave.

Disse Gjenstande har Detailhandler Lybecker edelig vedkjendt sig som saadanne, han havde haft i sin Butik og mistet ved Indbrudstyveriet, og paa samme Maade har han vedkjendt sig en Regnfrakke og et strikket uldent Tørklæde, som Arrestanten ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af, et broget Tørklæde, som han havde set Lejlighed til at kaste fra sig paa Arrestloftet, to Stykker Klæde og to Tørklæder, som han havde foræret Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter, i hvis Besiddelse de ere forefundne, samt to Stykker Klæde, der vare bievne pantsatte i Randers af Smedearbejder J. P. Månsson, hos hvem Arrestanten havde efterladt dem efter forgjæves at have søgt selv at pantsætte dem. Derhos har hans daværende Lærling J. H. Krog edelig forklaret, at han gjenkjendte samtlige ovennævnte Gjenstande som saadanne, der endnu om Aftenen den 8 Februar hang i Lybeckers Butik, og at han specielt gjenkjendte Mufferne og den ene Pelskrave, hvorhos forskellige Handlende og Fabrikanter have forklaret, at de have leveret Varer af aldeles samme Slags til Lybecker. Denne har iøvrigt opgivet, at der fremdeles var bleven ham frastjaalet ved den ommeldte Lejlighed endnu nogle brogede Lommetørklæder og en Pelskrave samt en hans Lærling tilhørende brugt Overfrakke, hvori der efter Lærlingens Forklaring havde været en Tegnebog, et Lommetørklæde og et Par Vanter. Frakken og Lommetørklædet ere den 10 eller 11 Februar fundne paa Heden i Nærheden af Sorte Kro i Deiberg Sogn — tæt ved den Landevej, ad hvilken

Arrestanten efter sin egen Forklaring passerede den 9 Februar fra Skjern til Ringkjøbing — og udleverede Lærling Krog.

Efterat Arrestanten først havde afgivet en Række løgnagtige Forklaringer om Pakkens Forsendelse og Indhold, samt om hvorledes han var kommen i Besiddelse af Regnkappen og det strikkede Tørklæde, har han omsider afgivet følgende Fremstilling af disse Forhold. Under sit Ophold i Horsens Straffeanstalt gjorde han Bekjendtskab med Tiltalte Lars Christian Christensen, kaldet Thybo, der lovede at skaffe ham færdigsyet Tøj til Forhandling, naar hans Straffetid var udstaaet.

I Henhold hertil opsøgte Arrestanten efter sin Løsladelse Tiltalte i dennes Hjem i Faster, der ligger i Nærheden af Skjern, og overnattede der mellem den 7 og 8 Februar, hvorpaa han traf den Aftale med Tiltalte, at han den 8de om Aftenen skulde tage til Ringkjøbing og overnatte der og saa næste Dag møde Tiltalte paa Landevejen, hvor denne skulde levere ham Tøj til Forhandling. Han kom imidlertid for sent til Skjern Station og maatte derfor tilbringe Natten mellem den 8 og 9 Februar i en Granplantage. Den næste Formiddag omtrent Kl. 10 kom en ham ubekjendt Person med en Bylt hen ad Landevejen, og ved at indlade sig i Samtale med denne Person, hvis Navn han dog ikke spurgte om, erfarede han, at Tiltalte ved dette Bud sendte ham Bylten, som døg i Stedet for færdigsyet Tøj, hvad Tiltalte ikke havde kunnet skaffe, indeholdt forskellige Stykker Klæder, en Kaabe, et Shawl, nogle Pelsværksager og Lomme-tørklæder samt en Regnfrakke og et uldent Tørklæde, hvilke tvende Klædningsstykker han strax iførte sig, medens alle de øvrige Ting bleve indpakkede i Shawlet, hvorpaa den Ubekjendte forføjede sig bort. Pakken bar han til Ringkjøbing og afsendte den den samme Dag herfra til Hinnerup Station, adresseret til Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter, hvorpaa han rejste til hende, ved hvis Hjælp han afhentede Pakken, der blev bragt til hendes i Nærheden af Hinnerup Station beliggende Hjem. Her blev Pakken aabnet, og han gav hende de Stykker Klæde og Lomme-tørklæder, der, som ovenfor anført, ere fundne i hendes Besiddelse, samt en Pelsværkskrave, og desuden to Stykker Klæde til hendes Søn Chr. P. Christensen, som dog næste Dag i Randers tilbageleverede ham dem og de bleve der efterladte hos ovennævnte Månsson, medens de øvrige Sager — med Undtagelse af to Tørklæder — bleve indpakkede igjen og bragte til Randers, hvorfra Tiltalte Christensdatter sendte dem til Hobro under det vilkaarlig valgte Afsendernavn „Jens Jensen, Hadsten“, og derfra besørgede Arrestanten selv Pakken til Hjørring. Af de to Tørklæder er det ene det, der er bleven fundet paa Arrestloftet, og det andet har Arrestanten revet i Stykker og kastet bort.

Medens nu den sidste Del af Arrestantens Beretning er

stemmende med den Forklaring, Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter har afgivet, og de iøvrigt fremkomne Oplysninger, staar derimod den første Del af samme og især Beretningen om, hvorledes Arrestanten vil være kommen i Besiddelse af den ommeldte Pakke, i bestemt Modstrid med Tiltalte Thybos Forklaring. Ligesom han nemlig har erklæret, at det er fuldstændig Usandhed, hvad Arrestanten har fortalt om, at han skulde have sendt Bylten til Arrestanten, saaledes har han tværtimod vedholdende paastaet, at Arrestanten under sit Ophold i hans Hus stadig og paa indtrængende Maade søgte at faa ham til at tage Del i at stjæle hos Detajlhandler Lybecker, og at Arrestanten, trods hans Vægring ved at have dermed at gjøre, dog om Aftenen den 8 Februar, da han ved Arrestantens Bortgang fulgte denne et Stykke paa Vej, søgte at formaa ham til endnu samme Aften at stjæle hos Lybecker, hvorfor han ogsaa, da han hørte Tale om Tyveriet hos Lybecker, strax antog, at dette maatte være udøvet af Arrestanten ; Tiltalte har derhos fremdeles forklaret, at Arrestanten havde et Stykke Lys i sin Overfrakke, og efterat en Stump Lys, der blev funden i Vinduskarmen i Lybeckers Butik Morgenen efter at Indbrudet var sket, og om hvilken Lybecker har forklaret, at saadanne Lys har han ikke i sit Hus, er bleven forevist Tiltalte, har denne gjenkjendt dette Lys som det, Arrestanten havde i Lommen eller i alt Fald som ganske lignende det.

Skjønndt der efter det saaledes Oplyste er en ikke ringe Sandsynlighed for at Arrestanten Pedersen har forøvet Tyveriet hos Lybecker, findes der dog ikke herfor tilvejebragt noget Bevis, ligesom det heller ikke kan antages tilstrækkeligt godtgjort, at de ovennævnte Gjenstande, som han har erkjendt at have været i Besiddelse af, ere de samme som de, der ere frastjaalne Detajlhandler Lybecker, men da der — selv om Arrestantens egen Forklaring lægges til Grund — ikke kan være nogen Tvivl om, at han maatte vide eller formode, at det var Tyvekoster, der indeholdtes i den Bylt, han modtog, vil han være at anse for Forsøg paa Hæleri med Hensyn til disse Gjenstande, der ere vurderede tilsammen til ca. 225 Kr., og af hvilke de, der ere komne tilstede, ere bievne udleverede til Detajlhandler Lybecker, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter har vedgaaet, at hun har modtaget de to i hendes Besiddelse forefundne Lomme-tørklæder og Klæde samt en Pelskrave, hvilken hun senere har afhændet for 1 Kr. 25 Øre af Arrestanten Pedersen, uagtet hun nok kunde tænke sig til at disse Gjenstande, som Arrestanten iøvrigt efter hendes Forklaring havde foregivet at have kjøbt, vare stjaalne, men da det efter det Ovenanførte ikke kan anses godtgjort, at de virkelig vare stjaalne, vil hun dog kun kunne straffes for Forsøg paa Hæleri.

Endelig har Tiltalte Lars Christian Christensen vedgaaet, at han i Efteraaret 1879 ved at passere igjennem Struer har fundet et Par Benklæder liggende paa Gaden Ege udenfor en Gaard og tilvendt sig dem, idet han efterat være traadt lidt tilside iførte sig dem og i Stedet for efterlod sine egne Benklæder, som han afførte sig. Ifølge de under Sagen tilvebragte Oplysninger tilhørte Benklæderne Konsul Schou i Struer, og denne, der mod at erholde Benklæderne, som efter hans Forklaring havde en Værdi af 25 Kr., udleverede, har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning, har paastaet, at de vare bievne borttagne fra hans Baggaard, hvor de havde hængt paa et Søm i Nærheden af Kjøkkendøren, men efter Omstændighederne findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltaltes Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Benklæderne, og idet denne Forklaring derfor bliver at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil hans Forhold i saa Henseende ikkun være at anse som ulovlig Omgang med Hittegods.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanten Peder Seier Pedersen, der er født i Aaret 1819 og som tidligere gjentagne Gange har været straffet navnlig for Tyveri senest ifølge den ovennævnte Højesteretsdom af 29 Januar 1878 for denne Forbrydelse tredie Gang begaaet efter Straffelovens § 231 første Led med Tugthusarbejde i 2 Aar, og Arrestanten Niels Christian Nielsen, der er født i Aaret 1833 og tidligere gjentagne Gange har været dømt for Tyveri senest ifølge fornævnte Højesteretsdom for denne Forbrydelse tredie Gang begaaet. efter Straffelovens § 231 første Led samt for Hæleri efter § 238 jfr. § 241 med Tugthusarbejde i 2 Aar, nu være at anse efter bemeldte Lovs § 238 jfr. § 241 for Arrestanten Pedersens Vedkommende sammenholdt med § 46 samt Arrestanten Pedersen tillige efter § 247 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar for hver især, hvorhos Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter, der er født i Aaret 1832 og tidligere har været straffet ved nærværende Rets Dom af 22 Maj 1871 efter Straffelovens § 238 samt §229 Nr. 4 kfr. §§ 48 og 46 og § 229 Nr. 1 kfr. § 54 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Frysenborg-Faurskov Birks Extraretsdom af 8 Januar 1878 efter bemeldte Lovs § 238 jfr. § 241 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Tiltalte Lars Christian Christensen, der er født i Aaret 1837 og tidligere gjentagne Gange, har været straffet navnlig for Tyveri senest ifølge Ringkjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 16 November 1877 for denne Forbrydelse femte Gang begaaet efter bemeldte Lovs § 232 med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved Underrettsdommen findes rettehg ansete henholdsvis efter Straffelovens § 238 kfr. § 241 sammenholdt med § 46 og efter dens § 247 med Straffe, der efter Omstændighederne findes

passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i respektive 2 Gange 5 og 8 Dage.

Af Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten, henholdsvis 60 Kr. og 50 Kr. og af Salærerne til Aktor og Defensor for Overretten, 70 Kr. til hver, vil Tiltalte Lars Christian Christensen have at udrede $\frac{1}{s}$. Resten af bemeldte Salærer og Salærerne til de i første Instans henholdsvis for Nielsen og Pedersen beskikkede subsidiære Defensorer, Prokurator Pasbjerg i Skive og Sagfører Harck i Varde, 4 Kr. til hver, saavel som Aktionens øvrige Omkostninger ville være at udrede af Arrestanten Pedersen, hvorhos Arrestanten Nielsen in solidum med ham vil have at udrede * og Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter $\frac{1}{i6}$ heraf.

Tirsdagen den 28 Juni.

Nr. 141.

Højesteretssagfører Hansen
contra

Carl Christian Henrik Albeck (Defensor Nellemann),
der tiltales for Brandstiftelse, Assurancesvig og Falsk samt Vold og Legemsbeskadigelse.

Aarhus Kjøbstads Ekstraretsdom af 7 Januar 1881: Arrestanten Carl Christian Henrich Albek bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, hvorhos han til Brandforsikringsselskabet Danmark bør udrede Erstatning med 18 Kr. og til Jernbanekusk Ole Mikkelsen Erstatning for Helbredelsesudgifter med 2 Kr. og Gotgjørelse for Svie og Smerter med 10 Kr. Saa. udreder han og alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Lund, 30 Kr. og til Defensor, Prokurator Winge, 25 Kr. Iøvrigt bør Arrestanten for Aktørs Tiltale i denne Sag fri at være. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landso verrets Dom af 14 Marts 1881' Arrestanten Carl Christian Henrik Albeck bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning til Jernbanekusk Ole Mikkelsen samt til Aktionens Omkostninger, hvorunder der>[tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, i Salær hver 40 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den ovennævnte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms

lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens der, som i den indankede Dom antaget, ikke mod Tiltaltes Benægtelse findes tilvejebragt noget Bevis for, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Brandstiftelse, maa det derimod ved de i Dommen omtalte tre Vidners edelige Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige tildels efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger anse, tilstrækkeligt bevist, at Tiltalte har begaaet Assurancesvigs navnlig ved svigagtigen at have opgivet det brændte Kvantum Hamp langt større, end det i Virkeligheden var. Han vil derfor være at dømme efter Straffelovens § 259. Endvidere vil han for det Falsk, hvori han, som i Dommen fremstillet, har gjort sig skyldig, være at dømme efter Straffelovens § 268 samt for den af ham mod Ole Mikkelsen forøvede Vold efter § 203, hvorved bemærkes, at hans Forklaring om, at han, idet han vilde værgе sig, kom til at give Mikkelsen det denne tilføjede Saar, ikke kan komme i Betragtning. Straffen bliver at bestemme til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han vil have at udrede den ham ved Dommen paalagte Erstatning til Ole Mikkelsen; derimod vil der under nærværende Sag ikke kunne tilkjendes vedkommende Brandforsikringsselskab de af dette paastaaede 18 Kroner for Udgifter ved en Taxationsforretning. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Carl Christian Henrik Albeck bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. Iøvrigt ør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høj estere t betaler Tiltalte til Høj esteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl Christian Henrik Albeck for Brandstiftelse, Assurancesvig og Falsk samt Vold og Legemsbeskadigelse.

Den 11 August f. A. om Eftermiddagen Kl. 7 — 8 blev der set Ild og Røg slaa ud gennem et Hul i Taget paa en Bygning, der er beliggende paa Jægergaardsvej i Aarhus, og efter forhen at have været benyttet til Maskfabrik nu er bortlejet til Arrestanten, som benyttede den til Opbevaringssted for

det Forraad af Hamp m. v., han havde til Brug i sin Rebslagerforretning; der blev strax gjort Brandalarm, og efterat nogle Folk vare trængte ind i Bygningen, der kun bestaar af 1 Etage med derover værende Loft, viste det sig, at der var Ild i en paa Loftet henstaaende Tjærebøtte og en omkring og ved denne værende Bunke Hamp; ved Hjælp af et Hestedækken, som 2 af de Tilstedekomne kastede over Uden, blev denne imidlertid hurtig kvalt, og de tilbageblevne Gløder derefter slukkede ved Anvendelse af Vand, saaledes at der kun skete ubetydelig Skade paa Bygningen.

Mistanken for at have foranlediget denne Brand, der efter Omstændighederne maatte antages at være paasat, rettedes mod Arrestanten, der imidlertid vedholdende har benægtet at have nogen Andel i Ildens Opkomst, idet han har forklaret, at han, der senest vil have været i Bygningen Kl. 2 om Eftermiddagen den Dag, Branden fandt Sted, for at fastgjøre en Luge og da ikke havde brugt Ild, derefter, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, tog med Jernbanetoget Syd paa Kl. 4¹/₃ for at søge Kunder omkring paa Landet, og først kom tilbage til Aarhus den næste Dags Eftermiddag, efterat han undervejs havde hørt Tale om den stedfundne Ildløs. Vel er der nu under Sagen fremkommet Oplysninger, der tyde hen paa, at Arrestanten paa Vejen fra sit Hjem til Jernbanestationen har været ved Bygningen paa Jægergaardsvej, hvor han da kunde have anlagt Ilden, og det er ikke oplyst, at nogen anden den nævnte Dag har været inde i Bygningen, hvis tvende Døre vare aflaaede, ligesom Vinduer og Luger vare tillukkede paa en enkelt Luge nær, gennem hvilken intet voxet Menneske kunde passere, men mod Arrestantens Benægtelse findes der ikke tilvejebragt noget Bevis for, at han har paasat Ilden, og det maa derfor billiges, at han ved Underrettsdommen forsaavidt er frifunden for Aktors Tiltale.

Efter Branden gjorde Arrestanten Anmeldelse til den i Aarhus værende Agent for Brandforsikringsselskabet „Danmark“ — i hvilket Selskab han under 28 Juli f. A. for 3 Maaneder havde forsikret sin i Bygningen paa Jægergaardsvej værende Beholdning af Hamp og Rebslagerarbejder for 1200 Kr. — om, at der ved den ovennævnte Ildløs var brændt for ham omtrent 6 Skp. heglet Riga Pas-Hamp og 200 Pd. fint heglet Hamp, hvilket Kvantum han anslog til en Værdi af 900 Kr., medens det ved en den 18 August afholdt Taxationsforretning ansattes til en Værdi af 637 Kr. 60 Øre, hvorhos der under den nævnte Forretning udtaltes Tvivl om, at en saa stor Mængde Hamp virkelig ved den ommeldte Lejlighed kunde være brændt. Arrestanten, der har erkjendt, at den af ham tegnede Assurance var for høj, men har angivet som Grund dertil, at han ventede flere Varer hjem i Løbet af Efteraaret, — har imidlertid vedblivende fastholdt, at hans anførte Anmeldelse er overensstemmende

med Sandheden, idet hele hans i Bygningen værende Beholdning, der, paa en Ubetydelighed nær i det nederste Rum, beroede paa sammes Loft, efter hans Opgivende er brændt; han har i saa Henseende nærmere forklaret, at han, der den Gang sad inde med et Forraad af 1—2 Skpd., i Slutningen af April Maaned f. A. modtog fra vedkommende Dampskibsexpeditions Pakhus et Parti af 1651 Pd. Pas-Hamp og 1550 Pd. halvren Petersborg-Hamp, som han, hvad der ogsaa paa anden Maade er oplyst, allerede i Februar og Marts havde købt af en Handlende i Kjøbenhavn, og at han, da han i Sommerens Løb havde været syg og derfor inden Branden kun havde forarbejdet forholdsvis lidt og hovedsagelig Petersborg-Hamp, endnu den 11 August havde en saa stor Beholdning tilbage, som af ham for Brandforsikringselskabet Agent opgivet.

Medens det nu ikke kan tilregnes Arrestanten til Straf, at han har tegnet en for høj Assurance i Forhold til de hos ham dengang beroende Varer, idet han efter sit Opgivende senere ventede sin Beholdning forøget, er der vel under Undersøgelsen fremkommet Meget, som gjør det i høj Grad uantageligt, at Arrestanten i Virkeligheden før Branden skulde have havt de af ham for Agenten opgivne Forraad, saavel af Riga-Pas-Hamp som af fint heglet Hamp, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at et Vidne, der maa antages at have været den Første paa Brandstedet, edeligt har forklaret, at der paa Loftet, hvor han dog ikke var inde, idet han alene undersøgte det fra en Stige, han havde stillet op til et Hul i Loftsgulvet — ikkun fandtes en Bunke brændende Hamp paa Midten en lille Alen høj og i Tværsnit 1 — 1½ Alen, under hvilken Bunke Tjærebotten maa antages at have beroet, samt at der ikke var anden Hamp paa Loftet end den, der saaledes var Ild i, og i Stueetagen Intet uden nogle spredte Totter Blaar, hvorhos det af de 2 Mænd, der, som meldt, kvalte Ilden ved Hjælp af et Hestedækken, edeligt er forklaret, at der omkring den brændende Tjærebotte ikkun var spredt noget Blaaraffald i et Lag af nogle faa Tommers Tykkelse, og at der iøvrigt ej fandtes Hamp eller Spor af saadant i Bygningen, naar undtages nogle spredte Totter, samt at der efter deres Skjøn umuligt ved Branden kan være brændt den af Arrestanten angivne Mængde Hamp; men der skjønnes dog ikke ved det Oplyste at være fremskaffet et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestantens Opgivende om den Beholdning, der skulde have været tilstede før Branden, hvilket Opgivende han under Forhørerne vedblivende har fastholdt, har været urigtigt, og Arrestanten, der ved Underrettsdommen fandtes skyldig i Assurancesvig, vil derfor ogsaa forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale.

Forsaavidt Arrestanten er sat under Tiltale for Falsk, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt i saa Henseende

Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han, der i Aaret 1874 havde faaet et Parti Hamp tilsendt fra Grosserer Tiloger From i Kjøbenhavn og derved var bleven denne 1000 Rdlr. skyldig, som From kun vilde kreditere ham paa den Betingelse, at han stillede Kaution, har udfærdiget et den 5 November 1874 dateret Dokument, som han falskeligt underskrev med sin Stedfader, Rebslager J. Larsens Navn, og hvorefter denne som Selvskyldnerkautionist indestod for Betalingen af det nævnte Beløb.; dette Dokument tilstillede han From, der imidlertid fattede Mistanke og ved at lade forespørge hos Larsen opdagede Falskneriet, hvorom han dog af Hensyn til Arrestantens Familie ikke gjorde Anmeldelse til Politiet, da Sagen blev ordnet i Mindelighed, saaledes at Arrestanten tilbagesendte den modtagne Hamp og forpligtede sig til at betale From Erstatning for den udlagte Fragt m. v., 30 Rdlr., hvilket Beløb Arrestanten dog ikke senere har betalt From, hvorimod denne efter nærværende Sags Indbringelse for Overretten har eftergivet ham samme. Arrestanten har fastholdt, at det kun var hans Hensigt ved Udfærdigelsen af det nævnte falske Dokument at skaffe sig Kredit hos From, samt at han ikke vilde besvige denne for nogen Del af Beløbet, samt at det aldrig havde været hans Tanke, at Kautionsbeviset skulde blive gjort gjældende mod Larsen, og dette hans Anbringende findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten den 2 August f. A. om Aftenen med en Kniv har tilføjet Jernbansk Ole Mikkelsen et Saar under det venstre Øje af ca. 1 Tommes Længde, hvilket Saar, der ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring gik gennem Huden ned i det underliggende Bindevæv, iøvrigt senere er lægt uden at have efterladt anden Følge end et. Ar af $\frac{2}{3}$ Tommes Længde; Arrestanten har i saa Henseende forklaret, at han den nævnte Aften, efterat have været i Skjænderi med Mikkelsen, gik fra denne hen til sit Spindehus, hvor han tog sin Kniv, der oplukket var stukket i en Tremme i Porten, for at putte den i Lommen, men da Mikkelsen, der — hvad der ogsaa paa anden Maade tilstrækkeligt er oplyst — gjentagne Gange havde truet Arrestanten med Overlast, i det Samme stod bagved ham, og han frygtede for, at Mikkelsen skulde gjøre Alvor af sine Trusler, slog han ud efter denne med sin venstre Haand, hvorved han muligt berørte ham paa Brystet; Mikkelsen slog nu med sin knyttede Haand efter Arrestantens Hoved, hvorefter denne værgede sig med sin højre Haand, hvori han holdt Kniven, og kom derved til at give Mikkelsen det nævnte Saar. Rigtigheden af denne Arrestantens Forklaring er vel modsagt saavel af Mikkelsen som af et Vidne, der overværede Sammenstødet, idet Mikkelsen navnlig efter deres Forklaring ikke skal have slaaet efter Arrestanten, før denne brugte sin Kniv, men efter Omstændighederne findes dog

Arrestantens Forklaring at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadommelse. Mikkelsen har paastaaet sig tillagt Erstatning for Lidelser samt 2 Kr. for Udgifterne ved hans Helbredelse.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1843 og tidligere straffet ifølge Hads Herreds Extraretsdom af 25 Februar 1874 for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — idet der efter det Oplyste ikke vil kunne tages Hensyn til hans Anbringende om, at have været sindsforvirret saavel da han i 1874 begik det ovenfor ommeldte Falsk som medens han har været arresteret under nærværende Sag — være at anse efter Straffelovens §§ 268, 1ste Mmbr. og 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Idet der efter det Resultat, hvortil Retten er kommen med Hensyn til Sigtelsen for Assurancesvig, ikke bliver Spørgsmaal om at tilkjende Brandforsikringsselskabet „Danmark“¹⁴ det af samme paastaaede Beløb af 18 Kr. for Udgifter ved den afholdte Taxationsforretning, vil det iøvrigt kunne have sit Forblivende ved den Mikkelsen ved Underretsdommen tilkjendte Erstatning, samt Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger

I en udateret Skrivelse, som Arrestanten har tilstillet sin Defensor for Overretten, har han blandt Andet anbragt, at det er urigtigt, naar Akten viser, at der blev afsagt Arrestkjendelse over ham den første Dag, han fremstilledes for Forhør, idet saadan Kjendelse, dersom den overhovedet er afsagt, først skal være afsagt 1—2 Maaneder senere ved en af ham nærmere betegnet Lejlighed; da der imidlertid ifølge den Skrivelse fra Aarhus Stiftamt, hvormed Arrestantens nævnte Skrivelse fremsendes, vil blive indledet en særlig Undersøgelse til Oplysning om Beskaffenheden af den saaledes mod Underdommeren af Arrestanten fremsatte Sigtelse, findes der ikke tilstrækkelig Føje til at opholde nærværende Sag for at skaffe Oplysning desangaaende.

Onsdagen den 29 Juni.

Nr. 167.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Peter Jørgensen (Overretssagfører Salomon),

der tiltales for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster samt for Betleri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 16 Marts 1881: Arrestanten Hans Peter Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder indbefattet i Salær til Aktor, Prokurator Cloos, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 April 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og Raasløff, betaler Arrestanten Hans Peter Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stads rettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Overretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Peder Jørgensen, der er født den 4 December 1854 og forhen oftere er straffet, senest ifølge Højesterets Dom af 12 Januar f. A. i Medfør af Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, tiltales under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster samt for Betleri, og ere Sagens Omstændigheder følgende :

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 9 August 1881.

G. E. G. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schon) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretaerer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 22.

Onsdagen den 29 Juni.

Nr. 167.

Advokat Hindenburg
contra

Hans Peter Jørgensen (Overretssagfører Salomon),

Fredagen den 28 Januar d. A. lod Aftægtsmand Hans Petersen, der tilligemed sin Hustru boer hos deres Svigersøn Husmand Hans Jørgensen paa Bolbro Mark, anmelde, at der om Eftermiddagen den foregaaende Dag var frastjaalet ham en gammel sort Vadmels Frakke, der havde hængt i hans Forstue og at Tyveriet formentlig var begaaet af en Mandsperson, der den nævnte Eftermiddag havde været inde i Huset for at falbyde Halmmaatter. Som Følge af den saaledes gjorte Anmeldelse blev Arrestanten anholdt samme Dags Aften og fandtes da i Besiddelse af en til den i Anmeldelsen givne Beskrivelse svarende Frakke, til hvilken ovennævnte Aftægtsmand Hans Petersen ved de af hans Steddatter og dennes Mand afgivne beedigede Forklaringer har godtgjort sin Ejendomsret, hvorhos han selv edelig har bevidnet, at Frakken er ham tilhørende og frakommet ham mod hans Vidende og Villie.

Med Hensyn til sin Adkomst til Frakken har Arrestanten forklaret, at han, som Torsdagen den 27 Januar henad Eftermiddag var gaaet fra Odense ud ad Landsbyen Bolbro til for at sælge Gulvmaatter, og, da dette ikke lykkedes i selve Landsbyen, gik ad en fra denne til Rugaards Landevej hørende Markvej, midtvejs mellem det første ved Markvejen beliggende Hus — hvor Arrestanten talte med Ejeren, efter dennes Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten har erkjendt, mellem Kl. 2 og 3, — og det næste ca. 1200 Alen herfra liggende Hus, hvori Bestjaalne Hans Petersen boer, mødte en ham ubekjendt Person, som falbød en Frakke, der tilligemed nogle andre Klædningsstykker var indbundet i et Tørklæde. Arrestanten vil da efter

sit Anbringende have afkjøbt ham Frakken for 1 Kr., hvorefter Personen fortsatte sin Vej ad Bolbro til, medens Arrestanten, efter strax at have iført sig den købte Frakke under sin egen, fortsatte sin Gang hen til det næste Hus, hvor han gik ind og falbød sine Maatter til Bestjaalne Hans Petersens Hustru, som var ene hjemme i Huset. Da hun afviste Arrestanten, gik denne til det næste Hus og solgte her sine Maatter til Ejeren Hans Christiansens Hustru, efter hvis Forklaring Arrestanten ankom til Stedet Kl. omtrent 3 à 4 og dengang var iført to Frakker, og er det af Arrestanten erkjendt, at han var inde i dette Sted lige efter at være gaaet fra det Hus, hvori Aftægtsmand Hans Petersen boede og at den ene af de to Frakker, han dengang havde paa, var den under nærværende Sag omhandlede, som er frastjaalet Hans Petersen.

Medens nu Arrestantens Anbringende om at have kjøbt Frakken af en ham ubekjendt Person, som han mødte, kort førend han gik ind i det Hus, hvor Aftægtsmand Hans Petersen boede, ikke er bestyrket ved Nogetsomhelst, er det paa den anden Side edelig forklaret af bemeldte Hans Petersen, at den stjaalne Frakke endnu hang i hans Forstue, da han Torsdagen den 27nde om Eftermiddagen Kl. omtrent 3 forlod sit Hjem for at gaa hen til sin Nabo, ovennævnte Hans Christiansen, og af Hans Petersens Hustru, Maren Cathrine Andersen, at der, medens hun sad ene hjemme fra hendes Mands Bortgang den nævnte Eftermiddag, indtil han kom tilbage om Aftenen, ikke har været Andre i hendes Bolig end Arrestanten, der henimod Kl. 4 kom ind til hende og falbød Maatter, som hun vægrede sig ved at kjøbe. Bemeldte Maren Cathrine Andersen har derhos forklaret, at hun, hvis Syn er meget svagt, ikke kan sige, hvad Arrestanten havde paa, dengang han kom ind til hende, men at hun, dengang han havde forladt Stuen for at gaa bort, tydelig mærkede, at han — hvad ogsaa fra Arrestantens Side er indrømmet, dog under Anbringende af, at dette kun skete for at lukke Udgangsdøren op — stansede i Forstuen, uden at hun, efter hvis Formening denne Stansning ikke var nødvendig blot for at aabne Udgangsdøren, vidste, hvad han tog sig for derude, men da hun var bange for ham, turde hun ikke aabne Døren ud til Forstuen for at se, hvad han foretog sig, men passede kun paa ved Vinduet, indtil hun saa ham gaa forbi Huset i Retning efter Hans Christiansens Hus, hvorfra hun gik ud og lukkede Forstuedøren.

Ved samtlige foranførte Omstændigheder findes der at være tilvejebragt et i Medfør af § 6 i Fr. 8 September 1841 jfr. Lov 6—17 —10 og 11, tilstrækkeligt Bevis ikke blot for, at Arrestanten har været i uhjemlet Besiddelse af den stjaalne Frakke, men tillige for, at han selv har stjaalet den.

Forsaavidt Arrestanten dernæst er sigtet for Betleri, er det

Fristen for den omtvistede Ølvogns Udlevering bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Hovedcitanten vil derhos have at betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager samt Salarium til Contracitantens befalede Sagfører med 80 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsretten s Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den ovennævnte Frist bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Advokat Halkier for Højesteret . betaler Hovedcitanten 80 Kroner. Saa betaler han og d e t Re tsgeby r o g Skriversalarium, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Contracitantens Vedkommende havde været beneficeret. Endelig betaler Hovedcitanten til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Under nærværende Sag har Citanten, Øltapper Johansen, paastaet Indstævnte, Høker J. Jensen, tilpligtet, imod Betaling af 50 Kr. fra Citantens Side, at udlevere Citanten under en daglig Mulkt en denne tilhørende Ølvogn samt betale ham en saadan Erstatning for Vognens Afsavn og Slid paa samme, som Retten eller uvillige af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd maatte finde passende, tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet, 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 5 Juni 1880 og til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med et tilstrækkeligt Beløb. Indstævnte har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale i alt Fald imod at betale 20 Kr., og tillagt Sagens Omkostninger, ligesom han har protesteret imod, at et eventuelt Skjøn optages paa hans Bekostning.

Foreløbigt bemærkes, at Indstævnte mødte i Retsmødet den 25 Oktober f. A. ved H. Johansen, der angav at være Indstævntes Søkendebarn og begjærte 4 Uger Anstand paa Grund af Vidneførsel. Citanten benægtede Slægtskabet og protesterede mod den begjærte Anstand, men efterat den Mødende havde bemærket, at han, naar Sagen næste Gang foretoges, vilde føre Bevis for sit Slægtskab med Indstævnte, bevilgedes den forlangte Anstand. Sagens næste Tægtedag den 22 November f. A. mødte Indstævnte selv og begjærte 4 Uger af forrige Grund. Citanten har imidlertid protesteret imod den begjærte Anstand

og paastaet Sagen paadømt, idet han har forment, at Indstævnte førstnævnte Tægtedag maa anses udebleven, blandt Andet fordi det paastaede Slægtskab ikke er bleven bevist. Heri maa der ogsaa gives Citanten Medhold. Den den 25 Oktober f. A. bevilgede Anstand kan kun anses tilstaaet under Forudsætning af, at Slægtskabet mellem den Mødende og Indstævnte, som af hin tilbudt, i næste Retsmøde blev godtgjort; men dette er ikke sket. Den i Mødet den 22 November f. A., Sagens sidste Tægtedag, begjærte ny Anstand i 4 Uger til Vidneførsel kan derfor ikke tiltaas Indstævnte, men Sagen bliver at paadømme.

Hvad denne angaar, har Citanten anført, at han i Midten af November 1878 laante af Indstævnte 40 Kr., som han inden 6 Maaneder skulde tilbagebetale ham tilligemed Renter, 10 Kr., ialt 50 Kr. Til Sikkerhed herfor skulde Indstævnte have Pant i en Citanten tilhørende Ølvogn, der havde kostet ham 230 Kr., men Indstævnte forlangte, at det Bevis, som Citanten maatte udstede, skulde stipuleres saaledes, at Vognen solgtes ham for 50 Kr., saaledes at Citanten ved Betaling af dette Beløb inden 6 Maaneder kunde løse Vognen tilbage, hvorimod Vognen, hvis denne Betaling ikke erlagdes, skulde være Indstævntes Ejendom, og et Bevis af saadant Indhold blev ogsaa udstedt og leveret Indstævnte. Inden Udløbet af de 6 Maaneder traf Citanten imidlertid efter Indstævntes Opfordring den mundtlige ny Overenskomst med ham, at Indstævnte skulde være berettiget til at udleje Vognen og beholde Lejen, der skulde træde i Stedet for yderligere Renter af de 40 Kr., men at Citanten til et hvilket-somhelst Tidspunkt, mod at betale 50 Kr., var berettiget til at erholde den ham tilhørende Vogn udleveret. Da Citanten imidlertid i Maj 1880 har henvendt sig til Indstævnte for at betale 50 Kr. og faa Vognen udleveret, men Indstævnte har vægret sig ved at modtage Pengene og udlevere Vognen, har han anlagt nærværende Søgemaal.

Indstævnte har paa sin Side paastaet, at han i November 1878 ikke modtog Vognen i Pant af Citanten, men købte den af ham, dog at han indrømmede ham Ret til at købe den tilbage inden 6 Maaneder for 50 Kr. Denne Frist har Citanten imidlertid oversiddet, og der er ikke afsluttet nogen ny Overenskomst, hvorved Fristen er forlænget, hvorfor Citanten forlængst har fortabt sin Ret til at faa Vognen tilbage, og Indstævnte har faaet fuld Ejendomsret over den, hvisaarsag han ogsaa har solgt den.

Ved et under Sagen fremlagt Thingsvidne er det imidlertid bevist, at Citanten i Begyndelsen af Maj 1880 indfandt sig med tvende Vidner hos Indstævnte og forlangte den omhandlede Vogn udleveret imod at betale Indstævnte 50 Kr., og at Indstævnte ved denne Lejlighed overfor Citanten har erkjendt, at

Forholdet mellem Parterne med Hensyn til Vognen i det Væsentlige var som af Citanten under Sagen anført-, og navnlig erkjendt, at han var pligtig til at udlevere Vognen, imod at faa 50 Kr. betalt af Citanten, men tilføjet, at han ikke i Øjeblikket kunde udlevere Vognen, da han havde solgt den, og det er endvidere ved Thingsvidnet bevist, at Indstævnte, da Citanten kort efter Pinse 1880 paany indfandt sig med tvende Vidner hos Indstævnte og forlangte Vognen udleveret imod at betale 50 Kr., ved denne Lejlighed lovede Citanten mod Betaling af nævnte Beløb at skaffe ham Vognen, selv om han skulde være nødt til at give den, til hvem han havde solgt den, Opgjæld. Indstævnte vil derfor blive at tilpligte at udlevere Citanten den omhandlede Vogn, der ifølge Proceduren er en firhjulet enspænder Ølvogn. At det, som af Indstævnte paastaet, skulde være ham umuligt at forskaffe Citanten Vognen, er ikke mod Citantens Benægtelse bevist. Dagmulkten findes at kunne bestemmes til 2 Kr.

Mod Paastanden om Erstatning for Afsavn af Vognen har Indstævnte indvendt, at Citanten ikke har kunnet bruge Vognen, da han ingen Hest har havt; men da Citanten derefter har asser er et, at han, der var Marketender ved en Hær afdeling, og i denne Egenskab er mødt ved Afdelingens Øvelser har, som Følge af at han savnede sin Ølvogn, fra Begyndelsen af Maj til Slutningen af Oktober 1880 maattet leje en Trækvogn og holde en Mand til at trække den, og detajlleret har opgjort den ham herved forarsagede Udgift til 150 Kr., uden at Indstævnte har imødegaaet det i saa Henseende Anførte eller fremsat nogen Erindring mod hans Opgjørelse, vil nævnte Beløb være at tilkijende Citanten.

Hvad dernæst angaar Paastand om Erstatning for Slid paa Vognen, har Indstævnte efter Citantens eget Anbringende været berettiget til at udleje Vognen fra Maj 1879 til Maj 1880, og der vil derfor kun kunne være Spørgsmaal om Erstatning for Slid for den efterfølgende Tid, men der er intetsomhelst oplyst om Vognens Tilstand i Maj 1880, og det findes derfor ikke at kunne paalægges Skjønsmænd at ansætte Erstatning for Slid paa Vognen for den følgende Tid. Der vil saaledes ikke kunne tilkijendes Citanten noget i saa Henseende.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, har Indstævnte under Forligsmæglingen ikke ladet møde ved „en god Mand“, kfr. Fr. 10 Juli 1795 § 38, men ved en Person, der findes at være straffet bl. A. for Hæleri og for Bedrageri. Indstævnte kan derfor ikke anses at have givet behørigt Møde ved Forligsmæglingen og maa saaledes blive pligtig til at udrede Mulkt for unødigt Trætte til Justitskassen med 20 Kr. og at tilsvare Citantens Processens Omkostninger med 70 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 30 Juni.

Nr. 156.

Etatsraad Buntzen

contra

Snedkersvend Isidor Alexander Schlegel som Formand for Bestyrelsen af Aktieselskabet »Den almindelige Forsamlings- og Foreningsbygning i Hovedstaden (Defensor Bagger), der tiltales for Overtrædelse af Politivedtægt for Kjøbenhavn af 18 Januar 1869 § 72 og Loven om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage af 7 April 1876 § 9 første Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 April 1881: Tiltalte, Snedkersvend Isidor Alexander Schlegel, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Etatsraad Buntzen og Højesterets-sagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

. I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Snedkersvend Isidor Alexander Schlegel som Formand for Bestyrelsen af Aktieselskabet „Den almindelige Forsamlings- og Foreningsbygning i Hovedstaden“ for Overtrædelse af Politivedtægt for Kjøbenhavn 18 Januar 1869 § 72 og Lov om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage 7de April 1876 § 9, 1ste Stykke.

Det er i saa Henseende oplyst, at der af bemeldte Selskab efter Beslutning af Bestyrelsen Lørdagen den 5 Februar" d. A. er blevet afholdt en Maskerade i Bygningen Nr. 22 i Rømersgade, hvilken Maskerade blev afholdt uden Politiets Tilladelse og vedvarede til Kl. 5 Søndag Morgen. Ligesom imidlertid Adgangen til bemeldte Maskerade efter den om samme skete Bekjendtgjørelse kun stod aaben for Aktionærerne i Selskabet og for Besøgende, proponerede af Aktionærer, saaledes blev der, efter hvad der i Sagen er oplyst, paa de Steder, hvor Billetudsalg til Maskeraden efter Bestyrelsens Bestemmelse fandt Sted, kun udleveret Billetter til saadanne Personer, der kunde forevise de efter Selskabets Love nødvendige Beviser for Erhvervelse af Aktieret i Selskabet, og som saaledes maatte antages at høre til

de i Bekjendtgjørelsen nævnte Personer, og idet den nævnte Maskerade herefter ikke kan anses at have været offentlig, findes dens Afholdelse uden Politiets Tilladelse og paa en Lørdag Aften til ud over Midnat ikke at have været i Strid med de ovennævnte Bestemmelser.

Tiltalte, der er født den 9 Juli 1839, og som, efter hvad han har opgivet, ikke har været forhen straffet, vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 113. Grosserer Joh. S. Poulsen og Fuldmægtig hos Udrettsprokurator Carlsen A. J. Jensen
(Advokat Klubien efter Ordre)
contra
Smørhandler A. Nielsen (Ingen)

angaaende en Underrettsprokurator-Fuldmægtigs Ret til at overvære Vidneførsel i Vidnekammeret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 1ste Vidnekammers Kjendelse af 9 November 1880: Dommeren eragtede, at han ikke kunde tilstede Underrettsprokurator Carlsens Fuldmægtig Ophold i Retten under Vidneførselen.

Højesterets Dom.

Til Oplysning om Sagens Sammenhæng bemærkes, at Indstævnte til Brug under en imellem ham og Citanten Poulsen ved Københavns Amts søndre Birks Ret verserende Sag har ladet optage et Thingsvidne ved den Kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret. Da denne Vidnesag den 9 November f. A. blev foretagen ved 1ste Vidnekammer, lod Vidneindstævnte, — Citanten Poulsen —, møde ved en Overretssagfører, der bemærkede, at da Hovedsagen ved fornævnte Birkeret førtes paa Vidneindstævntes Vegne af Underrettsprokurator Edvard Carlsen, og han, — Overretssagføreren, — derfor kun var engageret til at møde i Thingsvidnesagen, havde han tilladt sig i Retten at medtage Prokurator Carlsens Fuldmægtig, — Citanten Jensen —, for af denne at kunne erholde de Oplysninger, navnlig i Henseende til Kontraktvæstioners Fremsettelse, hvortil Kvæstionerne og deres Besvarelse maatte give Anledning.

Vidnedommeren afsagde imidlertid, uden dertil fra Indstævntes Side given Anledning, den indankede Kjendelse, ved

hvilken Citanten Jensens Ophold i Retten under Vidneførselen erklæredes for utilstedeligt, og efterat Jensen som Følge heraf havde forladt Retslokalet, blev Vidneførselen fremmet og 3 Vidner afhørte over de fremlagte Spørgsmaal og et af Citanten Poulsens Sagfører stillet Contraspørgsmaal.

Forsaavidt nu Citanternes Paastand for Højesteret gaar ud paa Annullation af fornævnte Kjendelse af 9 November f. A., vil den være at tage til Følge. Der ses nemlig ikke at have foreligget nogen særlig Grund til at formene Citanten Jensen at opholde sig i Retten, — hvorved bemærkes, at Kjendelsen ikke er ledsaget af Grunde —, og hans Udvisning maa derfor anses for at være i Strid med Lovgivningens almindelige, ogsaa i civile Vidnesager gjældende, Regler om Retsplejens Offentlighed, jfr. L.s 1—3—1 og Fr. 3 Marts 1741 § 14. Derimod findes der ikke at være tilstrækkelig Føje til den af Citanterne endvidere paastaaede Annullation og Hjemvisning af den Del af Vidnesagen, som efter Kjendelsens Afsigelse foretoges den 9 November f. A. Ligesom Citanten Jensen mangler enhver retlig Interesse heri, saaledes kan heller ikke Citanten Poulsen antages at have noget Krav derpaa. Foruden at nemlig hans Sagfører, naar han ikke tidligere havde kunnet blive bekendt med Sagens Sammenhæng, maatte forinden selve Vidneførselen have kunnet begjære Anstand for at gjøre sig bekendt med Sagen — saaledes som han senere, inden Vidneførselen fortsattes, gjorde, — er det ikke paavist eller nærmere antydnet, i hvilken Henseende Poulsens Interesser paa Grund af den skete Bortvisning ikke skulde være bievne behørig varetagne under Tingsvidnet, navnlig ikke, at han virkelig har Contraspørgsmaal, som det kunde have været af Betydning for ham at faa Vidnerne forelagte, hvorhos han i alt Fald ikke er afskaaren fra at opnaa dette under en ny Afhøring af Vidnerne. Som Følge heraf vil Indstævnte med Hensyn til denne Del af Citanternes Paastand være at frifinde for deres Tiltale. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citanternes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse af 9 November f. A. bør uefterrettelig at være. Iøvrigt bør Indstævnte for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Advokat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Nr. 172.

Advokat Halkier

c o n tra

Poul Christian Jensen (Defensor Henrichsen),
der tiltales for bedragerisk Forhold.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 13 Januar 1881: Tiltalte Poul Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa betaler han og nærværende Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kammerassessor Johansen, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Nors, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 April 1881: Tiltalte Poul Christian Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14= Dage samt til Gaardmand Frederik Klitgaard betale i Erstatning 26 Kr. 46 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 10 Kr. til hver, Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kj en des for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Henrichsen 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Poul Christian Jensen for bedragerisk Forhold.

Efter Sagens Oplysninger havde Gaardmand Frederik Klitgaard af Klæstrup, der havde 20 Kr. tilgode hos Tiltalte, som ved Hornum Herreds Rets Dom af 21 September 1878 var tilpligtet at betale ham samme i Sagsomkostninger, den 2 Maj 1879 til Fyldestgjørelse for bemeldte Beløb med Omkostninger, tilsammen 26 Kr. 48 Øre, ved Fogden ladet sig give Udlæg blandt Andet i en Tiltalte tilhørende af Husmand Peder Pedersen af Voxlev udstedt Panteobligation, stor 50 Kr., paa hvilken Obligation Tiltalte, der havde givet Tjenestekarl Jens Andreasen samme som haandfaet Pant, for en Gjæld, stor 14 Kr., selv under Fogedforretningen havde givet Anvisning, og blev ved Forretningens Slutning Udlægsdekretet oplæst for Tiltalte og

— som det hedder — dets Følger og Virkning ham betydet, men da Klitgaard senere forlangte Obligationen udleveret af Andreasen, idet han tilbød denne de 14 Kr., Andreasen havde tilgode hos Tiltalte, nægtede Andreasen, til hvem Tiltalte havde sagt, at han kun maatte udlevere Obligationen, forsaavidt han af Retten blev stævnet dertil, at udlevere Obligationen, og denne forblev derfor foreløbig i Andreasens Besiddelse.

Da Sogneraadet for Voxlev Sogn, hvor Peder Pedersen er under Fattigforsørgelse, imidlertid ligesaalidt som Peder Pedersen havde faaet Underretning om det i Obligationen gjorde Udlæg, og Sogneraadet, som det maa antages i Slutningen af December Maaned 1879 eller i Begyndelsen af Aaret 1880, havde tilbudt Tiltalte at udbetale ham den ovennævnte Obligations Paalydende, lod han sig samme udlevere af Andreasen og hævdede Beløbet hos Sogneraadet, hvorefter han forbrugte Pengene uden at afgjøre sin Gjæld til Klitgaard, og vel har Tiltalte anbragt, at han, da der var hængaaet saa lang Tid efter Udlæget, uden at han havde hørt noget derom, troede, at Sagen var opgivet, og at Udlæget havde tabt sin Virkning, saaat han ikke begik nogen Ulovlighed ved at disponere over Obligationen, men til dette Anbringende vil der efter Omstændighederne ikke kunne tages videre Hensyn. Klitgaard har paastaet sig tilkjendt Erstatning for det ham ved Tiltaltes Forhold paaførte Tab.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1834 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 256 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Erstatning til Klitgaard 26 Kr. 46 Øre.

Nr. 183.

Advokat Klubien

contra

Sidse Marie Jensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 19 April 1881 : Arrestantinden Sidse Marie Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør hun og i Erstatning til Indsiddet Hans Larsen i Kildebrønne betale 3 Kr., samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hude og Jacobsen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms

lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Beyer og Engberg, betaler Arrestantinden Sidse Marie Jensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsretteis Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Heinrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Sidse Marie Jensen ved Ramsø Thune Herreders Extraret for Tyveri anlagte og herfra efter Arrestantindens Begjæring hertil indankede Sag er det ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at da hun en Formiddag i Begyndelsen af Marts Maaned d. A. paa Vejen fra sit Hjem i Ishøj til Greve, hvor hun vilde forhandle nogle Husflidsgjenstande, ad Hovedlandevejen til Kjøge passerede gennem Kildebrønde, blev hun opmærksom paa, at der paa Jorden c. 16 Alen til Højre for Vejen og omtrent 4 Alen udfor et Indsieder Hans Larsens Bolig værende Stakit laa en nylig vasket noget frossen Kjolenederdel, som hun indsaa maatte være blæst ned fra Stakittet, hvor den havde været op-hængt til Tørring, og som hun ikke tvivlede om tilhørte Husets Beboere, og at hun da ifølge en i samme Øjeblik fattet Beslutning gik hen og tilegnede sig den nævnte Hans Larsens Hustru tilhørende til 5 Kr. vurderet Nederdel, hvilken hun hjembragte og omsyede til en Bluse, som hun forærede sin Forlovede uden at sætte denne i Kundskab om, hvorledes Tøjet var erhvervet. For dette Forhold er hun, der er født den 4 December 1848 og ifølge Bregentved-Gisselfeldt Birks Extraretsdom af 10 December 1873 for Tyveri har været anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Juni 1876 for samme Forbrydelse og

Bedrageri i Medfør af Straffelovens § 230 1ste Led og § 253 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved den indankede Dom med Rette anset med Straf efter Straffelovens § 231 1ste Led og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde efter Omstændighederne findes passende ... vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 182.

Advokat Hindenburg
con tra

Johannes Wildschütz Jessen (Defensor Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af et ham angaaende Garveris Drift m. v. givet Paalæg.

Kje rteminde Kjøbstads Politirets Dom af 2Avgust 1880: Johannes Wildschütz Jessen, Garver af Kjerterminde, bør til Jurisdiktionens Politikasse inden 3 Solemærker fra denne Doms lovlige Forkyndelse 16 Kr. at bøde og inden 1 Maaned under Bødens Erlæggelse til samme Kasse for hver Dag, han fra nysbemeldte Tids Forløb sidder Dommen overhørig, med 1 Kr., den under Sagen omhandlede Garvekumme til dens Omfang, inden in casu paaklaget Forandring dermed foretages, at indskrænke. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 April 1881 ; Tiltalte Garver og Skomagermester Johannes Wildschütz Jessen af Kjerterminde bør for det Offentliges Tiltalé i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige og derunder i Salær til Overretsprokurator Juel 15 Kr.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjerteminde Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, Garver og Skomagermester Johannes Wildschütz Jessen af Kjerteminde, ved Politirettens Dom af 2 August f. A. for Brud paa Kjerteminde Kjøbstads Sundhedsvedtægt af 4 Juni 1861 VI § 2 i Medfør af Lov om Tilvejebringelsen af Sundhedsvedtægter af 12 Januar 1858 § 2 bleven anset med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 16 Kr. og tilpligtet under en daglig Bøde af 1 Kr. til samme Kasse inden 1 Maaned at indskrænke en i Sagen omhandlet Garvekumme til dens tidligere Omfang.

Af de i Sagen foreliggende Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte ved et i Henhold til Overrettens Kjendelse af 1 Februar d. A. optaget Reassumtionsforhør, fremgaar det, at Kjerteminde Kjøbstads Sundhedskommission — som det maa antages paa Grund af Klager fra Tiltaltes Nabo over Stank fra hans Garveri — ifjor nogen Tid før den 19 Juni har afholdt et Møde hos Tiltalte, hvorunder der skal være givet ham et mundtligt Paalæg om fremtidig ikke at ophænge Skind til Tørring samt at der derefter paany den 19 Juni f. A. er blevet holdt et Møde hos Tiltalte af Sundhedskommissionen, om hvilket Møde Kommissionens af Tiltalte medunderskrevne Forhandlingsprotokol indeholder, at Tiltalte under samme vedgik, at han uden Anmeldelse for Kommissionen havde i en ældre Garvekummes Sted anbragt en ny med et større Rumfang, og at Skind, imod ham givet Tilhold, af hans Undergivne uden hans Skyld vare bievne ophængte til Tørring, at Kommissionen derefter gav Tiltalte Paalæg om inden en Maanedes Forløb fra den 19 Juni at indskrænke bemeldte Garvekumme til dens tidligere Rumfang, samt at Kommissionen, da Tiltalte erklærede, at han ikke ansaa sig pligtig dertil og vilde henvende sig til Ministeriet, vedtog at anmode sit Medlem Politimesteren om at drage Omsorg for Paagjældendes Tiltale. Nærværende Sag blev derpaa anlagt mod Tiltalte, idet han ved Stævning af 26 Juni f. A. blev indkaldt for Politiretten for — som det hedder — „i Anledning af ham angaaende Garveris Drift givet Paalægs Overtrædelse, at modtage Sigtelse og lide Dom til Undgjældelse og Straf“.

I den for Kjerteminde Kjøbstad den 4 Juni 1861 stadfæstede Sundhedsvedtægts VI § 2 er det foreskrevet om Næringsbrug, dér kunne blive skadelige for Sundheden, hvortil er henført Skindtilberedning, at de skulle i Henseende til Anlæg, Drift og Lokalteter være de Forskrifter undergivne, som Sundhedspolitiet anser nødvendige, og at de ikke uden sammes Tilladelse maa flyttes fra det Sted, hvor de drives, til noget andet indenfor Stadens Grænser, men selv om Garvning og Garverier maatte blive at henhøre under den saaledes om Skindtilberedning givne Bestemmelse er det ikke under Sagen oplyst, at der af Sund-

hedspolitiet i Kjerteminde er givet nogen Forskrift for Driften af Skindtilberedning eller Garverier enten i Almindelighed eller særlig for Tiltaltes Garveri, og Tiltalte kan saaledes ikke anses at have overtraadt Sundhedsvedtægten ved uden Anmeldelse til Sundhedskommissionen at have foretaget den omhandlede Udvildelse af en Garvekumme. Ej heller kan der under denne Sag paalægges ham Ansvar for Overtrædelse af det ham den 19 Juni givne Paalæg om inden 1 Maaned at indskrænke bemeldte Garvekumme til dens tidligere Omfang, da Sagen er anlagt allerede den 26 Juni, altsaa længe forinden den Tiltalte givne Frist var udloben.

Hvad dernæst Forbudet mod Ophængning af Skind til Tørring angaar, da har Tiltalte som anført, for Sundhedskommissionen indrømmet, at der imod et ham givet Tilhold har af hans Undergivne været ophængt Skind til Tørring, og, forsaavidt Tiltalte under Reassumptionsforhøret ligesom i de Bemærkninger, der af hans privat engagerede Defensor her for Retten ere fremsatte, har villet fragaa at kunne erindre, at der er givet ham noget Tilhold i saa Henseende, vil der derfor ikke hertil kunne tages noget Hensyn; men da det ikke er oplyst, hvad det paagjældende Tilhold, som ikke findes tilført Sundhedskommissionens Protokol, nærmere er gaaet ud paa, ligesom det ej heller er oplyst, hvorvidt Virkningen af Tilholdet og Følgen af dets Overtrædelse er bleven Tiltalte betydet, findes der ikke at kunne paalægges Tiltalte Strafansvar under denne Sag, og han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Hermed endte Højesterets første ordinære Session.

Første extraordinære Session.

Mandagen den 25 Juli.

Nr. 64. Marchandiser J. Tonnesen (Advokat Nellemann)
 contra
 Detajllist Ballin som Mandatarius for Kjøbmand Peter
 Hansen (Ingen)
 angaaende Indstævntes Ret til selv at udføre sin Trætte.

Ribe Bythingsrets Dom af 13 Januar 1880: Denne Sag afvises og dens Omkostninger ophæves.

Viborg Landso verrets D om af 7 Juni 1880 : DenneSag hjemvises til Behandling og Paakjendelse i Realiteten ved Underretten. Processens Omkostninger for Overretten betaler Indstævnte Marchandiser J. Tonnesen til Citanten Detajllist Ballin med 40 Kr. Statskassens Ret forbeholdes Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan ses, at Underretsstævningen har været skrevet paa behørigt stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 23 August f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne findes at burde hæves. Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes være at ophæve og det Citantens befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler Ci- tanten 2 Kroner. Advokat Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentli ge.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 19 August 1881.

G. E. C. G-ads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjobenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 23.

Mandagen den 25 Juli.

Nr. 64. Marchandiser J. Tonnesen (Advokat Nellemann)
contra
Detajllist Ballin som Mandatarius for Kjøbmand Peter
Hansen (Ingen)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Underrettsdommen i nærværende Sag — under hvilken Citanten, Detajllist Ballin i Ribe som Mandatarius for Kjøbmand Peter Hansen sammesteds, har søgt Indstævnte, Marchandiser J. Tonnesen sammesteds, til Betaling af et Beløb af 68 Kr. 61 Øre med Renter — er Sagen afvist, idet det er antaget, at Citanten, der ikke er Sagfører og ej heller staar i noget af de i D. L. 1—9—14 nævnte Forhold til Kjøbmand Hansen, har været uberettiget til at møde i Retten for denne, og bemeldte Dom er derefter af Citanten indanket for Overretten, hvor han har paastaaet samme kjendt uefterrettelig og Sagen hjemvist til Behandling og Paakjendelse i Realiteten. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten. Da Citanten, der ved den til ham af Kjøbmand Hansen udstedte under Sagen fremlagte Fuldmagt blandt Andet udtrykkelig er bemyndiget til at paastævne den ommeldte Fordring som dominus litis og fil at hæve og kvittere for ethvert Beløb af den, som ifølge Forlig eller Dom maatte blive erlagt, ja endog til helt at eftergive den, har nedlagt Paastand om, at Beløbet tilkjendes ham selv, findes han og ikke Kjøbmand Hansen at maatte betragtes som den egentlige Sagsøger, og da der herefter, idet Citanten altsaa som Part i Sagen har været berettiget til selv at udføre sin Trætte, har manglet Føje til af den angivne Grund at afvise Sagen, vil denne efter Citantens Paastand være at hjem vise til Behandling og Paakjendelse i Realiteten ved Underretten. Processens Omkostninger her for Retten findes Indstævnte efter Omstændighederne at maatte erstatte Citanten med 40 Kr. Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til at det ikke af Underretsakten kan

ses, at Underretsstævningen har været skrevet paa behørigt stemplet Papir, iøvrigt ses med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 186. Højesteretssagfører Hansen
contra

1) Johanne Jørgensen og 2) Carl Emil Christensen
(Defensor Nellemann),

Nr. 1 for Tyveri og Betleri og Nr. 2 for Tyveri og falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Maj 1881: Arrestantinden Johanne Jørgensen og Arrestanten Carl Emil Christensen bør straffes, Førstnævnte med Tugthusarbejde i 2 Aar og Sidstnævnte med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Casse, 50 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden med $\frac{1}{a}$ og af Arrestanten med $\frac{2}{a}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret hver 60 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tildales Arrestantinden Johanne Jørgensen for Tyveri og Betleri og Arrestanten Carl Emil Christensen for Tyveri og falsk Forklaring for Retten.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at hun den 31 December f. A. har betiet i Ejendommen Nørrevoldgade Nr. 29 og sammesteds i et Kjøkken, til hvilket hun fandt Døren uafloaset, stjaalet en Kaffekande, en Flødekande og en Sukkerskaal, hvilke til ialt 4 Kr. vurderede Gjenstande tilhørte Restauratør Peter Edvard Svendsen, samt et

Par Trætøfler af Værdi 80 Øre tilhørende Else Petersen, Olsens Enke. Arrestantinden har vel senere tilbagekaldt sin Tilstaaelse, men til denne Tilbagekaldelse, der ikke finder nogensomhelst Bestyrkelse i det Fremkomne, vil der i Medfør af D. L. 1—15 — 1 intet Hensyn kunne tages.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten under følgende nærmere Omstændigheder.

Medens Arrestanten hensad under Varetægtsarrest som sigtet for det nedenfor anførte Tyveri, kom han en Dag i Begyndelsen af Januar Maaned d. A., da han var bleven ført op af Arresten for at fremstilles til Forhør i Rettens 5te Kriminelkammer og midlertidig var hensat i et af de til Detention bestemte Aflukker, der findes udenfor Rettens Forhørslokaler, tilfældig til at sidde ved Siden af Arrestantinden, der var anbragt i det tilstødende Aflukke. Arrestanten fandt herved Lejlighed til at kommunikere med Arrestantinden, hvem han udspurgte om Grunden til, at hun sad arresteret. Arrestantinden fortalte ham, at hun var sigtet for Tyveri af en Kaffekande, men at hun var uskyldig heri, idet hun havde købt Kanden paa Kludetorvet, for hvilket Kjøb hun midlertid ikke saa sig istand til at føre fyldestgjørende Bevis. Arrestanten tilbød hende da af egen Drift, at hun skulde paaberaabe sig ham soui Vidne, opgav hende med Hensyn hertil sit fulde Navn og sin Bopæl og raadede hende til at forklare, at de havde staaet i Forhold til hinanden. Da Arrestantinden derefter indrettede sin Forklaring i Overensstemmelse hermed, blev Arrestanten den 10 Januar d. A. fremstillet for Rettens 4de Kriminelkammer, ved hvilket Undersøgelsen mod Arrestantinden verserede, og afgav han her, uagtet han ingensinde havde set Arrestanten end sige kjendt hende, den Forklaring, at han for omtrent 1 Aar siden havde været Vidne til, at hun købte en Kaffekande, som lignede den, om hvis Tyveri der under Sagen var Spørgsmaal, samt at han havde staaet i Forhold til Arrestantinden. Arrestanten har forklaret, at han ikke har tænkt paa at kunne komme til at beedige disse falske Udsagn, og denne Forklaring skjønnes der ikke at kunne være Grund til at forkaste.

Endvidere er det ligeledes ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 4 Oktober f. A. har fratjaalet Cigarsorterer Jens Niels Jensen en til 25 Øre vurderet Portemonnæ, som laa frit fremme paa et Skab i et Værelse, hvortil Arrestanten havde fri Adgang. Arrestanten har vel senere tilbagekaldt denne Tilstaaelse, idet han har forklaret at have tilbyttet sig Portemonnæen af en af ham navngiven Trediemand, men til denne Tilbagekaldelse, der ikke har funden nogen Bestyrkelse ved det i Anledning af samme Oplyste, vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages.

Fremdeles sigtes Arrestanten for at liave stjaalet ca. 10 Pd. Tobak af Værdi 7 Kr. I denne Henseende ere de nærmere Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Efterat fornævnte Cigarsorterer Jensen og Cigarmager Harald Peter Bastrup i Fællesskab hos en herværende Fabrikant havde indkøbt nogen Tobak til Forarbejdelse, antog Bastrup Arrestanten til at hjælpe sig med at forarbejde Tobakken paa det tidligere nævnte af Bastrup og Jensen lejede Værelse, til hvilket der blev udleveret Arrestanten en Nøgle. Kort Tid efter Samarbejdets Begyndelse savnede Bastrup en Del af den paa Værelset opbevarede Tobak, og da han fattede Mistanke til Arrestanten, anmeldte han Sagen for Politiet, hvorefter en Opdagelsesbetjent foretog en Husundersøgelse i Arrestantens Hjem, ved hvilken der, efterat Arrestanten havde nægtet at være i Besiddelse af anden Tobak end den, der af Betjenten forefandtes i Arrestantens Stue og som Bastrup ikke vedkjendte sig, paa en vanskelig tilgængelig Del af Loftet i en Krog under Tagskjægget fandtes skjult ca. 10 Pd. af den savnede Tobak. Arrestanten erkjendte nu overfor vedkommende Betjent, at han uden Bastrups Vidende og Villie havde tilvendt sig den fundne Tobak, og denne Tilstaaelse har han derefter gjentaget for Retten med den nærmere Tilføjelse, at Tilvendelsen skete ved samme Lejlighed, da han stjal Portemonnæen, og at det var hans Hensigt at rulle Cigarer af den hjembragte Tobak og sælge disse til egen Fordel, uden at sætte Bastrup i Kundskab derom, hvorhos han paa Anledning udtrykkelig har erkjendt, ikke at have haft nogen Lod og Del i den paa Bastrups Værelse beroende Tobak, men at han ikkun var antagen som Arbejder af Bastrup, uden hvis Tilladelse han heller ikke var berettiget til at tage noget af Tobakken med til sit Hjem. I Overensstemmelse med den af Arrestanten saaledes afgivne Tilstaaelse, der i det Væsentlige stemmer med det iøvrigt Oplyste, vil han være at anse som skyldig i Tyveri af oftnævnte Tobak ved den af ham omfoklarede Lejlighed. Vel har Arrestanten ved Siden af fornævnte Forklaring gjort gjældende, at han, da han tog Tobakken, havde ca. 5 Kr. tilgode hos Bastrup og ikkun ved sin Tilvendelse vilde søge Dækning af dette Tilgodehavende, men ligesom denne Forklaring senere af Arrestanten er rettet til, at han troede at have et saadant Beløb tilgode, og tildels staa i Modstrid med Arrestantens eget Udsagn og navnlig, naar henses til hele den af ham udviste Adfærd fremtræder som usandsynlig, saaledes er hans Opgivende om at have Penge tilgode hos Bastrup ikke blevet bestyrket, idet en af Bastrup foretagen Opgjørelse, hvis Rigtighed Arrestanten har erkjendt, tvertimod udviser, at Arrestanten, da han tilvendte sig Tobakken, skyldte Bastrup ca. 10 Kr. Der findes derfor ikke at kunne tillægges denne Del af Arrestantens Forklaring nogen Vægt. Forsaavidt Arrestanten fremdeles under Sagens videre

Drift, ogsaa i anden Henseende har forandret sin Tilstaaelse ved at gjøre gjældende, at han og Bastrup vare Interessenter og den af ham tagne Tobak i deres Fælleseje, vil der heller ikke kunne tages Hensyn til disse delvise Tilbagekaldelser, som ikke have fundet Støtte i det under Sagen Oplyste.

Arrestantinden er født den 23 Januar 1844 og senest anset ved denne Rets Dom af 28 Juni 1873 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en under Hensyn til sammes § 228 lempet Tillægsstraf, dels efter § 230, 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 2V2 Aar.

Arrestanten er født den 20 November 1857 og tre Gange tidligere straffet for Tyveri senest ifølge denne Rets Dom af 31 December 1878 efter Straffelovens § 230, 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Som Følge af Foranstaaende ville de nu være at anse, Arrestantinden efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Arrestanten efter Straffelovens §§ 146 og 231 første Led, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestantinden under Et til Tugthusarbejde i 2 Aar og for Arrestanten til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 26. G. Hossy (Advokat Levinsen)

contra

Industrilotteriet til Fordel for den danske Diakonissestiftelse ved dets Forretningsfører, Henrik K. Hennings, (Ingen)

ang. Betaling for en Del Citanten overladte Lotterisedler.

Land s over- samt Hof- og Stads rettens Dom af 12 April 1880: Indstævnte, Gustav Hossy, bør til Citanten, Industrilotteriet til Fordel for den danske Diakonissestiftelse ved dets Forretningsfører, Henrik Hennings, betale de paastævnte 1510 Kr. 50 Øre med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra den 29 April f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Citantens Sagfører, Overretssagfører Holm en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 27 Oktober s. A. og 5 Januar d. A. fremlagte, paa ustemplet Papir skrevne Indlæg.

Højesterets Dom,

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler
Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Citanten, Industrilotteriet til Fordel for den danske Diakonissestiftelse ved dets Forretningsfører, Henrik Hennings, søger under nærværende Sag Indstævnte, Gustav Hossy, til Betaling af et Beløb af 1510 Kr. 50 Øre, som han skal være det nævnte Lotteri skyldig til Rest for ham leverede Lodsedler efter med ham passeret Opgjørelse, med Renter, 5 pCt. af Beløbet fra Forligsdagens Dato, den 29 April f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte paastaar sig fri-funden for Citantens Tiltale i denne Sag, subsidiært som for tidlig anlagt, og dens Omkostninger erstattede af Citanten med et tilstrækkeligt Beløb.

De Forhold, der have givet Anledning til Sagen, ere følgende :

Indstævnte, der her i Byen under Firmaet Andersson Hossy & Ko., hvis eneste ansvarlige Deltager . var Indstævnte, G. Andersson Hossy, havde oprettet en Agenturforretning for Modtagelsen af Ordre om Indkjøb af Obligationer og Lodsedler udelukkende fra Udlandet, hvorom der under 21 August 1875 var sket Anmeldelse til Firmaprotokollen hersteds, overdrog i Begyndelsen af 1877 det nævnte Firma til en L. Jørgensen som eneste ansvarlig Deltager, hvorom der den 21de Februar 1877 skete Anmeldelse til Firmaprotokollen, og denne overdrog atter kort efter og i al Fald, efter hvad der af Indstævnte uimodsiget er anført inden den 11 Maj 1877 Firmaet til en F. V. Zoega som eneste ansvarlig Deltager, hvad der dog først under 2 Juni 1877 blev anmeldt til Firmaprotokollen. Det nævnte Firma modtog nu, efter hvad der foreligger i April 1877, en Del Lodsedler fra Citanten til den 1ste Trækning af Lotteriets Serie 1877 A, hvilke Sedler i Begyndelsen af Maj 1877 bleve betalte Lotteriet fuldt ud. Under 11 Maj 1877 modtog Indstævnte dernæst selv til egen Afbenyttelse en Del Lodsedler til den 2den Trækning af samme Serie af Lotteriet til et samlet Beløb af 204=7 Kr. Det oftnævnte Firma modtog endelig i hver af de paafølgende Maaneder af Aaret 1877 og i hver af de 9 første Maaneder af Aaret 1878 et større eller mindre Antal Lodsedler til de i hver Maaned stedfindende Trækninger af Lotteriets

Serier 1877 A, 1877 B og 1878 A, idét Firmaet derhos Tid efter anden indbetalte større og mindre Afdrag paa det derved opstaaede Mellemværende med Lotteriet. Af en af Citanten efter Opfordring af Indstævnte under Sagen fremlagt Extraktudskrift af Lotteriets Bøger fremgaar det endvidere, at samtlige de saaledes omtalte Lodsedler med de derfor debiterede Beløb, derunder ogsaa de 2047 Kr. for de Indstævnte personlig den 11 Maj 1877 overladte Sedler, i Lotteriets Bøger ere opførte paa en fælles Konto for Firmaet Andersson Hossy & Ko., medens Indstævnte ikke har havt nogen særlig Konto i Bøgerne, samt at den nævnte Konto for Firmaet ved Udgangen af 1878 udviste en Saldo af samtlige de paa den opførte Debet og Kreditposter af 1510 Kr. og 50 Øre.

Citanten har nu gjort gjældende, at medens han, da det tidnævnte Firma i Slutningen af 1878 engang indbetalte en noget større Sum, end der behøvedes til Dækning af dets eget Restmellemværende med Lotteriet, havde anset sig berettiget til at afskrive det deraf overskydende Beløb af 536 Kr. 50 Øre paa det Beløb af 2047 Kr., hvilket Indstævnte skyldte for de under 11 Maj 1877, som anført, af ham modtagne Lodsedler, hvorpaa Intet hidtil var betalt, maatte Indstævnte derimod være pligtig til selv at indfri sammes Restbeløb med de paastævnede 1510 Kr. 50 Øre.

Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har Indstævnte — næst at benægte, at der har fundet en saadan Opgjørelse Sted mellem ham og Citanten, som af denne paastaaet, og hvad Citanten ikke har bevist — anført, at der, samtidig med eller i al Fald strax efterat han havde modtaget de omhandlede Lodsedler til Beløb af 2047 Kr., blev truffet den udtrykkelige Aftale mellem Citanten, ham og den ovennævnte Zoega paa Firmaet Andersson Hossy & Ko.s Vegne — idet det allerede da var Citanten bekjendt, at bemeldte Zoega havde overtaget Firmaet —, at ikke Indstævnte, men derimod Firmaet, der skyldte Indstævnte et Beløb af ca. 3000 Kr., skulde betale Citanten de 2047 Kr. Indstævnte har derhos fremhævet, at der formentlig indeholdes den klareste Erkjendelse af, at han ved den saaledes trufne Aftale var frigjort juridisk overfor Lotteriet med Hensyn til de 2047 Kr., i den Omstændighed, at han, som omtalt, ikke blev debiteret for Beløbet i Lotteriets Bøger, men at dette netop debiterede Firmaets Konto, og han har i Forbindelse dermed anført, at da Lotteriet var pligtigt til at afskrive de af Firmaet efterhaanden frivillig ydede Afbetalinger paa de ældre forfaldne Poster fremfor paa de yngre, maatte de omhandlede 2047 Kr. allerede siges at være betalte ved de inden Udgangen af Oktober 1877 af. Firmaet ydede Afbetalinger til et samlet større Beløb, og at den paastævnede Saldo af 1510 Kr. 50 Øre altsaa ikke udgjorde Resten af det nævnte Beløb, men derimod af hele

Lotteriets og Firmaets paafølgende Mellemværende. Indstævnte har endvidere gjort gjældende, at Citanten ogsaa udtrykkelig under en Forhandling imellem dem, der fandt Sted i Efteraaret 1878 efter Indstævntes Tilbagekomst fra en Rejse, og efterat denne da havde havt Lejlighed til at undersøge det hele Mellemværende, havde erkjendt, at den senere paastævnede Saldo af 1510 Kr. 50 Øre var Indstævnte uvedkommende, og han har endelig fremhævet, at dette ligeledes fremgik deraf, at Citanten i en Skrivelse til det oftnævnte Firma af 6 December 1878 havde opfordret Firmaet til at indbetale dets Saldo 1510 Kr. 50 Øre inden en vis kort Frist, da Fordringen i modsat Fald vilde blive inddrevet ad retslig Vej. Ex tuto har Indstævnte derhos fremhævet, at han paa Grund af den truffene, ovenfor nævnte Aftale i al Fald kun kunde være pligtig' til at hæfte for det paastævnte Beløb, saafremt Firmaet, efterat der var taget Dom over dette for Beløbet, ikke betalte samme, og derfor subsidiært paastaaet sig frifunden i Sagen som for tidlig anlagt.

Citanten har imidlertid bestemt benægtet, at der i sin Tid, da Indstævnte modtog de omhandlede Lodsedler til 2047 Kr., blev truffet nogen saadan Aftale, som af ham paastaaet, om, at ikke han, men Firmaet — hvilket Zoega efter Citantens Angivende netop overtog uden Aktiver og Passiver — skulde betale det nævnte Beløb, eller at der senere er blevet truffet nogen dertil sigtende Overenskomst, hvorved Indstævnte enten helt frigjordes for denne sin Gjæld eller kun blev pligtig at indfri samme, saafremt Firmaet ikke betalte den, og Citanten har gjort gjældende, at der overhovedet ikke i saa Henseende er passeret Andet, end at Zoega engang overfor Lotteriet havde udtalt, at han, hvis Forretningen blev ved at gaa saa godt, som det dengang lod til, vilde se, om han ikke ogsaa kunde faa Firmaets tidligere Gjæld betalt. Citanten har i Forbindelse hermed fremhævet, at naar de 2047 Kr. ikke i sin Tid i Lotteriets Bøger vare bievne opførte paa en særlig Konto for Indstævnte personlig, men paa Konto for det Firma, hvoraf Indstævnte havde været eneste Indehaver, og om hvis Overdragelse til den tidligere nævnte Jørgensen Lotteriet overhovedet vil have manglet Kundskab,, da var det kun sket for Nemheds Skyld, uden at det ansaas for nødvendigt deri senere at foretage Forandring paa Grund af Zoegas Overtagelse af Firmaet, og det saameget mindre som Lotteriet, uagtet det altsaa vidste, at det for det nævnte Beløb, der ikke vedkom Firmaet eller Zoega, havde at holde sig til Indstævnte, paa Grund af den anførte Udtalelse fra Zoegas Side kunde vente, at han dog mulig vilde indfri Beløbet, og det var ogsaa i Henhold til denne hans Udtalelse, at Lotteriet, som tidligere anført, da Firmaet sidst i 1878 gjorde en større Indbetaling end der behøvedes til at dække dets eget Mellemværende med Lotteriet — hvad ikke

tidligere var sket —, ansaa sig berettiget til at lade de over-skydende 536 Kr. 50 Øre afgaa i det Indstævnte paahvilende Beløb af 2047 Kr., og det var ligeledes i Henhold til denne Udtalelse, at Lotteriet fandt Anledning til ved den af Indstævnte paaberaabte Skrivelse af 6 December 1878 at opfordre Firmaet til at betale de derefter endnu resterende 1510 Kr. 50 Øre, hvad Firmaet imidlertid afslog, idet det derhos anmodede om at faa de 536 Kr. 50 Øre tilbage. Citanten har endelig gjort gjældende, at Indstævnte i en Skrivelse til Lotteriet af 23 August 1878 formentligt udtrykkeligt har erkjendt, at det paahvilede ham at betale Lotteriet de 2047 Kr., idet han i den nævnte Skrivelse i Anledning af et til ham i Skrivelse fra Lotteriets Forretningsfører af 17de s. M. stillet Spørgsmaal, om og naar han til Lotteriets Hovedkontor skulde kunne indbetale sin resterende Saldo af 2047 Kr., indskrænkede sig til at udtale, at dette Spørgsmaal ikke af ham kunde besvares definitivt før omkring den 20 Oktober s. A. eller strax efter hans Hjemkomst fra en Kejse, som han netop da skulde tiltræde, men at han haabede, at Hovedkontoret til en gjensidig behagelig Løsning af Spørgsmaalet vilde afvente den af ham saaledes angivne Tid, og Citanten har endelig i Forbindelse hermed benægtet, at Lotteriet senere skulde have erkjendt, at Saldoen 1510 Kr. 50 Øre — hvortil Beløbet ved den derefter fra Firmaets Side skete Indbetaling imidlertid var nedbragt — var Indstævnte uvedkommende.

Ligesom Indstævnte nu ikke imod Citantens Benægtelse har ført noget direkte Bevis for, at der er blevet truffet nogen saadan Aftale med Hensyn til Betalingen af de 2047 Kr. som af ham paastaet, eller for, at der i saa Henseende foreligger Andet end den af Citanten omtalte Udtalelse fra Zoegas Side, der ikke kan frigjøre Indstævnte for den fra Modtagelsen af Lodsedlerne hidrørende Forpligtelse, og ligesom Indstævnte ej heller har bevist, at Citanten udtrykkelig har erkjendt, at de 1510 Kr. 50 Øre vare ham uvedkommende, saaledes haves der ej heller tilstrækkelig Hjemmel til overfor det af Citanten Anførte at udlede nogen Erkjendelse fra Lotteriets Side af, at en saadan Aftale har fundet Sted, og at Indstævnte ikke længer var Debitor for Beløbet, af den Maade, hvorpaa Lotteriet, som anført, har optaget det omhandlede Beløb paa Kontoen over det tidnævnte Firmas Mellemværende med Lotteriet, eller af den Omstændighed, at dette har søgt at gjøre sig betalt hos Firmaet for Beløbet, og det saameget mindre som Indstævnte, om han end ikke kan siges ved den anførte Skrivelse af 23 August 1878 udtrykkelig at have erkjendt sig pligtig at betale det deri nævnte Beløb, dog i al Fald ikke, uagtet der maatte siges at være naturlig Opfordring for ham dertil, endog blot har antydnet, at der ikke paahvilede ham nogen Forpligtelse til at indfri samme.

Indstævnte vil som Følge heraf være at tilpligte at betale

Citanten de paastævnte 1510 Kr. 50 Øre med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra den 29 April f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Citantens Sagfører, Overretts-sagfører J. Holm, en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af de af ham den 27 Oktober f. A. og 5 Januar d. A. fremlagte, paa ustemplet Papir skrevne Indlæg ; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdagen den 27 Juli.

Nr. 202.

Advokat Klubien
contra

Vilhelm Ewald Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Hirschholm Birks Ekstrarets Dom af 29 April 1881: Arrestanten, Smedesvend Vilhelm Ewald Hansen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 A ar. Saa betaler han ogsaa alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Raaschou, og Defensor, Prokurator Vodschow, 10 Kr. til hver, samt Diæter til hver af dem efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stads retten s Dom af 21 Juni 1881 : Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Sørensen og Lassen, betaler Arrestanten Vilhelm Ewald Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesterets-sagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne ved nærværende fra Hirschholm Birks Extraret Hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Vilhelm Ewald Hansen aktioneres for Brandstiftelse, ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger i det Væsentlige følgende: Arrestanten, der fra Juni f. A. havde arbejdet som Svend hos Smed Randløv, der bor til Leje hos Jens Andersens Enke, Kristine Kristiansen i Grønnegade Huse, havde Lørdagen den 26 og Søndagen den 27 Marts d. A. drukket en Del Brændevin og vist en støjende og ustyrlig Adfærd, hvorfor Randløv Søndag Morgen havde bortvist hani fra Arbejdet. Efterat Arrestanten derpaa samme Dag i forskellige Gange havde bragt en Del af sine Effekter bort, fra Jens Andersens Enkes Hus til den i Nærheden boende Ferdinand Stonors Hus, hvor han havde Løfte om at maatte tilbringe Natten, indfandt han sig atter samme Dags Eftermiddag imellem Kl. 6—7 ved bemeldte Enkes Hus, hvor han fremtog en Æske Tændstikker, som han efter sin Forklaring vil have købt i Hirschholm, medens bemeldte Stonors 12aarige Datter har udsagt, at han har taget Æsken i deres Hjem, og idet han afstrøg en Tændstik for dermed at tænde en Stump Cigar, som han havde hos sig, vil han pludselig have fattet den Tanke at stikke Ild paa Huset, hvilket han ogsaa strax udførte ved at afstryge en anden Tændstik og holde denne ind under Tagskjæget ca. 1 $\frac{1}{3}$ Alens Afstand fra Jorden, indtil Ilden fængede, men saasart han saa, at det begyndte at brænde, fortrød han strax Gjærningen, underrettede Ejerinden herom, hentede Vand og bidrog væsentlig til Ildens Slukning, saa at denne kun forkullede Taget i omtrent 1 Alens Omkreds samt den nederste Taglægte i omtrent 2 Alens Længde, hvad der kun medførte en saa ubetydelig Beskadigelse af Huset, at Ejerinden har frafaldet Fordring paa Erstatning for det hende derved tilføjede Tab.

Ligesom Arrestanten som anført først vil have fattet Tanken om Ildspaesættelsen i samme Øjeblik, han udførte den, saaledes har han vedholdende nægtet at kunne angive noget Motiv til Gjærningen og navnlig benægtet, at han har udført denne for at hævne sig paa sin Mester eller paa Ejerinden af Huset, og der er Intet fremkommet under Sagen, som kunde afgive tilstrækkelig Grund til at forkaste disse hans Anbringender. Iøvrigt er det vel oplyst, at Arrestanten er temmelig hengiven til Drik, og at han saavel Dagen forud som den Dag, da Ildspaesættelsen skete, havde nydt et ikke ringe Kvantum Spiritus, men om end de afgivne Forklaringer tyde hen paa, at han har været en Del beruset, da han udførte Gjærningen, findes der dog ikke at foreligge Grund til at antage, at han i Gjærningens Øjeblik skulde have manglet den Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer, især naar henses til at han strax fortrød

Gjærningen og valgte det hensigtsmæssigste Middel til at forebygge de skadelige Følger deraf, at han, da Folk kom til, om- talte, at de kunde arrestere ham, at han, efter hvad der er op- lyst, gjentagende forsøgte at flygte, da han blev anholdt, at han alene kunde stige op paa den Vogn, der forte ham til Arrest- huset, og ved Ankomsten dertil ligeledes uden Hjælp kunde stige ned af Vognen, og gennem en lang Gang i Arresthuset kunde gaa alene ind i Arresten og ved Visitationen gjøre Rede for, hvad han havde i sine Lommer. Overensstemmende hermed har ogsaa vedkommende Distriktslæge efter forudgaaet Observation af Arrestanten erklæret, at Arrestanten efter hans Anskuelse ikke paa nogen Maade kan siges at have været utilregnelig ved Ildspasættelsen, hvorimod hans Omdomme, trods Rejsen, maa antages at have været frit og klart, ligesom han har været sig sin Gjærning og dens Strafbarhed bevidst. Som Følge heraf findes Arrestanten, der er født den 26 Juli 1831, og' som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, rettelig ved den ind- ankede Dom af 29 April d. A. at være anset efter Straffelovens § 281 jfr. § 283 og 60, og da ogsaa den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshusarbejde efter Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 45. Forhenværende Landmand O. A. Haurebergs

Enke, C. Haureberg født Malling (Etatsraad Buntzen)
contra

Overretsprokurator V. Rode som Kurator i Overretsprokurator
Jul. Meyers Konkursbo (Ingen)

betræffende Udlevering af en Livsforsikringspolice.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli 1880: Saafremt Overretsprokurator Julius Meyer efter lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at Citant- inden, Enken C. Haurebergs, født Malling, afdøde Mand, Otto August Haureberg, har overdraget ham Ejendomsretten over den ovenomliandlede Livsforsikringspolice, i bør Indstævnte, Prokurator V. Rode som Kurator i Overretsprokurator Jul. Meyers Konkursbo, for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster bemeldte Prokurator Meyer sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Indstævnte under en Mulkt af 4 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, mod at et Beløb af 510 Kr. 77 Øre refunderes bemeldte Konkursbo, til Citantinden udlevere den

nawnte Police. Processus Omkostninger ophæves. Der tillægges Auditør, Prokurator Mundt, et Salær af 40 Kr., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den Omstændighed, at Overretsprokurator Meyers Konkursbo er Besidder af den i den indankede Dom omhandlede Livsforsikringspolice, hvis Paalydende efter dens Indhold skal udbetales til dens Ihænde-haver, medmindre Forbud derimod er nedlagt og forfulgt, findes ikke at kunne fritage Boet for nærmere at godtgjøre, at Ejendomsretten over den fra den Forsikrede er gaaet over til Prokurator Meyer. I Henhold til det i Dommen i saa Henseende Anførte og under Hensyn til L. 5—14 — 47 kan dette imidlertid ikke fra Boets Side anses godtgjort. Vel er der efter det Oplyste Føje til, som i Dommen sket, at antage, at bemeldte Sagfører ikke blot siden 1869 har udredet de aarlige Forsikringspræmier, i Alt 488 Kr. 7 Øre, men tillige i det nævnte Aar har udbetalt Haureberg Policens daværende Værdi, 11 Rdlr. 34 Sk.; men om det end herefter kan formodes, at det først har været paatænkt, at Haureberg skulde opgive sin Ret efter Policen, tør dette dog ikke antages virkelig at være sket, eftersom Haureberg i Prokurator Meyers Hovedbog er debiteret for sidstnævnte Beløb saavel som for alle Præmierne og saaledes maa anses hele Tiden af Prokurator Meyer at være bleven betragtet som Policens Ejer, for hvis Regning Udbetalingerne skete. Som Følge heraf, og da der mangler Lovhjemmel for at tilstede, at Beviset for Prokurator Meyers Ejendomsret til Policen suppleres med hans Ed, vil Indstævnte efter Citantindens Paastand være ubetinget at dømme til at udlevere den til hende, dog efter hans subsidiære Paastand kun imod, at hun refunderer de ovennævnte Beløb med ialt 510 Kr. 77 Øre.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve og de Citantindens befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør som Kurator i Overretsprokurator Julius Meyers Konkursbo inden 4 Uger efter denne Højesterets Doms Forkyndelse under en Mulkt af 4Kroner til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hverDag, han sidderDommen overhørig, til Citantinden udlevere den omhandlede Livsforsikringspolice, imod at et Beløb af 510

Kroner 77 Øre af hende indbetales i bemeldte Konkursbo. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner og Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges Auditør Mundt for Landsover- samt Hof- og Stadsretten 40 Kroner og Etatsraad Buntzen for Højesteret 120 Kroner, hvilke Salaries udredes af det Offentlige

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Efter erhvervet Bevilling til fri Proces søger Citantinden, Enken C. Haureberg, født Malling, under nærværende Sag Indstævnte, Prokurator V. Rode som Kurator i Overretsprokurator Jul Meyers Konkursbo, tilpligtet at udlevere hende en i Konkursboet beroende, paa hendes afdøde Mand, forhenværende Landmand Otto August Haureberg lydende Livsforsikringspolice Litr. A Nr. 14272 stor 1000 Kr. samt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hendes beskikkede Sagfører, Auditør, Prokurator Mundt, der i hvert Fald har paastaet sig det tillagt af det Offentlige.

Indstævnte har næst at fremlægge den omhandlede Police, der er forsynet med August Haurebergs Kvittance in blanco samt en af August Haureberg udstedt Kvittring for, at han har modtaget et Beløb af 11 Rd. 2 Mk. 2 Sk., som Godtgjørelse for Værdien af Policen ved hans Udtrædelse af Anstalten, anført, at Haureberg i 1868 maatte tegne Policen til Sikkerhed for et Laan, men i 1869 ikke havde Raad til at forny den, og at Prokurator Meyer paa hans Anmodning købte Policen for den Værdi, den efter Livsforsikringsanstaltens Opgivende havde, nemlig de 11 Rd. 2 Mk. 2 Sk., og lod Haureberg forsyne Policen med sit Navn til Kvittance, hvormed Haurebergs Forhold til Policen var ude, og Meyer, der siden den Tid har erlagt den aarlige Præmie, dens lovlige Ihænder, hvorfor Indstævnte principaliter har paastaet sig frifunden, men subsidiært paastaet, at de erlagte 11 Præmier, hver paa 44 Kr. 37 Øre, og den erlagte Godtgjørelse, tor 11 Rd. 2 Mk. 2 Sk. eller 22 Kr. 70 Øre maa refunderes Boet med 510 Kr. 77 Øre med lovlige Renter. I hvert Fald har han paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Citantinden, hvis Competence til at repræsentere hendes afdøde Mands Bo under Proceduren maa anses for indrømmet, har imidlertid ikke villet erkjende, at Policen skulde være tegnet til Sikkerhed for et Laan, eller at Haureberg skulde have bedt Prokurator Meyer om enten at købe den eller besørge den indfriet. Ikke heller har hun villet anerkjende Haurebergs Endossement paa Policen eller hans Underskrift paa Kvittringen

for ægte, da hendes Syn er saa svækket, at hun ikke kan se dem. Hun formener, at Prokurator Meyer har været afdøde Haurebergs Sagfører og Raadgiver, og at Meyers Besiddelse af Policen kun er et Led i deres hele Forretningsforbindelse, da Meyer ikke kan antages at have villet købe og vedligeholde en Police paa en Mands Liv, med hvem han iøvrigt ikke havde noget at gjøre og derfor alene maa antages at have besiddet Policen som Følge af et Fuldmagtsforhold. Endelig har hun heller ikke villet erkjende, at Meyer skulde have betalt Haureberg de paa Kvitteringen anførte 11 Rd. 2 Mk. 2 Sk. eller have betalt andre Præmier end de trende, for hvilke der efter Citantindens Opfordring af Indstævnte under Sagen er produceret Kvittering.

Da det er in confesso, at den omhandlede Police har tilhørt bemeldte Haureberg, og da Prokurator Meyers Bo støtter sin Ejendomsret til Policen paa, at Haureberg skulde have overdraget Meyer Ejendomsretten over samme, maa Bevisbyrden herfor paahvile Indstævnte, uden at der, som af Indstævnte forment, i saa Henseende kan tillægges den Omstændighed nogen Betydning, at Policen lyder paa, at Forsikringsbeløbet ved den Forsikredes Død skal blive udbetalt til Policens Ihændehaver med mindre der er nedlagt og forfulgt Forbud. Indstævnte har nu vel forment, at Prokurator Meyer eller nu hans Konkursbos Ihændehavelse af Policen i Forbindelse med det paa samme tegnede Blankoendossement og den ovennævnte Kvittering skulde afgive et tilstrækkeligt Bevis for Ejendomsrettens Overgang til Prokurator Meyer, men da Citantinden har nægtet at erkjende Ægtheden af Blankoendossementet og af Underskriften paa Kvitteringen, og da dertil kommer, at en af Indstævnte efter Citantindens Opfordring fremlagt Udskrift af Prokurator Meyers Hovedbog synes at udvise, at Haureberg i samme har været debiteret for de ovennævnte 11 Rd. 2 Mk. 2 Sk. og for de erlagte 11 Præmiebeløb, vil Indstævnte ikke pure kunne frifindes for Citantindens Tiltale, hvorimod Sagens Udfald findes at burde gjøres afhængigt af Prokurator Meyers Ed, saaledes at Indstævnte, saafremt Prokurator Meyer efter lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at Citantindens afdøde Mand, Otto August Haureberg, har overdraget ham Ejendomsretten over den omhandlede Police, vil være at frifinde for Citantindens Tiltale. Drister Prokurator Meyer sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, vil Indstævnte være at tilpligte under en daglig Mulkt af 4 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse at udlevere den oftnævnte Police. Dog vil Udleveringen være at betinge af, at de ovennævnte Præmier til samlet Beløb 488 Kr. 7 Øre, for hvis Udredelse af Prokurator Meyer den fremlagte Udskrift af hans Hovedbog og de fremlagte Kvitteringer for de trende sidste erlagte Præmier maa anses at afgive tilstrækkeligt

Bevis, samt ffen ligeledes nævnte Godtgjørelse af 11 Rd. 2 Mk. 2 Sk. eller 22 Kr. 70 Øre, for hvis Erlæggelse af Prokurator Meyer den fremlagte Udskrift af hans Hovedbog og den ovennævnte Kvittering ligeledes maa anses åt afgive et efter Omstændighederne fyldestgjørende Bevis, refunderes Prokurator Meyers Konkursbo med 510 Kr. 77 Øre.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Auditør, Prokurator Mundt, hvis Sagførelse har været lovlig, tillægges i Salær 40 Kr. af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 189. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Carl Peter Øgaard (Defensor Hindenburg),
 der tiltales for Tyveri og Løsgjænger.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 23 Marts 1881: Arrestanten Peter Carl Øgaard bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt i Erstatning til Firmaet Delvalle & Ko. her i Byen betale Dollars 1—50 Cents, saa udreder Arrestanten og de af Aktioneren lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse samt Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Vestindisk Landso verrets Dom: af 22 April 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 26 August 1881.

G. E. G. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 24.

Onsdagen den 27 Juli.

Nr. 189.

Højesteretssagfører Bagger
contra
Carl Peter Øgaard (Defensor Hindenburg).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stånde.
ISaiarium for Højesteret betaler Tiltalte tilHøjeste-
retssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 10
vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Carl Øgaard, eller, som han ogsaa er kaldet, Peter Øgaard eller Peter Carl, der er født paa St. Croix i Aaret 1857 og som tidligere, foruden at have været anset 2 Gange for Tyveri ved St. Thomæ Politiret, har været straffet for Attentat paa Tyveri, Overtrædelse af et til Løsgængerprotokollen givet Tilhold og Bedrageri ifølge Overrettens Dom af 7 Februar 1877 med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde samt for 2den Gang begaaet Tyveri ifølge St. Thomæ Extrarets Dom af 31 Oktbr. 1878 med lige Arbejde i 15 Maaneder, tiltales under nærværende Sag i 1ste Instants ved St. Thomæ Bythings Extraret paakj endte Sag for Tyveri og Løsgænger.

Det er i saa Henseende, hvad først angaar Sigtelsen for Tyveri, ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 2den f. M. om For-

middagen fra Firmaet Delvalle & Ko.s Butik paa St. Thomas, medens Personalet havde sin Opmærksomhed henvendt andetsteds, har- tilvendt sig 10 Skjorter, der laa paa en Kasse ved Indgangen til Butiken. Efter sin Forklaring var han — som anholdtes allerede samme Dag — noget beskænket, da han begik Tyveriet, men dog ikke mere end, at han vel vidste, hvad han gjorde, og der foreligger heller ikke Noget, der kan lede til at drage hans Tilregnelighed i Tvivl.

Skjorterne, der ere vurderede til 7 Dollars 50 Cents, ere komne tilstede og udleverede Delvalle & Ko. paa 2de nær, hvilke Firmaet har paastaat sig erstattet.

I Henseende til Sigtelsen for Løsgængerer er det paa lige Maade, som ovenfor, oplyst, at Arrestanten den 7de Febr. f. A. til St. Thomæ Politis Løsgængerprotokol erholdt Tilhold, under Trussel af Straf som for 2den Gang begaaet Løsgængerer, om at skaffe sig lovligt Erhverv og at melde sig hver Løverdag for at gjøre Rede for, hvorledes han ernærede sig. Dette Tilhold gjen- toges den 28 Septbr. s. A. og blev, da Arres tanten havde faaet fast Tjeneste, under 29 November modificeret derhen, at han skulde melde sig inden 24 Timer, naar han forlod sin Tjeneste Uagtet han mistede denne afvigte 26de Februar, havde han imid- lertid endnu ikke den 2den f. M., da han, som ovenfor nævnt, blev anholdt, meldt sig paa Politikammeret, uden at kunne an- give anden Grund hertil end, at han søgte en ny Tjeneste, og han bliver følgelig for sin Tilsidesættelse af Tilholdet at straffe som Løsgænger.

I Henhold til det Foranførte maa det billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen er anset skyldig dels i 3die Gang begaaet Tyveri efter Fdg. 11 April 1840 § 15, jfr. §80, jfr. tillige § 79 og Andg. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, dels i 2den Gang begaaet Løsgængerer i Medfør af Andg. 24 Oktbr. 1879 § 6, jfr. § 1, hvilken Anordning foreskriver de samme Straffe for Løsgængerer som Andg. 18 August 1853, hvorefter Arrestanten er dømt ved den ovenævnte Overrettsdom af 7 Febr. 1877, og er hans Straf efter Omstændighederne passende bestemt til Forbedringshusar- bejde i 4 Aar, idet den for Løsgængerer forskyldte Straf findes at maatte absorberes af den for Tyveriet forskyldte.

2den extraordinære Session.

Mandagen den 29 August 1881.

Nr. 230. Højesteretssagfører Hansen
contra
Anders Severin Jensen (Defensor Levinsen),
der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 20 Juni 1881 : Arrestanterne Julius Emil Enghoff Jensen og Anders Severin Jensen bør bensættes til Arbejde i gi. Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt, Førstnævnte i 90 og Sidstnævnte i 120 Dage, samt En for Begge og Begge for En udrede Sagens Omkostninger. Saa bør Arrestanten Julius Emil Enghoff Jensen derhos til Roskilde Kjøbstads Fattigvæsen betale i Erstatning 3 Kr. 82 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 August 1881: Politiretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten Anders Severin Jensen og Sagens Omkostninger for Overretten og desuden Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Prokuratorerne Salomonsen og P. A. Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Anders Severin Jensen, som under nærværende, fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag — der i 1ste Instants tillige angik endnu en Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — tiltales for Løsgænger og Betleri,

ved egen med det Løvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist, at have gjort sig skyldig i disse Forseelser, idet han imod et ham til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer den 9de Maj d. A. under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold har forladt Kjøbenhavns Fattigvæsens Forsorg ved den 23 s. M. at undvige fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var indlagt, og derefter har strejft om og betiet, indtil han den 1 Juni d. A. blev anholdt, maa det billiges, at han, der er født den 19de Juni 1830 og oftere forhen er straffet for Betleri og Løsgjænger, senest ved bemeldte Herreders Politirets Dom af 30 Oktober f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu i Henhold til denne Lovs § 1 jfr. § 2 og 5 er dømt til at hensættes til Arbejde i gamle Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage, samt paalagt in solidum med den Medtiltalte at udrede Sagens Omkostninger for Underretten.

Nr. 226. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Hansine Simine Sørine Jensen (Defensor Klubien),
 der tiltales for Bedrageri, Løsgænger og Betleri.

Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 21 Juni 1881: Tiltalte, Arrestantinden Hansine Simine Sørine Jensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, i Erstatning til Arbejdsmand Anders Nielsen af Haarup betale 6 Kr. og til det Offentlige udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Pvkurator Hviid, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Husted, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15. Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landso verret s Dom af 18 Juli 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens	Dom	bør	ved	Magt	at	stande.
I Salarium for	Højesteret	betaler	Tiltalte	til		
Højesteretssagfører	Hansen	og	Advokat	Klubien		

40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Hansine Simine Sørine Jensen, der er født i Aaret 1859 og tidligere har været straffet ved Vejle Kjøbstads Extraretsdom af 13 Januar d. A. for Bedrageri efter Straffelovens §§251 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt ved samme Rets Dom af 10 Februar d. A. for et forinden den førstnævnte Doms Afsigelse begaaet Bedrageri efter Straffelovens § 251 med en Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri, Løsgænger og Betleri. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun, efterat have udstaaet den sidste af de ovenfor nævnte Straffe, som det maa antages fra Slutningen af Februar indtil 23 April d. A. har strejft omkring paa Landet mellem Veile, Varde, Herning og Silkeborg uden tilstrækkelige Subsistensmidler, idet hun ved¹ sin Løsladelse kun var i Besiddelse af ca. 1 Kr. 50 Øre, og med Undtagelse af, at hun en Gang vil have afhændet en Taske for 2 Kr., og i 8 Dage havt Arbejde i Grene og andre 8 Dage i Hesselby, ikke har erhvervet Noget til sit Underhold. Under denne sin Omvandren har hun til de Folk, hun traf paa, fremført forskellige urigtige Anbringender om sine Forhold, derunder navnlig, at hun, hvis Forældre ere fattige Indsiederfolk, var en Gaardmandsdatter, og har paa denne Maade erholdt Logis og Kost, hvor hun kom frem, uden derfor at erlægge noget Vederlag. Den 23 April d. A. indfandt hun sig derefter hos Husmand Anders Nielsen i Haarup og foregav ligeledes for ham og hans Hustru, at hun var Datter af en velhavende Gaardmand og selv ejede en lille Gaard, samt at hun nu vilde søge Arbejde som Skrædderpige i Haarup, ved hvilke Anbringender hun formaaede Anders Nielsen til at give sig Kost og Logis samt til at laane sig 1 Kr., idet hun sagde, at hun vilde skrive til sine Forældre efter Fødevarer m. v. og derefter godtgjøre ham derfor. Arrestantinden forblev nu hos Anders Nielsen, indtil hun den 19de Maj d. A. blev anholdt under nærværende Sag, idet hun, der ikke var i Stand til at betale for sit Ophold, forstod at vedligeholde hans og hans Hustrus Tillid til hende ved forskellige Paafund, i hvilken Henseende det navnlig er oplyst, at hun en Gang har forfattet et Brev og oplæst dette for dem under Forgivende af, at hun havde modtaget det fra sine Fovældre, og

hvori hun lod disse love at sende hende Sengeklæder og andre Ting. Arres tant inden har erkjendt, at hun aldeles ingen Udsigt havde til at vederlægge Anders Nielsen for sit Ophold, hvorhos hun har erklæret sig villig til at betale denne efter hans Paastand en Erstatning af 6 Kr.

For sit anførte Forhold vil Arrestantinden være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1 samt efter Straffelovens § 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 218.

Advokat Klubien
contra

Maren Jørgensdatter eller Møller (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juli 1881: Arrestantinden Maren Jørgensdatter eller Møller bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Maren Jørgensdatter eller Møller, der er født den 31 August 1826 og blandt Andet ved denne Rets Dom af 29 Juni f. A. anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og senest ved samme Rets Dom af 10 Januar d. A. efter samme Lovs §3 med lige Arbejde i 18 Dage, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have overtraadt et hende den 21 Marts d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Per-

soner under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold ved den 16 f. M. efter med Udgangstilladelse at have forladt Ladegaarden, hvor hun af Fattigvæsrnet var anbragt, i den Hensigt at unddrage sig sammes Forsorg at være udebleven fra Ladegaarden indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 29 s. M.

Som Følge heraf vil hun paany være at anse efter førstnævnte Lovbestemmelse, efter Omstændighederne med lige Arbejde i 150 Dage.

Nr. 234.

Advokat Nellemann

contra

Jesper Sørensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Brandstiftelse og Betleri.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Juni 1881: Arrestanten Jesper Sørensen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 1 Aar, derhos bør han udrede i Erstatning til Magdeburg Brandforsikringsselskab 733 Kr. 50 Øre samt alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Esmann, 20 Kr., og til Defensor, Overretsprokurator Isaacsen, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landets over rets Dom af 1 August 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver han at anse dels efter Straffelovens § 281 — uden at der findes tilstrækkelig Hjemmel til i Forbindelse hermed at anvende § 39 — dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Overretsdommeu at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jesper Sørensen bør hen sættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jesper Sørensen for Brandstiftelse og Betleri.

Ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 4 April d. A., efter at være bortgaaet uden Tilladelse fra Fattighuset i Viborg, hvor han havde Ophold, har betlet paa forskjellige Steder i Byen, blandt andre Steder ogsaa hos Avlsbruger Frost, hvor hans Tiggeri dog blev afvist, fordi han den foregaaende Dag, efter at have erholdt en Almisse dersteds, var uhøflig, samt at han samme Dags Aften har med en Tændstik antændt Straataget paa en fornævnte Frost tilhørende, lidt udenfor Viborg aldeles isoleret beliggende Ladebygning, som derefter nedbrændte. Bygningen, der var 17 Alen lang, 12 Alen bred og 12 Alen høj, var paa de 3 Sider beklædt med Straatag helt ned til Jorden, medens der paa den fjerde Side var en Trægavl, og ved et gennem dens hele Længde i 3 Va Alens Afstand fra Jorden anbragt Loft var den delt i tvende Rum, af hvilke det øverste benyttedes som Kornloft, medens det nederste tjente til Materialskur, og i det var der endvidere indrettet 2 Svinehuse af Fjæl. Da Branden fandt Sted var der intet Korn paa Loftet, men i det nederste Rum fandtes der 2 Vogne, som dog tilligemed 6 Svin bleve reddede, samt nogle Tønder og Arbejdsredskaber, der forgik ved Branden. Frost har faaet i Brandskadeerstatning for Bygningen og det brændte Inventarium udbetalt henholdsvis 600 Kr. og 133 Kr. 50 Øre af Magdeburg Brandforsikringselskab og har frafaldet Krav paa videre Erstatning, hvorimod bemeldte Assuranceselskab har paastaet sig tilkjendt 733 Kr. 50 Øre i Erstatning hos Arrestanten.

Arrestanten har iøvrigt forklaret, at han ikke kan mindes, hvad hans Bevæggrund til Ildspasættelsen var, og at han i det Hele ikke kan erindre, hvad han foretog sig før og efter Branden, da han var beruset. Ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger maa det nu nnses godtgjort, at han i Løbet af Dagen har nydt noget Brændevin, og om han end ikke synes at have været aldeles beruset, er der dog efter hans særlige Konstitution Andledning til at antage, at han ikke i Gjærningens Øjeblik har været

i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos sjælssunde Personer, idet forskellige Personer, der have kjendt ham fra Barnsben af, have forklaret, at han stedse har været af indskrænket Begreb, sær og aparte i sit Væsen, samt tidlig forfalden til Drik, og særligt har vedkommende Distriktslæge, der har personligt Kjendskab til ham, udtalt den Formening, at Arrestanten, da han under Paavirkning selv af mindre Mængder Spiritus synes at blive meget exalteret og forstyrret, maa, naar han i det Hele taget har nydt Spiritus, anses mindre tilregnelig.

For sit Forhold i anførte Henseender vil derfor Arrestanten, dér er født i Aaret 1829 og ikke ses at være tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 281 jfr. § 39 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatning og Aktionsus Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 30 August.

Nr. 219.

Advokat Nellemann
contra

Laust Christian Christensen Defensor Levinsen),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Bølling Nørre Herreders Extrarets Dom af 22 April 1881 : Arrestanten Laust Christian Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage ; saa bør han og udrede alle af hans Arrest og Sagen i det Hele lovlig flydende Omkostninger og derunder i Salærer til Aktor og Defensor her ved Retten, Sagfører Kjær og Kammerraad Krarup, 10 Kr. til hver, foruden Diæter til Sidstnævnte efter Øvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Juli 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset skyldig til Straf efter Straffelovens § 232 1ste Led jfr. § 46, men Straffen findes at

burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Laust Christian Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar, I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høj e s teret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Laust Christian Christensen for Forsøg paa Tyveri.

Kjøbmand Mads Sørensen i Borris har edelig forklaret, at da han den 24de Januar d. A. om Aftenen havde slukket Lyset i sin Butik og var gaaet ind i et tilstødende Værelse, hvor hans Børn og Tjenestefolk opholdt sig, og da de noget senere mente at høre Noget pusle i Butikken, gik han med et Lys derind og saa da Tiltalte staa indenfor Disken ved Pengeskuffen ; men Tiltalte, der var paa Hosesokker, sprang da strax udenfor Disken og gjennem Butikken ud i Forstuen, hvor Sørensen imidlertid indhentede og paagreb ham i Nærheden af et lukket Rum under Trappen, hvor det senere viste sig at Tiltalte havde stillet sine Træsko. Strax efterat Tiltalte var paagreben, kom paa Sørensens Anskrig dennes Tjenestekarl og Dreng tilstede, og det viste sig nu, at der sad et krumbøjet Søm i Nøglehullet paa Pengeskuffen, ligesom et andet lignende Søm var indstukket mellem denne og Disken, hvorhos der ved Siden af Nøglehullet var dannet et omtrent $1 \frac{1}{2}$ Tomme stort Hul, hvorigjennem Laaseblikket var synligt, og en Skuffe ved Siden af Pengeskuffen var udtagen og stod paa Gulvet, men Pengeskuffen, hvori der efter Sørensens Forklaring var 20 til 30 Kr., var endnu ikke bleven aabnet.

De af den ommeldte Karl og Dreng afgivne edelige Forklaringer om den Tilstand, hvori Pengeskuffen forefandt, stemme overens med Sørensens Udsagn i saa Henseende, hvorhos de gaa ud paa, at Sørensen, da de paa hans Anskrig kom tilstede, stod med Tiltalte, hvem han havde grebet i Halstørklædet, i eller ved Døren mellem Butikken og Forstuen, og som var paa Hosesokker, idet hans Træsko først senere bleve fundne i det ommeldte Rum under Trappen, men at Tiltalte paa Forehold nægtede at have været ved Pengeskuffen eller at have villet stjæle, medens han dog efter Karlens Forklaring indrømmede, at have været bag Disken.

Tiltalte erkjendte i det første Forhør, at han den nævnte Aften blev greben i Sørensens Butik, hvorhos han ikke vilde nægte Muligheden af, at han havde været bagved Disken, eller at han havde sat sine Træsko i Forstuen, men paastod ved Siden heraf, at han dengang var saa beruset, at han slet ikke kunde mindes, hvad der passerede, hvorefter han senere forklarede, at han ikke kunde mindes, hvad han vilde i Sørensens Butik, eller at han var ved Pengeskuffen, eller gjorde Forsøg paa at bryde den op, men at han iøvrigt antog, at han var derinde for at købe Brændevin. Under et senere Forhør har han imidlertid forklaret, at han, idet han dog ikke var videre beruset, nok kan erindre, hvad der passerede, og at han navnlig gik ind i Butiken gennem den almindelige Indgangsdør for at købe Brændevin og Tobak, men at han, efterat have sat sig i Butikken for at vente paa Sørensens Søn, faldt i Søvn og senere vaagnede ved, at en af hans Træsko faldt af, og at han, da Sørensen nu kom tilstede og raabte, at de skulde komme med en Bøsse, flygtede ud af Butikken med sine Træsko i Haanden, hvilke han da maa have sat i det ommeldte Rum under Trappen. Efterat han derpaa i senere Forhør paany havde nægtet at vide, hvorledes han var kommen ind i Butikken og paastaet, at han var fuld, da han kom derind, men sov Rusen ud, — har han sluttelig med Bestemthed nægtet den paagjældende Aften at have været bag Disken og paastaet, at han havde sine Træsko paa inde i Butikken.

Da det imidlertid efter det Foranførte er godtgjort, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed har været i Sørensens Butik, og uagtet Ingen var der tilstede og der var mørkt, har opholdt sig der i længere Tid uden at give sig tilkjende, og uden at han har kunnet opgive nogen antagelig Grund til sin Nærværelse sammesteds — hvorved bemærkes, at han ved sin Anholdelse var i Besiddelse af en Halvflaske fyldt med Brændevin, saavel som af Skraatobak — da det endvidere er godtgjort, at han, da han blev paagreben, var paa Hosesokker, medens hans Træsko vare hensatte i det ovenfor ommeldte Rum i Forstuen, samt at han var i Besiddelse af 5 Søm af lignende Beskaffenhed som de, der bleve fundne indstukne i og ved Nøglehullet paa Pengeskuffen, da det ved Sørensens og hans Søns, Handelsbetjent Mads Rahbæk Sørensens edelige Forklaringer maa anses godtgjort, at Beskædigelsen paa Pengeskuffen endnu ikke var sket, da Sidstnævnte i Mørkningen eller omtrent Kl. 6 forlod Butikken, ligesom det ved flere Vidners edelige Forklaringer er godtgjort, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed ikke var beruset, samt efter Sørensens ovenanførte edelige Vidnesbyrd og Tiltaltes egen vaklende og selvmodsigende Forklaring, og da han derhos tidligere gjentagne Gange har været tiltalt og straffet for lignende Forbrydelser, idet han senest ved Overrettens Dom af 15 August 1870 er anset for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, 2det Led,

cfr. §§ 228 og 229 Nr. 2 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder — findes der herefter, samt efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forsøg paa Tyveri.

Efter det saaledes Anførte vil Tiltalte, der er født i Aaret 1840, være at anse for Forsøg paa 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 1 ste Led, cfr. § 46, idet det maa antages, at han er kommen ind i Butikken gennem den uafslaaede Indgangsdør, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.

Nr. 229.

Advokat Levinsen
contra

Mette Kirstine Petersen, Christiansens Enke,
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Mai 1881: Arrestantinden Mette Kirstine Petersen, Christiansens Enke, bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og tilsvare Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kammerassessor Jespersen og Cloos med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Juli 1881 : Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Hvalsøe, bør Arrestantinden, Mette Kirstine Petersen, Christiansens Enke, betale 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høj esteret

betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Henrichsen 40 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, tiltales Arrestantinden Mette Kirstine Petersen, Christiansens Enke, for Tyveri og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende :

Ved Arrestantindens egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at hun en Dag i Foraaret 1880, da hun gjorde rent i det i Odense værende Methodistsamfunds Kapel, tilvandt sig et af de derværende Vinduesjalousier af Værdi 75 Øre, der var til at rulle sammen, hvilket Jalousi hun i nogle Uger brugte i sit Hjem, men derefter brændte af Frygt, da hun hørte, at der i Samfundet blev Tale om Tyveriet.

Paa lige Maade er det godtgjort, at Arrestantinden i afvigte Vinter har til vendt sig en Proptrækker og en Kniv, tilsammen af Værdi 1 Kr., som hun efter sit Sigende fandt henliggende i Lommen paa en Kjøbmand Julius Kofoed tilhørende Lærredsfrakke, som hun skulde vadske.

Arrestantinden har fremdeles tilstaaet, at hun en Dag i afvigte Vinter, da hun vadskede for bemeldte Kjøbmand Kofoed, har sat sig i Besiddelee af et Kræmmerhus, indeholdende c. $\frac{1}{4}$ Pd. Rosiner og Mandler, af Værdi højst 25 Øre, samt 4 Stænger Chokolade, af Værdi 2 Øre Stangen, hvilke Gjenstande hun vil have fundet henliggende paa Kjedlen i Vadskehuset og har hun i saa Henseende nærmere forklaret, at hun havde bedet en i Kofoeds Butik værende Handelslærling om at forære hende et Kræmmerhus med Rosiner og Mandler, hvilket imidlertid blev afslaaet, men, da hun senere samme Dag fandt Kræmmerhuset og Chokoladen liggende paa Kjedlen, antog, at Handelslærlingen havde lagt de omhandlede Gjenstande til hende og hun spiste derfor Rosinerne og Mandlerne og tog Chokoladen, som hun aldeles ikke havde bedet om, med sig hjem, uagtet hun, hvad hun under Forhøret har maattet erkjende, ikke kunde vide, at Gjenstandene vare henlagte til eller bestemte for hende. Det er ikke under Sagen oplyst, at Nogen har henlagt de omhandlede Gjenstande paa Vadskekjedlen og to hos Kjøbmand Kofoed dengang tjenende Piger, af hvilke den ene deltog med Arrestantinden i Vad sken den paagjældende Dag, have forklaret, at de ikke have set Arrestantinden i Besiddelse af de omhandlede Gjenstande, og den Pige, der deltog i Vadsken, har derhos forklaret, at hun ikke har set, at Nogen har lagt noget Kræmmerhus eller Chokolade ind i Vadskehuset, men at den Mulighed forøvrigt ikke kan afvises, at Arrestantinden ved en saadan Lejlighed kan have været alene i

Vadskehuset. Det findes imidlertid efter det Anførte betænkeligt, saaledes som sket er ved Underretsdommen at anse hende for Tyveri af de oftnævnte Gjenstande.

Fremdeles har Arrestantinden forklaret, at da hun en Dag i Sommeren 1880 vadskede hos Handelsagent Grønvold, bragte dennes 4 Aar gamle Datter hende to Silketørklæder, der tilsammen ere vurderede til 1 Kr., idet hun sagde, at hun skulde hilse fra sin Moder, at disse Tørktæder skulde Arrestantinden have, og tillige bragte Barnet hende hendes Dagløn 1 Kr. Da Arrestantinden herefter antog, at Tørklæderne vare hende skjænkede, beholdt hun dem og disponerede senere over det ene af dem. Grønvolds Hustru har med Hensyn hertil forklaret, at hun vel erindrer, at have sendt Arrestantinden Tørklæderne til Vadsk til ligemed Daglønnen 1 Kr., men hun har paastaet, at det aldrig kunde falde hende ind at forære Arrestantinden disse Tørklæder og Arrestantinden har derhos indrømmet, at Barnet ofte bragte hende Noget fra Moderen til Vadskehuset og at hun hverken dengang eller senere talte med Moderen om disse Tørklæder og navnlig heller ikke takkede hende for dem; men desuagtet findes der ikke at være aldeles afgjørende Grunde til at forkaste Arrestantindens Forklaring om, at Tørklæderne vare hende skjænkede og hun vil derfor ikke kunne straffes for det med Hensyn til dem udviste Forhold, for hvilket hun heller ikke er dømt ved Underretten. Forsaavidt Arrestantinden endelig under Sagen har været sigtet for forskjellige andre Tyverier maa Overretten med Underretsdommen være enig i, at der ikke imod hendes Benægtelse er tilvejebragt Bevis for, at hun har gjort sig skyldig heri. Om Erstatning bliver der ikke Spørgsmaal under Sagen, da de Bestaaende have frafaldet Krav derpaa.

Arrestantinden, som er født den 21 September 1836, har tidligere været anset ved Haderslev Magistrats Dom af 12 Marts 1862 for uforsvarlig Omgang med sit Foster samt for Tyveri og Bedrageri med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 31 Juli 1863 efter Frdn. 11 April 1840 § 13 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 21 Maj 1867 efter Straffelovens § 231 jfr. § 307, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 12 Juli 1877 efter Straffelovens § 232, § 248 og § 257 jfr. § 46 og § 62, med samme Straf i 15 Maaneder, ved samme Rets Dom af 5 Decbr. 1878 efter Straffelovens § 224 og § 225 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Højesteretsdom af 18 Juni 1879 efter Straffelovens § 204, jfr. § 205 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og hun vil derfor for de hende nu overbeviste Tyverier være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og da den i Underretsdommen valgte Straf af Tugthusarbejde i 2 Aar findes passende og da Underretsdommens Bestemmelser

om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Underretsdommen saaledes være at stadfæste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestantinden have at betale 20 Kr. til hver.

Det findes vel, at maatte misbilliges, at Arrestantinden, der ses efter Ordre allerede at være hensat under Bevogtning den 2 Marts d. A., først er bleven fremstillet i Retten den 4 Marts, men det anses dog ikke for nødvendigt at gjøre Ansvar gjældende i saa Henseende.

Nr. 225.

Advokat Henrichsen

contra

Martin Lauritz Larsen Hansen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 22 Juni 1881: Arrestanten Martin Lauritz Larsen Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Hude, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Salomonsen, betaler Arrestanten Martin Laurits Larsen Hansen 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Martin Laurits Larsen Hansen, der er født den 29 Novbr. 1853 og som tidligere foruden en Gang at være dømt efter Straffelovens § 203

og 296. er dømt 4 Gange for Tyveri, senest ifølge Højesteretsdom af 13 Januar f. A., for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tiltales under nærværende ved Ramsø-Thune Herreders Extraret paadømte og derfra efter Arrestantens Begjæring hertil indankede Sag for Tyveri og Betleri. Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse følgende : Efterat Arrestanten, der fra sit Hjem i Rynkeby paa Fyen havde begivet sig til Sjælland for at søge Pengehjælp til Udredelse af et i 11 Juni Termin d. A. forfaldent Afdrag, stort 32 Kr. paa en Væv, ved hvilken han havde sit Erhverv, den 24 Maj d. A. havde henvendt sig til Præsten ved Vridsløselille Straffeanstalt uden hos denne at erholde nogen Understøttelse eller noget sikkert Løfte om Hjælp, har han, der ikke længere havde Subsistensmidler og som agtede sig til Faxe for derfra med en Skipper at komme tilbage til Fyen, paa Vejen fra Taastrup til Karlslunde ernæret sig ved at betle hos Beboerne ved og i Nærheden af Kjøge Landevej. Da Arrestanten henad Morgenstunden den 26 Maj, efterat have tilbragt Natten i et lille Krat, atter var kommen ud paa Landevejen og var bleven opmærksom paa nogle Gaardejer Jens Jensen af Karlslunde tilhørende Kløer, der stode tøjrede paa dennes Græsmark, besluttede han at titegne sig en af disse for ved dens Salg at hjælpe sig ud af sin Pengeforlegenhed og iværksatte strax sin Beslutning, idet han ad en Markvej gik ned til Koerne og ud søgte den af dem, han ansaa for den bedste, hvorefter han tog Tøjret ud over Tøjrepælens Hoved og trak Koen ad en anden Markvej op til Landevejen og videre til Kjøge. hvor han, der paa Vejen havde bortkastet et Stykke af Tøjret, samme Morgen blev anholdt under Forsøg paa at sælge Koen. Denne i Forbindelse med Resten af Tøjret er under Sagen vurderet til 200 Kr., hvorimod det bortkastede Stykke af Tøjret, der ikke har kunnet skaffes tilveje af Ejeren, er erklæret værdiløst.

For sit ovennævnte Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 232, 2det Led, samt efter Lov 3 Marts 1863 § 3 med en Straf, der findes passende at være bestemt til Forbedringsku sarbej do i 3 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Septbr. 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schon) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 25.

• Onsdagen den 31 August.

Nr. 203.

Advokat Henrichsen
contra

Vilhelm Ludvig Fleron (Defensor Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 82, sidste Stk., og § 85, 2det Stk., eller § 86.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juni 1881: Arrestanten Vilhelm Ludvig Fleron bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Simonsen og Maag, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa billiges, at Tiltalte er frifunden, forsaa-vidt han sigtes for Overtrædelse af Straffelovens § 85 eller § 86, saaledes tiltræder Højesteret ogsaa, at han for de i den første Del af Dommen gjengivne dels for den russiske Statsmagt dels for Tydsklands Kejser fornærmelige Udladeiser er anset efter § 82, sidste Stykke ; og da det findes at maatte have sit Forblivende ved den ham efter denne Lovbestemmelse idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil Dommen, hvis Forskrifter om Aktionens Omkostninger bifaldes, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret.:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

til Advokaterne Henriksen og Nellemann 50Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vilhelm Ludvig Fleron, der er født den 17 Septbr. 1858 og ikke funden forhen straffet heri Landet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 82, sidste Stykke og § 85, 2det Stykke eller § 86.

For Overtrædelse af den førstangførte Lovbestemmelse tiltales Arrestanten i Henhold til Justitsministeriets paa Andragende af de Kejserslige russiske og tyske Regjeringer gjennem deres herværende Gesandtskaber hertil given Ordre og i Anledning af en i Bladet „Heroldens“ Dagsnummer 21. udkommen Tirsdagen den 15 Marts d. A. indrykket anonym Artikel, overskrevet Kejser drabet.

Arrestanten har erkjendt, at Navnet Wm. Fleron, der er paa trykt bemeldte Nummer af Bladet som Ansvarshavende, betegner ham, og har forøvrigt selv opgivet sig som Artiklens Forfatter.

I denne Artikel meddeles Efterretningen om det tvende Dage forud paa Kejser Alexander den 2den af Rusland forøvede Mord. Meddelelsen herom gjøres i Udtalelser, der forherlige Gjæringen og haane dens Offer, saasom: „at det endelig er lykkedes Folkhævnen at knuse en af Menneskehedens Tyranner“, at „den russiske Kejser er befordret ud af Verden ved et dristigt og vellykket Attentat“, at dette Mord „er en Begivenhed, der muligen kun er Begyndelsen til en Række Heltegjæringer, der vil medvirke til alle undertrykte Folks Befrielse“, „en Sejr for Revolutionen“, „en retfærdig Oprensning for ædle Frihedskæmpere, der have ofret Liv og Frihed i Kampen mod Despotiet“ — det hedder i denne Del af Artiklen, at „Knaldet af de Granater, der sprængte Kejseren og hans Lejesvende i Luften vil lyde ud over den hele Verden og vække de underkuede Folkeslag til Kamp imod Undertrykkelse og Despoti, medens det virker som Rædselsbudskab for Magthaverne og deres Haandlangere“. I Artiklens følgende Del, hvis Tendens aabenbart er den, at søge at retfærdiggjøre Mordet og de tidligere forøvede Attentater paa Kejserens Liv, omtales dennes i lastende og forhaanende Udbrud, saasom: „at han blev betragtet som Guddom af alle, store som smaa Landes Tyranner“, at „hans Mistænksomhed og Despotisme udartede næsten til Vanvid“, at „han i Begyndelsen spillede den Liberale“ og spillede tillige „den Fredskjærlige“, men „tilsidst udrustede den blodtørstige Loris Melikoff med uindskrænket Myndighed og ved et eneste Pennestrøg satte hele det russiske Riges Love ud af Kraft“ og i, ikke vidste anden Udvej — (mod Atten-

taterne paa hans Liv) — end at fremkalde Tyrkerkrigen, der kostede et Par Millioner Mennesker Livet. “ Artiklen slutter med den tillige for Tydskslands Kejser fornærmelige Udtaale, at „der i hele Verden kun lever 2 Mennesker, hdis barbariske Virksomhed kan taale Sammenligning med hans — (den myrdede Kejsers) — nemlig hans Staldbrodre og Medskyldige „Bismarck og Kejser Wilhelm/⁴ For Indholdet af denne Artikel, for hvis Offentliggjørelse Arrestanten efter det Ovenanførte er ansvarlig, vil hari være at anse efter Straffelovens § 82, sidste Stykke.

I Overtrædelse af Straffelovens § 85, 2det Stykke eller § 86 sigtes Arrestanten for at have gjort sig skyldig ved i et den 12 Marts d. A. i et Lokale her i Staden afholdt saakaldet Arbejdermøde, hvortil Adgangen stod aaben for Enhver mod Erlæggelse af 10 Øre, under en Diskussion om Gj en oprettelsen af Arbejderpartiet at have udtalt, at en politisk Organisation med et Program, der tillod Anvendelsen af ethvert Middel for at indføre den socialistiske Samfundsorden, var det, der burde skaffes tilveje. Arrestanten har erkjendt, at have ved den omhandlede Lejlighed udtalt sig som anført, men nægtet at have ved Ordene „ethvert Middel“ havt andre Midler for Øje end lovlige, og da det imod hans Benægtelse efter de foreliggende Omstændigheder i al Fald ikke tør anses bevist, at han ved denne sin Udtalelse har tilsigtet at opfordre eller give Anvisning paa Anvendelsen af saadanne Midler til Forandring i den nuværende Samfundsordning, som de citerede Lovbud maa antages at have for Øje, vil han, forsaavidt denne Del af Aktionen angaar, være at frifinde.

Den Straf, Arrestanten efter Straffelovens § 82, sidste Stykke har forskyldt, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

2den ordinære Session.

Mandagen den 3 Oktober 1881.

Nr. 244.

Højesteretssagfører Hansen
contra

Hans Christian Madsen (Defensor Halkier),
der tiltales for Tyveri.

Aars og Slet Herreders Extrarets Dom af 13 April 1881 : Arrestanten Hans Christian Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Tiltalte Else Marie Jensen

bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, eller, forsaavidt hun endnu giver Die paa den Tid, da Straffen afsones, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa bør og ~~bøge af Arrestanten~~ Arrestanten og Dommens Eksekution lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Nors, 10 Kr., og til Defensor, Prokurator Møns ted, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsover rets Dom af 1 August 1881: Arrestanten Hans Christian Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Underretten efter Underrettsdommens Bestemmelser, saavel som Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover rettens Dom bør ved Magt at stande. ISalarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik Arrestanten Hans Christian Madsens Hustru, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tiltales bemeldte Arrestant for Tyveri.

Ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er død tilstrækkelig godtgjort, at hans ovennævnte Hustru har efter Aftale med ham den 18. Marts d. A. taget et Rugbrød fra Bryggerset paa Hyllestedgaard, og at han derefter har deltaget i Fortæringen af samme. Paa samme Maade er det godtgjort, at han den 20de s. M. om Morgenen mellem Kl. 5 og 6 er gaaet med sin Hustru til Hyllestedgaard, for at hun skulde stjele Rugbrød der, idet de valgte den anførte Tid, fordi de antog, at Gaardens Piger da vare beskæftigede med Malkning, og at han, der var bleven staaende ved en Dør paa Gaardens Nordside, imedens hans Hustru gik gennem Bryggerset ned i Kjælderens — som det maa antages gennem uaflaasede Døre —

har, da hun ved sin Tilbagekomst medbragte 3 Rugbrød, som hun havde taget i Kjælderen, modtaget Brødene og bragt samme til deres Hjem, hvor de fandtes ved en af Politiet anstillet Ransagning.

Rugbrødene ere tilsammen vurderede til 3 Kr. 60 Øre, og Bestjaalne, til hvem de 3 sidstnævnte Rugbrød ere bievne udleverede, har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Endelig har Arrestanten under et efter Sagens Indankning for Overretten optaget yderligere Forhør vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han en Dag ifjor Sommer, da han var inde hos Barber Østergaard i Løgstør for at blive barberet, liar stjaalet en paa Barberens Bord liggende Sax, der nu er bragt tilstede og efterat være vurderet til 1 Kr. 50 Øre udleveret til Bestjaalnes Enke, som har frafaldet Krav paa videre Erstatning, samt at han en Aften i forrige Efteraar i et Gaardejer Christen Allsen af Malle Hedegaard tilhørende Tørvehus, der maa antages at have været uafloaset, har stjaalet en Sæk med Tørv af Værdi 20 Øre, som han dog, da han kom udenfor Tørvehuset og blev opdaget af Bestjaalne, lod blive staaende. De to sidstnævnte Tyverier er Overretten ved allerhøjeste Ordre af 12 Juli d. A. bemyndiget til at tage under Paakjendelse under nærværende Sag, uanset at Arrestanten ikke for dem har været tiltalt for nogen Underret.

For sit omhandlede Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1847 og ved Aars og Slet Herreders Extraretsdom af 8 Januar 1876 har været anset efter Straffelovens § 228 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ved samme Herreders Extraretsdom af 28 Marts 1879 efter bemeldte Lovs § 230 1 Mbr. med lige Straf, for de ovennævnte Forbrydelser nu være at anse for 3die Gang begaaet Tyveri efter nævnte Lovs § 231 cfr. tildels § 51 og § 47 sammenholdt med § 240, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 201.

Højesteretssagfører Hansen

con tra

Jørgen Sørensen (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 4 Maj 1881: Tiltalte Jørgen Sørensen af Tiufkjær Mark bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne

Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Valeur, og til Defensor, Sagfører Pagh, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1881: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
 Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier
 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Jørgen Sørensen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 6 Marts d. A. har i den Gaardejer Hans Peter Kyed af Velling Mark tilhørende Skov afsavet et Bøgetræ, der ved Roden maalte 5 à 6 Tommer i Diameter. Rodenden af Træet bragte han samme Dag hjem, hvor han har brændt den, men da han den næste Dag vilde afhente Toppen, blev han anholdt af Skovfogden. Bestjaalne har ansat Træets Værdi som Brændsel til et Par Kroner, medens det som voxende Træ havde en langt større Værdi, men har iøvrigt frafaldet Krav paa Erstatning.

Forsaavidt Tiltalte tillige sigtes for at have tilvendt sig 4 Træer i Gaardejer Jens Nielsens Skov, da bliver der, idet han ikke ved Underretsdømmen er anset skyldig i dette Forhold, og Dømmen alene er paaanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om at idømme ham Straf under denne Del af Sagen.

Derimod er Tiltalte, der er født i Aaret 1834 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit øvrige ovennævnte Forhold ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 228 cfr. § 234 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder

findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 237.

Advokat Hindenburg
contra

Anders Larsen og Hustru Christine Rasmussen
(Defensor Klubien),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri, og Begge for mislig Omgang med Hensyn til Gjenstande, der vare fundne paa en Brandtomt.

Kj ær Herreds Extrarets Dom af 17 Maj 1881: De Tiltalte, Indsieder i Horsens Anders Larsen, hans Hustru Christine Rasmussen og Jens Sørensens fraseparerede Hustru Ane Madsdatter sammesteds bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 i 3 Gange 5 Dage, Nr. 2 i 5 Dage og Nr. 3 i 3 Dage ; saa udrede de Tiltalte A. Larsen og Chr. Rasmussen ogsaa, En for Begge og Begge for En, alle de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salærer til Aktor, Kammerassessor, Prokurator Johansen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr., dog vil Medtiltalte A. Madsdatter in solidum med dem deraf afholde * Del. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juli 1881: De Tiltalte Anders Larsen, Christine Rasmussen og Ane Madsdatter bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og de Sidstnævnte i simpelt Fængsel, Christine Rasmussen i 6 Dage og Ane Madsdatter i 4 Dage. Saa udrede de Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adtærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Larsens og Christine Rasmussens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-
anket er, ved Magt at stande. I Salarium for
Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og

Begge for En til Advokaterne Hindenburg og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Indsidder Anders Larsen for Tyveri, hans Hustru Christine Rasmussen for Hæleri, og begge clisse saavel som Ane Madsdatter, Jens Sørensens fraseparerede Hustru, for mislig Omgang med Hensyn til Gjenstande, der vare fundne paa en Brandtomt.

Ved Tiltalte Anders Larsens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han dels, medens han i forrige Efteraar tærskede Sæderug for Husmand Anders Ellern Jensen i Landsbyen Horsens, har i 3 forskjellige Gange fravendt denne ialt omtrent 2 Skpr. rensed Rug, idet han om Aftenen fyldte en hjemmefra i dette Øjemed medbragt Pose med Rug fra Loen og derpaa, efter at have sat Posen ud gjennem en Lem paa Loen, ved sin Bortgang medtog den til sit Hjem, hvor Rugen blev brugt til Brød, uden at hans Hustru fik at vide, hvorledes han var kommen i Besiddelse deraf, dels senere i Løbet af Vinteren, da han atter havde faaet Tærskearbejde hos bemeldte Anders Ellern Jensen, har paa lignende Maade i 8 forskjellige Gange fravendt denne ca. 2 Skpr. Rug, der blev forbrugt til Brød i hans Hus, og ca. 1 Skp. Byg, som han lod formale til Gryn. Den sidstomtalt Rug og Byg tilvendte han sig imidlertid i urensed Tilstand, og hans Hustru, Medtiltalte Christine Rasmussen, kunde derfor, efter hvad hun særlig har erkjendt, da hun bemærkede dette, nok indse, at han stjal denne Sæd, hvorhos hun, efter at have faaet ham til at tilstaa dette, advarede ham imod at gjøre dette oftere, men han stjal ikke desto mindre flere Gange efter den Tid baade Rug og Byg, og hun har tilstaaet, at hun har deltaget i at forbage den stjaalne Rug og at spise af Brødet; men efter hendes Forklaring gjorde hun det nødig og bad ham oftere indstændig at høre op med at stjæle; da Manden imidlertid undertiden var noget haard imod hende, var hun, som hun har udsagt, ogsaa af den Grund bange for at gjøre ham imod. Den stjaalne Rug er ansat til en Værdi af 2 Kr. pr. Skp. og Byggen til 1 Kr. 33 Øre, men Anders Ellern Jensen, der har faaet de af Byggen formalede Gryn udleveret, har iøvrigt frafaldet Krav paa Erstatning.

Endvidere er det under Sagen oplyst, at da et Hus i Horsens, der tilhørte Kjøbmand N. P. Nielsen, den 8 Januar f. A. var afbrændt, have to Smaa piger i en Alder af 12 og 13 Aar, der' vare Døttre henholdsvis af Tiltalte Christine Rasmussen og af Tiltalte Ane Madsdatter, engang i samme Vinter, da de gik fra Skolen, paa Brandtomten fundet hver en Messing-Lysestage,

af Værdi 2 Kr., som de bragte hjem og afleverede til deres respektive Modre, hvem de underrettede om Maaden, hvorpaa de vare komne i Besiddelse af Stagerne, og de nævnte Tiltalte have nu hver for sig erkjendt, at de have beholdt den Stage, som enhver af dem saaledes har faaet, uden at oplyse dem, men efter deres Forklaringer uden at tænke videre over det Urigtige deri, for der var gaaet nogen Tid, og de ville derefter have undset sig ved at komme frem med Stagerne; og ligeledes har Tiltalte Anders Larsen erkjendt, at han, efter at have i sit Hjem set den Stage, som hans ommeldte Stifdatter havde bragt dertil og afleveret til hans Hustru, samt erfaret, hvorledes den var kommen i Huset, har ladet den forblive der uden at sørge for, at den blev tilbageleveret Ejeren. Begge Stagerne ere iøvrigt bragte tilstede under Sagen, og der er ikke Spørgsmaal om Erstatning.

Tiltalte Anders Larsen, der er født i Aaret 1839 og i en Alder af lidt over 17 Aar har været straffet for voldeligt Overfald med 25 Rottingslag, men iøvrigt ikke har været tiltalt eller straffet, vil for de af ham, som ovenmeldt, forøvede Tyverier være at anse efter Straffelovens § 228, og Tiltalte Christine Rasmussen, der er født i Aaret 1841 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for sin ovennævnte efterfølgende Delagtighed i nogle af de paagjældende Tyverier være at anse efter Straffelovens § 238, idet der dog ved Straffens Fastsættelse tillige vil være at tage Hensyn til bemeldte Lovs § 56. "Begge de nævnte Tiltalte saavel som Tiltalte Ane Madsdatter, der er født i 1826 og ej heller tidligere har været tiltalt eller straffet, ville derhos for deres Forhold med Hensyn til de ovenomhandlede Lysestager være at anse efter Straffelovens § 247, og findes de Straffe, som de Tiltalte saaledes have forskyldt, efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Anders Larsen til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, for Christine Rasmussen til simpelt Fængsel i 6 Dage og for Ane Madsdatter til samme Slags Fængsel i 4 Dage.

Tirsdagen den 4 Oktober.

Nr. 193.

Advokat Klubien

contra

Niels Christian Hendriksen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten,

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 30 Decbr. 1880: Detailhandler Niels Christian Hendriksen af Atterup bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lunøe og Clausen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Maj 1881: Detailhandler Niels Christian Hendriksen af Atterup bør for Tiltale af Aktor i denne Sag fri at være, dog at han udreder dens Omkostninger overensstemmende med Underrettsdommen. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Lassen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 40 Kroner til hver. /

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Detailhandler Niels Christian Hendriksen af Atterup, der er født den 9 Novbr. 1851 og ikke funden forhen kriminelt straffet, er under nærværende mod ham ved Dragsholms Birks Extraret for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten anlagte, hertil indankede Sag ved bemeldte Rets Dom af 30 December f. A. bleven anset efter Straffelovens §§ 146, 52 og 44 cfr. § 46, med en Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage.

Tiltalte, mod hvem der i September Maaned f. A. blev indledet en Undersøgelse for at have overtraadt Næringslovgivningen ved at have kjørt omkring og forhandlet Glasvarer uden Bestilling— hvilken Undersøgelse førte til, at han under 15 November f. A. ved Dragsholms Birks Politiret blev idømt en Bøde af 15 Kr. — og som faa Dage før han mødte til det første Forhør, der blev optaget i den nævnte Anledning Mandag den 20 September, havde med en anden Person været inde hos Detailhandler Christian Bernhard Røber i Faareveile, der efter sin Forklaring tvende Gange tidligere havde afkjøbt Tiltalte nogle Glasvarer, med hvilke han kom kjørende, og ved den Lejlighed forlangt og

faaet tvende halve Bajere, som de strax fortærede og betalte, sigtes under nærværende Sag for at have gjort sig skyldig i den Forbrydelse, for hvilken Sagen er anlagt imod ham, ved et Brev, som han den 24de September f. A. tilskrev bemeldte Røber, og hvori han først udtalte, at Forhørsdommeren den 20 September havde gjort ham bekendt med, at Røber var den ene Mand, som han „var angiven fra“, for paa den anførte Maade at have ulovlig solgt Varer til foruden to andre Steder hvad han dog ikke kunde tro, førend han fik lidt mere Bevis for, at det var Tilfældet, da han for det Første ikke vidste nogensinde at have leveret Røber Varer, der ikke i Forvejen havde været bestilte, og da Røber derhos naturligvis ikke under det omtalte Besøg af Tiltalte vilde have solgt de to Bajere, naar han havde havt „den Spekulation“ i Baghaanden, hvorimod Tiltalte antog, at ingen Anden end Politiassistenten havde meldt ham, hvorefter det endvidere hed i Brevet : „De vil sikkert blive tilsagt til at møde den 6 Oktober“, paa hvilken Dag det andet Forhør angaaende den omhandlede Overtrædelse af Næringslovgivningen optoges — „men lad os være enige om ikke at gaa hen og volde hinanden i Forlegenhed; selv om vi kunne ; thi det er det allerdaarligste, vi kan begynde paa“. Detailhandler Røber har udsagt, at han opfattede dette Brev som gaaende ud paa under Trussel om ellers at melde ham for ulovlig Udskænkning af 01, at opfordre ham til ved Møde i Retten at sige, at de Varer, som han havde kjøbt af Tiltalte, vare leverede efter forudgaaet Bestilling, selv om det ikke forholdt sig saa, hvad Røber dog ikke gjorde, idet han meget mere ved sit Møde i Retten afgav den ovenfor anførte modsatte Forklaring, og Røber har endvidere udsagt, at han følte sig bestyrket i denne sin Opfattelse derved, at Tiltalte, der igjen kom ind til ham paa Vejen til Forhøret den 6 Oktbr. og som da erfarede, at Røber til Politiassistenten havde udtalt sig om sit Kjøb af Glasvarer hos Tiltalte paa samme Maade, som han senere forklarede i Retten, derpaa yttrede, at saa vilde han ogsaa melde Røber for de to halve Bajere, medmindre denne betalte ham 10 eller dog 5 Kr., hvad Røber imidlertid undslog sig for.

Tiltalte har nu vel paa Forehold af det omhandlede Brev og særlig dets ovenfor citerede Slutningspassus erklæret, at han vidste, at han kunde bringe Røber i Forlegenhed, og at han, der ikke var ganske sikker paa at han ikke havde drevet Handel med Glasvarer udenfor Huset uden Bestilling, naturligvis ønskede at undgaa Straf, men han har ikke villet erkjende, at Meningen af den citerede Slutningspassus af Brevet var at opfordre Røber til at afgive nogen nrigtig Forklaring for Retten og tvertimod bestemt erklæret saavel under Forhøret som i en hans Defensor for Underretten tilstillet og sammesteds fremlagt Skrivelse, at dette aldrig havde været hans Tanke, og har han i Forbindelse dermed forklaret, at, medens han ikke troede at have handlet med Røber

selv uden foregaaende Bestilling — under Næringssagen har han ligeledes udsagt ikke at kunne huske dette og overfor Røbers senere modsatte Paastand kun erklæret, at han dog ikke kunde benægte det — frygtede han derimod for at have handlet uden saadan Bestilling med en tredje navngiven Mand og at Røber vidste dette, og tilsigtede han derfor ved sit Brev kun at bevæge Røber til ikke uopfordret, og naar han ikke udtrykkelig blev spurgt om Tiltaltes Handel med Andre, at udtale sig herom, ligesom han ved sin Berøring af de to Bajere kun vilde antyde sin Forvisning om, at Røber for sin egen Skyld ikke havde meldt eller frivillig vilde melde ham, medens Grunden til, at han den fr-Oktober opfordrede Røber til at betale ham 10 eller 5 Kr. var den, at han dog nu antog, at denne havde meldt ham, og derfor, medens han i Virkeligheden ikke omvendt vilde melde Røber, hvad han heller ikke gjorde, fandt det rimeligt, at Røber bidrog til den Bøde, som Tiltalte paa Grund heraf vilde ifalde.

Og, skjøndt nu denne Tiltaltes Forklaring baade i og for sig efter det Foreliggende er lidet sandsynligt og derhos i alt Fald kun vanskelig lader sig forene med Indholdet af det paa-gjældende Brev, findes det dog i Mangel af yderligere Bevisdata imod Tiltalte betænkeligt at forkaste samme og han vil saaledes blive at frifinde for Aktors Tiltale, dog at han findes at burde udrede Sagens Omkostninger overensstemmende med Underrettsdommens Forskrifter i saa Henseende.

Nr. 256.

Advokat Levinsen

c o ntra

Anders Andersen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Baag Herreds Extrarets Dom af 3 Juni 1881: Tiltalte, Snedker Anders Andersen af Akkerup, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af hans Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Schmidt, 12 Kr. og til Defensor,- Prokurator Kramer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 August 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Winther, betaler Tiltalte, Snedker Anders Andersen

af Akkerup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

- kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Extraret ifølge Paagjældendes Begjæring hertil indankede Sag tiltales Snedker Anders Andersen af Akkerup for Tyveri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Følgende:

I Løbet af de sidste 2 à 3 Aar har Tiltalte frastjålet Gaardmand Jørgen Mortensen i Skalbbjerg 3 Stenhammere eller Bighammere og 2 Jernkiler, tilsammen vurderede til 3 Kr. 50 0., Husmand Peder Nielsen i Haarby Linie en Glarmesterdiamant, en Glarmesterhammer, en Skruenothøvl, en Fil, en Stiksav, to Huljern, en Geværlaas samt 4 Boerkalve, hvilke Gjenstande ialt have en Værdi af 8 Kr. 60 Øre, samt Væver og Husmand Hans Rasmussen i Akkerup en til 1 Kr. vurderet Jernskruestik, der laa i en Kasse i Kohuset. Endvidere har Tiltalte frastjålet Gaardejer Erik Hansens Enke paa Filstrupgaarden en Nothøvl og en Listehøvl, hver især vurderede til 66 Øre, og i Sommeren 1880 paa Loftet over Stuehuset, sammesteds en til 5 Kr. vurderet Rævesax, samt i Efteraaret 1880 fravendt Husmand Poul Nielsen af Haarby Kirkemark en til 25 Øre vurderet Spaankniv.

Foruden foranførte Tyverier, hvilke ere udøvede medens Tiltalte havde Arbejde hos de Paagjældende, har han endelig afvigte Efteraar paa Filstrupgaarden, hvorhen han begav sig en Morgen i Døgningen i den bestemte Hensigt at stjæle Hør — fra J. Lohr og A. Stachensmaa anses at have været uhindret, tilegnet sig 2 Bundter uheglet og uskjættet Hør, 20 à 24 Pd. i hvert Bundt, tilsammen af Værdi 8 Kr.; i November 1879, da han en Aften gik fra Arbejde og kom igjennem Haarby, stjålet en Uldspinder Chr. Rasmussen tilhørende Slibesten af Værdi 4 Kr., der henstod ved Gavlen af Rasmussens Hus, samt en Morgen i Sommeren 1880, da han passerede forbi Akkerup Præstegaards Have, tilvendt sig et dersteds med Tøj henstaaende

*) skal være Svinestien.

Kar en Kudskan i Præstegaarden Morten Mortensen tilhørende til 2 Kr. vurderet Skjorte.

For disse Tyverier, med Hensyn til hvilke der ikke af de Bestjaalne er nedlagt nogen Erstatningspaastand, idet samtlige Gjenstande ere komne tilstede og udleverede de Paagjældende, maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 20 Septbr. 1836 og tidligere ved Baag Herreds Extraretsdom af 5 Juni 1866 for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods i Medfør af Forordningen af 11 April 1840 § 1 og 58 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 15 Juli 1871 i Medfør af Straffelovens § 229 og § 230 med Forhedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved den indankede Dom er anset efter nysnævnte Lovs § 231 og findes Straffen, jfr. bemeldte § første Led, passende at være fastsat til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 36. Indenrigsministeriet (den konst. Kammeradvokat)

contra

Lehnsbaron F. H. O. de Falsen Zytphen-Adeler
(Ingen).

betræffende Indstævntes Berettigelse til at udtage af Lehnsbaroniets Bøndergods til fri Raadighed.

Lands over- samt Hof- og Stads retsens Dom af 14 Juni 1880: Citanten, Lehnsbaron Zytphen-Adeler til Baroniet Adellersborg, bør være berettiget til paa Grund af den til Vallekilde-Hørve Sogneraad foretagne Arvefæsteskjødning af Matr. Nr. 10 og 37 b i Bjerresøe By i Vallekilde Sogn, at indtage til fri Raadighed som over Hovedgaardsjord saa meget Hartkorn af det øvrige Bøndergods, som udgjør $\frac{1}{9}$ af det Bortsolgte. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kj endes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes : Under nærværende af Citanten, Lehnsbaron Zytphen-Adeler til Baroniet

Adelersborg, mod Indstævnte, Indenrigsministeriet, anlagte Sag, har Citanten paastaet sig kjendt berettiget til at udøve den ifølge Lov om nogle Forandringer i Fæstelovgivningen af 19 Februar 1861 § 2 cfr. Lov 9 Marts 1872 § 5 enhver Lehnsbesidder, der bortsælger Fæstegods til Brugeren, tilkommende Beføjelse til at udtage til fri Raadighed som over Hovedgaardsjord saa meget Hartkorn af det øvrige Bøndergods, som udgjør ¹ 9 af det Bortsolgte — forsaavidt angaar en under 23 April 1868 af den daværende Lehnsbesidder foretagen Arvefæsteskjødning af Matr. Nr. 10 og 37b i Bjerresø By, Vallekilde Sogn, til Vallekilde-Hørve Sogneraad, som indtil da havde bemeldte Ejendom i Forpagtning paa 50 Aar i Henhold til Fr. 15 Juni 1792. Citanten har derhos paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte, der har givet Møde under Sagen ved den konstituerede Kammeradvokat, har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og hos Citanten tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Det er in confesso, at de faktiske Omstændigheder forholde sig paa den ovenfor angivne Maade, og naar det indstævnte Ministerium under nærværende Sag, ligesom tidligere i Anledning af gjentagne Henvendelser til det fra den paagjældende Lehnsbesidders Side, ikke har villet erkjende den omhandlede Gaard for afhændet i Overensstemmelse med Forskrifterne i Loven af 19 Februar 1861 § 2, har det navnlig støttet dette paa, at den nævnte Lovbestemmelse kun kan antages at have havt det Tilfælde for Øje, hvor Brugerne ere fysiske Personer. I saa Henseende er det anført, at da Afhændelsen af Gaarden ifølge den oftnævnte Bestemmelse i Lov af 19 Febr. 1861 § 2 skal være sket til Brugeren eller et af dennes Børn, Svigerbørn, Stedbørn eller Plejebørn, maa der være tænkt paa saadanne Brugere, der kunne have Børn, Svigerbørn, Sted- eller Plejebørn, og at der saaledes ikke kan være tænkt paa juridiske Personer. Dernæst har Indstævnte gjort gjældende, at det ved en Betragtning af de enkelte §'er i Loven af 19 Febr. 1861 vil ses, at disse kun tale om Fæsterne som fysiske Personer, hvilket saaledes blandt Andet skal gjælde om §§ 3, 4, 5 og 7. Endelig er der henvist til, at Loven af 19 Febr. 1861 overskrives „om nogle Forandringer i Fæstelovgivningen“, samt til at Loven af 9 Marts 1872 § 5 kun nævner Godsets Fæstere som dem, hvem Salgstilbud med den i Lov af 19 Februar 1861 § 2 foreskrevne Virkning kunne forelægges. Endelig formenes det af Indstævnte, at Lovgiveren ved Bestemmelsen i Lov af 19 Febr. 1861 § 2 netop har villet tage sig af Familiens moralske Fortrinsret til Ejendommen og ikke egentlig af Fæsterens.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at da den omhandlede Ejendom lovlig var overdraget i Forpagtning

paa 50 Aar til den nævnte Kommune, og denne derfor forinden Afhændelsen maatte anses for Bruger af Ejendommen, maa den nævnte til Kommunen skete Afhændelse falde ind under Bestemmelsen i Lov af 19 Februar 1861 § 2, der kun fordrer, at Afhændelsen skal være sket til Brugeren, og den Omstændighed, at den nævnte Lovbestemmelse ogsaa kommer til Anvendelse, naar Afhændelsen sker til Brugers Familie, kan ikke medføre, at Loven kun skulde kunne anvendes paa Afhændelse til saadanne Brugere, der have eller i alt Fald kunne have Familie, og ligesaa lidt vil den Omstændighed, at de senere §'er, der kun tale om Fæstere og Fæsteforhold, af denne Grund ikke kunne komme til Anvendelse paa saadanne Brugsforhold, hvor Brugeren er en juridisk Person, kunne medføre, at det Samme skulde gjælde om de andre §'er i Lov 19 Februar 1861, der, saaledes som netop § 2, ogsaa tale om andre Brugere end Fæstere og om andre Brugsforhold end Fæsteforhold. Ligesom der dernæst ikke kan lægges nogen Vægt paa Overskriften til Lov af 19 Febr. 1861 eller paa det ovenfor anførte, maaske mindre korrekte, Udtryk i Lov af 9 Marts 1872 § 5, saaledes vil Ider heller ikke kunne gives Indstævnte Medhold i, at Loven af 19 Februar 1861 § 2 netop har havt til Hensigt at værne om Brugers Families Interesser, eftersom Afhændelsen ogsaa kan ske til selve Brugeren. Den af Citanten nedlagte Paastand vil saaledes være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve, og er det en Følge af Sagens Udfald, at der ikke kan tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salær her under Sagen.

Under Sagen foreligger der ikke nogen Stempelovertrædelse.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Stække. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 26.

Tirsdagen den 4 Oktober.

Nr. 187.

Advokat Nellemann
contra

Theodor Nielsen Hammer (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri og bedragerisk Forhold.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Marts 1881: De Tiltalte, Theodor Nielsen Hammer og Christian Jørgensen Møller, bør straffes med 25 Slag Ris hver samt in solidum at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Wimmer og Prokurator Ipsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det i den indankede Dom omhandlede bedrageriske Forhold, for hvilket Theodor Nielsen Hammer er sigtet, efter de dermed forbundne Omstændigheder findes at maatte henføres under Straffelovens § 256, og der efter denne § ikke kunde være idømt ham højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel, hvis han havde fyldt det attende Aar, vil der i Medfør af Straffelovens § 36 under denne Del af Sagen ikke kunne paalægges ham Straf.

Derimod vil han for det af ham begaaede, i Dommen fremstillede, Tyveri være at anse efter Straffelovens § 233, og Straffen findes at maatte bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorved bemærkes, at han allerede af den Grund ikke vil kunne anses med Ris, at han nu er fyldt 15 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen for Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Theodor Nielsen Hammer bør hensættes i simpel t Fængsel i otte Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Bythingsdommen, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Theodor Nielsen Hammer, født i Rønne den 5 April 1866, for Tyveri og bedrageligt Forhold, og Chr. Møller ... for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med de iøvrigt under Sagen tilvebragte Oplysninger, følgende:

Ved en Dag i Slutningen af forrige Aar at indfinde sig paa Havnen ved det der henliggende Skib „Helnæs“, bemærkede de Tiltalte, at der paa Bougsprydet af samme sad noget Bly, som tildels var løsrevet. Dette lykkedes det dem ubemærket af Nogen at sætte sig i Besiddelse af, hvorefter de solgte det til Pottemager Dam for 1 Kr. 16 Øre. Pengene anvendte de til at købe Hvedebrød og Pølse for, som de fortærede i Forening med en tredie Dreng. Blyet, som vejede 8 Pd. og er vurderet til 18 Øre pr. Pd., er kommet tilstede og udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning, men begjæret de Tiltalte straffede.

Pottemager Dam er bleven erstattet det for Blyet erlagte Beløb.

Nogen Tid forud fik tiltalte Hammer af en paa Torvet holdende Bonde det Hverv, at bringe en Pose med nogen raa Talg til Kjøbmand Jørgen Riis for at sælge den.

Paa Vejen derhen tog Tiltalte en Sten af 2 Punds Vægt og lagde den i Posen mellem Talgen. Riis vejede Posen med Indhold uden at bemærke Stenen og betalte Tiltalte Talgen med 20 Øre pr. Pd. Da Tiltalte bragte Bonden Pengene, betalte han imidlertid ogsaa denne foran omhandlede 40 Øre.

Kjøbmand Riis har frafaldet Erstatning, men begjæret Tiltalte straffet.

For deres ifølge Foranstaaende udviste Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Theodor Nielsen Hammer ej forhen findes tiltalt eller straffet... være at anse efter Straffelovens § 233 jfr. § 47 og 29, og Hammer desforuden efter nævnte Lovs § 251, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til 25 Slag Ris for hver især.

Nr. 38. Parcellist Peder Larsens Enke,
 Gjertrud Pedersen (Adv. Levinsen)
 contra

Smedemester J. Petersen (Ingen),

betræffende Straf og Erstatning m. v. for Misligholdelse af en Lejekontrakt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 November 1879: Indstævnte, Smedemester J. Petersen, bør til Statskassen bøde 20 Kr. eller, hvis denne Bøde ikke fuldt ud betales, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage. Saa bør Indstævnte og til Citanten, Parcellist Peder Larsen af Ferie, betale et saadant Beløb, dog ikke udover 160 Kr., hvortil Citanten efter foregaaende lovlig Omgang inden sit Værnething med sin corporlige Ed maatte ansætte dels det ham ved Afsavnet af de i Sagen omhandlede, hos Indstævnte lejede Lokaler og af de af Indstævnte derfra bortflyttede Gjenstande tilføjede Tab, dels den disse Gjenstande tilføjede Skade med 5 p. c. aarlig Bente af dette Beløb fra den 6 Marts 1878, til Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 40 Kroner.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Højesteret ved kongelig Ordre af 18 Oktober f. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis, at Citantinden er indtraadt i Sagen i Stedet for sin den 24 November 1879 afdøde Mand, efter hvem hun hensidder i uskiftet Bo, samt at der efter den skete Indstævning til Højesteret alene er Spørgsmaal om, hvorvidt den indankede Dom bør forandres til hendes Fordel.

Da de fremkomne Oplysninger ikke berettiger til mod Indstævntes Benægtelse at antage, at Citantindens Mand havde 40 Kroner tilgode hos Indstævnte i forudbetalt Leje, maa det have sit Forblivende ved, at Indstævnte under nærværende Sag er frifunden for at betale det nævnte Beløb. Heller ikke findes der at være tilstrækkelig Grund til efter Citantindens Paastand at skærpe den Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 116 paalagte Straf, eller til -at idømme ham Processens Omkostninger i forrige Instans skadesløst eller med et større Beløb end det ved Dommen bestemte. Hvad endelig adgaar den idømte Erstatning, hvis Størrelse ifølge Dommeu skulde fast-

sættes ved Citantindens Mands Ed, bemærkes, at han ikke har aflagt saadan Ed inden sin kort efter Dommens Afsigelse indtrufne Død, og Citantinden har erklæret, at hun savner fornøden Kundskab til Forholdene for at kunne aflægge en lignende Ed. Vel kunne nu hendes paa Grund heraf nedlagte Paastande om, at Erstatningen ubetinget tilkjendes hende med 160 Kr., eller at i alt Fald dens Størrelse fastsættes ved Indstævntes Ed, ikke tages til Følge, men derimod findes det, som af hende mest subsidiært paastaaet, at maatte bestemmes, at Erstatningen ansættes af uvillige, dertil af Retten udnævnte Mænd, selvfølgelig dog ikke højere end til det af hende paastaaede i Dommen som Maximum nævnte Beløb af 160 Kr.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve, og det Citantindens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Størrelsen af den idømte Erstatning fastsættes af uvillige dertil af Retten udmeldte Mænd, ikke udover 160 Kroner, hvorhos Fristen for Bødens Erlægelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner. Ad v o k a t L e v i n s e n tillægges i Salarium for Højesteret 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag har Citanten, Parcellist Peder Larsen af Ferie, under Paaberaabelse af, at han af Indstævnte, Smedemester J. Petersen, i sin Tid havde lejet et Kvistværelse samt en Mellemport i dennes Ejendom Nr. 30 i Blaagaardsgade her i Byen og forudbetalt Lejen herfor til St. Hansdag f. A., men at Indstævnte desuagtet i Februar Maaned f. A. egenmægtig bortflyttede de i bemeldte Kvistværelse og Port værende, Citanten tilhørende Møbler og andre Gjenstande og tog Lokalerne i Besiddelse, paastaaet Indstævnte anset med en passende Bøde samt tilpligtet at betale 200 Kr. — nemlig 160 Kr. i Erstatning dels for Afsavnet af Lejligheden og af de bortflyttede Gjenstande, dels for den disse tilføjede Skade og 40 Kr. som forud erlagt Leje — med 5 p. c. aarlig Rente heraf fra Forligsklagens Dato den 6 Marts 1878 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Subsidiært har han paastaet sig kjendt berettiget til ved sin Ed at fastsætte den til 160 Kr. ansatte Skade, som han vil have lidt, eller i alt Fald, at denne bestemmes ved uvillige Mænds Skjøn.

Indstævnte har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Han har til Støtte herfor anført, at Citanten kun havde lejet de paagjældende Lokaler maanedsviis for en maanedlig Leje af 10 Kr., der kun var forudbetalt for Tiden indtil 1 Januar 1878, at der den 14 December 1877 var blevet ham forkyndt en Opsigelse til at fraflytte Lokalerne den 1 Januar næstefter, at det af et Avertissement af 8 Februar 1878 fremgaar, at Citanten selv maa have betragtet Lejemaalet som ophørt, idet han heri bekendtgjør, at han har flyttet sin Forretning fra Nr. 30 i Blaagaardsgade til Nr. 35 i samme Gade, samt endelig at han (Indstævnte), uagtet Lejemaalet saaledes var ophørt og Citanten derfor burde have ryddeliggjort Lokalerne, dog har ladet 2 Maaneder hengaa, inden han lod Møblerne m. v. udflytte, men da af sanitære Grunde ikke kunde vente længere, idet der i Porten henlaa 4 Læs raadden Hestegjødning og Kvistværelset nødvendigvis maatte aabnes paa Grund af den Stank, der udbredtes herfra. Han har derhos særlig benægtet, at de udflyttede Gjenstande have lidt nogen Skade eller Overlast, eller at han har vægret sig ved at udlevere dem, og i ethvert Fald protesteret mod Størrelsen af den forlangte Erstatning som altfor overdreven.

Ligesom det af Indstævnte saaledes Anførte imidlertid ikke kan diskulperer ham, forsaavidt han egenmægtig har fjernet de Citanten tilhørende Gjenstande fra de lejede Lokaler, saaledes har Citanten i det Hele benægtet Rigtigheden af den af Indstævnte givne Fremstilling af det imellem dem bestaaende Forhold. Han har derimod paastaet, at der imellem Parterne var truffet den mundtlige Aftale, at han, der tiltraadte Lejligheden ved April Flyttetid 1876, skulde kunne bruge og benytte den halvaarsvis med almindelig Opsigelsesfrist, en Ordning, som han har forment ogsaa, naar Hensyn tages til Beskaffenheden af det Udlejede, maa have Formodningen for sig. Han har derhos endvidere paastaet, at Lejen i sin Tid blev fastsat til 60 Kr. halvaarlig, og at der med Hensyn til samme blev aftalt, at Citanten skulde være berettiget til at bringe forskellige Summer, som han efter haan den havde laant Indstævnte, i Afdrag paa samme, og, da disse tilsammen skulde have udgjort 261 Kr. 33 Øre og saaledes repræsentere Lejen for 2 Aar og lidt over 2 Maaneder eller fra April Flyttedag 1876 til St. Hansdag 1878, har han forment, at det heraf følger, at han, der blev sat ud af Besiddelsen af det Lejede i Februar 1878, maa være berettiget til at fordrø Lejen for 4 Maaneder tilbagebetalt med 40 Kr. Hvad den af Indstævnte paaberaabte Opsigelse angaar, har Citanten paastaet, at denne

efter det Foranførte om Lejevilkåarene maa betragtes som ugyldig, hvorhos han særlig har protesteret imod, at der af den Omstændighed, at han i Februar 1878 lejede Lokale andetsteds, kan udledes en Godkjendelse af Opsigelsen, idet dette kun skete, fordi han paa Grund af Forholdene ansaa det ønskeligt, interimistisk at undgaa at bebo Værelset i Indstævntes Ejendom, naar han maatte opholde sig her i Byen. Hvad endelig den Møblerne m. v. tilføjede Skade angaar, har han paastaaet, at Indstævnte har handlet i høj Grad uforsvarligt med dem, idet han har ladet i ethvert Fald en Del af dem henstaa i sin Have, hvorved de ere bievne i høj Grad forringede i Værdi, og Citanten har derhos søgt ved Førelsen af flere Vidner at godtgjøre Rigtigheden af forskellige af de af ham saaledes fremsatte Paastande.

Da Indstævnte, efterat have havt Udsættelse for at imødegaa det af Citanten saaledes senest Anførte, er udebleven, uden at have fremsat nogen Indsigelse mod samme, vil Citantens Fremstilling være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Men medens der nu maa gives Citanten Medhold i, at Formodningen maa være for, at Lejemaalet er indgaaet halvaarsvis med sædvanlig Opsigelsesfrist, fremgaar det derimod ikke af hans egen Fremstilling, at han har forudbetalt nogen Leje og navnlig Lejen for saa lang en Tid, som vilde hengaa, indtil hans Tilgodehavende hos Indstævnte var dækket igjennem Likvidation i Lejen, men derimod kun, som anført, at han var berettiget til at bringe sit nævnte Tilgodehavende til Afdrag i Lejen, efterhaanden som denne forfaldt, og at han altsaa maa kunne fordrø Erstatning, fordi han ved det ved Indstævntes Selvtægt bevirkede Afsavn af Lejligheden er bleven sat ud af Stand til at foretage den ham saaledes successivt tilkommende Likvidation. Citanten vil derfor ikke kunne gjøre Krav paa den af ham paastaede Tilbagebetaling af 40 Kr. i forudbetalt Leje, hvorimod Indstævnte iøvrigt i det Hele vil blive at dømme efter Citantens Paastand, saaledes at den Bøde, som han i Henhold til Straffelovens §116 vil have at udrede til Statskassen for egenmægtig at have sat Citanten ud af de lejede Lokaler og derfra fjernet forskellige Citanten tilhørende Gjenstande, fastsættes til 20 Kr. samt saaledes, at det i Analogi af L.s. 5—2—88 overlades Citanten ved sin Ed at bestemme Størrelsen af den Erstatning, der tilkommer ham dels for det ham ved Afsavnet af det Lejede og af de derfra bortflyttede Gjenstande tilføjede Tab, dels for den disse tilføjede Skade, dog at denne Erstatning ikke sættes højere end til 160 Kr. Indstævnte vil derhos have at tilsvare Citanten Sagens Omkostninger med 40 Kr. Hvis ovennævnte Bøde ikke fuldt betales inden den foreskrevne Tid, vil Indstævnte være at hensætte i simpelt Fængsel i 3 Dage.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 208.

Advokat Nellemann

contra

Thorlakur Asmundsson (Def. Levinsen),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Skagafjords Syssels Extrarets Dom af 21 Marts 1879: Tiltalte, Eggert Stefansson, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar og Røgnvaldur Gudmundsson i 1 Aar; saa bør de og hver især udrede de med deres Arrest forbundne Bekostninger samt hvad der tilkommer deres Defensorer, Rejs tyr er Johan P. Pjetursson og Sysselraadsmedlem Sveinn Gudmundsson, for deres havde Umage, derunder 6 Kroner til hver i Salær, ligeledes bør de som 1 Person udrede Halvdelen af Sagens samtlige almindelige Omkostninger. Desuden bør Eggert udrede i Erstatning til Pastor Markus Gislason 12 Kroner, og i Forening med Thorlakur Asmundsson til Sveinn Gunnarsson i Borgarey 8 Kroner.

Tiltalte, Benedikt Grimsson, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte, Thorlakur Asmundsson, til samme Fængsel i 3 Gange 5 Dage, saa bør de og hver især udrede $\frac{1}{6}$ Del af Sagens samtlige almindelige Omkostninger og særlig hvad der tilkommer deres Defensor, Althingsmand Fridrik S. Stefansson, for sin havde Umage, derunder 2 Kroner for hver i Salær.

Olafur Arnason bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder de af hans Arrest følgende Omkostninger samt hvad der tilkommer hans Defensor, Fridrik S. Stefansson, for sin havde Umage, derunder 4 Kroner i Salær, og $\frac{1}{6}$ Del af Sagens samtlige almindelige Omkostninger.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Islands Landsø verrets Dom af 18 August 1879: Tiltalte, Benedikt Grimsson, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Underrettens Dom ved Magt at stande, dog saaledes, at Tiltalte Eggert Stefansson alene udreder de 8 Kr., der tilkomme Sveinn Gunnarsson i Borgarey som Erstatning. Tiltalte Eggert Stefansson og Røgnvaldur Gudmundsson udrede in solidum Halvdelen af Processens Omkostninger for Landsoverretten, derunder Halvdelen (9 Kr.) af Salæret til den befalede Aktor, som bestemmes til 18 Kr., medens Eggert betaler i Salær til sin Defensor, Prokurator P. Melsted, 12 Kr., og Røgnvaldur ligeledes til Cand. Ingridi Einarsson 12 Kr. Tiltalte Olafur, Thorlakur og Benedikt bør udrede hver $\frac{1}{9}$ Del af Processens Omkostninger for Overretten, derunder i Salær til Aktor, konst. Prokurator Jon Jonsson, hver 3 Kr., samt i Salær til deres De-

fensor, Amtskontorist Pall Johannesson, 4 Kr. hver. Det Idømte bør udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter hvad der under Sagen er oplyst om de af Tiltalte brugte Ytringer til Eggert Stefansson om, at han kunde ønske igjen at blive Ejer af den tidligere til denne afhændede, i den indankede Dom omtalte, Bede, som nu tilhørte Sveinn Gunnarsson, og at Sveinn ikke fortjente bedre end at miste den, findes det ikke imod Tiltaltes Benægtelse at turde antages, at han derved har havt den Hensigt, at opmuntre bemeldte Eggert til paa ulovlig Maade at tilegne sig Beden. Der maa derfor tillægges Tiltalte Frifindelse, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger paa den ved Dommen bestemte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Thorlakur Asmundsson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom for hans Vedkommende ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Levinsen 30 Kroner til hver. ²

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 21 Marts d. A. blev den her omhandlede Sag paadømt for Skagafjord Systs Extraret paa Regurstad og de Tiltalte dømte for Faaretyveri, Meddelagtighed i denne Forbrydelse og Hæleri saaledes: Tiltalte Eggert Stefansson til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, til at udrede Erstatning til Pastor Markus Gislason 12 Kr. og i Forening med Medtaltte Thorlakur Asmundsson til Sveinn Gunnarsson 1 Borgarey 8 Kr., til at betale alle af sin Arrest flydende Omkostninger og til at udrede in solidum med medtaltte Røgnvaldur Gudmundsson Halvdelen af Processens Omkostninger samt 6 Kr. i Salær til sin Defensor, Repstyrer Johan Pjetursson — — — Tiltalte Thorlakur Asmundsson til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, til at udrede $\frac{1}{6}$ Del af de almindelige Procesomkostninger samt til sin Defensor, Fridrik Stefansson, 2 Kr. — — — Denne Dom er ifølge Tiltalte Thorlakur Asmundssons Begjæring og forsaavidt angaar de øvrige Tiltalte paa det Offentliges Vegne indanket for Landsoverretten.

Ved Tiltalte Eggert Stefanssons egen Tilstaaelse, der be-

styrkes ved det paa anden Maade under Sagen Oplyste, er det lovlig bevist, at han i Aaret 1878 har stjaalet følgende Faar:

1. Enenaarig Bede fra Sveinn Gunnarsson i Borgarey.

I Erstatning har han (Eggert Stefansson) at udrede til Pastor Markus Gislason 12 Kr. og til Sveinn Gunnarsson i Borgarey 8 Kr., idet Overretten ikke kan bifalde den af Under dommer en yttrede Anskuelse, at Medtaltale Thorlakur Asmundsson bør udrede Halvdelen af nysnævnte 8 Kr., eftersom det ikke imod hans Benægtelse er bevist, at han har modtaget noget af Prisen for den enaarige Bede, som skulde erstattes med dette Beløb.

Tiltalte Thorlakur Asmundsson sigtes for at have deltaget med Eggert Stefansson i Tyveri af et Faar ved at yttre det Ønske, at han kunde igjen komme i Besiddelse af en enaarig Bede, som han havde solgt til Eggert og denne igjen til Sveinn i Borgarey, samt ved at bifalde den Yttring af Eggert, at Beden ikke var for stor en Godtgjørelse paa Eggerts og Sveinns Mellemværende. Thorlakur synes saaledes med Raad at have ydet Eggert Bistand til at begaa Forbrydelsen, hvorfor han, der er over kriminel Lavalder og aldrig tidligere har været straffet for nogen Forbrydelse, af Underdommeren rettelig i Henhold til Straffelovens §§ 49 og 52 er dømt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos Overretten ogsaa maa bifalde Underrettsdommens Bestemmelse forsaavidt angaar den Thorlakur paalagte Del af Processens Omkostninger, medens derimod den idømte Erstatning, som foran bemærket, for hans Vedkommende bortfalder. —

Onsdagen den 5 Oktober.

Nr. 235. Højesteretssagfører Bagger
contra

Ane Marie Rasmussen eller Nielsen, Jens Pedersens
Hustru (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Juni 1881: Tiltalte, Arrestantinden Ane Marie Nielsen, Jens Pedersens Hustru, bør straffes med 3 Aars Forbedringshusarbejde, hvorhos hun bør betale alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hviid, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

hun den af hende oppebaarne Kjøbesum og leveredø Gjenstandene tilbage til Lærer Birch. Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For sit omhandlede Forhold vil Arrestantinden, — der maa antages at være født i Aaret 1831, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet for Ejendomsindgreb, navnlig for Tyveri, senest ifølge Horsens Kjøbstads Extraretsdom af 4 April 1874 for denne Forbrydelse 5te Gang begaaet med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, — være at anse for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 243.

Advokat Nellemann

contra

Johan Otto Grundtvig Jørgensen (Def. Bagger),
der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politiretts Dom af 16 August 1881: Arrestanten Johan Otto Grundtvig Jørgensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Engberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretts Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssågfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder død: Arrestanten Johan Otto Grundtvig Jørgensen er under nærværende mod ham for Bedrageri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse, idet intet Hensyn ifølge D. L. 1 —15—1 kan blive at tage til de deri under et Reassumtionsforhør af

Arrestanten gjorde Forandringer, overbevist at have den 26 Marts og den 12 April d. A. svi gagtigen pantsat førstmeldte Dag et til 25 Kr. vurderet Syskrin, sidstnævnte Dag et til 15 Kr. vurderet Uhr, hvilke tvende Gjenstande han havde laant af Tjenestepige Andrea J. C. Kyhl, samt at have den 16 April d. A. svigagtigen pantsat et til 15 Kr. vurderet Uhr, som af Tjenestepige Anne Jensen var ham betroet for at han skulde besørge det repareret for hende. Arrestanten, der er født den 14 Oktober 1844, er ofte straffet, navnlig for Bedrageri og Tyveri. Senest er han ved Rettens Dom af 13 Marts f. A. anset efter Straffelovens §§ 251, 253 og 257 samt efter §1 i Lov af 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Han vil i Medføje af Ovenanførte nu være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Torsdagen den 6 Oktober.

Nr. 205.

Etatsraad Buntzen
contra

Hans Hansens Enke Marie Sørensdatter (Def. Henrichsen),
der tiltales for Bedrageri.

Antvorskovs Birks Extrarets Dom af 17 Juli 1880:
Tiltalte, Gaardmand Hans Hansens Enke, Marie Sørensdatter af
Bildsø, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange
5 Dage og bør hun derhos betale alle af Sagen flydende Omkost-
ninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 20 Kr.
At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
31 Maj 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I
Salær til Aktor for Overretten, Prokurator P. A. Petersen, og
til Defensor for Underretten, Prokurator Drechsel, under et i
Sagen den 23 Marts d. A. optaget Reassumptionsforhør, betaler
Tiltalte, Fæstegaardmand Hans Hansens Enke, Marie Sørensdatter,
henholdsvis 20 og 5 Kr. At efterkommes under Adfærd efter
Loven:

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne ved nærværende, fra Antvorskov Birks Extraret indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Fæstegaardmand Hans Hansens Enke, Marie Sørensdatter, aktioneres for Bedrageri, ere i det Væsentlige Følgende:

Den 8 Juli 1876 afgik ved Døden Tiltaltes fornævnte Mand og efterlod sig som Arvinger foruden Tiltalte 4 myndige Børn af et tidligere Ægteskab og af Ægteskabet med Tiltalte 3 Børn, af hvilke 2 vare umyndige. Efter Begjæring af Tiltalte blev der den 5 September s. A. afholdt Skifte efter hendes Mand, og Tiltalte opgav da, at Boet foruden Løsøreeffekter og den indavlede Sæd, ialt til Beløb 6100 Kr., alene ejede en kontant Beholdning af 2000 Kr. og en Fordring, stor 200 Kr., paa en Bølsmand Christen Pedersen i Bildsø, hvorefter der blev udloddet til hvert af Afdødes Børn en Arv af 479 Kr. 38⁸⁸/₁₀₀ Øre. I Begyndelsen af Marts Maaned f. A. anmeldte imidlertid en af Afdødes Sønner af første Ægteskab, at han var kommen til Kundskab om forskellige Rygter, hvorefter Tiltalte paa det ommeldte Skifte skulde have lagt Dølgemaal paa flere Boet tilhørende Aktiver, og at navnlig Gaardmand Jens Christensen af Krænkerup skulde ved hans Faders Død have skyldt denne en Del Penge. Under den herved foranledigede Undersøgelse forklarede bemeldte Gaardmand, at han for ca. 10 Aar siden havde af afdøde Fæstegaardmand Hans Hansen faaet et Laan af 2000 Kr., hvorfor der ikke var udstedt noget Bevis, men som han forrentede og endnu skyldte ved Hans Hansens Død, at Tiltalte faa Dage efter hendes Mands Død leverede ham et Beløb af 2400 Kr., idet hun angav, at hun, der var ene, ikke turde beholde Pengene hjemme, og at hun en Maanedstid derefter i Overværelse af Aftægtsmand Jens Hansen af Lille Kongsmark atter fik dem tilbage, samt at han i December Termin s. A. betalte Tiltalte den største Del af de ovennævnte ham af Afdøde laante 2000 Kr. og afgjorde kort efter det Resterende ved at levere Tiltalte en Tærskemaskine. Tiltalte har derefter under et den 20 Marts f. A. afholdt Forhør tilstaaet, at den af Gaardmand Jens Christensen afgivne Forklaring var rigtig, med Tilføjende, at det var fornævnte Jens Hansen, der modtog de af Gaardmand Jens Christensen tilbagebetalte 2400 Kr., og at hun, der „mente at maatte have Noget at komme igjennem med“, saaledes paa Skiftet den 5 September 1876 har forfulgt, at Boet endvidere var Ejer af et kontant Beløb af

400 Kr. og Fordringen paa de 2000 Kr. hos Gaardmand Jens Christensen.

Oftnævnte Jens Hansen har vel erkjendt, at han var tilstede ved den førstnævnte Udbetaling af Jens Christensen, men han vil kun have set, at der blev udbetalt 2000 Kr. og vil kun have modtaget dette Beløb, og denne Uoverensstemmelse mellem hans og Jens Christensens samt Tiltaltes Forklaring har ikke kunnet fernes ved et efter Foranledning heraf optaget yderligere Forhør i Sagen, hvorunder begge Deponenter ere edfæstede, idet Jens Hansen har fastholdt sin Forklaring, medens Jens Christensen har udsagt, at han bestemt maa antage, at han, da han afgav sin ovennævnte Forklaring, har kunnet huske, at samtlige 2400 Kr. bleve tilbageleverede ved den paagjældende Lejlighed, men at han ikke kan benægte Muligheden af, at Tiltalte har beholdt de 400 Kr., medens Jens Hausen kun har faaet de 2000 Kr.

Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte saavel i Vinteren 18⁷⁸/79 som navnlig efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, enkelte Gange har havt pludselige, kortvarige, nervøse eller epileptiske Anfald, under hvilke hun maa antages at have været sindsforstyrret, men de paagjældende Vidner have derhos forklaret, at Tiltalte, der selv har drevet sin Gaard, iøvrigt ikke er forekommet dem at være sindssvag. Derimod er der fra Tiltaltes Læge fremkommet en Attest af 29 April f. A., hvori Tiltalte erklæredes for sindssyg, med Tilføjende, at hun idetmindste i den nærmeste Tid ikke kunde være Gjenstand for noget Forhør, og ligeledes foreligger der en Attest fra Overlægen ved St. Hans Hospital for Sindssyge, hvorefter han ved en af ham den 14 Juni f. A. anstillet Undersøgelse er kommet til den Anskuelse, at Tiltalte lider af en Hjernesygdom, som optræder dels under Form af epileptiske Anfald og epileptiske Trækninger af forskellige Muskler og dels som Melankoli med Prækordialangst og begyndende Svækkelse af de sjælelige Evner, navnlig af Hukommelsen.

De saaledes foreliggende Data give imidlertid ingen Anledning til at antage, at den Sygdom, hvoraf Tiltalte saaledes maa antages at lide, allerede var tilstede den Gang den Forbrydelse, for hvilken hun nu sigtes, blev begaaet, nemlig i Efteraaret 1876, og vel har vedkommende Distriktslæge i en under 28 Juni f. A. afgiven Erklæring svaret bekræftende paa en Forespørgsel fra Dommeren, om der maatte findes Betænknelighed ved at tillægge den ovenommeldte af Tiltalte i Forhøret den 20 Marts f. A. afgivne Tilstaaelse samme Betydning som en af et sjælsundt Menneske afgiven Forklaring, men derimod har det kongl. Sundhedskollegium, hvis Erklæring herfra er bleven indhentet, udtalt, at de fremkomne Oplysninger om Tiltaltes Sygdomstilstand ikke give tilstrækkelig Grund til at drage Rigtigheden af den af hende ved Forhørene afgivne Forklaring i Tvivl, forsaavidt den findes bestyrket ved de fra anden Side tilvejebragte Oplysninger om de

paagjældende Forhold. En saadan meget væsentlig Bestyrkelse afgiver imidlertid efter Rettens Formening Gaardmand Jens Christensens foranførte Forklaring, uanset den tilstedeværende Uoverensstemmelse mellem ham og Jens Hansens Forklaring angaaende Størrelsen af det udbetalte Beløb, hvortil endvidere maa føjes, at Underdommeren i selve Dommen har udtalt, at han ikke under Afhøringen har fundet noget Spor af Sindsforstyrrelse hos Tiltalte, og det maa derfor anses tilstrækkelig oplyst, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den hende paasigtede Arvesvig.

Efter hvad under Sagen er oplyst, er der den 10 Juni f. A. i Boet efter afdøde Gaardmand Hans Hansen afholdt et Kontinuationsskifte, paa hvilket den Afdødes Livsarvinger have erholdt Fyldstgjørelse for de Arvebeløb, hvorfor Tiltalte i sin Tid har besveget dem.

I Henhold til det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, hvis Fødselsdag ikke er opgivet, men som er døbt den 29 Februar 1832 og som ikke ses tidligere at være offentlig tiltalt eller straffet, ved den indankede Underretsdom af 17 Juli f. A. i Henhold til Straffelovens § 252 er anset med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste, idet bemærkes, at det er en Selvfølge, at Spørgsmaalet, om og naar Tiltaltes mentale Tilstand vil tillade Straffens Fuldbyrkelse, vil være forbeholdt administrativ Afgjørelse.

Nr. 191.

Advokat Henrichsen,
contra

Augustus Waldemar Hennesey (Def. Buntzen),
der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 14 Marts 1881: Tiltalte, Tugthusfangen Augustus Waldemar Hennesey, bør, efter at have udstaaet den ham ved den Kongelige vestindiske Landsoverrets Dom af 2 Februar d. A. idømte Straf af Tugthusarbejde i 9 Aar, paany hensættes til Tugthusarbejde i 9 Aar. Saa udreder og Tiltalte de af Aktionens lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 29 April 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Etatsraad Buntzen 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Tiltalte, Tugthusfange Augustus Waldemar Hennesey af St. Thomas, som den 17 Januar d. A. undveg fra sin Varetægtsarrest sammesteds, men den 23de s. M. blev paagreben, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste lovlig overbevist om, Natten efter sin Undvigelse, fra et Værelse i Ejendommen Nr. 5 Generalgade, der beboedes af et ungt Fruentimmer, Carmelita Williams, at have tilegnet sig et Beløb af, som det maa antages, Doil. 2.25 i kontante Penge, samt en Guldkjæde med vedhængende Kors og et Par Ørenringe af Værdi Doli. 10, Alt tilhørende nævnte C. Williams. Tiltalte, der synes tidligere at have boet sammesteds og fra den Tid at være kjendt med Lokaliteterne, gik fra Gaden ad en Gang mellem ovennævnte Ejendom og Nabostedet ind i Gaarden og derfra ad en paa Klem staaende Dør ind i paagjældende Værelse, hvor Beboerinden laa halv paaklædt paa Sengen, men, da hun, efter at han havde opholdt sig lidt i Stuen, vaagnede og talte til ham, gik han sin Vej med Kosterne.

Samme Nat begik Tiltalte Tyveri i et Værelse i Stedet Nr. 3 og 4 Nørregade, der beboedes af 2de Mandspersoner Ch. Smith og Wm. James, og hvortil han skaffede sig Adgang ved at springe op paa en Vandtønde, der stod under et af Vinduerne og løfte en i samme anbragt løs Skjærm i Vejret, hvorpaa han steg ind i Værelset. Han saa, at de nævnte 2de Personer sov, og stjal 3 Cent., en lille Kurv, indeholdende et Uhr med Kjæde og en Æske med Skjorteknapper, samt forskellige andre Beboerne tilhørende Gjenstande, Alt til en Værdi af Doli. 8 à 9, men sprang atter ud af Vinduet, da en af de Sovende vaagnede.
(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 Oktbr. 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (II. J Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 27.

Torsdagen den 6 Oktober.

Nr. 191.

Advokat Henrichsen

contra

Augustus Waldemar Hennesey (Def. Buntzen).

Foruden de Gjenstande, Tiltalte vedgaar at have stjaalet ved dette Tyveri, savner Wm. James 14 Cent, og en Barberkniv og har gjenkjendt den sidste i en ved Tiltaltes Anholdelse hos ham funden Kniv, hvorimod Tiltalte, der nægter at have tilegnet sig mere end 3 Cent, i Smaapenge, forklarer, at han har faaet Kniven af en Matros paa et Skib i St. Thomæ Havn. Dette Tiltaltes Foregivende er vel lidet rimeligt, men det skjønnes ufoørdent at søge at komme til Klarhed i dette ikke ved Underretten nærmere oplyste Punkt, da det vil blive uden Indflydelse paa hans Strafskyld, om han end maatte antages at være kommen i ulovlig Besiddelse af paagjældende Kniv.

Endnu bør bemærkes, at, da Tiltalte — der som Bevæggrund til de 2de Tyverier har angivet, at han vilde skaffe sig Penge til Fødemidler — fandt, at han ikke havde Brug for de C. Williams frastjtaalne Guldsager saa lidet som for Uhret og Knapperne, der tilhørte Ch. Smith, vendte han den paagjældende Nat tilbage til Gjerningsstederne og henlagde udenfor disse de nævnte Gjenstande, der senere her bleve fundne. Forsaavidt Kosterne ere komne tilstede, ere de udleverede de Bestjtaalne, der iøvrigt have frafaldet Krav paa Erstatning.

Tiltalte, der er født paa St. Croix i Aaret 1853, har tidligere været anset for Tyveri efter Frdn. 11 April 1840, §§ 1 og 12, 2det Led ifølge St. Thomæ Extrarets Dom af 23 Oktober 187 3, med 6 Aars Forbedringshusarbejde og ved Overrettens Dom af 2 Februar d. A. i Medfør af Frdn. 1840 §§13 og 14, jfr. § 12, 2det Led, samt ifølge Frdn. 4 Oktober 1833 § 16 og sammes Analogi med Tugthusarbejde i 9 Aar, idet Underrettens

Dom af 31 December f. A., hvorved han blev ikjendit Straf af lige Arbejde i 12 Aar, forsaavidt blev forandret.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte for de under nærværende Sag omhandlede Tyverier, af hvilke det Sidste er forbundet med natligt Indbrud i beboet Sted, ved Underretsdommen er anset som for tredje Gang begaaet Tyveri ifølge Frdn. 1840 § 15, jfr. § 12, 2det Led, idet hverken den Omstændighed, at Forbrydelserne ere forøvede paa en Tid, da Underretsdommen af 31 December stod under Appel, eller at denne Dom er forandret ved Overrettens Dom af 2 Februar, som ovenfor nævnt, kan bevirke, at Gjentagelsesstraf ej skulde kunne anvendes, da hin Dom ogsaa havde anset Tiltalte med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri og derhos var ble ven ham forkyndt.

Da Straffen, naar Hensyn tages til de Tiltalte tidligere overgaaede Domme for kvalificerede Tyverier, findes passende fastsat til Tugthusarbejde i 9 Aar, at udstaa, efter at Tiltalte har afsonet den ham ved Overrettens Dom af 2 Februar idømte lige Straf, vil Underretsdommen i det Hele blive at stadfæste.

Nr. 251.

Etatsraad Buntzen

contra

Andreas Christian Nissen (Def. Henrichsen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 2 Juli 1880 om Beskyttelse af Vareimærker.

Ribe Kjøbstads Politirets Dom af 21 Juni 1881: Fabrikant Andreas Christian Nissen af Ribe, som eneste Indehaver af „Cichoriefabriken Sønderjylland“ sammesteds, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1881 : Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, i Salær hver 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at

Stande. Etatsraad Buntzen og Advokat Henrichsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmissr hedder det: Under denne Sag tiltales Fabrikant Andreas Christian Nissen, der driver en Cichorie- og Løvetandsfabrik, kaldet „Sønderjylland“, i Ribe, for Overtrædelse af Loven om Beskyttelse af Varemærker af 2 Juli 1880:

I en Skrivelse til Politimesteren i Ribe af 24 Februar d. A. har Firmaet C. F. Rich & Sønner i Kjøbenhavn andraget paa, at der i Medfør af Loven af 2 Juli 1880 maatte blive anlagt Sag af det Offentlige imod Tiltalte i Anledning af, at denne havde eftergjort Varemærker, paa hvis Benyttelse C. F. Rich & Sønner paa den i fornævnte Lov foreskrevne Maade havde erhvervet Eneret. Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte nu ogsaa vedgaaet, at han — der iøvrigt først efter nærværende Under søgelses Paabegyndelse vil have faaet Kundskab om, at C. F. Rich & Sønner havde erhvervet Eneret paa de ovennævnte Varemærker — i lang Tid og navnlig længe før Emanationen af Loven af 2 Juli 1880, har paa Indpakningerne af sine Løvetandsfabrikata anbragt Varemærker, der i hele Udstyrelsen havde Lighed med de Varemærker, som han vidste C. F. Rich & Sønner benyttede, og at han havde udstyret sine Varemærker saaledes, for at de skulde have Lighed med de af det andet Firma benyttede, men da de to Firmaers Mærker, om de end have en vis ydre Lighed, idet de navnlig have samme Størrelse og Farve, dog ere saa væsentlig forskellige, at de, naar almindelig Opmærksomhed anvendes, ikke kunne forvexles, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at medens C. F. Rich & Sønners Mærker ere paategnede „C. F. Rich & Sønner“ eller „C. F. Rich & Sønners Fabrik, Studiestræde 24, Kjøbenhavn“ samt forsynede med tvende Aftryk af en Medaille, ere Tiltaltes Mærker derimod paa en iøjnefaldende Maade paategnede „Surrogat, Sønderjylland“ og forsynede med Afbildninger af Ribe Domkirke og et Firmamærke, kan Tiltalte dog ikke ved sit Forhold anses at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Lov af 2 Juli 1880, og det maa derfor billiges, at han, der iøvrigt efter sin Forklaring formener, at hans Fabrikata i enhver Henseende ere af en ligesaa god Beskaffenhed som C. F. Rich & Sønners, ved Politiretsdommen er frifunden for det Offentliges Tiltale.

Nr. 216.

Etatsraad Buntzen

contra

Anton Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Maj 1881: Tiltalte, Arbejdsmand Anton Andersen i Nykjøbing bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Gamborg og Prokurator Schiellerup, med 10 Er. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juni 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høj esteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Anton Andersen for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der for et Par Aar siden havde til sig og en anden Mand købt noget Øl hos Brygger Meulengracht i Nykjøbing paa Morsø og faaet Øllet udleveret paa et Øltræ, som, naar Øllet var opbrugt, skulde tilbageleveres Meulengracht — har tilegnet sig bemeldte Øltræ, idet han, der undlod at tilbagelevere samme en 8 Dages Tid før nærværende Undersøgelses Paabegyndelse, skar Træet i 2 Stykker, som han derefter benyttede til forskjelligt Husbrug, og han har erkjendt, at han vidste, at Træet kun var overladt ham til Brug. Træet havde efter Retsvidnernes Vurdering i hel Tilstand en Værdi af 3 Kr., men Brygger Meulengracht har, mod at erholde Stykkerne af samme udleverede, frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1859, og som ifølge Morsø Herreders Politiretsdom af 26 Januar f. A. er straffet for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 7 Oktober.

Nr. 140. Advokat Halkier
 contra
 Hans Hansen (Def. Levinsen),
 der tiltales for Falsk.

Salling Herreds Extrarets Dom af 29 April 1881: Tiltalte, forhenværende Teglværksejer Hans Hansen af Veile Mark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hoffmeyer, 25 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Tüchsen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1881: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Jacobsen, betaler Tiltalte, forhenværende Teglværksejer Hans Hansen af Veile Mark, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Mod Tiltaltes Benægtelse findes der ikke at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har foretaget den ham paasigtede, i den indankede Dom omhandlede Forfalskning af Stævningmændenes Forkyndelsespaategning paa en af ham udtagen Stævning, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det er givet, at der i Paategningen oprindelig har staaet den 27 Oktober, hvilket den ene Stævningmand efter sin Forklaring har forandret til den 28de, men at det ikke med tilstrækkelig Tydelighed fremgaar af selve Dokumentet, at det

Syvtaal, der nu findes, er skrevet ovenpaa Ottetallet, og at det i hvert Fald ikke kunde anses godtgjort, at dette var foretaget af Tiltalte.

Da det endvidere i Henhold til de i Dommen derfor anførte Grunde maa billiges, at Tiltalte ikke er funden skyldig til Straf for det ham iøvrigt paasigtede Forhold, vil der være at tillægge ham Frifindelse, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger efter bemeldte Doms Forskrifter.

Det maa misbilliges, at Overretten, efter at have havt Sagen optagen til Paakjendelse fra den 26 Juli til den 17 September f. A., paa hvilken Dag en Kjendelse afsagdes, hvorved nye Oplysninger forlangtes, og derpaa efter disses Modtagelse atter at have havt den optagen fra den 11 Oktober til den 23 November., da der ved en ny Kjendelse forlangtes en Straffeattest for Tidsrummet 1851 - 52, efter dennes Modtagelse paany har havt Sagen optagen til Paakjendelse fra 13 December f. A. til 11 Februar d. A.

Thi kjendes for Ret:

Hans Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stads retens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levinsen 50Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, forhenværende Teglværksejer Hans Hansen af Veile Mark, der er født den 6 Marts 1829 og som ikke er funden forhen straffet, er under nærværende mod ham ved Salling Herreds Extraret anlagte og dels efter hans egen Begjæring, dels paa Justitiens Vegne hertil indankede Sag aktioneret for Falsk.

Forsaavidt Tiltalte nu er sigtet for at have gjort sig skyldig heri overfor Gaardmand Jens Johansen i Fangel, idet han uden dennes Vidende og Villie skal have skrevet hans Navn som Trassent paa en under Sagen fremlagt 3 Maaneders Vexel, stor 475 Kr.. der den 12 Februar 1879 var trukken paa Tiltalte til E. Brandt eller Ordre, akcepteret af Tiltalte og af E. Brandt endosseret til Fyens Diskontokasse, og som ved Forfaldstid af Johansen blev indfriet med en ny Vexel. paa hvilken Tiltaltes Navn ikke fandtes, samt ligeledes uden nævnte Johansens Vidende og Samtykke skal have skrevet hans Navn paa en Række tidligere,

i Aaret 1875 og de paafølgende Aar trukne lignende, ikke under Sagen tilstedekomne 3 Maaneders Vexler, af hvilke den ældste traadte i Stedet for en i 1875 til Fordel for Tiltalte omsat Vexel paa 1000 eller 2000 Kr., paa hvilken Johansen selv havde skrevet sit Navn, og de øvrige tjente den ene til efterhaanden at afløse den anden, saaledes at Beløbet samtidig nedbragtes ved successive Afdrag, indtil den ovennævnte Vexel af 12 Febr. 1879 traadte i Stedet for den sidste af dem — da findes der, som i Underrettsdommen udtalt, ikke imod Tiltaltes Benægtelse heraf og Paastand om, at Gaardmand Jens Johansen selv har skrevet sit Navn paa samtlige de paagjældende Vexler, at være tilvejebragt noget tilstrækkeligt Bevis imod Tiltalte, i hvilken Henseende særlig fremhæves, at Gaardmand Johansen vel til eii under Sagen fremlagt Politirapport skal have benægtet enten selv at have skrevet eller tilladt Andre at skrive hans Navn under nogen af de omhandlede Vexler, hvad ogsaa stemmer med de af hans Enke og af Gaardmand Peder Knudsen afgivne Forklaringer om hans Udtalelser til dem, men at det dog tillige i Politirapporten hedder, at det paa Grund af hans Sygdom, der tildels havde angrebet hans Hoved og svækket hans Tankegang, blev nødvendigt at afbryde Examinationen af ham, uden at endog Vexlen af 12 Februar 1879 ses at være ham forevist, samt at han, der afgik ved Døden under Sagens Drift, ikke senere kom til at afgive nogen Forklaring i samme og navnlig ikke til at bekræfte sin Fremstilling til den nævnte Politirapport inden Ketten. Og forsaavidt en i Tiltaltes Besiddelse forefunden, under Sagen fremlagt Erklæring, der er dateret Odense den 12 April 1879, og som gaar ud paa, at hans Kreditorer samtykkede i under en vis Betingelse at kvittere hele deres Krav paa ham mod deraf at erholde 10 pCt. — en Akkord, som iøvrigt ikke kom endelig i Stand — findes blandt Andet at være undertegnet med nysnævnte Gaardmand Johansens Navn, hvilket Tiltalte derhos har erkjendt selv at have skrevet, da findes hans Forklaring om, at dette er sket med Johansens udtrykkelige Samtykke ikke at kunne forkastes, og han vil følgelig heller ikke i saa Henseende kunne drages til Ansvar.

Derimod maa Tiltalte, trods sin Benægtelse deraf, anses overbevist om at have gjort sig skyldig i Falsk med Hensyn til den Forandring af „den 28 Oktober“ til „den 27 Oktober 1879, der under Sagen er oplyst at være foretagen i Stævningmændenes Forkyndelsespaategning paa en af Tiltalte den 27 Oktober 1879 mod Husmand Niels Jensen af Gulfeldt til den 3 Novbr. s. A. udtagen Udenretsstævning angaaende Betaling af et Beløb af 9076 Kr. for Jensens formentlige Misligholdelse af en Forpagtningskontrakt om det Tiltalte tidligere tilhørende Teglværk. Tiltaltes Forklaring i saa Henseende gaar ud paa, at han, efter den 27 Oktober Kl. ca. 4 Eftermiddag eller lidt senere at have

sendt Stævningen med den 18-aarige Niels Frederiksen til Stævningsmand Peder Mortensen med Anmodning om at faa den forkyndt samme Dag, da det ellers vilde være for sent, og med Paalæg om, at den ellers ikke skulde forkyndes, samt efter derpaa ved Frederiksen at have paodtaget den Besked, at den vilde blive forkyndt den samme Dag, vel selv den 31 Oktober hentede Stævningen hos Mortensen, hvis Hustru gav ham den indlagt i en Konvolut, men at han ikke da eller i de følgende Dage, i hvilke Stævningen laa paa Bordet i et Værelse i hans Hus, hvortil Andre ogsaa havde Adgang, saa paa Stævningen før den 2 November om Aftenen, og at han da vel opdagede, at der tidligere i Forkyndelsespaategningen havde staaet „den 28 Oktober“ som Forkyndelsesdag, men at dette allerede da var rettet til „den 27 Oktober“, idet der ovenover Ottetallet i „den 28de“ var skrevet et Syvtal, og at han, uagtet han ikke vidste, hvem der havde skrevet dette sidste, dog gik ud fra, at Stævningen var forkyndt den 27 Oktober, altsaa i rette Tid, samt at han først, efter at han den 3 November havde irettelagt Stævningen og indladt Sagen, under hvilken Niels Jensen udeblev, af Prokurator Hoffmeyer erfarede, at Stævningen ikke skulde være forkyndt før den 28 Oktober. Ligesom det imidlertid af Niels Frederiksen edelig er benægtet, at han med Stævningen af Tiltalte modtog den anførte Besked til Peder Mortensen, og at han fra denne bragte Tiltalte den Besked, at Stævningen nok skulde blive forkyndt den 27 Oktober — hvad ligeledes Frederiksens Fader Frederik Nielsen, der var tilstede ved Sønnens Tilbagekomst, edelig har benægtet, og ligesom Peder Mortensen edelig har benægtet at have lovet dette, hvad der slet ikke lod sig gjøre, naar Forkyndelsen skulde ske før Solnedgang, saaledes er det vel af ham og den anden Stævningsmand Knud Hansen edelig forklaret, at denne, da han den 28 Oktober efter sket Forkyndelse paa Niels Jensens Bopæl gav Stævningen den fornødne Paategning herom, ved en Fejltagelse kom til at skrive „den 27de“ som Forkyndelsesdag, hvilket derpaa blev oplæst for Niels Jensen, men Peder Mortensen har i Forbindelse dermed forklaret, at han, efter samme Dag af Niels Jensen, hvad denne har bekræftet, at være gjort opmærksom paa den indløbne Fejltagelse, paa sin egen Bopæl forandrede det Syvtal, som saaledes da fandtes i Forkyndelsespaategningen, til det tydelige Ottetal, som senere læstes paa samme, hvorom han den næste Dag underrettede Knud Hansen, og ligesom Knud Hansen har bekræftet at have modtaget denne Meddelelse af Peder Mortensen, saaledes have de Begge edelig forklaret, at de ikke have skrevet det Syvtal, som tydelig ses senere atter at være skrevet oven over det nævnte Ottetal, Prokurator Hoffmeyer har derhos vel erkjendt, at han den 3 November 1879 vidste, at Stævningen først var bleven forkyndt den 28 Oktober for Niels Jensen, hvad der netop var Grunden til, at der ikke blev givet Møde for denne

under Sagen, men han har edelig benægtet at have meddelt dette til Tiltalte, og Stævningsmand Knud Hansen har derhos edelig forklaret, hvad Tiltalte ej heller har turdet benægte Rigtigheden af, at denne efter Retsmødet den 3 November indfandt sig hos ham og med Bemærkning om, at der var noget Galt ved Stævningen bad ham, efter Knud Hansens Paastand endog under Lofte af en Godtgjørelse derfor, om at søge at bevæge Niels Jensen til skriftlig at erkjende Stævningens Lovlighed og at den var forkyndt den 27 Oktober, samt da Knud Hansen vægrede sig herved og sagde, at han vilde underrette Dommeren om, at Stævningen ikke var forkyndt den 27de, men først den 28de, anmodede ham om at lade dette være. Og da det nu endvidere ifølge det iøvrigt Oplyste maa antages, at Stævningen fra dens Forkyndelse, til Tiltalte den 31 Oktober afhentede den, uafbrudt har været i Peder Mortensens og hans Hustrus Værge, saa at Ingen i den Tid kan antages at have haft Lejlighed til at foretage den omhandlede Forfalskning af Forkyndelsespaategningen, og da der fremdeles Intetsomhelst er fremkommet, som kunde lede til at antage, at Nogen Anden end Tiltalte skulde have foretaget Forfalskningen i Løbet af den Tid, hvori Stævningen fra den 31 Oktober til den 2 November skal have beroet paa Tiltaltes Bopæl, samt da endelig heller ingen Anden end Tiltalte kunde have nogen Interesse af en saadan Forfalskning, medens den kunde være af Betydning for ham, findes det, som anført, at maatte anses efter Omstændighederne for tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i samme.

Da det nu derhos maa billiges, at Tiltalte for den nævnte Forfalskning ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 274, 2det Led, jfr. med § 270, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, vil den indankede Dom i det Hele blive at stadfæste.

Mandagen den 10 Oktober 1881.

Nr. 199.

Advokat Halkier
contra

Gjæstgiver Jens Jørgensens Enke, Kirstine Dorthea
Dorrisen (Def. Levinsen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Decbr.
1880: Tiltalte, afdøde Gjæstgiver Jens Jørgensens Enke, Kirstine

Dorthea Dorrisen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør hun og have den Ret, som hun ifølge det hendes afdøde Mand under 15 Decbr. 1873 meddelte Borger- skab hidtil har havt til at drive Gjæstgiveri, forbrudt, samt endelig udrede samtlige af Undersøgelsen og Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Jensen og Prokurator Blæsberg, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Löven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sa- lær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leh- mann og Kalko, betaler Tiltalte, Gjæstgiver Jens Jørgensens Enke Kirstine Dorthea Dorrisen af Nykjøbing paa Falster, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levin- sen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gjæstgiver Jens Jørgensens Enke, Kirstine Dorthea Dorrisen af Nykjøbing paa Falster, aktioneret for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af § 182 i almindelig borgerlig Straffe- lov af 10 Februar 1866.

Det er i saa Henseende af Tjenestepige Magdalene Petersen forklaret, at hun fra 1 Maj 1880 var antaget af Tiltalte som Enepige for en maanedlig Løn af 4 Kr., saaledes at hun ogsaa skulde opvarte Gjæsterne i det af Tiltalte drevne Gjæstgiveri, og at hun, der iøvrigt kun var hos Tiltalte i 7 Uger, idet hun da paa Grund af Syphilis blev indlagt paa Hospitalet, har i den Tid meget ofte havt nogle af Gja\sterne inde hos sig i et hende som Sovekammer anvist Rum under Trappen og der bedrevet Utugt med dem for Betaling, samt at Tiltalte vel ikke direkte har op- fordret hende dertil eller modtaget noget af den hende af de paa- gjældende Gjæster ydede Betaling, men at det maa anses for umuligt Andet, end, at Tiltalte maa have været vidende derom,

saameget mere som hun ofte i Tiltaltes Nærværelse har ladet sig beføle og kjærtegne af Gjæsterne paa en usømmelig Maade, medens Tiltalte ikke alene Intet har sagt dertil, men endog været med at drikke af den Vin, hvormed Gjæsterne ved saadanne Lejligheder trakterede. Ligeledes er det af Tjenestepige Oline Mikelsen forklaret, at hun, der i Vinteren 1879—80 og fra 1 September til 1 November 1880 har opholdt sig hos Tiltalte som Tjenestepige, har i den Tid enkelte Gange havt legemlig Omgang med nogle af Gjæsterne for Betaling i det ommeldte, hende ligeledes til Sovekammer anviste Rum, og at dette efter hendes Formening umulig kunde undgaa Tiltaltes Opmærksomhed, samt at Tiltalte vel et Par Gange, naar Vidnet har havt Mandspersoner hos sig om Natten, har advaret hende derimod, men at hun ikke har kunnet anse dette for alvorlig ment, idet hun, uden direkte at være ble ven opfordret af Tiltalte til at drive Utugt med Gjæsterne, dog har betragtet det som en stiltiende Overenskomst, at hun paa denne Maade skulde lokke Kunder til Beværtningen, i hvilken Henseende hun navnlig har anført, at hun var særlig opfordret af Tiltalte til at komme til hende, ikke var fæstet for nogen bestemt Løn og i Virkeligheden kun har modtaget meget lidt som Løn, samt at Tiltalte ofte har været Vidne til, at hun har ladet sig beføle og kjærtegne af Gjæsterne, uden at sige Noget herimod, ligesom hun havde uhindret Adgang til Portnøglen, saa at hun om Natten kunde lukke sig og Gjæsterne ud, naar hun vilde.

Endelig have nogle af de Mandspersoner, der kom i Beværtningen, forklaret, at Tiltalte oftere har set, at de holdt Kommers med Pigerne, som en af dem udtrykker temmelig uanstændig Sjov med Pigerne, og en af disse Mandspersoner har derhos forklaret, at han enkelte Gange, medens for nævnte Magdalene Petersen opholdt sig hos Tiltalte, har havt legemlig Omgang med hende i det ommeldte Rum under Trappen, og at dét efter hans Formening er umulig Andet, end at Tiltalte maa have lagt Mærke dertil.

I Forhøret af 5 November f. A. har Tiltalte ogsaa i det Væsentlige indrømmet Rigtigheden af de foranførte Forklaringer og saaledes navnlig tiistaaet, at hun i den Tid, Magdalene Petersen var hos hende som Opvartningspige, ofte har set enkelte af Gjæsterne gaa ind med hende i det om meldte Rum eller ind til hende, der var gaaet i Forvejen, og at hun egentlig ikke har næret nogen Tvivl om, at Gjæsterne i saa Fald i det Mindste flere Gange drev Utugt med Pigen, samt at, naar dette saaledes er sket med hendes Vidende og i alt Fald ikke mod hendes udtrykkelig udtalte Villie, da har Grunden hertil været, at hun haabed derved at skaffe bedre Søgning til Gjæstgiveriet. En Del af denne Tilstaaelse har hun derhos gj en taget i Forhør den 22 November f. A.

Efterat Sagen var indbragt her for Retten, har Tiltalte imidlertid i en af den beskikkede Defensor fremlagt af hende undertegnet Skrivelse, i det Væsentlige tilbagekaldt denne Tilstaaelse under Paaberaabelse af, at den skulde være afgiven i Forvirring over den mod hende rejste Sag og af Frygt for at komme i Arrest, men under et efter Foranledning her fra Retten afholdt Reassumtionsforhør, hvorunder begge de fornævnte Piger have fastholdt og beediget deres Forklaringer, er der Intet fremkommet, som kunde bestyrke Rigtigheden af denne Tilbagekaldelse, som Tiltalte endog i enkelte Punkter atter har frafaldet.

Idet der saaledes intet Hensyn kan tages til den ommeldte Tilbagekaldelse, findes Tiltalte, der er født den 8 December 1832 og som ikke ses tidligere at have været straffet, rettelig ved den indankede Dom af 31 December f. A. at være anset efter Straffelovens § 182, 2 Mbr. med en Straf, der skjønnes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 6 Dage, ligesom det ogsaa billiges, at hun i Medfør af Lov af 23 Maj 1873 § 9 er dømt til at have den Ret, som hun ifølge det hendes afdøde Mand under 15 December 1873 meddelte Borgekskab hidtil har havt til at drive Gjæstgiveri, forbrudt.

Tirsdagen den 11 Oktober.

Nr. 11L

Overretssagfører Salomon
contra

Morten Madsen Stockholm og Morten Christensen
(Def. Henrichsen),

der tiltales, Førstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for Meddelagtighed i Bedrageri.,

Skads Herreds Extrarets Dom af 17 August 1880: Tiltalte, Morten Madsen Stockholm af Adersbøl og Morten Christensen af Nyby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 5 Dage. De Tiltalte udrede derhos hver for sig, de af deres Transport, Arrest og Straffens Fuldbyrkelse lovlige flydende Omkostninger, og udreder En for Begge og Begge for En Salær til Aktor, Prokurator Smith, 15 Kr., Defensor, Sagfører Harck, 15 Kr., Stockholm med 2 Trediedele, Christensen med 1 Tredi edel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landso verrets Dom af 15 November 1881: De Tiltalte, Morten Madsen Stockholm og Morten Christensen, bør

hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 3 Gange 5 og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Stockholm, hvorhos Tiltalte Christensen in solidum med ham tilsvarende en Trediedel af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter bele Indholdet af de Tiltaltes Forklaringer om den imellem dem indgaaede Overenskomst, navnlig de efter den indankede Doms Afsigelse afgivne, der gaa ud paa, at der var afsluttet en virkelig Handel, hvori dog senere var gjort den Forandring, at Tiltalte Stockholm skulde afhændede Gjenstande, findes der ikke aldeles tilstrækkelig Grund til, som i Dommen sket, at antage, at der kun har været indgaaet en pro forma Handel. For den Afhændelse af de til Kreditforeningen pantsatte Besætnings- og Inventarie-gjenstande, som Stockholm herefter og efter det i Dommen iøvrigt Anførte har foretaget, og det paa en Tid, da han maatte forudse, at der for resterende Renter fra Kreditforeningens Side vilde blive gjort Udlæg i dennes Pant, vil han være at anse efter Straffelovens § 253 og § 260, sammenholdt med Konkurslovens § 168, og Straffen findes at kunne bestemmes til den ved Dommen valgte af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Derimod findes der efter det Foranførte om Beskaffenheden af de Tiltaltes Overenskomst og idet det imod Tiltalte, Morten Christensens Benægtelse ikke findes at kunne statuere, at han har været sig det Strafværdige i Tiltalte Stockholms Handlemaade overfor Kreditforeningen bevidst, at maatte tillægges bemeldte Christensen Frifindelse, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til, in solidum med den Medtiltalt til tilsvarende samtlige Aktionens Omkostninger, derunder de ved Overrettsdommen fastsatte Salærer.

Thi kjendes for Ret:

Morten Christensen bør for Aktors Tiltale i i denne Sag fri at være. Morten Madsen Stockholm bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Overretssagfører Salomon og Advo-

kat Henrichsen for Højesteret 50 Kroner til hver, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Morten Madsen Stockholm for Bedrageri og Morten Christensen for Meddelagtighed i Bedrageri.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte Stockholm i December 1879 har bortmageskiftet den ham tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 13 c i Adersbøl og 15b i Lindknud, i hvilken der med Pant i Ejendommen med tilhørende Besætning og Inventarium indestod 1400 Kr. af den vest- og sønderjydske Kreditforenings Midler, imod den Bertel Pedersen tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 3 c i Debel, i hvilken der ligeledes med Pant i Ejendommen med tilhørende Besætning og Inventarium indestod 3500 Kr. af bemeldte Forenings Midler, blandt Andet paa Vilkaar, at Tiltalte Stockholm skulde overtage, tilsvare og forrente, første Gang i December Termin 1879, den i Ejendommen i Debel prioriterede Gjæld til Kreditforeningen, medens derimod den i Ejendommen i Adersbøl prioriterede Gjæld til bemeldte Forening skulde overtages af Bertel Pedersen, og at der ved Overdragelsen af Ejendommen i Debel til Tiltalte Stockholm skulde af den der-værende Besætning medfølge en Ko og en Kvie, medens enhver af Parterne iøvrigt skulde medtage sin Besætning saaledes, at Tiltalte Stockholms Besætning kom til at tjene til Sikkerhed for den i Ejendommen i Debel prioriterede Gjæld til Kreditforeningen, og Bertel Pedersens Besætning til Sikkerhed for den i Ejendommen i Adersbøl indestaaende Gjæld til bemeldte Forening. Den 12 December 1879, samme Dag Bertel Pedersen udstedte Mageskifteskjøde til Tiltalte Stockholm paa Ejendommen i Debel, blev der derhos af Førstnævnte skrevet en Anmeldelse til Kreditforeningen om Ejendommens Overgang til Tiltalte Stockholm, hvilken Anmeldelse af Stockholm paategnedes en Begjæring til Foreningen om at maatte ved ny Obligation overtage den i bemeldte Ejendom prioriterede Gjæld til Foreningen, men det ommeldte Dokument, der blev leveret til den Sagfører, som skulde udfærdige Mageskiftedokumenterne, er ikke senere blevet indsendt til Kreditforeningen, og ved nærværende Sags Paabegyndelse havde Tiltalte Stockholm derfor endnu ikke udstedt Obligation til Foreningen for dennes fornævnte Tilgodehavende.

Tiltalte Stockholm har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han — der ved Juletid 1879 tilflyttede Ejendommen i Debel, hvortil han samtidig overførte sin Besætning fra Adersbøl, der bestod af et Par smaa Heste, hvilke han dog senere bortbyttede mod en større Hest, to Køer og fem Faar — i Løbet af Marts og April Maaneder d. A. dels har

solgt det paa hans ny Ejendom værende Inventarium, bestaaende af en Vogn og en Plov, samt den Ko, Bertel Pedersen havde efterladt sammesteds, til Forskjellige for 80 Kr., som han maa antages tildels at have anvendt til Indkjøb af Foder, dels har truffet Aftale med Medtaltale Morten Christensen om, at det skulde gives Udseende af, at Stockholm havde solgt sin øvrige Besætning til denne for 400 Kr., og at samtlige ommeldte Besætnings- og Inventariedelev derefter ere bievne bortførte fra Ejendommen, saa at der, da Kreditforeningen den 9 Juni til Fyldestgørelse for sin Fordring, der paa Grund af Udeblivelse af det statutmæssige Halvaarsbidrag var forfalden til Udbetaling, med Benter og øvrige Omkostninger, tilsammen 3588 Kr. 99 Øre, lod sig give Udlæg i Ejendommen, der vurderedes til 4000 Kr., ikke paa samme fandtes enten Besætning eller Inventarium.

Det maa derhos ved begge de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Stockholm — der foruden nogle mindre Beløb skyldte Vorbasse Sparekasse 185 Kr. og Kjøbmand Kjeldsen i Holsted ca. 60 Kr. samt Møller Peder Wind i Gjerndrup 30 eller 80 Kr. og som, idet Kjeldsen havde overgivet sin Fordring til en Sagsfører til Inkassation, medens de to andre Gjældsposter forfaldt til Betaling i Juni Termin f. A., frygtede for, at hans ommeldte Kreditorer skulde lade gjøre Exekution hos ham — har afsluttet den ovennævnte Proformahandel om Størstedelen af sin Besætning, hvilken Medtaltale Christensen iøvrigt skulde være berettiget til at sælge mod at tilsvare Stockholm en for hvert enkelt Kreatur factsat saakaldet Kjøbesum, i den Hensigt derved at hindre sine Kreditorer i at lade gjøre Exekution i samme, og at han förinden Proformahandelens Afslutning har underrettet Medtaltale Christensen om Hensigten med samme.

Forsaavidt det nu efter det Ovenanførte maa antages, at Tiltalte Stockholm har bortflyttet sin Besætning fra Stedet i Adersbøl, før den paa dette Sted hvilende Kreditforeningsgjæld var overtagen af Bertel Pedersen ved Udstedelse af ny Obligation til Foreningen, da kan Tiltalte Stockholm, idet Aftalen mellem ham og Bertel Pedersen gik ud paa, at Kreditforeningen til Sikkerhed for dennes i Ejendommen prioriterede Gjæld i Stedet for i den ommeldte Besætning skulde have Pant i den af Bertel Pedersen indbragte Besætning, der maa antages at have havt omtrent samme Værdi, ikke anses derved at have gjort sig skyldig i Bedrageri, men derimod findes han — til hvis Anbringende om, at han antog, at han frit kunde disponere over Besætningen og Inventariegenstandene paa Stedet i Debel, saa længe han ikke havde udstedt ny Obligation til Kreditforeningen for den paa dette Sted hæftede Gjæld, der efter Omstændighederne ikke vil kunne tages Hensyn, idet disse Gjenstande lige fra deres Indbringelse i Stedet i Debel i Stedet for den af Bertel Pedersen derfra bortførte Be-

sætning maa anses at være stillede Kreditforeningen til Sikkerhed for dens Pantefordring i Stedet m. v. — for sine Dispositioner over bemeldte Besætning og Inventarium at maatte anses efter Analogien af Straffelovens § 253, forsaavidt angaar hans Proformahandel med Medtiltalte Christensen, sammenholdt med Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, hvorhos Tiltalte Christensen for sin Meddelagtighed i denne Proformahandel vil være at anse efter sidstnævnte Lovbestemmelser, sammenholdte med Straffelovens § 47, og findes de Straffe, de Tiltalte — af hvilke Stockholm er født i Aaret 1853 og Christensen i Aaret 1833 og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — her- efter have forskyldt, passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød, for den Første i 3 Gange 5 og for den Sidste i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 12 Oktober.

Nr. 210.

Advokat Halkier

contra

Anders Jensen Neumann (Def. Klubien),

der tiltales for det i Straffelovens § 210 ommeldte Forhold.

Sorø Birks Extrarets Dom af 28 Februar 1881: Tiltalte, Indsieder Anders Jensen Neumann af Ordrup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, erlægge en Bøde til Sorø Akademi af 20 Kr. og udrede alle af Aktioneren lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Prokurator Flor, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Windfeldt-Hansen, 10 Kr. Den idømte Bøde at erlægge inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Oktbr. 1881.

G. E. C. G-ads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (II. J Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82. Nr. 28-29.

Onsdagen den 12 Oktober.

Nr. 210.

Adv. Halkier

contra

Anders Jensen Neumann (Def. Klubien).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Maj 1881: Underretsdommen annulleres forsaavidt angaar den Tiltalte, Indsidder Anders Jensen Neumann ved samme paalagte Bødestraf for ulovlig Jagt. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Salomonsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Underretsdommen ved den indankede Dom delvis er bleven annulleret, foreligger efter den skete Indstævning Sagen ikke Høiesteret til Paakjendelse.

For det af Tiltalte udviste, i Overretsdommen fremstillede Forhold vil han, idet den paagjældende Ledevogter som ansat ved en Sorø Akademi tilhørende Skov maa henregnes til de i Straffelovens § 100 omhandlede offentlige Bestillingsmænd, være at anse efter nysnævnte Lovbestemmelse. Straffen findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

An d e r s Jensen Neumann bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret be-

taler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne ved nærværende fra Sorø Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Indsidder Anders Jensen Neumann, aktioneres for det i Straffelovens § 210 ommeldte Forhold, ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger i det Væsentlige følgende:

Søndagen den 24 Oktober f. A., da Ledevogter Ole Nielsen af Tersløse Skov og Skovarbejder Christian Hansen af Atterup vare beskæftigede med Grøftegravning i bemeldte Sorø Akademi tilhørende Skov, bemærkede Sidstnævnte Tiltalte gaa igjennem Skoven med en Bøsse. Han omtalte dette for Ole Nielsen og begge stege da op paa et højere Sted for bedre at se dem om, men kunde da ikke faa Øje paa Nogen. Medens de stode der, kom Skovopsynsmand Christian Pedersen, der var iført Uniform, til, og, idet de talte sammen om det Passerede, saa de alle Tre Tiltalte komme frem og løbe hen imod Skovens Udkant med Bøssen i Haanden. De satte nu efter ham, men, da han kom til en Tykning af Skoven, tog Opsynsmanden en fejl Retning, medens de tvende Andre vedblev at holde Øje med ham og indhentede ham nær ved Skovens Udkant.

Da Tiltalte mærkede, at han ikke kunde undgaa at blive indhentet, spændte han Hanen paa Bøssen og lagde an paa dem, og da Ole Nielsen, som Tiltalte, efter hvad han har erkjendt, ansaa for at være Ledevogter eller noget Saadant, greb om Bøsseribben, stødte Tiltalte ham saaledes med den for Brystet, at han maatte vige tilbage. Da Ole Nielsen og Chr. Hansen vare ubevæbnede, brugte de ikke Magt mod Tiltalte, men vedblev at gaa efter ham, indtil de kom ud paa Landevejen, hvor Opsynsmanden kom til dem og hvor Tiltalte da standsede, opgav sit Navn og efter Opfordring fulgte med dem til en Gaard i Nærheden, hvor hans Bøsse ved Eftersyn fandtes at være ladet, det ene Løb med 35 og det andet med 31 Dyrehagl, ligesom Knaldhæterne vare paasatte. Tiltalte har bestemt paastaet, at det paa ingen Maade har været hans Hensigt at skyde de Mænd, som satte efter ham, men kun at skræmme dem og afholde dem fra at tage Bøssen fra ham, og, idet denne hans Forklaring maa lægges til Grund ved Sagens Afgjørelse, findes han, der er langt over kriminel Lavalder og som ved nærværende Rets Dom af 5 Septbr. 1862 er anset med 8 Aars Tugthusarbejde for forskjellige tildels grove Tyverier, samt ved Leire Herreds Extrarets Dom af 10 April 1874 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage for Tyveri, rettelig ved den indankede Underrettsdom af 28 Februar d. A. at

være for det heromhandlede Forhold anset efter Straffelovens §210, ligesom ogsaa den Straf, Tiltalte herefter har forskyldt, findes ved bemeldte Dom passende fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Derimod vil Underretsdommen være at annullere, forsaavidt Tiltalte ved samme er anset med Bødestraf for ulovlig Jagt, idet dette Forhold ifølge Lov af 1 April 1871 § 19 cfr. § 20 ikke kan gjøres til Gjenstand for justitiel Forfølgning, ligesom det heller ikke er indbefattet under Aktionsordren.

Nr. 200. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Jøns Pehrsson, ogsaa kaldet Jens Petersen
 (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politiretts Dom af 16 Marts 1881:

Tiltalte, Jøns Pehrsson, ogsaa kaldet Jens Petersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden efter Sagens Omstændigheder, deriblandt at Tiltalte Dagen efter Tyveriets Udførelse afleverede den stjaalne Gjenstand paa Politikammeret som funden, vil kunne nedsættes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretts Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden nedsættes til 5 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 20 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Jøns Pehrsson, ogsaa kaldet Jens Petersen, hvis opgivne Alder af 57 Aar af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ved denne Rets Dom af 10 April 1866 er anset efter

Forordningen 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf var udstaaet den 21de s. M., under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist, at have den 1ste d. M. frastjaalet Juliane Bretschneider en til 3 Kr. vurderet Paraply, vil han, da den for-nævnte Dom ikke har Gjentagelsesvirkning, være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 257, Højesteretssagfører Bagger
 contra
Jacob Jensen (Def. Klubien),
 der tiltales for Vold mod sin Hustru og bedrageligt Forhold.

Bregentved-Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 16 Juni 1881: Arrestanten Jacob Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Thomsen, 12 Kr., til Defensor, Prokurator Freudien, 10 Kr. og Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 August 1881: Arrestanten Jacob Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt afstande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Raasløff og H. F. Møller, udreder Arres tanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Jacob Jensen tiltales for Vold imod sin Hustru og bedrageligt Forhold, er det af Arrestanten forklaret — hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste — at han, der ifølge Bevilling af 2 Juli 1878 er bleven separeret fra sin Hustru Maren Kirstine Andersen paa Vilkaar bl. A., at Formuesfællesskabet mellem dem ophævedes, har uden hendes Vidende og Villie til egen Fordel afhændet en hende tilhørende, til 30 Kr. vurderet Kakkellovn, som hun i 1879 havde laant ham. Han har imidlertid tillige paastaat, at det forekommer ham, at han havde betinget Kakkellovnens Afhændelse af, at hun gav sit Samtykke dertil, men da saavel den Person, til hvem han afhændede Kakkellovnen, som dennes Hustru edeligen have forklaret, at Arrestanten ikke har knyttet en saadan Betingelse til Afhændelsen, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Arrestantens Anbringende angaaende dette Punkt.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ligeledes godtgjort, at Arrestanten den 21 April d. A. i hendes Hjem har overfaldet sin nævnte separerede Hustru ved uden nogen fra hendes Side given Foranledning at tildele hende flere Slag med knyttet Haand i Hovedet, og ved efterat have søgt at hindre hende i at flygte, da hun endelig havde faaet en Dør aabnet, at støde hende ud af denne saa voldsomt, at hun fløj over Stenen, der laa for Døren, og faldt paa Ansigtet paa Jorden. Efter en af vedkommende Læge den 24de s. M. afgiven Erklæring fandtes hun derefter at lide af en blaalig og gullig Blodudtrædning omkring højre Øje, der ogsaa strakte sig over begge Øjelaag og derfra ca. 1 Tomme ned paa Kinden, paa hvilket Parti fandtes en lille, et Par Linier lang, da tilhelet Rift, hvilken Læsion dog ikke vil efterlade sig blivende Spor.

Arrestanten, der er født den 11 Februar 1824 og ifølge Højesteretsdom af 29 November 1878 er anset for Mishandling af sin Hustru efter Straffelovens § 202- med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, vil for sit udviste Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 203 og 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Underrettens Dom af 16 Juni d. A., ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 253 og 203, cfr. 202. med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, iøvrigt vil blive at stadfæste.

Nr. 209. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Jens Peter Nielsen (Def. Bagger),
 der tiltales for Vold.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 20 April 1881: Tiltalte, Jens Peter Nielsen af Haastrup Mark, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Lægehonorar for foretagne Undersøgelser, og Salær til Aktor, Prokurator Valeur, og til Defensor, Sagfører Pagh, 10 Kr. til hver. Saa bør han og i Erstatning for Næringstab, Svie og Smerte betale til Husmand Anders Christensen paa Haastrup Mark 100 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Løven.

Viborg Landso v errets Dom af 13 Juni 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettes Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Under denne Sag tiltales Jens Peder Nielsen for Vold.

Væver og Skovfoged Anders Christensen af Haastrup Mark har forklaret, at Tiltalte om Aftenen den 1 Januar d. A. under et Ophold i Christensens Hus uden nogen foregaaende Uenighed eller Skænderi mellem dem har slaet Christensen, uden at denne véd hvormed, i Hovedet, saa at Christensen styrtede om paa Gulvet og tabte Bevidstheden, og at Tiltalte, da Christensen efter

at være kommen Noget til sig selv satte sig paa sin Væv, igjen har slaaet ham i Hovedet med en Bøssepibe, saa at han styrtede baglæns om i Væven og atter tabte Bevidstheden. Ligeledes have Christensens 11 Aar gamle Datter og hans 8 Aar gamle Søn, der vare tilstede ved den omhandlede Lejlighed, afgivet Forklaringer om det Passerede, der stemme med deres Faders Forklaring desangaaende, hvorhos de have tilføjet, at Tiltalte, medens deres Fader efter at have faaet det første Slag i Hovedet laa paa Gulvet, vedblev at slaa ham, ligesom Tiltalte ogsaa senere, da deres Fader var faldet baglæns om i Væven, slog og trampede paa ham. Endelig have to andre Vidner, der den næste Dag besøgte Anders Christensen, udsagt, at de fandt denne forfærdelig mishandlet eller, som det ene af Vidnerne har forklaret, at Christensen saa forfærdelig ud i Hovedet, saa at det var tydeligt, at han havde været Gjenstand for et meget voldsomt Overfald, at der var en Blodpøl paa Gulvet samt at en Stol var slaaet i Stykker og Kakkellovnsrøret revet ned.

Efter en under Sagen fremlagt Lægeerklæring af 4 Januar fandtes der ved den af Lægen den 2den s. M. foretagne Undersøgelse af Anders Christensen Mærker af Stød og Slag paa forskellige Steder af dennes Legeme, navnlig i hans Ansigt. Dette var blodigt og opsvulmet, hist og her med smaa overfladiske Hudsaar. Øjelaagene paa begge Øjne vare stærkt opsvulmede. Paa begge Øren fandtes smaa Pifter og i det højre Øres Hulhed en betydelig Svulst. Paa Overgangen fra Tindingen til Issen fandtes en Hævelse af Omfang som et Tokronestykke og derigjennem et nogle Linier langt Hudsaar. Endelig saas paa den nederste Del af Brystkassen paa højre Side Mærker af en Kontusion og paa den ene Haand og den ene Fod nogle smaa Hudsaar. Efter en Lægeerklæring af 10 Marts var Anders Christensen, der i ca. 6 Uger havde været ude af Stand til at drive sit Haandværk, imidlertid den Gang fuldstændig helbredet med Undtagelse af, at Hørelsen paa hans højre Øre vedblivende var noget svækket, hvilken Svækkelse dog efter Christensens egen Forklaring maa antages at være af liden Betydning og navnlig ikke at kunne hindre ham i hans daglige Gjerning.

Tiltalte, der iøvrigt ikke har turdet benægte Muligheden af, at Anders Christensen kan have faaet de i Lægeerklæringen af 4 Januar ommeldte Læsioner under et Sammenstød, der den 1 Januar om Aftenen fandt Sted mellem Tiltalte og Christensen i Sidstnævntes Hus, har imidlertid paastaet, at det ved den ommeldte Lejlighed var Christensen, der først angreb Tiltalte og slog ham i Ansigtet, saa at Tiltalte nær var falden omkuld, og at Tiltalte under det derefter opstaaede Slagsmaal, hvorunder de tumlede en Del omkring i Stuen og tilsidst kom ud i Forstuen, indskrænkede sig til at forsvare sig mod Christensens Angreb, indtil det tilsidst med stort Besvær lykkedes ham at komme ud

af Huset. Det er nu ogsaa under Forhørene af Tiltaltes^AStedfader, hos hvem han den Gang opholdt sig, forklaret, at Tiltalte, da han samme Aften kom hjem til Stedfaderens Hus, var blodig i Ansigtet og havde — som Stedfaderen har udtrykt sig — en kløvet Læbe, men denne Læsion, hvoraf der ikke under det første over Tiltalte den 15 Januar optagne Forhør fandtes noget Spor, maa i alt Fald have været meget ubetydelig, og efter Alt, hvad der foreligger og idet det navnlig er oplyst, at Tiltalte er en ung, rask Mand, medens Christensen er en ældre, tilsyneladende svag Mand, mangler der overhovedet Føje til at antage, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed har befundet sig i et saadant egentlig Nødværgetilfælde, at han kunde undgaa Strafansvar for den betydelige Mishandling, han har tilføjet Christensen.

Tiltalte, der er født i Aaret 1860 og som ifølge Elbo in. fl. Herrederr Extraretsdom af 19 August 1876 er straffet for Tyveri efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med 15 Rottingslag, vil derfor for sit ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 203, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 14 Oktober.

Nr. 72. Konsul O. Marstrand af St. Thomas
(Nellemann)

contra

Skifteforvalteren i A. L. Mannings Dødsbo m. FL
(Bagger efter Ordre),

angaaende Citantens Ret til Udlæg i ovennævnte, hans Myndlings Dødsbo.

St. Thomæ Skifterets Decision af 29 Juli 1879: Den af Konsul O. Marstrand nedlagte Paastand om Udlæg for Doll. 2,539 22 d. kan ikke tages til Følge.

Den vestindiske Lands overrets Dom af 10 Marts 1880: Citanten, Konsul O. Marstrand, bør af Anna Louise Mannings Bo nyde Udlæg for Begravelsesomkostninger, 30 vestindiske Daler. Forøvrigt bør den indankede Decision ved Magt at stande. Processens Omkostninger ved Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Om det end antages at have været Meningen med Gou-vernementets i den indankede Dom ommeldte Approbation paa det Regnskab, som Citanten efter Myndlingens Død aflagde under Et for hele Værgemaalstiden og hvorefter hendes i Overformynderiet indestaaende Kapital for flere Aar siden skulde have været forbrugt, at resolve dens Udbetaling til Dækning af de i Regnskabet anførte Udgifter, findes der dog at mangle Hjemmel i Lovgivningen, navnlig Andg. af 5 Maj 1830 § 19, til at tillægge en saadan, efter flere Aars Forløb, efter Værgemaallets Ophør ved Myndlingens Død afgiven Approbation den Virkning, at Skifteretten skulde være afskaaren fra at afgjøre, hvorvidt de af Citanten efter Regnskabet afholdte Udgifter kunne anses som Udlæg, der vare gjorte for den Umyndiges Regning, eller om de, som af de Indstævnte forment, maatte betragtes som afholdte for Citantens egen Regning. Dette Sidste findes nu at maatte statuere, forsaavidt angaar Udgifterne indtil Maj 1877, i hvilken Henseende til det i Dommen Anførte føjes, at Citanten ingensinde i Værgemaalstiden har aflagt Regnskab, men indskrænket sig til at oppebære Ren-terne af den Umyndiges Kapital uden at tage noget Forbehold med Hensyn til en yderligere Refusion af sine Udgifter, end ikke da han lod hende foretage den i Dommen ommeldte første Rejse til Danmark. Hvad derimod angaar de efter Regnskabet i Myndlingens sidste Leveaar afholdte Udgifter, 500 vestindiske Daler, til hendes anden Rejse til og Ophold i Danmark bemærkes, at Citanten efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger i Aaret 1877 har henvendt sig til den den Gang fungerende Overformynder med Forespørgsel, om han kunde vente sine Udgifter erstattede af hendes i Overformynderiet indestaaende Kapital, hvorpaa han maa antages at have faaet et bekræftende Svar; og herefter findes Citanten ikke at kunne være afskaaren fra at erholde Refusion af fornævnte Udgift paa 500 vestindiske Daler, mod hvis Forsvarlighed Pupilautoriteterne Intet have fundet at erindre.

I Henhold til det Anførte og idet der efter den skete Indstævning til Højesteret ikke er Spørgsmaal om at forandre Dommen, forsaavidt Citanten efter samme skal nyde Udlæg for Begravelsesomkostningerne med 30 vestindiske Daler, bliver Citanten at kjende berettiget til ialt at nyde Udlæg for 530 vestindiske Daler.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve og det de Indstævntes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør i Anna Louise Mannings Dødsbo nyde Udlæg for 530 vestindiske Daler. Processens Omkostninger for Lands og Verretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 3 vestindiske Daler og delndstævnte 1 vestindisk Daler. Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret 40 vestindiske Daler, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Efterat i Maj Maaned 1878 en paa St. Thomas hjemmehørende 16aarig Pige, Anna eller Annie Louise Manning, under et Ophold i Danmark var afgaaet ved Døden, og St. Thomæ Skifteret havde taget hendes Bo, hvis eneste eller dog eneste væsentlige Aktiv ses at være en, tidligere i Overformynderiet for St. Thomas og St. Jan indestaaende Kapital paa henved 1300 vestindiske Daler, under Behandling, indgav Konsul O. Marstrand, der havde været den Afdødes Værg, til Skifteretten et af „Gou vernement den 26de August 1878 approberet Regnskab over Midler tilhørende og Udlæg for Annie Louise Manning“, hvorefter han opgjorde sine Udlæg for Pigebarnet fra 1862, da hendes Forældre døde, og indtil hendes Død i Maj 1878 til Doil. 3,530 — derunder dog indbefattet Doll. 30 i Begravelsesomkostninger — hvorimod han kun havde opbebaaret Renterne af hendes ovennævnte Kapital til et samlet Beløb af Doll. 990 78 d., saa at der fremkom en Saldo i hans Favør af Doli. 2539 22 Cents, hvilket Beløb han nu gjorde gjældende i Boet.

Imod dette Krav blev der dels af Afdødes Mormoder, Rebecca Smith, som havde meldt sig i Boet, dels af den for de fraværende Arvinger beskikkede Tilsynsværg, Overretsprokurator Petersen, rejst Indsigelse, og der udviklede sig paa Boet en Procedure, som blev afgjort ved Skifterettens Decision den 29 Juli f. A. derhen, at Konsul Marstrands Paastand om Udlæg for Doli. 2539 22 Cents, ikke kunde tages til Følge.

Denne Decision har da Konsul Marstrand efter Stævning til Skifteforvalteren paa St. Thomas samt til Enken Smith og Tilsynsværgen indanket for Overretten, idet han principalt har gjentaget den paa Boet nedlagte Paastand om Udlæg for Doil. 2539.22 og derhos nedlagt forskjellige subsidiære Paastande, først, for det Tilfælde, at imod Forventning mulig nogle af Udlægene skulde findes at have været unødvendige, at der gives ham Udlæg af den efter den Afdøde beroende Kapital, dej i ethvert Fald formenes ikke at kunne være større end hans Krav, dernæst at der

dog tilkjendtes ham Ret til at nyde Udlæg for det sidste Aars Udgift Doli. 530, og endelig, allermost in subsidium, at der tilkjendes ham Udlæg for Begravelsesudgifter Doli. 30.

De Indstævnte, Enken Smith og Prokurator Petersen — for Skifteforvalteren er der ikke mødt — have derimod paastaet Decisionen stadfæstet samt Appellens Omkostninger, derunder Sagførersalær, sig skadesløst tillagte.

Forsaavidt Citanten har villet gjøre gjældende, at den af Gouvenementet givne Approbation paa Regnskabet skulde saaledes have afgjort Sagen, at der paa Boet slet ikke blev at sentere over Fordringen, da findes der ikke, selv om det, hvad forøvrigt synes under Sagen i det Hele forudsat, maatte have været Meningens med Approbationen at træffe en saadan Afgjørelse, i denne Anskuelse at kunne gives ham Medhold, og l'der der sig navnlig ikke, som Citanten har villet, give den Gouvenementet tilkommende Myndighed til, naar Nødvendigheden kræver det, at tillade, at en Umyndigs Kapital udbetales til dens Forbrug, cfr. Anordning af 5 Maj 1830 § 19, en saadan Anvendelse, at Gouvenementet ogsaa skulde være bemyndiget til, naar ved Værgemaalets Ophør Kapitalen endnu er i Behold, at resolvere dens Udbetaling til Dækning af forbigangne Udgifter, som, uden at have været approberede af Pupilaautoriteterne, ere anvendte paa den Umyndige, og da navnlig heller ikke, naar, som det her foreligger, Afgj øreisen vilde finde Sted i Forhold til Tredie mand. Fordringens Retsgyldighed bliver altsaa i det Hele at bedømme paa Boet, hvilket overhovedet ved den Umyndiges Død har at modtage Regnskab fra Værgen.

Spørgsmaalet drejer sig herefter om, hvorvidt de Udgifter, Citanten har gjort for den Umyndige, maa, som Citanten vil, anses for Udlæg og Forstrækninger, som han, saavidt de af den Umyndige efterladte Midler tilstrække, kan faa erstattede, eller om de, som de Indstævnte formene, maa anses for Gaver eller velgjørende Præstationer.

Forholdet mellem Citanten og hans Myndling foreligger gennem Sagen saaledes: Da samme Aar, som Anna Manning var født, i Aaret 1862, hendes Forældre døde, tog Citanten, der var hendes Gudfader og blev beskikket som hendes Værg, sig i Et og Alt af hende. Barnet blev optaget i hans Hus, hvor det voxede op og blev opdraget i hans Familie, ganske som om det hørte dertil, altsaa, da Citantens Hus er et velhavende Hus, under meget gunstige og i Forhold til dets Fødsels- og egen Slægts Vilkaar, luxuriøse Vilkaar, saa at der t. Ex., da Barnet efter et ulykkeligt Fald blev sygeligt, i 1872—73 anvendtes paa det en Rejse til Danmark, som kostede Doll. 1.200, og i 1877—78 endnu en Rejse, hvorunder det døde paa Diakonissestiftelsen ved Kjøbenhavn. Imidlertid oppebar Citanten de forholdsvis ubetydelige Renter af hendes Kapital, men forøvrigt ses der ikke i mindste

Maade at have været Tale om Overformynderiets eller Overøvrighedens Indblanding i Forholdet.

Det vilde være aldeles ubeføjet at tvivle om, at denne Barnets Opdragelse og Rejse har medført de af Citanten opgivne Udgifter, eller at disse endog, som af Citanten anført, langt have overskredet, hvad der er opgivet som Krav, og altsaa vilde opsluge en langt større Kapital end den, den Umyndige ejede. Men det er netop Omfanget af disse, i intet Forhold til Barnets egne tarvelige Vilkaar staaende Udgifter, som, i Forbindelse med det hele Forhold i Citantens Hus, hvori, som sagt, Ingen blandede sig, som aldeles bestemt vise hen paa, at Forholdet fra Citantens Side har været et Velgjør enheds- eller Kjærlighedsforhold, hvorved der ikke skulde stiftes nogen Forpligtelse for Myndlingen til Tilbagebetaling, saa at der altsaa, hvis hun havde overlevet Værgemaalets Afslutning, ikke vilde have paahvilet hende nogen retlig Forpligtelse til, om Citanten eller hans Bo havde krævet det, at tilbagebetale de paa hende offrede Udgifter eller, om Kravet indskrænkedes dertil, afgive sin Kapital. Men det ses da heller ikke, at Citanten kan gjøre noget retligt Krav i saa Henseende gjældende imod hendes Bo eller Arvinger; og findes der ingen Anledning til fra denne Betragtning af Forholdet at udsondre, efter en af Citantens subsidiære Paastande for Overretten, det sidste Aar s Udgifter, der angaa den sidste Rejse til Danmark og Opholdet der. Derimod findes Begravelsesomkostningerne ikke saa fuldstændig at falde ind under dette Synspunkt, og der vil da, efter Citantens mest subsidiære Paastand, være at tilkjende ham Udlæg paa Boet for disse med det paa Regnskabet opførte Beløb Doli. 30. Iøvrigt bliver Skiftedecisionen efter de Indstævntes Paastand at stadfæste.

Efter Omstændighederne findes Processens Omkostninger for Overretten at burde ophæves.

Mandagen den 17 Oktober.

Nr. 204.

Advokat Hindenburg

contra

Friedrich Joachim Christian Gerber (Def. Buntzen),
der tiltales for Kvaksalveri.

Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 21 Marts 1881 : Tiltalte, Barber Friedrich Joachim Christian Gerber, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage og udrede samtlige af

denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Fasting, og Defensor, Prokurator Henrichsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juni 1881: Tiltalte, Barber Friedrich Joachim Christian Gerber af Nakskov, bør bøde 200 Kr. til Nakskov Kjøbstads Fattigkasse. Med Hensyn til Udredelsen af Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her ved Retten, Prokuratorerne Engberg og Mundt, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Døm»

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Nakskov Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Barber Friederich Joachim Christian Gerber af Nakskov, der er født i 1828 og flere Gange tidligere har været straffet for Kvaksalveri — nemlig ifølge Nakskov Kjøbstads Extraretsdom af 31 Marts 1856 med en Bøde af 10 Rd. samt ifølge nærværende Rets Domme af 24 April 1863, 3 Juni 1864 og 11 Juni 1867 med Bøder henholdsvis paa 20, 30 og 50 Rd. — for atter at have gjort sig skyldig i bemeldte Forseelse.

Det er i saa Henseende af Tjenestekarl Johannes Knndsen edelig forklaret, at han er bleven behandlet af Tiltalte, til hvem han den 4 Oktober f. A. henvendte sig for at søge Raad for en Gonorrhæ, idet han, der i den Anledning har været hos Tiltalte 6 à 7 Gange i de paafølgende 3 à 4 Uger, hver Gang af denne erholdt nogle Sukkerkugler, ligesom Tiltalte en Gang medgav ham et Suspensorium til Brug og en anden Gang leverede ham en Seddel, hvorpaa han havde skrevet „Arnica Tinetur¹“, som skulde bruges til Omslag, og som Vidnet derefter købte paa Nakskov Apothek. Dette Vidne har derhos forklaret, at han 2 Gange ikke selv kom til Tiltalte, men i Stedet derfor en Hus-

mand Jørgen Jørgensen, livem Tiltalte medgav noget Medecin, formentlig Kamfer, til Omslag.

I Overensstemmelse hermed har bemeldte Jørgen Jørgensen ligeledes edelig forklaret, at han to Gange, første Gang i Slutningen af Oktober f. A. og sidste Gang i Begyndelsen af November f. A., for fornævnte Johannes Knudsen har været hos Tiltalte, der til hin medgav ham Sukkerkugler og sidste Gang — efterat have spurgt om, hvorledes Knudsen havde det og om Huden paa hans Lem, der havde været hoven, var falden — en Flaske med vandagtig Vædske, der lugtede stærkt af Kamfer, idet Tiltalte derhos angav, hvorledes Knudsen skulde bruge Vædsken til deri at dyppe Omslag, der skulde lægges paa hans Lem.

Tiltalte har benægtet Rigtigheden af de ovenangivne Vidneforklaringer, idet han paastaar hverken at have havt Knudsen under Behandling for den ommeldte eller nogen anden Sygdom eller overhovedet at have leveret Medecin til ham eller det andet Vidne, ligesom han benægter eller i ethvert Fald ikke vil kunne erindre før at have set nogen af de tvende Vidner. Endelig har Tiltalte benægtet at have skrevet den ovenomhandlede Seddel, der er bragt tilstede under Sagen, hvilken Forklaring han dog senere har berigtiget derhen, at han idetmindste ikke kan erindre at have skrevet den, og med Hensyn hertil er det under Sagen af tvende paa Nakskov Apothek værende Disciple Johannes Holst og Christian Marius Huus forklaret, at de oftere blandt Andet ogsaa til den her i Sagen omhandlede Tid have modtaget og expederet lignende Opskrifter paa Arnica Tinktur, der ifølge bemeldte Holsts Forklaring efter Udsagn af flere af dem, der have kjøbt Tinkturen, vare skrevne af Tiltalte.

Da der ved samtlige fremkomne Oplysninger findes at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Frdn. 5 Septbr. 1794 § 5 og Lov af 3 Marts 1854, men Straffen, som ved Underrettsdommen er fastsat til simpelt Fængsel i 8 Dage, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til en Bøde af 200 Kr. til Nakskov Kjøbstads Fattigkasse.

Nr. 190.

Etatsraad Buntzen

contra

Hans Peter Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold imod Politiet.

Amager Birks Extrarets Dom af 29 Januar 1881:

Tiltalte, Slagter Hans Peter Hansen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Diechmann og Plockross, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lands over- samt Hof- og Stads rettens Dom af 31 Maj 1881: Birkethingsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Simonsen for Overretten betaler Tiltalte, Slagter Hans Peter Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høj ester et betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Slagter Hans Peter Hansen, der er født i Aaret 1851 og ikke forhen tiltalt eller straffet, aktioneret for Vold imod Politiet, og ved de under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer er det ogsaa bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i denne Lovovertrædelse.

Den 28 Decbr. f. A. om Aftenen bemærkede Politibetjent Nielsen under sin Patrouillering, at Tiltalte var i Slagsmaal med en Anden udenfor et Værtshus paa Amagervej, og søgte derfor at skille dem ad fra hinanden, men Tiltalte greb da Betjenten, der var iført Uniform, i Brystet og spændte Ben for ham, saa at de Begge faldt om, og da de vare komne op igjen, foer Tiltalte atter ind paa Betjenten, som, da Tiltalte nægtede at slippe ham, med Magt maatte frigjøre sig for ham; men Tiltalte foer nu for 3die Gang ind paa Betjenten og greb ham med begge Hænder i Brystet, samt vægrede sig ved at slippe ham, skjøndt han gjentagne Gange blev opfordret dertil. Endelig slap dog Tiltalte Betjenten og blev formaaet af en Tilstedeværende til at forlade Stedet og gaa bort.

Tiltalte har forklaret, at han ved den paagjældende Lejlighed var beruset og derfor kun erindrer, at han havde fat i Betjenten og brødes med ham, og at han, efterat være faldet om, med sine

Ben omfattede Betjentens Ben, saa at ogsaa denne faldt omkuld.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100, hvorimod der ikke, som i den indankede Dom sket, findes Føje til ogsaa at anvende § 39. Den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, skjønnes passende.

Nr. 70. Forstanderskabet for As Rep.

(Nellemann efter Ordre)

contra

Forstanderskabet for Thorkelshols Rep. (Ingen),
betræffende Betaling af 276 Kroner 33 Øre.

Hunavtn Syssels Extrarets Dom af 19 Oktober 1876: Sogneraadet i Thorkelshols Sogn bør paa dette Sogns Fattiggasses Vegne til As Sogns Fattiggasse betale 138 Rd. 16 Sk. eller 276 Kr. 33 Øre med 4 pCt. Rente fra 4 Maj 1875 indtil fuld Betaling sker. Iøvrigt bør den for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sognefoged J. S. Jonsson bør som Sognefoged i Thorkelshols Sogn for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Den befalede Sagsøger, Sognefoged og Dannebrogsmænd B. G. Bløndal, tilkommer 20 Kr. i Salær, der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Islands Landsoverrets Dom af 24 Septbr. 1877: Appellanten, Thorkelshols Sogneraad, bør for indstævnte As Sogneraads Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Indstævntes befalede Sagfører for Underretten, Dannebrogsmænd B. G. Bløndal, tillægges i Salær 20 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at det under Sagen omhandlede Laan af 208 Rd. fra As Rep til Betaling af Fragt m m. for de Thorkelshols Rep i Oktober 1859 til-delte 80 Tønder Korn er blevet ydet, ikke til Reppens enkelte Beboere, men til selve Thorkelshols Rep, hvis Kasse maatte være pligtig at tilsvare det. Det er nu erkjendt af de Indstævnte, at det under Sagen omhandlede Restbeløb af Laanet,

138 Rd. 16 Sk., ikke er tilbagebetalt As Rep af bemeldte Kasse, og forsaa vidt de for Underretten have gjort gjældende, at Beløbet dog er afgjort dels ved en Afbetaling paa Gjælden af 5 Rd. 12 Sk., dels ved Modfordringer, er dette ikke bevist, hvorhos de ommeldte Modfordringer allerede af den Grund ikke viide kunne komme i Betragtning, at de ikke ere bievne gjorde gjældende ved Kontrasøgsmaal i første Instants. Vel er det nævnte Restbeløb, paa 8 Sk. nær, altsaa 138 Rd. 8 Sk., udeladt af As Reps Aktiver i dens Regnskab for 1860—61, men heri kan ikke anses at ligge nogen Erkjendelse ligeoverfor Thorkelshols Rep af, at denne Del af Gjælden var bortfalden, idet Grunden til, at Gjældsfordringen kun er opført ved A arets Udgang med det overskydende Beløb, 69 Rd. 88 Sk. efter Citanternes, ved den daværende Repstyrer C. Fr. Skrams edelige Forklaring bestyrkede Fremstilling var den, at han, da Repens Udgifter oversteg Indtægterne, havde udlagt de 138 Rd. 8 Sk. af egne Midler, men dette skete ikke paa Thorkelshols Reps Vegne eller for at fritage den for dens Gjældsforpligtelse. Efter det Anførte skylder Thorkelshols Rep endnu de nævnte 138 Rd. 16 Sk., og tla det maa blive uden Betydning, hvad enten Hovedbestanddelen heraf, de 138 Rd. 8 Sk., antages — ligesom de øvrige 8 Sk. — uden nogen Afbrydelse bestandigt at have tilhørt As Rep, eller om den betragtes som først overgaaet til C. Fr. Skram som Følge af hans Udlæg af Beløbet, og derefter af ham atter skjænket Reppen, idet i begge Tilfælde Citanterne nu ere rette Sagsøgere, ville de Indstævnte, efter Citanternes Paastand for Højesteret være at tilpligte, som ved Underretsdommen sket, at betale til Citanterne de paa-stævnte 138 Rd. 16 Sk. eller 276 Kr. 33 Øre med Renter for Forligsklagens Dato, hvorimod der efter Sagens processuelle Stilling ikke er Spørgsmaal om endvidere at tilkjennde dem Renter for Tidsrummet indtil Forligsklagens Dato.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve og de Salærer, som tilkomme de for Citanterne beskikkede Sagførere, at udrede af det Of-fentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanterne betale 276 Kroner 33 Øre med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 4 Maj 1875 indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges Dannebrogsmænd B. G. Blondal for Underretten 20 Kroner, Prokurator Melsted for Overretten 50 Kroner og Advokat Nellemann

for Højesteret 150 Kroner, hvilke Sal arier udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Efteraaret 1859 laante Regjeringen til Hunavtn Syssel 800 Tønder Kornvarer til Afværgelse af en Hungersnød, som man frygtede for at vilde indtræffe paa Grund af den daværende ringe Vareforsyning paa Handelsstederne i Sysselet, hvorhos det blev betinget, at Fragt, Assurance m. v. for Kornvarerne skulde betales, inden det Skib, som bragte dem, rejste bort igjen. Paa et Sysselmøde paa Holanæs den 11 Oktbr. s. A. bleve disse Kornvarer uddelte blandt Sysselets Sogne, ved hvilken Lejlighed der blev uddelt 80 Tønder til Thorkelshol Sogn, og Fragten m. v. for disse, 213 Rd. 22 Sk., strax betalt med 5 Rd. 22 Sk. kontant og med 2 Obligationer, tilhørende As Sogn, hvilke dette laante til Thorkelshol Sogn, hver stor 100 Rd. foruden paaløben et Aars Rente, tilsammen 208 Rd. Af Regnskaber over As Sogns Indtægter og Udgifter, der ere bievne fremlagte under Sagen, ses, at i Fardag 1860 opføres i Beholdningen: Thorkelshol Sogns Gjæld til Beløb 208 Rd., at Gjælden i Fardag 1861 ikkun opføres med 69 Rd. 88 Sk., at der som Afdrag paa Gjælden er betalt i Fardagaaret 1861—62 49 Rd. 69 Sk. og i Fardagaaret 1863—64 20 Rd. 16 Sk., samt at Gjælden derefter ikkun er opført med 8 Sk., hvilke man dog senere har ophørt med at opføre under Beholdningen i Sogneregnskaberne. Som Følge heraf ser det ud til, at As Sogn har faaet hele Gjælden, som hidrørte fra forannævnte Laan til Thorkelshol Sogn, betalt; men As Sogneraad erkjender dog ikke, at der fra Thorkelshol Sogn er afbetalt paa den mere end 69 Rd. 80 Sk., idet det forklarer, at Bonde Frederik Skram af Kornsa, som i Aarene 1858—61 var Sognefoged i As Sogn, i Fardagaaret 1860—61 har forskudt til Sognets Fornødenheder af sine egne Midler 138 Rd. 8 Sk., og ladet det hedde saaledes i Reps-Regnskabet for bemeldte Aar, at det nævnte Beløb var afholdt af Thorkelshol Sogns Gjæld, samt at nævnte Skram saaledes er bleven Ejer af 138 Rd. 8 Sk. af Thorkelshol Sogns oftnævnte Gjæld med samme Ret som den tidligere tilhørte As Sogn; at det derefter trak ud for Skram at kræve Gjælden betalt af Thorkelshol Sogn, naar undtages, at han i Aaret 1868 omtalte den til den der daværende Sognefoged, som skal have givet gode Ord om at afbetale noget paa den, uden at det dog blev til noget. Efterat Skram derpaa havde begyndt at miste Haabet om at faa den Fordring betalt, som han forment at have paa Thorkelshol Sogn, forærede han den i Aaret 1871 til As Sogn, og i Sommeren 1875 anlagde As Sogneraad, efterat have erholdt Bevilning til fri Proces, Sag imod Thorkelshol Sogneraad til Betaling

af den Fordring, som det forment at have paa sidstnævnte Sogns Kæmnerkasse i Anledning af Laanet i 1859, hvilken Fordring den Gang med Rente og Rentensrente skulde være voxet op til Kr. 532,35. Den 19 Februar 1876 blev for Hunavattn Syssels Extraret afsagt Dom i Sagen med det Udfald, at Thorkelshol Sogneraad paa bemeldte Sogns Kæmnerkasses Vegne skulde betale til As Sogns Fattigkasse 138 Rd. 16 Sk. eller Kr. 276,33 med 4 pCt. Rente fra Forligsklagens Datum 4 Maj 1875, men iøvrigt være fri for alle Paakrav i Sagen, Processens Omkostninger ophæves, og As Sogns befalede Sagfører, Dannebrogsmænd B. G. Bløndals Salær, 20 Kr., udredes af det Offentlige. Denne Dom har Thorkelshol Sogneraad indanket for Overretten ved Stævning af 18 April d. A. og paastaet at blive frifunden for As Sogns Tiltale i denne Sag, samt at bemeldte Sogns Kæmnerkasse tilpligtes til at betale Thorkelshol Sogn Processens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb, hvorimod Indstævnte har paastaet, at Underrettens Dom bliver stadfæstet med det Tillæg, at der tildømmes ham Processens Omkostninger fra Appellanten for begge Retter, som om Sagen ikke havde været beneficeret.

Forsaavidt Appellanten særlig har bygget sin Paastand om Frifindelse i denne Sag derpaa, at det Laan, som As Sogn ydede Thorkelshol Sogn i Aaret 1859 for dermed at betale Fragt m. v. for de til sidstnævnte Sogn uddelte Kornvarer, er ligesom selve Kornvarerne ikke blevet ydet Kæmnerkassen eller Sognet som Kommune, men Sognets enkelte Beboere, mellem hvem Kornvarerne fordeltes, kan Overretten ikke bifalde den Anskuelse, men maa være enig med Underrettsdommeren i, at eftersom her er Tale om et Laan af en offentlig Kasse, der er bevilget, ikke enkelte Personer, men et helt Syssel som en Kommune i den Hensigt, at det igjen uddeles imellem de Sogne i Sysselet, som trængte dertil, saa maa hvert enkelt Sogn, der er bleven delagtigt i Laanet, som en Helhed eller som en Kommune være ansvarligt for, at Laanet tilbagebetales til bestemt Tid og saaledes, at Laangiveren ingenlunde har med de enkelte Sognebeboere, som nød godt af Laanet, men med Sognet som Kommune med Hensyn til Laanets Tilbagebetaling at bestille: men hvad der her er udtalt med Hensyn til Betalingen for selve Kornvarerne, findes ligesaa fuldt at passe paa Tilbagebetalingen af det Laan, som er blevet ydet til dermed at betale Fragten for disse. Saaledes som nærværende Sag foreligger, er den imidlertid ikke umiddelbart opstaaet i Anledning af det Laan, som As Sogn i Efteraaret 1859 ydede til Thorkelshol Sogn, idet det, som foran anført, fremgaar af As Sogns Kæmnerregnskaber, at As Sogn for længe siden har faaet Fyldest for bemeldte Laan, hvorimod den er anlagt til Betaling af en Fordring, som en privat Mand, Bonde Frederik Skram af Kornsa, formener at have paa Thorkelshol Sogn og

som han har foræret til As Sogn, fordi han selv ikke nærede Haab om at faa den betalt. Denne Fordring skal igjen være opstaaet derved, at den nævnte Bonde, som Sognefoged i As Sogn, af sine egne Midler har udlagt Penge for dermed at betale til sit Sogn en Del af Thorkelshol Sogns G-jæld til dette, og saaledes forstrakt Thorkelshol Sogn med et Beløb, som han igjen har Fordring paa at faa betalt fra nysnævnte Sogn. Der er ikke fremkommen nogen Oplysning om, at Thorkelshol Sogns Kommunalbestyrelse har anmodet Frederik Skram om eller givet ham nogen Anledning til paa bemeldte Sogns Vegne at afbetale noget paa dets Gjæld til As Sogn, og ligesaalidt paa den anden Side ~~nogen As Sogns for~~ Kommunalbestyrelse har transporteret til ham denne Del af sin Fordring paa Thorkelshol Sogn, hvilket heller ikke godt kunde finde Sted, eftersom Skram den Gang selv var Sognefoged i As Sogn, og derfor ikke kunde gjøre en saadan Transaktion paa Sognets Vegne med sig selv. Skrams Fordring skulde saaledes baseres paa, at han som uanmodet Forretningsfører (negotiorum gestor) har forskudt en Sum til Thorkelshol Sogns Tarv, hvilken han skulde have Ret til at fordre refunderet; men ifølge de under Sagen fremkomne Oplysninger, særlig naar der tages Hensyn til Skrams Stilling som Sognefoged i As Sogn, kan Overretten ikke skjønne, at Betingelserne for, at han som uanmodet Forretningsfører kunde forpligte Thorkelshol Sogn paa denne Maade, have været tilstøde. Det ses ikke engang, at han som Sognefoged i As Sogn har afkrævet Thorkelshol Sogn denne Del af Gjælden, inden han forskød den, og det er saa langt fra, at sidstnævnte Sogn har erkjendt nogen Forpligtelse fra sin Side ligeoverfor Skram i Anledning af denne hans Pengebetaling, at Sognet tvertimod gjør gjældende, at det paa den Tid havde tilgode dels hos Skram, dels hos As Sogn et betydeligt større Beløb, end det som Skram vil have lagt ud for Sognet, uden at dette Beløb senere er betalt.

Da Overretten saaledes ikke kan finde, at der imod Appellantens Benægtelse er tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Frederik Skram har havt lovlige Adkomst til at erholde refunderet fra Thorkelshol Sogn det Beløb af Kr. 276,33, som han paastaar at have lagt ud for bemeldte Sogn, og som han senere har overdraget til As Sogn, vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Nr. 171.

Advokat Nellemann

contra

Niels Petersen (Def. Buntzen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 23 Febr. 1881: Tiltalte, forhenværende Forkarl Niels Pedersen af Harrested, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bør han derhos betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 April 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Maag og Hvalsøe for O ver jætten betaler Tiltalte Niels Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag, er Tiltalte Niels Pedersen, der er født den 3 April 1843 og ikke forhen tiltalt eller straffet, aktioneret for falsk Forklaring for Retten og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. Den 2 Februar d. A. mødte Tiltalte, der den Gang tjente som Forkarl paa Falkenstein, som Vidne under en af en Tjenestekarl mod Forvalteren sammesteds ved bemeldte Birks Politiret anlagt Tyendesag. Efterat Formaningstalen var oplæst for Tiltalte, forklarede han, at han ikke kunde skjønne, at Klageren var beruset, da denne en Morgen i Høsten ifjor, efterat have været fraværende om Natten, kom hjem paa Gaarden, da Staldtjenesten var begyndt. Tiltalte forklarede endvidere, at han heller ikke kunde skjønne, at Klageren var beruset, da denne, der havde været

borte fra Gaarden den foregaaende Nat, indfandt sig i Tjenesten den 24 Januar d. A. om Morgenen, efterat Staldtjenesten var tilendebragt. Endelig forklarede Tiltalte blandt Andet, at han ikke kunde erindre, at Indklagede ved sidstnævnte Løjlighed yttrede til Vidnet, at dette vidste, at det nu var 2den Gang Klageren kom saadan, nemlig beruset, og at Vidnet hertil svarede, at dette kunde han ikke nægte. Efterat Tiltalte imidlertid var bleven anholdt som mistænkt for falsk Forklaring for Retten, har han i et samme Dag optaget kriminel Forhør tilstaaet, at fornævnte Vidneforklaring er urigtig og afgiven mod bedre Vidende, samt at Grunden til den urigtige Forklaring er den, at han ikke vilde skade Klageren. Tiltalte har i saa Henseende erkjendt, at han maatte antage Klageren for drukken, da han bemeldte Morgenen i eller efter Høsten ifjor, efterat have været borte om Natten, indfandt sig igjen paa Gaarden, og at han, da Klageren den 24 Januar d. A. indfandt sig i Tjenesten, ikke kunde skjønne Andet, end at han var beruset, ligesom Tiltalte har erkjendt, at han gav et bekræftende Svar, da Indklagede ved sidstnævnte Løjlighed yttrede til Tiltalte, at denne vidste, at det nu var 2den Gang, at Klageren havde været beruset i sin Tjeneste.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146 ; og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, vil Underretsdømmen være at stadfæste.

Nr. 242.

Advokat Halkier
contra

Oscar Rudolf Alfred Nielsen (Det. Nellemann),
der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 August 1881 : Arrestanten Oscar Rudolf Alfred Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt udrede denne Aktions Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Sørensen og Christensen, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Arrestanten Oscar Rudolf Alfred Nielsen bør ved Magt at

stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Oscar Rudolf Alfred Nielsen, der er født den 3 Juli 1859 og tidligere straffet for Tyveri, en Gang under kriminel Lavalder, og derefter 3 Gange, senest ved denne Rets Dom af 17 Juni 1879 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led jfr. § 229 Nr. 4, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og desuden 2 Gange i forrige Aar for Løsgænger, sidste Gang ved denne Rets Dom af 21 December efter § 1 i Lov 3 Marts 1860 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 42 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Hæleri.

Denne mod Arrestanten rejste Anklage sigter til 3 Tyverier, hvoraf efter Udvisende af de desangaaende fremkomne Oplysninger, det ene blev begaaet sidstafvigte 13 April om Aftenen mellem Kl. 8 og 10 i Formand Carl Fredleif Theodor Petersens Lejlighed paa 4de Sal i Ejendommen Nr. 28 paa Østergade og de 2 andre i Tidsrummet mellem den 13 April d. A. Kl. 8 Aften og næste Dags Morgen i Ejendommen Nr. 4 i Ny Adelgade paa 3die og 4de Sal, der benyttes til Værksteder af Pianofortefabrikant Edvard Valdemar Freitag. Ved det førstnævnte af disse Tyverier blev fra et Værelse, hvortil Adgangen havde staaet aaben, bortstjaalet en Del Klædningsstykker og et Lommetørklæde, og ved Tyverierne i Ejendommen Nr. 4 i Ny Adelgade paa 3die Sal, hvortil Tyven eller Tyvene formentligen havde skaffet sig Adgang ved at aabne den dertil hørende afiaasede Dør med en falsk Nøgle, en Frakke og et Stykke Sæbe, og paa 4de Sal, hvortil Tyven eller Tyvene havde banet sig Vej ved at sprænge den Dør, hvorigjennem der var Indgang til samme, en Læderrem, en Tollekniv og et Stemmejern.

For at have udført disse Tyverier blev Mistanken rettet mod Arrestanten; men under den kriminelle Undersøgelse, som paa Grund deraf er bleven foretaget, har han vedblivende benægtet at være den Skyldige, ligesom ogsaa i det Hele taget at have gjort sig skyldig i nogensomhelst Ulovlighed.

Imidlertid fandtes Arrestanten, som den 13 April d. A. Kl. mellem 10 og 11 om Aftenen blev anholdt af Politiet, efter dertil given Anledning af en i Vognmagergade boende Pantelaaner, der havde faaet Tvivl om at Arrestanten havde lovlig Adkomst til en Frakke, som denne vilde pantsætte hos ham, den Gang, efter hvad han ogsaa selv har erkjendt, i Besiddelse, foruden af

den nysnævnte Frakke, blandt Andet af et Lommetørklæde, et Stykke Sæbe og et Stemmejern.

Af disse Gjenstande er Sæbestykket af Pianofortearbejder Rudolf Villiam Freitag erklæret for at være fuldstændig ligt det, ham tilhørende Stykke Sæbe, der blev stjaalet ved det omhandlede Tyveri paa 3die Sal i Ejendommen Nr. 4 i Ny Adelgade, men der er ikke med Hensyn til samme fremskaffet noget Bevis, hvorpaa en Domfældelse kunde begrundes.

Derimod er Lommetørklædet af Værdi 50 Øre og Frakken, der er vurderet til 20 Kr., bestemt gjenkjendte, Lommetørklædet af den ovenomtalte Formand Petersen og Frakken af dennes Søn Hans Christian Fredleif Petersen som deres dem ved det fornævnte Tyveri i Ejendommen Nr. 28 paa Østergade fravendte Ejendom og Stemmejernet, der er ansat til en Værdi af 75 Øre, af den ovenommeldte Pianofortefabrikant Freitag erklæret atvære aldeles ligt det Redskab af samme Slags, der blev stjaalet ved det fornævnte i Ejendommen Nr. 4 i Ny Adelgade paa 4de Sal udøvede Tyveri, hvilket Redskab var hans Ejendom, og de have derfor alle 3, Enhver af dem med Hensyn til den ham vedkommende Ting, aflagt Tilhjemlingsed og ført Bevis for deres tidligere Besiddelse.

Og da nu intet Hensyn kan tages til den af Arrestanten opgivne Hjemmel til hans retmæssige Besiddelse af disse 3 Ting, hvorefter han skulde have faaet dem af en Person af Navn Carl Nielsen, om hvem han først forklarede, at det var hans Broder, men senere at det var en Bekjendt af ham, men ikke har kunnet give nogen Oplysning, hvorved en Tilstedebringelse af ham kunde blive mulig, saa foreligger der forsaavidt et i Medfør af D. L. 6—17 —10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, gyldigt Bevis, hvis Følge Arrestanten maa blive at dømme for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, men da Omstændighederne ikke vise, at han selv har stjaalet Tingene, dog kun som Hæler.

I Overensstemmelse med det Foranførte vil Arrestanten nu i Henhold til Straffelovens § 241, 1ste Led blive at anse efter sammes § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri og findes Straffen at kunne bestemms til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Tirsdagen den 18 Oktober.

Nr. 151.

Advokat Halkier

contra

Ernst Ferdinand Hartz (Def. Nellemann),

der tiltales for Kvaksalveri og ulovlig Medikamenthandel.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 28 Oktbr. 1880: Tiltalte, Proprietær Ernst Ferdinand Hartz af Roeslund, bør til Hjørrings Amtsfattigkasse bøde 200 Kr., men forøvrigt for Aktors Tiltale i nærværende Sag fri at være. Saa bør Tiltalte udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Løgstrup, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 8 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1881: Tiltalte, Ernst Ferdinand Hartz, bør til Hjørring Amts Fattigkasse bøde 260 Kr. Saa udreder, han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de af Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgivne yderligere Forklaringer ingen Indflydelse kunne faa paa Sagens Udfald

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Proprietær Ernst Ferdinand Hartz for Kvaksalveri og ulovlig Medikamenthandel.

Forsaavidt Tiltalte sigtes for, som det maa antages i Marts Maaned f. A., at have givet Tjenestepigen Christine Pedersen Raad angaaende Behandlingen af hendes den Gang 10 Aar gi. Datter, der led af en Øjensygdom samt for at have solgt Christine Pedersen den homøopathiske Medicin, som han foreskrev Barnet, da kan det ikke mod hans Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i dette Forhold, men iøvrigt har han selv vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han, — der i en lang Aarrække har været i Besiddelse af homøopathiske Medikamenter til Brng ved forefaldne Sygdomstilfælde i hans Familie, hvilke Medikamenter han efter

sin Forklaring tildels har forskrevet fra en Læge i Tyskland, medens han dog ogsaa har kjøbt en Del paa Apothekerne i Aalborg — har, naar Andre henvendte sig til ham i Sygdomstilfælde, af sin ovennævnte Beholdning udleveret de Paagjældende saadanne homøopathiske Lægemedler eller givet dem — som han har udtrykt sig — saadanne Husraad, som han i de enkelte Tilfælde har anset for virksomme, idet han, der ikke vil have tilset de Syge under Sygdommens senere Forløb, iøvrigt efter sin Forklaring i de fleste Tilfælde ikke vil have taget Betaling og i ethvert Tilfælde ikke mere end han selv havde givet for den Medicin, som han udleverede.

For sit omhandlede Forhold, vil Tiltalte, der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1833, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, være at anse dels efter Frdn. 4 December 1672 § 30, jfr. Pl. 1 December 1779, dels efter Loven af 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bode til Hjørring Amts Fattigkasse af 260 Kr.

Nr. 258.

Advokat Halkier
contra

Johan Peter Nielsen (Det. Levinsen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Hobro Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Juli 1881 : Arrestanten Johan Peter Nielsen bor hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og vil han derhos have at udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen, og Defensor. Sagfører Schibby, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 August 1881: Arrestanten Johan Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salær samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Donis Præmisses hedder det: Arrestanten Johan Peter Nielsen, der er født i Aaret 1850, og tidligere flere Gange straffet, bl. A. to Gange for Tyveri, nemlig ifølge Københavns Kriminal- og Politiretsdom af 28 November 1874 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 23 September 1879 efter Straffelovens § 230 med samme Straf i 5 Gange 5 Dage, samt ligeledes tvende Gange for Betleri, senest ifølge Sorø Birks Politiretsdom af 25 Februar f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 8g Straffelovens § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, da han i Begyndelsen af Maj Maaned d. A. i Forening med en Medlogerende fraflyttede sit daværende Logis hos en Snedkermester i Hobro, har tilvendt sig en Frakke og en Hat, der vare ophængte i det af ham beboede Værelse, og som han vidste tilhørte Cigarmagersvend Aakjær, af hvem Snedkermesteren havde modtaget dem i Forvaring, samt derefter bortfjernet sig med disse Gjenstande, idet han for den ommeldte Medlogerende, der saa ham tage Gjenstandene, efter dennes Udsagn — hvilket Arrestanten dog forsaavidt har modsagt — foregav at have faaet dem forærende af Aakjær, og uden at Snedkermesteren, der saa Arrestanten gaa bort med Tøjet, fattede nogen Mistanke, fordi Arrestanten var i Følge ined den Medlogerende, der vidste, hvem Gjenstandene tilhørte. Arrestanten afhændede derefter de ommeldte Gjenstande, der imidlertid ere bragte tilstede under Sagen, og efterat være i deres nuværende Tilstand vurderede, Frakken til 75 Øre og Hatten til 25 Øre, maa antages at være tilbageleverede Aakjær.

Arrestanten har endvidere tilstaaet, at han, der ved sin Bortrejse fra Hobro den 11 Maj d. A. var bleven skyldig til Tobaksfabrikant Black, hos hvem han havde Arbejde, 4 Kr., som han havde modtaget i Forskud paa Arbejdsfortjeneste, og til Skræder Rommerdahl 24 Kr., eller, efter Rommerdahls Forklaring 25 Kr., hvilket Beløb udgjorde Købesummen for et Sæt Klæder, Arre-

stanten den 9 Maj havde kjøbt paa Afbetaling, saaledes at der skulde indeholdes ugentlig 4 Kr. af hans Fortjeneste indtil Summen var betalt, hvad Fabrikant Black, der var underrettet om Handelen, havde lovet at gjøre — har forladt Hobro med den Hensigt derved at unddrage sig for at betale de nævnte Beløb. Det ommeldte Sæt Klæder er bragt tilstede under Sagen, og efter at være vurderet til 20 Kr., tilbageleveret Rommerdahl, der ligesom ogsaa Black og Aakjær har frafaldet Krav paa Erstatning.

Det er endelig ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt i saa Henseende Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Betleri, idet han navnlig den 24 Maj d. A. har betlet paa forskjellige Steder i Varde.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at anse for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 1ste Led samt efter § 257 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdagen den 19 Oktober.

Nr. 178. Højesteretssagfører Hansen
contra

Henrik Jørgen Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Voldtægt eller i alt Fald for utærligt Forhold, samt for Forsøg paa at forlede Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 23 December 1880: Tiltalte, Gaardejer Henrik Jørgen Hansen af Kirke-Hvalsø, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Dog bør han betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hude, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 April 1881 ; Gaardmand Henrik Jørgen Hansen af Kirke-Hvalsø bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Sagens Omkostninger overensstemmende med Underretsdommen, der forsaavidt bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Lassen, betaler Tiltalte 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, dels efter hans egen Begjæring, dels paa Justitiens Vegne, fra Lejre Herreds Extraret hertil indankede Sag, er Gaardmand Henrik Jørgen Hansen af Kirke-Hvalsø, der er født den 17 December 1841 og ikke funden forhen straffet, tiltalt for Voldtægt eller i alt Fald for uterligt Forhold samt for Forsøg paa at forlede Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten.

I Voldtægt eller i alt Fald uterligt Forhold er Tiltalte under Sagen sigtet for at have gjort sig skyldig Søndag den 6 Juni f. A. overfor den da hos Gaardmand Ludvig Petersen i Kirke-Hvalsø tjenende Pige Karen Marie Frederiksen, der er født den 1 August 1862 og saaledes vel ikke da var fyldt 18 Aar, men maa antages at have været kraftig og vel udviklet, og som paa den Tid, efter hvad der foreligger, havde sin kvindelige Kjønsære ubeskaaren og var aldeles uberygtet. Tiltalte havde ifølge det under Sagen oplyste den nævnte Søndag, paa hvilken Gaardmand Ludvig Petersen og dennes Hustru vare tagne bort, sammen med en Boelsm ind Peter Hansen mellem Kl. 4 og 5 Eftermiddag, indfundet sig i Petersens, ikke langt fra hans egen liggende Gaard, hvor de derpaa tilbragte det følgende Par Timer i Selskab med Gaardmand Petersens henved 17-aarige Søn Jørgen Petersen og henved 19-aarige Tjenestekarl Jørgen Christiansen, idet de i Forening nøde nogle Snapse og baiersk 01. Da Sønnen og Tjenestekarlen derpaa Kl. ca. 7 vare gaede ud i Marken for at vande Hestene, gik Tiltalte, medens Boelsmand Hansen blev siddende i den Stue, hvori de hidtil havde opholdt dem, ud i det ved Siden af samme liggende Kjøkken, hvor han traf ovennævnte Karen Marie Frederiksen, der fornylig var kommen hjem fra at malke, alene. Om hvad der derefter passerede har hun dernæst i det Væsentlige afgivet følgende endelige Forklaring, idet hun under Forhørene efterhaanden i enkelte Retninger noget forandrede sit oprindelige Udsagn til en af Politiasistenten, til hvem Tiltaltes Forhold var blevet anmeldt, den 9 Juni optagen Rapport.

Da Tiltalte kom ud i Kjøkkenet, gik han hen til hende, tog hende om Halsen og kyssede hende samt spurgte hende, „om de

skulde“ og bød hende 1 Kr. „om han blot maatte 1 Gang“, og, skjøndt hun — der maa antages at have opfattet disse Ytringer som en Anmodning om at pleje legemlig Omgang med hende — svarede, at han ikke maatte og at han skulde lade hende være, greb han hende dog med sin ene Haand op under hendes Klæder paa hendes Kjonsdele, medens han med den anden Haand holdt hende for Munden og førte hende derpaa, idet han vedblivende holdt hende for Munden, med Magt ud i det ved Siden af Kjøkkenet værende Bryggers. Da de vare komne derud, slap Tiltalte hende et Øjeblik og satte hun sig da ned paa en Bænk i Bryggerset, medens Tiltalte stod op, men, da Gaardens henved 14-aarige Vogterdreng i det Samme fra Gaardspladsen kom ind i Bryggerset for at hente et Aag, sagde Tiltalte til ham, at han skulde skrubbe ud, og drejede, da han derpaa strax gik igjen, Nøglen, der sad indvendig i Laasen paa Døren ud til Gaarden, om, greb hende, der paany sagde, at han skulde lade hende være, med den ene Arm om Livet, holdt den anden Haand for hendes Mund og trak hende, uagtet hun strittede imod, saameget hun formaaede, ind i hendes ved Siden af Bryggerset værende Kammer, skød en indvendig Slaa for Kammerdøren og kastede hende derpaa baglæns om paa tvers over den lige ved Døren staaende dobbelte Seng, saaledes at hun kom til at ligge med Benene udenfor Sengen, med Sædet paa Sengekanten, med Ryggen ned i Dynen og Hovedet lavere, og idet han vedblivende holdt hende for Munden og det saa stærkt, at hun næppe kunde faa Vejret, samt lagde sig ovenpaa hende, fuldbyrdede han derpaa imod hendes Villie Samleje med hende — som dog ikke derved blev besvangret — uden at hun vidste, hvorledes det nærmere dermed var tilgaaet, idet hun vel vægrede sig saa godt hun kunde, men paa Grund af sin Stilling var magtesløs overfor ham og tillige saa forvirret og angst, at hun ikke vidste af sig selv at sige.

Tiltalte, der ved den omhandlede Lejlighed vel maa antages efter det iøvrigt Oplyste at have været noget beruset, men derimod ikke, som af ham paastaaet, i nogen meget høj Grad, og som til den den 9 Juni optagne Politirapport nægtede overhovedet den 6 Juni at have havt legemlig Omgang med Karen Marie Frederiksen, har vel under Forhorene erkjendt Rigtigheden heraf og ligeledes senere, at han i Kjøkkenet i det Hele havde behandlet hende paa den af hende omforklarede Maade, skjøndt hun baade der og i Bryggerset sagde, at han ikke maatte og skulde lade hende være, men han, der dog ikke har villet kunne erindre at have budt hende 1 Kr., har vedholdende bestemt benægtet, at han i Kjøkkenet holdt hende for Munden eller med Magt derfra førte hende ud i Bryggerset, idet han kun havde Armen om hendes Liv, medens hun frivillig fulgte derud med ham, og han har ligeledes vedholdende benægtet, at han, efterat han til Vogter-

drengen havde yttret — hvad han har erkjendt — at han skulde skrubbe ud af Bryggerset, har der eller i hendes Kammer holdt hende for Munden eller med Magt trukket hende ind i Kammeret, idet han meget mere har forklaret, at hun selv smuttede derind fra Bryggerset og satte sig paa Sengekanten og at han, idet han fulgte hende derind, derpaa enten gav hende et Skub, hvorved hun faldt om paa Sengen, eller tog hende i sine Arme, hvorpaa hun lod sig selv falde og saa lagde sig ovenpaa hende i den af hende omtalte Stilling og han har i Forbindelse dermed fastholdt, at hendes Ytringer om at lade hende være, fremsattes i en saadan Tone, at han ikke ansaa dem for alvorlig mente, tilmed da hun samtidig lo og smidskede, og ikke gjorde noget for at unddrage sig hans Selskab, hvad hnn havde kunnet, og at han derfor gik ud fra, at Samlejet skete med hendes Samtykke og Villie, medens det ikke havde været hans Hensigt at tiltvinge sig det, saa lidt som han vilde have været i Stand dertil.

Den af Karen Marie Frederiksen afgivne Forklaring om det Passerede bestyrkes nu vel — foruden af den Omstændighed, at hun ikke tidligere havde staaet i nærmere Forbindelse med Tiltalte, og at hun, som anført, var aldeles uberygtet — derved, at hun, der efter Samlejet forblev i Kammeret, medens Tiltalte gik ind i Stuen igjen og strax efter bort med ovennævnte Boelsmand Hansen, stod og græd, da Tjenestekarlen Jørgen Christiansen, som forinden var kommen hjem igjen fra Marken, kort efter kom ud til hende, og efter hans Forklaring paa hans Spørgsmaal om Grunden dertil yttrede, at det var gaaet hende saa ulykkelig, idet Tiltalte havde taget hende med Vold, og at hun, da Gaardmand Ludvig Petersen senere samme Aften, efterat være kommen hjem og have erfaret, at hun gik og græd, i Tjenestekarlens Paa-hør spurgte hende om, hvad der fejlede hende, ligeledes svarede, at Tiltalte havde været der og taget hende med Vold.

Men ligesom ovennævnte Boelsmand Hansen, der forblev rolig i Stuen i den ca. $\frac{1}{3}$ Time, der forløb, inden Tiltalte kom tilbage fra Pigen, har forklaret, at han vel, efterat Tiltalte var gaaet ud i Kjøkkenet, hørte Pigen sige: „Du maa ikke“, „Du skal lade være“ og bemærkede, at Døren ind til Stuen, som Tiltalte havde ladet staa aaben efter sig, derpaa blev lukket til, men at han ikke lagde Mærke til, at der blev øvet Tvang mod Pigen eller var noget Galt paa Færde, uagtet han formentlig havde maattet kunne liøre, hvis Pigen havde gjort Modstand i Kjøkkenet, og ligesom Vogterdrengen har forklaret, at Døren ud til Gaardspladsen fra Bryggerset stod aaben, medens han, som anført, var inde og tog et Aag, hvad der efter hans Formening tog henved et Par Minutter, og ved hvilken Lejlighed han saa Tiltalte i Færd med at tænde sin Pibe, og at han vel, efterat være gaaet ud igjen, hørte Pigen sige, at Tiltalte skulde lade hende være, men at hun yttrede dette i sin sædvanlige Tone, — saaledes har Pigen

selv erkjendt, at hun ikke skreg eller paa anden Maade søgte at tilkalde Hjælp hverken under Tiltaltes Adfærd mod hende i Kjøkkenet eller senere, og, selv om det overensstemmende med hendes Forklaring antages, at hun ikke kunde gjøre sig fri for Tiltalte og slippe bort fra ham hverken i Kjøkkenet eller i Kammeret, har hun som Grund til, at hun ikke løb bort fra ham i Bryggerset, medens Vogterdrengen var derinde og Døren stod aaben, kun anført, at hun ikke troede, at Tiltalte, tilmed da han var gift, var saa slet en Mand, at han vilde øve Voldtægt imod hende, hvorhos det, da hun, efter hvad der foreligger, havde Hænderne fri under sin Samværen med Tiltalte saavel i Kjøkkenet som i Kammeret, medens han begge Steder havde sin Pibe hos sig, i alt Fald maa anses som tvivlsomt, om hun ikke, selv om hun ej da kunde slippe fra ham, dog kunde, naar det var hendes bestemte Villie at afværge hans Adfærd mod hende, have ydet en langt kraftigere Modstand mod samme, end hun gjorde.

Under disse Omstændigheder, og da derhos Gaardmand Petersens ovennævnte Søn Jørgen og Tjenestekarl Jørgen Christiansen have forklaret, at de, efterat være hjemkomne fra Marken, hørte, at Tiltalte var ude hos Pigén, og derfor gik hen til Pigekammervinduet, der vendte ud mod Haven, for gjennem det, idet de klyngede sig op ved Vindueskarmen, at se, hvad der foregik, vel saa, at Tiltalte laa tvers over Sengen med Benene udenfor samme, og Jørgen Christiansen tillige, at Pigen laa under ham og at Tiltalte havde Samleje med hende, men ikke hørte nogen Lyd fra nogen af dem eller saa navnlig Pigen bevæge sig, samt da Pigen derhos har erkjendt, at hun efter Samlejet børstede Tiltalte af paa Byggen — hvad hun dog kun vil have gjort efter Opfordring af ham, der antog at have faaet Kalk paa sig, fordi hun var bange for ham — findes det ikke mod Tiltaltes Benægtelse at kunne anses godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det af ham mod hende vedgåede Forhold mod hendes Villie.

(Fortsættes.)

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 30.

Onsdagen den 19 Oktobe'r.

Nr. 178.

Høiesteretssagf. Hansen
contra

Henrik Jørgen Hansen (Def. Hindenburg).

Hvad dernæst Sigtelsen mod Tiltalte for Forsøg paa at forlede Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten angaar, da er det af ovennævnte Tjenestekarl Jørgen Christiansens Moder Hanne Marie Dinesen, Christian Hansens Enke, edelig forklaret, at Tiltalte, som det maa antages, den 10 Juni f. A. — altsaa Dagen efterat den ovenfor omtalte Politirapport var bleven optagen, til hvilken han havde benægtet at have havt Samleje med Karen Marie Frederiksen, hvad det var blevet ham foreholdt, at Jørgen Christiansen havde forklaret at have set — sendte Bud efter hende ved sin 7-Aars Søn og, da hun indfandt sig hos ham søgte ved Løfter om Vederlag derfor at faa hende til at bevæge Jørgen Christiansen til at tage sine Ord tilbage — hvorved maatte antages sigtet til hans Forklaring til den nævnte Politirapport — hvad hun, der tillige fik 1 Kr. af Tiltalte for Ulejligheden med at være kommen til ham, dog undslog sig for, og stemmer denne hendes Forklaring med Jørgen Christiansens Udsagn om, hvad hun desangaaende havde fortalt til ham. Men — aldeles bortset fra, at Tiltalte selv foranledigede Undersøgelsen om dette Punkt ved at omtale, at Jørgen Christiansen skulde have udladt sig til Andre med, at han kunde tjene Noget ved at gjøre falsk Ed — har Tiltalte erklæret, at han vel ikke betvivler, at han har havt Bud efter bemeldte Hansens Enke, da hans egen 7-Aars Søn har bekræftet det, men at, ligesom han ikke erindrer dette, saaledes erindrer han ikke heller at have talt til hende om at formaa sin Søn til at afgive falsk Forklaring, hvad han, dersom han har gjort det, kun kan have gjort som en Følge af den Tungsindighedstilstand, hvori han den Gang vil

have befundet sig paa Grund af den mod ham med Urette rejste Beskyldning for Voldtægt — og da der ikke iøvrigt er tilvejebragt Oplysninger i saa Henseende, kan der ikke siges at være tilvejebragt Bevis imod Tiltalte — der, som anført, i det første Forhør strax erkjendte at have havt Samleje med Karen Marie Frederiksen — for at have villet forlede Jørgen Christiansen til at afgive urigtig Forklaring og det særlig tor Retten.

Tiltalte, der ved den indankede Underrettsdom af 23 Decbr. f. A. er anset efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men iøvrigt frifunden, vil saaledes i det Hele blive at frifinde for Aktors Tiltale, dog at han ifølge sit hele Forhold, der har givet grundet Anledning til Sagens Anlæg findes at burde tilsvare Sagens Omkostninger.

Nr. 217.

Advokat Hindenburg

contra

Bertha Marie Hansine Hansen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Helsingørs Extrarets Dom af 4 Maj 1881: Tiltalte, Bertha Marie Hansine Hansen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Holsøe, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Simonsen og Kalko, betaler Tiltalte, Bertha Marie Hansine Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 10 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 10 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte til Advokaterne Hindenburg og Henrichsen
20 Kr. til hver.

Under næroørende, fra Helsingørs Kjøbstads Extraret hertil iudankede Sag er Tiltalte, Bertha Marie Hansine Hansen, aktioneret for Tyveri og Bedrageri, og er det ved hendes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende, Tilstaaelse godtgjort, at hun, som 1 afvigte Vinter gik tilhaande hos Skibskaptajn Richs Hustru i Helsingør, har i Januar og Februar Maaneder frastjaalet denne 2 til 5 Kr. vurderede Sølvskeer, der henlaa i Kjøkkenet, og derefter solgt dem, samt at hun endvidere en. Dag i Marts Maaned d. A. har, i den Hensigt at forskaffe sig et Par Sko, indfunden sig hos Skomager J. Rasmussen i Helsingør og ved at hilse fra Fru Styrup, hvorved hun sigtede til Kjøbmand C. Styrops Hustru sammesteds, har faaet udleveret et Par ny Sko, af Værdi 6 Kr., idet hun anmodede Skomageren om at sende Regning paa dem til bemeldte Fru Styrup, hvorefter Tiltalte, der havde handlet uden Fru Styrops Vidende og Villie, har selv brugt Skoene, indtil de efter. Paabegyndelsen af Undersøgelsen i denneSag ere bievne tilbageleverede til deres Ejermannd.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er hun, som er født den 23 Deeember 1863 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved Underrettens den ide f. M. afsagte Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228 og 251, jfr. § 37, og da den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage findes passende, ligesom Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at. stadfæste.

Torsdagen den 20 Oktober.

Nr. 215.

Advokat Henrichsen

contra

Carl Christian Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold paa Person.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 4 April 1881: Tiltalte, Carl Christian Jensen af St. Jørgensbjerg, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger, derunder Salærerne til Aktor, Proku-

rator Hude, og Defensor, Prokurator Jacobsen, med 12 Kr. til hver af dem. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landso ver- samt Hof- og Stads retten s Dom af 1 Juli 1881: Underretsdommon bør ved Magt at stande. I Salarium til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Herforth og Petersen, betaler Tiltalte, Carl Christian Jensen af St. Jørgensbjerg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det; Under nærværende, fra Lejre Herreds Extraret hertil efter Vedkommendes egen Begjæring indankede Sag tiltales. Carl Christian Jensen af St. Jørgensbjerg for Vold paa Person, og have ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger, Omstændighederne herved i det Væsentlige været følgende:

Den 17 Januar d. A. om Aftenen var Tiltalte i Forbindelse med en anden Person, Arbejdsmand Jørgen Jørgensen af Støden, i Besøg hos Arbejdsmand Lars Nielsen, der beboede en Lejlighed ovenpaa i det Husejer Jacob Nielsen i St. Jørgensbjerg tilhørende Hus, hvor ogsaa Tiltalte boede. De Paagjældende drak noget Brændevin hos Lars Nielsen, og ved denne Lejlighed kom det mellem denne og bemeldte Jørgen Jørgensen til en Brydning, som vel begyndte i Spøg, men under hvilken Lars Nielsen, efter at være kastet om paa en i Værelset staaende Seng, blev opirret, og da nu Lars Niensens og Tiltaltes tilstedeværende Hustruer og Børn gav sig til at græde og skrige, gik Jacob Nielsen, der antog at der var sket en Ulykke, op ad Trappen til Lars Niensens Lejlighed.

Efter den af Jacob Nielsen under Sagen afgivne Forklaring blev da Døren til denne Lejlighed aabnet af Lars Nielsen, som jog Tiltalte og Jørgen Jørgensen ud, og medens Sidstnævnte for-

føjede sig bort, blev Tiltalte staaende paa Trappegangen; da Jacob Nielsen nu var kommen op paa denne udfør Lars Nielsens Dør, slog Tiltalte, uden at Jacob Nielsen vil have givet nogensomhelst Anledning dertil, denne først 1 à 2 Gange med Haanden paa Skulderen eller Brystet, og da Jacob Nielsen spurgte, hvorfor han slog ham, tilføjede Tiltalte ham et saa 'voldsomt Slag med Haanden paa Panden, at han styrtede baglæns om lige ved Døren til Lars Nielsens Stue. Lars Nielsen søgte da at lægge sig imellem, men da han ikke kunde holde paa Tiltalte, der sparkede om sig og særlig sparkede Jacob Nielsen paa Skinnebenet og 3 Gange op i Skrævet, uden forøvrigt i sidstnævnte Henseende at tilføje ham nogen Skade, foer Tiltalte paany ind paa Jacob Nielsen, der var kommen ind i Lars Nielsens Stue, og kastede ham omkuld paa nogle paa Gulvet liggende Sengklæder og over et ved disse væltet Skjærm, idet han sparkede ham med Snuden af sin langskaftede Støvle paa Kinden lige under det højre Øje, saaledes at Blodet strømmede. Derefter lykkedes det Lars Nielsen at faa Tiltalte bragt udenfor og Døren til Stuen aflaaaset, men Tiltalte sprængte kort efter Døren og foer atter løs paa Jacob Nielsen, som, da han ikke kunde slippe bort fra Stuen, havde grebet en derværende Flaske for med denne at true Tiltalte; denne lod sig imidlertid ikke afskrække, men greb Jacob Nielsen i Haaret, kastede ham paany om paa Gulvet, tog Flasken fra ham, saaledes at den gik i Stykker og, idet Jacob Nielsen laa næsegrus paa Gulvet, slog Tiltalte ham med knyttet Haand i Hovedet og sparkede ham, hvormed han vedblev, uagtet hans tilstedeværende Hustru søgte at tale ham til Rette, indtil to Mænd, Gartner Niels Andersen og Smed Peter Petersen af St. Jørgensbjerg kom til og fik Tiltalte bort.

Rigtigheden af Jacob Nielsens Forklaring er i alt Væsentligt bestyrket saavel ved nysnævnte tvende Mænds Vidnesbyrd, som ved Lars Nielsens og Hustrus edelige Forklaringer, ligesom ogsaa Tiltalte selv har erklæret, at han ikke tvivler om, at det er gaaet saaledes til, ihvorvel han — der vel var en Del beruset, men dog efter samtlige foreliggende Oplysninger ikke i højere Grad end at han var sig bevidst, hvad han foretog — ikke nøjagtig vil kunne erindre Enkelthederne i sin Fremfærd, til hvilken han som Grund har angivet, at han blev vred over at han — hvad Jacob Nielsen forøvrigt har benægtet — blev tiltalt af denne paa Trappegangen, eftersom han ingen Del havde haft i Brydningen mellem Lars Nielsen og Jørgen Jørgensen. Praktiserende Læge Schiøtz i Roskilde, som den 18 Januar d. A. tilsaa Jacob Nielsen, har i en under Sagen fremlagt Erklæring af 26 Februar d. A. udtalt, at særlig Nielsens Hoved bar Mærke af mange og stærke Slag, idet dels Haarbunden overalt var ophovnet og øm, dels Ansigtet var Sæde for talrige Kontusioner og Rifter, ligesom der paa højre Kind fandtes et gabende Saar paa omtrent en

Tommens Længde. Foruden spredte Stød og Slag paa Kroppen havde han endvidere faaet en betydelig Kontusion paa Udsiden af højre Skinneben tæt over Fodledet med stærk Hævelse og underløbet Blod, hvilket hindrede ham i at støtte paa Benet, saa at han i ca. 3 Uger var nødsaget til at holde Sengen og da endnu ca. 5 Uger efter kun ufuldstændig kunde træde paa Foden. Endelig har Lægen bemærket, at Jacob Nielsen i flere Aar har været svagelig og at den omtalte Begivenhed synes at have fremkaldt en stærk Ængstelighed hos ham samt at han i det Hele har været saa medtagen deraf, at han længe ikke kunde finde Ro eller Søvn om Natten. Vedkommende Distriktslæge, der synede Jacob Nielsen i Slutningen af Januar Maaned, fandt da — ifølge hans ligeledes under Sagen fremlagte Erklæring — en ubetydelig, I Tomme lang, da allerede tillægt Rift paa højre Kind, hvorhos højre Fodled befandtes noget svullent og ømt, ligesom der over højre udvendige Ankel fandtes en dekoloreret Plet af $1\frac{1}{2}$ Tommes Udstrækning. Ømheden og Svullenheden i Fodledet hidleder Distriktslægen af en Forvridning af Foden, som Jacob Nielsen, der havde Træsko paa, maa have faaet under Tiltaltes Behandling af ham. Forøvrigt have saavel Distriktslægen som Læge Schiøtz yttret, at den paa Jacob Nielsen udøvede Vold ikke kan antages at ville have skadelige Følger for hans fremtidige Helbredstilstand.

For sit saaledes udviste Forhold maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 23 Januar 1853 og som tidligere ved Bregentved-Gisselfeld Birks Extraretsdom af 28 August 1871 efter Straffelovens § 168 er straffet med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der passende findes at være bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 180.

Advokat Henriksen

contra

Peter Pedersen (Def. Bagger),

der tiltales for det i Straffelovens § 251, 268 og 270 omhandlede Forhold.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 10 Januar 1881: Tiltalte, forhenværende Gaardejer i Rode Peter Petersen, nu af Frederiksberg, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i

4 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne Clausen og Lunøe med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1881 : Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Leth og Beyer for Overretten, betaler Tiltalte, forhenværende Gaardejer Peter Pedersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning er der for Højesteret ikke Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Strafansvar for at have underskrevet den i den indankede Dom omhandlede Kautionspaategning med Husmand Lars Petersens Navn. For det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold ved Tilvejebringelsen af Høker Hans Larsens Underskrift til Vitterlighed findes der efter de dermed forbundne Omstændigheder heller ikke at kunne paalægges ham Ansvar enten efter Straffebestemmelserne om Falsk eller efter nogen anden Bestemmelse i Straffeloven. Derimod maa han, som i Dommen antaget, for at have underskrevet Gaardejer Jens Petersens Navn som Vitterlighedsvidne, blive at anse efter Straffelovens § 270, og hans Straf herfor findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Peter Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henriksen og Højesteretsagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Dragsholms Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, forhenværende Gaardejer Peter Petersen, der er født i den 12 August 1849 og ikke forhen tiltalt eller straffet, aktioneret for det i Straffelovens § 251, 268 og 270 omhandlede Forhold.

Tiltalte har forklaret, at han, da et af ham til Spare- og Laanekassen for Vig-Asmindrup Sogne udstedt Gjældsbevis paa

600 Kr. skulde indfries i Maj 1879, henvendte han sig til Husmand Lars Petersen af Rode og bad denne om at gaa i Kaution for ham hos Sparekassen for et Par Hnndrede Kroner eller nogle Hundrede Kroner og at Lars Petersen samtykkede heri samt bemyndigede ham til at underskrive hans Navn som Kautionist; Tütalte fik derhos udleveret fra Sparekassen en Blanket til et nyt Gjældsbevis, dateret 24 Maj 1879, lydende paa 600 Kr., der skulde tilbagebetales den 8 September s. A. og med en Kautionspaategning, der var bestemt til at underskrives af Husmand Lars Petersen. Tütalte har erkjendt, at han har underskrevet denne Kautionspaategning „Lars Petersen m. f. P.“, og har tilstaaet, at han til Vitterlighed om Kautionistens Underskrift har uden dertil given Bemyndigelse skrevet „Jens Petersen“¹¹, hvorved han sigtede til Gaardejer Jens Petersen i Koüekoüie. Efter Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste henvendte han sig derhos paa Høker Hans Larsens Bopæl, for at faa hans Navn som det andet Vitterlighedsvidne om Kautionistens Underskrift, og da han ikke traf Hans Larsen hjemme, fik han hans Kone til at underskrive Navnet „Hans Larsen“. Tiltalte forsynede derefter Gjældsbeviset med sin Underskrift og afleverede det til Sparekassen til Indfrielse af det ældre Gjældsbevis paa samme Beløb.

Husmand Lars Petersen har forklaret, at det forekommer ham, at Tiltalte, da denne i sin Tid henvendte sig til ham om at være hans Kautionist, kun talte om 50 eüer 100 Kr., men at han muligt husker fejl og at det var 100 eüer 200 Kr., og at han da gav Tiltalte Lov til at lade ham indskrive i Spare- og Laanekassen for dette Beløb, hvorved han forstod, at Tiltalte maatte underskrive hans Navn som Kautionist for et Laan paa bemeldte Beløb. Efter Lars Petersens Forklaring har han ikke erklæret sig viiig til at kavere eller tilladt Tiltalte til at skrive hans Navn som Kautionist for en større Sum end 200 Kr. Skjøndt det nu herefter maa antages, at Tiltalte har savnet Ret til at underskrive Lars Petersens Navn som Kautionist for 600 Kr., tør det dog ikke efter samtlige foreliggende Omstændigheder med Sikkerhed statueres, at han har været sig bevidst at mangle saadan Bemyndigelse, og Tiltalte vil derfor for sit Forhold i saa Henseende ikke kunne straffes.

Derimod vil han ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 270 for falskelig at have underskrevet Gaardejer Jens Petersens Navn som Vitterlighedsvidne, ligesom han bliver at anse efter samme § eller dens Analogi for sit ovennævnte Forhold ved Tilvejbringelsen af Høker Hans Larsens Underskrift, og findes hans Straf ved den indankede Dom passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 21 Oktober.

Nr. 212. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Niels Jensen (Def. Nellemann),
 der tiltales for Vold og Opsætsighed imod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Juli 1881 : Tiltalte, Niels Jensen, bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Tiltalte Niels Jensen for Vold og Opsætsighed mod Politiet anlagte Sag, sigtes Tiltalte for at have gjort sig skyldig i saadant Forhold den 11 Marts d. A. om Aftenen, efterat være sat ud af et Værtshus paa Blegdams vej en, hvor han foranledigede Uordener, men har han nægtet at være istand til, som Følge af den beskændede Tilstand, hvori han dengang vil have befundet sig, at mindes Andet af det ham Paasigtede, end at han har vægret sig ved at følge vedkommende Betjent til Stationen. Imod denne hans Benægtelse maa det imidlertid ved de Vidneforklaringer, der ere afgivne i Sagen af Politibetjentene Nr. 62 Johansen, Nr. 318 Møller, Nr. 291 Larsen, Nr. 95 Andersen og Nr. 325 Børgesen samt af Instrumentmager Poul Johan Mathiesen og Tømmersvend Carl Hansen anses tilstrækkeligt bevist, at Tiltalte ved den omfoklarede Lejlighed i beruset, men fuld tilregnelig Tilstand — foruden at nægte at efterkomme de Opfordringer, som de to førstmeldte Betjente rettede til ham, først om at fjerne sig, derefter om at følge dem til Stationen — dels har, da disse to Betjente greb ham for at føre ham til Stationen, gjort Modstand, idet han saavel strax som paa Vejen derhen har snart lagt Haand paa Betjentene, snart kastet sig til Jorden og

slaaet og sparket om sig, dels har, efterat være transporteret til Stationen, opfort sig saa ustyrligt, at han med Magt maatte sættes ind i Droschke — ved hvilken Lejlighed han ved at gribe fat i fornævnte Betjent Borgesens Overfrakke og samtidig kaste sig ned paa Gaden tvang Børgesen i Knæ — og afleveres til Hovedstationen. Vedkommende Betjente vare alle iførte Uniform.

Ved et af sine Spark ramte Tiltalte med sin træskobeklædte Fod Betjent Møller i Hovedet, men Virkningen af Sparket aflededes af Møllers Hatteskygge, heller ikke iøvrigt have Betjentene, afset fra nogle ubetydelige Rifter i Ansigt og paa Hals og Hænder, lidt nogen Men paa deres Personer som Følge af Tiltaltes Voldshandlinger, derimod blev Betjent Johansens Regnkappe flænget ved Tiltaltes Tag i samme.

Tiltalte er født den 22 Oktober 1840 og anset ved Rettens Dom af 28 Juli 1877 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. En mod Tiltalte i 1879 ved Rettens 4de Kriminelkammer indledet Undersøgelse, betræffende Fornærmelser mod Politiet, blev sluttet med Politidirektørens Samtykke, efterat Tiltalte havde vedtaget for sit i saa Henseende udviste Forhold at erlægge en Bøde af 20 Kr., hvilken han derefter afsonede. I Rettens Afdelinger for offentlige Politisager har Tiltalte to Gange erlagt Bøde, sidste Gang den 17 Februar d. A., da han fot Gadeuorden og Vægning ved at efterkomme en Politibetjents Opfordring om at passere Gaden, vedtog at betale i Bøde 10 Kr.

I Medfør af Ovenanførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 252.

Advokat Nellemann

contra

Laust Sørensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 8 Juli 1881: Tiltalte, Laust Sørensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, have sin efter sin Fader Søren Clausen af Uhrskov tilkommende Arveret forbrudt og udrede denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Wadum, og Defensor, Kancelliraad, Prokurator Borch, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 August 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver: At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellesmann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Laust Sørensen i Henhold til Straffelovens § 201.

Ved Tiltaltes egen, med det iøvrigt Oplyste, i det Væsentlige stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 22 Maj d. A. gjentagne Gange har brugt Vold imod sin Fader Søren Clausen ved at skubbe eller slaa til ham, idet han dels bemeldte Dags Aften, da han paa Landevejen mellem Uhrskov og Vejle var kommen i Strid med sin Broder, der i Forening med Faderen var i Færd med at flytte et Klædeskab, har stødt denne sidste, der søgte at styre ham tilfreds, omkuld, og efterat Faderen var kommen paa Benene igjen, vedblivende søgt at trænge ind paa ham, der dog hindrede dette ved at holde en Trillebør imellem sig og Tiltalte, dels senere om Aftenen, da han mødte sin Fader og Broder paa Hjemvejen fra Vejle og atter søgte Strid med sin Broder, livis Parti Faderen tog, har skubbet gjentagende til sin Fader og bagfra taget fat paa ham om hans Skuldre — efter Tiltaltes Forklaring dog kun for at komme til at tale med og gjøre sig gode Venner igjen med sin Fader — og da hans Fader, der ikke vilde have mere med Tiltalte at gjøre, trak sig tilbage og de derved begge faldt til Jorden^ saaledes at I tiltalte kom til at ligge øverst, trykkede han sin Fader ned mod Landevejen, men rejste sig strax igjen, idet han dog blev ved at holde fast i sin Fader, indtil denne rev sig los fra ham.

Da Søren Clausen første Gang blev skubbet omkuld af Tiltalte, sprang et gammelt Saar paa hans venstre Haand op at bløde, og Tommelfingeren paa samme Haand blev forstuvet, men disse Beskadigelser heledes hurtigt, og han har for Retten er-

klæret, at han har tilgivet Tiltalte, og hedet om, at denne maa faa saa lempelig en Straf, som mulig.

For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1851 og gjentagne Gange tidligere har været straffet for Ejendomsindgreb, senest ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 Januar 1878 efter Straffelovens §§231, 1ste Led, og 253 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 201 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt efter bemeldte Lovs § 304 med Forbrydelse af Arveret efter sin Fader,

Nr. 228.

Advokat Hindenburg

contra

Christine Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgmaal eller anden uforsvarlig Omgang ved sin Barnefødsel.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 21 Marts 1881: Tiltalte, Christine Christensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog bør Tiltalte udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Lykke og Johnsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Lan dso verret s Dom af 4 Juli 1881: Tiltalte, Christine Christensen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neck elmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christine Christensen for Barnefødsel i Dølgemaal eller anden uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel.

Tiltalte har forklaret, at hun, medens hun fra den 20 Juni f. A. og som det maa antages indtil samme Aars Høst havde Arbejde hos en Husmand i Hundborg, havde gjort Bekjendtskab med dennes Søn, der var hjemme hos sin Fader, og oftere, første Gang i Begyndelsen af Juli Maaned eller, som hun senere har forklaret, den 6 Juli, havt legemlig Omgang med ham. Midt i samme Maaned eller efter hendes senere Forklaring omtrent den 8 Juli, havde hun sine maanedlige Forandringer, men derefter udebleve disse helt, og da hun tillige blev førere om Livet, kunde hun nok tænke sig, at hun var bleven frugtsommelig, hvad hun dog ikke omtalte for Nogen, idet hun, naar den ommeldte Karl eller Andre spurgte hende om hun var frugtsommelig, gav ~~undsigende~~ ~~hendes~~ ~~Svar~~ ~~da~~ hendes Fader, hos hvem hun havde Ophold, en Dag kort før Jul f. A., sagde til hende, at der var Fare ved, om hun var bleven lokket, gav sig til at græde uden at give noget Svar. Efter hendes Forklaring var det imidlertid ikke hendes Hensigt at skjule sin virkelige Tilstand for sine Omgivelser, naar Tiden kom, da hun skulde føde, men hun, der først ventede sin Nedkomst i Slutningen af April eller i Begyndelsen af Maj Maaned d. A., og som derfor foreløbig ikke ansaa det for nødvendigt at anskaffe Børnetøj eller træffe andre Foranstaltninger i Anledning af sin forestaaende Fødsel, krympede sig ved at omtale sin Frugtsommelighed, forinden hun var nødt til det. Hun havde aldrig mærket til Liv i Fostret, men efterat hun 1ste Juledag og de to paafølgende Dage havde befundet sig ilde og havt ondt, fik hun den 28 December Smerter i sin Ryg over Lænden og lagde sig tilsens. Hun stod imidlertid atter op, men fik nu paa engang Smerter, som naar hun skulde have sine Forandringer, uden dog at ane, at hendes Nedkomst var forestaaende, og fødte derpaa paa en Skammel i en halvt siddende Stilling et Barn, som faldt fra hende ned paa Gulvet. Samtidig med Barnet kom der noget, dog ikke meget Blod fra hende, som hun strøede Sand over, men derimod mærkede hun — som hun har udtrykt sig — ikke til Navlestrengen eller noget saadant. Hun var saa syg, at hun ikke strax kunde rejse sig, men en Timestid senere tog hun Barnet, som var bleven liggende paa Gulvet, og bar dette, hos hvilket hun ikke mærkede Liv, ud i Kjøkkenet, hvor hun skjulte det under Ovnens. Da Fødselen foregik, var hun, der bor alene med sin Fader, ene hjemme, idet Faderen var paa Arbejde, men 1 eller 1/2 Time derefter kom en lille Pige paa 10 å, 11 Aar ind til hende og omtrent Kl. 9 om Aftenen, inden hun var gaaet tilsens, kom hendes Fader hjem, men hun omtalte hverken for Barnet eller Faderen, hvad der var sket, idet hun vil have frygtet for, at der skulde blive

gjort Nar af hende. En Aften, 3die-Dagen efter at hun havde fodt, tog hun Liget af Barnet ud af Ovnen og kastede det, efter at have bundet en Snor med en lille Sten om det, ud i en Mølle-dam i Nærheden af hendes Faders Hus, saa langt ud, som hun kunde. Hun hørte Liget falde i Vandet, men da det var mørkt, kunde hun ikke se, hvor langt det kom ud, og ved de senere af Politiet anstillede Undersøgelser har Liget ikke kunnet findes i Dammen, der iøvrigt paa Grund af is ikke nøjagtigt har kunnet undersøges forinden den 13 April,

Efter Tiltaltes første Forklaringer maa det antages, at hun ikke havde haft legemlig Omgang med andre Mandspersoner end den ovennævnte Karl, men senere har hun vedgaaet, at hun to Gange, uden at hun véd, om det var sidst i April eller sidst i Maj f. A., har i sin Faders Hus haft Omgang med en Gaardmand fra Mideholm — der dog har benægtet at have haft med hende at gjøre — og at det er aldeles umuligt for hende at have nogen Mening om hun er bleven besvangret af bemeldte Gaardmand eller af ovennævnte Karl, idet hun dog har tilføjet, at hun tror, at hendes Svangerskab skyldes Samlejet med Sidstnævnte.

Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, har Tiltalte derhos nærmere forklaret, at hendes maanedlige Forandringer, der helt vare udeblevne i 1879, i Foraar et 1880 atter vare bievne regelmæssige, og at hun navnlig, efterat have haft Omgang med den ovennævnte Gaardmand fra Mideholm, har haft dem to Gange, nemlig først i Juni og derefter først i Juli, men at de senere udebleve, indtil hun havde født sit ovennævnte Foster. Iøvrigt har der ikke kunnet tilvejebringes nogen Oplysning om dettes Størrelse, Udseende og Udvikling, og de af Jordemoderen og Distriktslægen under Sagen, men forinden Tiltalte havde omtalt sit Samleje med Gaardmanden fra Mideholm, foretagne Undersøgelser af Tiltalte — der iøvrigt gave det Resultat, at der Intet fandtes, som kunde tale imod, at Fosteret havde været en Abort, hvad navnlig efter Jordemoderens Mening havde Sandsynlighed for sig — ere først foretagne henholdsvis den 20 og den 25 Februar d. A. Ligesom det derhos efter en senere Erklæring fra Distriktslægen maa antages, at den Omstændighed alene, at Tiltalte har haft sine maanedlige Forandringer i Juli Maaned f. A. ikke udelukker Muligheden af, at hun kunde være besvangret sidst i April eller sidst i Maj s. A., saaledes har det kongelige Sundhedskollegium, hvis Betænkelse over Sagen ifølge Overrettens Kjendelse har været indhentet, heller ikke kunnet udtale nogen bestemt Mening om, naar Fosteret kan antages at have været avlet, idet Kollegiet dog har tilføjet, at det efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa anse det for sandsynligt, at Tiltaltes Svangerskab først er begyndt i Juli, i hvilket Tilfælde Fosteret ikke kan have været levedygtigt, samt

at Børn, der fødes saa meget for tidligt, næsten altid ere dødfødte.

Idet det efter det Ovenanførte ikke med Bestemthed kan afgjøres, om Tiltaltes Foster er Frugten af hendes Samleje i Juli Maaned f. A. med den under Sagen omhandlede Karl, eller af det Samleje med Gaardmanden fra Mideholm, som hun efter sin Forklaring vil have havt i April eller Maj Maaned f. A., i hvilket sidste Tilfælde Fosteret maa antages ved Fødselen at kunne have været levende og levedygtigt, kan det ikke anses godtgjort, at hendes Foster har været dødfødt, men da hendes Benægtelse af forsætlig at have født i Dølgemaal efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, vil hendes uforsvarlige Omgang ved Fosterets Fødsel dog kun kunne tilregnes hende til Straf efter Straffelovens § 195.

Tiltalte, der er født i Aaret 1861 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor være at anse efter bemeldte § med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at knnne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Nr. 220.

Advokat Levinsen

contra

Martin Jensen (Def. Buntzen),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 16 Maj 1881: Tiltalte, Indsidder Martin Jensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bør han derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rønne, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjær, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Juli 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betal er Tiltalte til Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Indsiddet Martin Jensen for Mishandling af sin Hustru.

Tiltaltes Hustru, Dorthea Christensen, har forklaret, at hendes Mand i de senere Aar mange Gange i beruset Tilstand har slaæet hende, og at han navnlig en Dag for omtrent et Aar siden slog hende saaledes, at hun fik et blaat Øje. Siden den Tid har han flere Gange mishandlet hende med Slag og navnlig en Dag kort for sidste Jul givet hende en slem Medfart, i hvilken Anledning han en Nat var under Anholdelse. Denne Anholdelse kunde han ikke glemme, og navnlig blev han, efterat have sviret Aftenen forud om Morgenen den 9 Marts d. A. næsten ustyrlig af Ærgrelse over Anholdelsen, sprang i det blotte Linned op af sin Seng, greb sin Hustru i hendes Klæder og slog hende med sin knyttede Haand i Ansigtet og Hovedet. Derhos stødte han hende, der var højt frugtsommelig, to Gange i Underlivet, og vedblev at slaa hende, uagtet hun ingensomhelst Anledning havde givet ham dertil og uagtet hun tiggede og bad om Skaansel, indtil hun saa Lejlighed til at undvige.

Efter en under Sagen fremlagt Lægeerklæring findes der ved den af Lægen foretagne Undersøgelse af Dorthea Christensen paa hendes Pande et Par let dekolorede Partier, der vare ømme for Tryk og af Størrelse som Tokronestykker, paa Næseryggen en mindre blødende Rift samt paa venstre Kind en øm Hævelse og i Nakken et temmelig skarpt begrændset, stribeformet, rødt, noget ophævet Parti, men disse Læsioner ville efter Lægens Mening ikke efterlade skadelige Følger, og efter Dorthea Christensens Forklaring i et Forhør den 5 April havde hun ikke længere nogen-
somhelst Men af den mod hende udøvede Vold.

(Fortsættes.)

 Rettelse.

Side 408, Linie 16 f. n. staar Regurstad, læs: Reynistad.

Færdig fra Trykkeriet. den 11 Novbr. 1881.

G-. E. C. G-ads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (11. J. Schon). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.	Høiesteretsaaret 1881—82.	Nr. 31-32.
------------------	---------------------------	-------------------

Fredagen den 21 Oktober. %
Nr. 220. Advokat Levinsen
contra
Martin Jensen (Def. Buntzen).

Tiltalte har nu ogsaa erkjendt, at han i de sidste 5 A ar oftere har pryglet sin Hustru, og at han navnlig ogsaa har gjort dette den 9 Marts, og vel har han benægtet, at han ved den sidstnævnte Lejlighed har stødt hende i Underlivet.— hvad heller ikke mod hans Benægtelse kan anses godtgjort — eller at han overhovedet ved denne Lejlighed har tilføjet hende andre Mishandlinger end at han har givet hende to Slag paa Kinden med den flade Haand, men han har dog erkjendt, at de i Lægeerklæringen ommeldte Læsioner kunne være tilføjede hende ved de Slag, han har givet hende, hvorhos han har indrømmet, at han ikke den 9 Marts var beskænket i højere Grad end at han vidste, hvad han gjorde. Hans Hustru er i en af Tiltaltes Defensor for Overretten fremlagt Skrivelse gaaet i Forbøn for sin Mand.

For sit ovenanførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1835, og som med Undtagelse af, at han i sin militære Tjeneste har været straffet for en Tjenesteforseelse, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 202, og da hans Straf ved Underretsdømmen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Doms Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 24 Oktober

Nr. 253.

Advokat Klubien

contra

Johan Elis Eriksson (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 August 1881: Arrestanten Johan Elis Eriksson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter udstaaet Straf bringes ud af Riget. Saa udreder han og denne Aktions Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Simønsen, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretts Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De nærmere Omstændigheder ved nærværende Sag, under hvilken Arrestanten Johan Elis Erikson tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri, ere følgende:

Den 17 April d. A. (1ste Paaskedag) om Morgenen mellem Kl. 6 og 7 blev det for Politibetjentene Nr. 68 Simonsen og Nr. 52 Jensen, der havde Vagt ved den i Ejendommen Nr. 64 i Bredgade værende katolske Kirke, hvor der paa den Tid holdtes Gudstjeneste, anmeldt, at der i den af Sacristan Frederik Michael Jensen beboede Lejlighed paa 3die Sal i bemeldte Ejendoms Sidehus var indelukket en Person, der formentlig med falsk Nøgle havde lukket sig ind for at begaa Tyveri, og ved Betjentenes Tilstedekomst fandtes Arrestanten indelukket i Lejligheden, der bestaar af 2 Værelser, af hvilke det yderste har Dør ud til Trappegangen.

Den paa 2den Sal i samme Sidehus boende Husholderske Nathalie Jørgensen har under Ed forklaret, at hun, da hun den paagjældende Morgen omtrent Kl. 6V4 kom ned fra det over

3die Sal værende Loft, fra Loftstrappen hørte, at den Dør, der fra Trappegangen fører ind til det yderste af Sacristan Jensens Værelser, blev aabnet med en Nøgle, som strax derefter blev trukken ud af Laasen, at hun derpaa ved at se ned fik Øje paa Arrestanten, som endnu staaende paa Trappegangen holdt Døren aaben paa Klem og forsigtig kigede ind igjennem den derved tilvebragte Aabning, samt at hun, da Arrestanten derefter var gaaet ind i Lejligheden, listede sig ned ad Trappen og med en Hovednøgle, som hun havde hos sig, udvendigfra aflaaede Døren, saaledes at Arrestanten blev lukket inde, hvorefter hun tilkaldte Sacristanen og foranledigede, at Politiet blev hentet.

Strax efter at Arrestanten paa foranførte Maade var bleven paagreben, afleveredes til Politiet en Nøgle, om hvilken den 13-aarige Dreng Hilarius Justiniano forklarede, at han umiddelbart i Forvejen havde fundet samme liggende aabenlyst paa Stenbroen i samme Ejendoms Gaardsplads, omtrent under Vinduerne til Sacristan Jensens Lejlighed. Om denne Nøgle har derhos Arbejdsmand Niels Lind, hos hvem Arrestanten logerede, edelig forklaret, at samme fuldstændig ligner den Nøgle, som hører til Yderdøren i hans Lejlighed i Ejendommen Nr. 3 i Lille Istedgade, samt at han føler sig overbevist om, at Arrestanten, som ikke havde faaet leveret nogen egen Nøgle til Lejligheden, har før sin Bortgang om Morgen den 17 April medtaget denne Nøgle, hvad han ogsaa nogle Gange tidligere havde gjort, idet samme den foregaaende Aften sad i Døren, men var borte om Morgen. Ved en foretagen Prøve har det vist sig, at den tidnævnte Nøgle med Lethed er i Stand til at oplukke saavel Døren til Arbejdsmand Linds Lejlighed som Døren til Sacristan Jensens foran omtalte Lejlighed, om hvilken sidste Dør bemeldte Jensen edelig har forklaret, at han er fuldkommen vis paa, at han aflaaede samme, da han den heromhandlede Morgen Kl. 5¹/₄ forlod sin Lejlighed for at begive sig over i Kirken.

Arrestanten har vedblivende nægtet at have havt til Hensigt at begaa Tyveri i sidstnævnte Lejlighed, og har med Hensyn til sin Tilstedeværelse sammesteds den 17 April forklaret, at han, der havde hørt omtale — uden at han dog kan opgive, af hvem — at Præsten ved den katholske Kirke gjerne understøttede trængende Haandværkssvende, havde indfundet sig i Ejendommen for at søge bemeldte Præst og bede denne om en Almisse, at han, efter forgjæves at have banket paa Dørene i de nedre Etagger, ligeledes bankede paa paa 3die Sal, og da Ingen svarede, tog i Haandgrebet paa Dørlaasen, hvorved Døren gik op, at han derpaa gik ind i Lejligheden for at se, om der var Nogen tilstede, men strax efter hørte, at Døren udvendig fra blev aflaaet eftei' ham. Ved at tage i Dørens Haandtag forvissede han sig om, at han var indelukket, men gjorde ikke noget Forsøg paa at tiltale den Person, der havde indelukket ham, skjøndt han efter

sin egen Forklaring skjønnede, at denne Person endnu ikke havde fjernet sig. Den ovenfor omtalte i Gaarden fundne Nøgle vil Arrestanten aldeles ikke kjende eller kunne give nogen Oplysning om, og han nægter den omhandlede Morgen at have været i Besiddelse af Nøglen til sin fornævnte Logisværts Lejlighed.

Ligesom nu denne Arrestantens Forklaring, navnlig naar henses til den Dag og Tid, han vil have valgt til fra Vesterbro at begive sig ind til Bredgade for at anmode en ham ganske ubekjendt Mand om Understøttelse, i og for sig er højst usandsynlig, saaledes svækkes dens Troværdighed yderligere ved, hvad der endvidere er oplyst under Sagen, i hvilken Henseende Følgende fremhæves:

Den tidnævnte Morgen fra KJ. 6 til Kl. 8 afholdtes der i Anledning af Paasken i den i Ejendommens Forhus værende katolske Kirke højtidelig Gudstjeneste, hvori selvfølgelig Kirkens Præster deltog, og der var paa Grund heraf samlet en stor Mængde Mennesker udenfor Kirken, ligesom der hele Tiden i Kirken var Sang og Musik, som maatte høres ogsaa udenfor, særlig af dem, der saaledes som Arrestanten gjorde, passerede gjennem den i Forhuset værende Gang, der fra Gaden giver Adgang til Gaardspladsen og de i Sidehuset værende Beboelseslejligheder, og fra hvilken en Dør fører umiddelbart ind til Kirken. Arrestanten har imidlertid paastaet thverken at have vidst, at der paa den paagjældende Tid holdtes Gudstjeneste i Kirken, eller at have bemærket Noget, der tydede derpaa. Fremdeles findes der paa Yderdørene til Lejlighederne saavel paa 1ste Sal, hvor Præsten Freund bor, som paa 2den Sal, hvor den apostoliske Præfekt, saaledes som en tydelig Indskrift paa Dørpladen viser, har Bopæl, anbragt Apparater, indrettede til at angive, om de paagjældende Beboere ere hjemme eller ikke og hvor de ere at træffe, og ligesom det maa anses godtgjort, at det paa den Tid, da Arrestanten indfandt sig i Huset, ved Hjælp heraf var paa Pastor Friends Dør angivet, at han befandt sig i Kirken, saaledes eider tilvejebragt en høj Grad af Formodning for, at det Samme var Tilfældet for Præfektens Vedkommende. Arrestanten, som efter sin egen Forklaring, søgende den katolske Præst, har banket paa begge disse Døre, vil hverken have bemærket Indskriften paa Præfektens Dør eller noget af de omhandlede Apparater.

Endelig er der i Løbet af indeværende Aar 3 Gange tidligere, efter hvad der maa antages, hver Gang ved Hjælp af falsk Nøgle, begaaet Tyveri i den samme Ejendom 2 Gange i Pastor Friends Lejlighed, nemlig 1ste Gang i Tiden mellem den 15 og 17 Februar, da der blev stjaalet et Pengebeløb, 2den Gang Søndag den 20 s. M., da der blev stjaalet dels et Uhr og dels et Pengebeløb af 13 Kr., og 1 Gang, nemlig Søndagen den 20 Marts i Kirketiden i Sacristan Jensens Lejlighed, hvor der blev stjaalet

2 Frakker. Med Hensyn til det den 20 Februar begaaede Tyveri er det af ovennævnte Husholderske Nathalie Jørgensen edelig forklaret, at hun den nævnte Dag paa en Tid, da hun antog, at Pastor Freund ikke var hjemme, hørte Nogen bevæge sig i hans Lejlighed, og ved at gaa ind i Lejligheden traf en Person, som hun nu med Bestemthed har gjenkjendt i Arrestanten, staaende i det inderste Værelse, samt at denne paa Forehold af hende vedgik at have begaaet Tyveri der og udleverede et Beløb af 3 Kr., som han paastod var Alt, hvad han havde tilvendt sig, hvorefter hun tillod ham at fjerne sig. Ved sin Hjemkomst savnede Pastor Freund imidlertid dels et yderligere Pengebeløb af 10 Kr., ~~heller ikke Guldskæ~~ senere viste sig samme Dag at være pantsat hos en Pantelaaner Goldmann heri Staden, og dennes Hustru, der var den, som havde modtaget Uhret, har under nærværende Undersøgelse, efter at have taget Arrestanten i Øjesyn, forklaret, at denne ligner den Person, der pantsatte Uhret, uden at hun dog har turdet paastaa, at han er identisk med denne. Den den 17 April i Gaarden fundne Nøgle har derhos vist sig at kunne oplukke ogsaa Døren til Pastor Friends Lejlighed. Med Hensyn til det den 30 ~~Marts~~ begaaede Tyveri, har Sacristan Jensen edelig forklaret, at han den nævnte Dag omtrent ved den Tid, da de to Frakker antages at være stjaalne, traf 2 Personer kommende ned ad Husets Trappe, samt at den ene af disse 2 Personer, der spurgte om Præsten var at faa i Tale, lignede Arrestanten. Ligeledes har en 12aarig Dreng forklaret, at han med Bestemthed i Arrestanten gjenkjender en Person, som han den 14 April d. A. (Skjærtorsdag) saa drive omkring udenfor den under Sagen omhandlede Ejendom, og bl. A. gaa ind i den tidligere berørte Gang. Arrestanten har vedholdende benægtet ikke alene at være skyldig i noget af de sidstnævnte Tyverier, men ogsaa nogensinde at have været i Ejendommen før den 20 April d. A.

Arrestanten var paa den Tid, da han blev anholdt, næsten ganske blottet for Penge og skyldte bl. A. sin Logisvært omtrent 20 Kr. ; han havde derhos været uden Arbejde siden den 11 April, paa hvilken Dag han uden nogen Anledning forlod sit Arbejde hos en herboende Tobaksfabrikant.

Medens der nu ikke kan anses for at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i de senest omtalte Tyverier, navnlig heller ikke i det den 20 Februar begaaede, skjønnes det derimod ikke rettere, end at det ved hvad foran er anført, hvortil endnu maa føjes, at Arrestanten i forrige Aar har været under Tiltale her ved Retten for Tyveri og Forsøg

*) Var et Sølvuhr.
Skal være den 20de.
Skal være den 17de.

paa grovt Tyveri ved Hjælp af falsk Nøgle, men ved Rettens Dom af 5 Oktober f. A. blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, maa anses godtgjort, at han den 17 April d. A. har, i den Hensigt at stjæle, ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til Sacristan Jensens tidtomtalte aflaaede Lejlighed, og han, hvis opgivne Alder af 42. Aar af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet heri Landet, vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han overensstemmende med samme Lovs § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget. Han vil endelig have at udrede denne Aktions Omkostninger.

Nr. 47. Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet paa Statskassens Vegne (Buntzen)

contra

Kjøbenhavns Magistrat (Ingen),

betræffende Universitetets Forpligtelse med Hensyn til Gothersgadens første Istandsættelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Oktober 1880: Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, bør til Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, betale de paastævnte 11,820 Kr. 44 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 21 September 1878 til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, er den Del af Gothersgadens Forlængelse, der omhandles i den indankede Dom, udelukkende anlagt paa det af Kjøbenhavns Kommune ved Kontrakt af 29 Oktober 1869 erhvervede daværende Fæstnings-terrain. Bestemmelsen i Lov om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn af 14 December 1857 § 7 in fine, sammenholdt med § 2, hvorpaa de Indstævnte støtte deres Paastand om Universitetets Forpligtelse til at bidrage til Omkostningerne ved bemeldte Gadestræknings første Istandsættelse, nævner imidlertid kun saadanne Gader og Veje, som anlægges over «Privates Grund», og dette Udtryk kan hverken i og for sig betragtet eller sammenholdt med Lovens andre Bestemmelser

omfatte de Kommunen selv tilhørende, ikke fra Private til Gadeanlæg erhvervede Grunde. Da nu derhos det i Dommen omtalte, i den approberede Byggeplan tagne udtrykkelige Forbehold af en Ret for Kommunen til at fordrø Bidrag af de tilstødende Grundejere til Vejenes Anlæg ikke har Hensyn til Fæstningsterrainet, ville Citanterne allerede som Følge af det Anførte være at frifinde for de Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for de Indstævntes Til tale under denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Fordeelingen af Omkostningerne med Hensyn til Istandsættelsen af en ny offentlig Gade i Forlængelse af Gothersgade heri Staden faldt der paa den botaniske Haves Terrain en Sum af 15,760 Kr. 59 Øre, hvoraf Kjøbenhavns Kommune dog paa Grund af den Anvendelse, der gjøres af dette Terrain, bestemte selv at bære en Fjerdedel, hvornæst Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, under 14 Januar 1875 afkrævede Kjøbenhavns Universitet Restbeløbet 11,820 Kr. 44 Øre, og da derefter Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, i Skrivelse til Magistraten af 5 Marts s. A. havde udtalt, at det ikke ansaa Universitetet retlig forpligtet til at erlægge Beløbet eller noget deraf, indkaldte Citanterne ved Klage af 7 December s. A. Universitetet ved dets daværende Rektor for Forligskommissionen, hvor denne imidlertid, som formentlig inkompetent til at indgaa Forlig i Sagen, vægrede sig ved at underkaste sig nogen Mægling. Efterat Citanterne derpaa havde afventet Udfaldet af en anden i lignende Anledning anlagt Sag, paastævnedes de under 21 September 1878 nærværende Sag, under hvilken de have paastaet Indstævnte tilpligtet at betale det sidstnævnte Beløb med Rente heraf fra Forligsklagens Datum og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har derimod ved den konstituerede Kammeradvokat procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger, derunder Kammeradvokatens Salær.

Citanterne støtte deres Krav paa Loven af 14 December 1857, indeholdende nogle Forskrifter om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn, § 7 in fine, hvorefter Lovens forudgaaende Bestemmelser og derunder ogsaa Bestemmelsen i § 2 om, at

Kommunalbestyrelsen, naar en Gade eller Vej i Medfør af § 1 erklæres for offentlig, har at afgjøre, om og hvorvidt Ejerne af de til samme stødende Grunde skulle afholde de til dens første Istandsættelse medgaaede Udgifter — ogsaa skulle finde Anvendelse paa de nye Gade- eller Vej-Anlæg over Privates Grund, som Kommunalbestyrelsen maatte beslutte.

Indstævnte har imidlertid gjort gjældende, at den paastaede Refusion ikke har Medhold i fornævnte § 7, dels fordi Anlægget af Gaden qv. ikke kan siges at være sket over Privates Grund, idet de til Gadeanlægget anvendte Arealer vare Statsejendom, da Overdragelsen med Forpligtelse til Gadens Anlæg skete og tilhørte Kommunen, da Gadeanlægget bragtes til Udførelse, og dels fordi Staten formentlig ikke kan henregnes til de i ovennævnte Lovs § 2 omtalte Ejere af de til Gaden eller Vejen stødende Grunde, der skulle bidrage til Udgifterne ved Anlægget.

Disse Betragtninger kunne dog ikke bifaldes.

Der mangler nemlig Føje til ved „Privates Grunde“ alene at forstaa private Individuers Grunde, idet det navnlig ikke indses, hvorfor de Ejendomsbesiddere, hvis Ejendomme ligge ved Gader, der ere bievn udlagte over et Kommunen tilhørende Areal, mere skulde være fritagne for at udrede Anlægsomkostningerne end andre Grundejere, hvorfor bemeldte Udtryk naturligst maa forstås om Ejendomsgrunde i Almindelighed uden Hensyn til om det er offentlig eller privat Ejendom, og der findes fremdeles ikke tilstrækkelig Grund til af det andet foran nævnte Hensyn at undtage nærværende Tilfælde fra §'ens Omraade, navnlig da Staten fra det Øjeblik, det var bestemt, at Kjøbenhavn ikke længere skulde være en Fæstning, men at Fæstningsterrainet skulde realiseres til Fordel for Statskassen, maatte anses at besidde dette som ethvert andet frugtbringende Aktiv og paa samme Maade som enhver anden Ejer af Grundejendom, ligesom da ogsaa det heromhandlede Grundstykke ved den ny Gade fik en forøget Værdi.

Der er dernæst fra Indstævntes Side bemærket, at, hvorledes end den nysnævnte Lovbestemmelse forstås, er det ikke denne, der afgiver den retlige Norm for Forholdet mellem Universitet og Kommunen i Henseende til det omtalte Gadeanlæg, hvorimod det er den paa Loven af 6 Juli 1867 om Demarkationslinien grundede Kontrakt af 29 Oktober 1869 om Overdragelse af en Del af Kjøbenhavns Fæstningsterrain til Kjøbenhavns Kommune, der fastsætter Statens og Kommunens gjensidige Rettigheder og Forpligtelser med Hensyn til dette Terrain og de dertil hørende Veje og Gader, hvorunder den heromhandlede Gadestrækning, og da denne Kontrakt ikke paalægger Staten med Hensyn til de Dele af Terrainet, som den reserverede sig, hvorunder den, hvorpaa Botanisk Have er anlagt, noget Tilskud til Udgifterne ved de Gade- og Vej-Anlæg, hvortil Kommunen ved Kontrakten blev

forpligtet, vil paa Grund heraf det paastaaede Tilskud ikke kunne fordres. Ejheller heri vil der dog kunne gives Indstævnte Medhold.

Da nemlig Kontrakten imellem Kommunen og Staten oprettedes under Herredomme af ovennævnte Lov af 14 December 1857, ifølge hvilken Kommunen er berettiget til at forlange Refusion af de til Gade- og Vej-Anlægene anvendte Udgifter, uden at nogen Undtagelse blev gjort i Henseende til Ejendomme, der anvendes til videnskabelige Øjemed, findes meget mere en udtrykkelig Fritagelse for det heromhandlede Grundstykkets Vedkommende for at yde Bidrag til Gadens Istandsættelse at maatte have været betinget, for at en saadan skulde kunne anses for hjemlet.

Naar Indstævnte endelig har anbragt, at, da under Forhandlingerne mellem Kommunen og Staten Udgifterne ved Anlæg af Gader og Veje paa det Kommunen solgte Terrain bleve anslaaede til en rund Sum, og Kjøbesummen paa Grund heraf blev sat lavere, vil Kommunen nu ikke med Føje kunne paastaa, at Universitetet skal bære en betydelig Del af disse Udgifter, kan dette ejheller komme i Betragtning, dels fordi Citanterne have anbragt, uden at Rigtigheden heraf fra Indstævntes Side er modbevist, at de ved Kalkulen over, hvad Kommunen kunde betale for Fæstningsterrainet, kim toge Hensyn til, hvad den uden Hensyn til Bidragene andetstedsfra vilde komme til at udgive til Vej- og Gade-Anlæg, og dels fordi det uimodsagt af Citanterne fremdeles er anført, at Regjeringen i den approberede Plan for Bebyggelsen udtrykkelig reserverede Kommunen Ret til Bidrag af de tilstødende Grundejere til Vejenes Anlæg.

Det foreliggende Tilfælde findes saaledes i det Hele at maatte henhøre under den ovennævnte Lov af 14 December 1857, uden at det heri kan gjøre nogen Forandring, at Gothersgadens Forlængelse i Planen er foreskrevet som en Hovedadgang til Staden, idet Loven ikke kjender nogen Distinktion mellem saadanne Hovedadgange og andre Gadeanlæg, men gjør Bestemmelserne angaaende Omkostningernes Udredelse og Fordeling paa Grundejerne anvendelige paa Gadeanlæg i Almindelighed.

I Henhold til det Foranførte vil Citanternes Paastand blive at tage til Følge, dog at Renten, der bestemmes til 5 pCt. aarlig, i Overensstemmelse med Indstævntes forsaavidt subsidiært nedlagte Paastand først vil være at beregne fra Stævningens Datum og at Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, og kan der som Følge heraf ikke tilkjendes den konst. Kammeradvokat noget Salær.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 264.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Andersen (Defensor Hansen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom afil August 1881 : Arrestanten Jens Andersen bør straffes med Arbejde i gi. Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 September 1881: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcber og Heckscher, betaler Arrestanten Jens Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesterets-sagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag, tiltales Arrestanten Jens Andersen for Løsgænger og Betleri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han mod et ham under 21 August 1873 til Løve Herreds Politiprotokol givet Tilhold, hvorved det under Trusel med Straf for Løsgænger efter Lov 3 Marts 1860 er paalagt ham at rette sig efter Fattigvæsenets Forskrifter, baade med Hensyn til Opholdssted og Arbejde, sidstafvigte 2den Paaske-dag har mod vedkommende Sogneraadformands Forbud forladt Finderup Fattiggaard, hvor han var anbragt til Forsøgelse, og derpaa, efter en 14 Dages Tid at have havt Arbejde hos en Husmand i Stubberup, er drevet omkring paa Sjælland, under hvilken Vandring han, efter i Løbet, af omtrent 4 Dage at have opbrugt Restbeløbet ca. 4 Kr. af den ved fornævnte Arbejde erhvervede Fortjeneste, udelukkende har ernæret sig ved at betle,

senest i Ramsø-Thune Herreder, indtil han den 2 August d. A. blev anholdt i bemeldte Jurisdiktion under Udøvelsen af Betleri.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født den 22 Decbr. 1827 og som tidligere ofte er straffet for Løsgænger og Betleri, senest ved Arts og Skippinge Herreders Politirets Dom af 28 Oktober 1878 med 150 Dages Arbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt, nu være at anse efter L. 3 Marts 1860 §1, cfr. § 5, med en Straf, som ved den indankede Politiretsdom af 11 August d. A. findes passende bestemt til 180 Dages Arbejde i gi. Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 176. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Niels Albrecht Willumsen (Defensor Levinsen),
 der tiltales for voldeligt Overfald og Legemsbeskadigelse.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 25 Januar 1881: Tiltalte, Niels Albrecht Willumsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Styrup, og til Defensor, Prokurator Hansen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lands over- samt Hof- og Stads rettens Dom af 22 April 1881 : Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Christensen og Overauditør Wolff, betaler Tiltalte, Niels Albrecht Willumsen af Skaarup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger, findes Dommen at maatte stadfæstes saaledes, at Straffetiden forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Sunds-Gudme Herreders Extraret efter Vedkommandes egen Begjæring hertil indankede Sag, tiltales Niels Albrecht Willumsen af Skaarup for voldeligt Overfald og Legemsbeskadigelse, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt fremkomne Oplysninger i det Væsentlige Følgende:

Da Tiltaltes Svoger, Rasmus Hansen, der bor i samme Hus som Tiltalte, Søndagen den 28 Novbr. f. A. kom ind i dennes Stue og bemærkede, at der omkring Komfurkakkellovnen var opstillet en Del Tørv, anmodede han Tiltalte i en bydende Tone om strax at tage Tørvene bort; da Tiltalte hertil svarede: „Saa smaat, det kan naas endnu“, yttrede Rasmus Hansen: „Nej, det skal være strax, der kan gaa Rd i Tørvene og Ild i Huset“, og da Tiltalte derefter lo og ikke gjorde Mine til at flytte Tørvene, slog Hansen ham — efter Tiltaltes Udsagn med Albuen, hvad Hansen ikke vil kunne erindre — i Ansigtet, saaledes at Tiltaltes Næse sprang op at bløde, hvorpaa Tiltalte, der vil være slaæet af Hansen med saadan Voldsomhed i Næse og Mund, at han gik fra Samlingen og ikke var istand til at bruge Overlæg eller Eftertanke, — vendte sig om og greb — hvad Tiltalte dog vil erindre — en ved Kakkellovnen staaende almindelig Brændeøxe, der var skarp slebet og med et Træskaft af over $1\frac{1}{2}$ Alens Længde vejede $2\frac{1}{2}$ Pd., og slog med denne Hansen i Hovedet, saaledes at han uden at falde til Jorden kastedes over mod Væggen; Øxen maa, efter hvad der er oplyst, antages at være ført med Egen mod Hansen, som paa Hovedet bar en Stormhue, hvis Skygge, bestaaende af 2 Lag Klæde og 1 Lag Pap, befandtes overskaaret i et skarpt Snit. Ved Slaget tilføjedes der Hansen et ca. 2 Tommer langt Saar, der begyndte lidt nedenfor Haarranden i venstre Tinding og gik med lige, skarpt afskaarne Rande, i en skraa Retning op i den behaaede Del af Hovedet, og naaede lige ned til Hovedskallen, saaledes at altsaa Benhinden var gennemskaaret. Saaret er senere lægt og har kun efterladt en smal rød Stribe som Ar, men iøvrigt ikke medført nogen Skade; Hansen har ikke ønsket Tiltalte straffet og har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen, da Tiltalte foruden Helbredelses udgifter har lovet ham et Beløb af 10 Kr.

For det heromhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født den 15 Septbr. 1853 og tidligere ved Krigsretsdom af 16 Febr. 1872 for Kvartertyveri er straffet med Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter samtlige Omstændigheder passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter den nævnte § i Forbindelse med §§ 205 og 206 er anset med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre, medens dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger bifaldes.

Tirsdagen den 25 Oktober.

Nr. 206.

Advokat Levinsen

contra

Johan Sørensen Priis (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 29 April 1881: De Tiltalte, Emma Christiane Kjærsgaard, Christian Heinrich Lüttermann, dennes Hustru Johanne Nielsine Caroline Frandsen, Johan Sørensen Priis og dennes Hustru Else Marie Hansdatter, hensættes i simpelt Fængsel, den første og Priis i 14 Dage, de øvrige i 8 Dage. Samtlige Tiltalte bør, in solidum, udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Landsoverretsprokurator, Kancelliraad Møller, 12 Kr. og til Defensor, Landsoverretsprokurator Fasting, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landso verrets D om af 7 Juni 1881 : Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for de Tiltalte Emma Christiane Kjærsgaard og Johan Sørensen Priis bestemmes til 8 Dage for hver. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Johan Sørensen Priis's Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaan-
ket er, ved Magt at stande. ISalarium for Højeste-
ret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og
Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales — — — Arbejdsmand Johan Sørensen Priis og hans Hustru for Tyveri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at Emma Kjærsgaard, medens hun i Januar Maaned d. A. tjente hos Pastor emeritus Gjølbye i Viborg, jevnlig har givet de Tiltalte — — — og Else Marie Hansdatter, der med sin Mand boede i samme Gaard, en Tørv eller Tørvebillig af de hendes Husbond tilhørende Tørv som Vederlag for forskjellige hende af disse ydede Smaatjenester ved at bære Tørv for hende, laane hende Gløder m. m. samt at hun, hvem de nævnte Tiltalte havde anmodet om at erindre dem med nogle Tørv eller Tørvesmul, inden hun forlod sin Tjeneste, en af de sidste Dage, hun var i denne, har ladet sig overlevere en Sæk af hver af dem, hvorefter de i Mørkningen i Forening begave sig ind i Pastor Gjølbyes Tørvehus, hvor de fyldte Tørv i Sækkene. Lüttermann og Priis blev derefter tilkaldte af deres Hustruer, hvorpaa Lüttermann bar Sækkene, der maa antages at have indeholdt ca. 2 Vs Snese Tørv hver, op i deres Lejligheder, idet dog Tiltalte Priis hjalp til med at bringe den ene Sæk op i sin Lejlighed. Tørvehuset, hvorfra Tørvene blev borttagne, skulde efter den bestaaende Husorden være aflaaet, men Tiltalte Emma Kjærsgaard undlod under sin Tjenestetid stadig at aflukke det, for frit at kunne hente Tørv til Husets Brug ogsaa udenfor de Tider, hendes Husbond dertil havde bestemt, og det maa saaledes ogsaa antages at have været uafaaet ved den omhandlede Lejlighed. Endelig har Tiltalte Priis vedgaaet, at han, efterat han engang i Februar Maaned d. A. havde hjulpet ved Aflæsningen af et Læs Pastor Gjølbye tilhørende Tørv, har efter Tiltaldelse fra dennes daværende Tjenestepige taget to smaa Sække fulde af Smul og Billinger, der ved Aflæsningen vare faldne paa Jorden.

De stjaalne Tørv, der ere ansatte til en Værdi af 10 Øre Snesen, ere forbrugte i Priis's og Lüttermanns Husholdninger, og Bestjaalne har begjært de Tiltalte straffede, medens han har frafaldet Krav paa Erstatning.

For deres anførte Forhold ville de Tiltalte, af hvilke -----
Priis er født i Aaret 1825 og tidligere straffet for Tyveri ifølge

Viborg Kjøbstads Extraretsdom af 22 Februar 1879 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage, være at anse efter Straffelovens § 235, for de Tiltalte — — — og tildels for Tiltalte Priis's Vedkommende sambdt med § 47, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver.

Nr. 236. Højesteretssagfører Bagger

contra

Ellen Andersen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri eller Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Arts-Skipplinge Herreders Extra rets Dom af 31 Januar 1881 : Tiltalte, Ellen Kirstine Caroline Juliane Sophie Frederikke Andersen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage og derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch og Defensor, Prokurator Mohr, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juli 1881 : Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Nissen, betaler Tiltalte, Ellen Kirstine Caroline Juliane Sophie Frederikke Andersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kj endes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Arts-Skipplinge Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Ellen Kirstine Caroline Juliane Sophie Frederikke Andersen, som er født den 25 Marts 1865 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Tyveri eller Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods og er det ved hendes egen Tilstaaelse, der er bestyrket ved de iovrigt fremkomne Oplysninger, i saa Henseende godtgjort, at hun i April 1880 har frastjaalet sin daværende Husbond, Gaardejer Jørgen Hansen Bøgebjerg af Jorløse Mark en røget Medisterpølse af Værdi ca. 75 Øre, som hun i den Hensigt at bringe den hjem og forære sin Moder borttog fra Husbondens uaflaasede Spisekammer ; denne Hensigt opnaaede Tiltalte imidlertid ikke, da hendes Madmoder traf hende i Kjøkket i Besiddelse af Pølsen og fratog hende den. Dernæst har Tiltalte i afvigte Efteraar, medens hun endnu var i ovennævnte Gaardejers Tjeneste, tilegnet sig en Portemonnæ, af Værdi 50 Øre og indeholdende 4 Kr. 50 Øre, som hun vil have fundet i Rendestenen i Gaarden udenfor Kjøkkendøren, hvor den maa antages at være tabt fra Lommen i en samme Dag udenfor Kjøkkendøren børstet Kjole, der tilhørte Gartner Carlsens Hustru Mathilde Christensen af Frederiksberg, som da var i Besøg i Gaarden. Uagtet Tiltalte kort efter at hun havde fundet Portemonnæen, blev spurgt om den af sin Husbond og af denne fik at vide, hvem den tilhørte, nægtede hun at have taget den og at kunne give nogen Oplysning om den, over hvis Indhold hun senere disponerede. Portemonnæen er imidlertid kommen tilstede under Sagen og bleven udleveret Ejerinden, der har frafaldet Krav paa Erstatning for dens Afsavn, medens hun har faaet det kontante Indhold vederlagt af Tiltaltes Løn.

Som Følge af Foranstaaende maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens §§ 228 og 247 og findes Straffen i Medfør af samme Lovs §§37 og 21 passende at være fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, hvorhos Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes bifaldes, i det Hele vil være at stadfæste.

Nr. 194. ‘

Advokat Nellemann

contra

Peter Christian Knudsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 21 April 1881: Tiltalte, Peter Christian Knudsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kammer-assessor Jespersen og Cloos, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Winther og Steinthal, betaler Tiltalte, Peter Christian Knudsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dorn«

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Under nærværende. mod Tiltalte Peter Christian Knudsen for ulovlig Omgang med Hittegods ved Odense Kjøbstads Extraret anlagte, efter hans Begjæring hertil indankede Sag, er det ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at han, der da var antagen som Stationsbud ved Statsbanegaarden i Odense, har den 9 Marts d. A., efter paa Gulvet i Forsalen til den nævnte Bane-gaard at have fundet 4 Tikronesedler, som han antog tilhørte Assistent Mads Cicilius Poulsen, idet han kort forinden havde set denne staa omtrent paa det Sted, hvor Sedlerne fandtes, med Portemonnæ fremme, tilegnet sig disse Penge og, da Poulsen, der foriuden var gaaet bort, kom tilbage og spurgte ham om han ikke havde set dem, nægtet dette samt i de følgende Dage forbrugt nogle af dem.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 27 Oktober 1836 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom med Rette anset efter Straffelovens § 247, og da den ved Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende og dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste.

Onsdagen den 26 Oktober.

Nr. 259. Højesteretssagf. Hansen
contra

1) Carl Hansen og 2) Johan Caspar Nielsen
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Hæleri.

Amager Birks Extrarets Dom af 23 Oktober 1881: De Tiltalte, Værtshusholder Carl Hansen og Jernhandler Johan Caspar Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod hver især i 2 Gange 5 Dage, og bør den Førstnævnte have det ham under 20 Februar 1879 meddelte Borgerskab som Værtshusholder i Kjøbenhavn forbrudt. Saa bør og de Tiltalte En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 August 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. De Tiltalte, Værtshusholder Carl Hansen og Jernhandler Johan Caspar Nielsen, bør En for Begge og Begge for En til Aktor for Overretten, Overretsprokurator Maag, udrede 30 Kr. og Tiltalte Nielsen til Defensor for Overretten, Overretsprokurator Alberti, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den iudankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at de Tiltalte endvidere maa tilpligtes solidarisk at udrede den af Landmilitæretaten for Overretten paastaede Erstatning af 150 Kroner, samt at Begge ligeledes solidarisk ville have at udrede det Nielsens Defensor for Overretten tilkjendte Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de Tiltalte endvidere En for Begge og Begge for En i Erstatning til Landmilitæretaten udrede 150 Kroner samt at de Begge paa samme Maade tilsvare det Overretsprokurator Alberti tilkjendte Salarium.

I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En

for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag, aktioneres de Tiltalte, Værtshusholder Carl Hansen og Jernhandler Johan Casper Nielsen, for Hæleri.

Ifølge de af de Tiltalte afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, saaledes som disse ere supplerede ved et efter Foranledning her for Retten optaget yderligere Forhør, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Carl Hansen, medens han i forrige Sommer drev Marketenteri paa Amager Fælled, har fra Midten af Juni til Slutningen af Juli Maaned efterhaanden afkjøbt nogle private Arbejdere, som udførte Jordarbejder m. v. paa de paa Fælleden beliggende militære Skydebaner en stor Del udskudte Blykugler, som de havde opsamlet dels ved Udgravningen af selve Skydevoldene, dels fra Jorden imellem disse og Skiverne, dels fra de Pladser ved Foden af Voldene, hvor Kuglerne ved den aarlige Eftergravning, som Militæretaten lader foretage i Voldene efter Kugler, harpes fra den udgravede Jord, dels endelig, dog kun for en mindre Dels Vedkommende, paa Terrænet bag Skydevoldene, samt at bemeldte Tiltalte derefter i mange forskellige Gange har solgt de saaledes købte Kugler, der ifølge de før Afsigelsen af den indankede Dom tilvejebragte Oplysninger antoges at have udgjort 300 à 400 Pd., men som efter de ved det yderligere Forhør fremkomne Oplysninger have udgjort ca. 1500 Pd., og som ere ansatte til en Værdi af 10 Øre pr. Pd., til Medtiltalte Johan Casper Nielsen, der købte dem dels personlig, dels ved sin Hustru.

Det er fra Militæretatens Side gjort gjældende, at de paa de ovenanførte Steder værende Kugler med Undtagelse af dem, der kunne findes bag Skydevoldene, og som anses som derelinkværede, tilhøre Mili tær etaten, der, som anført, aarlig lader foretage Eftergravning og Eftersøgning efter saadanne Kugler, og det er oplyst, at det fra Militæretatens Side var forbudt Arbejderne at opsamle Kugler, hvilket Forbud flere af disse dog kun ville have forstaaet som angaaende Opsamling af Kugler i selve Skydevolden eller under Arbejdstiden, ligesom enkelte af de afhørte Arbejdere ikke ville have været bekendte med, at saadant Forbud var givet hvorhos det endelig fra flere Arbejderes Side er gjort gjældende, at de efter almindelig Sædvane ansaa sig berettigede til at beholde, hvad de ved Udgravningen fandt i Jorden.

Under de før Sagens Paakjendelse ved Underretten optagne Forhør havde Tiltalte C. Hansen vedgaaet, at han nok formodede,

at Arbejderne ulovlig havde tilvendt sig de Kugler, han købte af dem, og ligeledes havde Tiltalte Nielsen vedgaaet, at han antog Kuglerne for at være stjaalne, og at han købte dem, fordi han kunde tjene noget mere paa dem end paa det Bly, han kunde købe paa Holmen. Efterat Sagen imidlertid var indbragt her for Retten, fragik Tiltalte Hansen ved sin privat engagerede Defensor og Tiltalte Nielsen ved sin beskikkede Defensor de saaledes afgivne Tiltaltesaaelser, men under det efter Foranledning herfra optagne yderligere Forhør have de, efter i nogen Tid at have fastholdt deres Fragaalelse, atter forklaret, nærmest i Overensstemmelse med deres første Udsagn, idet Tiltalte Hansens Forklaring gaar ud paa, at det undertiden faldt ham ind at spørge sig selv, om det ogsaa hang rigtig sammen med disse Kugler, at den Tanke flere Gange var kommet paa ham, at det ikke var saa lovligt, som det kunde være med Handelen med Kuglerne, at han navnlig ved en Lejlighed, da en Arbejder havde taget en hel Hat fuld af Blykugler fra Harpepladsen, medens Tiltalte saa, at der paa samme Sted laa mange Kugler samlede, fik Formodning om, at det ikke hang rigtig sammen, at han ikke var sikker paa, at det var rigtigt at købe Kuglerne, samt at han hørte Arbejderne tale om, at det var blevet dem forbudt at samle Kugler i Skydevolden, ligesom Tiltalte Nielsen har erkjendt, at han nok har haft en Tanke om, at Handelen med Hansen om Blykuglerne var ulovlig, men at han ikke var aldeles overbevist derom, og at han, da Hansen vedblev at komme med Blykugler i større Mængder, fik Mistanke om, at det ikke hang rigtig sammen med hans Erhvervelse af Kuglerne.

Naar nu hertil føjes, at de Tiltalte fra Først af have lagt Skjul paa det Omfang, Handelen med de ommeldte Kugler har havt, og at det betydelige Kvantum Kugler, som efter det nu Oplyste har været Gjenstand for Handelen, i og for sig maatte vække stærk Tvivl om dens Lovlighed, samt særlig for Tiltalte Hansens Vedkommende, at han som tidligere Militær var velbekjendt med Forholdene ved Skydebanerne, kan det ikke betvivles, at de Tiltalte idetmindste have havt en meget stærk Formodning om, at de Kugler, som vare Gjenstand for Kjøb og Salg imellem dem, vare ulovlig erhvervede.

De Tiltalte, af hvilke C. Hansen er født den 20 Maj 1849 og J. C. Nielsen den 3 Decbr. 1843, og af hvilke ingen findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, ville derfor være at anse efter Straffelovens § 238 og findes Straffen passende at kunne bestemmes for hver af dem til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte Hansen i Henhold til § 9 i Lov af 23 Maj 1873 om Forandring i og Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. m. af 29 Decbr. 1857 vil være at dømme til at have det ham under 20 Februar 1879 meddelte Borgerskab som Værtshusholder i Kjøbenhavn forbrudt.

Forsaavidt det er oplyst, at der blandt de ovenomhandlede Kugler har været et lille Parti ca. 5 Pd., som Tiltalte Hansen efter sin Forklaring selv har opsamlet paa Fældeden udenfor Skydebanernes Terræn, da foreligger dette Forhold, med Hensyn til hvilket det ved Underretsdommen er antaget, at der ikke kan paalægges bemeldte Tiltale noget Ansvar, ikke Overretten til Paakjendelse, da Sagen er appelleret alene efter de Tiltaltes Begjæring.

Saaledes som Sagen forelaa for Underretten, havde Militæretaten frafaldet Krav paa Erstatning for de Kugler, der atter vare solgte af Nielsen og saaledes ikke kunde bringes tilstede, men efter de senere fremkomne Oplysninger om Omfanget af den stedfundne ulovlige Handel har Militæretaten paastaaet sig de bortkomne Kugler erstattede med deres Værdi, ialt 150 Kr. Da denne Paastand imidlertid ikke har været undergivet Underrettens Paakjendelse, vil der allerede af denne Grund ikke kunne blive Spørgsmaal om her ved Retten at tilkjende Militæretaten den paastaaede Erstatning.

I Henhold til det Anførte vil den indankede Underretsdom af 23 Oktbr. f. A., ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 238, cfr. § 46, ligeledes hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og derhos Tiltalte C. Hansen er dømt til at have sit Borgerskab som Værtshusholder forbrudt, samt ved hvilken det med Føje er paalagt de Tiltalte En for Begge og Begge for En at udrede Aktionens Omkostninger, være at stadfæste.

Fredagen den 28 Oktober.

Nr. 35. Finantsministeriet paa Statskassens Vegne
(Buntzen)

contra

Jens Olsen og Niels Peter Jørgensen
(Bagger efter Ordre)

angaaende Citanternes Berettigelse til at kræve Va pCt. Afgift i
Henhold til Frd. 8 Januar 1810 § 2 a.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
7 Juni 1880: Finantsministeren bør paa Statskassens Vegne til
Citanterne Kirsten Hansdatter, Enke efter Gaardejer Ole Mor-

tensen Kannike, og forhenværende Gaardejer, nu Indsiddet Niels Peter Jørgensen paa Falster, mod disses fælles Kvittering betale de paastævnte 306 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12 August f. A. til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Schacks Dødsbojet Salær af 60 Kr. af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

1

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den ene af Sagsøgerne i første Instants, Enken Kirsten Hansdatter, nu er afgaaet ved Døden og at hendes Søn, Jens Olsen, i hendes Sted er indtraadt i Sagen, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det de Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
 bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger
 for Højesteret ophæves. Højesteretssagfører
 Bagger tillægges i Salarium for Højesteret 150
 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende : Efterat den daværende Ejer af Gaarden Matr.-Nr. 16 a og 37 f i Maglebrænde paa Falster ved en under 24 Februar 1874 oprettet Kjøbekontrakt havde solgt den ham ifølge thinglæst Skjøde af 29 Septbr. 1834 tilhørende Ejendom mednoget tilhørende Løsøre for 13,500 Rd., foruden en samme paahvilende til 100 Rd. kapitaliseret Refusion, til den ene af Citanterne i nærværende Sag, forhenværende Gaardejer, nu Indsiddet Niels Peter Jørgensen, blandt Andet paa Vilkaar, at Kjøberen modtog Ejendommen den 1 Marts 1874, at han betalte alle Skatter og Afgifter af den, der forfaldt efter den 1 April 1874, at han berigtigede Kjøbesurmen ved at overtage den paa Ejendommen hvilende Prioritetsgjæld af 5350 Rd., ved samtidig med Overtagelsen den 1 Marts at betale kontant 2000 Rd., ved endvidere i Juni og December Termin 1874 og i December Termin 1875 at betale hver Gang 1000 Rd. og ved for Restbeløbet 3150 Rd. at udstede Panteobligation til Sælgeren, samt at der meddeltes ham Skjøde paa Ejendommen, naar Kjøbe-

summen saaledes var berigtiget — oprettede nævnte Niels Peter Jørgensen og dalevende Gaardejer Ole Mortensen Kannike under 20 Marts 1874 under Benævnelsen „Mageskiftekontrakt“ en Overenskomst, hvori det hedder, at nysnævnte Mortensen ved samme solgte og mageskiftede sin Ejendom Matr.-Nr. 7 a i Meelse paa Falster med Tilbehør til Jørgensen, og at denne solgte og mageskiftede sin Ejendom Matr.-Nr. 16 a og 37 f i Maglebrænde til Mortensen bl. A. paa Vilkaar, at Ejendommene solgtes, som de forefandtes, at de tiltraadtes hver især af de nye Ejere den 1 April 1874 og fra Tiltrædelsen stode for Erhververnes Regning og Risiko, at Kjøberne betalte Skatter og Afgifter af den hver af dem overdragne Ejendom, forsaavidt de forfaldt den 1 April 1874 eller senere, at Ejendommen i Meelse uden Hensyn til de paa den hvilende Byrder, der ikke influerede paa Byttesummen, ansattes til 19,500 Rd. og Ejendommen i Maglebrænde til 13,500 Rd., saa at Jørgensen skulde udrede en Byttesum til Mortensen af 6000 Rd., men at, da Parterne vare enige om gjensidig at overtage og fra 11 Juni 1874 at forrente de i hver af Ejendommene indestaaende Prioriteter, nemlig Jørgensen de i Gaarden i Meelse indestaaende 14,175 Rd. og Mortensen de i Gaarden i Maglebrænde indestaaende 5350 Rd., og om at Mortensen skulde opfylde de Jørgensen ifølge Kjøbekontrakten af 24 Februar s. A. om Gaarden i Maglebrænde, hvorpaa da var betalt 2000 Rd., endnu paahvilende Forpligtelser, vilde deres Mellemværende i Anledning af Mageskiftet være at berigtige saaledes, at Jørgensen, foruden at overtage de nævnte Prioriteter til 14,175 Rd., fik likvideret de af ham paa Gaarden i Maglebrænde betalte 2000 Rd. og derhos betalte Mortensen kontant i Juni og December Termin 1874 og December Termin 1875, ialt 3325 Rd., og at Mortensen, foruden at overtage de nævnte Prioriteter til 5350 Rd. og, som anført, at likvidere de 2000 Rd., skulde betale de ovenfor nævnte, i Kjøbekontrakten af 24 Februar 1874 fastsatte Afdrag i Jnni og December 1874 og December 1875 af ialt 3000 Rd. og ligeledes berigtige det der omtalte Restbeløb af 3150 Rd., samt at Parterne i December Termin 1875 samtidig med at Resten af Byttesummen saaledes erlagdes, skulde meddele hinanden lovlige Mageskifteskjøder paa de solgte Ejendomme, idet hver især derhos betalte alle Omkostninger ved Dokumenterne paa den Ejendom, som han tilbyttede sig, hvorhos Ejendommene i Betragtning af de dem paahvilende Byrder med Hensyn til Beregningen af det stemplede Papir sattes: Ejendommen i Meelse til en Værdi af 23,000 Rd. eller 46,000 Kr. og Ejendommen i Maglebrænde til 13,600 Rd. eller 27,200 Kroner.

Paa Grund af, at en af Prioritetshaverne i Gaarden i Meelse forlangte sin Prioritet udbetalt i Juni Termin 1875, hvis han ikke strax fik ny Panteobligation udstedt af Niels Peter Jørgensen, blev det imidlertid ønskeligt for denne allerede da at erholde

Skjøde paa ~~Ejendoms~~ og, da Enken efter den imidlertid ved Døden afgaaede Ole Mortensen Kannike, efter hvem hun med Samtykke af de eneste og myndige Arvinger hensad i uskiftet Bo, med disses Samstemning var villig til at imødekomme ham i saa Henseende, blev fornævnte Kontrakt af 20 Marts 1874 under 9 Juni 1875 forsynet med en Paategning af Jørgensen, hvorved han under Hensyn hertil erkj endte, at han var pligtig paa Anfordring at meddele Enken eller hende og Arvingerne lovlig Mageskifteskjøde paa Matr.-Nr. 16 a og 37 f i Maglebrænde overensstemmende med Kontrakten, saasnt de godtgjorte at have berigtiget den da endnu resterende Udbetaling paa bemeldte Ejendom af ialt 4150 Rd. eller 8,300 Kr., og umiddelbart efter denne Paategning forsynede Ole Mortensen Kannikes Enke, Citantinden Kirsten Hansdatter, idet Arvierne derhos medunderskrev for at tilkjendegive deres Enighed heri, ligeledes under 9 Juni 1875 Kontrakten med en Paategning, betitlet „Mageskifteskjøde“, hvorved hun i Henhold til Kontrakten og den nysnævnte Paategning af Jørgensen til ham skjødede og mageskiftede Gaarden Matr.-Nr. 7 a i Meelse, efterat Byttesummen nu var berigtiget dels paa den fastsatte Maade, dels ved Udstedelsen af et Bevis for Restbeløbet 1325 Rd. eller 2650 Kr., og udtaltes det derhos endvidere i dette Skjøde — som Niels Peter Jørgensen ligeledes underskrev - , at Kjoberen ifølge sin foranførte Erkjendelse var pligtig paa Anfordring at meddele Enken Mageskifteskjøde paa Gaarden Matr.-Nr. 16 a og 37 f i Maglebrænde, og at han til Sikkerhed for Opfyldelsen heraf gav Sælgeren Pantet i den ham saaledes nu tilskjødede Ejendom i Meelse med Tilbehør næstefter de paa samme hvilende Forhæftelser.

Dette Skjøde blev derefter tilligemed Kontrakten af 20 Marts 1874 under 6 Juli 1875 læst inden Stubbekjøbing Herreds Ret, dels som Skjøde paa, dels som Pantebrev i Matr.-Nr. 7 a i Meelse.

Efterat dernæst den ved Niels Peter Jørgensens Kjøb den 24 Februar 1874 af Gaarden Matr.-Nr. 16 a og 37 f i Maglebrænde fastsatte Købesum var bleven fuldstændig berigtiget i December 1875, udstedtes der under 11 Januar 1876 af Skifteretten, der behandlede den imidlertid afdøde Sælgers Bo, Skjøde paa den nævnte Ejendom til Niels Peter Jørgensen, og under samme Dato udstedte han igjen et Skjøde, betitlet „Mageskifteskjøde“, hvori det hedder, at han i Henhold til og overensstemmende med Mageskiftekontrakten af 20 Marts 1874 herved skjødede og mageskiftede til Ole Mortensen Kannikes Enke Kirsten Hansdatter den ham ifølge Skjøde, som thinglæstes samtidig hermed, tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 16 a og 37 f i Maglebrænde, for hvis Værdi han var fyldestgjort ved Mageskifteskjødet paa Gaarden Matr.-Nr. 7 a i Meelse, og kvitterede Kirsten Hansdatter samtidig ved Paategning paa det nysnævnte Skjøde af 11 Januar

1876 den hende til Sikkerhed for dets Udstedelse givne Panteret i Matr.-Nr. 7 a i Meelse.

Under 18 Januar 1876 bleve derpaa begge disse Skjøder af 11 Januar s, A. paa Garden i Maglebrænde læste inden Stubbekjøbing Herreds Ret.

Da Skjødet af 9 Juni 1875 paa Gaarden i Meelse fremkom til Thinglæsning, blev det forsynet med en Bemærkning af Retskriveren om, at det ikke kunde betragtes som Mageskifteskjøde, og der blev derfor forlangt Va pCt. Afgift i Anledning af den skete Overdragelse af hele Gaardens opgivne Værdi: 46,000 Kr. med 230 Kr., hvilket Beløb ogsaa blev betalt, og paa samme Maade blev der, da de tvende Skjøder af 11 Januar 1876 paa Gaarden i Maglebrænde fremkom til Thinglæsning, givet det af disse, der var udstedt af Niels Peter Jørgensen, en Paategning, under Henvisning til den nysanførte Bemærkning, om, at den iværksatte Retshandel ikke kunde betragtes som Mageskifte, og der blev derfor ikke blot fordret og betalt Vs pCt, Afgift af hele den for den sidstnævnte Ejendom opgivne Værdi af 27,200 Kr. i Anledning af dens Overdragelse til Jørgensen med 136 Kr., men tillige fordret den samme Afgift i Anledning af Overdragelsen fra Jørgensen til Kirsten Hansdatter, hvilket Beløb ogsaa blev betalt med 136 Kr.

Da begge disse Parter imidlertid ansaa den saaledes skete Beregning for urigtig, idet de formente, at Vs pCt. Afgiften i Anledning af deres gjensidige Overdragelse af de to Ejendomme i Medfør af § 2b i Frd. af 8 Februar 1810 kun burde have været beregnet af den vedtagne Byttesum: 12,000 Kr., altsaa med 60 Kr. istedetfor, som sket, med tilsammen 366 Kr., indgik de med Begjæing om at faa de saaledes for meget erlagte Beløb af henholdsvis 170 og 136 Kr. eller tilsammen 306 Kr. tilbagebetalt, men bleve deres gjentagne Andragender herom afslaaede, senest ved Skrivelse fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet af 21 December 1876.

Citanterne have nu efter meddelt Bevilling til fri Proces ved deres beskikkede Sagfører, den senere afdøde Overretsprokurator Schack, i Henhold til erhvervet Bevilling af 6 August f. A. til at de tvende Sager, som de agtede at anlægge mod Finansministeriet til Tilbagebetaling af de saaledes formentlig urettelig oppebaarne Beløb af tilsammen 306 Kr., maatte sammendrages og paastævnes, procederes og paakjendes under Et, samt, idet de have erklæret sig enige om at lade sig Beløbet med Renter tilkjende i Forening uden Hensyn til det Forhold, hvori det maatte kunne tilkomme enhver af dem, paastaet Indstævnte paa Statskassens Vegne tilpligtet at betale dem mod deres fælles Kvittering de ommeldte 306 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 12 August f. A. samt Processens Om-

kostninger, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, hvilket sidste i alt Fald er paastaet udredet af det Offentlige.

Den konstituerede Kammeradvokat, der efter Ordre har givet Møde for Indstævnte, har derimod paastaet ham paa Statskassens Vegne frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten, hos Citanterne.

Indstævnte har i saa Henseende væsentligt gjort gjældende, at det ved Afgjørelsen af den her omhandlede Afgiftspligt ikke kunde blive af Betydning, hvilke Udtryk og Benævnelser Parterne have brugt i de paagjældende Dokumenter, men at det kun kunde komme an paa Retshandelens Natur og Væsen, og at Jørgensen, som, da den saakaldte Mageskiftekontrakt af 20 Marts 1874 oprettedes, ikke var Ejer af Gaarden i Maglebrænde, men kun ifølge Kjøbekontrakt havde en Ret til senere at faa Skjøde paa den, altsaa en obligatorisk Ret, selvfølgelig kun kunde overdrage denne Ret til Medkontrahenten, og at det altsaa ikke var et egentligt Mageskifte, der var foregaaet, og Indstævnte har endvidere fremhævet, at det af selve Skjødet af 9 Juni 1875 paa Gaarden i Meelse, der thinglæstes længe før det andet Skjøde udstedtes, fremgik, at Ejendomsretten over den nævnte Gaard overdroges mod et kontant Vederlag og en afkjøberen paatagen obligatorisk Forpligtelse til senere at tilskjøde Sælgeren en anden Ejendom, men at denne Ejendom altsaa ikke selv da gaves i Bytte, og at der følgelig ikke dengang retlig forelaa et Mageskifte, hvorfor Vs pCt. Afgiften ogsaa nødvendigt maatte bregnes af den overdragne Ejendoms fulde Værdi, samt at den saaledes foregaaede Retshandel ikke kunde skifte Karakter ved den senere indtraadte Eventualitet: den virkelige Overdragelse af den anden Ejendom, og at det med Hensyn til denne Ejendom udstedte Skjøde følgelig ligeledes maatte bedømmes selvstændig og ikke kunde betragtes som et Mageskifteskjøde og medføre de deraf følgende Afgiftslempelser, hvorimod begge de skete Overdragelser maatte betragtes som tvende selvstændige Kjøb og Salg.

Der maa nu ogsaa gives Indstævnte Medhold i, at den brugte Udtryksmaade ikke kan være afgjørende, og at der altsaa ikke kan lægges væsentlig Vægt paa, at det i Dokumenterne hedder, at det er selve Ejendommen i Maglebrænde, der overdrages, og paa de benyttede Betegnelser: „Mageskifte“, „Bytte“, o. s. v., saa Ud't som omvendt paa, at der i Dokumenterne tales om „Kjøber“ og „Sælger“ o. s. v., men Afgjørelsen maa derimod komme til at bero paa selve Retsforholdets virkelige Indhold og navnlig da paa, om dette fyldestgør det, som er det Væsentlige ved et Mageskifte, nemlig at tvende Ejendomme byttes bort mod hinanden med eller uden Tillæg af Byttesum, eller om Forholdet maa opfattes som tvende selvstændige Handeler, der i og for sig kunne opfyldes uafhængig af hinanden, og ved hvilke Vederlaget for den ene Ejendom kun tildels er brugt som Kompensation for

Vederlaget for den anden. Under Hensyn til samtlige de i nærværende Tilfælde foreliggende, ovenfor refererede Omstændigheder skjønnes det nu imidlertid ikke rettere, end at Retsforholdet maa opfattes som et egentlig Mageskifte, idet det navnlig ifølge den indgaaede Kontrakt ikke kan antages, at nogen af Parterne kunde have fordret den af ham erhvervede Ejendom overdraget blot mod at tilsvare den paa samme satte Værdi i Penge istedetfor at overdrage den af ham som Vederlag tilsagte Ejendom, men enhver af Parterne tvertimod maatte have kunnet fordre hele Forholdet ophævet, hvis den ham tilsagte Ejendom ikke var bleven ham overdragen. Og det findes nu ikke overfor det saaledes Fremhævede, at have nogen væsentlig Betydning med Hensyn til Retsforholdets Opfattelse, at Niels Peter Jørgensen ikke havde Skjøde paa Ejendommen i Maglebrænde, da Kontrakten af 20 Marts 1874 oprettedes, eller da han i 1875 selv fik Skjøde paa Gaarden i Meelse, thi, ligesom det i alt Fald ikke af Ordene i Fordn. af 8 Februar 1810 §2b, jfr. §7, fremgaar, at den der indrømmede Afgiftslempelse i Tilfælde af Mageskifte skulde være betinget af, at Adkomstdokumenterne paa de paagjældende Ejendomme vare berigtigede ved Mageskifteforholdets Oprettelse, saaledes var der Intet til Hinder for, at Jørgensen, der selv den 1 Marts 1874 var indtraadt i Ejendomsraadighed over Gaarden i Maglebrænde, maatte, uanset at han endnu ikke havde faaet Skjøde paa den, strax kunne disponere over den og saaledes ogsaa bortmageskifte den, naar han blot, forinden den endelige Ordning skulde foregaa, skaffede sig og derefter gav Medkontrahenten Skjøde paa Gaarden, og Ole Mortensen Kannike indtraadte ogsaa allerede den 1 April 1874 ligeledes i Ejendomsraadighed over Gaarden. Og ej heller skjønnes der at kunne lægges nogen Vægt paa den Omstændighed, at Skjødet paa Gaarden i Meelse paa Grund af indtraadte Forhold blev udstedt og thinglæst tidligere end Skjødet paa Gaarden i Maglebrænde og endog før Jørgensen selv endnu havde faaet Skjøde paa denne, idet det ikke følger af selve Mageskifteforholdets Natur eller de herhenhørende Bestemmelser, at de gjensidige Mageskifteskjøder skulde udstedes eller thinglæses samtidig, uden at det iøvrigt, som Sagen foreligger, bliver nødvendigt at undersøge, hvorledes der, naar det ene Mageskifteskjøde saaledes udstedes og thinglæses før det andet, bliver til forholde med Beregningen og Optrævningen af $\frac{1}{a}$ pCt. Afgiften ved det første Skjødes Fremkomst.

Som Følge af det Anførte findes den af Citanterne nedlagte Paastand at burde tages til Følge, dog at Processens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Medens der efter dette Sagens Udfald ikke under samme vil kunne tillægges den konstituerede Kammeradvokat noget Salær, vil der derimod være at tillægge Overretsprokurator Schacks Dødsbo et

stensen, Hammellose, med hvem Tiltalte lever i Uvenskab, om Eftermiddagen den 3 April d. A. passerede forbi Tiltaltes Forældres Hus i Gl. Vraa Mose, opstod et Skjænderi mellem dem, idet Tiltalte, der var beskjæftiget udenfor Huset, efterat de havde hilst paa hinanden, spurgte Christensen, hvorfor denne, som det var bleven fortalt, havde truet med at slaa Arme og Ben i Stykker paa ham, hvorpaa Christensen med nogle truende Ord og med opløftet Stok gik ind paa Tiltalte, samt at denne derefter snappede en Møggreb, som hans tilstedeværende sextenaarige Broder holdt i Haanden, og med den tilføjede Christensen et Slag i Hovedet, saa at han faldt til Jorden. Christensen rejste sig dog strax igjen og løb ind paa Tiltalte, der imidlertid nu, da hans Moder, der under Skjænderiet var kommen tilstede og frygtede for yderligere Voldshandlinger, havde frataget ham Møggreben, flygtede for Christensen ind i Huset, hvorefter denne fortsatte sin Vej til sin i Nærheden boende Kjæreste, i hvis Bolig han besvmede som Følge af den ham tilføjede Overlast, og maatte bringes i Seng. Tiltalte har iøvrigt nærmere forklaret, at han troede tidligere paa Dagen at være bleven forfulgt af Christensen i Mosen — hvad der dog maa antages at have beroet paa en Fejltagelse fra Tiltaltes Side — og derfor havde løbet for at undgaa denne, samt at han derefter, da Christensen løftede sin Stok imod ham udenfor hans Forældres Hus, blev hidsig, medens han ikke har turdet sige, at han ved denne Lejlighed blev bange for Christensen eller brugte Greben til Selvforsvar.

Ved en den paafølgende Dag foretagen Lægeundersøgelse fandtes Christensen paa venstre Side af Hovedet at være tilføjet et Elle Saar uden videre Betydning, medens der paa det tilsvarende Sted paa højre Side af Hovedet fandtes et betydeligt, ca. $2\frac{1}{4}$ " langt Saar med kontunderede Rande, der ligesom det første maa antages at være bibragt med den omhandlede Møggreb; i det større Saars forreste Halvdel føltes derhos et Brud af Benet, svarende til Saarets Retning, og fra Midten af dette Saar udgik endvidere udad et mindre, knapt $\frac{1}{a}$ " langt Saar. Christensen maatte som Følge af de ham tilføjede Læsioner holde Sengen indtil den 29 April d. A., da han kom tilbage til Gaarden Gl. Vraa, hvor han tjener, og begyndte derpaa at tage Del i det lettere Arbejde; men først den 11 Maj d. A. erklærede Distriktslægen, der behandlede ham, det største af Saarene for lægt og Patienten for helbredet, og den ham tilføjede Overlast kan derefter ikke antages at have efterladt skadelige Følger, hvorved dog maa bemærkes, at Distriktslægen i en Erklæring af 15 April d. A. har udtalt, at der efter Læsioner i Hovedet kan optræde Hjernetilfælde efter flere Maaneders Forløb, ligesom Sindssygdomme ofte kunne have deres Oprindelse fra saadanne Læsioner, tilføjede for mange Aar tilbage.

Der er under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning.

med en Flaske, som han havde i Haanden, og som maa antages at have været en almindelig 4-Pægl's Flaske af Glas, dog uden at Flasken, der var fuld af Petroleum, gik itu, og faldt Slagene efter hendes Forklaring saa hurtigt, at hun hverken var istand til at undfly eller til at afværge dem. Hun sagde ikke noget for han havde slaaet hende, men derefter raabte hun Noget om, at han vilde slaa hende ihjel, hvorpaa han løb bort og kort efter kom hendes Mand til. Det er derhos under et ifølge Overrettens Kjendelse den 10 August optaget yderligere Forhør af Simon Hermansen edelig forklaret, at han ikke var tilstede under Tiltaltes Overfald paa hans Hustru, men at han, da han hørte hende klage sig, løb til og mødte hende omtrent 100 Skridt fra det Sted, hvor hun var blevet overfaldet, samt at hans Hustru da strax fortalte ham, hvorledes det var tilgaaet, hvorhos han har tilføjet, at Blodet løb ned af hendes Ansigt fra et Saar i Panden, hvorimod han først næste Dag saa, at hun tillige havde et Saar ved Næseroden. Ligeledes har en Politibetjent — der under et tidligere Forhør havde forklaret, at han den 2 Februar havde været inde i Simon Hermansens Hus og der set Sofie Laursdatter ligge i en Seng med et Klæde bundet om Hovedet, samt at der, da Klædet blev taget af, viste sig et, efter Politibetjentens Skjøn, højst ubetydeligt Saar i hendes Pande — under Forhøret den 10 August edelig udsagt, at han ikke mindes, at han den 2 Februar bemærkede Saaret ved Næseroden, men at han iøvrigt ikke drister sig til at paastaa, at hun ikke dengang havde et saadant Saar.

Efter en under Sagen afgiven Erklæring af en Læge, der den 3 Februar undersøgte Sofie Laursdatter, fandtes der dengang i hendes venstre Tinding et buet Saar af ca. $1\frac{3}{4}$ Tommes Længde, der var temmelig dybt, hvorhos hun ved Næseroden ligeledes havde et mindre Saar. Saarene havde blødt temmelig stærkt og forvoldt betydelige Smerter, men efter Lægens Formening vilde de, dersom der ikke slog sig Rosen til, ikke have Følger, og efter Sofie Lanrsdatters Forklaring under et Forhør den 9 Marts var hun dengang helbredet.

Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet, at det ved den ommeldte Lejlighed er tilgaaet, som af Sofie Laursdatter forklaret, hvorimod hans Forklaring gaar ud paa, at hun, da han den nævnte Aften var kommen forbi hendes Svigersøns Hns, er kommen løbende efter ham med det Udraab: „Hu ha, Morderen med hans Kniv“. Det forekom ham, at hun havde en Stok skjult under sit Forklæde, og han, der frygtede for et Angreb af hende, til hvem han efter sin Forklaring stod i et spændt Forhold, navnlig fordi hun tidligere havde skældt ham ud for en Tyv og Morder m. m., vendte sig derfor om mod hende for at forsvare sig, idet han holdt Bunden af sin Flaske mod hende i en saadan Højde, at det, som han har udtrykt sig, nok kunde passe saa-

ledes, at hun løb Panden mod den, dersom hun ikke standsede, hvad hun ikke gjorde. Hun løb imidlertid kun engang mod Flasken, og han kan derfor ikke forklare, hvorledes hun har faaet Saaret ved Næseroden, men han antager, at hun muligvis selv har bibragt sig samme.

Der er nu vistnok adskillige Omstændigheder, der maa vække Tvivl om Rigtigheden af Tiltaltes ovennævnte Forklaring, men da der ikke har været Andre tilstede ved Sammenstødet, som kunde give Forklaring om det ved samme Passerede, end Tiltalte og Sofie Laursdatter, og der ikke kan tillægges Sidstnævntes Forklaring, som det paa Grund af, hvad der under Sagen er oplyst om hendes fjendtlige Forhold ligeoverfor Tiltalte, er fundet betænkeligt at lade hende beedige, videre Betydning, findes dog Tiltaltes ommeldte Forklaring at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at det ifølge en efter Sagens Indankning for Overretten tilvejebragt Lægeerklæring efter Formen og Beskaffenheden af det Saar, som hun efter Lægeundersøgelsen den 3 Februar havde i Panden, ikke er aldeles umuligt, at hun kan have faaet bemeldte Saar — som Lægen iøvrigt efter sin tidligere Erklæring antog var bibragt hende ved voldsomme Slag med et stumpt Instrument — ved i stærkt Løb med foroverbøjet Krop at løbe Panden mod Bunden af Tiltaltes Flaske, og at hun vel ikke derved kan have faaet Saaret ved Næseroden, men at der efter Sagens øvrige Oplysninger heller ikke er noget til Hinder for at antage, at hun kan have faaet dette, som det maa antages, ubetydelige Saar efter Sammenstødet. Naar imidlertid Tiltaltes Forklaring lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, kan han ikke anses at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan medføre Strafansvar, og det maa derfor billiges, at han, der er født i Aaret 1852 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairen.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 33.

Fredagen den 28 Oktober.

Nr. 58. Handelshuset S. Øllgaard & Thorsen i Ham-
borg (Hansen)

contra

Grosserer Jacobsen i Thisted (Ingen),

betræffende Misligholdelse af en Overenskomst om Part i Aktie-
selskabet „Skonnerten Freyas Rederi“.

Thisted Kjøbstads Gjæsterets Dom af 8 Juli 1879: Indstævnte, Grosserer Jacobsen af Thisted, bør mod behørig Transport og Extradition af de her i Sagen omhandlede 8 Stkr. Aktier i Skibet Freya betale til Citanterne, Handelshuset Øllgaard & Thorsen i Hamborg, 2000 Kroner med Renter 5 pCt. p. a. fra 1 November 1877 til Betaling sker. Endvidere betaler Indstævnte til Citanterne Udgifterne ved bemeldte Aktiers Stempling 3 Kr. 33 Øre, Præmie for Aktiernes Forsikring fiVs pCt. p. a. efter deres paalydende Sum fra 14 November 1874 til Aktiernes Udlevering finder Sted. Indstævnte vil derhos have at holde Citanterne kravesløse for alt Ansvar, der maatte kunne paahvile Citanterne som Besiddere af ovenmeldte 8 Aktier i Skibet Freya. Sagens Omkostninger hæves. Forsaavidt det ikke fremgaar af den i Gjenpart under Sagen fremlagte Overenskomst af 23 Juni 1873, at Originalen er skrevet paa behørig stemplet Papir, forbeholdes Statskassens Ret. Det Idømte at udredes inden trede Solemærker fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 November 1880: Kontracitanten, Grosserer C. Jacobsen, bør for Tiltale af Hovedcitanterne, Handelshuset Øllgaard & Thorsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom omhandlede, mellem Parterne den 23 Juni 1873 afsluttede, Overenskomst var den af Citanterne ifølge samme overtagne Forpligtelse til at tage Part i det af Indstævnte dannede Aktieselskab «Skonternen Freyas Rederi» betinget af Opfyldelsen af det af Indstævnte i Overenskomsten givne Tilsagn om, at Forretningerne vedkommende Skibets Assurance og Befragtning m. v. vedvarende skulde være Citanterne forbeholdte. Efter hvad der foreligger, maa det imidlertid anses givet, dels at Assurancen af Skibet, alene med Undtagelse af de Citanterne selv og Skibsføreren tilhørende Parter samt enkelte andre, der ikke holdtes forsikrede, siden November 1874 er besørget af Indstævnte uden Citanternes Medvirkning, dels at Kontrakterne om Skibets Befragtning i flere Tilfælde ere afsluttede ved Andre end Citanterne, og at der navnlig siden Marts 1876 ikke er sket Henvendelse til disse om nogen Forretning vedkommende Befragtingen.

Indstævnte har nu vel forment, at han desuagtet ikke kan anses at have brudt den indgaaede Overenskomst, men heri findes der ikke at kunne gives ham Medhold. Forsaavidt han navnlig har anført, at det ikke var Aktieselskabet som saadant, men de enkelte Parthavere, der lode Skibet assurere, maa det bemærkes, at Forholdet dog i Virkeligheden ses at have været det, at Indstævnte selv som Bestyrer for Selskabet foranstaltede Assurancen af Skibet, forsaavidt dette overhovedet skulde assureres; og at Assurancen blev tegnet uden Erlæggelse af nogen Provision, og saaledes efter Indstævntes Formening paa billigere Vilkaar end der kunde opnaas ved Citanternes Mellemskomst, kunde i ethvert Fald ikke berettigede ham til, saaledes som han har gjort, ganske at forbigaa dem, uden engang at forsøge paa at opnaa ligesaa billige Vilkaar hos dem, som han kunde faa hos Andre. Naar han endvidere har paaberaabt, at Grunden til, at Citanterne, som ommeldt, ikke fik med Afslutningen af Skibsbefragtingerne at gjøre, skulde være den, at Skibsførerne havde overtraadt hans Paalæg til dem, om altid at henvende sig til Citanterne angaaende Skibets Befragtning, maa hertil bemærkes, at dette, selv om det maatte kunne anses godtgjort, i ethvert Fald ikke vilde kunne fri ham for Ansvar, eftersom det ikke er oplyst, at det i de Tilfælde, hvor Citanternes Medvirkning ikke er benyttet, skulde have været umuligt uden Tab at henvende sig til dem angaaende Befragtingen.

Ifølge det Anførte — og idet endnu bemærkes, at Indstævnte efter Sagens Anlæg ses at have fratruddet sin Stilling som Bestyrer af Aktieselskabet, hvilken han efter Overenskomsten vedvarende skulde beklæde, og derved har afskaaret sig den Adgang, han igjen-

nem denne Stilling havde til at sørge for Opfyldelsen af de ham ligeoverfor Citanterne paahvilende Forpligtelser — maa han anses athave begaaet et saa væsentligt Brud paa den afsluttede Overenskomst, at Citanterne — der for Højesteret have erklæret, at de i Tilfælde af, at deres Paastand om at erholde de af dem i Aktieselskabet indskudte 1000 Rd. tilbage tilligemed Renter og Omkostninger gives Medhold, ikke ville fordrø Erstatning for det dem ved Overenskomstens Misligholdelse paaførte Indtægtstab — maa være beføjede til at fordrø den hævet. De ville saaledes efter deres Paastand være at kjende berettigede til, mod Tilbagelevering af de til dem udfærdigede 8 Stykker Aktier i Skibet Freya, af Indstævnte at erholde udbetalt fornævnte 1000 Rd. eller 2000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1 November 1877, hvorhos Indstævnte maa refundere dem ikke blot deres Udgift til Aktiernes Stempling med 3 Kroner 33 Øre, men tillige de af dem udlagte Præmier for Aktiernes Assurering med 6½ pCt. aarlig efter deres paalydende Beløb fra 14 November 1874 indtil deres Udlevering, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævntes, først for Overretten fremkomne, Indsigelse mod disse Præmiers Refusion ikke kan komme i Betragtning, ligesaa lidt som hans Paastand om, at deri afkortes 141 Kroner 99 Øre, efter de foreliggende Oplysninger kan gives Medhold. Derimod findes den af Citanterne endvidere fremsatte Paastand om, at Indstævnte skulde holde dem kravesløse for alt Ansvar, der maatte kunne paahvile dem som Besiddere af de ommeldte 8 Stykker Aktier, i Henhold til Grundsætningerne i Lovens 1-5-12 ikke egnet til at tages til Følge. Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør imod behørig Transport og Extradition af de ovenomhan diede 8 Aktier i Skibet Freya til Citanterne betale 2000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1 November 1877 indtil Betaling sker. Saa bør han og til Citanterne betale 3 Kroner 33 Øre, samt Præmie for Aktiernes Forsikring med 6½ pCt. aarlig efter deres paalydende Sum fra den 14 November 1874 indtil Aktiernes Udlevering. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Kontracitanten, Grosserer C. Jacobsen i Thisted, i Juni Maaned 1873 havde kjøbt en i Hamborg Havn henliggende Skonnert, som han derefter overdrog til et af ham dannet Aktieselskab, kaldet „Skonnerten Freyas Rhederi“, afsluttede Hovedcitanterne, Handelshuset Øllgaard & Thorsen i Hamborg, en Overenskomst med ham, hvorved de forpligtede sig til at tage 8 Aktier à 125 Rd. i det af ham dannede Aktieselskab, mod at Kontracitanten skulde være Selskabets vedvarende Bestyrer og Hovedcitanterne dets vedvarende Kommissionærer ved nævnte Skibs Befragtning og Assuranceforretningen samt øvrige forefaldende Forretninger, og indbetale derpaa, som det maa antages, den 23 Juni 1873 til Kontracitanten 1000 Rd., hvorefter de af ham fik udleveret de ommeldte 8 Aktier.

Under nærværende Sag have nu Hovedcitanterne — under Paaberaabelse af, at Kontracitanten, der fra Novbr. 1874 har frataget dem Besørgelsen af Skibets Assurance og siden 1874 jevnlig ladet det befragte ved Andre end Hovedcitanterne, som navnlig siden den 30 Marts 1876 ikke have besørget nogen Befragtning af Skibet, derved har gjort sig skyldig i en saa væsentlig Misligholdelse af Overenskomsten af Juni 1873, at Hovedcitanterne, foruden Erstatning for den Provision og Kurtage, der vilde have tilkommet dem, dersom Assurancen og Befragtningen af Skibet i de Tilfælde, hvor samme er besørget af Andre, var blevet givet dem i Kommission — hvilken Erstatning de have forbeholdt sig senere at indfordre hos Kontracitanten — endvidere maatte kunne fordrø, at Handelen om de 8 Aktier skulde gaa tilbage — ilsteinstant ved en Gjæsteret sagsøgt Kontracitanten til mod de nævnte 8 Aktiers Transport og Extradition til ham, dels at betale dem Aktiernes Paalydende 1000 Rd. eller nu 2000 Kr. med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 23 Juni 1873 indtil Betaling sker, dels at erstatte dem deres Udgifter ved Aktiernes Stempling og ved disses Assurance fra den 14 Novbr.

1874 at regne, hvorhos de endvidere have nedlagt Paastand om, at Kontracitanten skulde tilpligtes at holde dem kravesløse for ethvert Ansvar, der maatte kunne paahvile dem som Aktionærer i det ovennævnte Aktieselskab. Ved Gjæsteretsdommen ere disse Paastande tagne til Følge, dog saaledes, at der kun er tilkjendt Hovedcitanterne Renter af de 2000 Kr. fra Gjæsteretsstævningens Dato den 1 Novbr. 1877 at regne, og Sagen er derefter af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanterne have paa- staaet Gjæsteretsdommen stadfæstet, medens Kontracitanten, ligesom i 1ste Instants, har procederet til Frifindelse for Hovedcitanternes Tiltale.

Kontracitanten har erkjendt, at han uanset den ovennævnte Overenskomst af Juni 1873 — der maa antages oprindelig at være afsluttet mundtlig, men som senere er stadfæstet af Hoved-

citanterne i Skrivelse til Kontracitanten af 23 Juni 1873 og af denne ved Paategning paa bemeldte Skrivelse — siden Novbr. 1874 har ladet Assurancen af Skibet, dog med Undtagelse dels af Hovedcitanternes og Skibsførerens Anparter, hvis Assurance besørgeres af Hovedcitanterne, dels af nogle enkelte andre Aktionærers Anparter, som ikke holdtes assurerede, tegne i Thisted, hvor han efter sit Anbringende kunde faa Assurancen billigere tegnet, end hos Hovedcitanterne, og at Befragtingen af Skibet i de senere Aar i enkelte Tilfælde har fundet Sted uden Hovedcitanternes Medvirkning, idet Skibsføreren, hvem Kontracitanten iøvrigt vil have instrueret om altid ved Befragtinger af Skibet at henvende sig til Hovedcitanterne for at disse kunne faa Lejlighed til som Kommissionærer at afslutte Befragtingskontrakterne, maa antages ikke altid at have holdt sig hans Instrux i saa Henseende efterrettelig. Om end imidlertid Kontracitanten herefter maatte anses at have gjort sig skyldig i en Misligholdelse af Overenskomsten, der kunde berettige Hovedcitanterne til af ham at fordrø Erstatning for det Tab af Indtægter, de have lidt ved, at Besørgelsen af Assurancen og Befragtingen af Skibet i de senere Aar tildels er blevet givet Andre i Kommission — hvad Kontracitanten iøvrigt ikke har villet erkjende, idet han har paastaaet, at han ikke ved Overenskomsten, som han vil have indgaaet som Aktieselskabets Befuldmægtigede og paa dettes Vegne, har paataget sig nogen personlig Forpligtelse ligeoverfor Hovedcitanterne, og at disse i ethvert Tilfælde ikke kunde gjøre noget Ansvar gjældende imod ham, fordi Skibsførerne i enkelte Tilfælde have overtraadt hans Instrux til dem om altid at henvende sig til Hovedcitanterne ved Skibets Befragting, eller fordi Skibets Assurance i de senere Aar delvis er tegnet i Thisted, hvor det, som meldt, kunde ske billigere end hos Hovedcitanterne — er det i alt Fald uden Hjemmel i Overenskomsten, naar Hovedcitanterne paa Grund af den ommeldte Misligholdelse have fordret, at den for flere Aar siden fuldbyrdede Handel om de 8 Aktier skulde gaa tilbage, og det kan navnlig efter Forholdets Natur ikke i saa Henseende komme videre i Betragtning, at Hovedcitanterne, der efter hvad der er in confesso under Sagen, ikke for Aktierne have betalt højere Pris end den, der er erlagt af de øvrige Aktionærer, og som paa den Tid, den heromhandlede Overenskomst blev indgaaet, maa antages at være anset at svare til Aktiernes virkelige Værdi, kun vilde have indladt sig paa Kjøbet af disse Aktier af Hensyn til det dem givne Tilsagn om, at Assurancen og Befragtingen af Skibet altid skulde gives dem i Kommission.

Efter det Ovenanførte ville Hovedcitanternes ovennævnte Paastand ikke kunne tages til Følge, og da der efter Proceduren ikke bliver Spørgsmaal om at tilkjende Hovedcitanterne anden

for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forening med det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han afvigte 22 Maj om Aftenen, som det maa antages, kort efter Kl. 8, ifølge et øjeblikkelig fattet Forsæt har i den Hensigt at stjæle skaffet sig Adgang til et J. F. David tilhørende Hus paa Plantagen Solbergs Land, idet han opbrød en Vindusskodde med et Stykke Jern, han fandt udenfor Stedet, og derefter steg ind gennem Vinduet. Efterat han med samme Stykke Jern havde opbrudt først en aflaaet Dør paa en Kommode, der stod i et af Husets 2de Værelser, og derefter en ligeledes aflaaet Skuffe i samme Møbel, tilagnede han sig et her beroende Beløb af vest. D. 16, hvorpaa han fjernede sig ad den Vej, han var kommen ind. Pengene har han inden sin Anholdelse dels forbrugt, dels tabt.

Idet det bemærkes, at det var Arrestanten bekjendt, da han begik Tyveriet, at hverken Ejeren — for hvem han arbejdede ugevis — eller nogen Anden var tilstede i Huset, som Ejeren iøvrigt i Reglen ikkun bebor en Del af Søndagen, maa det billiges, at Arrestanten, der er født paa St. Thomas den 4 Novbr. 1862, altsaa nu 18 Aar gammel, og ikke tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Frd. 11 April 1840 §12, 1ste Led, med Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Da derhos Dommens Bestemmelser, om Udredelse af Aktionens Omkostninger og af vest. D. 16 i Erstatning til Bestjaalne ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 31 Oktober.

Nr. 185. Smed N. P. Hansen (Ingen)
 contra
 Kjøbmand N. O. Davidsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger

*) I Sagen, der var indanket for Højesteret som anteciperet, var den i Pl. 2 Juni 1819 § 1 befalede Anmeldelse til Justitskontoret om, at Varsalet var udløbet endnu ikke gjort, skjøndt Stævningen var udtagen den 20 Juni 1881 og det lovbestemte Varsel kun var 3 Uger.

melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og kan ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 184.

Advokat Levinsen

contra

Christian Frederik August Marius Wulff Hagen
Frørup (Defensor Halkier),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Maj 1881: Tiltalte, Christian Frederik August Marius Wulff Hagen Frørup, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder samt tilsvare Aktionens Omkostninger og derunder Salær til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Winther og Moller, med 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven,

Højesterets Dom.

Ved det i den indankede Dom nærmere fremstillede, af Tiltalte overfor Tømmermester Lund og Kollektør Christensen udviste Forhold, findes Tiltalte ikke, som i Dommen antaget, at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 245, idet hans Optræden overfor dem, som alene indeholdt et Tilbud om, imod en ubetydelig Godtgjørelse at unnlade for deres Vedkommende at opfylde den af ham som Referent for det i Dommen nævnte Blad paatagne Forpligtelse til at referere til Brug for Bladet det i den offentlige Politiret Passerede, ikke kan betragtes som Benyttelse af Trudsel af den i den nævnte Straffebestemmelse omhandlede Beskaffenhed, ligesom der under de foreliggende Omstændigheder heller ikke findes Anvendelse for nogen anden Straffebestemmelse. Da det derhos, i det Væsentlige i Henhold til det i Dommen i saa Henseende Anførte, maa billiges, at han ikke er funden strafskyldig for det øvrige Forhold, der er lagt ham til Last, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Dommen fastsatte Salærer.

Thi kjendes for Ret:

Christian Frederik August Marius Wulff Hagen Frørup bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør

Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Tiltalte Christian Frederik August Marius Wulff Hagen Frørup for Pengeafpresning anlagte Sag, sigtes han for at have gjort sig skyldig i denne Lovovertrædelse, medens han i sidstafvigte Efteraar for Underretssagfører Jens Petersen gjorde Notitser om de i Københavns Kriminal- og Politirets Afdelinger for offentlige Politisager forekommende Sager til Afbenyttelse for bemeldte Underretssagfører Petersen ved dennes Udarbejdelse af Referater og deslige Sager til Optagelse i Dagbladet „Aftenposten“ og i dette Øjemed 3 Gange om Ugen var tilstede i de omhandlede Afdelinger, naar Retten holdtes, derved at han benyttede den Lejlighed, som denne hans Stilling gav ham til at afværge Offentliggjørelsen af Sagerne gennem det nævnte Dagblad, til at skaffe sig Fordel og gjøre Forsøg paa at opnaa en saadan.

At Tiltalte ved at gjøre Brug af den Indflydelse, han havde paa Referater af offentlige Politiretsager, har gjort sig Fordel og gjort Forsøg paa at skaffe sig saadan, er bevist ved hans egen for Retten afgivne Tilstaaelse, hvis Betydning som Bevismiddel i Medfør af D. L. 1 — 15 — 1 ikke kan anses svækket ved hans senere deri gjorte Forandringer, der ere ubestyrkede og i Strid med det iøvrigt Oplyste.

Men forsaauidt han, som sket i flere Tilfælde, har modtaget Penge, som Personer, der havde staaet for de ovennævnte Afdelinger som Tiltalte, og som af egen Drift havde anmodet ham om at forhindre en Udbredelse gennem Pressen, enten af de dem angaaende Sager eller af deres Navne, gave ham enten samtidig med at fremsætte deres Anmodning eller, efterat han havde forlangt Penge for at tage den til Følge, findes han ikke at kunne paaføres noget Strafansvar, da disse hans Forhold ikke kunne henføres under nogen Bestemmelse i Straffeloven eller noget andet Lovbud.

Derimod maa Tiltalte blive at betragte som strafskyldig i 2 Tilfælde, i hvilke han gjorde Forsøg paa at faa Betaling af Tømmermester Frederik Vilhelm Lund og Lotterikollektør Otto Emanuel Christensen mod at forebygge en Optagelse i Avisen af Sager, der havde været anlagte mod dem i den offentlige Politiret.

De nærmere dermed forbundne Omstændigheder ere i det Væsentlige følgende:

Sagen mod Tømmermester Lund angik Spærring af en Gade ved paa samme henlagte Materialier.

I denne Sag var Tømmerformand Sebastian Emme mødt i

Retten for Lund og havde erlagt en Bøde. Da han derefter forlod Retslokalet, fulgte Tiltalte efter ham og spurgte ham om, hvorvidt han troede, at Lund helst vilde være fri for at komme i Avisen, og angav paa dertil fra Emmes Side given Anledning, hvad en slig Fritagelse kostede, idet han nævnte enten 2 Kroner eller et Par Kroner. — Emme erklærede, at han i saa Henseende ikke kunde tage nogen Bestemmelse, og henviste Tiltalte til Lund selv. — Derpaa indfandt Tiltalte sig hos denne, men traf ham ikke, og han forhandlede derfor med Lunds Kompagnon, Tømmermester Carl Abben, hvem han gjorde det Spørgsmaal, om Lund ikke hellere end at faa sin Sag offentliggjort i Bladene vilde erlægge en Pengesum, hvis Størrelse Tiltalte dog paastaar ikke at have nævnt. — Abben afviste imidlertid Tiltalte, og denne foretog sig senere intet Yderligere for at naa sit Maal.

I den Christensen vedrørende Sag havde denne den 7 Oktober f. A. erlagt en Bøde for at have givet Laan paa en Klasse-lotteriseddel. — Foranlediget derved indfandt Tiltalte sig samme Dag flere Gange i Christensens Hjem, hvor han først talte med dennes Hustru, hos hvem han søgte Oplysning om, hvorvidt hun trode, at hendes Mand vilde give 2 Kroner for ikke at blive omtalt i Bladene i Anledning af Sagen og senere med Christensen selv, hvem Tiltalte spurgte om han, for at undgaa saadant, vilde betale 1 Krone 50 Øre, og da han blev afvist, forestillede, hvor meget det vilde skade hans Forretning, hvis Sagen kom i Avisen, men uden dog derved at opnaa sin Hensigt.

I begge disse Tilfælde maa Tiltaltes Optræden, uanset at den fandt Sted under Formen af Tilbud, betragtes som Handlinger, hvorved han søgte at skaffe sig Fordel under Anvendelse af Trudsler af den Beskaffenhed, som omhandles i Straffelovens § 245, og som Følge heraf maa Tiltalte, der er født den 30 August 1859 og ikke funden forhen straffet efter Dom, forsaavidt blive at dømme efter nysnævnte § af Straffeloven, og findes Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Tirsdag den 1 November.

Nr. 283.

Advokat Levinsen

contra

Niels Christian Christensen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 3 August 1881: Tiltalte, Fattiglem Niels Christian Christensen af Hallund, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 6 Dage; saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Løgstrup, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Septbr. 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Nellemann 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Fattiglem Niels Christian Christensen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 12 Maj sidstleden om Morgenen omtrent Kl. 3Vs, efterat have rensset Latrinet ved Hallund Skole, mødte sammes Lærer paa Vejen til Skolen og derved kom til at tænke paa, at da Læreren vist vilde gaa i Seng strax, kunde han nu trygt tilvende sig nogle Kartoffler af Lærens i Skolens Lade værende aabne Kartoffelkule — har derpaa udført dette Forsæt, idet han med en Sæk, som han hentede i sin daværende Bolig i Hallund Fattighus, gik ind i Skolens Lade, der kun var lukket med en Krog udvendig, og af Kartofflerne i Kulen kom ca. 1 Va Skp. i Sækken, som han derefter samme Morgen bar ud til et af ham erhvervet Hus paa Hallund Hede, hvor han senere har taget Bolig. Kartofflerne, der ere bievne vurderede til 90 Øre, ere under Sagen tilbageleverede Bestjaalne, og der er ikke Spørgsmaal om Erstatning. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte i Aaret 1865 har frastjaalet en Høker i Hvilshøj et raat Kalveskind af Værdi 2 à 3 Kr., der efter Tiltaltes Forklaring laa udenfor Ejerens Hus, hvilket Tyveri Tiltalte

efterat Bestjaalne senere havde antruffet og gjenkjendt Skindet, som Tiltalte havde solgt, vedgik for Bestjaalne med Lofte om at betale ham Skindet, hvorfor Sagen ikke blev anmeldt for Politiet.

For de ommeldte Tyverier, af hvilke det i 1865 begaaede i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 4 Juli sidstleden er i Medfor af Straffelovens § 70 inddraget under nærværende Sag, er Tiltalte — der er født i Aaret 1841 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter bemeldte Lovs § 228, men Straffen, der i Dommen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brod i 6 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og med denne Forandring vil saaledes bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Nr. 232.

Advokat Halkier

contra

1) Jens Christiansen, 2) Morten Peter Hansen, kaldet Rye, 3) Christian Johnsen og 4) Terkel Pedersen
(Defensor Hansen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse, samt Forsøg paa Krænkelser af en Andens Frihed.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 7 Juni 1881: De Tiltalte, Fabrikarbejderne Jens Christiansen, Morten Peter Hansen Rye, Terkel Petersen og Christian Johnsen, bor straffes med Fængsel paa Vand og Brod, de to Førstnævnte hver især i 2 Gange 5 Dage og de to Sidstnævnte hver især i 5 Dage og bor de Tiltalte derhos in solidum udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kammer-assessor, Prokurator Poulsen, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Hvid, 20 Kr., men bor de Tiltalte iøvrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juli 1881: De Tiltalte, Jens Christiansen, Morten Peter Hansen, kaldet Rye, Christian Johnsen og Terkel Pedersen, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod, Christiansen i 3 Gange 5 Dage, Hansen i 2 Gange 5 Dage og de tvende Sidstnævnte hver i 5 Dage. Saa udrede de og En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten,

15 Kr. til hver samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, tildels i Forbindelse med § 203. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Christiansen i 4 Gange 5, for Hansen og Pedersen i 3 Gange 5 Dage for hver og for Johnsen i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Jens Christiansen i fire Gange fem Dage, Morten Peter Hansen, kaldet Rye, og Terkel Pedersen hver i tre Gange fem Dage og Christian Johnsen i to Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Christiansen, Morten Peter Hansen, kaldet Rye, Christian Johnsen og Terkel Pedersen for Vold og Legemsbeskadigelse samt Forsøg paa Krænkelse af en Andens Frihed.

Efter Sagens Oplysninger opstod der, da Væver Sophus Hansen med sin Hustru strax efter Paaske d. A. havde modtaget Arbejde paa Crome & Goldschmidts Fabrikker i Horsens, uagtet der paa den Tid fandt en Arbejdsnedlæggelse Sted af Fabrikernes Arbejdere, blandt disse paa Grund heraf mod nævnte Hansen en almindelig Uvillie, der ogsaa vedvarede efter Arbejdsnedlæggelsens Ophør, som det maa antages nærmest paa Grund af, at det, — iøvrigt, som det er oplyst, med Urette — blev troet, at Hansens og hans Hustrus Antagelse havde medført forringet Arbejdsfortjeneste for en af de ældre Arbejdere; denne Uvillie udbredte sig derefter ogsaa til Arbejderne paa F. C. Madsens Fabrik i Horsens, hvoriblandt de Tiltalte, til hvem der maa

antages at være bleven rettet Opfordringer fra Arbejdere ved Crome & Goldschmidts Fabriker til ved Anvendelse af Vold at tvinge Hansen til at opgive sit Arbejde. Som Følge heraf indfandt de Tiltalte M. P. Hansen og T. Pedersen sig, som det ved deres egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt er godtgjort, Lørdag Aften den 7 Maj d. A. efter foregaaende Aftale udenfor Fabriksbygningen, hvor S. Hansen arbejdede, i den Hensigt at prygle ham, og da han gik fra Arbejde, tilføjede derefter M. P. Hansen, medens T. Pedersen hilste paa S. Hansen, denne bagfra nogle Slag i Nakken; men da S. Hansen trak sig tilbage til Fabriksbygningen og samtidig sendte sin Hustru efter Politiet, blev der ikke dengang foretaget Videre imod ham. Samme Aften blev det imidlertid aftalt mellem samtlige fire Tiltalte at overfalde Hansen den paafølgende Mandag Morgen den 9 Maj d. A. for at skræmme ham til at opgive sit Arbejde, og de stillede sig til den Ende den nævnte Morgen i Baghold ved en Vej, som de vidste, S. Hansen skulde passere; da denne derefter kom gaaende ad Vejen, foer Tiltalte Christiansen, som det ved hans Tilstaaelse og de øvrige afgivne Forklaringer er oplyst, ind paa ham og tilføjede ham et Slag i Ansigtet samt kastede ham overende i et Tjørnehegn, saa at han kom til at ligge med Ansigtet nedad mod nogle Sten og Murbrokker. Tiltalte Christiansen lagde sig derefter ovenpaa ham og slog ham med sin knyttede Haand i Baghovedet, indtil en Mand kom ham til Hjælp, hvorefter de Tiltalte forføjede sig bort. De øvrige Tiltalte toge vel ikke direkte Del i Overfaldet paa S. Hansen, men ligesom de have tilstaaet at have deltaget i den derom trufne Aftale, saaledes maa det ogsaa antages, at de vare tilstede i den Hensigt eventuelt at yde deres Bistand herved, hvad Tiltalte Johnsen udtrykkelig har erkjendt for sit Vedkommende, medens Tiltalte Pedersen har fastholdt, at han ikke vilde deltage i at prygle Hansen, men kun var gaaet med for at se paa, at denne fik Prygl, hvad han ansaa for ønskeligt.

Efter den af S. Hansen, der vedblev sit Arbejde paa Fabrikerne, saa at de Tiltaltes Hensigt ikke blev opnaaet, afgivne Forklaring fik han sine Hænder forrevne i Tjørnehækken, hvorhos Blodet enten som Følge af Faldet eller det ham tilføjede Slag flød ham ud af Næse og Mund; han var efter Overfaldet øm paa Brystet og over Lænden, ligesom Ansigtet var ophovnet, og den paafølgende Dag maatte han holde sig borte fra Arbejdet, men den ham tilføjede Overlast kan iøvrigt ikke antages at have efterladt skadelige Følger, og der er under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning for Næringstab og Lidelser, idet en af ham herom nedlagt Paastand maa anses frafaldet ved en af ham senere meddelt Erklæring om, at han Intet havde at erindre imod, at Tiltalte i Anledning af det Passerede i det Hele maatte bortfalde.

For deres anførte Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Jens

kjen des for Ret:

La ndsoverrettens D om bør ved Magt at stande.
 I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
 Højesteretssagfører Bagger og Etatsraad Buntzen
 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Under denne Sag tiltales Niels Peter Nielsen, der er født i Aaret 1859 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Voldtægt eller Forsøg derpaa.

Pigen Mette Kirstine Christensen, der efter sit Opgivende har fyldt sit 18de Aar den 28 Juni d. A., har i saa Henseende forklaret, at da hun om Aftenen den 15 Maj d. A., ifølge Opfordring af Tiltalte var kommen til hans Hjem for at tale om noget Sytøj med hans Hustru, begyndte han, der var alene hjemme, men opgav, at hans Hustru var i et Ærinde i Byen, at fjase med hende og tog derefter fat paa hende, trak hende hen til en Seng og lagde hende paatværs i samme og sig selv ved Siden af hende, idet han stadig holdt paa hende. Da hun engang tidligere i hans Kones Nærværelse var bleven behandlet af ham paa samme Maade, ved hvilken Lejlighed hun dog vil have gjort nogen Modstand, medens hun nogle andre Gange havde ladet sig kysse af ham, ansaa hun det Hele for Fjas, og idet hun, som det forekommer hende, bestræbte sig for at forhindre, at han trak hendes Skjorter op, lod hun for Spøg en Ytring falde om, at han ikke havde Noget i Buxerne, og brødes noget med ham, der imidlertid gav Slip paa hende og gik udenfor, som hun senere har antaget for at se, om hans Hustru kom hjem. Efterat hun havde rejst sig op og rettet paa sit Tøj, vilde hun gaa sin Vej, men Tiltalte kom nu farende mod hende, trak hende atter ind i Sovekammeret, hvor han lagde hende paalangs i Sengen og tog hendes Klæder op samt lagde sig ovenpaa hende, og uagtet hun stred imod, raabte og græd og saavidt hun erindrer bad for sig, pressede han sine Ben ind mellem hendes og tvang derved disse fra hinanden, hvorpaa han fik sit Lem ind i hendes Kjønsdele, idet hun forøvrigt ikke véd, om Samlejet blev fuldbyrdet.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 25 Novbr. 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 34

Tirsdagen den 1 November.

Nr. 246.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Peter Nielsen (Defensor Buntzen),

Medens de brødes, lykkedes det hende af og til at faa sin ene Haand løs, og slog hun ham da, men ikke stærkt, med den flade Haand, hvorefter han igjen slog hende paa Kinden, men anden Vold end den anførte anvendte han ikke imod hende, hendes Klæder bleve ikke iturevne, og hun har iøvrigt ikke følt nogen Ulempe af det Passerede.

Tiltalte, der har erkjendt, at han, medens hans Kone den ommeldte Dag var fraværende i Varde, ønskede at faa med Mette Christensen at gjøre, og at han for at bevæge hende til at komme hjem til sig gav hende den urigtige Besked om, at hans Kone ønskede at tale med hende, og senere fortiede, at hun var bortrejst, for at Pigen ikke skulde løbe sin Vej, har iøvrigt forklaret, at han, da Pigen kom, begyndte at „pjanke med hende“, kyssede hende og tog hende udenpaa Klæderne, hvorefter han trak hende ind i Sovekammeret og lagde hende paatværs over Sengen; da Pigen nu satte sig noget til Modværge og han navnlig paa Grund heraf ikke kunde faa hendes Klæder trukne op, vilde han, for at opnaa Samleje med hende, bære hende helt op i Sengen, men løb dog forinden ud for at se, om hans Hustru ikke kom. Han har derhos erkjendt, at han dernæst, efter paany at have faaet Pigen op i Sengen, forsøgte, uagtet hun gjorde Modstand, at tiltvinge sig Samleje med hende, idet han dertil blev foranlediget ved Pigens Adfærd og hendes ovennævnte drillende Bemærkning, som hun, efter hvad der forekommer ham, men hvad Pigen har benægtet, gjentog flere Gange, efterat han, som meldt, anden Gang havde kastet hende paa Sengen og laa ovenpaa hende, men Samlejet blev dog ikke fuldbyrdet, da han tabte Lysten dertil.

Under et efter Underrettsdommens Afsigelse optaget yderligere Forhor har Tiltalte derhos nærmere forklaret, at Pigen ganske vist gjorde lidt Modstand mod hans Forsøg paa at opnaa Samleje, idet hun søgte med Armene at skyde ham fra sig, men at han dog ikke troede, at hun vilde blive alvorlig vred, hvis han opnaaede dette, da hun tidligere godvillig havde fundet sig i hans Tilnærmelser og hun derhos ogsaa, medens de laa paa Sengen, yttrede sig paa en saadan Maade, at han maatte tro, hendes Modstand ikke var alvorlig ment, idet hun tilbød sin Hjælp til Samlejets Fuldbyrkelse. Denne Tiltaltes Fremstilling har Pigen vel paa Forehold ikke villet godkjende, men hun har dog ændret sin tidligere Forklaring derhen, at hun ikke bestemt kan erindre, om hun, da Tiltalte sidste Gang laa ovenpaa hende og havde blottet hende og sig selv, endnu rigtig troede paa, at det var hans Hensigt at opnaa Samleje med hende, og at det mulig først var, da Tiltalte tvang sine Ben ind mellem hendes, at hun begyndte at indse, at han vilde gjøre Alvor af Samlejet, og at hendes alvorlige Modstand mulig først da er begyndt.

Idet Tiltaltes ovenanførte Forklaring, der tildels er bestyrket ved Pigens Fremstilling af det Passerede, hvorefter hun ikke kan antages at have ydet en saa alvorlig og betydelig Modstand, som der i og for sig havde været Anledning til, hvis hun virkelig havde villet afværge Tiltaltes Forsøg paa at opnaa Samleje, efter Omstændighederne findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, kan han ikke anses overbevist om at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Mandagen den 7 November.

Nr. 91. Højesteretssagfører Bagger
contra

Ohr. Fred. Holm og Hustru Else Holm (Def. Hansen),
der tiltales, Førstnævnte for bedrageligt Forhold og Meddelagtighed i Falsk, og Sidstnævnte for Falsk.

Assens Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Juni 1879:
Tiltalte, Feldbereder Christian Frederik Holm af Assens, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, men forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, og Tiltalte, Else Holm, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa

bør de og in solidum tilsvare alle af deres Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 50 Kr. og til Defensor, Prokurator Schmidt, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Novbr. 1880: Tiltalte, Feldbereder Christian Frederik Holm, bør for Alltors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Beyer, betale de Tiltalte, Feldbereder Christian Frederik Holm og Hustru Else Holm af Assens, in solidum 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, maa det billiges, at der i det Hele er tillagt Christian Frederik Holm Frifindelse og at det er antaget, at Else Holm har paadraget sig Strafansvar ved falskelig at underskrive det i Dommen ommeldte Dokument af 9 Januar 1876, der, uden at nogen Benyttelse deraf havde fundet Sted, endnu var i hendes medtiltalte Mands Besiddelse, da Undersøgelsen paabegyndte⁸. For bemeldte hendes Forhold bliver hun at anse efter Straffelovens § 268, sammenholdt, dels, i Medfør af § 276, med § 46, dels, efter de foreliggende Omstændigheder, med § 56, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil det kunne have sit Forblivende ved Dommens Forskrifter.

Thi kj endes for Het:

Else Holm bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesterets-sagførerne Bagger og Hansen 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Assens Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Feldbereder Christian Frederik Holm og Hustru Else Holm af Assens, Førstnævnte for bedrageligt Forhold og Meddelagtighed i Falsk og Sidstnævnte for Falsk.

Hvad Sigtelsen mod Tiltalte Holm for bedrageligt Forhold angaar, har for det Første Detailhandler Hans Mikkelsen — som siden han i Begyndelsen af Aaret 1876 nedsatte sig som Detaillist i Hnsby og indtil Efteraaret 1878 har staaet i et stadigt Pengeforhold til Tiltalte — angivet, at han i forskjellige Retninger under dette Forhold er bleven besveget af Holm, i hvilken Henseende Mikkelsen i det Væsentlige har bemærket Følgende:

1) den 11 Septbr. 1876 accepterede Mikkelsen en 3 Maaneders Vexel paa 270 Kr., som Kjøbmand Rasmus Hansen i Assens, til hvem Mikkelsen stod i Gjældsforhold som Følge af, at Hansen havde forstrakt ham med de Varer, han behøvede ved Oprettelsen af sin Detailhandel i Husby, havde trukket paa ham, og, efterat denne Vexel var bleven forsynet med Holms Endossement, blev den diskonteret af Folkebanken i Assens.

Da Mikkelsen kort efter Vexlens Forfaldstid som Følge af modtagen Meddelelse fra Hansen om, at denne havde maattet indfri Vexlen og nu trængte til Penge, havde begivet sig til Assens, viste Hansen ham, at Vexlens Beløb var stillet ham i Regning og indført i hans Kontrabog, hvorimod selve den indfrie Vexel ikke ved denne Lejlighed forevistes Mikkelsen; Vexlen fremkom først, da den under en Opgjørelse, som Mikkelsen i Slutningeu af Maj eller Begyndelsen af Juni Maaned 1878 søgte med Hensyn til sit Mellemværende med Tiltalte Holm, præsenteredes af denne under Angivende af, at han paa Anmodning af Kjøbmand R. Hansen havde indfriet Vexlen i December 1876, hvilket Angivendes Rigtighed Tiltalte har fastholdt, uagtet det blev ham paavist, at Hansens Handelsbøger udviste, at Vexlen var indfriet af denne og ført Mikkelsen i Regning, og uanset Hansens beedigede Forklaring i saa Henseende. Som Følge af, at Holm paastod Vexlen betalt, blev Mellemværendet ikke dengang opgjort, og den 14 September s. A. modtog Mikkelsen gennem Holms Sagfører en Beskikkelse, hvorved han opfordredes til at betale Vexlen inden 14 Dage, da hans Bo ellers vilde blive forlangt taget under Konkursbehandling, og, da Mikkelsen ikke saa sig istand til at betale, blev han den 2 Oktober næstefter indkaldt for Wedellsborg Birks Skifteret, hvor Forretningen dog udsattes, da Mikkelsen i Mødet den 3die s. M. fremlagde sin Kontrabog med Hansen, hvorefter Vexlen maatte antages at være betalt.

Den følgende Dag begav Mikkelsen sig til Holm, og under dette Møde fremlagde Sidstnævnte et af hans Hustru skrevet den 18 Septbr. 1878 dateret Dokument, som af Mikkelsen er paa-staaet at være en Opgjørelse af deres Mellemværende, hvad imidlertid Holm vedholdende har benægtet. Efter Dokumentet skulde Mikkelsen have en Debet til Holm af 464 Kr. 55 Øre foruden omhandlede Vexel; men, uagtet denne Debet efter Mikkelsens For-

mening kun var fremkommen ved, at Tiltalte paany havde opført forskellige Poster, efter at de alt tidligere paa anden Maade vare afgjorte, og skjondt Mikkelsen forment, at have en ikke ubetydelig Saldo tilgode hos Holm, indgik han dog — efter hans Udsagn af Frygt for den Fallit, hvormed han var truet — paa at kvittere hele Mellemværendet mod at erholde Vexlen udleveret, og at udstede et Gjældsbevis paa 100 Kr. samt mod en kontant Udbetaling af 2 Kr. 3 Øre, hvorefter Vexlen i Mikkelsens Overværelse opbrændtes paa Tiltaltes Sagførers Kontor. Om det nu end maa indrømmes, at forskellige i Underrettsdommen fremhævede Omstændigheder vakte en ikke ringe Grad af Mistanke mod Tiltalte i den her omhan diede Hrnseende, skjønnes der dog ikke — som i den indankede Dom antaget — herved mod Holms bestemte Paastand om at have indfriet Vexlen i Forbindelse med hans Besiddelse af samme, om hvilken det ikke under Sagen er oplyst, at den er erhvervet paa ulovlig Maade, at være tilvejebragt et efter Forordning af 8 Septbr. 1841 tilstrækkeligt Bevis til at fælde ham som skyldig i bedrageligt Forhold.

2) Heller ikke skjønnes dette med Underrettsdommen at kunne statuere, forsaavidt Mikkelsen vil være besvegen af Tiltalte Holm derved, at denne i den nysanførte af Mikkelsen benævnte „Opgjørelse“ af 18 Septbr. 1878 havde opført som en Del af Mikkelsens Skyld til Holm tre af denne til ham den 7 og 28 Maj samt 21 Juni 1877 ydede Laan, henholdsvis paa 300, 400 og 300 Kr., uagtet disse Beløb vare betalte ved en af Mikkelsen udstedt og indfriet Vexel paa 1600 Kr.; thi vel har Tiltalte under Sagen erkjendt, at de paa det nævnte Dokument opførte Beløb ere identiske med dem, for hvilke han havde faaet Dækning ved den ommeldte Vexel, men, ligesom Holm vedblivende har nægtet, at hint Dokument, der fandtes i hans Regnskabsbog, var nogen Opgjørelse med Mikkelsen, saaledes har han ogsaa efter sin seneste Forklaring bestemt fastholdt, at der overhovedet ikke den 4 Oktbr. 1878 fandt nogen Opgjørelse af Mellemværendet Sted, hvorimod det dengang kom til et Forlig eller en Overenskomst med Mikkelsen af det ovenangivne Indhold, medens den egentlige Opgjørelse skal have fundet Sted den 21 August s. A., ved hvilken Lejlighed Tiltalte vil have leveret Mikkelsen en Opgjørelse, hvilke Paastande ikke findes at være tilstrækkeligt afkræftede ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger.

3) Endelig har Mikkelsen sigtet Tiltalte for at have udvist bedrageligt Forhold ved den nysnævnte Vexel paa 1600 Kr., der blev udstedt i Anledning af, at Holm forstrakte ham med de forannævnte 3 Laan af samlet Beløb 1000 Kr. til Dækning af hans Skyld til Kjøbmand Hansen, som i Begyndelsen af Maj 1877 havde ønsket en Afvikling af sit Mellemværende med Mikkelsen. Efter Sidstnævntes Forklaring skulde Holm for sin Ulejlighed med

disse Laan have 200 Kr., saaledes at Vexlen, der skulde udstedes for Laanene, skulde have lydt paa højst 1200 Kr.; men da Holm havde Brug for 400 Kr., blev Vexlen udstedt for 1600 Kr., idet Holm yttrede, at han senere kunde betale Mikkelsen disse 400 Kr. Vexlen, der lød paa 3 Maaneder, accepteredes af Mikkelsens Plejesøster Ane Cathrine Christiansen af Kjøng-Høirup, og, da den forfaldt den 12 Septbr. 1877, rejste Mikkelsen ved Plejesøsterens Kaution et Laan paa 1000 Kr., af hvilke han betalte til Holm, og fik afskrevet paa Vexlen 900 Kr.; uaget nu Mikkelsen, efter hvad denne bestemt har paastaet, aldrig senere af Holm havde modtaget de 400 Kr, indfordrede denne dog i August 1878 Vexlens fulde Restbeløb 700 Kr. hos Mikkelsens nævnte Plejesøster, som derefter ogsaa betalte Holm dette Beløb, skjøndt hun af sin Broder var gjort bekendt med, at denne ikke havde modtaget de 400 Kr., men — som ogsaa i den indankede Dom antaget — er der ikke mod Tiltaltes Benægtelse tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har besveget Mikkelsen i nysanførte Henseende.

Dernæst er Tiltalte Holm sigtet for bedrageligt Forhold af Kjøbmand Mads Lillelund af Assens, som edelig har forklaret, at Tiltalte den 26 eller 27 April 1876, da han var tilstede hos Lillelund for at modtage Betaling for nogle Skind, han havde leveret, paa Begjæring modtog et Laan af 200 Rd., der om kort Tid skulde tilbagebetales, og om hvilket der derfor ikke blev udstedt noget Bevis eller indført Noget i Lillelunds Bøger, hvorimod Laanet alene noteredes af ham i en Lommebog. Da Holm imidlertid udeblev med Betalingen, lod Lillelund ham den 7 Juli 1876 indkalde for Forligskommissionen, hvor Holm da fragik Modtagelsen af et Laan som det nævnte. Denne Benægtelse af Laanets Modtagelse har Tiltalte derefter under Sagen bestemt og vedholdende fastholdt, og denne Benægtelse findes ikke, som ved den indankede Dom statureret, at være tilstrækkelig afkræftet ved Lillelunds foranførte beedigede Forklaring i Forbindelse med tvende Vidners Udsagn om, at Tiltalte i deres Nærværelse skal have udladt sig med, at „han havde taget Lillelund godt ved Næsen¹⁴, Tiltalte, mod hvem Lillelund forøvrigt har frafaldet Krav paa Erstatning, vil saaledes heller ikke i denne Henseende kunne domfældes.

Forsaavidt endelig denne Del af Aktionsordren omfatter Sigtelser mod Holm, dels for Bedrageri mod Garver og Klodsemager Jespersen ved urigtigt at paastaa, at denne skulde have modtaget et Laan paa 800 Kr., medens han i Virkeligheden kuu havde tegnet sig som Kautionist for Laanet, for hvilke der af Tiltalte var udstedt Forskrivning, dels for Forsøg paa Bedrageri mod Avlsbruger Christian Clausen ved Bytningen af en Hundrede-kroneseddel, maa det med Underrettsdommen statureres, at der ikke

i nogen af disse Henseender mod Tiltaltes Benægtelser er fremskaffet Bevis.

Hvad sluttelig angaar den i Aktionsordren indeholdte Sigteelse mod de Tiltalte for Falsk og Meddelagtighed i denne Forbrydelse, maa det ved Tiltalte Else Holms egen, ved det Oplyste bestyrkede Tilstaaelse anses tilstrækkelig godtgjort, at hun nogen Tid efter den 9 Juni 1876 uden Detaillist Hans Mikkelsens Vidende og Villie har skrevet et Gjældsbevis af følgende Indhold: „Undertegnede tilstaaer at have modtaget tillaans af C. Holm 200 Kr., hvilken jeg lover at tilbagebetale 3 Maaneder fra Dato. Assens, den 9 Januar 1876. Hans Mikkelsen“, hvilket hun vil have gjort efter Opfordring af sin Mand, som for at hun kunde efterligne Mikkelsens Haandskrift lagde et Brev fra denne for hende, da hun nogle Dage, efterat Gjældsbeviset s Text var skrevet, tilføjede Underskriften. Hun vil i Begyndelsen have vægret sig ved at efterkomme Mandens Opfordring, men uagtet det Forbryderiske i hendes Adfærd var hende fuldt bevidst, idet hun navnlig nok tænkte sig, at Øjemedet med, at Mikkelsens Navn blev skrevet under Gjældsbeviset, var, at denne skulde bedrages for dets Paalydende, lod hun sig dog, som hun angiver, ved Mandens indtrængende Paavirkning bevæge hertil, og udleverede ham Beviset.

Denne Forklarings Rigtighed er i det Hele benægtet af Tiltalte Holm, som vedholdende har paastaaet, at Mikkelsen, foruden samme Dato at underskrive et for et lignende Beløb udstedt Anfordringsbevis, hvis Rigtighed Mikkelsen har erkjendt under Sagen, endvidere samtidig underskrevet det ovennævnte Bevis, hvis Text ligesaavel som Anfordringsbevisets var skrevet af Tiltaltes Hustru, dette Udsagn er nu vel bestemt modsagt af Mikkelsen, der har nægtet at have underskrevet Gjældsbeviset eller meddelt Samtykke til Underskriften, men der er ikke under Sagen, som ogsaa i den indankede Dom antaget, tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis mod Tiltalte Holm som skyldig i den ham imputerede Meddelagtighed i Falsk.

I Henhold til Foranstaaende maa det billiges, at Tiltalte Else Holm, som er født den 28 Decbr. 1816 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 268, og findes Straffen efter samtlige foreliggende Omstændigheder passende at være bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens derimod Tiltalte Holm, der er født den 2 Februar 1816 og tidligere ved nærværende Rets Dom af 19 November 1858 har været anset med 20 Dages simpelt Fængsel for tumultuarisk Adfærd og for at have søgt at forlede Andre til at aflægge falsk Forklaring for Retten, vil være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag. Den indankede Dom, ved hvilken han, dels for sit Forhold mod Mikkelsen med Hensyn til Vexlen af 11 Septbr. 1876 og Opgjørelsen af 18 Septbr. 1878,

dels med Lillelund i Medfør af Straffelovens § 252 er anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, vil derfor forsaavidt være at forandre.

Onsdagen den 9 November.

Nr. 138.

Advokat Levinsen

contra

Jens Ferd. Reinhardt Krabbenhøft (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 21 December 1880: Tiltalte, Muremester Jens Ferdinand Reinhardt Krabbenhøft, bør straffes med simpelt Fængsel i en Maaned. Saa bør han og betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hviid, 30 Kr: og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landso verre t s Dom af 14 Marts 1881: Tiltalte, Jens Ferdinand Reinhardt Krabbenhøft, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr. og til Defensor sammesteds 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 20 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der tiltrædes i det Væsentlige, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat

kj end e s for Ret:

Lands o verretten s D o in bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Muremester Jens Ferdinand Reinhardt Krabbenhøft, der er født i Aaret 1836 i Hertugdømmet Slesvig, og som — afset fra en Disciplinærstraf under hans Krigstjeneste — ikke findes tidligere tiltalt eller straffet her i Landet, for bedrægeligt Forhold.

I April 1879 overtog Tiltalte i Entreprise Udførelsen af et større Restaurationsarbejde ved Vor Frelzers Kirke i Horsens, men da dette Arbejde i Oktober s. A. blev ham frataget af Kirkeinspektionen og i Henhold til de Konditioner, hvorpaa han i sin Tid havde overtaget Arbejdet, overdraget til den anden Entreprenør, kom han herved i stor pekuniær Forlegenhed, og da han ikke kunde betale sine Kreditorer, søgte han at stille dem tilfreds blandt Andet ved at give nogle af dem Pantesikkerhed i en ham tilhørende fast Ejendom og Andre Anvisning paa det Tilgodehavende, han havde for udført Arbejde ved bemeldte Kirke, hvilket han dengang anslog til ca. 1400 Kr. Blandt Kreditorerne vare ogsaa hans Svende, paa hvis Vegne Sagfører Jacobsen tog Dom over Tiltalte for deres Tilgodehavende og lod ham for det skyldige Beløb, der ialt udgjorde ca. 707 Kr., give en Anvisning paa det ovennævnte Krav, Tiltalte havde for sit Arbejde ved Kirken, næstefter 1000 Kr., som Tiltalte forud havde givet Anvisning paa. Desuden skyldte han — hvad særlig er bestyrket ved de Oplysninger, som i saa Henseende ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kj endelse optaget yderligere Forhør — Løn til sin Søn, Murersvend Jens Frederik Krabbenhøft, der havde arbejdet for ham siden Marts 1876, og denne Gjældspost, der udgjorde 1232 Kr. 50 Øre, lovede han at betale, naar han engang solgte sin ovenmeldte faste Ejendom.

I Løbet af den paafølgende Tid forbedrede imidlertid Tiltaltes Status sig ikke, hvorimod han yderligere paadrog sig en Gjæld til sin Svigersøn, Muremester Peder Christian Ovesen, idet denne dels havde udført Arbejde og gjort Udlæg for ham til Beløb af ca. 80 Kr., dels laant ham 400 Kr.

Den 16 Oktober f. A. bortskjødede Tiltalte sin faste Ejendom for 16,000 Kr., der erlagdes ved, at Kjøberen overtog en fast Prioritetsgjæld paa 13,000 Kr., samt betalte 1127 Kr., der endnu resterede paa de Fordringer, Tiltalte, som ovenfor berørt, havde givet Pantesikkerhed i Ejendommen, hvorhos Kjøberen tilbageholdt 250 Kr. til Betaling af Renter af Prioritetsgjælden; Resten af Kjøbesummen, samt Huslejen for Fjerdingaaret til 15 Januar d. A., tilsammen 1823 Kr., udbetaltes til Tiltalte, der heraf anvendte 520 Kr. til Betaling af Skatterestance og Omkostninger ved Handelen, og 1230 Kr. til Betaling af hans Søns ovennævnte Fordring.

Under 18de eller 19de s. M. modtog Tiltalte en Opgjørelse fra Inspektionen ved Vor Frelzers Kirke i Horsens, hvorefter

hans Tilgodehavende for udført Arbejde ved Kirken indtil Oktbr. 1879 udgjorde 1453 Kr. 75 Øre, hvorfra imidlertid blev at fradrage de forøgede Udgifter, som Antagelsen af en ny Entreprenør havde medført, med 1065 Kr. 42 Øre, saa at Tiltaltes Resttilgodehavende herefter kun blev 388 Kr. 33 Øre, hvorhos han tillige blev opfordret til at afhente det ham tilhørende, ved Restaurationsarbejdet benyttede Stilladsmateriale.

Dette Materiale, som Tiltalte dengang anslog til ca. 650 Kr., og som senere ved Auktionssalg er bleven udbragt til 800 à 900 Kr., overlod Tiltalte derefter til sin Svigersøn, imod at denne kvitterede for sit ovennævnte Tilgodehavende, og da derefter Tiltaltes Bo under 1 November blev taget under Konkursbehandling ifølge Begjæring af Sagfører Jacobsen, ejede han kun sit af ham selv til ca. 50 Kroners Værdi anslaaede Indbo og den ovennævnte Fordring paa Godtgjørelse for udført Arbejde ved Kirken, medens hans Passiva udgjorde over 2500 Kr.

Det maa nu vel ved de under nærværende Sag tildels ifølge en af Overretten afsagt Kjendelse tilvejebragte Oplysninger anses godtgjort, at Tiltalte allerede før han modtog den endelige Opgjørelse fra Kirkeinspektionen, har vidst, at han langtfra vilde faa 1400 Kr. udbetalt, og at en ved Udgangen af 1879 foretagen Opgjørelse af hans Aktiva og Passiva vilde have udvist en Underbalance af over 1100 Kr., hvilken Underbalance forøgedes i Løbet af 1880, saaledes at han maa have vidst, at han var fuldstændig insolvent, dengang han dækkede sin Søn og Svigersøn for deres Tilgodehavende, men ligesom Tiltalte har forklaret, at han har søgt efterhaanden at afbetale paa sin Gjæld, og at det var hans Mening at vedblive hermed ved Hjælp af sin Arbejdsfortjeneste, saa at hans Kreditorer ikke skulde lide Skade, ved at han blev fuldstændig formules, saaledes har han fastholdt, at han aldrig har tænkt sig, at nogen af hans Kreditorer vilde erklære ham fallit, og da det efter de Erklæringer, der i saa Henseende ere afgivne af flere af hans Kreditorer, ogsaa findes betænkeligt at antage, at han har maattet forudse sin forestaaende Fallit paa den Tid, da nævnte Dispositioner foretoges, vil han, idet hans Forhold, der saaledes ikke kan henføres under Straffelovens § 261, iøvrigt ikke findes at kunne betegnes som bedrageligt — være at frifinde for Aktors Tiltale under denne Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 195.

Advokat Levinsen

contra

Poul FrÜS (Defensor Hansen),

der tiltales for bedragerisk Forhold.

Rougsø m. fl. Herreders Extrarets Dom af 8 Marts 1881 : Tiltalte, Handelsagent Poul Friis af Kragelund, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Jacoby, 15 Kr. og Defensor, Kancelliraad Olsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Maj 1881: Underretseommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 256, sammenholdt med § 253. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Poul Friis bør hensættes i simpelt Fængsel i een Maaned. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Handelsagent Poul Friis for bedragerisk Forhold.

Efter Sagens Oplysninger blev Tiltalte i Efteraaret 1875 af Bestyrelsen for Aktieselskabet „Tuborg Fabriker“ antaget til som Selskabets Agent 2 Gange om Aaret at berejse en Del af det østlige Jylland for at afsætte Gjødningsstoffer for Fabrikerne, saaledes at han skulde rejse paa egen Bekostning i enhver Hen-

seende, og som Vederlag oppebære visse Procenter af Salgsummerne.

Da han var ude af Stand til selv at anskaffe Befordring, blev der for Aktieselskabets Regning anskaffet en Vogn, et Par Heste og et Sæt Seletøj, der maa antages tilsammen at have kostet henved 2000 Kr. og som overlodes ham til Brug, i hvilken Anledning han under 29 Oktober 1875 udstedte et Dokument, hvorved han erkjendte at have modtaget ommeldte Gjenstande tilleje af Aktieselskabet mod en halvårlig Lejeafgift af 300 Kr. og iøvrigt paa Vilkaar, at han skulde holde Hestene paa forsvarlig Maade baade hvad Brugen, Pasningen og Fodringen angik, samt holde dem assurerede baade for Ildsvaade og Død ved almindelig Sygdom, at han ligeledes skulde holde Vogn og Seletøj i god Orden samt at han, dersom Lejeafgiften nogen Tid udeblev, eller det mellem ham og Aktieselskabet bestaaende Forhold ophørte, skulde tilbagelevere Selskabet den nævnte Befordring, dog at denne, naar den efterhaanden erlagte Lejeafgift havde naaet en Størrelse af 2000 Kr., skulde være hans Ejendom.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der derefter har afbenyttet den ovennævnte Befordring paa sine Rejser, idet han dog har ombyttet den ene Hest, der ved et Fald var bleven ubrugelig, mod en anden Hest og denne senere med en ny Hest, hvorom han vil have underrettet Bestyrelsen for Tuborg Fabriker, men som iøvrigt ikke har betalt nogen Del af den betingede Lejeafgift, idet de Beløb, som Selskabets Bestyrelse har tilbageholdt af den ham tilkommende Provision, maa antages at være medgaaede til Dækning af kontante Forskud, som han efterhaanden havde modtaget af Selskabet, medens de Udgifter, han har havt dels ved Ombytningen af den ene af Hestene, dels ved en Reparation af Vognen efter Indholdet af det af ham udstedte Dokument [maa være Selskabet uvedkommende — har i Juli Maaned f. A., da Forpagteren af Gl. Estrup Kro, hvem Tiltalte under et længere Ophold i Kroen var bleven 932 Kr. 2 Øre skyldig, trængte paa for at faa Betaling, idet han erklærede at ville tilbageholde Befordringen, indtil Betaling fandt Sted, solgt til bemeldte Kroforpagter, der efter Tiltaltes Optræden antog ham for Ejer af Befordringen, samme tilligemed nogle mindre Tiltalte tilhørende Gjenstande for en Kjøbesum af 900 Kr., der skulde afgaa i Tiltaltes Gjæld til Kroforpagteren, samt iøvrigt paa de i en af Tiltalte under 13 Juli f. A. udstedt Deklaration ommeldte Vilkaar, hvorefter Tiltalte blandt Andet kunde tilbagekjøbe Befordringen, naar dette skete inden den 20 August f. A., og vel har Tiltalte, der iøvrigt under Sagen har erkjendt, at han nok vidste, at det var en Lejekontrakt, han havde indgaaet med Aktieselskabet „Tuborg Fabriker“¹¹ om Befordringen og at denne først blev hans Ejendom, naar han havde betalt Lejeafgiften, ligesom

det ogsaa af en fremlagt Korrespondance mellem Tiltalte og Fabrikerne Bestyrelse tilstrækkelig fremgaar, at Tiltalte vidste, at Fabrikerne ejede Befordringen og kunde fratage ham denne, villet gjøre gjældende, at han antog, at han ved Betaling blot af $\frac{1}{3}$ Aars Lejeafgift fik Dispositionsretten over Befordringen, saa at Aktieselskabet for Resten af de 2000 Kr. ikke havde anden Sikkerhed end Adgang til at holde tilbage af hans Provision, men til dette Anbringende, der er uden al Hjemmel i det af ham i Anledning af Lejeforholdets Stiftelse udstedte Dokument, vil der intet Hensyn kunne tages og desuden er der, som meldt, Intet afbetalt paa Lejeafgiften, idet navnlig de Beløb, Aktieselskabets Bestyrelse har indeholdt af den ham tilkommende Provision og hans Udlæg i Anledning af den ene Hests Ombytning og Vognens Reparation efter det Ovenanførte ikke, saaledes som han vil have antaget, kunne afdrages i Lejeafgiften. Bestyrelsen for Aktieselskabet „Tuborg Fabriker“ har ikke under Sagen nedlagt Paastand om at tilkjendes Erstatning.

Idet nu Tiltaltes ommeldte Forhold efter Omstændighederne findes at maatte henføres under Straffelovens § 257, vil han, der er født i Aaret 1819. og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter bemeldte § med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Da Underrettsdommen har samme Strafbestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 10 November.

Nr. 266. Advokat Halkier

contra

- 1) Christen Chr. Thomsen, 2) Jens Chr. Jensen og
3) Marie Elisabeth Jensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Nr. 2 for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods og Nr. 3 for Meddelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 27 November 1880: Tiltalte, Christen Christian Thomsen og Jens Christian Jensen, bør tildeles henholdsvis 15 Rottingslag og 15 Slag Ris. Tiltalte Marie Elisabeth Jensen bør til Statskassu erlægge en

Bøde af 4 Kr., som i Mangel af fuld Betaling afsones med simpelt Fængsel i 2 Dage. Saa udrede og de Tiltalte alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Winther og Sagfører Schmidt, 10 Kr. til hver, de tvende Førstnævnte in solidum med $\frac{4}{5}$ og Sidstnævnte med $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Juli 1881: De Tiltalte, Marie Elisabeth Jensen og Jens Christian Jensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Christen Christian Thomsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder sidstnævnte Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Thomsen bliver at forlænge til 14 Dage og at han kun udreder de $\frac{3}{4}$ af Aktionens Omkostninger, hvorimod $\frac{1}{4}$ udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Christen Christian Thomsen bestemmes til fjorten Dage, og at den ene Fjerdedel af Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christen Christian Thomsen, der er født den 10 Januar 1863, Jens Christian Jensen, der er født den 15 Oktober 1866, samt Marie Elisabeth Jensen, der er født den 12 Maj 1843, og af hvilke Ingen findes tidligere tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag, de to Førstnævnte for Tyveri, Jensen tillige for ulovlig Omgang med Hittegods, og Marie Elisabeth Jensen for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Om de to førstnævnte Tiltalte er det ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at

de, der tjente sammen hos Gaardmand Jens Frederik Nielsen af Græshede, som det maa antages i Juni eller Juli Maaned f. A., i Forening have til vendt sig fra tvende Hønsereder i deres Husbonds Vognskur, hvortil der maa antages at have været uhindret Adgang, 40 Æg, til en Værdi af 1 Kr. 20 Øre, som de i den Hensigt at sælge dem indsvøbte i et Tørklæde og gjemte i Kostalden, hvor de imidlertid bleve fundne og bragte i Hus af en Datter af deres Husbond, — samt at de den 29 August f. A. fra Lundegaard, hvilken Gaards Gjenopbyggelse efter en den overgaaet Ildsvaade for Tiden udføres i Entreprise af Arkitekt Henckel i Aalborg, der tillige leverer de fornødne Materialier, have tilvendt sig af disse hver 2 Stkr. Lægter og nogle Søm tilsammen af Værdi 1 Kr., og af Lægterne gjort sig hver et Par Stylter, som deres Husbond dog et Par Dage efter fandt i deres Kammer og fratog dem.

Paa samme Maade er det endvidere godtgjort, at Tiltalte Thomsen nogle Dage efter det omtalte Æggetyveri har fra sin Husbonds Tømmerstue, der maa antages at have været uafloaset, borttaget 5 Æg af Værdi 15 Øre, som han nedgravede i Jorden ved Gaardens Arde, hvor de bleve fundne af Husbonden. Saa-vel denne som Arkitekt Henckel har begjært de nævnte Tiltalte straffede for deres anførte Tyveri.

Tiltalte Jens Chr. Jensen har endelig tilstaaet, at han engang i forrige Foraar har givet sin Moder, Medtiltalte Marie Elisabeth Jensen en gammel Trækølle, der laa paa hans Husbonds Mark, men som han ikke antog tilhørte denne, med den Bemærkning, at hun kunde tage den hjem til at brænde, da den ikke duede til Noget, og nævnte Medtiltalte har erkjendt, at have modtaget Trækøllen af sin Søn, idet hun derhos har forklaret, at hun, da hun var kommen hjem med Køllen, indsaa det Urigtige i at tilegne sig denne, og derefter lagde den tilbage paa Marken, hvor den tidligere havde ligget. Der er under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning.

Det maa efter det Oplyste antages, at den ommeldte Trækølle, der var meget slidt og som ny kun kan antages at have kostet ca. 20 Øre, var nden Værdi, hvorfor de Tiltalte Jens Chr. Jensen og Marie Elisabeth Jensen ikke ville kunne drages til Ansvar for deres Forhold med Hensyn til denne, og Tiltalte Marie Elisabeth Jensen vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale, hvilket Resultat ogsaa, idet de af de Tiltalte Christen Christian Thomsen og Jens Christian Jensen begaaede Tyverier efter de med disse forbundne Omstændigheder findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, i Medfør af Straffelovens § 36 bliver at statuere for Jens Chr. Jensens Vedkommende, hvorimod Tiltalte Thomsen for sit under Sagen anførte Forhold vil være at anse efter Straffelovens § 235, jfr. § 37, med en

Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos sidstnævnte Tiltalte endvidere vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 192.

Advokat Hindenburg

contra

Høker Niels Nielsen Skarø (Defensor Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 77.

Thorseng Birks Politirets Dom af 26 Januar 1881: Tiltalte, Høker Niels Nielsen Skarø, bør for det Offentliges Tiltale fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1881: Tiltalte, Høker Niels Nielsen Skarø af Lundby, bør ril Svendborg Amts Fattigkasse bøde 100 Kr. Saa udreder Tiltalte ogsaa Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Sørrensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Mulkt at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Rettelse.

Side 515, L. 15 f. n. staar Lovens 1-5-12, skal være Lovens 1-15-2.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Decbr. 1881.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjebcnhvn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 35.

Torsdagen den 10 November.

Nr. 192.

Advokat Hindenburg

contra

Høker Niels Nielsen Skarø (Def. Bagger).

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger mangler der tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte ved den i Dommen ommeldte Udlevering af 2 halve Flasker bajersk 01 har gjort sig skyldig i et efter Næringslovens § 75 strafbart Forhold.

Derimod maa det i Henhold til det i Dommen i saa Henseende Anførte, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke for saa vidt kunne føre til et andet Resultat, billiges, at han er funden skyldig i ulovlig Brændevinshandel og navnlig anset for denne Forseelse 3die Gang begaaet efter bemeldte Lovs § 77. Hans Straf for dette Forhold findes at kunne bestemmes til en Bøde til Amtsfattigkassen af 80 Kroner. I Henseende til Sagens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Nielsen Skarø bør til Amtets Fattigkasse bøde firsindstve Kroner samt udrede Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stads retts Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Thorseng Birks Politiret her til Retten indankede Sag, sigtes Tiltalte, Høker Niels Nielsen Skarø af Lundby for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 77.

Hvad angaar Sigtelsen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 7 5 er det af Vidnet Kommis Olsen forklaret, at han i Septbr. Maaned f. A. i Tiltaltes Butik har kjøbt 2 halve Flasker bajersk 01, hvis Indhold han fortærede paa Stedet. Tiltalte har vel erkjendt Rigtigheden af denne Forklaring, men han har desuagtet forment, at han ikke derved har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Næringsloven, idet han ikke har givet bemeldte Vidne Tilladelse til at fortære Øllet i hans Hus og heller ikke har ydet ham nogen Assistance i saa Henseende hverken ved at optrække Flaskerne eller levere ham Glas til at drikke Øllet af. Da Tiltalte imidlertid, selv naar denne hans Forklaring lægges til Grund i Sagen, end ikke har gjort nogetsomhelst Forsøg paa at forhindre, at Øllet fortæredes paa Stedet, findes han ved dette sit Forhold at have gjort sig skyldig i ulovlig Udskjænkning.

Tiltalte maa derhos ligeledes anses for at have gjort sig skyldig i ulovlig Brændevinsudsalg ved — saaledes som af Vidnet Arbejdsmand Hans Christiansen forklaret og af Tiltalte selv erkjendt — hver Uge at have udleveret dette Vidne en Kande Brændevin mod Betaling, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at Udleveringerne skulle være skete i Henhold til en af bemeldte Vidne til Tiltalte forud rettet Anmodning om hver Uge at forskaffe ham en Kande Brændevin fra Svendborg, og at Tiltalte ifølge sin Forklaring vil have kjøbt Brændevinen til Vidnet i bemeldte Kjøbstad — ligesom til enkelte andre Personer, hvem han efter Bestilling ligeledes leverede Brændevin — og udleveret den, uden at han derpaa har havt nogen. Fortjeneste.

I Henhold til Foranførte vil Tiltalte, der ikke har Ret til Brændevinshandel eller til Udskjænkning af 01 til Fortæring paa Stedet, og som i Henhold til et inden Thorseng Birks Politiret den 18 Oktbr. 1878 indgaaet Forlig har i Mindelighed erlagt en Bøde af 20 Kr. for uberettiget Brændevinshandel og derefter ved bemeldte Birks Politiretsdom af 4 August f. A. for uberettiget Handel med Kjøbmandsvarer og med Brændevin i Medfør af Lov 29 December 1857 §§ 75 og 77 har været anset med en Bøde af 70 Kr., nu være at anse efter de nævnte Lovbestemmelser som for Bdie Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 3die Gang begaaet uberettiget Brændevinshandel efter Omstændighederne med en Mulkt til Svendborg Amts Fattigkasse af 100 Kr.

Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte i det Hele er frifunden for det Offentliges Tiltale, vil altsaa være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Tiltalte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger.

Nr. 281.

Advokat Hindenburg

contra

Marie Elisabeth Rasmussen, Nielsens Enke
(Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Oktbr. 1881: Arrestantinden Marie Elisabeth Rasmussen, Nielsens Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Et atsaad B un tzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det : Arrestantinden Marie Elisabeth Rasmussen, Nielsens Enke, der er født den 31 August 1819 og tidligere anset bl. A. ved Rettens Dom af 24 Juni 1876 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af samma Lovs § 241, 2det Stykke efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri samt efter § 1 i Lov 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Rettens Dom af 4 Decbr. 1877 efter § 1 i nysnævnte Lov af 1860 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 42 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist, at have den 22 August d. A. stjaalet en til 1 Kr. vurderet Spand, der tilhørte Professor Schiellerup og beroede i en til Observatoriet her i Staden hørende Gaardsplads, hvortil Adgangen var uhindret. Hun vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller efter denne Lovs § 238, jfr. § 241 2det Led, som for 6te Gang begaaet Hæleri og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Mandagen den 14 November.

Nr. 41. Borgmester, Auktionsdirektør i Odense,
Appellationsretsraad Koch (Shaw)

contra

Finantsministeriet (konst. Kammeradvokat)

betræffende Citantens Berettigelse til Alderstillæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juli 1880: De Indstævnte, Finantsministeriet, bor for Citantens, Borgmester, Auktionsdirektør i Odense, Appellationsretsraad J. G.- C. F. Kochs Tiltale under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved Lov indeholdende almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lønningsforhold m. m. af 26 Marts 1870 § 4 maatte de i den ældre Lov om Lønninger for Retsbetjente af 19 Februar 1861 § 5 givne Regler om Alderstillæg for disse Embedsmænd anses for saa vidt at være bievne forandrede, som den ved førstnævnte Lovbestemmelse givne almindelige Forskrift for Beregningen af Tjenestetiden ved Omflytninger fra en Art af Embeder til en anden, ogsaa maatte komme til Anvendelse med Hensyn til Retsbetjente, hvad enten disse forflyttedes fra Embeder af en anden Art eller Forflyttelsen skete fraet Retsbetjentembede, hørende til en af de i Loven af 1861 nævnte fem Klasser til et lignende Embede, hørende til en anden af disse Klasser. At dette atter skulde være blevet forandret ved den samtidig med Loven af 26 Marts 1870 forhandlede og ikkun circa tre Maaneder senere udkomne Lov om Retsbetjentenes Lønninger af 1 Juli 1870, fordi denne i sin § 5 ordret gjentager de i Loven af 1861 indeholdte Bestemmelser om Alderstillæg, mangler der nu tilstrækkelig Føje til at antage.

Formodningen maa være for, at den almindelige Lønningslovs Regler om Beregningen af den Tjenestetid, der giver Adgang til Alderstillæg, ligesaavel ved Loven af 1 Juli 1870 som ved de øvrige særlige Lønningslove, skulle anvendes i Forbindelse med disses Bestemmelser, forsaavidt ikke den særlige Lovs Indhold med Nødvendighed fører til at anse de almindelige Regler for uanvendelige. Dette kan imidlertid ikke anses at være Tilfældet med Bestemmelserne i Loven af 1 Juli 1870 § 5 og navnlig ville de deri indeholdte Udtryk «i denne Klasse» ikke blive betydningsløse ved Anvendelsen af Reglerne i den almindelige Lønningslov, idet de medføre, at det udenfor

de Tilfælde, hvor nysnævnte Lovs for alle Embeder af en vis Størrelse givne Regler føre til en anden Beregning, ikkun er Tjenesten i den bestemte Klasse og ikke Tjenesten som Retsbetjent overhovedet, der giver Adgang til Alderstillæg.

I Betragtning af de i den indankede Dom fremstillede faktiske Omstændigheder, maatte Citanten som Følge af det Anførte være berettiget til fra sin Tiltrædelse af Embedet som Borgmester og Auktionsdirektør i Odense, foruden den for Embedet normerede Begyndelseslønnig, at oppebære et Alderstillæg af 600 Kroner aarligt, og Finantsministeriet vil derfor i Henhold til hans Paastand være at dømme til at udbetale ham dette Alderstillæg, forsaavidt det ved Sagens Paabegyndelse var forfaldet, nemlig fra 1 Juli 1877 til 1 September 1879 med ialt 1350 Kroner med Renter fra Stævningens Dato. Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale Tretten hundrede og halvtredsindstyve Kroner med Renter deraf fem pCt. aarligt fra den 6 September 1879, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under 5 Maj 1866 blev Citanten, Borgmester, Auktionsdirektør i Odense, Appellationsretsraad J. G. C. F. Koch, udnævnt til Byfoged, By- og Raadstueskriver m. m. i Odense, hvilket Embede han beklædte indtil 25 Juni 1877, da han beskikkedes til sit nuhavende Embede, der henhører til 1ste Klasse af de i Lov om Lønninger for Retsbetjent- og Magistratsembeder af 1 Juli 1870 omhandlede Embeder. Efterat det var kommuniceret ham, at den Lønning, der vilde være at udbetale ham af Statskassen, var beregnet til 5421 Kr. aarlig fra 1 Juli 1877 at regne, hvilket Beløb udkom derved, at der fra Embedets Begyndelseslønnig 6200 Kr. var draget de saakaldte Hjemmeindtægter. beregnede efter 10 Aars Gjennemsnit til 779 Kr., har Citanten, der formener, at der foruden den for Borgmesterembedet normerede Lønning endvidere i Henhold til den almindelige Lønningslov af 26 Marts 1870 § 4 maa tilkomme ham det ham i hans tidligere Stilling som Byfoged m. v. i Odense tillagte Alderstillæg af 600 Kr. aarlig, under nærværende mod de Indstævnte, Finantsministeriet efter Sammes fortiderhvervede Tilladelse anlagte Sag paastaet sig kjendt berettiget til i sin Egenskab af Borgmester og Auktionsdirektør i

Odense foruden den for Embedet normerede Begyndelseslønning at oppebære et Alderstillæg af 600 Kr. aarlig, og som Følge heraf det indstævnte Ministerium tilpligtet at udbetale ham fornævnte Alderstillægs samlede Beløb for Tiden fra 1 Juli 1877 til 1 September 1879 med ialt 1350 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 6 September f. A., indtil Betaling sker, samt at udrede Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

De Indstævnte have derimod ved den konst. Kammeradvokat paastaaet sig frifundne for Citantens Tiltale samt denne paalagt at betale Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til Kammeradvokaten.

I Loven af 26 Marts 1870 § 4 hedder det blandt Andet: „De Embeder, for hvilke Alderstillæg efter Tjenestaar ere bestemte, inddeles i Henseende til Beregningen af de nævnte Tillæg i følgende Klasser: 1) Embeder, for hvilke Begyndelseslønningen er mindst 2400 Rdlr., men ikke over 3200 Rdlr. og bliver der ved Udregningen af den Tjenestetid, hvorefter Alderstillæget for vedkommende Embedsmand indenfor enhver af disse Klasser beregnes, at gaa ud fra det Tidspunkt, paa hvilket han først udnævntes til et af de til den paagældende Klasse hørende Embeder“, og da nu det af Citanten tidligere beklædte Embede som Byfoged m. v. i Odense som hørende til 2den Klasse efter Lov af 1 Juli 1870, jfr. Tavle b Nr. 21, lønnes med en Begyndelsesgage af 2600 Rdlr. eller 5200 Kr. og denne Begyndelseslønning saaledes falder ind under samme Klasse efter Lov 26 Marts 1870 §4 som Begyndelseslønningen for hans nuværende Embede, har Citanten i nysnævnte Lovparagrafs udtrykkelige Ord forment at finde Hjemmel til, at der ogsaa efter hans Forflyttelse til Borgmesterembedet tilkommer ham det ved hans Tjenestetid i Byfogedembedet erhvervede Alderstillæg af 600 Kr., jfr. Lov 1 Juli 1870 § 5.

Heri skjønner Retten imidlertid ikke at kunne give Citanten Medhold. Som det nemlig af den nysciterede § 5 i Loven af 1 Juli 1870 fremgaar, har denne ved at normere Alderstillægene efter Tjenestaar for de forskjellige i samme opstillede Klasser af Retsbetjent- og Magistratembeder udtrykkelig for hver enkelt Klasses Vedkommende gjort Alderstillægets Opnaaelse afhængig af en vis Tjenestetid — som det i Loven hedder — „i denne Klasse“, hvoraf Følgen, hvis de sidstnævnte Ord ikko skulle staa betydningsløse, maa være den, at med Hensyn til de Embeder, som denne Lov angaar, kan en vis Tjenestetid i en af Klasserne ikke influere paa Opnaaelsen af Alderstillæg, efterat vedkommende Embedsmand er forflyttet til et under en anden Klasse hørende Embede. Vel lader denne Regel sig ikke — som af Citanten gjort gjældende — forene med den ovenciterede § 4 i Loven af 26 Marts 1870, hvilken Lov tilkjendegiver sig som indeholdende

de almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lønningsforhold ; men ligesom det i saa Henseende maa bemærkes, at hverken nysnævnte Lovs almindelige Karakter eller de legislative Grunde, der særligt maa anses at have ligget til Grund for den paaberaabte Bestemmelse i sammes § 4, kunne udelukke en Anvendelse af en gjældende speciel Lønningslovs Regel, som dennes Ord udtrykkelig tilsige, saaledes findes ogsaa den Omstændighed, at den nugjældende Lønningslov for Retsbetjent- og Magistratsembeder, der er af yngre Dato end Loven af 26 Marts 1870, ordret i den heromhandlede Henseende har gjenoptaget Udtrykkene i den ældre Lønningslov for bemeldte Embedsmænd af 19 Februar 1861 §5, netop med tilstrækkelig Tydelighed at vise, at Loven, uanset hin Bestemmelse i den almindelige Lønningslov, har villet bibeholde den ældre Regel som speciel Bestemmelse for de paagjældende Embedsmænds Adgang til Alderstillæg ved Overgang fra en til en anden Klasse af de i Loven omhandlede Embeder.

Nr. 276.

Etatsraad Buntzen

contra

Søren Thorvald Simonsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Extrarets Dom af 3 August 1881: Arrestanten Søren Thorvald Simonsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Lunøe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 August 1881: Arrestanten Søren Thorvald Simonsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 8 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de under Sagen fremkomne, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger om Stedet,

hvor den under Sagen omhandlede, til 2 Kroner 33 Øre vurderede Skjorte efter Tiltaltes Forklaring laa, da han tilegnede sig den, nemlig ved Siden af Vejen lige ved Foden af Hegnet, maa den antages endnu dengang at have været i Ejerens Besiddelse. Idet Tiltaltes Forhold saaledes maa betragtes som Tyveri, bliver han under Hensyn til de ham tidligere overgaaede Tyvsdomme at anse efter Straffelovens § 231 og Straffen at bestemme efter Omstændighederne til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Overrettsdommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Søren Thorvald Simonsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Lands-overrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Henrichsen 30Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Thorvald Simonsen for Tyveri. Ved Arrestantens egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkeligt godtgjort, at han Natten mellem den 14 og 15 November f. A., da han passerede ad en Vej over Hedegaards Mark har taget en Gartner Rasmussen tilhørende Skjorte, der laa paa Vejen, men — hvad Arrestanten ogsaa antog — havde været hængt til Tørring paa et ved Vejen værende Havegjærde, hvorfra den var falden ned. Skjorten afhændede Arrestanten for 1 Kr., men den er bleven bragt tilstede under Sagen og udleveret til Gartner Rasmussen, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

For det anførte Forhold vil Arrestanten — der er født i Aaret 1839 og tidligere har været straffet tvende Gange for Tyveri, senest ved Grenaa Kjøbstads Extraretsdom af 21 Juni 1879 efter Straffelovens §§ 230 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt for Betleri ved Korsør Kjøbstads Extraretsdom af 22 Juli d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 30 Dages Tvangsarbejde — nu være at anse efter Straffelovens § 247 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 292.

Advokat Henriksen

contra

Anders Christensen med Tilnavn Baltsen (Def. Buntzen),
der tiltales for Tyveri.

Thisted Kjøbstads Extraret s Dom af 24 Aug. 1881 :
Tiltalte, Anders Christensen med Tilnavn Baltsen, bør straffes
med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede
alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær
til Aktor og Defensor, Sagførerne Johnsen og Lykke, 10 Kr. til
hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 September 1881:
Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og
Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fa-
sting, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under
Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger
Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indan-
kede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Ad-
vokat Henriksen og Etatsraad Buntzen 20 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Anders Christensen med Tilnavn Baltsen for
Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger
er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 25 Juli d. A. om For-
middagen, da Fruentimmeret Marie Sørensen, der bor i samme
Hus i Thisted, som han, midlertidigt havde forladt sin Lejlighed,
er gaaet ind i samme gennem den aabentstaaende Dør og af
hendes paa Kakkellovnen liggende Portemonnø har stjaalet nogle
Smaaamønter, tilsammen af Beløb 1 Kr. 20 Øre, ligesom han har
spist noget Grønkaal, der henstod i et Fad i hendes Kjøkken.

Pengebeløbet har han tilbagebetalt Bestjaalne, der ikke har
forlangt yderligere Erstatning.

For det ommeldte Pengetyveri vil Tiltalte, der er født i Aaret 1826 og som tidligere har været straffet en Gang for Betleri og ved nærværende Rets Dom af 18 Oktober f. A. for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, være at anse efter bemeldte Lovs § 230, 1ste Led, medens der, da Arrestantens Tyveri af Grønkaal vil være at henføre under bemeldte Lovs § 235, ikke bliver Spørgsmaal om herfor at idømme ham særlig Straf, idet Bestjaalne ikke ses at være spurgt, om hun forlanger ham straffet herfor, og der ikke findes Føje til at opholde Sagen for at skaffe hendes Erklæring i saa Henseende tilveje. Da den Straf, Arrestanten vil være at idømme i Medfør af foranførte Lovbestemmelse, efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil Underretsdommen⁴ der har samme Straffebestemmelse og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Nr. 289.

Etatsraad Buntzen

contra

Mathias Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Oktober 1881: Arrestanten Mathias Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Steinthal, 15 Kroner til hver. At efterkommes tinder Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Mågt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Mathias Hansen, hvis opgivne Alder af 29 Aar af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende og som senest er anset ved Rettens Dom af 4 Januar d. A. efter Straffelovens §§ 228 og 251 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, er under nærværende mod ham for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 17 August d. A. om Morgenen, medens han sad paa en af Bænkene om Statuen paa Kongens Nytorv ved Siden af Malermester Arne Halvorsen, der var falden i Søvn, frastjaalet Halvorsen et Uhr med vedhængende Kjæde, hvilke til ialt 20 Kr. vurderede Gjenstande denne bar paa sig, samt at have overtraadt et ham til Kjøbenhavn Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruddel den 8 Juli d. A. givet Tilhold, bl. A. derved, at han, der fra bemeldte Dag og til hans Anholdelse den 17 August næstefter intet Erhverv har havt, har ved alle de af ham i den Tid foretagne Meldinger til nævnte Protokol, hvorved tilsigtedes at faa Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, falskelig anmeldt at have Arbejde, først paa et, saa paa et andet Sted. Han vil i Medfør af Ovenanførte være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og efter § 1 i Lov af 3 Marts 1860 og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes under Et til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdagen den 15 November.

Nr. 260.

Etatsraad Buntzen

c ontra

1) Frederik Frederiksen og 2) hans Datter
 Anna Dorthea Jensine Victoria Frederiksen
 (Defensor Bagger),

der tiltales for Blodskam, Førstnævnte tillige for at have forført sit Fosterbarn og forsøgt at forføre sin Stifdatter eller i ethvert Fald for uterligt Forhold mod hende.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Do m af 4 April 1881: Arrestanten, Husmand Frederik Frederiksen af Mogenstrup^ bør straffes med Tughusarbejde i 8 Aar, saa bør han og udrede Aktiohens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Prokurator

Petersen, 20 Kr. og til de beskikkede Defensorer, Sagfører Schwensen og Overretssagfører Bjerre, 15 Kr. til hver; samt Rejsegodtgjørelse og Diæter til Sidstnævnte. Tiltalte Anna Dorthea Jensine Victoria Frederiksen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 August 1881: Arrestanten Frederik Frederiksen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Tiltalte Anna Dorthea Jensine Victoria Frederiksen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at Arrestanten endvidere udredei' 24 Øre i Erstatning for Porto til Prokurator Schwensen. Saa betaler han og i Salær til Aktor og Defensorerne ved Overretten, Prokuratorerne Tvermoes, Nygaard og Leth, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte Frederik Frederiksen, forsaavidt han sigtes for Forførelse af sit Fosterbarn, er frifunden; men derimod for sit Forhold ligeoverfor sin medtaltalte Datter anset efter Straffelovens § 161.

Efter de af ham afgivne Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, maa han endvidere antages ligeoverfor sin Hustrus uægte Datter at have gjort sig skyldig i et Forhold, søm maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 163, jfr. § 46. Hans Straf findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter. For den Medtaltaltes Vedkommende vil Dommen i Henhold til de i samme under denne Del af Sagen anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Frederiksen bør hensættes til Tugthusarbejde i sexAar. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Frederik Frederiksen til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

Under nærværende mod Arrestanten Frederik Frederiksen og Tiltalte, hans Datter, Anna Dorthea Jensine Victoria Frederiksen,

der ere fødte henholdsvis den 19 Septbr. 1833 og den 30 Oktbr. 1865 og ikke fundne forhen straffede, ved Vordingborg søndre Birks Extraret for Blodskam og mod Arrestanten tillige for at have forført sin Fosterdatter og for Forsøg paa at forfore sin Stifdatter eller i ethvert Fald for uterligt Forhold mod hende, anlagte og efter Arrestantens og det Offentliges Begjæring hertil indankede Sag, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, hos hvem der i Septbr. eller Oktbr. f. A. var bleven afholdt Ungdomsgilde, efterat dette hen ad Morgenstunden var ophørt, da Tiltalte, som dengang tjente i Myrup og endnu ikke var fyldt 15 Aar, efterat have afklædt sig, havde lagt sig op i Sengen til ham, der ligledes var afklædt, for at hvile sig inden hun gik hjem, hvor da en heftig kjødelig Drift opstod hos ham, givet sig til at beføle hendes Kjønnsdele, hvorefter han har lagt sig ovenpaa hende, plejet legemlig Omgang med hende og fuldbyrdet Samlejet. Efter hvad han tror, har det været Tilfældet, at Tiltalte sagde til ham, at han skulde lade være dermed, og at han for at fuldbyrde Samlejet maatte tage hendes Laar fra hinanden. Efter det af vedkommende Distriktslæge afgivne Skjøn er Tiltalte meget vel udviklet i legemlig Henseende, hendes Jomfruelighed maa anses krænknet, og Samleje at have fundet Sted, hvorimod hun ikke er frugtsommelig.

Forsaavidt Arrestanten derhos af sin Hustrus udenfor Ægteskab fødte Datter, Ane. Margrethe Nielsen, er sigtet for i Vinteren 1874—75 to Gange at have forsøgt at pleje legemlig Omgang med hende, idet han, naar han fulgte hende hjem til hendes Tjeneste om Aftenen, blottede hendes Kjønnsdele, befølte dem og begjærede at faa Samleje, uden at han dog blottede sig selv eller kastede hende omkuld, med hvilke Bestræbelser mod hende han imidlertid ophørte, da hun vægrede sig ved at inlade sig med ham, har han vel oprindelig forklaret, at han „de ommeldte 2 Gange har af kjødelig Lyst gjort Forsøg paa at have Samleje med hende“. Han har imidlertid ikke udtalt sig nærmere om, hvad der i saa Henseende passerede, men efterat i Anledning af Rotens Kjendelse af 28 Juni d. A. hendes Forklaring var ham foreholdt, har han, næst at bemærke, at han ikke turde benægte dennes Rigtighed, erklæret, at han ikke med Bestemthed kunde huske det Passerede. Det findes derfor ikke, at det er tilstrækkelig bevist, at Arrestanten i saa Henseende har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde paadrage ham Strafansvar.

Forsaavidt Arrestanten endelig er tiltalt for at have forført sin Fosterdatter Johanne Marie Jørgensen, er det ikke imod hans Benægtelse tilstrækkelig bevist, at han har gjort sig skyldig heri eller forsøgt saadant, hvorfor han forsaavidt vil være at frifinde for Aktors Tiltale.

Paa Grund af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 161 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

Tiltalte, der har erkjendt Rigtigheden af den af Arrestanten om det mellem dem Passerede afgivne Forklaring, har derhos paastaet, at hun er vis paa, at hun, da Arrestanten befølte hendes Kjondsdele, sagde, at han skulde lade dette være, og at hun gjorde Modstand imod at Arrestanten lagde sig ovenpaa hende og plejede Omgang med hende, saa at dette skete mod hendes ViUie, samt tilføjet, at det kun var af Skamf uldhed, fordi det var hendes Fader, der antastede hende, at hun undlod at skribe, og da der efter Omstændighederne ikke findes at være tilstrækkelig Grund til at forkaste denne Forklaring, vil hun saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen af 4 April d. A., hvorved Arrestanten forsaavidt angaar Tiltalen for at have forført sin Fosterdatter blev frifunden for Aktors Tiltale, men iøvrigt anset efter Straffelovens § 161 og § 162, jfr. § 46, med Tugthusarbejde i 8 Aar, medens Tiltalte Anna D. J. V. Frederiksen blev frifunden for Aktors Tiltale, være at ændre, hvorimod den ogsaa med Hensyn til Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger, der paalagdes Arrestanten, vil være at stadfæste.

Fredagen den 18 November.

Nr. 11. Diskontoinstitutet i Middelfart (Hansen)

contra

Gaardmand Mads Christian Jensen (Henrichsen)

angaaende Indstævntes Forpligtelse i Henhold til paataget Kaution.

Wedellsborg Birkerets Dom af 11 Januar 1879: Indstævnte, Gaardmand Mads Christian Jensen af Gjelsted, bør for Tiltale af Citanter, Diskontoinstitutet i Middelfart, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Decbr. 1879: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betale Citanterne, Diskontoinstitutet i Middelfart, til Indstævnte, Gaardmand Mads Christian Jensen, med 30 Kr., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte, Oplysninger, har der ikke fra Citanernes eller deres Befuldmægtigedes, Sagfører Hansens, Side været udvist nogensomhelst Virksomhed for at formaa Indstævnte til at indgaa den under Sagen omhandlede Kautionsbeviset blev oprettet, uden nogen Medvirkning fra hans Side, var truffet Aftale desangaaende mellem Florup og Indstævnte, og der heller ikke er Føje til i Florups Optagelse som Medkautionist at se en Bestræbelse for at bibringe Indstævnte en urigtig Opfattelse af Forholdene. Ligesom det derhos efter Forholdets Beskaffenhed ikke kunde paahvile Citanernes Befuldmægtigede at gjøre Indstævnte opmærksom paa, at Florups og Nissens økonomiske Forfatning mulig var mindre god, saaledes kau der heller ikke støttes nogen Indsigelse mod Kautionsforpligtelsens Gyldighed derpaa, at Sagfører Hansen ikke til Indstævnte omtalte det af Florup begaaede Falskneri. Selv om nemlig Indstævnte maatte antages at have været uvidende herom, er der ikke Føje til at forkaste Hansens edeligt afgivne Forklaring om, at han ikke var bekjendt med Indstævntes Mangel paa Kundskab derom, og at han antog Florups Anmodning oin ikke at omtale dette — hvilken forøvrigt ikke særlig gjaldt Indstævnte, men ogsaa en anden Tilstedeværende, som idetmindste tildels var bekjendt med det forøvede Falskneri — som begrundet i, at det var Florup pinligt, at denne Sag blev yderligere omtalt. Der kunde derhos saa meget mindre paahvile Citanernes Befuldmægtigede nogen Forpligtelse til at forvise sig om, hvorvidt Indstævnte var vidende om det af Florup begaaede Falskneri, som der ikke efter de foreliggende Omstændigheder, derunder det i Dommen anførte Indhold af Kautionsbeviset, var Grund for ham til at forudsætte, at Kundskab om det forøvede Falsk vilde have afholdt Indstævnte fra at indgaa paa Kautionen.

Efter det Anførte vil Indstævnte ikke kunne fritages for at opfylde den af ham paatagne Kautionsforpligtelse, og han vil derfor overensstemmende med Citanernes for Højesteret nedlagte Paastand — mod hvilken forøvrigt ingen Indsigelse er fremsat — være at dømme til at betale dem 264 Kroner 26 Øre — nemlig den paagjældende Vexels Beløb med Fradrag af en Citanterne i Nissens Bo udlagte Dividende af 35 Kroner 74 Øre — med Rente deraf 6 pCt. aarlig fra den 1 September 1877. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Til at anse Indstævnte med Bøde for de i Dommen an-

førte under Proceduren brugte Udladélsér eller mortificere dem findes ikke tilstrækkelig Grund.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør ti 1 Citanterne betale 264 Kroner 26 Øre med Rente deraf 6pCt. aarlig fra den 1 September 1877, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det; Under nærværende, i 1ste Instants ved Wedellsborg Birks Ret anlagte Sag søgte Citanterne, Diskontoinstitutet i Middelfart, Indstævnte, Gaardmand Mads Christian Jensen, til Betaling af 300 Kr. med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 1 September 1877 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst; men ved bemeldte Rets Dom af 11 Januar d. A. blev Indstævnte frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag, medens Sagens Omkostninger ophævedes, hvorhos Retten ej heller fandt Anledning til at tage Citanternes Paastand om Mortifikation af og Mulkt for nogle af Indstævnte brugte for Citanterne formentlig fornærmelige Udladeiser til Følge.

Denne Dom have Citanterne derefter indanket her for Retten, hvor de have paastaaet den forandret overensstemmende med deres for Underretten nedlagte Paastand, derunder indbefattet Paastanden om den ommeldte Mortifikation og Mulkt, hvorhos de have paastaaet sig tillagte Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst.

Indstævnte har derimod paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig hos Citanterne tillagt Sagens Omkostninger med et tilstrækkeligt Beløb.

(Fortsættes).

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 36.

Fredagen den 18 November.

Nr. 11. Diskontoinstitutet i Middelfart (Hansen)

contra

Ⓒgaardmand Mads Christian Jensen (Henrichsen)

Citanernes Paastand er støttet paa et af den senere falle-rede og for Vexelfalsk undvegne Kjøbmand G. Florup og Indstævnte under 27 Juni 1877 til Citanterne udstedt Kautionsbevis, hvori de En for Begge og Begge for En som Selvskyldnerkaut-ionister indestaa for skadeløs Betaling af, „hvad Kjøbmand Siegfred Nissen i Bogense for Tiden er eller fremtidig maatte blive Citanterne skyldig enten ifølge Vexler eller paa anden Maade, dog ingensinde for et større Beløb end 1200 Kr.“, samt paa en af bemeldte S. Nissen under 24 Maj 1877 til G. Florup udstedt og af samme endosseret 3 Maaneders Vexel paa 300 Kr., bet-albar hos Citanterne, hvilken Vexel ikke er bleven indfriet af S. Nissen.

Det fremgaar af Sagen, at de Endossementer, som efter G. Florups Endossement fandtes paa den omhandlede Vexel, vare falske og skrevne af G. Florup selv, at ogsaa Citanterne før Ud-stedelsen af Kautionsbeviset antog, at der forelaa et saadant Fal-sum, og at Florup tidligere havde tilstillet bemeldte Institut et falsk Kautionsbevis for samme Skyld; at det fremdeles var Ci-tanterne bekendt, at Florup havde begaaet Vexelfalsk i et større Omfang, og at der ikke fra Citanernes Side blev givet Indstævnte nogensomhelst Underretning om den sande Beskaffenhed af det Forhold, hvori han ved at underskrive Kautionsbeviset inddroges, uagtet der ved den Anmodning, som efter hvad der foreligger, af G. Florup forud for Kautionsbevisets Underskrift blev rettet til Citanernes Befuldmægtigede om ikke at omtale det begaaede Fal-sum, der tillige omfattede tvende andre af S. Nissen udstedte og til Citanterne endosserede Vexler, for Indstævnte, var givet be-

meldte Befuldmægtigede særlig Grund til at antage, at Indstævnte ikke var bekendt med samme. Det maa derhos efter alt Foreliggende antages, at Citanterne, ved hvis Befuldmægtigede der var stillet G. Florup Valget imellem at betale eller tilvejebringe Sikkerhed for Gjælden eller at se det af ham begaaede Vexelfalsk anmeldt, idetmindste maa have liavt en boj Grad Formodning om, at G. Florup var insolvent, hvad ogsaa kort efter viste sig at være Tilfældet, ligesom ogsaa Fordringen om Sikkerhedsstilling noksom viste, at Citanterne ikke havde Tillid til S. Nissen, hvis Bo ogsaa kort efter kom under Konkursbehandling.

Der er nu ingen Grund til at betvivle Rigtigheden af Indstævntes Anbringende, at han ikke har været bekendt med de herommeldte særlige Omstændigheder, da han underskrev Kautionsbeviset, og at han, efter hvis Paastand den paagjældende Vexel var fremlagt, da Kautionsbeviset af Citanternes Befuldmægtigede forelagdes ham til Underskrift — hvad der vel er benægtet af Citanterne, men hvad bemeldte Befuldmægtigede, der er fort som Vidne under Sagen, ikke har turdet modsige — ikke vilde have underskrevet, dersom han havde kjendt disse Omstændigheder og saaledes navnlig vidst, at Medkautionisten var en Falskner, der efter al Sandsynlighed var aldeles insolvent, at Kautionsforpligtelsen stod i Forbindelse med det af ham begaaede Vexelfalsk og at et af Øjemedene var at hjælpe Florup til at unddrage sig Følgerne af sin Forbrydelse. Under Hensyn hertil, og da der efter den ovenommeldte af Florup til Citanternes Befuldmægtigede rettede Anmodning om ikke at omtale Falsummet for Indstævnte maatte være al Anledning for bemeldte Befuldmægtigede til at antage, at der her atter forelaa en højst mislig Omgang fra Florups Side for at bevæge Indstævnte til at paatage sig den omhandlede Kautionsforpligtelse, samt da Citanterne eller deres Befuldmægtigede ved at antage Florup som Medkautionist endog maa siges positivt at have bidraget til at vække urigtige Forestillinger hos Indstævnte om Forholdet, idet det navnlig for en Lægmand nærmest maatte se ud, som om Citanterne havde nogen Tillid til Florup og hovedsagentlig vilde sikre sig overfor Nissen — findes Citanterne eller deres Befuldmægtigede ved ikke at forvisse sig om, hvorvidt Indstævnte var bekendt med de foreliggende særlige Omstændigheder og i benægtende Fald at oplyse ham om disse, at have handlet saa uforsvarligt overfor ham, at Kautionsforpligtelsens Ugyldighed for hans Vedkommende, i al Fald forsaa vidt angaar Gjæld, der, som den paaklagede, staar i Forbindelse med de forfalskede Vexler, deraf maa blive en ligefrem Følge, og Indstævnte vil altsaa allerede herefter være at frifinde, uden at det bliver nødvendigt at gaa nærmere ind paa, hvad han iøvrigt har anført til Støtte for dette Resultat.

Hvad dernæst angaar Citanternes Anke over de af Indstævnte brugte Udladeiser om Citanternes Forhold overfor ham, derunder

navnlig hans Yttringer om, at der ikke kan erhverves Rettighed over ham „paa Grundlag af urigtige Forestillinger“ eller ved „at skjule den sande Stilling“, da finder Retten efter de foreliggende Omstændigheder ikke Grund til at tage Citanternes Paastand om Mulkt og Mortifikation med Hensyn til samme til Følge.

I Henhold til det Anførte vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 21 November

Nr. 231.

Advokat Klubien
contra

Niels Madsen og Niels Jørgen Nielsen
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203 eller § 204.

Baag Herreds Extrarets Dom af 11 Marts 1881: De Tiltalte, Skytte Niels Madsen og Snedker Niels Jørgen Nielsen af Skydebjerg Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i respektive 3 Gange 5 Dage og 8 Dage, og bør de derhos in solidum udrede alle af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Schmidt, og til Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landso ver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Beyer, betale de Tiltalte, Skytte Niels Madsen og Snedker Niels Jørgen Nielsen af Skydebjerg Sogn, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden bliver at forlænge for Niels Madsen til 4 Gange 5, for Niels Jørgen Nielsen til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Niels Madsen til fire Gange fem Dage og for Niels Jørgen Nielsen til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Klubien og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag, tiltales Skytte Niels Madsen og Snedker Niels Jørgen Nielsen af Skydebjerg Sogn for Overtrædelse af Straffelovens § 203 eller § 204, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de af de Tiltalte afgivne i alt Væsentlig overensstemmende Forklaringer følgende:

Tiltalte Madsen, der er ansat som Skytte paa Erholm og som saadan instrueret om blandt Andet at paase, at der ikke drives Fiskeri af Uvedkommende, i den Strækning af Brende Aa, som paa begge Sider begrænses af Godsets Jorder, havde den 31 August f. A. bemærket, at der om Natten var bleven fisket

1 Aaen omtrent 200 Favne sydvest for det Hus, hvori han bor, og som hører under Erholm. Han holdt da Vagt i 3 Nætter uden at træffe Nogen, og den 3 Septbr. f. A. i Mørkningen var han ligeledes ved Aaen. Om Aftenen Kl. lidt efter 10, da han alt var gaaet i Seng, kom imidlertid hans Søn, Tiltalte Nielsen, hjem og fortalte, at der nu var Nogen, som fiskede i Aaen, — Tiltalte Madsen stod da op og klædte sig paa, og idet han tog sin Bøsse og Hundepidsk befalede han Tiltalte Nielsen ligeledes at tage en Bøsse og følge med, og vare begge Bøsser ladede med Hønsehagl af Nr. 5 og Nr. 6. Da de kom ned til Aaen saa de

2 Personer ifærd med at fiske, den ene staaende ude i Aaen, hvor han fangede Fiskene med et Redskab, kaldet Gliv, den anden staaende paa den sydlige Bred, hvor ogsaa de Tiltalte befandt sig, forsynet med en Pose, hvori han gjemte Fiskene, efterhaanden som de fangedes. Da de kom hen til Personerne, raabte Tiltalte Madsen til dem: „Fisker I her?“ og da de hertil svarede „Ja“, tilføjede han „Hvad er I for Karle? Lad os sejer!“ men da han vilde tage fat paa den Person, som holdt Posen, sprang denne op fra Aaen for at løbe sin Vej, hvorfor Tiltalte Madsen gav ham et Slag med Pidskeskaftet over Ryggen, idet han sagde „Du bliver her“. Da Personen imidlertid ikke lystrede, men gav sig til at løbe med Posen ind over Marken, raabte Tiltalte Madsen efter ham, at hvis han ikke tøvede, saa fik han et Skud Hagl i Benene, og da dette heller ikke frugtede, lagde han Bøssen til

Kinden og fyrede, idet han sigtede efter Personens Ben, men da denne vedblev at løbe, antog han, at han ikke havde ramt ham. Tiltalte Madsen befalede derpaa Tiltalte Nielsen at løbe efter Personen, og vendte sig selv om for at tage fat paa den anden Person, som havde staaet ude i Aaen, men da denne imidlertid var forsvunden, og den Anden var ifærd med at undløbe, blev han i høj Grad ivrig, for dog idetmindste at faa fat paa den Sidstnævnte, hvorfor han raabte til Tiltalte Nielsen „Skyd ham“. Denne, som havde kastet sine Træsko og forfulgt Personen, raabte derpaa gjentagne Gange efter ham, at han skulde standse, ellers skød han, og da han ikke desto mindre vedblev at løbe, affyrede han sin Bøsse efter ham, idet han dog sigtede saa lavt som muligt, og hørte han derpaa, at Personen faldt til Jorden og klagede sig. Da de Tiltalte derpaa kom hen til den Faldne, laa denne paa Jorden og klagede sig, men da Tiltalte Madsen antog, at det var Komediespil, befalede han ham at staa op og sige, hvem han var, og da han ikke adlød, gav han ham nogle Rap med Pidskeskaffet, og da han saa rejste sig op, men vedblivende vægrede sig ved at opgive sit Navn, gav Tiltalte Madsen ham et Slag med Pidskesnerten, hvorpaa han bad for sig og opgav at hedde Christen Pedersen og at den Anden hed Christen Hansen, samt at de Begge vare fra Breed. Tiltalte Madsen tog da Posen, der indeholdt 3 Gjedder og 5 Aborrer, fra ham, og skiltes de derpaa, idet de Tiltalte vendte tilbage til deres Hjem, medens Personen tilsyneladende uden Vanskelighed gik bort i en anden Retning. Tiltalte Madsen har forklaret, at han kun tog Bøsserne med for at skræmme de ulovlige Fiskere, men ikke i den Hensigt at bruge dem mod dem, og at Personen, da han skød, efter hans Skjønnende var henimod 50 Alen fjernet fra ham, hvorimod han paa Grund af Mørket ikke kunde se, hvor langt Sønnen var fjernet fra Personen, da han raabte, at han skulde skyldes, men i begge Tilfælde antog han, at Haglene ikke kunde gjøre videre Skade end ridse Huden og standse Personens Løb, hvorhos Tiltalte Nielsen har forklaret, at han, saavidt han skjønnede, da han skød, var henimod 50 Alen fra Personen, hvorimod han ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvad Skade han dermed kunde gjøre den Paagjældende, idet han kun skød, fordi Faderen befalede ham at skyde.

De ovenomtalte tvende Personer, Husmand Jørgen Hansen af Breed Mark og Væver Hans Christian Jensen af Breed, have derimod givet en fra de Tiltalte i flere Henseender afvigende Forklaring om det ved den paagjældende Lejlighed Passerede, og gaar deres Forklaring i det Væsentlige ud paa Følgende:

Efter Aftale begav de sig den nævnte Aften til den Del af Brende Aa, hvor Ejeren af Erholm har Fiskeret, for at fiske. Efterat de havde fisket Va à 1 Time, bemærkede de pludselig 2 Mænd i faa Alens Afstand, og da de gjenkjendte Skytten fra Er-

holm og hans Søn, bukkede Jensen sig ned og sagde til Hansen „Nu ere vi ulykkelige“. Da Tiltalte Madsen kom hen til dem, raabte han „Hvad vil I Tyve, Rovere og Skurke her“, og da Ingen af dem svarede, gav han sig til med Hundepidsken at slaa los paa Jensen, og da denne, efterat have faaet 3 à 4 Slag søgte at undløbe med Posen, skød han efter ham, hvorpaa Hansen sprang op paa den anden Side af Aaen, og undløb. Medens Sidstnævnte derfor ikke har kunnet forklare Noget om, hvad der endnu passerede, har Jensen yderligere forklaret, at han ved det første Skud blev ramt af 2 Hagl i venstre og 1 i højre Skinneben, og at han, da han løb videre, hørte, at der blev raabt „Skyd ham ned“, hvorpaa der kort efter atter faldt et Skud, som ramte ham, saa at han styrtede til Jorden, hvor han laa og klagede sig, da begge de Tiltalte kom til ; efterat Tiltalte Madsen havde givet ham endnu nogle Slag med Skaftet af Hundepidsken og taget Posen fra ham, rejste han sig op, og da denne Tiltalte derpaa endvidere gav ham et Slag med Snerten, hvorefter han udbrød „Aa! Herre Gud! maa jeg da ikke nu være fri“, og Tiltalte Nielsen havde yttret „Lad ham saa være fri“, fik han ikke flere Slag. — Da de Tiltalte derpaa forlangte, at han skulde opgive sit og sin Kammerats Navn, vægrede han sig først, men opgav derefter urigtigt at hedde Jens Jørgensen og at den Anden hed Christen Hansen, begge af Breed. Efterat de Tiltalte derpaa havde fjernet sig, krøb han paa Hænder og Knæ til Hansens Hus, idet han dog, da han skulde over Aaen, tog Strømper og Træsko af og vadede over den. Da han naaede til Hansens Hus var denne endnu ikke kommen hjem, men da Hansen omsider kom, gik han til sit eget Hjem, idet han holdt Hansen under Armen, og støttende sig til en Stok. Han gik derpaa tilsengs, og da det var hans Hensigt om muligt at skjule, at det var ham, der havde gjort sig skyldig i ulovligt Fiskeri, søgte han ikke Lægehjælp, førend det efter 8 Dages Forløb viste sig absolut fornødent. Baade Hansen og Jensen have derhos benægtet at have hørt, at Tiltalte Madsen raabte efter Sidstnævnte, at han skulde staa, da han ellers fik et Skud Hagl i Benene, ligesom Jensen heller ikke vil have hørt Tiltalte Nielsen, forinden denne skød, raabe til ham, at han skulde standse, da der ellers vilde blive skudt; derimod har Jensen erkjendt, at han, da de Tiltalte forlod ham, ikke omtalte, at han var ude af Stand til at gaa til sit Hjem, ligesom Hansen og dennes Hustru have forklaret, at de ikke paa Jensens Klæder bemærkede Spor af at han, — som af ham angivet —, havde krøbet paa Hænder og Knæ hen til deres Hus den paagjældende Aften.

Begge de Tiltalte have imidlertid bestemt fastholdt Rigtigheden af de af dem afgivne Forklaringer, og disse ville saaledes, da yderligere Oplysninger ikke have kunnet tilvejebringes, være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Hvad den Jensen tilføjede Beskadigelse angaar, da har praktiserende Læge Gleerup, der har havt ham under Lægebehandling, under 11 September f. A. erklæret, at der da fandtes Mærker af Hagl paa Jensens Ryg, højre Arm og især paa Benene, hvor der paa Bagsiden af højre Laar og Læg samt paa venstre Læg fandtes Saar efter henved 20 Hagl, men at flere af dem igjen vare traadte ud af Huden; at Jensen da ikke var meget lidende og snart igjen vilde kunne være oppe, ligesom det heller ikke, da ingen af Haglene vare trængte dybt ind eller havde berørt vigtigere Dele af Legemet, var rimeligt, at hans Helbredstilstand vilde lide under Følgerne af disse Saar, men da en Del af Haglene vare bievne siddende i Muskelkjødet i højre Arm og i Benene var det rimeligt, at han i længere Tid vilde være mindre arbejdsdygtig, især mindre udholdende til sit Arbejde end tidligere. Under 13 Oktober f. A. har endvidere Læge Gleerup erklæret, at Jensen da var rask nok til at kunne rejse til Assens, idet endnu kun Benene vare svage, og derfor Gangen besværlig, medens Kræfter og indre Helbredstilstand vare tilfredsstillende. Under den 8 Decbr. f. A. erklærede Lægen fremdeles, at Jensens Arm da var smertefri og dens Bevægelse og Styrke som forud, og at han i Ryggen hverken følte Smerter eller Besvær af Haglene, hvorimod der endnu var Stramhedsfornemmelse og Mæthed i Benene, saa at Jensen kun gik langsomt, maatte støtse sig til en Stok, og at Gangen tillige var ham smertefuld. Endelig har bemeldte Læge under 12 Januar d. A. erklæret, at Jensens Almenbefindende var godt og ikke syntes paa nogen Maade paa-virket af den tilføjede Molest, men at Gangen endnu var generet og tildels smertelig, skjøndt der intetsteds paa Fødder eller Underextremiteter fandtes Hævelser, og Bevægelsen i Fod og Knæled var fri, hvorimod Muskulationen paa Læggen var slap og noget atrophieret, at der sandsynligvis vilde hengaa et Par Aar, inden Jensen fik sin fulde Arbejdsdygtighed igjen, men at Læsionen formentlig iøvrigt ikke vilde efterlade skadelige Følger for hans Helbredstilstand eller Levedygtighed.

I en paa Foranledning af nærværende Ret afgiven Erklæring af 10 Juni d. A. har vedkommende Distriktslæge udtalt, at Jensens Almenbefindende vel i det Hele har bedret sig noget, men at han dog som Følge af en som det synes kronisk Betændelse i Benhinden paa højre Laarben — hvilken efter Distriktslægens Formening meget vel kan være udgaet fra højre Knæled, hvor man endnu kan føle 2 Hagl — ikke endnu kan taale at staa, gaa eller arbejde, idet han slæber det saarede højre Ben, bøjet i Knæ- og Hoftelæddet og optrukket efter sig. Efter Distriktslægens Formening vil der derhos hengaa mindst P/s Aar endnu, inden Jensen med Rette kan kaldes Konvalescent, og han vil endda formentlig paa Grund af den indtraadte Svækkelse i Be-

Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Gottschalck, betale de Tiltalte, Møller Niels Frandsen og Møllersvend Jens Christian Frandsen, begge af Hillested, En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt tindes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødernes Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Maribo Birks Extraret hertil indankede Sag, er Møller Niels Frandsen og dennes Søn, Møllersvend Jens Christian Frandsen, begge af Hillested, satte under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Forsaauidt der herunder indeholdes en Sigtelse mod de Paa-gjældende for svingagtigen at have tilegnet dem Noget af det dem til Formaling paa Hillested Mølle fra Proprietær Berthelsen til Binnitze leverede Korn, vil der ikke her for Retten blive Spørgsmaal om en nærmere Undersøgelse af dette Forhold, da de Tiltalte ikke i saa Henseende ere bievne ansete ved Underrettsdommen, og denne alene efter deres Begjæring er indanket for Overretten,

Naar der derimod ved den indankede Dom er paalagt de Tiltalte Strafansvar som Følge af deres Forhold ved Førelsen af en Kontrabog med Proprietær Berthelsen, bemærkes Følgende:

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt under Sagen Fremkomne er det oplyst, at Berthelsen siden Efteraaret 1878 og indtil hen i Februar Maaned d. A. har ladet Korn formale og knuse paa den Tiltalte N. Frandsen tilhørende Hillested Mølle samt at efter den mellem Berthelsen og Frandsen oprindelig af-

sluttede Kontrakt Betalingen for Formalingen eller Knusningen af hver Td. Korn var 25 Øre, saaledes at der beregnedes 2 Pd. Svind pr. Td. Korn. Efter Berthelsens Udsagn blev fra 1 Januar 1879 Svindet nedsat til 1 Pd. pr. Td., hvilket vel Tiltalte N. Frandsen har benægtet, at han er indgaaet paa, uden at der dog vil kunne tages Hensyn til denne Benægtelse, da Kontraktsforholdet derefter blev fortsat og der med Tiltaltes Vidende i den med Berthelsen indtil Slutningen af 1879 forte Kontrabog faktisk omtrent fra hint Tidspunkt kun er fradraget 1 Pd. Svind pr. Td. Denne Kontrabog er fort paa den Maade, at efter en Angivelse af Modtagelsesdato og Kvantum af det til Formaling modtagne Korn anføres under en selvstændig Rubrik den samlede Vægt af det saaledes modtagne Korn og derefter i en anden Rubrik denne Vægt med Fradrag af det vedtagne Svind, og naar Kontrabogen paa enkelte Steder viser en Afvigelse i saa Henseende, maa dette efter de her for Retten tilvejebragte Oplysninger antages at bero paa en Fejlskrift. Den leverede Sæd blev vel efter de Tiltaltes Forklaring vejet inden Formalingen, men derimod ikke efter denne, og den i Kontrabogen angivne Vægt af det formalede eller knuste Korn angiver saaledes ikke dettes virkelige Vægt, men alene en nominel Vægt, nemlig Forskjellen imellem den oprindelige Vægt og det vedtagne Svind; da Svindet imidlertid, hvad de Tiltalte have erkjendt at have vidst, — faktisk var ikke lidet større end det vedtagne, blev Proprietær Berthelsen ved denne Fremgangsmaade bibragt den urigtige Anskuelse, at han efter Formalingen fik den Vægt af Korn tilbage, som kontraktmæssig tilkom ham. Kontrabogen er stadig, med Undtagelse af at en enkelt Tilførsel muligvis er gjort af Tiltalte N. Frandsen, ført af Tiltalte Jens Christian Frandsen, der som Møllersvend gik sin Fader tilhaande paa Møllen, medens Tiltalte N. Frandsen har kvitteret i Kontrabogen for de ham efter denne tilkommende Beløb; Sidstnævnte har imidlertid erkjendt, at Førelsen er sket efter fælles Aftale mellem ham og Sønnen og at de saaledes begge ere ansvarlige for samme; de ville derhos begge have været sig det Urigtige i deres Handlemaade i saa Henseende bevidste og Tiltalte J. C. Frandsen vil have indset, at det Rigtige havde været at faa den paagjældende Kontrakt, der kun kunde medføre Tab, opsagt, hvorom han vil have udtalt sig til Faderen, hvad ogsaa denne har erkjendt; men naar de desuagtet førte Kontrabogen paa den ovennævnte Maade, have de som Grund hertil angivet, Tiltalte N. Frandsen, at han ikke vilde miste Proprietær Berthelsen som Kunde og at han derhos nærede Haab om at faa Brødbagningen paa Binnitze overdraget, og Tiltalte J. C. Frandsen, at han frygtede for, at Berthelsen skulde vredes over at se en mindre Vægt i Bogen og at de ønskede at beholde ham som Kunde, navnlig for de andre Kunders Skyld.

Som Følge af Foranstaende ville de Tiltalte, af hvilke N. Frandsen er født den 13 Marts 1835 og J. C. Frandsen den 24 Juni 1860 og af hvilke Ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 257, og findes Straffene for de Tiltalte passende ved den indankede Dom at være bestemte til Bøder, tilfaldende Statskassen, af 50 Kr. for Tiltalte N. Frandsen og af 30 Kr. for Tiltalte J. C. Frandsen, henholdsvis i Mangel af fuld Betaling at afsone med simpelt Fængsel i 7 og 4 Dage. Da ogsaa Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, bifaldes, vil denne saaledes i det Hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 22 November.

Nr. 280. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Anders Lauesen, kaldet Winther (Def. Hindenburg),
 der tiltales for Falsk.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Juli 1881: Tiltalte Anders Lauesen, kaldet Winther, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kramer og Kancelliraad Borch, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Septbr. 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Heckscher og Rode, betaler Tiltalte, Fæstemand Anders Lauesen, kaldet Winther, af Odense, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landso ver- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, er Fæstemand i Odense, Anders Lauesen, kaldet Winther, som er født den 12 April 1848 og ved fornævnte Rets Dom af 11 September 1877 anset efter Straffelovens §§ 260 og 261, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, tiltalt for Falsk, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efterat Tiltalte i April og Maj d. A. dels af Baron Juel-Brockdorff personlig, dels af dennes Forvalter paa Hollufgaard, Ferdinand Jensen, var blevet anmodet om at skaffe nogle Piger til sidstnævnte Gaard, rejste Tiltalte i den Anledning til Kjøbenhavn, hvor han den 14 Maj d. A. indfandt sig paa Fæstemand Hagers Kontor for her at faa Anvisning paa Pigerne. Da det imidlertid var Tiltalte bekendt, at han ikke kunde vente at faa Anvisning paa Pigerne hos Hager, dersom hans Stilling som Provindsfæstemand blev denne bekendt, besluttede han at optræde som om han selv var Forvalter Jensen fra Hollufgaard og ifølge de af tvende Medhjælpere paa Hagers Kontor under Sagen afgivne ubeedigede Forklaringer navngav Tiltalte sig paa Kontoret udtrykkelig som Forvalter Jensen fra Hollufgaard, hvorimod Tiltaltes egen Forklaring gaar ud paa, at han vel ikke ligefrem navngav sig saaledes, men dog indrettede sin Opførsel paa, at man paa Hagers Kontor skulde antage ham for Forvalteren, hvilket ogsaa blev Tilfældet. Tiltalte fik derpaa Løfte om 4 Piger og efter sin Hjemkomst til Odense tilskrev han den 17 Maj d. A. Hager et Brev med Anmodning om senest den paafølgende Onsdag at sende Pigerne over med Dampskibet samt at sende Regning til Tiltalte, der i Brevet omtales som en tredje Person, hvilket Brev Tiltalte — som han har vedgaaet — uden Paagjældendes Vidende og Samtykke underskrev „Jensen Frv. .“, idet han derved sigtede til ovennævnte Forvalter Jensen.

Forsaavidt Tiltalte ved den ovennævnte Lejlighed paa Hagers Kontor personlig er optraadt, som om han var en anden Person, end han er, vil der — som det rettelig er antaget i Underrettsdommen — ikke i saa Henseende kunne paalægges ham noget Strafansvar, hvorimod det maa billiges, at han for sit Forhold med at have underskrevet og benyttet det ovennævnte Brev er ved bemeldte Dom anset efter Straffelovens § 270, og, da fremdeles den i Underrettsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage findes passende, samt da

ligeledes den nævnte Doms Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger, som rettelig findes paalagt Tiltalte, tiltrædes, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 285. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Jens Peder Andersen (Defensor Hindenburg),
 der tiltales for det i Straffelovens § 174 omhandlede Forhold.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 25 Juli 1881: Tiltalte, Jens Peder Andersen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder, og derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Mohr, og Defensor, Prokurator Buch, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Septbr. 1881 : Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Rode og Raasløff, betaler Tiltalte, Tjenestekarl Jens Peder Andersen af Svallerup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 174, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Peder Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Arts og Skippinge Herreders Extraret efter Tiltaltes Begjæring hertil indankede Sag, tiltales Jens Peder Andersen af Svallerup for det i Straffelovens § 174 ommeldte Forhold.

Ved Tiltaltes, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse, er det tilstrækkelig godtgjort, at han Natten mellem den 27 og 28 Juni d. A. har forført en den 19 April 1866 født og saaledes endnu ikke 16 Aar gammel Pige, med hvem han tjente sammen hos Gaardmand Chr. Henriksen paa Svallerup Mark, til Utugt, idet han bemeldte Nat, da de fulgtes ad hjem fra en anden Gaard paa Svallerup Mark, hvor de havde været i Besøg, har i den Hensigt at bedrive Utugt med Pigen, formaaet hende til at gaa ind med sig i den til Chr. Henriksens Gaard hørende Vognport og der at lægge sig ned i Halmen, hvor han løftede hendes Kjole op og befølte hendes Kjønnsdele, skjøndt hun den første Gang, han gjorde det, bad ham lade det være, og derefter plejede legemlig Omgang med hende.

Efter det Foreliggende maa det antages, at Pigen ikke tidligere havde havt Samleje med nogen Mandsperson.

Tiltalte har erkjendt, at han vidste, at Pigen ikke var ret gammel, og antog hende for at være 15, 16 eller 17 Aar.

For bemeldte sit Forhold maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 28 Januar 1856 og ikke er fundet tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 174, og da den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fængsel i to Maaneder findes passende, og Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil Underretsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 224.

O. K. Hansen (Halkier)

contra

Grosserer Oscar Prior (Ingen).

Højesterets Dom.

Ved Kongelig Ordre af 25 Joli d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da den af Citanten udtagne Højesteretsstævning imidlertid ikke er lovlig forkyndt for Indstævnte, idet Forkyndelse ikke er sket paa den i Stævningen opgivne Bopæl, men derimod

paa et andet, af Stævningmændene som hans Kontor betegnet Sted for en der tilstedeværende Grosserer, vil bemeldte Stævning, efter hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, blive at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Onsdagen den 23 November.

Nr. 249.

Advokat Hindenburg
contra

Jens Jørgensen (Defensor Hansen),

der som Ansvarhavende for Bladet „Herolden“ tiltales for fornærmelige Udladeiser imod Krigsminister N. F. Ravn.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 August 1881: De ovenfor ommeldte, for Citanten, Krigsminister Niels Frederik Ravn, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, den Ansvarhavende for Bladet „Herolden“, J. Jørgensen, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Til det Offentlige bør Indstævnte betale det Retsgebyr og Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Prokurator Heckscher 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom den for Højesteret paaberaabte Omstændighed, at det i den indankede Dom nævnte Nummer af Bladet »Herolden» angiver sig som «redigeret af Harald Brix», ikke kan medføre, at Ansaret efter Presseloven for den paaklagede Artikel, til hvilken ingen Forfatter har navngivet sig paa Bladet, ikke skulde paahvile Tiltalte, der paa dette er anført som «Ansvarhavende», saaledes kan det heller ikke fritage ham for saadant Ansvar, at han efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan antages at have havt nogen særlig Andel i Artiklens Affattelse eller Optagelse i Bladet.

Da det nu med Føje i den indankede Dom er antaget, at Artiklen er i høj Grad ærekrænkende for Sagsøgeren i foregaaende Instants, vil Tiltalte for samme være at anse efter Straffelovens § 216, og Straffen findes passende ved Dommen bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Som Følge heraf, og idet det findes at maatte have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelse om Mortifikation og Sagens Omkostninger, vil den være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger for Højesteret.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Ad vokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Bladet „Herolden“¹⁴ Nr. 62 for den 5 Maj d. A. findes under Overskriften: „Ministeriet atter som Arbejdernes Fjende“ optaget en Artikel, der lyder saaledes:

„Et rent fanatisk Had til Arbejderne har grebet de nuværende Ministre, og dette Had træder frem i Stort som i Smaat. Enhver kjender den Forkjærlighed, hvormed man i den rode Bygning ved Slotspladsen kjæler for Tugthusarbejdet. Der maa ligge noget for en arbejderfjendtlig Excellence aldeles bedaarende i den Tanke, at han ved at tage af Statskassens Penge til at drive en udstrakt Industri ved Hjælp af Statens Fanger kan gjøre mange Tusinde Arbejdere ulykkelige. Men man er ikke tilfreds med dette. Kan man ikke ramme Arbejderne i Tusindvis, saa søger man at ødelægge dem enkeltvis. Saaledes har den studeelskende Indenrigsminister og hans smidige Kollega Hr. Ravn, der for Tiden fungerer som Krigsminister, opdaget, at der ved de nye Arbejder paa Trommesalens Plads var en Mulighed for at gjøre nogle Arbejdere brødløse.

(Fortsættes).

ham sidst bevilgede Anstand, kan den begjærte Anstand ikke bevilges og Sagens Realitet vil derfor blive at paakjende.

Da Indstævnte nu ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Citantens Paastand og den paaklagede Artikel maa anses for at være i høj Grad ærekrænkende, vil han være at anse med Straf efter Straffelovens § 216, jfr. § 215 og 217, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, ligesom samtlige de i den ommeldte Artikel indeholdte, for Citanten fornærmelige Udladelser ville være at mortificere, og vil Indstævnte derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Nr. 248.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Jørgensen (Defensor Hansen),

der som Ansvarhavende for Bladet „Herolden“ tiltales for fornærmelige Udladelser imod Indenrigsminister, Kammerherre E. V. R. Skeel.

Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 August 1881: De ovenfor ommeldte, for Citanten, Indenrigsminister, Kammerherre Erik Vilhelm Robert Skeel, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, den Ansvarhavende for Bladet „Herolden“, J. Jørgensen, hensesættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Til det Offentlige bør Indstævnte betale det Retsgebyr og Skriversalær, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Prokurator Heckscher 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom den Omstændighed, at det i den indankede Dom nævnte Nummer af Bladet «Herolden» angiver sig som «redigeret af Harald Brix», ikke kan medføre, at Ansvarret efter Presseloven for den paaklagede Artikel, til hvilken ingen Forfatter har navngivet sig paa Bladet, ikke skulde paahvile Tiltalte, der paa dette er anført som «Ansvarhavende», saaledes kan det heller ikke fritage ham for saadant Ansvar, at han

ikke kan antages at have haft nogen særlig Andel i Artiklens Affattelse eller Optagelse i Bladet.

Da det nu med Følge i den inffankede Dom er antaget, at Artiklen er i høj Grad ærekrænkende for Sagsøgeren i foregaaende Instants, vil Tiltalte for samme være at anse efter Straffelovens § 216, og Straffen findes passende ved Dommen bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Som Følge heraf vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser tiltrædes, være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger for Højesteret.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Bladet „Herolden“ Nr. 62 for den 5 Maj d. A. findes under Overskriften „Ministeriet atter som Arbejdernes Fjende“, optaget en Artikel, der lyder saaledes:

„Et rent fanatisk Had til Arbejderne har grebet de nuværende Ministre og dette Had træder frem i Stort som i Smaat; Enhver kjender den Forkjærlighed, hvormed man i den røde Bygning ved Slotspladsen kæler for Tugthusarbejdet. Der maa ligge noget for en arbejderfjendtlig Excellence aldeles bedaarende i den Tanke, at han ved at tage af Statskassens Penge til at drive en udstrakt Industri ved Hjælp af Statens Fanger kan gjøre mange Tusinde Arbejdere ulykkelige. Men man er ikke tilfreds med dette. Kan man ikke ramme Arbejderne i Tusindvis, saa søger man at ødelægge dem enkeltvis. Saaledes har den studeelskende Indenrigsminister og hans smidige Kollega, Hr. Ravn, der for Tiden fungerer som Krigsminister, opdaget, at der ved de nye Arbejder paa Trommesalens Plads var en Mulighed for at gjøre nogle Arbejdere brødløse. Og denne Mulighed er bleven greben med al den Energi, som Hr. v. Skeel er i Stand til at udfolde, naar han kan haane eller skade Arbejderne, og det er lykkedes ham og hans Kollega at gjøre en Del Arbejdere paa Trommesalens Plads brødløse. For at opnaa dette smukke Maal har man blot kommanderet nogle Soldater og Underofficerer derud til at gjøre Arbejdet, de gjør Arbejdet for Ingenting og Hr. v. Skeel og Hr. v. Ravn putter vel saa Arbejdslønnen i deres Lomme.“

Da Citanten, Indenrigsminister, Kammerherre Erik Vilhelm Robert Skeel, har anset sig fornærmet ved de i den nævnte Ar-

tikel indeholdte Udladelser, har han efter meddelt Bevilling til fri Proces ved den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Heckscher anlagt nærværende Sag imod Indstævnte, den Ansvarhavende for Bladet „Herolden“, J. Jørgensen, der paa Bladet er anført som Ansvarhavende, og paastaet denne anset med Lovens strengeste Straf for Ærefornærmelser for de i den ommeldte Artikel, der efter hans Formening er en sammenhængende Ærefornærmelse mod Citanten, indeholdte Udladelser, og disse derhos mortificerede, principaliter i det Hele, subsidiært enkelte nærmere betegnede, samt Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, hvorunder Salær til Prokurator Heckscher, efter Reglerne for beneficerede Sager.

Indstævnte har, efterat have havt Udsættelse i Sagen, ved Sagens sidste Foretagelse den 18 Juli d. A. begjært Anstand i 4 Uger paa Grund af manglende Oplysninger. Da Justitssekretæren imidlertid har protesteret herimod paa Grund af, at Indstævnte erklærede ikke at kunne betale, og ikke havde betalt den ham sidst bevilgede Anstand — kan den begjærte Anstand ikke bevilges, og Sagens Realitet vil derfor blive at paakjende.

Da Indstævnte nu ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Citantens Paastand, og den paaklagede Artikel maa anses for at være i høj Grad ærekrænkende, vil han være at anse med Straf efter Straffelovens § 216, jfr. § 215 og 217, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, ligesom samtlige de i den ommeldte Artikel indeholdte, for Citanten fornærmelige Udladelser ville være at mortificere, og vil Indstævnte derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Nr. 262.

Advokat Henriksen

contra

Jens Jørgensen (Defensor Levinsen).

som Ansvarhavende for Bladet „Herolden“, der tiltales for fornærmelige Udladelser imod Etatsraad, Politidirektør Crone.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Septbr. 1881: De ovenfor fremhævede for Citanten, Politidirektør her i Staden, Etatsraad V. C. Crone fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, den Ansvarhavende for Bladet „Herolden“, J. Jørgensen, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Tild et Offentlige bør Ind-

stævnte betale det Retsgebyr og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom omhandlede Bladartikel, for hvilken Tiltalte maa bære Ansvaret, er han ved Dommen rettelig anset efter Straffelovens §§216 og 217, og da Straffen findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, ligesom ogsaa Dommens øvrige Bestemmelser tiltrædes, vil den være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger for Højesteret.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Levin 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : I Bladet „Herolden“ Nr. 34 for den 30 Marts d. A. findes under Overskriften „Politi og Domstol, belyst af dem selv“, optaget en Artikel, der omhandler en af A. Frantzen udgiven Bog „Bedragerier under Politiet eller Hvad der foregaar bag Kulisserne“, i hvilken Bog der, efter hvad der meddeles i Artiklen, fremsættes forskellige Beskyldninger mod flere Embedsmænd og navnlig ogsaa mod Citanten under nærværende Sag, Politidirektør her i Staden, Etatsraad V. C. Crone. I denne Artikel hedder det blandt Andet:

„Det er en Bog til at faa Forstand af og Mange vil sympatisere med det Maal, den har sat sig, at den ved at indanke Sagen for Publikums Domstol nedkalder over skammelige og uredelige Embedsmænd den Straf, som deres Overordnede har vægret sig ved at idømme dem,“

„Forfatteren beskylder Kjøbenhavns Politi for, at det ved at presse Grosserer Joh. Martens har tilvendt sig 4000 Kr. af haus Bos Midler og Politidirektør Crone maa særlig holde for.“

„Forfatteren giver Hr. Crone det Skudsmaal, at naar han har baaret sig saaledes ad, som her fortælles, saa har Vorherre

maaske Skylden, fordi han har forglempt at give Crone den Fuld-mægtig, som Ordsproget omtaler, at alle, der faa et Embede, maa trænge til“.

Det anføres derefter, at en ustævnt Trediemand særlig „synes at have faaet det Hverv at feje Snavset fra Hr. Crones Dør“.

Endvidere hedder det:

„Denne Beskyldning (imod en ustævnt Trediemand for at have ladet sig bestikke) anser Frantzen dog i dette Tilfælde for uberettiget, og han fastholder, at Hr. Crone har faaet de omstridte 4000 Kr.

„En anden graverende Beskyldning rejses mod Hr. Crone, nemlig, at han i 6 Maaneder har tilbageholdt den Klage, Frantzen den 20 Juli 1880 indgav over ham til Justitsministeriet.“

„Mange ville vistnok samstemme méd Forfatteren, naar han søger Grunden til disse Mærkeligheder i, at de Mennesker, han omtaler, lever i en Dunstkreds af Løgn, Last og Forbrydelse, hvorved deres Begreber om Sandhed og Løgn, Ære og Skjændsel udviskes eller forvexles.“

Op endelig hedder det, at Citanten i det foreliggende Skrift er traadt frem i en sand bengalsk Belysning.“

Da Citanten har anset sig fornærmet ved de omhandlede Udladeiser, i hvilken Henseende han har fremhævet, at Bladet ved den nævnte Artikel og særlig ved de ovenfor fremhævede Steder i samme ikke blot har skaffet de i Frantzens Skrift indeholdte grove Fornærmelser mod ham en videre Udbredelse, men ogsaa — særlig ved den første og de tvende sidste af de ovenfor fremhævede Udtalelser tydelig har lagt for Dagen, at det anser disse Fornærmelser for beføjede og billiger deres Fremsættelse og dertil har føjet ny og selvstændige Fornærmelser mod Citanten, har Citanten efter meddelt Bevilling til fri Proces ved en af ham selv antagen Sagfører anlagt nærværende Sag mod Indstævnte, den Ansvarhavende for Bladet „Herolden“, J. Jørgensen, der paa Bladet er anført som Ansvarhavende, og paastaet ham anset med Straf efter Straffelovens § 216 eller dog § 215 eller 217 for de omhandlede Udladeiser og disse derhos mortificerede, samt Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Da Indstævnte nu ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Citantens Paastand vil han være at anse efter Straffelovens § 216 og 217 og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, ligesom de anførte Udladelser ville være at mortificere, og vil Indstævnte derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Nr. 223.

Advokat Halkier

contra

J. Jørgensen (Defensor Bagger),

der tiltales for trykte Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juli 1881: Indstævnte, Redaktøren af „Herolden“, Harald Brix, bør for Tiltale af Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris N. Lassen, i denne Sag fri at være, og bør Sagens Omkostninger for denne Indstævntes Vedkommende være ophævede. De ovenfor fremhævede, for Citanten fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være og bør Indstævnte J. Jørgensen, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Til det Offenlige bør Indstævnte betale det Retsgebyr og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Prokurator Casse 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for J. Jørgensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalt te til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I Bladet „Herolden“ Nr. 34 for den 30 Marts d. A. findes under Overskriften „Politi og Domstol, belyst af dem selv“, optaget en Artikel, der omhandler en af A. Frantzen udgiven Bog: „Bedragerier under Politiet eller hvad der foregaar bag Kulisserne“, i hvilken Bog der, efter hvad der meddeles i Artiklen, fremsættes forskjellige Beskyldninger mod flere Embedsmænd og navnlig ogsaa imod Citanten under nærværende Sag, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal og Politiret, Dr. juris N. Lassen.

I denne Artikel hedder det blandt Andet:

„og Mange vil sympatisere med det Maal den (Bogen) liar sat sig, at den ved at indanke Sagen for Publikums Domstol nedkalder over skamløse og uredelige Embedsmænd den Straf, som deres Overordnede har vægret sig ved at idømme dem, men som det nu bliver givet Publikum Lejlighed til at paakjende:

og:

„Mange ville vistnok samstemme med Forfatteren, naar han søger Grunden til alle disse Mærkeligheder i, at de Mennesker, han omtaler, lever i en Dunstkreds af Løgn. Last og Forbrydelse, hvorved deres Begreber om Sandhed og Løgn, Ære og Skændsel udviskes eller forvexles“.

Da Citanten har anset sig fornærmet ved de omhandlede Udtalelser, idet han nemlig henregnes blandt „skamløse og uredelige Embedsmænd“ og blandt Mennesker, hvis „Begreber om Sandhed og Løgn, Ære og Skændsel udviskes eller forvexles“, har han, efter meddelt Bevilling til fri Proces ved den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Casse, anlagt nærværende Sag imod de Indstævnte, Redaktøren af det nævnte Blad Harald Brix og den paa Bladet som Ansvarhavende anførte J. Jørgensen, og idet han har bemærket, at fornævnte Harald Brix formentlig, da den paagjældende Artikel ikke er forsynet med Underskrift., maa anses som Forfatter, og at han i hvert Fald maa bære Ansvar for Offentliggjørelsen, tilmed da der ikke paa det omhandlede Nummer af „Herolden“ findes Nogen anført under særlig Benævnelse af Udgiver og at han ikke kan fri sig for Ansvar ved at lade en Anden navngive sig paa Bladet som Ansvarhavende, samt at Indstævnte J. Jørgensen ved at erklære sig for Ansvarhavende formentlig har paataget sig et solidarisk Ansvar med Indstævnte Brix, har Citanten paastaet de Indstævnte ansete med Straf efter Straffelovens § 215 cfr. § 216 for de omhandlede Udladelser og disse derhos mortificerede samt de Indstævnte tilpligtede En for Begge og Begge for En at betale Sagens Omkostninger skadeløst efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos Prokurator Casse i hvert Fald har paastaet sig tilkjendt Salær hos det Offentlige.

De Indstævnte ere, skjøndt de findes lovlig stævned, hverken mødte eller have ladet møde under Sagen, og Sagen vil derfor i Medfør af Lovens 1—4—30, jfr. Frdn. 3 Juni 1796 §2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder.

Da nu Ansvar for de omhandlede Udladelser findes alene at maatte paahvile Indstævnte J. Jørgensen, eftersom han paa det omhandlede Blad udtrykkelig er betegnet som „Ansvarhavende“, medens Indstævnte Brix angives at redigere Bladet, vil Sidstnævnte være at frifinde for Citantens Tiltale og ville Sagens Omkostninger for hans Vedkommende efter Omstændighederne være at ophæve.

Derimod vil Indstævnte J. Jørgensen, da de omhandlede Ud-

ladeiser maa anses i høj Grad fornærmelige for Citanten, være at anse med Straf efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, ligesom de anførte Udladeiser ville være at mortificere og vil bemeldte Indstævnte derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Torsdagen den 24 November.

Nr. 290. Højesteretssagfører Bagger
contra

Vilhelm Rasmussen, Udgiver af Bladet «Herolden»
(Defensor Halkier),

der tiltales for fornærmelige Udladeiser mod Politidirektøren i Kjøbenhavn.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Oktober 1881: De paastævnte, for Citanten, Kjøbenhavns Politidirektør fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Vilhelm Rasmussen, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa betaler Indstævnte Rasmussen og de Retsgebyrer og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Overretsprokurator H. F. Møller 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den i forrige Instants Medindstævnte A. Winther paa de Nummere af Bladet «Herolden», hvori de i den indankede Dom omhandlede Artikler ere optagne, angives at være den Ansvarhavende, og han saaledes fremtræder som den, der — hvor Forfatteren, som her Tilfældet, ikke er navngiven — fortrinnsvis paatager sig Ansvar for Udgivelsen, vil Tiltalte Rasmussen, uanset at han paa Bladet betegnes som Udgiveren, ikke kunne anses med Straf. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger i forrige Instants blive at ophæve og Salærene til de beskikkede Sagførere at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Vilhelm Rasmussen bør for Aktors Tiltale i i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. I Salarium tillægges Prokurator H. F. Møller for bemeldte Ret 30 Kroner, og Højesteretsadvokaterne Bagger og Ad vokat Halkier for Højesteret hver 40 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag har Citanten, Kjøbenhavns Politidirektør, efter meddelt Bevilling til fri Proces paastaet de Indstævnte, Udgiveren af Bladet „Herolden“, Vilhelm Rasmussen, og den paa dette Blad anførte Ansvarhavende Axel Winther, nemlig Rasmussen principalt og Winther subsidiært, ansete med Straf efter Straffeloven for deres i det nævnte Blad „Herolden“ for den 3 og 5 Juni d. A. brugte, for Citanten formentlig fornærmelige Udtryk, nemlig „Politiet har stjaalet Harald Brix's Lig“, „Lejesvende“, „her er begaaet den frækkeste Krænkelser af den Gravfred“, „her foreligger et Indgreb i Arbejdernes borgerlige Ret til at samle sig i fredelige Processioner, som fortjener den alvorligste Straf“, „har ikke betænkt sig paa at krænke Gravfreden“ og „disse Forbrydere“, — samt tilpligtede at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagsfører, Overretsprokurator H. F. Møller, hvorhos de ovenfor citerede Udtryk paastaas mortificerede.

Da de Indstævnte efter at have havt Anstand ere udeblevne uden at fremsætte nogen Indsigelse mod de nedlagte Paastande, og da de ovennævnte Udladelser maa anses for i høj Grad fornærmelige for Citanten, som Chef for Kjøbenhavns Politie, idet de dels indeholde Ukvemsord, dels ærerørlige Benævnelser og Sigtelser mod bemeldte Politie, vil der være at give Dom efter Citantens principale Paastand, saaledes at den Straf, hvormed Indstævnte Rasmussen efter Straffelovens § 216, jfr. § 215 og efter § 217, vil være at anse, findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maanedere.

Nr. 188.

Advokat Halkier
contra

Ludvig Henrik Teisen (Defensor Buntzen).

der tiltales for Vold.

Odense Byes Extrarets Dom af 18 Februar 1880: Tiltalte, Ludvig Henrik Teisen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kancelliraad Borch og Cloos, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af

24 Maj 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Heckscher og Bloch, udreder Tiltalte, Ludvig Henrik Teisen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den indankede Doms Afgivelse paa dertil fra Tiltaltes Side given Anledning har været optaget nyt Forhør, uden at derunder fremkom nogensomhelst Oplysning, og at der ikke findes Føje til, efter hans derefter for Højesteret fremsatte Begjæring at udsætte Sagens endelige Paakjendelse for at tilvejebringe yderligere Bevisligheder, navnlig da han ikke har kunnet paapege nogen Oplysning, der kunde faa Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Etatsraad Buntzen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Ludvig Henrik Teisen for Vold, og ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Den 27 Juli 1879 om Aftenen Kl, ca. 7 Vs indfandt Sagfører E. Krarup af Odense sig paa denne Bys Politistation, stærkt blødende af et Saar paa Overlæben og med en stor Hævelse under det venstre Øje, angaaende hvilke Beskadigelser han forklarede, at de kort forinden vare ham tilføjede af Tiltalte, idet han ved at forlade Læseforeningens Lokale paa Trappegangen udenfor samme var bleven tiltalt af Sigtede med Hensyn til en privat Sag, han som Sagfører havde ført mod denne, og i Anledning af hvilken han nogle Dage forud havde ladet foretage Exekution hos

Tiltalte, og derpaa, da han vendte sig fra Tiltalte og gik ned ad Trappen, uden nogen dertil af ham given Anledning var af Tiltalte bleven tildelt først et Slag i Nakken, hvorved hans Hat faldt af, og derefter, idet han paa Grund heraf vendte sig om, hurtigt efter hinanden 2 Slag i Ansigtet med knyttet Haand eller muligen med en Nøgle eller lignende Redskab, hvorpaa Tiltalte løb ned ad Trappen og ud paa Gaden. Disse Beskadigelser beskrives i en samme Aften udstedt, under Sagen fremlagt Lægeerklæring, nærmere saaledes, at Anmelderens venstre, nederste Øjelaag fandtes ophovnet og Sæde for en betydelig Blodudtrædning, Huden paa Svulsten var paa en Omkreds af $\frac{1}{3}$ Tomme afskrabet, stærkere underløben med Blod, hvad der gjorde Indtryk af at være frembragt med et stumpt Instrument; paa den indvendige Side af den ligeledes stærkt ophovnede Overlæbe fandtes et ca. $\frac{3}{4}$ " langt og ca. $\frac{1}{4}$ " dybt, uregelmæssigt Saar, temmelig stærkt blødende, og som var frembragt ved, at Overlæben med Kraft var slaaet og trykket mod Skjærefladen af Tænderne. Overpolitibetjent Nilsson og Politibetjent Nimb, der begge vare tilstede paa Politistationen, da Sagfører Krarup, som ommeldt, indfandt sig der, have edelig forklaret, at de i Lægeerklæringen omtalte Beskadigelser ganske kunde svare til Krarups Udseende, da han ankom paa Stationen.

Efter 10 à 12 Dages Forløb hævdedes Følgerne af Beskadigelserne, efter at disse havde medført nogen Smerte og Ulempe.

Tiltaltes Forklaring om det Passerede gik derimod oprindelig ud paa, at han den omhandlede Aften traf Anmelderen paa den førømtalte Trappegang, hvor de da kom i Samtale om den nævnte civile Sag, under hvilken Samtale Anmelderen pludselig svingede sin Stok over Tiltaltes Hoved saaledes, at Tiltalte forment sig truet, hvorfor han for at forsvare sig greb om Stokken med begge Hænder og opstod der nu en Brydning, der endte med, at Tiltalte løb bort, uden at han kunde tænke sig, hvorledes Læsionerne skulde være tilføjet Anmelderen. Under et senere Forhør har Tiltalte, hvis Forklaring i det Hele har været noget vaklende og undvigende, imidlertid erkjendt, dels at Anmelderens Opræden under Samtalen var høflig, og at han ikke vidste, hvad der skulde foranledige Anmelderen til at slaa ham, og at der særligt i selve Samtalen ingen Anledning var til at vente saadant, og dels at Anmelderen under Brydningen blev ramt af Stokken, hvorfor han nu ikke vilde benægte, at det ommeldte Saar paa Læben derved kunde være tilføjet Anmelderen, medens han med Hensyn til Slaget ved Øjet erklærede hverken at kunne bekræfte eller benægte, at dette ved samme Lejlighed blev tilføjet Anmelderen. Medens Tiltalte saaledes herefter ikke har turdet benægte, at han kan være bleven Aarsag til Beskadigelserne, er han dog stadigen vedbleven, at dette kun er sket paa den af ham oprindelig an-

givne Maade under Selvforsvar for at undgaa selv at biive slaet.

Sagfører Krarup har paa sin Side for Retten i alt Væsentligt fastholdt sin Anmeldelse under Benægtelse af Rigtigheden af Tiltaltes modstridende Forklaring, idet han særlig har modsagt, at han ved den omhandlede Lejlighed skulde have foretaget nogen Bevægelse, der af Tiltalte kunde opfattes som en Trudsel, og at nogen Brydning skulde have fundet Sted, og har han edeligen bekræftet Rigtigheden af den af ham saaledes afgivne Forklaring.

Det er fremdeles under Sagen tildels imod Tiltaltes Benægtelse edeligen af Anmelderen samt af Prokurator Kramer og Sagfører Kjørboe forklaret, at Tiltalte ved tidligere Lejligheder er optraadt truende og anmassende mod dem, naar de i deres lovlige Kald have maattet optræde mod ham. Det er saaledes forklaret af Anmelderen, at Tiltalte engang, da han som Bestyrer af en selskabelig Forening, i hvilken Tiltalte uberettiget havde trængt sig ind, bortviste denne, har været grov imod ham og truet ham med Prygl, af Prokurator Kramer, at denne paa offentlig Gade var af Tiltalte bleven truet med Prygl i Anledning af, at han kort forinden for en Fordring havde ladet gjøre Udlæg hos Tiltalte, og af Sagfører Kjørboe, at Tiltalte ligeledes engang i Anledning af, at han havde en Gjældsfordring paa Tiltalte til Inkassation, paa en uforskammet og anmassende Maade væltede sig ind paa ham paa et offentlig Sted.

Tiltalte er derhos af Personer, der have haft Lejlighed til at iagttage ham, skildret som en snedig og onskabsfuld, brutal og løgnagtig Person, som ikke foretager sig noget Nyttigt og er almindelig skyet.

Endelig er det under et efter Sagens Paadømmelse ved Underretten optaget yderligere Forhør af Sagfører Johan Schjørring og Fuldmægtig Carl Petersen edeligen forklaret — hvilke Forklaringers Rigtighed i det Hele af Tiltalte er benægtet — at Tiltalte ved 2de forskellige Lejligheder for hver af dem under en Samtale angaaende hans her omhandlede Sammenstød med Sagfører Krarup har udtalt sig paa en saadan Maade, at deri indeholdtes en utvivlsom Erkjendelse af, at han virkelig havde overfaldet Krarup, som af denne angivet, og derved tilføjet ham de omtalte Beskadigelser, kun at Tiltalte særligt for Petersen bemærkede, at Krarup havde truet ham, inden han slog, og havde Tiltalte derhos for Petersen ved samme Lejlighed udtalt, at han havde været vred paa Krarup og derfor besluttet sig til ved forefaldende Lejlighed at give ham en Lussing.

Ved samtlige saaledes fremkomne Oplysninger, hvortil endnu kan føjes det Usandsynlige i, at Beskadigelserne skulde kunne være tilføjede paa den af Tiltalte omforklarede Maade, skjønnes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt

Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham af Sagfører Krarup paasigtede Forhold.

Der er under Sagen opstaaet Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed; men efterat Tiltalte i længere Tid har været indlagt til Observation i en Sindssygeanstalt og vedkommende Overlæges Erklæring angaaende Tiltaltes mentale Tilstand tilstillet det kongelige Sundhedskollegium, har Kollegiet i Skrivelse til Retten af 20 April d. A. udtalt, at der ikke er tilstrækkelig Aarsag til at antage, at Tiltalte paa Grund af Sindssygdom skulde være utilregnelig, og at det paa den anden Side forekommer Kollegiet, at den aandelige Svækkelse, hvoraf Tiltalte lider, ifølge Oplysningerne ikke er tilstede i en saadan Grad, at der er tilstrækkelig Grund til at tvivle om hans fulde Tilregnelighed.

I Henhold til det Foranførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 5 Juli 1838 og ikke funden forhen straffet, er ved den indankede Dom anset efter Straffelovens § 203, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 270.

Etatsraad Buntzen

contra

Birgitte Kirstine Evertsen eller Johansen, Pfeiffers
Hustru (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 27 Juli 1881: Tiltalte, Skræder Pfeiffers Hustru, Birgitte Kirstine Evertsen eller Johansen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salær til Aktor, Prokurator Langkilde, 10 Kr. og til Defensor, Sagfører Raaschou, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Septbr. 1881 : Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Beyer her for Retten betaler Tiltalte, Birgitte Kirstine Johansen eller Evertsen, Skræder Pfeiffers Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte, Birgitte Kirstine Johansen eller Evertsen, Skræder Pfeiffers Hustru, der under nærværende, fra Kronborg østre Birks Extraret hertil indankede Sag er aktioneret for Tyveri, ved sin egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er overbevist at have gjort sig skyldig i saadan Forbrydelse, idet hun, da hun i afvigte Vinter før Jul i nogen Tid gik tilhaande hos Listeskofabrikant J. Sørensen i Fredensborg, medens dennes Hustru var syg, har tilvendt sig tre bemeldte Sørensen tilhørende Par Listesko til en samlet Værdi af 4 Kr. 66 Øre, der henstod paa et Chatol i Stuen, hvor Tiltalte opholdt sig, findes hun, som er født den 4 Februar 1829 og tidligere har været straffet, ifølge Kronborg østre Birks Extraretsdom af 17 Novbr. 1851 i Medfør af Fr. 11 April 1840 §§ 1, 41, 44 og 78 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 21 Novbr. 1877 i Medfør af Strfl. § 228, jfr. § 61, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, nu ved Underrettens den 27 Juli d. A. afsagte Dom at være rettelig anset efter Strfl. § 230, 1ste Stk. og, da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, ligesom bemeldte Doms Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil deri i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 25 November.

Nr. 294.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Emanuel Poulsen (Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Tilhold og Forvanskning af Fattigvæsenets Ejendele.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Oktbr. 1881: Arrestanten Frederik Emanuel Poulsen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Frederik Emanuel Poulsen, der er født den 5 Marts 1838 øg senest anset ved denne Rets Dom af 3 Septbr. 1878 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, tildels sammenholdt med Plan 1 Juli 1799 § 157 og Plakaterne 19 December 1832 og 9 Oktober 1833 §2 med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at være den 24de forrige Maaned mod et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 13de næstforhen under sædvanlig Straffetruddsel givet Tilhold bortgaet fra Ladegaarden, hvor han var udlagt af Fattigvæsenet, og udebleven derfra, indtil han den 4de dennes anholdtes her under Sagen, samt endvidere at have i denne Mellemtid forvansket et Par ham af Fattigvæsenet til Brug leverede Træsko af Værdi 85 Øre, vil han være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, sammenholdt i Medfør af Plan 1 Juli 1799 § 157, jfr. Plakaterne 19 December 1832 og 9 Oktbr. 1833 § 2, med denne Lovs § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 120 Dage, hvorhos han vil have at tilsvare Sagens Omkostninger.

Nr. 255.

Advokat Klubien

contra

Carl Vilhelm Salomon (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 2 Juli 1880.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 August 1881: Tiltalte, Carl Vilhelm Salomon, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Den af Tiltalte benyttede, i den indankede Dom nærmere beskrevne Etikette — ved hvilken Beskrivelse dog bemærkes, at Tiltaltes Navn ikke er anført med «J. V. Salomon», men med «W. Salomon» — findes, som af Tiltalte selv erkjendt, at have en saa skuffende Lighed med det Mærke, paa hvis Benyttelse Kapitajn J. C. Jacobsen i Medfør af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 2 Juli 1880 har erhvervet Eneret, at Forskjellen efter Varens Beskaffenhed ikkun ved Anvendelsen af mer end almindelig Opmærksomhed kan opdages. Tiltalte, der tillige har indrømmet, at der er lagt an paa en Efterligning, blandt Andet ogsaa ved den Maade, hvorpaa Forbogstavet «W» er skrevet paa Etiketten, vil herefter være at anse efter Straffelovens § 278, navnlig sammes 2det Stykke, sammenholdt med fornævnte Lovs § 17.

Straffen findes at kunne bestemmes til en Bøde af 200 Kroner eller subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage. Derhos ville de under Sagen i Bevaring tagne Etiketter være at konfiskere, ligesom Tiltalte endelig vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Carl Vilhelm Salomon bør til Statskassen bøde 200 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i tyve Dage. De i Bevaring tagne Etiketter bør være konfiskerede. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Advokaterne Klubien og Halkier for Højesteret 40 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, Detailhandler Carl Vilhelm Salomon, for at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Loven om Beskyttelse for Varemærker af 2 Juli f. A., ved at have solgt 01, der ikke var fra Kapitajn Jacobsens Bryggeri, paa Flasker forsynede med Etiketter, der have Lighed med de Etiketter, hvorpaa nysnævnte Kapitajn Jacobsen, saaledes som Tiltalte bekendt, har erhvervet Eneret i Overensstemmelse med fornævnte Lov. Bemeldte Tiltaltes Etiketter ligne nu vel de Etiketter, paa hvis Benyttelse Kapitajn Jacobsen har Eneret, for saa vidt de ligesom disse have Form af en Oval og ere af samme Størrelse og ligesom Kapitajn Jacobsens i Yderkanten have en 2 à 3 Linier bred Rand i blaa Farve, men da der paa Tiltaltes Etiketter i den øverste Halvdel af den blaa Rand staar „GI. Bajersk Lagerøl“ og i Midten af Etiketten „J. V. Salomon“, medens der paa de tilsvarende Steder i Kapitajn Jacobsens Etiketter staar „Carlsberg Lagerøl“ og „J. C. Jacobsen“, foruden at der i Etiketternes Udstyrelse ses flere mindre væsentlige Forskjelligheder, saa findes Ligheden ikke at være en saadan, at Nogen, som med almindelig Opmærksomhed betragter Tiltaltes Etiketter, kan blive skuffet af samme og antage dem for Kapitajn Jacobsens.

Som Følge heraf vil Tiltalte blive at frifinde og Sagens Omkostninger være at udrede af det Offentlige.

Nr. 254.

Advokat Klubien

contra

Georg Frederik Jensen (Defensor Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 2 Juli 1880:

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 August 1881: Tiltalte, Værtsholder Georg Frederik Jensen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Den af Tiltalte benyttede i den indankede Dom nærmere beskrevne Etikette findes, som af Tiltalte selv erkjendt, at have en saa skuffende Lighed med det Mærke, paa hvis Be-

nyttelse Kapitajn J. C. Jacobsen i Medfør af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 2 Juli 1880 har erhvervet Eneret, at Forskjellen efter Varens Beskaffenhed ikkun ved Anvendelsen af mer end almindelig Opmærksomhed kan opdages. Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 278, navnlig sammes 2det Stykke, sammenholdt med fornævnte Lovs § 17. Straffen findes at kunne bestemmes til en Bøde af 200 Kroner eller subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage; derhos ville de under Sagen i Bevaring tagne Etiketter være at konfiskere, ligesom Tiltalte endelig vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Georg Frederik Jensen bør til Statskassen bøde 200 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. De i Bevaring tagne Etiketter bør være konfiskerede. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Advokaterne Klubien og Halkier for Højesteret 40 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, Værtshusholder Georg Frederik Jensen for at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Loven om Beskyttelse for Varemærker af 2 Juli f. A. ved at have solgt 01, der ikke var fra Kapitajn og Bryggeriejer Jacob Christian Jacobsens Bryggeri, paa Flasker, forsynede med Etiketter, der liave Lighed med de Etiketter, hvorpaa nysnævnte Kapitajn Jacobsen, saaledes, som Tiltalte bekendt, har erhvervet Eneret i Overensstemmelse med fornævnte Lov.

Bemeldte Tiltaltes Etiketter ligne nu vel de Etiketter, paa hvis Benyttelse Kapitajn Jacobsen har Eneret, for saa vidt de ligesom disse have Form af en Oval og ere af samme Størrelse, øg ligesom Kapitajn Jacobsens Etiketter have en 2 à 3 Liniers bred Rand i blaa Farve; men da der paa Tiltaltes Etiketter i den øverste Halvdel af den blaa Rand staar „GI. Bajersk Lagerøl“, og i Midten af Etiketten „Fred. Jensen“, medens der paa de tilsvarende Steder i Kapitajn Jacobsens Etiketter staar „Carlsberg Lagerøl“ og „J. C. Jacobsen“ foruden at der i Etiketternes Udstyrelse ses flere mindre væsentlige Forskjelligheder, saa findes Lighededen ikke at være en saadan, at Nogen med almindelig

Opmærksomhed betragter Tiltaltes Etikettier, kan blive skuffet af samme og antage dem for Kapitain Jakobsens.

Som Følge heraf vil Tiltalte blive at frifinde, og Sagens Omkostninger være at udrede af det Offentlige.

Tirsdagen den 29 November.

Nr. 66. Gaardeier Jens Christian Hermansen
(Bagger)

contra

Gaardeier Lars Thimes Christensen
(Levinsen efter Ordre),

ang. Citantens Berettigelse til Vej over Indst.'s Parcel.

Bølling Nørre Herreders Rets Dom af 24 Januar 1878: Indstævnte Lars Thimes Christensen af N. Bork bør inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Bøde af 4 Kr. til Ringkjøbing Amtsfattiggkasse for hver Dag, han maatte sidde Dommen overhørig, sætte Parcellen Matr.-Nr. 14 e N.Bork i en saadan Stand, at Citanten Jens Chr. Hermansen derover kan have fri og uhindret Fart langs Parcellens vestre Side til hans tilgrænsende Lod Matr.-Nr. 14 h; saa bør Indstævnte og, forat have hindret Færdselen over Parcellen betale Citanten en saa stor Erstatning, som 2de uvillige af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd maatte bestemme, dog at Erstatningen ei sættes høiere end 50 Kr., samt endelig i Bøde til Statskassen betale 10 Kr., eller, om Bøden ei itide fuldtud betales, hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Processens Omkostninger hæves. Den idømte Erstatning saavel som Bøden at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrettsdom af 2 Febr. 1880: Citanten Lars Thimes Christensen af Nørre Bork bør for Tiltale af Indstævnte Jens Christian Hermansen sammesteds i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for Citanten her for Retten beskikkede Sagfører, Prokurator Isaacsen, i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Der forelægges Justitsraad Neckelmann en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforplig-

teisen med Hensyn til det af ham for Overretten den 31 Marts f. A. fremlagte Indlæg, der kun er forsynet med Stempel til Taxt 30 Øre.

Højesteretsdom.

Ved kongelig Ordre af 18de f. M. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Advokat Levinsen tillægges i Salarium for Højesteret et 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag har Indstævnte, Jens Christian Hermansen af Nørre Bork som Eier af Parcellen Matr.-Nr. 14 h sammesteds — hvilken Parcel ved Skjøde af 11 April 1859, thinglæst den 19 Mai s. A., blev ham overdraget af nu afdøde Søren Jensen, der da tillige var Eier af den nu Citanten Lars Thimes Christensen tilhørende Eiendom Matr.-Nr. 14 e sammesteds — i Henhold til bemeldte Skjøde, hvori der er tillagt Kjøberen og efterkommende Eiere af Matr.-Nr. 14 h Ret til fri og uhindret Færdsel til denne Parcel over — som det hedder — „min tilgrændsende Lod ved vestre Side⁴⁴, i første Instants sagsøgt Citanten i Anledning af at denne omtrent 2 Aar forinden Forligsklagens Dato den 1 November 1875, skal ved at kaste Grøfter og paa anden Maade have umuliggjort Færdselen paa en Vej, der efter Indstævntes Anbringende var i Medfør af den ovennævnte Bestemmelse i Skjødet af 11 April 1859 udlagt til Brug for ham over Matr.-Nr. 14 e langs sammes vestlige Skjel, og da Citanten ved Underrettsdommen er tilpligtet dels under en Dagsmulkt af 4 Kr. til Ringkjøbing Amtsfattigkasse at sætte Parcellen Matr.-Nr. 14 e i en saadan Stand, at Indstævnte derover kan have fri og uhindret

Fart langs sammes vestre Side, dels for at have hindret den omhandlede Færdsel, at betale Indstævnte en saadan Erstatning, som uvillige af Retten paa Citantens Bekostning udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ej over 50 Kr., samt at bøde 10 Kr. til Statskassen eller i Mangel af fuld Betaling heraf at hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage, har Citanten nu indanket Sagen for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants principaliter har nedlagt Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten, hvilken Paastand maa anses for ubeføjet og in subsidium paastaet sig i det hele eller tildels frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Forsaavidt Citanten har bestridt, at der ved det ovennævnte Skjøde er tillagt Indstævnte nogen Ret til at have Færdsel over Matr.-Nr. 14 e, idet det formentlig ikke af Skjødet skulde kunne ses, at der ved de ovenfor citerede Ord i samme: „min tilgrændsende Lod“, er sigtet til Matr.-Nr. 14 e, bemærkes, at der ikke imod Indstævntes Benægtelse er under Sagen tilvejebragt noget Bevis for, at Søren Jensen paa den Tid, da Skjøclet udstedtes, ejede nogen anden Matr.-Nr. 14 b tilgrændsende Lod end Matr.-Nr. 14 e, der ligger umiddelbart syd for samme, og da Citanten derhos ikke trods den dertil ved Indstævntes Procedure givne Anledning har nærmere erklæret sig over, til hvilken Lod der skulde have været sigtet, maa der gaas ud fra, at der ved bemeldte Skjøde er tilsagt Indstævnte og de senere Ejere af Matr.-Nr. 14 h Ret til at have Færdsel over Matr.-Nr. 14 e. Derimod findes der at maatte gives Citanten Medhold i, at der ikke paahviler ham nogen Forpligtelse til at respektere den omhandlede Færdsselsret; thi ligesom det i saa Henseende er under Sagen in confesso, at Indstævnte har forsømt at lade sit ovennævnte Skjøde særligt thinglæse som stiftende en Servitut paa Citantens Ejendom, samt at der ikke i det Skjøde af 24 August 1872, hvorved Søren Jensen flere Aar før sin Død overdrog Matr.-Nr. 14 e til Citanten, er blevet paalagt denne at taale den ommeldte Færdsel over samme, saaledes er der ej heller imod Citantens Benægtelse tilvejebragt noget Bevis eller nogen særlig Formodning for, at han, da han erhvervede sin Ejendom, har været vidende om at der var tillagt Indstævnte Ret til Færdsel over samme, og forsaavidt Indstævnte til Støtte for sin Formening om, at den Søren Jensen efter Skjødet af 11 April 1859 paahvilende Forpligtelse til at hjemle ham den omhandlede Færdsselsret, skulde være overgaaet paa Citanten, særlig har paaberaabt sig, at Citanten har erkjendt at være Søren Jensens Universal-successor, er det dels fra Citantens Side her for Retten uimod-sagt anført, at Søren Jensen ved sin Død efterlod sig 5 Børn, saa at Citanten i ethvert Fald ikke kan forudsættes at have været hans eneste Universalarving, og dels kan der overhovedet ikke tillægges den heromhandlede Omstændighed nogen afgjørende

Betydning allerede af den Grund, at der under Sagen mangler enhver Oplysning om Behandlingen af Søren Jensens Dødsbo og hans Universalsuccessorers Forhold til dette.

Efter det Anførte vil Citanten overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Citanten beskikkede Sagfører her for Retten i Salær 60 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige.

Onsdagen den 30 November.

Nr. 263.

Advokat Levinsen

contra

Mads Christensen kaldet Ledding (Def. Buntzen).

for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse, samt for Bedrageri, den i Straffelovens § 111, 2det Stykke, omhandlede Forbrydelse og Betleri.

Hirschholms Birks Extrarets Dom af 17 Maj 1881: Arrestanten Mads Christensen med Tilnavn Ledding bør hensesættes til Tugthusarbejde i 12 Aar, Arrestantinden Maren Pedersen til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Arrestanten udreder alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Raaschou, 100 Kr., og til Defensor, Prokurator Vodschou 50 Kr., samt Diæter til hver af dem efter Amtets nærmere Bestemmelse, dog at Arrestantinden in solidum med ham heraf udreder $\frac{3}{4}$. Arrestanten og Arrestantinden betaler in solidum i Erstatning til F. V. Nielsen 35 Kr., til Gartner P. Matzen i Glostrup 150 Kr., til Niels Larsen i Skovlunde 288 Kr., og Arrestanten i Erstatning til Paarup Kommune 20 Kr. og til Lundforlund Kommune 5 Kr. 16 Øre. Erstatningen at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 August 1881 : Arrestanten Mads Christensen, kaldet Ledding, bør straffes med Tugthusarbejde i 12 Aar og Arrestantinden, hans Hustru Maren Pedersen, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til de paatalte Erstatninger og Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at

den Paarup Kommune tillagte Erstatning af 20 Kr. tilfalder „de Fattiges Kasse“ i Paarup Sogn, og at den Lundforlund Kommune tillagte Erstatning af 5 Kr. 16 Øre tilfalder „de Fattiges Kasse“ i Lundforlund Sogn med 4 Kr. og Lundforlund Kirke med 1 Kr. 16 Øre. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Jakobsen udreder Arrestanten 50 Kr. til hver, dog at Arrestantinden in solidum med ham deraf betaler Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Mads Christensens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Lands over- samt Hof- og Stadsrette ns Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Hirschholm Birks Extraret dels efter de Paagjældendes egen Begjæring, dels paa det Offentliges Vegne hertil indankede Sag, ere Arrestanten Mads Christensen, kaldet Ledding, og hans Hustru, Arrestantinden Maren Pedersen, tiltalte: Førstnævnte for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse, Bedrageri, den i Strfls. § 111, 2det Stk. omhandlede Forbrydelse og Betleri og ere de, af hvilke Arrestanten er født den 14 April 1832 og senest anset ved Hammerums Herreds Extrarets Dom af 18 Oktober 1862 ifølge Fr. af 11 April 1840 §§ 15 og 70 i Overensstemmelse med dens § 78 med 8 Aars Tugthusarbejde, hvilken Straf han havde udstaaet den 21 Januar 1871 ...nu ved den indankede Underretsdom af 17 Mai d. A. bievne ifundne: Arrestanten efter Strfls. § 232, cfr. §§ 229 og 46, § 253 og § 111 samt L. af 3 Marts 1860 en Straf af Tugthusarbejde i 12 Aar . . . hvorhos de ere tilpligtede at udrede forskellige Erstatningsbeløb in solidum og Arrestanten tvende saadanne Beløb alene, ligesom han er tilpligtet at udrede alle Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til de ved Underretten beskikkede Sagførere, dog at Arrestantinden in solidum med ham deraf udreder en Fjerdedel.

Under Sagen er der ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvigt Oplyste godtgjort Folgende:

I Sommeren 1879 pantsatte Arrestanten eller Arrestantinden, der, efterat Arrestanten var bleven losladt, efter Udstaaelsen af den ham i 1862 idømte Straf, havde været bosatte i Horsens og Odense, men som i 1878 var flyttede til Kjøbenhavn, hvor han søgte at ernære dem som Forlagsboghandler og Kolportør, efter foregaaende Aftale og til fælles Fordel uden Ejerens Vidende og og Villie en Dyne og en Pude, ansatte til en Værdi af 35 Kr., som de i Maj s. A. havde lejet af Jernhandler F. V. Nielsen, og paa samme Maade pantsatte Arrestanten eller Arrestantinden under 2 September f. A. efter foregaaende Aftale imellem dem for 2 Kr. 50 Øre en Stol, der hørte til nogle Møbler, som de i Marts s. A. havde lejet af Møbelhandlerne Giessing og Westergaard, saaledes, at de vel skulde blive deres Ejendom, naar hele Værdien var betalt i Leje, men at de indtil dette var sket, hvad kun halvvejs var Tilfældet, da nærværende Sag anlagdes, ikke kunne disponere over dem.

Da det sidst i Foraaret 1880 begyndte at knibe for dem med Hensyn til Udkommet, kom det derhos paa Tale mellem Arrestanten og Arrestantinden, at der kunde hjælpes herpaa ved at begaa Tyveri, og i den paafølgende Tid begik Arrestanten, som nedenfor nærmere omtalt, en Række af saadanne Tyverier, ved hvilke han tilvendte sig en stor Mængde Sengklæder, Linned, Klædningsstykker o. s. v., som han hjembragte.

Arrestanten begik saaledes i Tiden fra den 30 Marts til den 2 September f. A. 13 fuldbyrdede Tyverier og et Forsøg paa Tyveri, alle udførte om Natten paa forskjellige Steder i Kronborg østre, Frederiksborg, Hirschholm og Kjøbenhavns Amts nordre og søndre Birker. Ved de 4 af disse Tyverier, der bleve begaaede Natten mellem 31 Maj og 1 Juni hos Skovfoged Jørgensen i Hingsterhuset, Natten mellem den 15 og 16 August hos Hans Peder Jørgensen og Jørgen Nielsen i Nøddebo og Natten mellem den 17 og 18 s. M. hos Peder Andersens Enke i Herstedøster, tilvendte han sig forskj elligt Værktøj og Blegetøj, der var henlagt under aaben Himmel paa Steder, hvortil han havde uhindret Adgang, til en samlet Værdi af 111 Kr., hvoraf han dog maatte kaste det hos Andersens Enke i Herstedøster stjaalne til en Værdi af 6 Kr. fra sig paa Flugten fra et senere samme Nat af ham begaaet Indbrudstyveri. De 9 af de nævnte fuldbyrdede Tyverier, der vare begaaede mellem den 7 og 8 Juni hos Jens hos Jens Pedersen i Kaierød, mellem den 15 og 16 s. M. hos Anders Sørensens Enke i Lillerød, mellem den 30 Juni og 1 Juli hos P. Matzen i Glostrup, mellem den 12 og 13 Juli hos Niels Larsen paa Skovlndemark, mellem den 21 og 22 eller 22 og 23 s. M. hos Lars Jensen i Ballerup, mellem den 3 og 4 August hos Lars Pedersen paa Harrestrupmark, mellem

den 6 og 7 s. M. hos Peder Jensen paa Rennebjerggaard i Daugløkke, mellem den 17 og 18 s. M. hos Jens Henriksen i Herstedøster, og mellem den 1 og 2 September hos Bent Jørgensen i Lollikehusene, vare dørimod alle forbundne med Indbrud, idet Arrestanten skaffede sig Adgang til de Værelser eller Loftsrum i de paagjældende Bygninger, hvorfra han i disse Tilfælde stjal, og som paa de fleste Steder stode i uhindret Forbindelse med Soveværelser, ved at stige ind gjennem et af de til samme hørende Vinduer, hvilke Vinduer i et Par Tilfælde vare aabne eller dog kun tilbundne, medens han i de øvrige Tilfælde aabnede dem med Vold, navnlig ved med et Vridtbor at tilvejebringe en Aabning i Karmen, gjennem hvilken han kunde afløfte Haspen; i de Tilfælde, hvor han stjal fra Loftsrnm, benyttede han derhos i Nærheden beroende Stiger for at naa op til Vinduerne. Paa samme Maade forsøgte han mellem den 15 og 16 August at gjøre Indbrud i et Værelse hos Kjøbmand Christian Berger paa Kellerisgaard, men maatte opgive det og flygte, da der kom Nogen til, medens han borede i Vindueskarmen. Ved Tyveriet hos Jens Henriksen i Herstedøster var han derimod allerede kommen ind paa Loftet og havde bragt noget Linned, som hang der, til en Værdi af 8 Kr. hen til Vinduet, da han mærkede, at Beboerne vare bievne vækkede, og derfor maatte flygte, efterladende det tagne Linned paa Loftet og med Tabet, som ovenfor anført, af det samme Nat hos Peder Andersens Enke sammesteds stjaalne Linned. Fra de øvrige 8 Indbrudstyverier hjembragte han derimod Koster til en samlet Værdi af 1600 Kr.

Da Arrestantinden, som den 3 September f. A. havde pantsat de fra Tyveriet hos B. Jørgensen i Lollikehusene hidrørende Koster for 55 Kr., men derpaa kun strax faaet 10 Kr. i Forskud, senere samme Dag indfandt sig for at hente Restbeløbet, blev hun, idet Tyveriet imidlertid var blevet meldt, anholdt, og blev derpaa den i nærværende Sag stedfundne Undersøgelse, hvorunder hun senere har siddet fængslet, indledet mod hende. Hendes Mand, der havde ventet udenfor, lykkedes det derimod at undvige, og han flakkede derefter om i Jylland, Fyen og Sjælland, indtil det endelig lykkedes at anholde ham Natten mellem den 15 og 16 November f. A. Hvor han har opholdt sig til de forskjellige Tidspunkter af det nævnte Tidsrum, har dog ikke nøjagtig kunnet oplyses, bl. A. fordi han dels ialtfald i Begyndelsen forsætlig skjulte det og navnlig fordulgte at have været i Jylland, dels ikke have kunnet huske det. Dog er det godtgjort at han i noget af den første Halvdel af September har været i sin Hjemstavn i det vestlige Jylland, men, forsaavidt han er sigtet for at have forøvet et større Indbrudstyveri paa en Gaard i Klokrose dersteds Natten mellem 11 og 12 September, er der dog ikke tilvejebragt fornødent Bevis imod hans Benæg-

telse at kunne fælde ham derfor, idet der navnlig ikke har kunnet skaffes Ejendomsbevis med Hensyn til et Uhr, der antages at hidrøre derfra, og som er funden i hans Besiddelse, men som han har paastaet var hans lovlige Ejendom.

I Jylland opholdt han sig i September paa Tilbagevejen en Nat hos Gjæstgiver Bertelsens Enke i Veile, men tog, da han manglede Penge til at betale med, hemmelig bort derfra uden at betale det skyldige Beløb af 1 Kr. 45 Øre, uden at gjøre sig nogen Tanke om, hvorvidt han senere vilde betale det, hvad han heller ikke har gjort.

I Løbet af den paafølgende Tid indtil sin Anholdelse begik Arrestanten derefter en Række af natlige Tyverier og Forsøg derpaa i forskellige Kirker paa Fyen og i Sjælland, uden at der dog har kunnet tilvejebringes aldeles nøjagtig Oplysning om, hvorvidt han har gjort sig skyldig i nogle enkelte saadanne Tyverier, bl. A. fordi han, der tildels ikke vil have været nærmere bekendt i de paagældende Egne, ikke vil have kunnet huske bestemt, om han har været inde i enkelte Kirker, medens der netop for det ommeldte Tidsrum er blevet anmeldt en stor Mængde Tyverier i Kirker og Forsøg derpaa fra Sydjylland, Fyen og Sjælland, i Størstedelen af hvilke Tyverier Arrestanten dog har nægtet at være skyldig, uden at der er fremkommet noget Bevis for det modsatte. Ved Arrestantens Forklaring og det iøvrigt Oplyste maa det imidlertid ialtfald anses godtgjort, at han i Slutningen af September f. A. har stjaalet 20 à 30 Kr. af Bøsser i Paarup Kirke i Fyen, medens der Intet er fremkommet om, at der er begaaet Tvveri i nogen anden Kirke der i Nærheden, uagtet Arrestanten har ment at kunne huske, at han omtrent samtidig havde stjaalet i en nærliggende Kirke, uden dog at mindes hvormeget, at han en Nat sidst i September eller først i Oktober har stjaalet ca. 30 Kr. af Bøssen i Ollerup Kirke, c. 30 Kr. af Blokken i Egense Kirke og c. 2 à 3 Kr. af Blokken og Bøsserne i Sørup Kirke i Fyen,- at han en eller et Par Nætter i Begyndelsen af Oktober har stjaalet i 3 Kirker nærved Korsør, nemlig et dog yderst ringe Beløb af Blokken i Boslunde Kirke, c. 4 Kr. af Bøsserne i Lundforlund Kirke, ved hvilket Tyveri han derhos tilføjede Kirken en Skade af 1 Kr. 16 Øre, og 12 à 14 Kr. af Blokken i Hammershøj Kirke, ligesom han derhos i en eller et Par Kirker drak noget det hestaaende Vin, at han i de nærmeste Nætter derefter stjal c. 50 Kr. af Bøsserne i Kværndrup Kirke og 20 à 30 Kr. af Blokken og Bøsserne i Svindinge Kirke i Fyen; samt at han en Nat i Begyndelsen af November stjal mindst 2 Kr. af Blokkene i Høje Taastrup Kirke, mellem den 13 og 14 November stjal c. 10 Kr. af Bøsserne i Karlsrunder Kirke, mellem den 15 og 16 November, altsaa samme Nat som han blev anholdt, c. 8 Kr. af Bøsserne i Karlstrup Kirke i Sjælland. Ved Tyverierne i Sørup og Lund-

forlund Kirker vil han have truffet Kirkedøren uafraaset og være gaaet ind ad den, medens han ved samtlige de øvrige Kirketyverier enten vil have opbrudt den aflaaede Dør eller vil være stegen ind gennem et eller andet Vindue, som stod aabent, eller som han aabnede med Vold. Paa lignende Maade steg han Natten mellem den 8 og 9 November gennem et opbrudt Vindue ind i Brøndbyøster Kirke, hvor han imidlertid ikke fandt noget at stjæle og opbrød derpaa et Vindue ind til Glostrup Kirke, men opgav dog derefter at skaffe sig Adgang til samme. For- saavidt Arrestanten er tiltalt for Betleri, bemærkes, at han i det første Forhør efter sin Anholdelse forklarede, at han den 3 September, da han flygtede fra Kjøbenhavn, og til lian sidst i September begik de første Kirketyverier, havde „tigget sig frem hos Bønderne“, men senere har han paastaet ikke at have gjort sig skyldig i Betleri, og, da lian ved nysnævnte sin Forklaring, som han tilmed afgav paa den Tid, da han lagde Skjul paa i den første Halvdel af September at have været hos sin Familie i Jylland, kun vil have sigtet til, at de Bønder, hos hvilke han indfandt sig og bad om Fortæring for Betaling, overlod ham den uden at ville modtage Betaling derfor, og da dette efter Omstændighederne ikke synes at kunne forkastes, kan han ikke anses overbevist om at have gjort sig skyldig i Betleri.

Efterat Arrestanten var bleven anholdt og fængslet og henflyttet til Arresthuset i Hirschholm, hvor ligeledes hans Hustru Arrestantinden hensad, lykkedes det ham efter nogen Tids Forløb at sætte sig i Forbindelse med hende og at opfordre hende, der oftere om Dagen gik tilhaande hos Arrestforvareren, til at skaffe sig en Kniv, da han saa vilde forsøge ved Hjælp af den at undvige. Hun tog derpaa i Arrestforvarerens Kjøkken en Kniv, som hun fik stukket ind til ham, medens han spadserede i Fængselsgaarden og meddelte han hende da, at han vilde undvige næste Nat og opfordrede hende til at søge at skaffe sig lukket ud henad Morgen i den ydre Arrestgaard, for at de kunde undvige i Fællesskab. Natten mellem den 20 og 21 December f. A. lykkedes det ogsaa Arrestanten ved Hjælp af Kniven og et Vridtbør, som han nogle Dage forinden havde fundet paa Fængselstrappen og taget til sig, at frabryde den ene Jernstang fra Vinduet i sin Celle og at hidse sig ved sine Lagner ned i Arrestgaarden og derfra at komme over Plankeværket ud i det Frie. Ved Hjælp af en Stige, som han havde medtaget fra Arrestgaarden, og som han stillede op ad Arresthusets Mur, brød han derpaa gennem et Vindue ind i Retssalen i Bygningens 2 Etage, hvor han, hvis Overtøj var bleven ham frataget om Natten, af de derberoende, ham og hans Hustru vedkommende Koster dels tog endel af deres egne Klædningsstykker, dels til-egnede sig nogle af de af ham tidligere stjaalne Klædningsstykker til en samlet Værdi af 40 Kr., med hvilke han fjernede sig.

Efterat han derpaa havde ventet lidt udenfor Bynningen, lykkedes det hans Hustru, som havde opnaaet Kl. ca. 6 Morgen at blive lukket ud af sin Celle, at komme ud til ham, og de begav sig nu i Fællesskab bort, medtagende de anførte Koster, men bleve endnu samme Dag anholdte i Nærheden af Bernstorff Slot.

For det Arrestanten og Arrestantinden saaledes overbeviste Forhold ville de være at anse: Arrestanten for 4 Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri og Forsøg paa sidstnævnte Forbrydelse efter Strfl. § 232, jfr. tildels § 46, efter dens § 253 jfr. § 54, § 257 og § 111, 2 Stk., — og findes Straffen efter Omstændighederne atburde fastsættes for Arrestanten, som ved Underrettsdommen bestemt til Tugthusarbejde i 12 Aar.

Nr. 301.

Etatsraad Buntzen

contra

Ellen Jensdatter (Defensor Levinsen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Kriminal- og Politiretens Dom af 1 Novbr. 1881: Arrestantinden Ellen Jensdatter bør straffes med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. ISalarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levinsen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Ellen Jensdatter, der er født den 23 Oktober 1839 og oftere forhen straffet, senest ved Højesterets Dom af 21 Oktober f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist, dels at have

overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige, hjemsendte Personer den 9 April d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, ved den 3die f. M. at have taget Ophold heri Staden og derefter at være forbleven i samme, indtil hun den 24de næstefter anholdtes i denne Sag, uden desangaaende at gjøre Anmeldelse til bemeldte Protokol, dels at have under sit Ophold her i Staden gjort sig skyldig i Betleri, vil hun være at anse efter fornævnte Lov af 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med lige Arbejde i 120 Dage.

Torsdagen den 1 December.

Nr. 288.

Advokat Nellemann

contra

Søren Nielsen og Martin Pedersen Ballemand
(Defensor Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 203 og 204, jfr. § 46.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 17 Juni 1881 : De Tiltalte, Niels Mikkelsen, Søren Nielsen og Martin Pedersen Ballemand, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage, samt udrede in solidum alle af denne Sag flydende ~~Aktors Sagfører, Bøgh~~ Under Salæi og til Defensor, Overretssagfører Rothe, 15 Kr. til hver, men forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Erstatning til Hans Andersen Jepsen bør de Tiltalte in solidum betale 50 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 August 1881: De Tiltalte, Niels Mikkelsen, Søren Nielsen og Martin Pedersen Ballemand, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage. I Henseende til Erstatningen samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 20 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Søren Niensens og Martin Pedersen Ballemands Vedkommende anførte Grunde, vil Dommen være at stadfæste, for saa vidt den er paaanket, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte bestemmes til 3 Gange 5 Dage for hver.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage for hver af de to Tiltalte. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarlene Niels Mikkelsen, Soren Nielsen og Martin Pedersen Ballemand i Henhold til Straffelovens § 203 og 204, cfr. § 46.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at de, af hvilke de 2 førstnævnte Tiltalte tjente paa Stoustrupgaard, medens Tiltalte Ballemand tjente paa en Nabogaard, have den 15 Maj d. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 5 i Forening og efter forudgaaet Aftale overfaldet Staldkarlen paa Stoustrupgaarden, Hans Andersen Jepsen, paa hvem de vare vrede, idet de antog at han sladrede om sine ovennævnte Medtjenende til deres Husbond, Proprietær Hviid, og uden nogen Foranledning fra Jepsens Side i Karlekammeret givet sig til at prygle los paa ham med Næverne, hvorhos de efter Jepsens Forklaring tillige kastede ham, der ved de første Slag omtrent havde tabt Bevidstheden, om paa Gulvet og sparkede ham.

Ved denne Medfart erholdt Jepsen efter en under Sagen fremlagt Erklæring fra den Læge, der Dagen efter undersøgte ham, foruden lidt Svulst oven i Hovedet en temmelig betydelig Svulst under højre Øje, misfarvet og med underløbet Blod, ligesom Næseborene bære Spor af udflydt Blod, og efter en Erklæring fra Lægen af 27 Maj d. A. fik Jepsen som Følge af de ham tildelte Slag en stærk Øjenhindebetændelse, som vilde tvinge ham til at holde sig inde i nogen Tid, men som dog ifølge en efter Overrettens Kjendelse indhentet yderligere Lægeerklæring nu er helbredet uden at have efterladt skadelige Følger.

Der er iøvrigt oplyst under Sagen, at de Tiltalte samme Dag, de havde forøvet det ovennævnte Overfald paa Hans Andersen Jepsen, have om Aftenen udvist et i løj Grad fredsforstyrrende Forhold i Gaarden og navnlig paa Gaardspladsen kastet med Sten efter Proprietær Hviid og dennes Gjæster, og derpaa, efter at disse vare gaaede ind i Stuehuset, bombarderet Døren med Sten, uden at de Tiltalte dog dermed ville have havt til Hensigt at tilføje de Paagjældende Skade; men de Tiltaltes Forhold i saa Henseende kan efter Indholdet af Aktionsordren og to af Amtet i Forbindelse dermed udfærdigede Skrivelser til Underdommeren ikke anses at foreligge til Paakjendelse under denne Sag og ej heller bliver der Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Niels Mikkelsen særligt Ansvar med Hensyn til, at han — efter hvad der er oplyst — samme Aften alene skal have tilføjet Hans Andersen Jepsen nogle Slag, idet disse maa antages at have været uden videre Betydning.

De Tiltalte, af hvilke Søren Nielsen er født i Aaret 1860, Niels Mikkelsen i 1853 og Martin Pedersen Ballemand i 1859, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, ville for det af dem efter det Foranførte paa Hans Andersen Jepsen forøvede Overfald være at anse efter Straffelovens § 203, cfr. § 54, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for hver.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 39.

Fredagen den 2 December.

Nr. 27. Murmester J. O. Günther (Asmussen)

c o n t r a

Oversergent C. T. Høyer (Klubien efter Ordre),

angaaende Indstævntes Paastand paa Erstatning hos Citanten som Sælger af en fast Ejendom.

Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1879: Indstævnte, Murmester J. C. Günther, bør til Citanten, Oversergent C. F. Høyer, betale 275 Kr. 75 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Septbr. 1878 til Betaling sker. Saa betaler Indstævnte og til Citanten i Erstatning for Afsavnet af de ovennævnte Komfurer i Tiden fra den 2 August til 18 November 1876 og for Bekostningen ved deres Borttagelse og Gjenanbringelse et saadant Beløb, som uvillige, under Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 100 Kr., samt i Erstatning for den Værdiforringelse af den ovenomhandlede Ejendom, der følger af, at Kjælderlejlighederne ikke maa benyttes til Natteophold, et saadant Beløb, som ved lige Skjøn maatte blive bestemt, dog ikke over 2900 Kr. samt Renter af de tilkjendte Beløb 5 pCt. p. a. fra den 1 November 1876 til Betaling sker. Processens Omkostninger betaler Indstævnte med 60 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Citanten den 13 November 1876 fremlagte Udskrift af Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets 1ste Kriminelkammers Protokoll ikke er stemplet samt at den af Citanten den 8 September 1879 fremlagte Lejekontrakt af 28 September 1876 ikke er behørig stemplet. Der forelægges Prokurator Steinthal en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at foran-

stalte det af ham den 13 November 1876 fremlagte Indlæg behørig stemplet.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom bemærket, har Citanten vel ikke forinden Salget af den i samme omhandlede Ejendom gjort Indstævnte bekendt med, at Komfurerne i Kjælderlejlighederne vare anbragte imod Bygningskommissionens Forbud og heller ikke tilvejebragt Bevis for, at Indstævnte ved Købets Afslutning fik Meddelelse om, at disse Lejligheder ikke maatte benyttes til Natteophold ; men ligesom det paa den anden Side ikke af Indstævnte er gjort gjældende, at Citanten skulde have foregivet at have erhvervet den Tilladelse, der, som Indstævnte maatte vide, var nødvendig i Følge § 57 i Bygningsloven for Kjøbenhavn af 21 November 1871, saaledes er der ingen Grund til at antage, at han paa anden Maade svingagtigt har fremkaldt eller benyttet sig af en urigtig Forestilling hos Indstævnte i den ommeldte Henseende. Navnlig kunde de af Citanten om Kjælderlejlighederne oprettede Lejekontrakter, i hvilke de betegnedes som Udsalgslokaler, og hvorved der ikke var tilsagt Lejerne Ret til Beboelse, ikke give Indstævnte nogen Anledning til at forudsætte, at Kjældereren turde benyttes som Beboelseskjælder. Saafremt han derfor ved Købets Afslutning har lagt Vægt paa dette Punkt, havde det været hans Sag at skaffe sig den fornødne Underretning, og da der saaledes mangler Føje til at paalægge Citanten at udrede de af Indstævnte paastaede Erstatningssnmmer, vil han være at frifinde for dennes Tiltale.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Advokat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter at Indstævnte, Murmester J. C. Günther ved Kjøbekontrakt af 16 Februar 1875 havde solgt Citanten, Oversergent C. T. Høyer, sin Ejendom Matr.-Nr. 747 i udenbys Klædebo Kvarter med derpaa

værende, af Indstævnte selv Aaret i Forvejen opførte Bygninger, hvori fandtes to med Komfurer forsynede og af paagjældende Lejere ogsaa til Natteophold benyttede Kjælderlejligheder, maatte Citanten den 2 August 1876 under en imod ham efter Bygningskommissionens Foranledning ved Københavns Kriminal- og Politiret indledet Undersøgelse forpligte sig til uophødelig at borttage Komfurerne, samt drage Omsorg for, at Kjælderne ikke benyttedes til Natteophold for Mennesker; og først efter at denne Forandring var blevet iværksat af Citanten, meddelte Bygningskommissionen paa derom af Indstævnte indgivet Andragende den 4 November 1876 Tilladelse til, at Komfurerne atter opsattes i de ommeldte Kjældere. Under Henvisning hertil har Citanten, som ikke ved Salgets Afsluttelse vil have været vidende om Ulovligheden af, at Kjælderne vare forsynede med Komfurer og benyttedes til Natteophold af Lejerne, under nærværende Sag paastaet Indstævnte tüpligtet dels at betale 100 Kr. eller i al Fald Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for Af savnet af Komfurerne i Tidsrummet fra 2 August til 16 December 1876 — paa hvilken sidstnævnte Dag Citanten først vil have været i Stand til at gjenanbringe Komfurerne — samt for Bekostningen ved deres Borttagelse og Gjenanbringelse, dels at udrede Erstatning indtil et Beløb af 2900 Kr. efter uvillige Mænds Skjøn for den Værdiforringelse af Ejendommen, som følger af, at Kjælderne ikke maa benyttes til Natteophold, — Alt med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 November 1876, indtil Betaling sker. Under en Kontinuationssag har derhos Citanten endvidere paastaet Indstævnte tüpligtet at betale ham 275 Kr. 75 Øre, som Citanten ifølge en over ham af en ustævnt Trediemand inden Københavns Amts søndre Birks Ret forhvervet Dom og en i Henhold til samme optagen Skjønforretning har maattet udrede i Erstatning til Domhaveren, fordi denne, som af Citanten havde lejet den ene af de omspurgte Kjælderlejligheder, ved det ovenomhandlede Forbud fra Bygningsautoriteternes Side blev udelukket fra at have Komfur i Lejligheden og benytte samme til Ophold om Natten, — med Renter af foranførte Beløb 5 pCt. p. a. fra Kontinuationssklagens Dato den 19 September 1878, indtil Betaling sker. Endelig har Citanten paastaet Indstævnte tüpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har derimod principaliter paastaet sig frifunden, men subsidiært nedlagt Paastand om, at der kun tilkjendes Citanten Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn, hvorhos han har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger eller disse i al Fald ophævede.

Hvad nu for det Første angaar den af Citanten paastaede Erstatning for Afsavnet af Komfurerne m. v., er det in confesso, at Indstævnte ikke forinden Salget har gjort Citanten bekendt med Ulovligheden af Komfurerens Anbringelse, og der vil derfor

være at tilkjende Citanten Erstatning for Komfurerne Afsavn samt for Bekostningen ved deres Borttagelse og Gjenanbringelse, dog at Erstatningen, da Indstævnte har protesteret imod Citantens Ansættelse af dens Størrelse, vil være at fastsætte ved Skjøn af uvillige, af Retten udmeldte Mænd, ikke over 100 Kr., samt saaledes at der kun beregnes Erstatning for Komfurerne Afsavn i Tiden fra 2 August til 18 Novbr. 1876, paa hvilken Dag Tilsladelsen til Komfurerne Gjenanbringelse kommuniceredes Citanten, idet denne ikke imod Indstævntes Benægtelse har bevist, at han har været forhindret fra at lade Komfurence gjenbringe inden — som af ham angivet — den 16 December s. A.

Hvad dernæst angaar Citantens Paastand om Erstatning folden Ejendommen ved Forbudet imod Kjælderlejlighedernes Benyttelse til Natteophold paaførte Værdiforringelse, maa det anses for at være in confesso, at Kjælderne, dengang Kjøbekontrakten blev indgaaet, med Indstævntes Vidende benyttedes til Natteophold, ligesom ogsaa, at Indstævnte var bekendt med Ulovligheden af den saaledes bestaaende Tilstand. Da Indstævnte derhos ikke imod Citantens Benægtelse har tilvejebragt Bevis for, at denne ved Kjøbets Afslutning fik Meddelelse om, at Kjælderne ikke maatte benyttes til Natteophold, samt da der fremdeles ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at Citanten allerede ifølge Byggelovens Bestemmelser maatte kunne indse Ulovligheden heraf, saa lidt som i, at dette i al Fald fremgik af Indholdet af Lejekontrakterne med de daværende Lejere af Kjælderne, findes Indstævnte at maatte staa Citanten til Ansvar i Overensstemmelse med dennes Paastand for den Værdiforringelse af Ejendommen, som følger af, at Kjælderne ikke kunne benyttes paa den Maade, som Citanten ved Kjøbet maatte være berettiget til at forudsætte.

Til Støtte for sin under Kontinuationssagen fremsatte Paastand har Citanten anført, at han i Tillid til Lovligheden af den Tilstand, der forelaa under Ejendommens Salg, indgik den Lejekontrakt, ifølge hvilken det ved den ovenomhandlede Dom paalagdes ham at udrede Erstatning til Lejeren af den ene Kjælder, og at den nævnte Kontrakt i alt Væsentligt var overensstemmende med dem, der fra Indstævntes BesiddeLestid forelaa med den tidligere Lejer af Kjældereren.

Indstævnte, som har været tilstævnet under den ved ovennævnte Dom paakjendte Sag og med Citanten har været enig i at akqviscere ved det i Henhold til Dommen optagne Skjøn, har nu vel imod Citantens Paastand gjort gjældende, at det omspurgte Erstatningsansvar som hidrørende fra en af Citanten selv indgaaet Kontrakt med Trediemand maa være ham uvedkommende, men da der efter samtlige ovenanførte Omstændigheder ikke kan gives Indstævnte Medhold heri, vil han ogsaa, for saa vidt denne Post angaar, være at dømme efter Citantens Paastand.

Endelig findes Indstævnte efter Sagens Omstændigheder at burde tilsvare Citanten Processens Omkostninger med 60 Kr.

Nr. 241.

Advokat Klubien

contra

1) Anders Jørgen Andersen, 2) Anders Christian Rasmussen, 3) Anne Katrine Larsdatter, Knudsens Enke og 4) Johannes Møller Christiansen (Defensor Levinsen),

der tildales, de tvende Førstnævnte for Tyveri og de tvende Sidstnævnte for Hæleri.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 29 Marts 1881: Anders Jørgen Andersen og Anders Christian Rasmussen bør hensættes hver især i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Hans Knudsens Enke, Anne Katrine Larsdatter, i lige Fængsel i 5 Dage. Johannes Møller Christiansen bør betale til Statskassen en Bøde af 20 Kr., som, hvis de ikke betales fuldt ud i rette Tid, afsones med simpelt Fængsel i 5 Dage. De to førstnævnte Tiltalte bør betale En for Begge og Begge for En i Erstatning til Skovrider Lyman paa Stamhuset Moltkenborgs Besidders Vegne 118 Kr. 50 Øre, disse to Tiltalte, samt den Tiltalte Anne Katrine Larsdatter, Hans Knudsens Enke, bør En for Alle og Alle for En betale samtlige Aktions-, Arrest- og Anholdelsesudgifter, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hansen, og til Defensor, Prokurator Stürup, 15 Kr. til hver, og Johannes Møller Christiansen bør in solidum med de tre Førstnævnte betale de af hans Anholdelse flydende Omkostninger, samt en Fjerdedel af Prokuratorernes Salær. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juli 1881 : Tiltalte, Johannes Møller Christiansen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Underrettsdommen bør for de Tiltalte Anders Jørgen Andersen, Anders Christian Rasmussen og Anne Katrine Larsdatter, Knudsens Enkes Vedkommende ved Magt at stande, forsaavidt angaar de dem idømte Straffe og den de to Førstnævnte idømte Erstatning. Sagens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og Salærene til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Casse, med 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Christiansen

med $\frac{1}{6}$ og af de Tiltalte Andersen og Rasmussen En for Begge og Begge for En med $\frac{4}{5}$, dog at Tiltalte Knudsens Enke in solidum med dem deraf betaler $\frac{1}{4}$. Den idømte Erstatning af udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokaterne Klubien og Levinson 40 Kroner hver₃ som udredes af de Tiltalte paa den i Dommen med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, ved Sunds-Gudme Herreders Extraret anlagte, og derfra hertil indankede Sag, ere Anders Jørgen Andersen og Anders Christian Rasmussen, Begge af Ellerup, tiltalte for Tyveri, og Anne Katrine Larsdatter, Knudsens Enke, af Ellerup, og Johannes Møller Christiansen af Brenderup for Hæleri, og er der i saa Henseende ved de Tiltaltes egne Forklaringer og det iøvrigt Fremkomne, oplyst Følgende:

Natten mellem den 11 og 12 Januar d. A. begave de Tiltalte Andersen og Rasmussen sig i den Hensigt at bemægtige sig et Stykke Vildt ind i den til Stamhuset Moltkenborg hørende, med et ca. 5 til 6 Fod højt Stakit indhegnede Dyrehave ved Glorup, idet de stege over en af de Stenter, af hvilke der var Adgang til Dyrehaven, og, efter at være komne hen til Dyrehuset i samme og have gjennet Dyrene ud, skød Tiltalte Andersen med en medbragt Bøsse en stor brun Skuffelhjort, som de derpaa i Forening slæbte ud af Dyrehaven, og den 12 Januar kørte paa en Vogn til Svendborg, hvor de, der forinden havde taget Geviret af, solgte den, der vejede noget over 100 Pd., til en Handlende for 26 Kr. 25 Øre. Natten mellem den 29 og 30 Januar begave de samme to Tiltalte sig i samme Hensigt, ligeledes ved at stige over en af Stenterne, atter ind i den nævnte Dyrehave og hen til Dyrehuset, hvorfra de gjennede Dyrene ud, og skød Andersen derpaa igjen en stor Skuffelhjort, som de slæbte ud af Dyrehaven. Da denne imidlertid var hvid, vovede de ikke at sælge den, idet de befrygtede, at man paa Grund af dens Farve skulde fatte Mistanke om, at den ikke var skudt paa fri Land,

og de bragte den derfor til Tiltalte Knudsens Enkes Hus, i hvilket ogsaa Tiltalte Andersen, der er hendes Stedsøn, boede. Her afhuggede de Geviret, Hovedet og Benene og flaaede den, og med Understøttelse af Tiltalte Knudsens Enke, hvem de satte i Kundskab om, hvor og hvorledes de havde tilvendt sig den, huggede de den i Stykker, hvorpaa hun endnu den 30 Januar af en Del af den tilberedte et Maaltid, som de alle Tre i For- ening fortærede, medens hele Resten blev kogt eller nedsaltet. Hovedet, Benene og Skindet skjulte Tiltalte Andersen.

Allerede den 30 Januar blev der imidlertid, da den hvide Hjort strax var bleven savnet og forskjellige Omstændigheder be- virkede, at der næredes Mistanke mod de Tiltalte Andersen og Rasmussen for at have bemægtiget sig den, indledet Under- søgelse mod dem, hvorunder de bleve fængslede. I de paaføl- gende Dage indfandt Tiltalte Christiansen, der havde hørt, at de nævnte to Tiltalte vare bievne fængslede paa Grund af den an- førte Mistanke, men Intet havde erfaret om Undersøgelsens Gang, sig oftere i Tiltalte Knudsens Enkes Hus for at hjælpe hende med at fodre hendes Køer, navnlig ved at skjære Hakkelse til dem, og da han den 6 Februar var beskæftiget hermed, opdagede han Skindet af den omtalte hvide Hjort i et Knippe Halm, som han havde kastet ned fra Loftet, og hvori Tiltalte Andersen havde skjult samme, hvorpaa han uden at omtale dette, enten for Knud- sens Enke, der iøvrigt var ubekjendt med, at Skindet var skjult der, eller for nogensomhelst Anden, gjemte det i et andet Knippe Halm, dog ikke af dem, der skulde bruges til Foder, idet han, da Skindet lugtede raadent, frygtede for, at Foderet derved skulde blive uspiseligt, men derimod i et af de Knipper, der vare be- stemte til Langhalm. Da Sognefogden derefter den 9 Februar paa Grund af, at Tiltalte Andersen i Mellemtiden havde tilstaaet at have bemægtiget sig den hvide Hjort, og forklaret, hvor han havde skjult Skindet, indfandt sig for at hente dette, men ikke fandt det paa det opgivne Sted, og i den Anledning henvendte sig om Oplysning til Tiltalte Christiansen, hvem han meddelte Andersens Tilstaaelse, nægtede Christiansen derhos at have set Skindet eller vide noget om, hvor det var, hvad han efter sin Forklaring, der ikke kan forkastes, gjorde, fordi han der antog, at Meddelelsen om Tiltalte Andersens Tilstaaelse muligvis var urig- tig, ikke vilde bidrage til at oplyse om, at Andersen var skyldig, og først den 11 Februar, da han blev afhentet til Forhør, opgav han, hvorledes det forholdt sig med Skindet, og paaviste, hvor det nu var.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ere de, der ere fødte, Andersen den 30 Marts 1856, Rasmussen den 14 Fe- bruar 1855, Knudsens Enke den 7 Oktober 1823 og Christiansen den 11 Maj 1859, og af hvilke Rasmussen ved Højesterets Dom af 10 Oktober 1879 er bleven anset efter Straffelovens § 203

med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Bage, men som ikke iøvrigt ere fundne tiltalte eller straffede, ved den indankede Dom af 29 Marts d. A., bievne ansete: de Tiltalte Andersen og Rasmussen efter Straffelovens § 228 hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos de ere tilpligtede in solidum at erstatte Stamhuset Moltkenborgs Besidder de to Hjortes Værdi med 120 Kr., dog efter Fradrag af et allerede betalt Beløb af 1 Kr. 50 Øre, Tiltalte Knudsens Enke efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Tiltalte Christiansen efter Straffelovens § 242 med en Bøde til Statskassen af 20 Kr., eller i Mangel af dens fulde Betaling simpelt Fængsel i 5 Dage, og ere derhos samtlige de tre førstnævnte Tiltalte tilpligtede in solidum at udrede alle Sagens Omkostninger og Tiltalte Christiansen tilpligtet in solidum med dem at betale Udgifterne ved hans Anholdelse og en Fjerdedel af Salærerne til de ved Underretten beskikkede Sagførere.

Medens Underretsdommen nu findes for de tre førstnævnte Tiltaltes Vedkommende i det Hele at kunne stadfæstes, baade for saa vidt angaar de citerede Lovbestemmelser og de dem paalagte Straffe og Erstatning, vil derimod Tiltalte Christiansen, der efter det Oplyste ikke kan antages ved at anbringe det omtalte Skind i et andet Knippe Halm enten at have sat sig i Besiddelse deraf eller at have havt til Hensigt at bidrage til at fordølge samme, og hvis Forhold derfor ikke kan opfattes som Hæleri og heller ikke kan henføres under Straffelovens § 242 eller nogen anden Bestemmelse i Straffeloven, navnlig ikke sammes § 110, blive at frifinde, dog at han bør udrede de $\frac{1}{3}$ af Sagens Omkostninger, medens de $\frac{4}{5}$ udredes af de Tiltalte Andersen og Rasmussen En for Begge og Begge for En, saaledes at Tiltalte Knudsens Enke ~~til, som dertil sædvanlig der til~~ tilsvarer - talte i samme Forhold have at betale de ved Underretsdommen fastsatte Salærer og i Salær til de beskikkede Sagførere her for Retten 20 Kr. til hver.

Nr 181. Gaardejer O. V. C. Stehr (Zahle)

contra

Overretsassessor **Brinck-Seidelin** som Skifteforvalter i Boet efter Sadelmagermester Stahls afdøde Enke paa Boets Vegne
(Ingen)

angaaende Indsættelse af Arvemidler i Overformyndieret,

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Repartition af 25 Marts 1881 i Boet efter fhv. Sadelmagermester Jochim eller Joachim Frederik Christian Stahls afdøde Enke Charlotte Amalie Stahl, født Bruun, i Uddrag saalydende: — — — Resten tilfalder den afdøde Mands Søsterdatter Friederica Christina Sophie Schmidts Børn af hendes Ægteskab med Grovsmedmester August Christian Schmidt----- hvorfra drages — .— — Igjen 30,683 Kr. 52 Øre, som deles saaledes :

- 1) Sønnen 10,227 Kr. 84 Øre,
- 2) Datteren Eleonora Gertrudine Vilhelmine Schmidt, født den 7 Juli 1859, indtraadt i Ægteskab den 16 Marts 1877 med Gaardejer Christian Vilhelm Charles Lindencrone Stehr, erholder $\frac{1}{n}$ 10,227 —< 84 —
- 3) Sønnen..... 10,227 — 84

Ifølge Testamentets Bestemmelser maa den disse Arvinger tilfaldne Kapital først udbetales dem, naar de efter Loven ere fuldmyndige, hvorimod den indtil den Tid vil være at indsætte i Overformyndieret.

Som Følge heraf ville de de 3 Arvinger udlagte Aktiver — efter at være forsynede med behørig Udlægspaategning — og Kontanter være at indlevere og indbetale i Overformyndieret i Kjøbenhavn, efter at der er erhvervet fornøden Ordre til Kapitalernes Modtagelse i Overformyndieret.

Højesterets Dom.

Ved det i den indankede Repartition omhandlede reciproke Testament af 19 April 1865 have Sadelmagermester Stahl og hans Hustru blandt Andet bestemt, at saafremt den Længstlevende af dem maatte afgaa ved Døden uden at have indgaaet nyt Ægteskab samt uden at efterlade sig Livsarvinger, skal hele Boet med Undtagelse af nogle nærmere angivne Legater tilfalde Børnene af Ægteskabet mellem Stahls Plejebarn og Søsterdatter Friederica Christina Sophia og hendes Mand, Grovsmedemester A. C. Schmidt, hvorhos det erklæres for Arveladernes «udtrykkelige Villie, at den disse Børn saaledes tilfaldende Kapital først maa udbetales dem, naar de efter Loven ere fuldmyndige, og indtil den Tid være at indsætte i vedkommende Overformynderi».

Denne Bestemmelse findes imidlertid ikke at afgive Hjemmel for, at den Citantens Hustru i Medfør af Testamentet ved Repartitionen i Stahls Enkes Bo tillagte Arvelod, til Beløb

10,227 Kroner 84 Øre, imod hans Indsigelse skal, saaledes som ved Repartitionen fastsat, indsættes i Overformynderiet. Efter Testamentets hele Indhold og naar navnlig henses til, at Intet vækker Formodning om, at det har været Arveladernes Hensigt at baandlægge den Citantens Hustru tillagte Arv for det Tilfælde, at hun indgik Ægteskab, førend hun blev fuldmyndig, medens intet Baand kom til at hvile paa Arven, hvis hun indgik Ægteskab efter som fuldmyndig at have faaet Arven udbetalt, kan det nemlig ikke antages at have været Arveladernes Mening med den foranførte Udtalelse at ville forbyde, at den denne Arving tillagte Arv udbetales til hendes, i sædvanligt Formuefællesskab med hende levende, fuldmyndige Mand som Repræsentant for Begges Fællesbo. Som Følge heraf vil Citantens for Højesteret nedlagte Paastand om, at hans Hustrus Arv med Renter udlægges ham til fri Raadighed, være at tage til Følge.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være berettiget til at erholde den hans Hustru, Eleonora Gertrudine Vilhelmine Stehr, født Schmidt, i det oven omhandlede Bo tilfaldende Arv med Renter udlagt til fri Raadighed. Processens Omkostninger ophæves.

Nr. 300. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Christen Olesen (Defensor Bagger),
 der tiltales for Tyveri.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 7 Septbr. 1881: Tiltalte, Christen Olesen af S. Vilstrup, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Rothe, og Defensor, Prokurator Valeur, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Oktober 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Moller, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høj esteret betaler Tiltalte til Høj este-
retssag førerne Hansen og Bagger 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det; Under nær-
værende Sag tiltales Smedesvend Christen Olesen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der arbejdede hos Smed Mathias Carlsen i Sønder-Vilstrup, har en Dag i August Maaned f. A. tilvendt sig et Silketørklæde af Værdi 14 Kr., der tilhørte Gaardejer Niels Holbæk og laa i Lommen paa dennes i Smedien henlagte Frakke. Tørklædet, som Tiltalte derefter forærede eller laante sin Broder, er senere — dog i betydelig forringet Tilstand — kommet Bestjaalne ihænde, men denne har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

For saa vidt Tiltalte endvidere har været sigtet for at have frastjaalet Smed Carlsen et Par Støvler, bliver der, idet Tiltalte ikke ved Underretsdommen er funden skyldig heri og Sagen alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, ikke her for Retten Spørgs-
maal om hans Forhold i saa Henseende.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1861 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 5 December

Nr. 297.

Advokat Nellemann

contra

Ane Marie Grundal (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Oktbr. 1881: Arrestantinden Ane Marie Grundal bor straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar, samt udrede denne Aktions Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Moller og Casse, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betal er Til tal te til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestantinden Ane Marie Grundal for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er det bevist ved hendes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse, at hun i indeværende Aar, medens hun var i Tjeneste hos Restauratør Christian Nørklit dels har frastjaalet denne i 5 forskellige Gange paa Steder, hvortil hun havde havt uhindret Adgang, et Par Lagener og en Frakke, ansatte, Lagenerne til en Værdi af 4 Kr. og Frakken til en Værdi af 8 Kr., en til 1 Kr. 50 Øre vurderet Ballie, en Frakke vurderet til 16 Kr. og en Dyne, der er vurderet til 10 Kr., dels uberettiget til eget Brug anvendt 2 Kr., der af bemeldte hendes Husbonds Hustru vare leverede hende til Indkjøb af Sukker, og foregivet, at Pengene vare anvendte efter Bestemmelsen, og at Sukkeret vilde blive bragt., dels endeligen i fornævnte Restauratør Nørklits Navn uden hans Vidende og Villie taget Varer paa Kredit hos en Værtshusholder for nogle og 80 Øre.

Paa samme Maade er det bevist, at Arrestantinden, som den 30 November f. A. blev under sædvanlig Straffetrusel givet Til-

hold til Protokollen over mistænkelige Personer, blandt Andet om inden 24 Timer at anmelde enhver Forandring af Bopæl og at melde sig hver Tirsdag for at give Oplysning om, hvorvidt hun ernærede sig paa lovlige Maade, hvilket Tilhold under 26 Juli d. A. blev forandret derhen, at det tillodes hende kun at melde sig hveranden Tirsdag, har overtraadt dette Tilhold ved ikke den 9 August d. A. at have meldt sig ved den omhandlede Protokol og ikke at have gjort Anmeldelse, da hun anholdtes i denne Sag den 18de s. M., om at hun den 13de næstforhen havde forladt sin Tjeneste hos fornævnte Restauratør Nørklit og taget Opholdssted andetsteds. Arrestantinden, der er født den 14 Januar 1855, er tidligere oftere straffet for Ejendomsindgreb, de 2 sidste Gange ved denne Rets Dom af 24 Marts 1877 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led, 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Højesteretsdom af 6 Marts 1879 efter samme Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens §251 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Hun vil nu i Medfør af det Foranførte blive at dømmes efter bemeldte Lovs § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 256, jfr. § 251 og § 253 samt efter § 1 i Lov af 3 Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri, og findes Straffen at kunne bestemmes under Et til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 299.

Advokat Halkier
contra

Jens Jørgensen (Defensor Nellemann),

der tiltales for fornærmelige Udtalelser i Nr. 67 af Bladet „Herolden“ mod Politidirektør Crone.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Oktbr. 1881: De ovenfor fremhævede, for Citanten, Politidirektøren i Kjøbenhavn, Etatsraad Crone fornærmelige Udtryk i Nr. 67 af Bladet „Herolden“ for den 11 Maj d. A. bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Snedkersvend Jens Jørgensen, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Indstævnte bør derhos til det Offentlige betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Salomonsen 40 Kr. De idømte Procesomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen efterkommes i det Hele under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom omhandlede Bladartikel, for hvilken Tiltalte maa bære Ansvar, er han ved Dommen rettelig anset efter Straffelovens § 216, og da det findes at maatte have sit Forblivende ved den ham idømte Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder, — hvorved bemærkes, at ingen Paastand om Straffens Skærpelse er nedlagt her for Retten — vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser tiltrædes, være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at betale Aktiøns Omkostninger for Højesteret.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stads rette ns Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kron er til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter meddelt fri Proces har Citanten, Politidirektøren i Kjøbenhavn, Etatsraad Crone, under nærværende Sag paataalt en Artikel i Nr. 67 af Bladet „Herolden¹¹ for den 11 Maj d. A., der har til Overskrift „Atter en Lovovertrædelse“. Allerede denne Overskrift indeholder efter Citantens Formening en dobbelt Injurie, dels ved, at det Forhold, hvortil der nedenfor i Artiklen hentydes, kaldes en Lovovertrædelse, dels ved Ordet „atter“, som antyder, at Politiet ogsaa tidligere har begaaet „Lovovertrædelser“. Dernæst følger selve Artiklen, der ved hele den deri indeholdte Tankegang er fornærmelig for den Autoritet, hvis Opgave det netop er at opspore Forbrydelser og bringe dem frem til den Modenhed, som er nødvendig for, at Aktion eventuelt kan finde Sted, men som her beskyldes for at gjøre Kapital af sine Opdagelser og tage mod Bestikkelser og til Gjengjæld herfor unnlade den Retsforfølgning, som er dens Pligt; men ikke blot Tankegangen i Artiklen, men endmere de Udtryk, hvori den er formet, er efter Citantens Formening i høj Grad injurierende, i hvilken Henseende han har fremhævet følgende Steder i Artiklen: „alle de Lovkrænkelser, der foregaa i den skumle Bygning paa Nytorv, hvor Loven kun findes for at trædes i Støvet“, „de Spioner, Politidirektøren underholder for Borgernes Penge“, „medens Crones Opdagere jo kun leve af at støve efter de smaa Kæltringer, men lade de store løbe. Ved denne Støven spille Storborgernes Guld en stor Rolle“, „hans (en afdød Politiiinspektørs) Efterfølgere have gjort deres Bedste for at lære ham Kunsten af“, „igjen begunstiget en vel-

havende Persons Rømning“, — „Ingen ved, hvor meget Guld, der er blevet hængende ved disse Folks Fingre, for at skjule Sagen“, „formodentlig har han ikke villet smøre tilstrækkeligt, for han er nu ifølge venskabelig Overenskomst mellem de to kontraherende Lovovertrædere uden at forulempes afrejst til Amerika“, og endelig „saaledes begunstiges de Bedragere, der have formaaende Venner“. Citanten har derfor paastaaet de fremhævede Udtryk kjendte døde og magtesløse og indstævnte Snedkersvend Jens Jørgensen, der paa Bladet er angivet som ansvarhavende, anset efter Straffel. §§ 215—217 samt paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører Prokurator Salomonsen, som i hvert Fald har paastaaet sig saadant tillagt hos det Offentlige. Da nu Indstævnte, efterat være mødt under Sagen og have erholdt Anstand, er udebleven, uden at have fremsat nogen Indsigelse mod Paastanden, vil denne, idet de fremhævede Udtryk maa anses for at være i høj Grad ærekrænkende, være at tage til Følge, saaledes at Straffen findes at burde bestemmes efter Strfl. § 216, jfr. § 215, til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Tirsdagen den 6 December.

Nr. 306.

Advokat Nellemann

contra

Hansine Rasmine Rasmussen (Def. Halkier)

der tiltales for Barnemord.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 14 Juli 1881: Arrestantinden Hansine Rasmine Rasmussen bør straffes paa Livet samt udrede denne Aktions Omkostninger og derunder Salær til Aktor, Prokurator Clausen, og Defensor, Sagfører Qvist, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Oktober 1881: Arrestantinden Hansine Rasmine Rasmussen bør hensættes til Tugthusarbejde i 12 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til AJstor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Nissen betaler Arrestantinden 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 1 Juni d. A. hen paa Eftermiddagen blev der paa Vinding Herreds Grund tæt udenfor Nyborg i den saakaldte Ladegaardssø paa 2 à 3 Alens Dybde fundet det nøgne Lig af et flere Maaneder gammelt Drengbarn, og gav den den næste Dag foretagne legale Obduktion af samme det Resultat, at Døden ikke var bevirket Drukning, men at den sandsynligste Dødsarsag var Kvælning af Barnet førend det var kastet i Vandet. Samme Dag oplystes det nævnte Barn derhos at være den af Arrestantinden Hansine Rasmie Rasmussen den 2 November f. A. udenfor Ægteskab fødte Dreng Niels Peder Rasmussen. Ved den i Anledning heraf mod Arrestantinden indledede Undersøgelse er der ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne blevet oplyst Følgende:

Arrestantinden, der aldrig har været gift, og som i 1871 havde født et uægte Barn, der dog døde Aaret efter, kom, efterat hun den 2 November f. A. hos en Slægtning i Nyborg havde født det ovenfor nævnte Drengbarn — med hvis Fader hun ikke havde staaet i Forbindelse siden ifjor Foraar, saa han end ikke anede hendes Frugtsommelighed eller dets Fødsel —, til at tjene paa en Gæstgivergaard i Nyborg, medens hun fik Barnet anbragt i Pleje hos en Familie lige udenfor den nævnte By, hvorfra det imidlertid den 1 Maj d. A. kom til en Skomager i Nyborg for en Betaling af 10 Kr. om Maaneden, som skulde erlægges forud. Samtidig maatte Arrestantinden paa Grund af, at hun var hengiven til Drik, hvad hun har været fra hun blev voxen, skifte fra den omtalte Gæstgivergaard og kom nu til at tjene paa Søndergaarde i det vestlige Fyn.

(Fortsættes).

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 40.

Tirsdagen den 6 December.

Nr. 306.

Advokat Nellemann

contra

Hansine Rasmine Rasmussen (Def. Halkier).

Derfra blev hun imidlertid, da hun i 5 Dage i Træk havde været beruset, bortvist den 31 Maj d. A., og hun, der da var i Besiddelse af ca. 10 Kr., begav sig derpaa strax til Odense, hvor hun skaffede sig yderligere 4 Kr. ved Pantsætning af sit, Uhr, og tog, efterat have købt en Pægl Brændevin, hvoraf hun drak henved Halvdelen, inden hun forlod Odense, med Jernbanen til Nyborg for at se til sit Barn og betale Plejeløn for det for Juni Maaned. Ved Ankomsten til Nyborg Kl. 10¹/_a Aften gik hun hen til den ovenfor nævnte Skomager, der dog ikke havde kunnet beholde Barnet hos sig, men midlertidig havde anbragt det hos en Nabofamilie, og hun erklærede da først, at hun endnu samme Nat vilde rejse tilbage medtagende Barnet, som hun ved denne Lejlighed opgav at kunne faa billigere i Pleje i Nærheden af hvor hun tjente, men lod sig dog af den nævnte Skomager, der ansaa hende for beskænket og af den Kone, hos hvem Barnet var, overtale til at blive Natten over hos Skomageren, siddende paa en Stol og med Barnet i en Vugge ved Siden af sig. I Løbet af Natten fik hun, der vel tidligere har følt sig fortvivlet over sin Stilling og tænkt paa at aflive sig selv, men ikke Barnet, den I anke at tage Livet baade af sig selv og af det, da hun ikke vidste, hvorledes hun uden Plads enten til sig eller Barnet skulde komme ud af det. Kl. ca. Ö¹/_^ om Morgenen gik hun alene hen til en Familie i Nyborg, hvor hun havde et Stykke Tøj beroende, og paa Vejen derfra tilbage laa hun i nogen Tid og sov paa Voldskrænten. Efter derpaa hos den Familie, hvor Barnet i den sidste Tid imidlertid havde været, at

have faaet noget at spise og drikke og noget Mælk til Barnet, samt efterat have faaet Lejlighed til at drikke Resten af det Brændevin, hun havde medbragt fra Odense, lidt over Va Pægl, begav hun sig mellem Kl. 8 og 9 Morgen bort med Barnet, idet hun angav, at hun, inden hun rejste tilbage med Jernbanetoget, vilde gaa ud til den Familie udenfor Nyborg, hvor Barnet havde været anbragt indtil den 1 Maj. Dette var efter hendes Forklaring virkelig ogsaa hendes Hensigt, idet hun, der i Mellemtiden havde opgivet sin om Natten fattede Tanke at dræbe sig og Barnet, vilde forsøge, om den nævnte Familie ikke mulig atter vilde modtage Barnet. Paa Vejen opgav hun imidlertid atter denne Bestemmelse, uden at hun har kunnet angive anden Grund dertil, end at hun tvivlede om at kunne komme ud af det, og hun besluttede sig nu til at dræbe sig selv og Barnet ved Drukning og gik derfor ad en anden Vej uden om Byen hen til et tæt Krat lige ved Ladegaardssøen, hvor hun satte sig. Efterat have siddet lidt — efter hvad Arrestantinden antager henvend et Kvarterstid og grædt — fattede hun, idet hun blev bange for, at Barnet ikke skulde komme af Dage eller dog pines længe, naar hun sprang i Vandet med det levende, den Beslutning, først at dræbe Barnet og derpaa at drukne sig selv. Hun tog derfor nu, medens Barnet laa i hendes venstre Arm, med sin højre Haand og trykkede stærkt om dets Hals, hvorved det døde i mindre end et Par Minuter.

Hun blev derpaa siddende et Par Timer med Barnet i sit Skjød, uden at kunne overvinde sig til at udføre sin tidligere Beslutning om at drukne sig, idet ogsaa den Tanke faldt hende ind, at hun nu uden Barnet mulig kunde komme bedre ud af det. Efterat have opgivet at dræbe sig selv, klædte hun Barneliget, af, forat det ikke skulde gjenkjendes paa Klæderne, naar det blev fundet, og begav sig lidt efter Middag med Klæderne skjulte i sin Kurv, tilbage til Skomageren og Nabofamilien i Nyborg, hvor hun fortalte, at hun havde været hos en Pige i den Gjæstgivergaard, hvor hun havde tjent indtil den 1 Maj, at Barnet laa og søv der, til hun skulde kjøre med Jernbanetoget, og, efterat have tilbageleveret et laant Shavl og betalt noget for sin Fortæring, gik hun atter bort og rejste KJ. 2^{1/2}? med Toget til Odense, i hvis Omegn hun Dagen efter fik Tjeneste hos en Gaardmand, hos hvem hun den 6 Juni blev anholdt.

Den omtalte Skomager har — som allerede ovenfor berørt — forklaret, at Arrestantinden ved sin Ankomst til Nyborg den 31 Maj om Aftenen var beruset og i saa Henseende nærmere udsagt, at baade hendes Tale og Udseende dengang viste, at hun var fuld, medens den Kone, hos hvem Barnet var, har forklaret, at hun, der ikke tidligere har kjendt Arrestantinden, nok fandt hende noget underlig den nævnte Aften, men ikke bestemt kunde skjønne, om hun var fuld. Med Hensyn til Arrestantindens

Tilstand den næste Morgen har den nævnte Kone derhos forklaret, at hun vel ogsaa da fandt Arrestantinden noget underlig og sær, men dog ikke fattede nogen Betænkelighed, da Arrestantinden talte fornuftigt om, hvor Barnet skulde hen, medens Skomagerens Forklaring gaar ud paa, at Arrestantinden, dengang hun Kl. ca. 5¹/₂ om Morgenen gik hen til den ovenfor omtalte Familie, hvor hun havde et Stykke Tøj beroende, vel var mindre fuld end den foregaaende Aften, men ikke ædru, samt at hun, da hun omtrent Kl. 9 gik bort med Barnet, vel var noget forstyrret og sær, men dog ikke anderledes, end at de nok mente at kunne lade hende gaa med Barnet, idet hun talte meget fornuftigt om, hvor hun vilde hen, og tilsyneladende var ved Sans og Samling. Hos den Familie, til hvilken Arrestantinden Kl. 5 Vs eller 6 kom hen for at hente det ovenomtalte Stykke Tøj, og hvor hun opholdt sig et Kvarters Tid, traf hun to Personer, der have forklaret, den Ene, at Arrestantinden kjendelig var noget beruset, den Anden, at hun var beruset og i en meget fortvivlet Stemning, hvilket Indtryk dog navnlig fremkaldtes ved hendes sære Fagter, medens hendes Tale var sammenhængende og fornuftig. Endelig have to Personer, der saa Arrestantinden paa den Vold, hvor hun paa Tilbagevejen fra nysnævnte Familie var faldet i Søvn, forklaret, at hendes Gang, da hun, efterat være vaagnet, gik videre, var rolig og sikker, hvorhos den Ene, der ved nævnte Lejlighed talte med hende, har tilføjet, at hun vel gjorde et underligt Indtryk paa ham, men at han dog slet ikke fik det Indtryk, at hun var fuld.

Arrestantinden har selv bestemt fastholdt, at hun hverken var beruset om Aftenen den 31 Maj eller den paafølgende Nat eller den 1 Juni og at hun godt vidste, hvad hun gjorde, dengang hun besluttede og udførte den af hende begaaede Forbrydelse.

Det er derhos i en af Distriktslægen i Nyborg i Anledning af Sagen afgiven Erklæring udtalt, at hun, der i de sidste Aar hyppigt skal have nydt Spiritus i Overmaal, ikke i legemlig Henseende frembyder noget sygeligt, men synes upaavirket af Spirituosa, og at hun vel i sin hele Fremtræden er noget langsom og træg og synes i noget mere end almindelig Grad at være lidet aandelig udviklet og saavel tidligere at have været som nu at være tilbøjelig til Tungsind, men at det dog ikke kan siges, at hun i nogen Henseende frembyder saadanne Abnormiteter, at hendes Tilregnelighed derved skulde være bleven paavirket. Endelig har Sundhedskollegiet, hvis Erklæring er bleven indhentet af Overretten, udtalt, at der efter de foreliggende Oplysninger ikke er tilstrækkelig Grund til at antage, at Arrestantinden paa den Tid, da hun begik den omhandlede Forbrydelse, ikke skulde have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voxne og sjælssunde Personer.

Medens det efter det Anførte maa antages, at Arrestantinden

har været fuldt tilregnelig dengang hun bestemte sig til og udførte Forbrydelsen, maa Retten derimod efter samtlige foreliggende Omstændigheder finde Betænkelighed ved at statuere, at hun — som i Straffelovens § 190 krævet — med Overlæg har skilt sit Barn ved Livet, og hendes Gjerning findes derfor at maatte henføres under Straffelovens § 186. Arrestantinden, der er født den 4 Februar 1852 og ved nærværende Rets Dom af 20 April 1869 blev anset efter Straffelovens § 162, sammenholdt med §§ 37 og 163 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, vil derfor nu efter bemeldte Lovbestemmelse være at anse med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 12 Aar.

I Overensstemmelse hermed vil den inden Vinding Herreds Extraret af Underretsdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 14 Juli d. A. afsagte Dom, hvorved Arrestantinden ifølge Straffelovens § 190 er ifunden Livsstraf, være at forandre.

Nr. 308 Advokat Halkier
 contra
 Thomas Marsh (Def. Klubien),
 der tiltales for Overtrædelse af Pl. 19 April 1805.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 25 August 1881: Arrestanten Thomas Marsh bør straffes med Forbedringshusarbejde i 32 Maaneder og efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning udføres af Landet. Saa udreder og Arrestanten de af Aktionen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landso verrets Dom af 29 September 1881: Arrestanten Thomas Marsh bør straffes med Forbedringshusarbejde i 16 Maaneder og efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning udføres af Landet. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han, som ved Bythingsdommen antaget, i Medfør af Slutningsbestemmelsen af Plakaten af 19 April 1805 at maatte anses med Forbedringshusarbejde i 32 Maa-

neder, hvorfor sidstnævnte Dom, hvis øvrige Bestemmelser tiltrædes, bliver at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Efterat Arrestanten Thomas Marsh, der er født paa den engelske O Tortola og i Aaret 1879 ved St. Thomæ Politiret straffet for Tyveri og Bedrageri med 40 Dages simpelt Fængsel samt for Løsgængeri med 12 Dages Tvangsarbejde, havde udstaaet en ham ved St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 17 December 1879 for Tyveri idømt Straf af 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, blev han i Henhold til Dommen udført af Landet ved Politiets Foranstaltning, men indfandt sig snart efter igjen her og blev derpaa ved samme Rets Dom af 12 November s. A for Overtrædelse af PI. 19 April 1805 anset med Forbedringshusarbejde i 16 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 8 Januar d. A. formildedes til Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. Da Arrestanten havde afsonet denne Straf, blev han paany i Overensstemmelse med sidstnævnte Dom udført af Landet efter at der under 26 April til St. Thomæ Politis Løsgængerprotokol var givet ham Tilhold om, at han vilde blive dømt til Straf-arbejde i dobbelt saa lang Tid som tilforn, hvis han igjen blev antruffen her. Uanset disse Domme er Arrestanten overbevist om den 15 Juli sidsti. atter at have indfundet sig paa St. Thomas og, idet han samme Dag gik til St. Jan, at have opholdt sig der indtil den 22 s. M., da han vendte tilbage til sidstnævnte O, men strax efter sin Ankomst blev han anholdt som tillige sigtet for Tyveri. Der er ikke oplyst noget Væsentligt, som taler for denne Sigtelses Rigtighed, hvorfor Aktionsordren alene lyder paa Overtrædelse af PI. 19 April 1805 og i Henhold til Foranstaaende er Arrestanten skyldig i dette Forhold, idet der selvfølgelig intet Hensyn kan tages til de Undskyldninger, hvormed han er fremkommen, om at han ernærer sig ved at hugge Brænde og alene kan finde Afsætning herfor paa St. Thomas, samt at han begav sig til St. Jan i en Arvesag. Hvad angaar den af Arrestanten, der er i en Alder af 20—21 Aar forskyldte Straf, da skjønnes PI. 1805 ikke at indeholde Hjemmel til at anse en Udlænding, som uanset 2de ham overgaaede Udvisningsdomme atter indfinder sig her med det dobbelte af Straffen efter

den sidste Dom, i hvert Fald ikke hvor, som in casu, Overtræderen ved samme ikke er dømt for nogen Forbrydelse, men alene for at være antruffen her i Landet, jfr. Udtrykket i Plakatens 1ste Punktum „for begangen Forbrydelse“ ; hvis det overhovedet havde været tilsigtet, at Straffen i Gjentagelsestilfælde stadig skulde fordobles, havde saadant formentlig udtrykkeligt været tilkj endegiv et. Arrestanten vil derfor atter være at anse med det dobbelte af den Straf, til hvilken han dømtes ved den første Udvisningsdom, eller med Forbedringshusarbejde i 16 Maaneder og efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning blive at udføre af Landet. Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er fastsat til lige Arbejde i 32 Maaneder, vil altsaa for saa vidt være at forandre.

Onsdagen den 7 December.

Nr. 147.

Advokat Klubien

contra

Niels Frederik Carstensen (Def. Hansen),

der tiltales for uberettiget at have anlagt og baaret den for Folkekirkens Gejstlige anordnede Embedsdragt.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets-Dom af 26 Februar 1881: Tiltalte Niels Frederik Carstensen bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. samt betale Aktionens Omkostninger dog med Undtagelse af Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Leth, 50 Kr. til hver, hvilke blive at udrede af det Offentlige. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høj esteretssagfører Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Tiltalte Niels Frederik Carstensen, der er født den 16 Februar 1834 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for uberegtiget at have anlagt og baaret den for Folkekirkens Gejstlige anordnede Embedsdragt.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at han, der i 1878 af Medlemmerne af en af ham selv stiftet Frimenighed, kaldet St. Martin Luthers Menighed, er valgt til sammes Præst, har siden den Tid, paa en kort Afbrydelse nær, alene i bemeldte Egenskab og uden anden Hjemmel end den anførte, baaret en Dragt, der, fraset en aldeles ubetydelig Modifikation i en enkelt Henseende, er den, der vitterligen er Embedsdragt for Folkekirkens Præster.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Analogien af Plakaten 27 November 1801 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Torsdagen den 8 December.

Nr. 40. Vexelmægler O. Wrisberg
(Højesteretssagfører Lunn)

contra

Arbejdsmand J. P. Knudsen (Adv. Klubien efter Ordre),
angaaende Indstævntes Berettigelse til at holde sig til Citanten
som personlig Debitor for skyldig Arbejdsløn.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Oktober 1880: Mod Extradition i kvitteret Stand af den nævnte under 18 Juni f. A. udstedte Erklæring bør Indstævnte Vexelmægler Wrisberg enten som Formand for Interessentskabet til Husby og Aabjerg Søers Inddæmning eller personlig betale til Citanten Arbejdsmand J. P. Knudsen af Oddersbæk de paa-stævnte 1276 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 20 September f. A. indtil Betaling sker. Saa bør Indstævnte og til det Offentlige betale det Retsgebyr og det Skriversalarium, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for def stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, såafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Winther 30 Kr. Det Idøm te udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at bemeldte Erklæring ikke er skrevet paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Citanten vel med Indstævntes Samtykke fremlagt den i den indankede Dom ommeldte Interessentskabskontrakt, som han i forrige Instants nægtede at fremkomme med, uagtet han dertil af Indstævnte var opfordret; men efter det processuelle Grundlag for Sagens Paadømmelse, som Indstævnte har vundet ved Citantens ovennævnte Vægning, vil Kontraktens Indhold ikke mod Indstævntes Protest her for Retten nu kunne tages i Betragtning. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Advokat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det; I Henhold til en af Indstævnte, Vexelmægler Wrisberg som Formand for Interessentskabet til Husby og Aabjerg Søers Inddæmning under 18 Juni f. A. udstedt Erklæring, hvorved han erkjendte, at Citanten, Arbejdsmand J. P. Knudsen af Oddersbæk, havde tilgode hos Interessentskabet i Løn til 1 Januar 1879 — 1276 Kr., har Citanten, efter meddelt Bevilling til fri Proces, ved den for ham beskikkede Sagfører Overretsprokurator Winther under nærværende Sag søgt Indstævnte til saavel i hans Egenskab af Formand for det nævnte Interessentskab som personligt at betale Citanten det nævnte Beløb af 1276 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 20 September f. A. indtil Betaling sker, hvorhos Citanten har paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, ligesom Prokurator Winther har paastaaet sig tillkjendt Salær enten hos Indstævnte eller det Offentlige.

Indstævnte har erkjendt, at Citanten har det omhandlede Beløb tilgode hos det nævnte Interessentskab, og Indstævnte har derfor Intet at erindre imod at Interessentskabet dømmes til mod Extradition i kvitteret Stand af den anførte Erklæring at betale

det paastævnte Beløb med Renter. Derimod har Indstævnte nægtet personlig at skyldte Beløbet, idet det omhandlede Interessentskab skal være et anonymt og det kun er i Egenskab af Formand for dets Bestyrelse, at han har udstedt Erklæringen, der ogsaa kun gaar ud paa, at Interessentskabet skylder Citanten Pengene, hvorhos Indstævnte har anført, at det er Interessentskabets Bestyrelse, der har antaget Citanten til at tjene Interessentskabet og ikke de enkelte Interessenter, der aldrig have kundgjort sig for Citanten som Deltagere i Foretagendet. Indstævnte har derfor paastaaet sig personlig frifunden og Sagens Omkostninger tilkj endte ham skadeslost eller i al Fald ophævede.

Citanten har herimod gjort gjældende, at da det nævnte Interessentskab, om hvilket der ikke er sket og efter Loven heller ikke skulde ske nogen Anmeldelse til Firmaprotokollen, ikke er benævnt Aktieselskab og ikke er organiseret som saadant, maa Formodningen være for, at der paahviler Medlemmerne et personligt og solidarisk Ansvar for Selskabets Forpligtelser og at Indstævnte, der er Medlem af Interessentskabet, derfor maa være pligtig personlig at betale det paastævnte Beløb. Saafremt det imidlertid maatte antages, at Interessenternes Ansvar ikke er af solidarisk Natur, har Citanten subsidiært paastaaet Indstævnte, hvis Anpart i Interessentskabet skal andrage ^{3B}/i2s, dømt til at udrede en saa stor Del af det paastævnte Beløb.

Citanten har derhos opfordret Indstævnte til at fremlægge den mellem Interessenterne indgaaede Kontrakt, for at det deraf kan ses, om Interessentskabet er anonymt, eller om Interessenterne, som af Citanten paastaaet, hefte personlig for Interessentskabets Forpligtelser.

Indstævnte, der har benægtet, at Interessenterne ere lodtagne i det af Citanten angivne Forhold, og som derhos har bemærket, at han godt kunde oplyse, hvorledes Interessenterne ere lodtagne i Interessentskabet, og at han ogsaa kunde fremlægge Interessentskabskontrakten, har dog vægret sig ved at fremlægge Kontrakten, fordi det efter hans Formening vilde forøge Konfusionen og dermed Proceduren.

Da det imidlertid godt lader sig forene med den Interessentskabets givne Benævnelse, at Interessenterne ere personlig ansvarlige for Interessentskabets Forpligtelser, og da det derfor maa bero paa Interessentskabskontraktens Indhold, om der paahviler de enkelte Interessenter noget personligt Ansvar og hvorvidt dette strækker sig, og da nu Indstævnte uden at angive nogen fyldestgørende Grund har vægret sig ved at fremlægge den omhandlede Kontrakt, som han efter sin egen Erkjendelse godt kunde fremlægge, vil der i Overensstemmelse med Citantens Anbringende være at gaa ud fra, at Interessenterne ere solidarisk ansvarlige for Interessentskabets Gjæld, og da Indstævnte ikke har benægtet at være Medlem af Interessentskabet eller at være dettes For-

mand, vil han være at dømme til mod Extradition i kvitteret Stand af den nævnte Erklæring, enten som Formand for Interessentskabet eller personlig at betale det paastævnte Beløb af 1276 Kr. med Renter som ovenfor anført.

Tirsdagen den 13 December 1881.

Nr. 50. Kjøbenhavns. Magistrat
 paa Kjøbenhavns Fattigvæsens Vegne (Zahle)
 contra

Den kgl. Landsover- samt Hof og Stadsrets Skiftekommission, som behandler Boet efter Musiklærer Niels Basse Fønss Blauenfeldt og ligeledes afdøde Enke m. Fl.
 (Overretssagfører Salomon),

betræffende Spørgsmaal om Kjøbenhavns Fattigvæsens Arveret efter Lemmer paa Alm. Hospital.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 25 [Juni 1880: Den af Kjøbenhavns Magistrat nedlagte Paastand om, at Arven efter Musiklærer Niels Basse Fønss Blauenfeldts Enke Ane Kirstine Grann eller Gram udlægges til Kjøbenhavns Fattigvæsen, kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Efter samtlige de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Decisions Afsigelse tilvejebragte Oplysninger om den Stilling, som Almindelig Hospital indtager under Kjøbenhavns Fattigvæsen, maatte afdøde Ane Kirstine Blauenfeldt som Lem paa bemeldte Forsørgelsesanstalt henregnes til de i Planen af 1 Juli 1799 § 185 nævnte Personer, »som ved Fattigvæsenet har nydt Almisse«, jfr. §51 og følgende Paragrafer. Da nu § 185 maa antages at indeholde udtømmende Bestemmelser om Kjøbenhavns Fattigvæsens Rettigheder med Hensyn til de deri omtalte afdøde Fattiges Efterladenskab — og herom handles der alene i denne Sag — bliver der allerede paa Grund heraf ikke Spørgsmaal om Anvendelse af L.'s 2—19 — 13. Som Følge heraf og da den Afdøde, som i Decisionen anført, har efterladt en Datter, maa det billiges, at Citanernes Paastand om at erholde dennes Mødrenearv udlagt til Fattigvæsenet som Arv, ved Decisionen er forkastet.

Processens Omkostninger blive at ophæve.

Thi kj endes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Efterat Musiklærer Niels Basse Fønss Blauenfeldts Enke, Ane Kirstine født Grann eller Gram, der i August 1869 var bleven indlagt som Patient i Kommunehospital og den 14 September s. A. overflyttet til almindeh'gt Hospital, blev der under 4 Januar 1870 tilstaaet hende en Plads som Lem sammesteds, hvor hun forblev til sin Død den 25 Juni 1878. Ved sin Optagelse i Lemmeafdelingen undlod hun at oplyse, at der i Boet efter hendes Mand fandtes en Obligation stor 300 Rdl., hvoraf Renterne skulde tilfalde hende for Livstid, og at der var tillagt hende en Legatportion stor 36 Rdl. aarlig, og da Kjøbenhavns Magistrat senere kom til Kuudskab om, at hendes Datter Marie Jensine Blauenfeldt siden Optagelsen uden Moderens Villie og Vidende havde hævet Renterne og Legatportionen og derhos afhændet forskjellige Moderen tilhørende Møbler, formaaede Magistraten Kammermand Andersen, som var bleven gift med Datteren, fra hvem han nu er separeret, til at udlevere Obligationen, der er et Indskrivningsbevis Litr. F. Folio 1243, og da han ikke saa sig istand til at godtgjøre Fattigvæsenet det lidte Tab, til under 23 November 1872 at udstede et Gjældsbevis, hvori han forpligter sig til ved Arveuddelingen efter Enken Blauenfeldt at tilbagebetale Fattigvæsenet 150 Rdl. eller, forsaavidt den hans Hustru eller eventuelt deres Livsarvinger tilfaldende Arvelod ikke naaede dette Beløb, da hele Arven.

Da Blauenfeldts Enke, som ovenanført, var afgaaet ved Døden, er hendes og Mands Fællesbo efter Magistratens Begjæring taget under Skiftebehandling, og fremsatte Magistraten Paastand om, at der ved Arvedelingen foruden den Anpart af Obligationen, som tilhørte Enken, endvidere maatte blive udlagt Fattigvæsenet den Del af samme, som maatte tilfalde Datteren Marie Jensine Andersen.

Fra Boets Side er imidlertid Fattigvæsenets Ret til at arve bemeldte Enke bestridt, og under den derefter opstaaede Disput har Prokurator Winther præciseret Magistratens Paastand derhen, at der gives Fattigvæsenet forlods Erstatning for 198 Kr. 50 Øre, som efter fremlagt Opgjørelse ere anvendte til Enkens Forplejning som Patient fra 7 August 1869 til 10 Januar 1870, at Fædrenerven udlægges samme ifølge det ovennævnte Gjældsbevis, samt at Mødrenearven ligeledes udlægges Fattigvæsenet som Arv, idet

han, forsaavidt den sidste Paastand ikke maatte tages tilfølg, har forbeholdt sig at fremkomme med nogle subsidiære Paastande.

Mod de tvende første Paastande er der fra Boets Side ikke gjort nogen Indvending, og Disputen drejer sig alene om, hvorvidt Kjøbenhavns Fattigvæsen lige overfor Lemmerne i almindeligt Hospital har den Hospitaler ellers ifølge Lovgivningen cfr. L.'s 2—19—13 tillagte Arveret efter Hospitalslemmer, hvilket ikke kan erkjendes fra Boets Side, da de Regler for Fattigvæsenets Arveret, som indeholdes i Pl. 1 Juli 1799 § 185, ogsaa her maa komme til Anvendelse.

Prokurator Winther gjør nu gjældende, at almindeligt Hospital, der ikke ophører at være Hospital, fordi det bestyres af Fattigvæsenet eller der tilkommer samme Udnævnelsesret, maa have samme Rettigheder som andre Hospitaler og altsaa ogsaa den dem tilkommende Arveret. Der maa derfor paavises en udtrykkelig Lovhjemmel for at berøve almindeligt Hospital denne Arveret, men en saadan Hjemmel haves ikke i den citerede §, der kun giver Regler for Fattigvæsenets Arveret i Almindelighed, men ikke for Arveretten efter dets Hospitalslemmer. Der er nemlig en væsentlig Forskjel mellem almindelige Almissemlemmer og Hospitalslemmer, thi medens Forsørgelsen af hine kan ophøre og Fattigvæsenet har Erstatningsret for Udgifterne, er den livsvarig for disse, og de optages derfor ikke som Lemmer uden efter Begjæring eller i alt Fald med Samtykke. Det er heller ikke Fattigvæsenet, men Hospitalet, som forsørger disse Personer. Prokurator Winther paastaar derfor, at Arveretten efter Lemmerne i de under Fattigvæsenet hørende Stiftelser, der nævnes i Pl.s § 53, slet ikke er omtalt i § 185, hvilket yderligere skal bestyrkes ved § 186, der har reserveret Fattigvæsenet Ret med Hensyn til enhver Indtægt, som maatte være samme tilsikket.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere end, at det foreliggende Spørgsmaal maa besvares benægtende.

Efter hvad der nemlig er oplyst under Sagen maa almindeligt Hospital anses som en kjøbenhavnsk Fattiganstalt og kan ikke betragtes som et Hospital i den Forstand, som Lovens 2—19—13 gaar ud fra, og Optagelsen som Lem i samme er derfor ogsaa kun en af de Maader, paa hvilken Fattigvæsenet opfylder sine Forpligtelser til at sørge for dem, som nyde Fattigunderstøttelse. Det fremgaar ogsaa af en i Tabelværket til Kjøbenhavns Statistik Nr. 4, som er udgiven af Kjøbenhavns Magistrat, indeholdt Fremstilling af Fattigvæsenets Historie, at almindeligt Hospital, der traadte i Stedet for Hospitalet i Brøndstræde og andre af Fattigvæsenet underholdte Sygestuer, er oprettet efter Forslag af en i Aaret 1760 nedsat Kommission til Overvejelse af Tilvejebringelse af Midler til Dækning af Fattigvæsenets Udgifter, og ligesom det ikke ses, at der nogensinde er udfærdiget nogen Fundats for Hospitalet, eller at Lemme-

afdelingen har havt sin egen Forstander, saaledes har Hospitalet hørt til de Stiftelser, der paa samme Maade som Arbejdshuse stod til Raadighed for Fattigvæsenets Centraladministration, og dets Regnskaber ere derfor førte sammen med Fattigvæsenets almindelige Regnskaber. Det er ej heller fra Magistratens Side godtgjort, at der med Hensyn til Behandlingen gjøres nogen i alt Fald væsentlig Forskjel mellem Hospitalslemmerne og almindelige Almissemlemmer, hvorimod det, efter hvad det ovennævnte Skrift oplyser, cfr. ogsaa Pl. 1 Juli 1799 § 53 maa antages, at der, medens de tvende andre under Fattigvæsenet hørende Stiftelser: Vartou og Abel Kathrines Hospital, overensstemmende med deres Fundatser, optager saadanne Fattige, hvis tidligere Livsforhold giver dem Krav paa en noget bedre Stilling end de almindelige Fattiges, i almindeligt Hospital kun indlægges de mest trængende og hjælpeløse Fattige, som ikke se sig istand til at erhverve Noget, og det er end ikke antydnet, at Andre end saadanne, som maa henføres til denne Klasse, ere bievne optagne som Lemmer. Men naar det saaledes maa antages, at der ikke med Føje kan gjøres nogen Forskjel mellem Almissemlemmerne og Lemmerne paa almindeligt Hospital, og at Optagelsen som Lem sammesteds ikkun kan betragtes som Anbringelse af en Person, hvem Fattigvæsenet er forpligtet til at forsørge, maa Reglerne i Pl. 1 Juli 1799 § 185 ligefrem komme til Anvendelse, og det vil derfor ikke være nødvendigt at undersøge, hvorvidt denne § har forandret Lovgivningens tidligere Bestemmelser om Hospitalers Ret til at arve deres Hospitalslemmer, forsaavidt saadanne Hospitaler høre under Kjøbenhavns Fattigvæsen. Da det nu endelig er givet, at den Afdødes fornævnte Datter Marie Jensine Andersen har meldt sig som Arving, og Fattigvæset efter § 185 saaledes ingen Arveret har efter Enken Blauenfeldt, vil Prokurator Winthers Paastand forsaavidt ikke kunne tages tilfølg.

Under Disputen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Onsdagen den 14 December.

Nr. 293.

Etatsraad Buntzen

c o n t r a

Carsten Johannsen Franck (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af
15 Oktober 1881: De Tiltalte Carsten Johannsen Franck og Jens

Mortensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Franck i 4 Gange 5 og Mortensen i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Maag, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Franck, dog saaledes at Tiltalte Mortensen in solidum med ham deraf betaler Vs. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carsten Johannsen Francks Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Carsten Johannsen Franck og Jens Mortensen for Tyveri anlagte Sag, til hvis Paadømmelse Retten har Bemyndigelse ved Justitsministeriets Skrivelse til Politidirektøren af 3 f. M., er det ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at de, som vare forhyrede med Dampskibet „Neptun“ af Helsingør, medens Skibet i Juni Maaned d. A. laa i Kronstads Havn, i Forening stjal Genever af Værdi 1 Kr. 40 Øre ud af et Anker, som laa i Kabelrummet, hvortil Adgangen var dem uhindret.

Paa samme Maade er det bevist, at tiltalte Franck, medens Skibet i afvigte Maj Maaned laa i Königsberg Havn, ligeledes ud fra et i Kabelrummet liggende Anker stjal Genever af Værdi 1 Kr., og fra en Tønde, der stod under Halvdækket, hvortil Adgangen var ham uhindret, et Stykke Kjød af Værdi 70 Øre.

Geneveren og Kjødet henhørte til Skibets Proviant og tilhørte dets Fører Frederik Peter Nicolai Hansen.

Tiltalte Franck, der har opgivet at være 36 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, er ved Helsingørs Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Januar 1880 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Tiltalte Mortensen, der er født den 1 April 1849, er ikke funden forhen straffet.

For deres ovenanførte Forhold ville de Tiltalte være at anse, Franck efter Straffelovens § 2301 og Mortensen efter dens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Franck i 4 Gange 5 Dage og Mortensen i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 268. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Ole Hansen (Defensor Bagger),
 for bedrageligt Forhold.

Maribo Birks Extrarets Dom af 22 Juni 1881: Tiltalte, Arbejdsmand Ole Hansen af Ørtofte, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og udrede i Erstatning til Kjøbmand Chr. Kronmann i Saxkjøbing 60 Kr., saa betaler han og samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed og Defensor, Prokurator Jansen 10 Kr. til hver foruden de dem lovlige tilkommende Diæter. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 August 1881: Tiltalte, Arbejdsmand Ole Hansen af Ørtofte, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. Den ham ved Underrettsdommen paalagte Erstatning bortfalder. Med Hensyn til Udredelsen af Sagens Omkostninger bør bemeldte Dom ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Beyer og Steinthal betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det af Tiltalte udviste, i Dommen fremstillede Forhold at burde, som ved Dommen sket, henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 253, og da den ham ikjendte Straf af 8 Dages simpelt Fængsel maa anses passende, ligesom Dommens øvrige Bestemmelser tiltrædes, bliver den at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Tiltalte Ole Hansen af Ørtofte ved Maribo Birks Extraret for bedrageligt Forhold anlagte, hertil indankede Sag er det ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste i det hele stemmende Tilstaaelse bevist, at han, som under 27 April f. A. havde ingaaet Forlig med Kjøbmand Christian Kronmann i Saxkjøbing om Betaling til 1 Oktober f. A. af et Beløb af 200 Kr., som Tiltalte skyldte denne, og hos hvem der under 12 Oktober f. A. efter Begjæring af bemeldte Kronmann var, i Henhold til det nævnte Forlig ved Fuglse Herreds Fogedret, under hvilken Tiltalte da boede, blevet gjort Udlæg i ham tilhørende Løsøreeffekter, der ved Forretningen vurderedes til 262 Kr. — idet han frafaldt sin Ret til at udtage Gjenstande overensstemmende med Konkurslovens § 160 — saaledes at det Udlagte dog foreløbig forblev i hans Besiddelse, mod at han var ansvarlig for dets uforringede Tilstedeblivelse, har i Løbet af den paafølgende Vinter, da han manglede /Vrbejde og befandt sig i den yderste Nød med sin Familie, men ikke vilde søge Fattighjælp, dels forbragt ca. en — til 16 Kr. vurderet — Favn Brænde, der hørte tildet Udlagte, dels til egen Fordel solgt forskellige dertil hørende Gjenstande, der ved Udlægsforretningen vare ansatte til ca. 35 Kr., og at han den 2 Marts d. A., da det Udlagte skulde forauktioneres, under Foregivende af ligeledes at have solgt dem, lagde Dølgemaal paa forskellige til ialt ca. 13 Kr. ansatte Arbejdsredskaber, som ogsaa hørte under det Udlagte, men som han tilsigtede at beholde selv, da han frygtede for ellers ikke at ville kunne faa Arbejde. Ved den foretagne Forauktionering fik Kjøbmand Kronmann ikke engang Dækning for Halvdelen af den ham hos Tiltalte tilkommende Fordring. (Fortsættes.)

Rettelse.

Side 618, Linie 22—23 f. o., tilfaldende skal være tilfaldne.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82. Nr. 41-42.

Onsdagen den 14 December.

Nr. 268. Høiesteretssagfører Hansen
contra
Ole Hansen (Def. Bagger).

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 27 November 1844 og ved nærværende Rets Dom af 7 Marts 1871 er anset eftei' Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. med § 47, med simpelt Fængsel i 4 Dage, nu, under Hensyn til samtlige Omstændigheder, hvorved ogsaa kommer i Betragtning, at der under Udlægsforretningen i Henhold til et af ham da derpaa givet Afkald ikke blev udlagt Gjenstande til ham overensstemmende med Konkurslovens § 160, blive at anse efter Straffelovens § 256 med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage og vil den indankede Underrettsdom af 22 Juni d. A., hvorved han er anset efter Straffelovens § 253 jfr. med § 251 og § 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, være at forandre i Overensstemmelse hermed. Tiltalte findes derhos ikke, som ved bemeldte Dom bestemt, at kunne tilpligtes at udrede 60 Kr. i Erstatning til Kjøbmand Kronmand, da denne selvfølgelig har bevaret sin Fordring mod Tiltalte i Henhold til Forliget af 27 April f. A., forsaavidt samme ikke er bleven dækket ved Salget af de udlagte Effekter, og der intet er oplyst om, hvorledes han desuagtet kan have lidt et Tab af 60 Kr. Derimod ville Underrettsdommens Bestemmelser om Udredelse af Sagens Omkostninger, hvorefter disse ere paalagte Tiltalte, være at stadfæste.

Nr. 116. Frijsenborg-Faurskov Birks Skifteret som behandlerende Kjøbmand Kunsts Konkursbo og Overretssagfører Høegh-Gnldberg som Kurator i samme (Strøm)

contra

Aarhus Kjøbstads Skifteret paa afdøde Frisør J J. Geisslers og Hustrus Bos Vegne m. Fl. (Buntzen),
betræffende Spørgsmaal om et Arvebeløbs Inddragelse under et Konkursbo.

Aarhus Kjøbstads Skifterets Kjendelse af 6 April 1880: Forsaavidt angaar en Tredjedel af den Kjøbmand Th. Kunsts Hustru efter hendes afdøde Forældre tilfaldende Arv vil der være at forholde overensstemmende med det foran nærmere betegnede Testament; Renten af bemeldte Arv vil være at udlægge nævnte Kjøbmand Kunsts Konkursbo til Fyldestgjørelse af dettes Kreditorer.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 December 1880: Den af Kurator i Kjøbmand Thorvald J. Kunsts Konkursbo for Skifteretten nedlagte Paastand om, at den under Sagen omhandlede Arv indbetales til Konkursboet til Fyldestgjørelse for dettes Kreditorer, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Hovedcitanterne for Overretten beskikkede Sagfører, Kancelliraad Møller, i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, var den Arv, der tilfaldt Indstævnte, Kjøbmand Th. Kunsts Hustru efter hendes i Aaret 1879 afdøde Fader, Frisør Geisler, og hendes tidligere afdøde Moder, faktisk ikke indgaaet i hendes og Mands Fællesbo, da Kunst den 3 Juli i det nævnte Aar opgav sit Bo til Konkursbehandling, idet Boet efter hendes Forældre dengang endnu henstod udelt; og heller ikke tilkom der Kunst nogen Ret til at fordrø Arven inddragen i hans og Hustrus Fællesbo, eftersom det af hendes Forældre oprettede og med kongelig Konfirmation forsynede Testament, hvorefter Arven skulde baandlægges og forblive hendes Særeje, maatte være fuldt gyldigt ligeover for ham, der ikke kunde betragtes som en saadan »Trediemand«, for hvis Skyld dets Thinglæsning ved Konfirmationen var foreskrevet. Arven kunde herefter ikke anses at henhøre til Skyldnerens Formue i det Øjeblik, Konkursen tog sin Begyndelse, og ligesaa lidt vil den kunne betragtes som tilfalden ham under Konkursen, saa meget mindre som Testamentets Thinglæsning er iværksat, førend Arven er bleven udlagt. Citanterne findes saaledes ikke i Konkurslovens

§§ 1 og 3 at have nogen Hjemmel for deres Paastand om, at den omhandlede Arv skal inddrages i Kjøbmand Kunsts Konkursbo, og det maa derfor allerede som Følge heraf have sit Forblivende ved Overrettsdommen, der har forkastet Paastanden, og hvis øvrige Bestemmelser ligeledes tiltrædes.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne blive at ophæve, og det Salær, der tilkommer den for de Indstævnte, Kjøbmand Kunst og Overretssagfører Kjær, beskikkede Sagfører, at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner. Etatsraad Buntzen tillægges i Salarium for Højesteret 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 2 August 1871 oprettede Frisør i Aarhus Jens Johansen Geisler og Hustru Maren Pedersdatter Sode Geisler en testamentarisk Disposition, hvorved de — som det hedder, af Omhu for deres Datter, Hovedcitantinden, Johanne Christine Frederikke, i Ægteskab med Kjøbmand Thorvald J. Kunst i Hammel, og for saavidt muligt at sikre hende mod Mangel i Fremtiden — bestemte, at den hende efter dem tilfaldende Arv med sit fulde Beløb skulde indsættes i Overformynderiet og administreres dér som hendes særlige Formue, hvoraf hun alene skulde nyde og selv kvittere for Renten, saalænge hun levede, og saaledes at hverken hendes Ægtefælle eller hans Kreditorer derover skulde have eller kunne erholde nogensomhelst Ret eller Raadighed eller deri kunne søge Dækning for nogensomhelst Gjæld; ved hendes Død skulde Kapitalen, der hverken maatte sælges, pantsættes eller paa anden Maade forheftes, tilfalde hendes Livsarvinger, ifald hun maatte efterlade saadanne, hvorimod den i andet Fald skulde tilfalde hendes Slægt efter de almindelige Arveforhold, uden at hendes Ægtefælle eller hans Familie skulde have nogen Lod eller Del deraf, dog at der tillagdes hende Ret til ved Testament at disponere over Kapitalen efter hendes dødelige Afgang. Denne Disposition blev derefter under 23 Oktober s. A. allerhøjest konfirmeret, dog at der forbeholdtes Datteren den hende efter Lovgivningen tilkommende Testationsret ogsaa for det Tilfælde, at hun efterlod sig Livsarvinger, og hendes Mand den ham efter hende tilkommende Arveret, og foreskrevs det tillige, at Konfirmationen tilligemed det fornødne af Testamentet skulde læses til

Thinge, for at kunne gjøres gjældende mod Trediemand. J. J. Geisler, der hensad i uskiftet Bo efter sin tidligere afdøde Hustru, afgik ved Døden den 5 Juni f. A., og blev Boet ifølge en samme Dag sket Anmeldelse til Skifteretten overtaget af bemeldte Ægtefælles 2de eneste Børn, nemlig fornævnte Johanne Christine Frederikke Kunst og hendes Broder, til indbyrdes Skifte og Deling, hvorefter de under 7 s. M. udstedte Proklama til Boets Kreditorer; men efterat Kjøbmand Kunsts Bo ifølge hans Begjæring under 3 Juli næstefter af Frijsenborg-Faurskov Birks Skifteret var taget under Konkursbehandling, overgik J. J. Geislers og Hustrus Dødsbo efter bemeldte Skifterets Forlangende under 16 s. M. til offentlig Skiftebehandling ved Aarhus Kjøbstads Skifteret, hvorefter Hovedcitanten, Overretssagfører Kjær, der paa Skiftet var bleven beskikket som Tilsynsværge dels for Kjøbmand Kunst og Hustrus Arvinger, dels for Overformynderiet, paa de Vedkommendes Vegne lod den testamentariske Disposition thinglæse den 17 Juli s. A. ved Aarhus Bything og den 22 s. M. ved Frijsenborg-Faurskov Birkething.

Paa Dødsboet blev der af Kurator i Kunsts Konkursbo — under Paaberaabelse af, at den testamentariske Disposition i Forbindelse med Konfirmationen først var bleven thinglæst, efterat saavel Arvefaldet som Kunsts Fallit var indtraadt, og derfor maatte være ugyldig overfor hans Konkursbo — fremsat Paastand om, at den Arv, der maatte blive udlagt til hans Hustru, skulde indbetales til Konkursboet til Fyldestgjørelse for dettes Kreditorer, medens Hovedcitanterne, Fru Kunst med Mand og Værge og Overretssagfører Kjær som Tilsynsværge for hendes Børn, paastode Dispositionen opretholdt. Ved den af Skifteretten afsagte Decision, blev eragtet, at der forsaavidt angaar ¹ 3 af den Kjøbmand Kunsts Hustru efter hendes Forældre tilfaldende Arv vilde være at forholde overensstemmende med Testamentet, men at Resten af Arven vilde være at udlægge Konkursboet til Fyldestgjørelse af dettes Kreditorer, og Sagen er derefter fra begge Sider indanket her for Retten, idet Hovedcitanterne have paastaaet Decisionen forandret derhen, at der med de ²/₃ af Arven ogsaa forholdes overensstemmende med Testamentet, men at den iøvrigt stadfæstes, hvorimod Kontracitanterne, Frijsenborg-Faurskov Birks Skifteret, der behandler Kjøbmand Kunsts Konkursbo, og Boets Kurator have paastaaet, principaliter at Kjendelsen dels stadfæstes dels forandres i Overensstemmelse med de for Skifteretten nedlagte Paastande, in subsidium at den i det Hele stadfæstes. Aarhus Kjøbstads Skifteret har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for Paastanden om Arvens Inddragelse under Konkursboet have Kontracitanterne først anført, at da enhver Indskrænkning i eller Afvigelse fra det almindelige Formuefællesskab mellem Ægtefæller, som grundes enten paa disses

Vedtagelse eller paa Trediemands Bestemmelse, maa antages — selv om den iøvrigt var gyldig stiftet — at skulle thinglæses for at faa Virkning overfor Fællesboets Kreditorer, saaledes at disse under deres Retsforfølgning til Fyldestgjørelse ikke kunne hindres i at holde sig til de Gjenstande eller Kapitaler, som ved en eller anden, Kreditorerne paa Grund af forsømt Thinglæsning ubekjendt Transaktion ere udelukkede fra det ægteskabelige Formuefællesskab, og da der ikke ved Geislers Død og det dengang stedfundne Arvefald var foregaaet nogen Thinglæsning af den paagjældende Disposition, maatte i Forhold til Fællesboets Kreditorer hele den Kunsts Hustru tilfaldende Arv indgaa i Konkursboet, saaledes at den senere, efter Kunsts Fallit skete Thinglæsning kun kunde give den ved Dispositionen tilsigtede Indskrænkning Virkning overfor de senere Kreditorer, hvorom der ikke under Sagen er Spørgsmaal. Kontra ci tanterne have fremdeles gjort gjældende, at Ugyldigheden af den testamentariske Disposition i ethvert Fald maa blive en Følge af, at den i Konfirmationen som Betingelse for Dispositionens Gyldighed befalede Thinglæsning ikke er sket, forinden Fællesboets Kreditorer erhvervede derimod stridende Rettigheder, nemlig ved Konkursens Indtrædelse.

Disse Betragtninger skjønnes imidlertid ikke at kunne gives Medhold. Ligesom der hverken i Lovgivningen eller i Sagens Natur haves Hjemmel til at overføre de Regler, der overfor Kreditorer gjælde om Thinglæsnings Nødvendighed med Hensyn til Bestemmelser, som af Ægtefæller forinden eller under Ægteskabet blive trufne til Indskrænkning af Formuefællesskabet paa de Dispositioner, som af Trediemand foretages ved i den ene Ægtefælles Favør at unddrage en Formuegjenstand fra det mellem Ægtefolkene iøvrigt bestaaende Fællesskab, saaledes maa Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt den Kunsts Hustru efter hendes Forældre tilfaldende Arv, der er holdt udenfor alt Fællesskab med hendes og Mands Bo, idet hendes Forældres Bo er overtaget først af hende og Broderen til privat Skifte og senere af Aarhus Skifteret, af hvem Registrering er foretaget, skal indgaa i Kunsts Konkursbo, afhænge af, om der foreligger en retsgyldig Disposition fra Arveladernes Side, hvorved Arven unddrages fra det mellem Kunst og Hustru iøvrigt bestaaende Formuefællesskab, uden at det i saa Henseende kan komme i Betragtning, om den er thinglæst før eller efter Konkursen.

I ovennævnte Henseende have Arveladerne som foran bemærket ved den titnævnte Disposition fastsat, at Datterens Arv efter dem skal unddrages fra Fællesskabet med hendes og Mands Bo og sikkert hende og Livsarvinger saaledes, at hverken Kunst eller hans Kreditorer erholde nogen Raadighed over samme, og paa denne Bestemmelse er der i Medfør af Frdn. 21 Maj 1845 § 28 givet allerhøjeste Konfirmation. Dispositionen er altsaa i

enhver Henseende retsgyldig, forsaavidt den i Konfirmationen indeholdte Forskrift om, at samme tilligemed det Fornødne af Testamentet skal læses til Thinge for at kunne gjøres gjældende mod Trediemand, er sket Fyldest ved den i Juli f. A. foregaaede Thinglæsning, og dette maa efter Rettens Mening antages. Ligesom der nemlig ikke i Konfirmationen er foreskrevet nogen bestemt Tidsfrist for Thinglæsningen, og denne navnlig ikke — hvad Kontracitanterne have paastaet — kunde fordres foretaget før Arvefaldet, ved hvilket der først erhvervedes Sikkerhed for, at Arvekapitalens Baandlæggelse vilde faa praktisk Betydning, saaledes kan der heller ikke siges at være udvist nogen Forømmelse fra Arvingernes Side derved, at Thinglæsningen først blev foretaget c. 1 Vs Maaned efter Boets Overtagelse og forinden nogen Udlodning i Boet var sket. Men under denne Forudsætning maa det blive uden Indflydelse, at Kunsts Bo efter hans Begjæring forinden Thinglæsningen er overgaaet til Konkursbehandling, og den efter det Ovenstaaende fuldkommen retsgyldige Disposition vil derfor i Henhold til § 3 i Lov om Konkurs m. m. af 25 Marts 1872 ikke kunne omstødes af Konkursboet. — Den af Kurator i Kjøbmand Kunsts Konkursbo for Skifteretten nedlagte Paastand findes saaledes i sin Helhed at maatte forkastes, — hvorved iøvrigt bemærkes, at der efter Proceduren ikke bliver Spørgsmaal om et andet Resultat for de mulige Kreditorers Vedkommende, hvis Fordringer maatte være stiftede i Mellemtiden mellem Geislers Død og Testamentets Thinglæsning.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Hovedcitanterne for Overretten beskikkede Sagfører i Salær 60 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Disputen for Skifteretten og for Overretten fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 15 December.

Nr. 302.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Lars OhrstianRasmussen (Def. Hansen),

der tiltales for Ildspaaættelse.

Odense Herreds Extrarets Dom af 8 Juli 1881:
Arrestanten Lars Christian Rasmussen bør hensættes til For-

bedringshusarbejde i 2 Aar, samt betale i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 1189 Kr. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Borch 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer 10 Kr. Det Idømte udredes og betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salær til Prokuratorerne H. F. Møller og Sørensen for Overretten betaler Arrestanten Lars Christian Rasmussen 15 Kr. til hver. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Lars Christian Rasmussen, der er født den 10 Maj 1839 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltalt for Ilds-paasættelse.

Efterat et Husmand Mathias Thomsen af Tommerup tilhørende af Arrestanten som Lejer med Familie beboet Hus paa Brylle Mark var afbrændt Natten mellem 25 og 26 Maj d. A. og der under den i den Anledning anstillede Undersøgelse var opstaaet Mistanke om, at Ilden var paasat af Arrestanten, nægtede denne først under Forhøret at have gjort sig skyldig heri, men tilstod efter gjentagen Fremstilling for Forhør, at det var ham, der havde sat Ild paa Huset. Arrestanten har i saa Henseende nærmere forklaret, at han, der ernærede sig ved at lave Træsko, var i en i Forhold til hans Stilling og Ejendele betydelig Gjæld og kun havde en Ubetydelighed af Træ til Forarbejdelse, uden at kunne faa noget tilkjøbs, hvorfor han ogsaa havde besluttet, naar han havde opbrugt det Træ, han havde tilbage, at flytte til

Odense for der at ernære sig som Arbejdsmand. Paa Grund af den uheldige Stilling, hvori han saaledes befandt sig, faldt det ham ind at sætte Ild paa Huset for at komme i Besiddelse af Assurancesummen for hans Indbo, der efter hans Forklaring vel, dengang det i 1875 blev assureret, havde den Værdi af 999 Kr., hvortil Assurancesummen var ansat, men senere havde tabt i Værdi og desuden vanskelig kunde sælges, hvorhos Arrestanten i denne Henseende endnu har forklaret, at en ham tilhørende Frakke og nogle af hans Hustrus Klæder vare pantsatte paa Laanekontoret. Foranførte Beslutning vil Arrestanten efter sin Forklaring først have fattet samme Dag, Branden fandt Sted, og iværksat den nævnte Dags Aften, efterat hans Hustru — som det efter de fremkomne Oplysninger maa antages — omtrent Kl. 7 '« var gaaet til Tommerup efter Brød.

Arrestanten har derhos forklaret, at han inden Ildspaesættelsen hverken har talt med sin Hustru eller nogen Anden derom, samt at han inden Ildspaesættelsen var saa forpint og forstumlet, at han ikke tænkte paa, at han, hvis Forbrydelsen opdagedes, mistede Assurancen.

Angaaende Maaden, hvorpaa Arrestanten iværksatte Ildspaesættelsen, har han først forklaret, at han dertil benyttede en Pind af Elletræ, som han forkullede i den ene Ende, hvorefter han bar den ud i en Tørvekube, der var bygget tæt op til Husets østre Gavl. I Kuben, der, ligesom hele Huset var forsynet med Straatag, og hvis sydlige og nordlige Side var lukket med Tremmer, medens den østlige Side var lukket dels med Tremmer dels med Fletning af Grene og Halm, overhældte Arrestanten — efter hvad han i et senere Forhør har tilføjet sin første Forklaring — den forkullede Ende af Pinden med Petroleum, hvorpaa han anbragte den i et Hul, han gjorde i en ubrændt Mursten, der laa paa Bunden af en i Skuret henstaaende ubenyttet Latrinkasse, og, efter at have anbragt en Del Halm omkring Pinden og paa Gulvet omkring Kassen, antændte han den forkullede Ende af Pinden ved Hjælp af en Tændstik og lagde Laaget paa Latrinkassen, der var saa utæt, at der desuagtet var Lufttræk nok i Kassen til, at Pinden kunde vedblive at brænde. Denne Forklaring, ved hvis Afgivelse Arrestanten udtrykkelig erklærede, at han benyttede sig af den nævnte Pind, fordi han ikke havde Lys i Huset, har han imidlertid, efter at det ved et under Undersøgelsen iværksat Forsøg var godtgjort, at en Elletræspind behandlet paa den af Arrestanten angivne Maade ikke kunde have været benyttet til Udspaesættelse paa den angivne Maade — forandret derhen, at han vel havde haft fat i en saadan Pind for at benytte den til Ildspaesættelsen, men igjen opgivet det, hvorimod han i Virkeligheden — iøvrigt paa samme Maade, som han har forklaret om Pinden — benyttede et Lys, som han havde fundet paa Kanderækken i et lille bag hans Værk-

sted værende Værelse, og som var det sidste af nogle Lys, hans Hustru i afvigte Vinter havde faaet af en tæt ved boende Gaardmandskone. Han har derhos forklaret, at det Lys, han benyttede, var et almindeligt Spedelys, støbt paa den paa Landet sædvanlige Maade uden Brug af Form, ca. IVs Kvarter langt og omtrent 1 $\frac{1}{8}$ Tomme tykt paa det Tykkeste. Hvor længe det kunde vare inden Flammen naaede ned til Halmen, vil han ikke have gjort sig nogen Tanke om, men, da den største Del af Lyset var ovenover Halmen, maatte det vare nogle Timer. Ved et under Undersøgelsen anstillet Forsøg med et saadant Lys, der var opstillet paa lignende Maade som det af Arrestanten om forklarede, viste det sig, at der hengik 3 Timer, inden Flammen naaede ned til den omkring den nederste Ende af Lyset anbragte Halm.

Arrestanten har fremdeles forklaret, at han, efter at have anbragt Lyset paa den angivne Maade, gik hen ved den vestlige Ende af Huset, hvor han gav sig til at grave i Haven, indtil hans Hustru, hvis ovenomtalte Tur til Tommerup medtog en Timestid, lidt efter kom tilbage, hvorpaa han, tilligemed hende og Børnene, der havde opholdt sig i Haven, gik ind i Stuen og spiste til Aften. Efter at have spist til Aften var Arrestanten i et Ærinde nogle Øjeblikke henne ved den østlige Ende af Huset, men efter hans Forklaring faldt det ham lige saa lidt dengang som tidligere paa Aftenen ind at se til Lyset i Kuben. Arrestanten gik derefter med sin Familie tilsengs omtrent Kl. 9, faldt efter sin Forklaring strax isovn uden at han forinden vil have underrettet sin Hustru om den til Husets ALbrænden trufne Foranstaltning, og vaagnede end ikke ved, at hans mindste 5-Fjerdingaar gamle Barn, der laa i Sengen mellem ham, der var yderst, og hans Hustru, kravlede over ham og faldt ud af Sengen og ned paa Gulvet, hvorfra lians Hustru tog det op, idet hun rækkede sig over ham. Arrestanten vaagnede efter sin Forklaring heller ikke ved, at hans Hustru, da Barnet, efter at være taget op af Gulvet, vedblev at græde, stod op med dette for at give det noget at drikke. Efter hvad Arrestantens Hustru har forklaret, blev hun, da hun havde givet Barnet at drikke og atter lagt det i Sengen, opmærksom paa, at det blev saa lyst ude i Haven, og, idet hun nu gik hen til Vinduet og saa ud, bemærkede hun, at Huset brændte i den østre Gavl, hvorpaa hun vækkede sin Mand og Børnene og tillige med dem flygtede ud af Huset. Da det næst yngste Barn ikke strax var kommet ud med, ilede Arrestanten ind og hentede det, og, efterat han var kommet ud med det, havde Ilden grebet saaledes om sig, at det var umuligt atter at komme ind i Huset, der nedbrændte aldeles tilligemed Arrestantens Ejendele med Undtagelse af nogle faa Klædningsstykker, som han og hans Hustru samt det ældste Barn havde medtaget. De flygtede derefter over til det nærmeste Nabohus, og er det af den derboende Mads Hansens Hustru

forklaret, at hun ved deres Ankomst fik det Indtryk, at Arrestanten lod, som om han græd, uden i Virkeligheden at gjøre det, samt at det af Arrestantens og hans Hustrus Udtalelser lod til, at de havde Mistanke om, at Ilden var foranlediget af ovennævnte Mathias Thomsen. I Anledning af denne Forklaring har Arrestanten, som iøvrigt ikke har villet kunne erindre, hvad der passerede ved den omhandlede Lejlighed, erkjendt, at han for at lede Mistanken bort fra sig selv søgte at lede den hen paa Mathias Thomsen. Det nedbrændte Hus var assureret i Landbygningernes almindelige Brandforsikkring for 1220 Kr., hvoraf Brandforsikkringselskabet har, efter Fradrag af Værdien for nogle reddede Gjenstande, maattet udbetale Husets Ejer i Brandskadeserstatning 1185 Kr., hvorfor Selskabet har paaastaet sig dette Beløb tilligemed 4 Kr. i Omkostninger i Anledning af Skadens Vurdering, altsaa ialt 1189 Kr., erstattede af Arrestanten.

Med Hensyn til Arrestantens Forklaring om Iværksættelsesmaaden bemærkes endnu, at han ikke har kunnet angive nogen egenlig Grund til, at han først har forklaret at have iværksat Ildspaesættelsen ved den omtalte Ellepind, samt at hans Hustru har forklaret, at hun vel engang i Vinter har faaet 6 à 8 Lys af den af Arrestanten omforklarede Art, hvilke da bleve lagte paa et Kanderæk i det lille Kammer ved Siden af Værkstedet, men at disse Lys — saavidt hun ved — for lang Tid siden vare opbrændte, og at det er hende uafvidende, hvis der endnu Dagen før Branden skulde have henligget et Lys paa det nævnte Sted. Arrestanten har derhos, efter at være afæsket nærmere Forklaring om, hvorvidt han havde tænkt paa at sikre sig selv og sin Familie imod at indebrænde, udsagt, at, da han gik i Seng den omhandlede Aften tænkte han ikke paa at holde sig vaagen, at han forøvrigt ikke erindrer, hvad han egentlig tænkte paa, men at han dog tror, at han har stolet paa nok at skulle vaagne, naar Ilden angreb Huset, og derfor ikke tænkt paa, at Familien kunde være udsat for at brænde inde.

Da der — uanset de senest fremhævede Data — ikke efter Sagens Omstændigheder i det Hele findes tilstrækkelig Grund til at forkaste Arrestantens Tilstaaelse af at have sat Ild paa Huset, vil han være at anse efter Straffelovens § 281 med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Underrettsdommen, hvorved Arrestanten under Henviisning til samme Straffebestemmelse er anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og hvis Bestemmelser om Erstatningen til det ovennævnte Brandforsikkringselskab og Aktionens Omkostninger billiges, vil derfor med den deraf flydende Forandring blive at stadfæste.

Nr. 136. Prokurator O. de Bretteville (Zahle)

contra

Fhv. Hestehandler N. S. Schiøtz (Ingen)

betræffende Mortifikation af og Straf for en ærefornærende Udladelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Marts 1881: Den paaklagede Udladelse bør død og magtesløs at være og bør Indstævnte fhv. Hestehandler N. S. Schiøtz til Statskassen bøde 80 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Sagens Omkostninger bør Citanten Prokurator C. de Bretteville betale til Indstævnte med 25 Kr. samt til Justitskassen bøde 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte findes, at den den 1 November f. A. af Citanten fremlagte Slutseddel burde være stemplet.

Højesterets Dom.

Ved Kongelig Ordre af 1 April d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter Citantens Paastand vil den indankede Dom, der ikke af Indstævnte er kontrapaaanket, være at stadfæste, forsaavidt angaar den derved givne Mortifikation af den paaklagede Udladelse, og ligeledes maa den stadfæstes i Henseende til den Indstævnte idømte Straf, idet der ikke findes tilstrækkelig Anledning til efter Citantens Paastand at skærpe denne.

Hvad derimod angaar Dommens øvrige Bestemmelser, da har Citanten for Højesteret ført Bevis for, at han ved lovligt Forfald har været forhindret fra at give personligt Møde under Forligsmæglingen, og den ham ikjendte Mulkt for unødigt Trætte saavel som Forpligtelsen til at udrede til Indstævnte Sagens Omkostninger i foregaaende Instants, vil derfor bortfalde, hvorimod Indstævnte efter Sagens Beskaffenhed vil have at betale Citanten bemeldte Omkostninger med 50 Kr. Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Mortifikationen og den Indstævnte idømte Straf bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Processens Omkostninger i forrige Instants betaler Indstævnte til Citanten med 50 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justits kass en betaler Indstævnte 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Som Følge af, at Indstævnte, forhenværende Hestehandler N. S. Schiøtz, under en imellem ham og Citanten, Prokurator C. de Bretteville, her for Retten verserende Sag har fremlagt en Gjenpart af en paa Indstævntes Foranledning optagen Politirapport af 24 April 1879, hvori der blandt Andet forekommer følgende for Citanten formentlig ærefornærmende Passus: „Komparenten (o: Indstævnte) formener, at han ligefrem er ført bag Lyset, navnlig af Bretteville“, har Citanten under nærværende Sag ved Stævning af 31 Januar f. A. paastaet Indstævnte anset med en klækkelig Mulkt efter Lovgivningens Bestemmelser, den ommeldte Udladelse mortificeret samt Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Efterat en af Indstævnte principaliter nedlagt Paastand om Sagens Afvisning paa Grund af, at nærværende Ret ikke skulde være Sagens rette Værnething, er bleven forkastet ved Rettens Kjendelse af 7 Juni f. A., vil altsaa Sagen være at paakjende i Realiteten, med Hensyn til hvilken Indstævnte har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og sig tillagt Sagens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt.

Indstævntes Frifindelsespaastand er i det Væsentlige støttet paa, at den omhandlede Udladelse ikke er fremkommen i nogen injurierende Hensigt, men brugt under en Henvendelse til vedkommende Politivrigthed for at faa indledet Undersøgelse mod Citanten, til hvem Indstævnte forment med Føje at maatte nære Mistanke som Følge af hans Forhold ved Afhændelsen af tvende Indstævnte tilhørende Ejendomme til en Tredi emand, ved hvilken Lejlighed Citanten, der ved et af Indstævnte og hans Hustru den 18 December 1873 oprettet Testament var indsat til executor testamenti og hvem Indstævnte havde overladt at tage den afgjørende Beslutning i Anledning af det nævnte Ejendomssalg, skulde have svigtet hans Tillid, navnlig ved at det til Kjøberen udstedte Skjøde ikke skulde svare til de med Indstævnte frud trufne Aftaler, særlig ikke være stemmende med Indholdet af den med Kjøberen i saa Henseende oprettede Slutseddel.

Ligesom det imidlertid ikke er Indstævntes Udladelse til den paagjældende Politirapport, der er Gjenstand for nærværende Sag, men derimod den Fremfærd fra Indstævntes Side, at han, efterat Politivrigtheden — hvad der er in confesso — ikke havde funden sig foranlediget til at foretage videre Skridt som Følge af den

skete Henvendels, under den civile Sag har fremlagt Politirapporten i en Gjenpart, hvori hin Udladelse — uden at Indstævnte med Hensyn til samme har taget nogensomhelst Reservation — er bibeholdt, og altsaa herved paany har fremsat den mod Citanten rettede Sigtelse, saaledes har Indstævnte paa den anden Side ikke ved det, som af ham under Sagen er anført og særlig ikke ved det af ham fremlagte Thingsvidne, tilvejebragt nogen Formodning, endsige Bevis for et Forhold eller en Handling af Citanten, der kunde give ham den paaberaabte Beføjelse til at udtale sig om denne paa den anførte Maade. Da derhos Udladeisen utvivlsomt maa anses for at være ærefornærmende for Citanten, særlig som fremført imod ham i hans Egenskab af Sagfører, vil Indstævntes Paastand om Frifindelse ikke kunne tages til Følge, hvorimod den paaklagede Udladelse — som af Citanten paastaet — vil være at mortificere og Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 217 være at anse med en Bøde til Statskassen af 80 Kr., som i Mangel af fuld Betaling bliver at afsone med en Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage.

Da Citanten ikke efter Indstævntes Opfordring har tilvejebragt noget fyldestgørende Bevis for, at han ved lovligt Forfald har været forhindret fra at give personligt Møde ved Forligsmæglingen, vil han ikke kunne undgaa at paalægges Udredelsen af Sagens Omkostninger til Indstævnte med et Beløb af 25 Kr., ligesom han i Mulkt for unødigt Trætte vil have at betale 20 Kr. til Justitskassen.

Mandag den 19 December.

Nr. 267. Højesteretssagfører Bagger

contra

i) Johan Heinrich Hartmann, 2) Ole Peter Bloch,
3) Ludovica Angelica Eskildsen, Christoffersens Enke,
og 4) Peter August Breuning,

der tiltales, Nr. 1 og 2 for uterligt Forhold og Nr. 3 og 4 for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 August 1881:
De Tiltalte, Johan Heinrich Hartmann, Ole Peter Bloch, Ludovica Angelica Eskildsen Christoffersens Enke og Peter August Breuning, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Hartmann i 3 Gange 5 Dage, Bloch i 2 Gange 5 Dage, Chri-

stoffersens Enke i 4 Gange 5 Dage, Breuning i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Nyegaard, 30 Kroner, udredes af de Tiltalte, Hartmann og Blocli med ~~Hver~~, og af de Tiltalte Christoffersens Enke og Breuning, En for Begge og Begge for En med Halvdelen. Salæerne til Defensorerne, Prokuratorerne Christensen og Beyer, 20 Kroner til hver, udredes for Førstnævntes Vedkommende af de Tiltalte Hartmann og Bloch med Halvdelen hver, for Sidstnævntes Vedkommende af de Tiltalte Christoffersens Enke og Breuning, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, vil den for de Tiltalte Hartmanns og Blochs Vedkommende være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for den Førstnævnte bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Hvad de Tiltalte, Christoffersens Enke og Breuning angaar, bemærkes, at de, som forudsat i Dommen, maa antages at have handlet i Tro paa Rigtigheden af vedkommende Barns Meddelelse til dem om de Medtiltaltes Behandling af det, og og at de som Følge heraf kunde have rimelig Grund til at anse Barnet berettiget dels til Erstatning i Medfør af Straffelovens § 301 for de betydelige Udgifter, som dets Helbredelse efter de stedfindende Omstændigheder maatte medføre, dels til en passende Godtgjørelse i Henhold til samme Lovs § 303. Da der nu ikke er tilstrækkelig Grund til at forkaste deres Forklaring om, at det alene var Hensigten at anvende de Pengebeløb, som de affordrede Hartmann og Bloch, til Barnets Helbredelse og Anbringelse under andre Forhold, og disse Beløb ikke tør statueres at staa i Misforhold til, hvad der hertil i Virkeligheden kunde antages at ville medgaa, ligesom de Tiltaltes Opræden i det Hele taler for, at de have handlet i god Tro, findes deres Forhold med at stille de Medtiltalte en Anmeldelse for Politiet i Udsigt ikke at kunne henføres under Straffelovens § 245.

Som Følge heraf vil der være at tillægge disse Tiltalte Frifindelse for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til al deltagelse i Udredelsen af Aktionens Omkostninger paa den i Dommen foreskrevne Maade.

Thi kjendes for Ret:

Ludovica Angelica Eskildsen, Ckristoffersens
Enke og Peter August Breuning bør for Aktors Til-

tale i denne Sag fri at være. Iøvrigt børKriminal- og Politiretens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Johan Heinrich Hartmann bestemmes til fire Gange fem Dage. Højesteretssagfører Bagger, Advokaterne Nell emann og Halkier samt Højesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret hver 60 Kroner, hvoraf JohanHeinrich Hartmann og Ole Peter Bloch udrede hver en Femtedel og Ludovica Angelica Eskildsen og Peter August Breuning En for Begge og Begge for En tre Femtedele.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte Johan Heinrich Hartmann, Ole Peter Bloch, Ludovica Angelica Eskildsen, Christoffersens Enke, og Peter August Breuning, der ere fødte, Hartmann den 2 April 1835, Bloch den 12 Juni 1822, Christoffersens Enke den 5 Januar 1844, Breuning den 28 August 1835 og ikke fundne forhen straffede med Undtagelse af Bloch, der ved Rettens Dom af 10 April 1841 er anset efter Forordn. 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og ved Grenaa Kjøbstads Nørre- og endel af Sønderherreds Politiretsdom af 14 Oktober 1857 efter Plakaten af 20 Maj 1835 § 2 er anset med en bemeldte Jurisdiktions Politikasse tilfaldende Bøde af 20 Rbd., tiltales under nærværende Sag, de to Førstnævnte for uterligt Forhold, de to Sidstnævnte for Pengeafpresning.

For de Tiltalte Hartmanns og Blochs Vedkommende, er det ved de af dem afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste bevist, at de i længere Tid have drevet Uterlighed med en den 15 August 1865 født Datter af Tiltalte Christoffersens Enke, og at de have gjort sig skyldige heri, Hartmann — idet intet Hensyn vil kunne tages til en af ham senere rejst, ved Intet bestyrket Tvivl om Rigtigheden af hvad han gjentagende har tilstaaet i saa Henseende — i Løbet af Sommeren 1877, første Gang i Maj, Juni eller Juli Maaned, medens det dog maa staa uafgjort, om det har fundet Sted efter Barnets fyldte 12te Aar, Bloch i Tiden fra Efteraaret 1877 til Foraaret eller Sommeren 1879. Efter hvad der er oplyst, maa det forøvrigt antages, at bemeldte Barn saavel i legemlig som aandelig Udvikling har været endel forud for dets Alder, samt at saadan Behandling er det overgaaet altid med dets Samtykke og hyppigt paa dertil af det selv given Foranledning; og forsaauidt der under Sagen har været Tale om, at en venerisk Sygdom, hvoraf det i Slutningen af forrige Aar befandtes at lide, skulde være det paaført af Bloch, er der for Rigtigheden heraf, mod denne Tiltaltes Benægtelse af nogensinde selv at have lidt af saadan Smitte, ikke tilvejebragt nogetsomhelst Bevis.

For de Tiltalte, Christoffersens Enkes og Breunings Vedkommende, er det ved disses egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste bevist, at de i Slutningen af forrige Aar — efterat det ved foretagne Lægeundersøgelser havde vist sig, at det omtalte Barn var behæftet med fornævnte Smitte og at hendes Hymen var sprængt, samt at hun selv i saa Henseende dengang foregav, at baade Hartmann og Bloch havde bedrevet Utugt med hende, den Første derhos tildels tiltvunget sig Samleje med hende og den Sidste formentlig smittet hende — have gjort sig skyldige i Pengeafpresning overfor disse tvende Tiltalte, idet Breuning efter Opfordring af Kristoffersens Enke og tildels under Medvirkning fra hendes Side ved Udførelsen af den i saa Henseende fattede Plan, har henvendt sig til hver af disse Tiltalte, foreholdt dem hvad der paasagdes dem af Barnet og i Christoffersens Enkes Navn truet dem med, at denne vilde gjøre Anmeldelse om deres Forhold til Politiet, saafremt de ikke betalte hende et Pengebeløb, som han foregav at skulle svare til hvad Barnets Helbredelse vilde koste. Om Størrelsen af det Beløb, han saaledes afkrævede dem, ere de afgivne Forklaringer ikke ganske overensstemmende. Han har imidlertid selv erkjendt, at have forlangt af Hartmann først 2000 Kr., men nedsat denne Fordring til 1600 Kr. — hvorimod imidlertid Christoffersens Enke har forklaret, at den førstomtalte Sum har oversteget, hvad der var aftalt mellem dem —, medens han kun vil have affordret Bloch 500 Kroner, hvorimod dette Beløb efter Blochs Forklaring affordredes ham som et foreløbigt. Det af Christoffersens Enke og Breuning Tilsigtede opnaaedes imidlertid ikke; Hartmann og Bloch nægtede Rigtigheden af hvad der paasagdes dem af Barnet, men indlod sig alligevel i Underhandling med Breuning, men afbrød disse, Hartmann som Følge af, at han fattede Mistanke om, at Breuning, der for ham havde udgivet sig for Sagfører, ikke var det, Bloch, fordi Breuning nægtede at opgive ham sit Navn, og da han som Følge heraf forlangte at tale med Christoffersens Enke, var i Følge med denne, da hun, efterkommende hans Opfordring, indfandt sig paa hans Bolig. Christoffersens Enke gjorde derefter ved Breuning Anmeldelse paa Politiets Hovedstation om den hendes Datter overgaaede Behandling.

Forsaavidt begge de Tiltalte Breuning og Christoffersens Enke have forklaret, at de have været i Tro paa Rigtigheden af Barnets Fremstilling af Sagen, at de have gjort sig skyldige i ovenanførte Forhold, og forsaavidt det derhos er forklaret af Breuning, at han ved sin Deltagelse heri ikke har tilsigtet at skaffe sig selv nogen Fordel, og af Christoffersens Enke, at hendes Hensigt var at anvende de Penge, hun paa denne Maade maatte kunne tilvende sig, til hendes Barns Helbredelse og iøvrigt i dettes Interesse, findes der efter Omstændighederne ikke Føje

til at forkaste disse Forklaringer. Forsaavidt det af Breuning er forklaret, at han ikke har troet, at hans udviste Forhold, skjøndt forkasteligt, stred mod Loven, vil hertil, ganske afset fra at denne hans Forklaring efter alt i Sagen Foreliggende er lidet trolig, ikke kunne tages Hensyn.

I Medfør af Ovenanførte ville de Tiltalte være at anse, Hartmann efter Straffelovens § 176 jfr. § 173, Bloch efter dens § 176 jfr. § 174, Christoffersens Enke og Breuning efter dens § 245, smh. for hendes Vedkommende tildels med § 52, og findes Straffene efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Hartmann i 3 Gange 5 Dage, for Bloch i 2 Gange 5 Dage, for Christoffersens Enke i 4 Gange 5 Dage, for Breuning i 3 Gange 5 Dage. — Til efter den herom af Overretsprokurator C. M. Winther, der er beskikket til som Værge at varetage Christoffersens Enkes ofte omtalte Datters Tarv under Sagen, herom nedtagne Paastand, at tilpligte de Tiltalte Hartmann og Bloch at betale bemeldte Datter en Godtgjørelse i Overensstemmelse med § 303, findes der efter Omstændighederne ikke at være Anledning.

Tirsdagen den 20 December.

Nr. 62. Gaardejer Peder Poulsen (Bagger)

contra

Gaardejer Niels Christensen Middelhede (Nellemann),
betræffende Færdelsret over Indstævntes Grund fra Citantens Gaard.

Middel s om-Sønderlyng Herreders Rets Dom af 5 September 1878: Indstævnte, Gaardejer Peter Poulsen i Rind, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Niels Christensen Middelhede sammesteds i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 April 1880: Citanten, Gaardmand Niels Christensen Middelhede og efterfølgende Ejere af hans Gaard Matr.-Nr. 17 af Rind By og Sogn, bør være berettiget til at fordre den ovenomhandlede paa det under Sagen fremlagte Situationskort med Bogstaverne c d e f g h i k betegnede Gangsti over Indstævntes, Gaardmand Peder Poulsens, Ejendom Matr.-Nr. 14 a sammesteds holdt aaben, samt til at benytte bemeldte Gangsti, og bør Indstævnte under en Bøde af 2 Kr. til Viborg Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende

sidder denne Dom overhørig, gjenaabne Stien til uhindret Benyttelse for Fodgængere til og fra Citantens Gaard ved at bortfjerne den af ham ved Punktet c paa Situation skor tet anbragte Forhindring. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning til Højesteret ikke er Spørgsmaal om Forandring i den indankede Dom, for saa vidt der ved denne er tillagt Citanten Frifindelse, vil Dommen i Henhold til de deri under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, og navnlig det af Indstævnte førte Vidnebevis for den omhandlede Færdsels Udøvelse i umindelig Tid ikke kan anses svækket ved den af et 62 Aar gammelt Vidne afgivne Forklaring om, at han som Barn ikke kjendte den paagjældende Sti og Markvej, men gik en anden Vej til Ejendommen Matr.-Nr. 17. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover rettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne i 1ste Instants af Citanten, Gaardmand Niels Christensen af Rind, imod Indstævnte Gaardmand Peder Poulsen sammesteds anlagte Sag, har Citanten paastaaet sig og efterkommende Ejere af hans Gaard Matr.-Nr. 17 af Rind By og Sogn kjendte berettigede til at fordre en over Indstævntes Ejendom Matr.-Nr. 14 a sammesteds førende, paa et under Sagen fremlagt Situationskort med Bogstaverne bcdefghik betegnet Gangsti holdt aaben og farbar samt til at benytte den, hvorhos han endvidere har paastaaet Indstævnte dels under Dagsmulkt tilpligtet at gjenaabne og farbargjøre bemeldte Gangsti til uhindret Benyttelse for Fodgængere til og fra Citantens Gaard, dels anset med en passende

Bøde for uberettiget og egenmægtig at have afspærret Stien, og da Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande. Indstævnte har derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Citanten har til Støtte for sine Paastande paaberaabt sig, at den heromhandlede Gangsti — der ifølge det oven ommeldte Situationskort udgaar fra Citantens Gaard, og efterat have passeret et Stykke af Citantens Mark og et lille Hjørne af Matr.-Nr. 13 a og derpaa en kort Strækning langs Skjellet mellem dette Matrikulnummer og Indstævntes vest for samme liggende Mark, som det efter Kortet maa formodes paa Skjellets østre Side, fra Punkt c paa Kortet gaar i sydvestlig Retning tværs over Indstævntes Mark til Punktet g, hvorfra den følger en paa Indstævntes Ejendom langs med dennes vestre Skjel løbende Markvej, der fører bag om Indstævntes Gaard og tæt ved Rind Skole og Kirke munder ud i en offentlig Vej — har existeret fra ældgammel Tid saaledes, som den findes afsat paa Situationskortet, og været benyttet, saalænge nogen Nulevende kan mindes, dels af hans Gaards Beboere, naar de tilfods færdedes til og fra Rind By, navnlig som Kirke- og Skolesti, dels af enhver anden, der færdedes imellem hans Gaard og Rind, men at Indstævnte har afspærret Stien ved Punkt c paa Situationskortet samt pløjet og besaaet Stykket fra c til d, hvorved Stien er bleven ufarbar.

Indstævnte, der erkjender ved Punktet c at have anbragt et Halmfletværk imellem to Pæle for at tilkjendegive, at han ikke vilde have nogen Færdsel over sin Ejendom, samt at have pløjet og besaaet Stykket c d, har derimod benægtet, at der fra gammel Tid har fra Citantens Gaard ført nogen Gangsti over hans Ejendom paa det Sted, hvor en saadan findes afsat paa Situationskortet, eller andetsteds, idet han alene har villet erkjende, at saavel Beboerne af Citantens Ejendom som andre af og til have tilfods passeret over hans Ejendom imellem Citantens Gaard og Rind By paa Steder, hvor der ikke var pløjet eller saet, uden at saadan Færdsel dog har været udøvet i et saa langt Tidsrum eller paa en saadan Maade, at nogen Ret dertil ved Alderstidshævd kan anses erhvervet enten for Citantens Gaard eller for nogen anden, i hvilken Henseende han navnlig har henvist til, at der ikke ved Udskiftningen, i Henhold til hvilken Citantens Gaard skal være udflyttet, er anlagt nogen Sti over Matr.-Nr. 14a, og at der saaledes kunde paavises en Tid, da den af Citanten paastaede Ret til at have Færdsel over hans Ejendom ikke eksisterede, samt at en saadan Sti ejheller findes afsat paa Matrikulkortet, hvilket formentlig vilde være sket, saafremt der havde været nogen Sti, da dette Kort blev optaget.

Indstævnte har derhos villet gjøre gjældende, at han i ethvert Fald maatte være berettiget til at formene Citanten den af denne

prætenderede Færdseisret over hans Fjendom, eftersom der ikke paa det af Lov af 4 Juli 1850 omhandlede Regulativ over offentlige Gangstier er optaget nogen Sti over hans Ejendom.

Under et paa Foranledning af Citanten optaget Thingsvidne have imidlertid flere Vidner afgivet i det Væsentlige overensstemmende Forklaringer, der navnlig gaa ud paa, at Vidnerne have kjendt den heromhandlede Sti, saaledes som den findes afsat paa det omhandlede Situationskort, to af Vidnerne i omtrent 60 Aar og tre af Vidnerne i omtrent 30 Aar, samt det ene af disse sidste tillige i 2 Aar for omtrent 50 Aar siden, at Stien, der ikkun gaar til Citantens Gaard, i den af ethvert af Vidnerne omfoklarede Tid stedse har været benyttet af denne Gaards Beboere, blandt Andet som Kirke- og Skolesti, samt af dem, der havde Ærinde til bemeldte Gaard, medens den — afset fra at Strækningen imellem g og k, der, som meldt, falder sammen med en Markvej, selvfølgelig tillige er brugt af Beboerne af Indstævntes Gaard — ikkun undtagelsesvis, navnlig i HøjbjergningstideD, tillige er bleven benyttet af Andre, der ved at følge Stien til Citantens Gaard og derefter skraa over dennes Mark, hvor der ingen Vej eller Sti er, kunde komme til deres Enge, samt at Stien, naar den paa mindre Stykker af Strækningen mellem c og g er bleven pløjet, strax igjen er bleven optaget i det Væsentlige paa samme Sted og i ethvert Fald med samme Ind- og Udgangspunkter.

Efter hvad der saaledes er oplyst om den heromhandlede Sti, og idet den navnlig, som meldt, paa en større Strækning falder sammen med en af Beboerne af Indstævntes Gaard benyttet Markvej, kan den nu vel ikke henføres til de Servituter, paa hvilke der kan vindes Hævd ved 20 Aars Brug, men derimod maa der ved de afgivne Vidneforklaringer, som Parterne have vedtaget at tillægge samme Gyldighed som om de vare beedigede, anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Stien har existeret og været af benyttet af Beboerne af Citantens Gaard i et saadant Tidsrum, der i Almindelighed maa anses for tilstrækkeligt til Stiftelsen af denne Art af Servituter ved Alderstidshævd, hvorved bemærkes, at da der ikke under Sagen foreligger nogen Oplysning om, paa hvilken Tid Udskiftningen af Rind Bys Jorder er foregaaet, vil det allerede af den Grund ikke kunne komme i nogen Betragtning, at Stien ikke er udlagt ved Udskiftningen og mulig først er dannet efter Udflytningen af Citantens Gaard. Da nu derhos Stien, som meldt, kun fører til Citantens Gaard og — forsaavidt den ikke falder sammen med Indstævntes Markvej — kun undtagelsesvis er bleven benyttet af andre end Beboerne af denne Gaard og dem, der havde Ærinde sammesteds, maa den antages at have staaet i et saadent særligt Forhold til bemeldte Gaard, at der ved den stadige Brug i Alderstid maa i Henhold til Lov om Gangstier af 4 Juli 1850 § 5 være

erhvervet Adkomst for Citanten som Ejer af Gaarden til Stiens vedvarende Benyttelse.

Som Følge heraf ville Citanten og efterfølgende Ejere af hans Gaard være at kjende berettigede til at fordre den omhandlede Sti over Indstævntes Ejendom holdt aaben samt til at afbenytte den, hvorhos Indstævnte under en daglig Bøde af 2 Kr. til Amtets Fattigkasse vil være at tilpligte at gjenaaabne Stien til uhindret Benyttelse for Fodgængere til og fra Citantens Gaard ved at bortfjerne den ved Punktet c paa Situationskortet anbragte Forhindring, Derimod vil Indstævnte, idet det ikke er oplyst, at han, hvem der ikke kan antages at paahvile nogen positiv Forpligtelse til at holde Stien i farbar Stand, iøvrigt har gjort denne ufarbar paa anden Maade end ved at pløje og besaa en Strækning af samme, hvilket efter Vidnernes Forklaring maa antages tidligere jevnlig at være sket, uden at Færdselen derved er bleven hindret, idet Stien strax igjen er bleven optagen, ikke tillige kunne forpligtes at farborgjøre Stien, ligesaa lidt som der vil kunne idømmes ham nogen Bøde for at have afspærret denne.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 305.

Advokat Klubien

contra

Carolina Svendsdotter (Def. Bagger),

der tiltales for at have dræbt sit Barn.

Lollands Nørreherreds Extrarets Dom af 20 Juli 1881: Arrestantinden Carolina Svendsdotter vil være at straffe paa Livet, hvorhos hun vil have at udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Henrichsen, og til Defensor, Overretssagfører Fasting, hver 10 Kr. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Oktober 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Kalko, betaler Arrestantinden Carolina Svendsdotter 15 Kr. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesterets-sagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-værende, fra Lollands Nørreherreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestantinden Carolina Svendsdotter tiltales for at have dræbt sit Barn, er det ved Arrestantindens egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende:

Arrestantinden, der i Begyndelsen af Maj Maaned 1876 var kommen her til Landet fra Sverrig, og som da var kommen til at tjene hos Gaardejer Peder Mikkelsen i Horslunde, hos hvem hun siden havde tjent, og som allerede havde et udenfor Ægteskab født, ca. 1/4 Aar gammelt Barn, for hvilket hun alene havde maattet sørget, var atter bleven besvangret af en paa samme Gaard som hun tjenende Karl. Efterat hun havde ligget i Barselseng hos en i Nærheden boende Husmand og Barnet var bleven født den 23 Maj d. A., begyndte hun efter ca. 10 Dages Forløb at gaa til Peder Mikkelsens Gaard, hvor hun var behjælpelig med, hvad hun kunde udrette, medens derimod Barnet forblev hos bemeldte Husmand, hos hvem hun ogsaa laa om Natten. Da Barnet den 12 Juni d. A. skulde i Kirke, talte hun den 7 s. M. med den Karl, som var Fader til Barnet, om at lade sig indskrive som Barnets Fader, men han vægrede sig derved, og da hun blev forbitret over denne hans Vægning, og hun ikke vidste nogen Udvej til at faa Barnet anbragt i Pleje, samt da hun ikke turde søge Fattighjælp af Frygt for i saa Fald at blive hjemsendt til Sverrig, opstod nu den Tanke hos hende at dræbe Barnet, og, da hun vidste, at der i en Garderobe i hendes Husbonds Gaard stod en Flaske med Svovlsyre, hvilket Stof hun vidste var giftigt, medtog hun ved sin Bortgang om Aftenen fra Husbondens Gaard den nævnte Flaske med Svovlsyre for dermed at forgive Barnet. Hun sov det meste af Natten mellem den 7 og 8 Juni, men vaagnede af og til og gav Barnet Die, og hun tænkte da paa sin ulykkelige Stilling og overvejede, om hun skulde ombringe Barnet uden at komme til nogen Be-

slutning; om Morgenen ca. Kl. 3 var hun kommen til at spille det Meste af Svovlsyren, og hun tænkte da, at der maaske var for lidt Svovlsyre til dermed at ombringe Barnet. Efterat hun derpaa atter havde sovet et Par Timer, stod hun Kl. 5 à 6 op og klædte sig paa og gav Barnet Die, og da hun saa atter begyndte at tænke paa sin ulykkelige Stilling, og ved at se nøje paa Flasken bemærkede, at der endnu var nogle Draaber i den, faldt det hende ind, at der dog maaske var tilstrækkeligt til at dræbe Barnet, og hun besluttede da at gjøre det, og hældte derfor den Svovlsyre, som endnu var tilbage i Flasken, i Barnets Mund, men da Barnet strax kom til at kaste op, antog hun, at Barnet ikke havde sunket noget, af Svovlsyren. Da Barnet skreg stærkt, kom den Kone, hos hvem hun boede, til, og da senere paa Dagen en Læge efter Tilkaldelse kom tilstede, tilstod hun for ham at have givet Barnet Svovlsyre. Den 13 Juni d. A. døde Barnet, og efter den af de obducerende Læger afgivne Erklæring maa Barnets Død antages at skyldes den det bibragte Svovlsyre, idet Barnet vel havde spyttet den ud og ikke sunket samme, men denne havde forbrændt Mundhulen, Svælget og den øverste Del af Spiserøret, hvorhos Lægerne erklærede, at der sandsynligvis ikke er givet Barnet mindre end henved en Theskefuld Svovlsyre.

Idet Arrestantinden herefter maa anses med Overlæg at have ombragt sit Barn, maa det billiges, at hun, der er født den 25 Februar 1852, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet, ved Underrettsdommen af Herredsfogden og de tiltagne Meddomsmænd er anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf.

Nr. 304.

Advokat Hindenburg
contra

Lars Petersen Strange (Def. Hénrichsen),

der tiltales for at have mishandlet sin Hustru og deres Barn.

NykjøbingHerreds Extrarets Dom af 21 Marts 1881: Tiltalte, Arbejdsmand Lars Petersen Strange af Nykjøbing Landsogn bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Sagens Undersøgelse og Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Blæsberg og Overretssagfører Jensen, resp. 15 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Oktober 1881 : Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Kaas, betaler Tiltalte Arbejdsmand Lars Petersen Strange af Nykjøbing Landsogn p. F. 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing Herreds Fxtraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Lars Petersen Strange af Nykjøbing Landsogn paa Falster for at have mishandlet sin Hustru og deres Barn, i hvilken Henseende der ved Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er godtgjort Følgende;

Tiltalte har i det Tidsrum af ff å 7 Aar han har været gift med sin Hustru, jevnlig været brutal mod hende og oftere slaet hende. Da de for ca. 5 Aar siden en Aften kørte fra Stubbekjøbing Marked til deres Hjem i Thorup og da Hustruen, som dengang var frugtsommelig, ikke kunde taale den stærke Kjørsel, bad Tiltalte, der var beruset, om at kjøre lidt sagttere, blev denne opbragt herover og skjældte hende ud, rev hende i Haaret og slog hende gjentagne Gange med knyttet Næve i Ansigtet, hvorefter hun, da hun med Tiltaltes Samtykke var kommen ned af Vognen, gik til en Slægtning, hos hvem hun forblev Natten over. Efter denne Begivenhed bedredes Forholdet i nogle Aar, indtil for et Par Aar siden, da hun blev frugtsommelig med deres yngste Barn, idet Tiltalte da atter begyndte med sine Brutaliteter mod hende saavel med Skældsord som enkelte Gange med Slag, uden at Hustruen dertil gav nogen særlig Anledning. Saaledes engang i Oktober Maaned f. A. slog Tiltalte hende inde i deres egen Lejlighed flere Gange med knyttet Næve i Ansigtet, og da hun søgte Tilflugt hos en Naboerske, fulgte han

efter hende ind i dennes Lejlighed og fortsatte sin voldelige Behandling af hende dersteds. Da Hustruen noget efter gik ind i deres egen Lejlighed, vilde Tiltalte ikke taale hende derinde, og greb hende derfor i Armen og stødte hende udenfor, ligesom han ogsaa vilde have den ommeldte Naboerske til at flytte Vuggen med det yngste Barn ud paa Vejen, uagtet det regnede stærkt. Flere Gange gik hun ind til Tiltalte igjen, men hver Gang stødte han hende med Magt ud igjen, og da hun sidste Gang var kommen ind, tumlede og pryglede han hende saaledes, at hun, da hun ikke kunde komme ud af Døren, som Tiltalte havde aflaaset, greb sit yngste Barn, og sprang med dette ud af Vinduet, hvorefter hun for Natten søgte Tilflugt hos Naboersken. Natten imellem den 12 og 13 Februar d. A. kom Tiltalte i noget beruset Tilstand hjem omtrent Kl. 12; Hustruen var dengang afklædt og laa i Sengen, men da Tiltalte kom, stod hun strax op, tændte Lys og spurgte ham, om han vilde have Mad og om hun skulde hjælpe ham med Noget, men da han dertil svarede, at han ikke vilde have Noget med hende at gjøre, lagde hun sig igjen tilsengs, og Tiltalte foer da uden nogen Anledning ind paa hende, slog hende 5 à 6 Gange med knyttet Næve i Ansigtet, rev hende i Haaret, trak hende ud af Sengen og smed hende udenfor i Forstuen; men da hun havde staaet der en kort Tid og hun troede at Tiltalte var bleven roligere, gik hun ind igjen og lagde sig i Sengen, men Tiltalte udviste paany den samme Adfærd imod hende og vilde atter trække hende ud af Sengen, hvori han dog hindredes ved at en Person kom tilstede, hvem det lykkedes at tale ham til Rette. Den paafølgende Nat kom tiltalte atter hjem Kl. 12; Hustruen havde da lagt sig paa-klædt i Sengen og aflaaset Døren, da hun ikke længere ventede ham hjem, men da hun hørte ham komme, stod han strax op og lukkede ham ind. Tiltalte blev imidlertid opbragt over, at Døren havde været aflaaset, og da Hustruen igjen var gaaet tilsengs, gjentog sig den samme Scene fra forrige Nat, idet Tiltalte slog hende med knyttet Næve i Ansigtet og Hovedet, trak hende ud af Sengen og stødte hende, der havde sit yngste Barn paa Armen, ud af Forstuedøren ud paa Vejen, hvilket han gjentog da hun atter var gaaet ind til ham, og da hun derefter ikke turde gaa ind, søgte hun til Naboerne og forbløv der, indtil Politiet kom tilstede og fik hende anbragt hos den omtalte Naboerske for Resten af Natten.

Efter Hustruens Udsigende er der ikke ved den hende overgaaede Behandling tilføjet hende Saar eller nogensomhelst anden Skade, kun at hun tidt vil have været blaa og hoven i Ansigtet og Hovedet paa Grund af Slagene.

Tiltalte, der ved de omhandlede Lejligheder vel har været beruset, men — efter hvad han har indrømmet — ikke i højere Grad end at han vidste hvad han foretog sig, har som Grund

til sin Adfærd angivet, at han nærede Mistanke om, at Hustruen var ham utro, saa at han var i Tvivl om, at han var Fader til det yngste Barn, men han har iøvrigt Intet kunnet anføre til Begrundelse af denne Mistanke; han har derhos anført, at Hustruen, naar han har skjældt hende ud, har gjængjældt dette med Skjældsord, samt at hun et Par Gange efterat han i længere Tid havde udskjældt hende, har slaæet til ham med sin Træsko eller en Støvleknægt, hvilket imidlertid hun har benægtet, medens hun nok anser det muligt, at hun enkelte Gange, naar Tiltalte uden Grund skjældte hende ud, kan have brugt Mund imod ham. Tiltalte vil forøvrigt ikke have gjort sig nogen Tanke om den Fare, som det kunde have medført for Konen og Barnet at blive stødt ud i Kulden hin Nat imellem den 13 og 14 Februar d. A., ligesom han heller aldrig vil have havt til Hensigt ved sin Fremfærd at paaføre Hustruen nogen alvorlig Skade.

Medens der nu ikke her for Ketten bliver Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold overfor Barnet, eftersom han forsaavidt ved Underrettsdommen ikke er funden strafskyldig, og Dommen alene efter hans Begjæring er paaanket, maa det derimod som Følge af det ovenanførte billiges, at Tiltalte, der er født den 13 August 1850 og ikke forhen straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 202, og findes den ved den indankede Dom fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage at kunne bifaldes.

Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 21 December.

Nr. 275.

Advokat Nellemann

con tra

August Christopher Behrendt (Def. Halkier).

der tiltales for Bedrageri.

Veile Kjøbstads Gjæsterets Dom af 4 August 1881: Tiltalte August Christoffer Behrendt bør hensættes, i simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wadum, og til Defensor, Kancelliraad Borch, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 September 1881: Tiltalte August Christopher Behrendt bor hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til at opfatte Tiltaltes Forhold paa anden Maade end ved Dommen sket, vil denne være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde forkortes til 4 Dage.

Thi kj endes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales August Christopher Behrendt for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, efterat tvende af hans Kreditorer under 30 Oktober f. A. i Henhold til Forlig af 25 og 26 s. M. til Sikkerhed for de i Forligene ommeldte Fordringer med Omkostninger til Beløb henholdsvis 2336 Kr. 52 Øre og 442 Kr. 42 Øre havde ladet foretage Udlæg i en Del Tiltalte, der paa den Tid drev en Detailforretning i Vejle, tilhørende Varer, som ansattes til en Værdi af 983 Kr. 60 Øre, og i samtlige hans udestaaende Bogfordringer, som bleve anslaaede til mindst 2000 Kr., under hvilke Forretninger det blev ham tilkjendegivet, at han maatte være ansvarlig for det Udlagtes Tilstedeblivelse i uforninget Stand, har i Tiden fra de ommeldte Udlægsforretninger indtil han den 23 November f. A. opgav sit Bo til Konkursbehandling, i sin Forretning — som han vedblev at drive — afhændet forskellige af de udlagte Varer til Vajrdi 1394 Kr. 42 Øre samt inkasseret tre af de udlagte Fordringer til Beløb 50 Kr., hvorhos han maa antages at have ladet sig en fjerde Fordring til Beløb 48 Kr. 60 Øre betale ved af paa-gældende Debitor at modtage Varer af større Værdi, saa at

denne for det overskydende Beløb er bleven Kreditor i Boet. For nogle af de saaledes afhændede Varer havde Tiltalte ved Konkursens Begyndelse endnu ikke modtaget Betaling, idet han havde debiteret vedkommende Kjøbere for Varenes Værdi, som derefter dels er kommen Boet tilgode, dels af enkelte af Kjøberne der vare Tiltaltes Kreditorer, maa antages at være benyttet til Likvidation af deres Tilgodehavende; de ved Salget af de øvrige Varer og ved Inkassationen af Fordringerne oppebaarne Beløb har Tiltalte efter sin Forklaring — hvis Rigtighed i saa Henseende der ikke er Føje til at betvivle — anvendt i sin Forretning dels til Indkjøb af Varer og dels til Dækning af forskellige forfaldne Fordringer.

Tiltalte har nu vel erkjendt, at det var ham klart, at han var uberettiget til at raade over det Udlagte, men han har til sin Undskyldning anført, at han, der troede at være solvent, mente at kunne fortsætte Forretningen og give Enhver Sit, og at han ikke har handlet som ovenmeldt i nogen vindesyg eller egennyttig Hensigt, men stolet paa at han vilde blive i Stand til at dække Udlægshaverne, idet navnlig en navngiven vederheftig tredie Mand, som i en under Forhøret fremlagt Skrivelse i det Væsentlige har bekræftet Rigtigheden heraf, havde lovet for Tiltalte at underskrive en Vexel paa 2000 Kr., naar denne kunde faa 5 til 6 og helst 10 solide Mænd til at medunderskrive, hvorhos han efter Tiltaltes Forklaring tillige havde yttret, at han maaske vilde underskrive Vexlen alene; da Tiltalte imidlertid ikke kunde skaffe de forlangte Medunderskrivere, gik denne Aftale ikke i Orden, ligesom ejheller nogle Forhandlinger, der efter Sagens Oplysninger have været førte med Tiltaltes Familie for at skaffe Udlægshaveren Dækning, have ført til noget Resultat. Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Idet der efter Sagens Omstændigheder ikke er Føje til at forkaste Tiltaltes ovennævnte Forklaring om at have staaet i den Formening, at han vilde kunne skaffe Udlægshaverne Dækning og blive i Stand til at fortsættens Forretning, samt da det iøvrigt ikke er oplyst, at han har havt nogen direkte Fordel ved sin omhandlede Fremgangsmaade eller overhovedet har furbundet nogen egentlig bedragerisk Hensigt dermed, navnlig ejheller i Retning af at begunstige enkelte af hans Kreditorer, findes lians ommeldte Forhold at maatte henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 256. Den Straf, som Tiltalte, der er født i Aaret 1854 og ikke ses at have været tidligere tiltalt eller straffet, herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 317. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Jens Christiansen (Def. Nellemann),
 der tiltales for Tyveri eller ulovlig Rørskj æring.

Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 6 September 1881: Væver og Fisker Jens Christiansen af Aaderup bør bøde til Statskassen 10 Kr. eller hvis denne Bøde ikke fuldt ud betales, hensættes til simpelt Fængsel i 3 Dage, samt udrede i Erstatning til Sognefogden i Grimstrup Lars Christensen 1 Kr. Saa betaler han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Larsen og Defensor Prokurator Thomsen 10 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af B November 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne for Overretten Juel og Lassen betaler Tiltalte Væver og Fisker Jens Christiansen af Aaderup 15 Kr. til hver. Det Idømte at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse bestemmes til 4 Uger fra den næste Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Tiltalte Væver og Fisker Jens Christiansen af Aaderup, der under nærværende fra Tybjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag er aktioneret for Tyveri eller ulovlig Rørskjæring, er det ved hans egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han nogle Aftener i afvigte Efteraar eller Vinter, efter at det var bleven mørkt eller i Mørkningen, har i Susaaen udfor

Sognefoged Lars Christensens Lod i G-rimstrup fra en Baad skaaret nogle Rør — efter Tiltaltes Opgivende 5 à 6 Knipper til en Værdi af 1 Kr. —, som han har bragt til sit Hjem i den Hensigt at benytte dem til at tække sit Hus dermed. Tiltalte, der to Gange af Sognefogdens Sønner blev antruffen ifærd med at skære Rør og adspurgt om, hvem der havde givet ham Lov dertil, har ligeoverfor dem udtalt den Formening, at det stod Enhver frit at skære Rør i Aaen, og ligeledes har han under Undersøgelsen i nærværende Sag vedblivende udsagt at han formente, at det var tilladeligt at tage Rørene, i hvilken Henseende han særlig har anført, at Sejladsen paa Aaen er offentlig og at Rørene i Aaen derfor formentlig ogsaa maatte være offentlig Ejendom, samt at han i alt Fald som Fisker maatte være berettiget til at bortskære Rørene for at kunne fiske imellem disse. Der skjønnes imidlertid ikke efter samtlige Omstændigheder at kunne tillægges disse Tiltaltes Anbringender om, at han har anset sig berettiget til at skære og bemægtige sig de omhandlede Rør, nogen Betydning, hvorimod det, idet Rørskæret paa det ommeldte Sted efter det Oplyste maa antages, at tilkomme Besidderen af den ovenomtalte Ejendom, maa billiges, at det af ham — der er født den 29 Marts 1834 og ikke funden tidligere kriminaliter tiltalt eller straffet — i saa Henseende udviste Forhold, ved Underrettens Dom af 6 September d. A. er anset strafbart efter Straffelovens § 235. Da nu derhos den valgte Straf af en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Kr. eller hvis denne ikke fuldt betales, simpelt Fængsel i 3 Dage, findes passende, ligesom Underretsdommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, og om den Sognefoged Lars Christensen tillagte Erstatning ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 22 December.

Nr. 313.

Advokat Nellemann

contra

Martin Frederik Emil Jensen (Def. Hindenburg),

dej tiltales for Vold.

Stege Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Maj 1881:
Tiltalte, Malersvend Martin Frederik Emil Jensen, bør hensættes i Fængsel i en Maaned, samt udrede i Erstatning til Jernstøberi-

arbejder Christian Petersen 103 Kr. 23 Øre, saa bør han og udrede alle de af nærværende Sag og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Prokurator Scheel og Defensor, Sagfører Lindhard 16 Kr. til hver, og Befordringsgodtgjørelse til Førstnævnte efter Vognmandstaxt. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1881 : Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Maag, betaler Tiltalte Martin Frederik Emil Jensen 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, vil den af Tiltalte afgivne, i Dommen fremstillede Forklaring om det ved den paagjældende Lejlighed Passerede være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og idet Tiltalte herefter maa anses at have befundet sig i Nødværgestilfælde, da han med sin Kniv saarede Former Petersen, findes han under de forhaandenværende Omstændigheder i Medfør af Straffelovens §40 at maatte frifindes for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kj endes for Ret:

Martin Frederik Emil Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høj esteret betaler Til talte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stege Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Martin Frederik Emil Jensen er aktioneret for Vold, er det ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han den 13 Marts d. A. sent paa Aftenen

paa Gaden i Stege har, efter at have taget sin Lommekniv op af Lommen og aabnet den, i en noget beruset, men dog fuld tilregnelig Tilstand, med denne stukket Former Christian Petersen i den venstre nederste Del af Underlivet, hvorved han tilføjede denne et Snitsaar, der efter den fremlagte Lægeerklæring fandtes ca. 2—3 Tommer over Laarbøjningen og var $\frac{1}{2}$ Ctm. stort, gennem hvilken en Del af Tarmnættet faldt ud og dannede en Svulst af et Hønsægs Størrelse. Vedkommende Læge kunde imidlertid allerede den 21 s. M. erklære, at der ikke var Grund til at befrygte skadelige Følger af bemeldte Saar for Skadelidtes Helbred i Fremtiden.

Om det forud Passerede har Tiltalte, hvis Forklaring i saa Henseende vil blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, afgivet Følgende: han havde den ommeldte Dag tilligemed endel Andre, hvoriblandt Skadelidte, været samlet paa en Gjæstgivergaard i Stege til et Drikkelag og der paa en Tid, da Sidstnævnte ikke var inde i Stuen, ladet falde nogle fornærmelige Yttringer angaaende dennes Moder, hvad der foranledigede to af de Tilstedeværende, Former Willumsen og Smedesvend Rudolf Larsen, til at banke ham. Efterat de øvrige Deltagere derefter vare gaaede, gik Tiltalte, fulgt af Karlen paa Gjæstgivergården, hjem i sin Moders Hus, hvor strax efter Willumsen, der boede i dette, og Rudolf Larsen kom ind paa Gangen. Det er da nok muligt, at Larsen har talt noget om at faa Lov til at komme op og tænde Lys paa Willumsens Værelse, og at Tiltalte, der endnu ikke var kommen ind i sit Kammer, har modsat sig dette, men inden Tiltalte vidste noget videre deraf, blev han nu trukken ud paa Trappen og derfra ud paa Gaden, hvor Skadelidte slog ham i Stenbroen samt sparkede ham saaledes, at han fik en Rift og flere Buler i Hovedet og traadte ham paa Hænderne, saa han blødte. Tiltalte kom imidlertid paa Benene igjen, og tumlede over mod Stedet lige overfor, hvor han da stillede sig op mod Porten og gav sig til at raabe om Hjælp. Her var det saa, at Skadelidte og Willumsen paany kom over imod ham og paany angreb ham, hvad der saa foranledigede, at Tiltalte, der hidtil ikke havde tilføjet Skadelidte nogen Overlast, tog Kniven frem og i Hidsighed, samt tildels blindet af Blod, der løb ham ned over Øjnene, stak med denne uden at sigte efter noget bestemt Sted og uden Hensigt at tilføje Skadelidte noget Saar.

(Fortsættes).

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 43.

Torsdagen den 22 December.

Nr. 313.

Advokat Nellemann

contra

Martin Frederik Emil Jensen (Def. Hindenburg).

Skadelidte, der har benægtet at have set, at Tiltalte er bleven trukket ud paa Gaden, har derimod forklaret, at Tiltalte paa Gaden røg hen imod ham, hvorefter der opstod et Slagsmaal imellem dem, hvorunder han paa den anden Side af Gaden fik Tiltalte kastet i Rendestenen, samt at Tiltalte i Begyndelsen af deres Sammenstød ridsede ham i Fingeren med sin Lommekniv, hvorefter han af Forbitrelse herover tilføjede Tiltalte mere Vold end han ellers vilde have gjort. Han har derhos bemærket, at han, efterat Tiltalte havde stillet sig op foran den ovenfor nævnte Port, vel paany er gaaet over til Tiltalte, men ikke har angrebet ham.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 2 Marts 1862 og ved Stege Kjøbstads Politiretsdom af 29 April 1879 er for Gadeuorden anset med en Bøde af 4 Kr., være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde fastsættes til simpelt Fængsel i en Maaned. Med denne Forandring vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter de nysnævnte Lovbestemmelser er anset med Fængsel i 1 Maaned og hvis Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Nr. 307.

Advokat Levinsen

contra

Axel Winther (Def. Hindenburg),

for af Politidirektør, Etatsraad Crone paatalte fornærmelige Yttringer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Oktober 1881: Indstævnte, Udgiver af Bladet Herolden, Vilhelm Rasmussen, bør for Tiltale af Citanten Etatsraad, Politidirektør Crone i denne Sag fri at være og ophæves Sagens Omkostninger for hans Vedkommende. Indstævnte, den paa det nævnte Blad anførte Ansvarhavende, Axel Winther, bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder og bør de ovenfor anførte, for Citanten fornærmelige Udladelser døde og magtesløse at være. Sidstnævnte Indstævnte bør derhos til det Offentlige betale de Retsgebyrer og det Skrivsalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Prokurator Tvermoes 30 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Axel Winthers Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stads rette ns Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høj esteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 30Kroner til hver.

I Bladet Herolden Nr. 81 for Søndag den 29 Maj d. A. findes optaget en Artikel med Overskriften „Harald Brix“, hvori det i Anledning af dennes i Artiklen omtalte Død blandt Andet hedder:

„Den Sygdom, der har lagt Spiren til hans Lidelser, er oprindelig et Hjerteonde, men den er bleven plejet og næret ved de Forfølgelser, for hvilke han var Gjenstand fra Arbejdernes Fjender. Med et Had og en Grusomhed, der søger sin Lige, er han bleven forfulgt, pint og martret af Bøddler, der ikke

kjender til Barmhjertighed. Al den Tortur, som et vel dresseret Kompagni af Dommere, Politimænd og Sluttere formaaede at sætte i Scene, er bleven anvendt mod den Mand, hvis eneste Skyld var, at han med udelt Kjærlighed omfattede de Lidende og Trængende. Ingen Lovfordrejelse var for stor, naar det gjaldt om at ramme ham, ingen lovtrækkeragtig Snedighed var for lav, naar det derved kunde lykkes at forlænge hans Fængselstid, forkorte hans Levetid Men hine 2 Aars Cellefængsel var kun en Del af de barbariske Midler, som Magthaverne senere anvendte for at knække deres Offers legemlige og aandelige Kraft.“

Da Citanten Etatsraad, Politidirektør Crone har forment, at der ikke kan være Tvivl om, at den Omtale, der i den omhandlede Artikel bliver Politiet og Domstolene til Del, for det førstes Vedkommende ganske særlig maa siges at angaa ham, eftersom det antages at turde anses for notorisk, at han ifølge sin Embedsstilling som Politidirektør her i Staden fortrinsvis har havt at bringe Loven til Anvendelse mod den nu afdøde, gjentagne Gange for Forbrydelser straffede Harald Brix, har Citanten efter meddelt fri Proces ved den for ham beskikkede Overretsprokurator Tvermoes paastaet, principaliter Indstævnte Vilhelm Rasmussen, der er nævnt paa Bladet som Udgiver og formentlig maa bære Ansvar for Artiklen, eftersom ingen Forfatter er nævnt og Ingen paa Bladet er opført som Redaktør, og subsidiært Axel Winther, der paa Bladet er opført som Ansvarhavende, ansete med strængeste Straf efter Strfl. § 216 for de nævnte, aldeles ugrundede og for Citanten i højeste Grad fornærmelige Ytringer, hvorhos Citanten har paastaet, at de ovennævnte for ham fornærmelige Udladelser mortificeres, og at den af de Indstævnte, hvem Ansvar for Artiklen rettelig paahviler, dømmes til at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Tvermoes, der ialtfald har paastaet sig tilkjendt Salær hos det Offentlige. Under Sagen har Citanten henstillet til Retten, hvem af de tvende Indstævnte Ansvar rettelig maatte siges at paahvile.

Indstævnte Rasmussen har gjort gjældende, at, da han kun er anført som Udgiver paa de omhandlede Nummere af det nævnte Blad, medens Indstævnte Winther paa Bladet er opført som Ansvarhavende, kan der ikke paahvile ham noget Ansvar for de omhandlede Artikler, og han har derfor paastaet Sagen afvist for sit Vedkommende, og, da der nu findes at maatte gives ham Medhold i, at Ansvar for de omhandlede Artikler ikke kan paahvile ham, vil han være at frifinde for Citantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger for hans Vedkommende ville være at ophæve.

Indstævnte Winther har anført, at i de paaankede Udtalelser nævnes kun Dommere, Politimænd og Sluttere i Almindelighed,

og at, naar en enkelt Politimand som Citanten tror sig berettiget til derfor at anlægge Sag imod ham, kan han vente Sagsanlæg-gelse fra enhver kjøbenhavnsk Politimand, og han har derfor paastaat den af Citanten mod ham anlagte Sag afvist.

Da bemeldte Indstævnte imidlertid ikke har benægtet, at Citanten ifølge sin Embedsstilling som Politidirektør her i Staden fortrinsvis har havt at bringe Loven i Anvendelse mod den nu afdøde Harald Brix, og da den Omtale, der i den omhandlede Artikel bliver Politiet til Del, ganske særlig maa siges at angaa ham, og da Citanten herefter maa anses beføjet til at paatale de omhandlede, i den nævnte Artikel fremsatte grove Fornærmelser, vil Indstævnte Winther i Medfør af Strfls. § 216, jfr. § 215 og § 217 være at anse med en Straf af simpelt Fængsel i 3 Maa-neden, hvorhos de omhandlede for Citanten fornærmelige Ud-ladelser ville være at mortificere. Indstævnte Winther vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for bene-ficerede Sager.

Fredagen den 23 December.

Nr. 286.

Advokat Klubien

contra

Chr. Daue eller Carl Johan Justus Daue

(Def. Levinsen),

der tiltales for bedragerisk Forhold.

G-jørding-Malt Herreders Extrarets Dom af 3 Juni 1881 : Tiltalte forhenværende Møller Chr. Daue af Donslund bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne Ferslev og Bøggild i Ribe, 12 Kr. til Førstnævnte og 10 Kr. til Sidstnævnte samt Diæter til Begge efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 September 1881: Tiltalte Carl Johan Justus Sophus Daue bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder han og Ak-tionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktør og Defensor for Over-retten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Møller Chr. Daue eller som hans rette Navn maa antages at være Carl Johan Justus Sophus Daue for bedrageligt Forhold.

Efterat Tiltalte under en den 27 Januar d. A. paa hans daværende Bopæl i Tvilhoe Mølle afholdt Fogedforretning — hvorunder Sagfører Smith i Holsted paa en af Tiltaltes Creditors Vegne havde forlangt Udlæg foretaget i Tiltaltes Ejendele til Fyldestgjørelse for en Fordring stor 25 Kr. 8 Øre med Omkostninger — var bleven opfordret til at paavise Gjenstande til Udlæg, afgav han den Erklæring, at han ikke ejede Andet end de nødvendigste Seng- og Gangklæder samt en Smule Indbo, som ikke havde en Værdi af 60 Kr., hvorhos han, efter hvad der er tilført Fogedprotokollen, tilføjede, at han ikke ejede rede Penge eller Pengeeffekter og ej heller faste Ejendomme, idet Tvilhoe Mølle, hvorpaa Tiltalte aldrig havde havt thinglæst Adkomst, var bleven solgt af Ejeren, og da de paa Tiltaltes Bopæl tilstedeværende Indbogjenstande efter Fogdens Vidners Skjøn ikke havde en Værdi af 60 Kr. og der af Seng- og Gangklæder kun fandtes, hvad der var nødvendigt for Tiltalte med Familie, blev Fogedforretningen derefter sluttet uden at noget Udlæg fandt Sted. Da det imidlertid under en den 7 Marts næstefter hos Tiltalte ifølge Rekvisition af Sagfører Smith paa en anden af Tiltaltes Kreditors Vegne afholdt Udlægsforretning oplystes, at Tiltalte, da den forrige Fogedforretning afholdtes, havde havt et Tilgodehavende hos Hans Peter Thomsen af Donslund, hvilket Tilgodehavende han erkjendte at have faaet udbetalt i Februar Maaned og derefter forbrugt, blev der etter Foranledning af Sagfører Smith indledet en kriminel Undersøgelse imod ham.

Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte vedgaaet, at han, dengang Udlægsforretningen af 27 Jannar afholdtes, havde et Tilgodehavende hos fornævnte Hans Peter Thomsen af Donslund, hidrørende fra, at han ved Nytaarstid 1881 havde solgt Tvilhoe Mølle, paa hvilken han iøvrigt ikke havde thinglæst Adkomst, til bemeldte Thomsen for en Kjøbesum af 7600 Kr.

og iøvrigt paa Vilkaar, at Thomsen skulde berigtige Kjøbesummen ved at overtage de i Ejendommen indestaaende Prioriteter til Beløb 6300 Kr., betale forfaldne Renter og Afdrag paa Prioriteterne, Skatterestancer og Aftægt, hvis Størrelse ikke dengang kunde opgives, samt Omkostningerne ved Handelen og tilsvare Tiltalte Resten, som denne efter sin Forklaring under Forhørene ved Handelens Afslutning antog vilde blive omtrent 1000 Kr. Ved en senere Opgjørelse viste det sig imidlertid, at det Beløb, som Thomsen, efterat have overtaget de i Ejendommen indestaaende Prioriteter og afholdt de ovennævnte Udgifter, vilde have at tilsvare Tiltalte, kun blev otte hundrede og nogle og tresindstve Kroner, og heraf fik Tiltalte i Februar Maaned af Thomsen kontant udbetalt syv hundrede og nogle og tredsindstve Kroner, medens han maa antages af Thomsens Broder at have modtaget Fødevarer som Vederlag for Resten af sit Tilgodehavende. Af de saaledes modtagne Penge maa Tiltalte antages strax at have anvendt 650 Kr. til Afdrag paa sin Gjæld til sine to Søstre, medens han maa antages forinden Udlægsforretningen den 7 Marts at have til sine egne Fornødenheder forbrugt Resten af Pengene og de modtagne Fødevarer. Tiltalte har imidlertid benægtet at have handlet i svigagtig Hensigt, idet han har villet gjøre gjældende, at Grunden til, at han under Fogedforretningen den 27 Januar opgav ikke at eje Andet end nogle Seng- og Gangklæder, samt lidt andet Indbo, uagtet han, som meldt, havde et større Tilgodehavende hos Thomsen, var den, at Fogden ikke spurgte ham om han havde udestaaende Fordringer, og at han ikke selv tænkte paa sit ovennævnte Tilgodehavende, om hvis Størrelse han ikke vidste noget Bestemt, samt at han, dersom han var bleven spurgt desangaaende, vilde være kommen i Tanker om sit Tilgodehavende og da vilde have opgivet samme, men da det af to under Sagen afhørte Vidner, der vare tilstede paa Tiltaltes Bopæl under Udlægsforretningen den 27 Januar, edelig er forklaret, at Fogden under den nævnte Forretning spurgte Tiltalte, om han ikke fik noget tilovers fra Salget af Møllen, og det efter Vidnernes Forklaringer og Tilførslen til Fogedprotokollen maa antages, at Tiltalte enten udtrykkelig har benægtet dette eller dog givet et Svar, hvorved han søgte at give det Udseende af, at Møllen ikke var bleven solgt for hans Regning, hvad ogsaa yderligere bestyrkedes ved en efter Sagens Indankning for Overretten tilvejebragt Erklæring fra den under Udlægsforretningen fungerende Foged, hvorefter Tiltalte paa Spørgsmaal fra Fogden sigtende til at faa frem, om der var blevet noget tilovers til Tiltalte fra Salget af Møllen, enten har svaret nej, eller ialtfald benægtet at have ejet eller havt Adkomst paa Møllen — vil der ikke kunne tages Hensyn til hans ovennævnte Anbringende, hvorimod det efter Omstændighederne maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte — der efter at have faaet sit

Tilgodehavende hos Thomsen udbetalt, som meldt, har forbrugt samme, uden at sørge for Dækning af den Gjæld, hvorfor der den 27 Januar søgtes Udlæg hos ham — ved sit Forhold den nævnte Dag forsættelig og i egennyttig Hensigt har søgt at unddrage sit Tilgodehavende hos Thomsen fra at udlægges til den paagjældende Kreditor.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte — der efter sin Forklaring er født i Rendsborg den 9 Januar 1820, og som ifølge Overrettens Dom af 8 Marts 1875 er anset efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage — ved Underrettsdommen i Medfør af Konkurslovens § 168 er anset efter Straffelovens § 260, jfr. § 23 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

3die eller extraordinære Session.

Mandagen den 2 Januar 1882.

Nr. 278. Højesteretssagfører Hansen
contra

Ole Peder Mortensen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Voer og Nim Herreders ExtraretsDom af 1 August 1881: Tiltalte Ole Peder Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard 10 Kr. og til Defensor, Kammerassessor Poulsen 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 September 1881: Tiltalte Ole Peder Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt have sin Arveret efter sine Forældre Morten Petersen og Hustru Ane Marie Rasmusdatter forbrudt. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kroner og til Defensor sammesteds 10 Kroner samt til Aktor og Defensor for Over-

retten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, forsaavidt det henhører under Aktionsordren, er han rettelig anset efter Straffelovens § 201, tildels smh. med § 203, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Da den af Tiltaltes Forældre paa Anledning afgivne, i Dommen berørte Erklæring, at de ingen Paastand nedlægge om, at Tiltalte dømmes til at have Arveretten efter dem forbrudt, maa anses at indeholde en efter Omstændighederne tilstrækkelig Villieserklæring fra deres Side om, at Arveforholdet skal forblive uforandret, vil Dommens Bestemmelse om Arverettens Forbrydelse bortfalde. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Ole Peder Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage, I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Ole Peder Mortensen, der er født i Aaret 1848 og som med Undtagelse af, at han under sin Militærtjeneste har været straffet for en Disciplinærforseelse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Vold og Legemsbeskadigelse.

Tiltaltes Fader Morten Pedersen af Østbirk, som er 79 Aar gammel, har i saa Henseende forklaret, at der om Eftermiddagen den 16 Maj d. A., da Tiltalte, som i nogen Tid havde haft Ophold hos sine Forældre og som den Dag var kommen hjem i beruset Tilstand, hvorhos han yderligere i Hjemmet havde nydt nogle Snapse, forlangte at laane et Par af sin Faders Benklæder, og dette blev ham nægtet, opstod et Mundhuggeri imellem dem, hvorunder M. Pedersen, der frygtede for Prygl, gik udenfor; Tiltalte fulgte iført i kort Tid efter ham og tog trække ham ind i Huset igjen, og da M. Pedersen modsatte sig

dette, kastede Tiltalte ham først til Jorden ved nogle Stikkelsbærbuske og trængte ham senere op mod Husets Døraabning, saa at han faldt baglænds ind i Stuen med Tiltalte ovenpaa sig, M. Pedersen erholdt ved denne Lejlighed en Ømhed over højre Hofte, som han antager, ved Faldet baglænds ind i Stuen, samt et lille Saar og en blaa Stribe i Ansigtet, der efter hans Formening ere fremkomne ved, at han under sin Omtumlen med Tiltalte har stødt sig.

Endvidere er det af Tiltaltes Moder Ane Marie Rasmussdatter forklaret, at hun, som er 71 Aar gammel, og som paa den ommeldte Tid var syg og sengeliggende, stod op af Sengen, da hun hørte Tiltalte og hendes Mand tumle med hinanden, og derefter gjennem Husets aabentstaaende Dør saa M. Pedersen ligge paa Jorden ved Stikkelsbærbuskene, Tiltalte kom da farende mod hende, og idet han sagde: „hvad glør du paa“ eller noget Lignende, greb han fat i hende og kastede hende mod Væggen, saa at hun styrtede om paa Gulvet, hvorefter han sparkede hende i Ansigtet med sin Træsko; hun rejste sig derpaa op og efterat hun igjen var gaaet i Seng, hørte hun, at der fremdeles var Skjændsmaal og Ufred mellem Tiltalte og hendes Mand, uden at hun dog paa Grund af sin fortumlede Tilstand nøje husker det derefter Passerede, hvilket hun heller ikke kunde se fra det Sted, hvor hendes Seng stod. Det hende af Tiltalte bibragte Spark efterlod Mærke paa hendes Hage, der dog hurtigt fortog sig, hvorimod hun endnu den 31 Maj d. A. følte Ømhed i Hagenbenet og i Gummerne, navnlig naar hun tyggede, ligesom to af hendes Tænder i Undermunden efter hendes Angivende — der er bestyrket ved de af nogle Nabofolk, der saa hende kort efter det Passerede, afgivne Forklaringer, hvorefter hun var blodig paa Tænderne og blødte ud af Munden — vare slaæede løse.

Tiltalte har erkjendt, at han ved den ommeldte Lejlighed kom i Skænderi med sin Fader og derefter, da denne var gaaet ud og, som Tiltalte har udtrykt sig, hujede og skreg for at kalde Folk til, brødes med Faderen for at trække ham ind i Huset igjen, hvorved han trængte sin Fader ind ad Husets Dør, saa at han faldt; men derimod har Tiltalte benægtet, at han først kastede Faderen omkuld ved Stikkelsbærbuskene, idet Faderen efter hans Forklaring med Villie lod sig falde. I det første Forhør benægtede Tiltalte ligeledes at have tilføjet sin Moder den af hende omforklarede Overlast; men efterat han derpaa under de følgende Forhør i saa Henseende havde afgivet vaklende Forklaringer, har han tilsidst udsagt, at han, da Moderen stod i den aabne Dør, skubbede til hende for at komme forbi hende og at hun derved faldt om paa Gulvet; han har derhos ikke turdet benægte, at han muligen har sparket hende paa den omforklarede Maade, og forsaavidt han tillige har anbragt, at

han dog ikke har gjort dette med Forsæt, vil der efter Omstændighederne ikke kunne tages videre Hensyn til dette Anbringende. Der er under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning. Forsaavidt det endvidere er oplyst, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed ogsaa har udvist anden fredsforstyrrende Adfærd samt at han ved sin Bortgang samme Dag fra Forældrenes Hus mod disses Villie har tilvendt sig og medtaget 1^{1/2} Pd. Uldgarn og en Frakke af hans Faders, maa det billiges, at disse Forseelser, der falde udenfor Aktionsordrens Indhold, ikke ere tagne under Paa-kjendelse ved Underrettsdommen. Derimod vil Tiltalte, der maa antages den omhandlede Dag at have været temmelig beruset, uden at der dog er Grund til at statuere, at han har været utilregnelig, for den af ham mod hans Forældre udøvede Vold være at anse efter Straffelovens § 201 tildels sammenholdt med § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i i Gange 5 Dage, hvorhos han, idet den af hans Forældre under Forhøret afgivne Erklæring, at de ikke nedlægge Paastand om Arverettens Forbrydelse, ikke findes at kunne sættes ved Siden af den i Straffelovens § 304, første Stykke omhandlede udtrykkelige Erklæring om, at det er den Overfaldnes Villie, at Arveforholdet skal forblive uforandret, i Medfør af den nævnte Lovbestemmelse vil være at dømme til at have sin Arveret efter sine Forældre forbrudt.

Torsdagen den 5 Januar.

Nr. 54. Kjøbmand **Johan Westergren** i Gefle
(Levinsen)

contra

Handelsfirmaet **Hansen & Martins** i Kjøbenhavn
(Hindenburg),

betræffende Godtgjørelse af Prisdifference i en misligholdt Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 26 Februar 1880: De Indstævnte, Handelsfirmaet Hansen & Martins, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Kjøbmand Johan Westergren i Gefle, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom«

Ved den i den indankede Dom omhandlede Skønsforretning af 29 Juni og 1 Juli 1878, der ikke kan anses at lide af nogen Mangel, og den efter de Indstævntes egen Begjæring af Skjønsmændene den 6 Juli s. A. foretagne og senere bededede Forretning i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det antages for godtgjort, at de paagjældende Varer ved deres Ankomst til Gefle have været i ukontraktsmæssig Stand, og selv om der, uanset Slutsedlernes Indhold, skulde kunne gives de Indstævnte Medhold i, at de kun kunde være erstatningspligtige, hvis Varerne havde været i ukontraktsmæssig Stand ved deres Afskibning fra Kjøbenhavn, er der i hvert Fald iugensomhest Grund til at antage, at Værernes Bedærvelse skulde være indtraadt under Sørejsen.

Heraf maa det efter Forholdets Beskaffenhed blive eu Følge, at de Indstævnte maa give Citanten Erstatning for det Tab, han paa Grund af Prisernes Stigning har lidt ved Handelens Misligholdelse fra deres Side. Ved Fastsættelsen af dette Tab ville de Prisforhold, som fandt Sted i den nærmeste Tid efter, at det havde vist sig, at Handelen ikke vilde gaa i Orden, være at lægge til Grund; og idet Prisstigningen efter samtlige foreliggende Oplysninger, derunder navnlig den af Mægler Kollberg udfærdigede Slutseddel af 12 Juli 1878, skjønnes at maatte ansættes til 60 Øre pr. 20 Pd., vil der være at tilkjende Citantep i Erstatning et Beløb af 865 Kr. 38 Øre med Renter som paastaet, — hvorved bemærkes, at der ikke for Højesteret har været Spørgsmaal om de i Dommen berørte Afkortninger i Erstatningsbeløbet. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale 865 Kroner 38 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 24 Sep tember 1 878, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

~~Den~~ ~~Herh~~ ~~hok~~ ~~te~~ Doms Præmisser lyde saaledes til Telegramvexling med de Indstævnte, Handelsfirmaet Hansen & Martins, solgte disses Agent i Gefle, Fritz Flensburg, ved Slutsedler af 5 og 6 Juni 1878 til Sagsøgeren, Kjøbmand Johan Westergren i Gefle, ialt 80 Kister prima vintersaltet kort amerikansk Flesk at levere franco i Gefle til en Pris af 4 Kr. 40 Øre

pr. svensk Lpd. og at betale strax ved Varernes Ankomst og efter sammes Godkjendelse, hvorved kun bemærkes, at det Telegramtillbud, som de Indstævnte accepterede, lød paa „cif Gefle, Betaling efter Varernes Ankomst, Opvejning, Godkjendelse.“

Det i Henhold til Slutseddel af 5 Juni afsendte Parti, bestaaende af 30 Kister, ankom til Gefle den 17 Juni ; men Sagsøgeren vilde »ikke godkjende det som prima Varer, og det blev derfor foreløbig oplagt i Sagsøgerens Pakhus. Det andet Parti, bestaaende af 50 Kister, ankom den 27 Juni, men Størstedelen af dette Parti fandt Sagsøgeren ogsaa ukontraktmæssigt og vægrede sig ved at modtage det. De Indstævntes Agent lod derefter det førstnævnte Parti syne den 29 Jnni og 1 Juli ved 2 af Magistraten udmeldte Mænd, og disse erklærede, at Flesket var mer eller mindre bedærvet og surt og kun et Mindretal Sider deraf nogenlunde frisk, dog Intet deraf saaledes, at det kunde anses for leverancedygtigt som prima Varer; en lignende Erklæring afgav de samme Mænd den 6 Juli om Størstedelen af det andet Parti. De Indstævnte tog derefter Varerne tilbage med Undtagelse af den Del, som Sagsøgeren godkjendte. Sagsøgeren reserverede strax sin Ret til Erstatning og opfordrede senere de Indstævnte til at levere andre Varer, og da dette ikke er sket, medens Priserne paa Flesk ere stegne, paastaar han de Indstævnte tilpligtede at betale ham en Erstatning, som han har beregnet til 1 Kr. 40 Øre pr. 20 Pd. eller for ialt 28846 Pd. 2019 Kr. 22 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 24 September 1878, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte paastaa sig derimod frifundne og tillagte Sagens Omkostninger, subsidiært, at Erstatningen sættes til 30 Øre pr. 20 Pd. eller ialt 432 Kr. 69 Øre, og at heri fraaas Erstatning for Afsavnet af de 30 Kister Flesk, som Sagsøgeren uberettiget har holdt tilbage fra den 17 Juni til den 22 Juli, samt 36 Kr., som Sagsøgeren uberettiget har beregnet i Leje af 2 Presenninger, og hvilke Beløb de Indstævntes Agent maatte betale for at blive raadig over Varerne.

Om der i det Hele taget efter den Maade, hvorpaa denne Handel var indgaaet, paahvilede de Indstævnte nogen Forpligtelse til at levere andre Varer eller give Erstatning, naar Sagsøgeren ikke vilde godkjende Varerne efter Ankomsten, foreligger ikke til Afgjørelse, da de Indstævnte have erkjendt, at de ere erstatningspligtige, hvis Varerne ere afsendte herfra i ukontraktmæssig Stand og Sagsøgeren herved har lidt et Tab; men videre kan deres Erstatningspligt ikke strække sig, og Sagsøgerens Paastand om, at de skulde være erstatningspligtige, naar Varerne ved Ankomsten vare i ukontraktmæssig Stand, kan ikke billiges.

Til Bevis for Varernes Ukontraktmæssighed har Sagsøgeren

henvist til de ovennævnte efter de Indstævntes Foranledning optagne Skønsforretninger samt nogle enkelte Vidners Udsagn. Disse sidste findes der imidlertid ikke at kunne tillægges nogen Betydning i en Skjønssag, og ved det optagne Skjøn finder Retten det ikke godtgjort, at Varerne vare ukontraktmæssige ved Afsendelsen herfra. Skjønnen er nemlig optaget længe efter Varernes Ankomst, saaat det ikke er umuligt, at disse have lidt ved at henligge; det første Skjøn er ikke optaget af begge Mænd i Forening, men hver for sig har undersøgt Halvdelen af Kisterne, og det andet Skjøn er vel foretaget af de samme Mænd, men uden særlig Udmeldelse, kun efter de Indstævntes Anmodning. At de Indstævntes Agent har overværet Skjønnen uden at gjøre nogen Indsigelse herimod, er uden nogen Betydning, thi der paa-hvilede ikke de Indstævnte nogen Forpligtelse til at lade Skjøn optage, og ligesom de helt kunde undlade det, kunde de naturligvis ogsaa lade det optage saa sent og saa formløst, som de vilde, uden at de derved kunne tabe deres Indsigelser, naar Sagsøgeren vilde paaberaabe sig Skjønnen, hvorimod det var Sagsøgerens Sag, naar han vilde gjøre en Erstatningsfordring gjældende, at lade Skjøn optage paa lovformelig Maade og snarest muligt. Men det er endelig heller ikke oplyst, at Flesket, selv om det var ukontraktmæssigt ved Ankomsten, ogsaa var ukontraktmæssigt ved Afsendelsen. Vel har Sagsøgeren paaberaabt sig forskjellige af de Indstævnte under en anden Sag fremskaffede Erklæringer, hvorefter Flesk, der er tilbørlig saltet, ikke senere kan blive surt eller raadent, men det maa ialfald anses for meget muligt, at Bedærvelsen ved Afsendelsen har været saa ringe, at Fejlen kunde overses af de Indstævnte, saaat der ikke kan tillægges dem nogen saadan Skjødesløshed, som efter Handelens særegne Beskaffenhed — nemlig Varernes Godkjendelse efter Ankomsten — i hvert Fald maatte være en Betingelse for de Indstævntes Erstatningspligt.

De Indstævnte ville derfor allerede af den anførte Grund være at frifinde, uden at det bliver nødvendigt at undersøge, om Sagsøgeren har lidt noget Tab, hvilket de Indstævnte benægte.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtigt forbrugt under Sagen.

Fredagen den 6 Januar.

Nr. 30. F. v. Oldenburg (Klubien)

contra

Kaptajn O. C. Hammer (Hansen)

betræffende Erstatning i Anledning af undladt Opfyldelse af en Kontrakt.

Helsingørs Bythings Dom af 16 Juni 1879: Indstævnte Hr. F. v. Oldenburg bør f Tiltale af Citanten Kaptajn O. C. Hammer i denne Sag fri a være. Processens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Indstævnte den 30 Maj 1872 givne Paategning paa den fremlagte, mellem Citanten og J. Kjelberg den 1 og 5 Februar s. A. oprettede Kontrakt ikke er forsynet med Stempel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juni 1880: Indstævnte, F. v. Oldenburg af Helsingør, bør til Citanten, Kaptajn O. C. Hammer, betale 5507 Kr. 19 Ore med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Mai 1877 indtil Betaling sker, men forøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger saavel for Underretten som for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt den indankede Dom efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvelse, og i Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil denne efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stads rettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Ved en mellem Citanten Kaptajn O. C. Hammer og Kjøbmand Kjelberg i Malmø den 1 og 5 Februar 1872 indgaaet Kontrakt forpligtede Citanten sig til i Tidsrummet fra September Maaned 1872 indtil Udgangen af Januar Maaned 1873 at levere til Kjøbmand Kjelberg 3000 Tylvtter Brædder eller for en Del Lægter, for en Betaling af 7 Kr. 50 Ure pr. Tylvt, hvilken Betaling skulde erlægges efterhaanden som Partiet leveredes, ved 3 Maaneders god Væxel mod Erstatning af Diskontoen. Ved en mellem Citanten og Indstævnte F. v. Oldenburg- af Helsingør under 24 Maj 1872 indgaaet Kontrakt bleve Parterne enige om at ophæve de mellem dem den 25 og 28 Januar 1872 oprettede Kontrakter om Saugning og Levering af Stokke o. s. v., blandt Andet paa Vilkaar, at Indstævnte paatog sig i Citantens Sted at udføre den Levering af Brædder og Lægter, hvorom Citanten under 1 Februar 1872 havde afsluttet Kontrakt med Kjøbmand Kjelberg, og at Citanten betalte til Indstævnte 2000 Kr., og der meddeltes derpaa under 30 Maj 1872 den mellem Citanten og Kjøbmand Kjelberg indgaaede Kontrakt en Paategning, hvorved Indstævnte forpligtede sig til at opfylde Kontrakten i alle Punkter i Citantens Sted paa de i Kontrakten stipulerede Vilkaar. Under 4 August 1872 tilskrev Indstævnte Kjøbmand Kjelberg, at han havde overtaget Citantens Kontrakt med Kjelberg af 1 Februar 1872, og at han var villig til at opfylde Kontrakten efter sammes Ordlyd, saa at han hverken juridisk forbandt sig til Varer af en bestemt Kvalitet, og ikke heller vilde som Betaling modtage Kjelbergs ligesaalidt som ved andre fremtidige Leverancer nogen- somhelst anden Kjøbers Akcept, men maatte fordre Betalingen i god Væxel; herpaa svarede Kjelberg under 7 August 1872, at det var ham ligegyldigt, hvem der sendte ham samme Brædder for Citantens Regning, naar han kun fik det Parti og den Kvalitet, som han og Citanten vare komne overens om, hvorhos han tilføjede, at alle Opgjørelser og Likvidationer vedrørende nævnte Kontrakt skulde, uden Trediemands Indblanding blive mellem Citanten og ham. I denne Anledning lod Indstævnte gennem Notarius publicus i Malmø ligeoverfor Kjøbmand Kjelberg nedlægge Protest mod Leverancen af det omhandlede Parti, og hertil bemærkede Kjelberg, at han ansaa Protesten for sig uvedkommende, da han med Hensyn til Fuldbyrdselsen af den om den berørte Leverance afsluttede Kontrakt ikke ansaa sig pligtig at inklade sig med nogen Anden end Sælgeren, Citanten. Indstævnte tilbød da under 5 Oktober 1872 Citanten at præstere den i Kontrakten med Kjelberg omhandlede Leverance paa Malmø Banegaard, naar Citanten vilde betale de i Kontrakten fastsatte Priser, men herpaa svarede Citanten, at han aldeles ikke vilde inklade sig paa denne Sag og i Et og Alt maatte henvise til Kjelberg.

Da det omhandlede Parti Tømmer ikke blev leveret, anlagde Kjøbmand Kjelberg ved vedkommende Herredsret i Sverrig et Erstatningssøgsmaal mod Citanten, der atter adciterede Indstævnte og paastod denne dømt til at udrede den Skadeserstatning, som det maatte blive paalagt Citanten at betale; ved Rettens Dom blev Citanten frifunden for Kjelbergs Tiltale, og blev der som Følge heraf heller ikke Spørgsmaal om at paalægge Indstævnte at udrede nogen Erstatning til Citanten, samme Udfald fik Sagen ved Retten i 2den Instans, men ved Sverrigs Højesterets Dom af 29 December 1876 blev Citanten dømt til at udrede til Kjelberg en Skadeserstatning af 4500 Kr., hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes; det udtaltes imidlertid tillige i Dommen, at det skulde staa Citanten frit for paa lovlig Maade at gjøre den Ret gjældende, som maatte tilkomme ham ligeoverfor Indstævnte, Efterat Citanten havde til Kjelberg udredet den nævnte Erstatning af 4500 Kr., har han under nærværende i 1ste Instans inden Helsingørs Byret anlagte Sag, sagsøgt Indstævnte til at betale ham dels det nævnte Beløb af 4500 Kr., dels 1007 Kr. 19 Øre, der skulde udgjøre Omkostningerne ved den ovenfor omhandlede i Sverrig førte Sag, dels endelig 2000 Kr., som Citanten ifølge Kontrakten af 24 Maj 1872 skal have betalt til Indstævnte for Overtagelsen af den omhandlede Leverance eller ialt til at betale 7507 Kr. 19 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 11 Maj 1877, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Ved den i Sagen den 16 Juni s. A. afsagte Dom blev Indstævnte imidlertid efter sin Paastand frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes, og Citanten har derefter ifølge Stævning af 15 August f. A. indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand om, at Indstævnte dømmes til at betale det nævnte Beløb med Renter som ovenfor angivet, hvorhos han har paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger for begge Retter hos Indstævnte skadesløst eller med et af Retten fastsat Beløb. Indstævnte derimod har paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst.

(Fortsættes).

Høiesteretidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairen.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 44.

Fredagen 6 Januar.

Nr. 30.

F. v. Oldenburg (Klubien)

contra

Kaptajn O. C. Hammer (Hansen).

Forsaavidt nu begge Parter have paaberaabt sig den i S verrig trufne Retsafgjørelse, vil Intet kunne støttes paa denne, idet det nemlig efter Udtalelserne i den i sidste Instans afsagte Dom maa antages, at der ikke ved samme er truffet nogen Afgjørelse af Spørgsmaalet om Citantens Ret ligeoverfor Indstævnte.

Indstævnte har navnlig støttet sin Paastand paa, at den mellem ham og Citanten trufne Aftale gik ud paa, at Indstævnte i Citantens Sted skulde yde Præstationen til Kjøbmand Kjelberg, og at Indstævnte saaledes aldeles skulde indtræde i Retsforholdet til Kjelberg, medens Citanten aldeles skulde udtræde af Retsforholdet, og da nu Kjelberg, der ikke behøvede at finde sig i en saadan Delegation af Forpligtelsen, nægtede sit Samtykke hertil, var det en Følge heraf, at Indstævnte ikke kunde opfylde Overenskomsten og derfor maatte være løst fra sin Forpligtelse; i saa Henseende har han tillige anført, at det af Citanten for Underretten skal være indrømmet, at der ved Afslutningen af Kontrakten mellem Parterne den 24 Maj 1872 blev af Citanten givet Indstævnte et positivt Tilsagn oro, at den mellem Parterne aftalte Ordning ikke kunde møde nogensomhelst Hindring fra Kjelbergs Side. Indstævnte har fremdeles anført, at han, efterat Kjelberg havde modsat sig, at Indstævnte indtraadte i Citantens Sted, som ovenfor anført, har tilbudt at levere Brædderne til Citanten, og at den Erstatning af 4500 Kr., som Citanten er tilpligtet at betale Kjelberg, er udregnet efter Priser for Prima-Varer, som Citanten maa have tilsagt Kjelberg udenfor Kontrakten, men som denne ikke hjemler, og at hvis dette ikke

havde været Tilfældet, vilde Erstatningen ikke have naaet en Trediedel af det omhandlede Beløb, samt at Dommen derfor ikke kan være Normen for Udfindelsen af en eventuel Erstatningspligt for Indstævnte. Indstævnte har fremdeles gjort gjældende, at de af Citanten fordrede 2000 Kr. ikke bleve betalte Indstævnte for at han skulde overtage Præstationen til Kjelberg, og at Citanten i al Fald ikke under samme Paastand kan forene et Krav paa Indstævnte, fordi denne ikke har opfyldt Præstationen til Kjelberg, og et Krav paa Tilbagebetaling af det Beløb, som Citanten mener at have betalt Indstævnte for at paatage sig Opfyldelsen af denne Præstation. Endelig har Indstævnte anført, at Citantens Udgifter under Proceduren i Sverig ikke ere paaførte ham af Indstævnte og derfor ikke kunne paalægges denne.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at den mellem ham og Indstævnte under 24 Maj 1872 indgaaede Kontrakt naturligtst maa forstås saaledes, at Indstævnte ved samme forpligtede sig ligeoverfor Citanten til at opfylde den af Citanten ligeoverfor Kjøbmand Kjelberg indgaaede Forpligtelse ved til Kjelberg at levere det omkontraherede Parti Brædder, mod at Indstævnte til Gjengjæld indtraadte i Citantens Ret ifølge Kontrakten, medens det ikke ses at ligge i Kontrakten, at Indstævnte for Fremtiden skulde lige over for Kjelberg være den, der var forpligtet, saaledes at Citantens Forpligtelse over for Kjelberg skulde være ophørt, eller at der skulde finde en Delegation af Forpligtelsen Sted, hvilket Parterne selvfølgelig ikke kunde vedtage uden Kjelbergs Samtykke. Da der nu efter Ydelsens Beskaffenhed ikke var Noget til Hinder for, at Indstævnte leverede til Kjelberg den denne af Citanten tilsagte Præstation, og da Kjelberg, saaledes ikke med Rette kunde vægre sig ved at modtage Præstationen af Indstævnte, og da det derhos er in confesso, at Citanten havde givet Indstævnte Fuldmagt til at hæve det for Brædderne tilsagte Vederlag og underrettet Kjelberg herom, findes Indstævnte ikke at have haft nogen fyldestgørende Grund til ikke at opfylde den af ham med Citanten indgaaede Kontrakt om at levere Kjelberg Brædderne, og Citanten behøvede ikke at finde sig i, at Brædderne bleve leverede til ham, eftersom Aftalen gik ud paa, at de skulde leveres til Kjelberg. Da Indstævnte saaledes ved sin Misligholdelse af Kontrakten af 24 Maj 1872 har foranlediget, at Citanten ikke opfyldte den af ham med Kjelberg indgaaede Kontrakt og af den Grund blev sagsøgt af Kjelberg, findes Indstævnte at maatte være pligtig til at godtgjøre Citanten det denne herved paaførte Tab. Da det nu ikke lige over for Citantens Benægtelse af Indstævnte er godtgjort, at Citanten ved en særlig Aftale udenfor den egentlige Kontrakt har tilsagt Kjelberg Primavarer, og at dette har haft Indflydelse paa Erstatningens Fastsættelse i den Sverig afsagte Dom, og da dette heller ikke fremgaar af selve

Dommen, findes Indstævnte at burde tilsvare Citanten den denne paalagte Erstatning af 4500 Kr. Dernæst findes Indstævnte at burde godtgjøre Citanten Omkostningerne ved Processen i Sverig, eftersom det er in confesso, at Indstævnte før den nævnte Sags Anlæg har paastaet og i sit under Sagen fremlagte Indlæg fastholdt, at han havde gjort, hvad han burde, og at Kjelberg selv var Skyld i, at Brædderne ikke bleve leverede, og Indstævnte saaledes selv har foranlediget, at Citanten ikke godvillig leverede Brædderne eller ydede Erstatning til Kjelberg, men først efter at være dømt; og da Indstævnte ikke har fremsat nogen Indsigelse mod de enkelte Poster paa den af Citanten fremlagte Regning over Udgifterne, vil han have at tilsvare Citanten det af denne fordrede Beløb af 1007 Kr. 19 Øre. Derimod maa der gives Indstævnte Medhold i, at Citanten ikke baade kan fordrer at stilles, som om Kontrakten var opfyldt, og samtidig fordrer det tilsagte Vederlag tilbage, og Indstævnte vil allerede af denne Grund ikke kunne tilpligtes at betale Citanten det af denne fordrede Beløb af 2000 Kr. Indstævnte vil saaledes i det Hele have at tilsvare Citanten 5507 Kr. 19 Øre, med Renter som af Citanten paastaet, men forøvrigt være at frifinde for Citantens Tiltale, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre, medens det billiges, at Sagens Omkostninger for Underretten ere ophævede. Omkostningerne her for Retten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Reiten.

Nr. 261. Fragtmand Jens Pedersen (Levinsen)

contra

Marchandiser Jacob Frølund (Ingen)

betræffende Citantens Berettigelse til at fordrer Indstævntes Bo taget under Konkursbehandling.

Frederik s sunds Kjøbstads Skifterets Kjendelse af 18 Maj 1881: Den af Fragtmand Jens Pedersen fremsatte Paastand om at Marchandiser Jacob Frølunds Bo skal tages under Konkursbehandling kan ikke tages til Følge. For Rekvirenten mødte Sagfører Østergaard der, reserverede alt fornødent i Anledning af den af sagte Eragting.

Højesterets Dom.

Af de Højesteret forelagte Oplysninger, hvoraf det Væsentlige var uomtvistet for Skifteretten, fremgaar det, at Indstævnte under en af Citanten mod ham til Betaling af 1161 Kr. 38 Øre anlagt Retssag har erkjendt deraf at skyldte Citanten et Beløb af 461 Kr 38 Øre, for hvilket han ikke har fyldestgjort ham, skjøndt Fordringen herpaa var forfalden. Da nu den af Indstævnte iværksatte Appel af den Overretsdom, hvorved hele det førstnævnte Beløb er tilkjendt Citanten, ikke kunde ophæve eller suspendere den ham paahvilende Forpligtelse til at fyldestgjøre den af ham selv anerkjendte Del af Citantens Fordring, omend Citanten paa Grund af Appellen ikke endnu kunde gjøre Exekution for samme, og da det derhos dels ved en af Citanten iværksat Arrestforretning, dels ved Indstævntes egne Erklæringer for Skifteretten er godtgjort, at hans Bo var utilstrækkeligt til at dække nysnævnte Del af den paa-gældende, ikke ved Pant sikrede Fordring, maatte Citanten være beføjet til, som af ham under 18 Maj f. A. for Skifteretten begjært, at erholde Indstævntes Bo taget under Konkursbehandling. Hans herom for Højesteret nedlagte Paastand bliver derfor at tage til Følge. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve og det Citantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citantens Begjæring om, at Indstævntes Bo tages under Konkursbehandling, bør tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Advokat Levinsens tillægges i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: Af den fremlagte Rekvosition fremgaar det vel at Rekvirenten har en forfalden Fordring, som hans Skyldner ikke behørigt har fyldestgjort; men da den Overretsdom ifølge hvilken Rekvirentens Fordring paa Skyldneren er hjemlet, er appelleret til Højesteret, og da Tvisten mellem Parterne drejer sig om Størrelsen af denne Fordring, kan Rekvirenten ikke nu fordre Fyldestgjørelse og Skyldneren ikke være forpligtet til at fyldestgjøre, og da saaledes Betingelserne for at en Kreditor kan fordre sin

Debitors Bo taget under Konkursbehandling ikke her ere tilstede, vil den af Rekvirenten fremsatte Paastand ikke kunne tages til Følge.

Tirsdagen den 10 Januar.

Nr. 233.

Advokat Henriksen

c on tra

Jens Christensen (Defensor Halkier)

der tiltales for Bedrageri og Pengeafpresning.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Marts 1881: Arrestanterne — Jens Christensen — bør straffes med Forbedringshusarbejde — Arrestanten Jens Christensen i to og et halvt Aar. — I Erstatning ville begge Arrestanter og Arrestantinden have solidarisk at udrede til Skræder Isager i Horsens 46 Kr., til Kjøbmand H. J. Christensen sammesteds 76 Kr., til Kjøbmand M. Winther sammesteds 33 Kr., til Skomager A. Dragsted sammesteds 12 Kr. 50 Øre, til Kjøbmand Stig Lassens Enke sammesteds 74 Kr. 20 -Øre, til Isenkræmmer Brincker i Vejle 64 Kr. 41 Øre, til Sadelmager Eriksen i Horsens 66 Kr. 67 Øre, til Snedker Allerup i Vejle 58 Kr., til Uhrmager A. G. Madsen i Horsens 34 Kr. til Skomager Crone sammesteds 8 Kr., til Jernstøber Sørensen, Proms Efterfølger, i Nyborg 56 Kr., til Dorthea Christophersen i Høje 140 Kr., til Snedker J. Nielsen i Skovgaarde 70 Kr., til Jernstøber Brandt i Odense 24 Kr., til Jernstøber Svendsen (Jernstøberiet Phønix) sammesteds 53 Kr., og til Farver J. F. Larsen sammesteds 142 Kr. 27 Øre; Arrestanten Jens Christensen og Arrestantinden udrede solidarisk til Møller Johansen af Aas Mølle 82 Kr. 72 Øre, Fabrikant Hansen paa Favrskov Mølle 121 Kr. 07 Øre, Kjøbmændene Laesen & Michelsen i Odense 42 Kr. 10 Øre, Kjøbmand C. C. Bencke sammesteds 93 Kr. 80 Øre, og til Kjøbmand J. F. Andersen sammesteds 77 Kr. 52 Øre. Sagens Omkostninger blive at tilsvare af Arrestanterne og Arrestantinden En for Alle og Alle for En, deriblandt Salærer til Aktor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen, 80 Kroner, til Defensor, Prokurator Cloos, 60 Kroner og til Prokurator Borch i Vejle 4 Kroner. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige^ Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juli 1881: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at de Møller Johansen og Dorthea Christophersen hos Arrestanten Jens Christensen tilkjendte Erstatningsbeløb af henholdsvis 82 Kr. 72 Øre og 140 Kr. bortfalde. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Heckscher betaler Arrestanten 50 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog saaledes, at der efter den af Grosserer J. Waidtløw nedlagte Paastand vil være at tilkjende denne en Erstatning hos Tiltalte paa 53 Kroner 12 Øre, hvorimod den Jernstøber Brandt ved Dommen tillagte Erstatning hos Tiltalte maa bortfalde, da han under Sagen har frafaldet Krav paa saadan, og ligeledes maa Dommens Bestemmelse om Erstatning til Farver Larsen for Tiltaltes Vedkommende bortfalde, da han kun kan gjøres ansvarlig for den Del af Garnet, han har solgt, og sammes Værdi ikke tilstrækkelig er oplyst.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Tiltalte paa- lagte Erstatning til Jernstøber Brandt og Farver Larsen bortfalder, hvorimod Tiltalte i Erstatning til Grosserer J. Waidtløw bør betale 53 Kroner 12 Øre. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Halkier 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Christensen, som er født den 17 Februar 1845 og ikke fundet tidligere tiltalt eller straffet, sigtes under nærværende, alene efter hans egen Begjæring, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag — der i første Instans tillige omfattede tvende andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, nemlig Arrestantens Hustru Christiane Andersen og Hans Christian Christensen — for Bedrageri og Pengeafpresning, og ere Sagens Omstændigheder, forsaavidt de foreligge Overretten til Paakjendelse, følgende:

Efter at Arrestanten, der den 1 August 1874 blev ansat som Patrouillebetjent under Politiet i Odense, allerede ved Udgangen af samme Aar paa Grund af slet Forhold var blevet afskediget fra denne Stilling, fik han og hans medtaltte Hustru Ophold hos hendes Bedstefader, og da denne var død i Foraaret 1877, tog Arrestanten og hans Hustru Bolig i et Sidstnævntes Stedfader tilhørende Hus i Fjeldsted Skov. Her boede de til Foraaret 1879, da Huset blev solgt af den nævnte Stedfader, fordi Arrestanten ikke kunde betale, hvad han skulde svare af Stedet, og de flyttede nu til Nyborg, hvor hen paa Sommeren samme Aar Medtaltte Hans Christian Christensen, hvis Bekjendtskab de havde gjort under Opholdet i Fjeldsted, og som efter at have udstaaet en ham samme Sommer for Bedrageri ikjendt Straf, intet bestemt Sted havde at tage hen, — sluttede sig til dem. De tre Tiltalte levede nu sammen i Nyborg indtil hen paa Efteraaret 1879 uden tilstrækkeligt Erhverv. Paa den Tid undveg Medtaltte Hans Christian Christensen og Arrestantens Hustru — der allerede tidligere og da, som det efter Sagens Oplysninger maa antages, med Arrestantens Indvilgelse var kommet til at staa i utugtigt Forhold til Hans Christian Christensen — uden Arrestantens Vidende i Forening fra Nyborg, hvortil de bl. A. have angivet som Grund, at der intet Erhverv var for dem i Nyborg, hvor de tvertimod vare komne i Gjæld, og at Arrestantens Hustru ikke kunde udholde Samlivet med sin Mand paa Grund af dennes udsvævende Levnet og Raaheder. Hans Christian Christensen og Arrestantens Hustru tog derpaa Ophold i Steenstrup, hvor Arrestanten, der paa Grund af Mangel paa Subsistensmidler af Politiet i Nyborg havde faaet Opfordring til at forlade Byen, henimod Jul samme Aar stødte til dem og tog Ophold hos dem. Heller ikke i Steenstrup skaffede Arrestanten og hans Medtaltte sig lovligt Erhverv, og i de sidste Dage af 1879 flyttede Arrestanten og Hans Christian Christensen — noget senere efterfulgt af Arrestantens Hustru — til Ørbæk, hvor Hans Christian Christensen med et Kjøretøj, som han havde forskaffet sig, oprettede en Fragtkjørsel til Odense og Nyborg. Dette Forsøg paa at tilvejebringe lovligt Erhverv mislykkedes imidlertid, hvorfor det efter et Par Maaneders Forløb opgaves, og de rejste nu paa Lykke og Fromme til Jylland. I Fredericia eller Vejle læste Hans Christian Christensen i en Avis, at der paa Stouby Mølle i Bjerre Herred var tilleje en Bolig med tilhørende Bageri, og skjøndt ingen af de Tiltalte forstod sig paa Bageri eller havde nogen anden Udsigt til lovligt Erhverv, lejede han og Arrestantens Hustru i Begyndelsen af Marts 1880 den nævnte Bolig med Bageri, hvor Arrestanten, som efter Aftale med de Medtaltte, foreløbig var blevet tilbage paa Fyen, kort efter sluttede sig til dem. Paa bemeldte Mølle, hvor Arrestantens Hustru — i Lighed med hvad der tidligere var sket i Steenstrup

— blev udgivet for Hans Christian Christensens Hustru, medens Arrestanten udgaves for en Slægning af dem, som de havde taget til dem, eller lejet til at bistaa dem i deres Bedrift, levede de derefter sammen uden at drive Bageriet eller iøvrigt at foretage noget Arbejde, naar undtages, at Arrestantens Hustru file-rede og solgte nogle Haarnæt, indtil Hans Christian Christensen og Arrestantens Hustru, som frygtede for at være eftersøgte af Politiet, den 22 April 1880 flygtede bort, hvorefter Arrestanten blev anholdt den 24 s. M., medens de to Medtiltalte først anholdtes i den paafølgende Juni Maaned.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Arrestanten og hans Hustru i de 3 Aar, der gengik fra deres Bosættelse i Fjeldsted Skov til deres Anholdelse, ingensinde have havt tilstrækkeligt Erhverv. Arrestantens Hustru har vel stedse forfærdiget og forhandlet Haarnæt, men den Fortjeneste, hun tidligere havde havt herved, aftog betydelig i det nævnte Tidsrum, fordi Nættene gik af Mode, og hvad Arrestanten selv angaar, maa det antages, at denne allerede i Fjeldsted og Nyborg kun har havt lidet Arbejde, hvorhos det er oplyst, at han de andre Steder, hvor han havde Ophold i det ommeldte Tidsrum, slet ikke har bestilt noget, som kunde give lovligt Erhverv. Lige saa lidt har Hans Christian Christensen i den Tid, hvori han levede sammen med Arrestanten og dennes Hustru, havt noget Arbejde, der kunde give Bidrag af virkelig Betydning til deres Underhold, idet han, bortset fra lidt Arbejde i Nyborg, kun — som ovenfor bemærket — en kort Tid gav sig af med Fragtkørsel i Ørbæk, hvilken Forretning efter hans egen Forklaring ikke gav noget Overskud. Hvad der i det nævnte Tidsrum er forbrugt af Arrestanten og hans Hustru, samt fra den Tid, at Hans Christian Christensen sluttede sig til dem, tillige af denne, maa derimod for den aldeles overvejende Del antages at være tilvejebragt ved det Forhold, for hvilket de ere tiltalte under nærværende Sag.

For saa vidt Arrestanten er sigtet for Bedrageri, er han ved egen Tilstaaelse overbevist om at have pantsat for 50 Kr. en Symaskinefabrikant Demant i Odense tilhørende Symaskine, der i Efteraaret 1878 af Arrestantens Hustru i hans Navn var lejet imod en maanedlig Leje af 5 Kr., saaledes, at Demant, naar der ved den nævnte maanedlige Betaling var erlagt ialt 84 Kr., skulde være pligtig til at overdrage Arrestanten Maskinen til Ejendom, medens den indtil da vedblev at tilhøre Demant, og blev den nævnte Pantsætning foretaget af Arrestanten strax efter at han havde faaet Maskinen udleveret, samt uagtet han var vidende om, at han ikke blev Ejer af Maskinen, førend der var betalt 84 Kr. Fremdeles har Arrestanten tilstaaet, at han, der i Slutningen af 1878 af Skræder A. C. Hansen fra Hjørslev har kjøbt en Frakke og en Hat — efter Arrestantens Forklaring

for ialt 50 Kr., efter Skræder Hansens Opgivende for 52 Kr. — saaledes at disse Klæder skulde være betalte fuldtud, senest ved Udgangen af 1879 og vedblive at være Skræder Hansens Ejendom, indtil hele Kjøbesummen var betalt — har solgt Frakken og slidt Hatten op uden at betale Skræderen noget.

Endvidere har Arrestanten — som det maa anses tilstrækkeligt godtgjort, tildels under falske Foregivender om sin Stilling — i det omhandlede Tidsrum, dels selv, dels ved sin af ham dertil bemyndigede Hustru — skaffet sig udleveret paa Kredit og ikke betalt hos:

Kjøbmand Winther i Horsens Manufakturvarer for	31Kr.	13 0.
Skræder Lindblad, sammesteds, en Overfrakke .	65 -	„ -
Uldspinder Theede i Odense, Uldgarn for ...	17 -	26 -
Kbmd. Fogtmann, sammesteds, Manufakturvarer for	48 -	36 -
do. Lauesen & Michelsen, do.....	42 -	10 -
do. L. B. Jürgensen, do.....	4 -	50 -
do. Chr. Theisen, Humle.....	106 -	50 -
Isenkræmmer Larsen, et Gevær m. m.....	50 -	„ -
Bøssebager R. C. Hansen, do.....	67 -	50 -
Grosserer J. Waidtløw, Humle.....	53 -	12 -
Kjøbmand C. C. Bencke, do.....	93 -	80 -
J. F. Andersen, do.....	77 -	52 -
Fabrikant Hansen i Fauerskov, Uldgarn for ...	121 -	7 -

hvilke Gjenstande Arrestanten for Størstedelen atter solgte for at gjøre Penge, samt gjort Forsøg paa hos Kjøbmand H. J. Christensen i Horsens at skaffe sig udleveret paa Kredit Klæder til et Beløb af 50 Kr.

Fremdeles har Arrestanten under Opholdet i Ørbæk imod Kaution af Hans Christian Christensen hos Jernstøber Sørensen i Nyborg paa maanedlig Afbetaling af 4 Kr. faaet udleveret en Kakkellovn til Værdi 60 Kr., hvorpaa kun er afbetalt det strax ved Kjøbets Afslutning erlagte Afdrag af 4 Kr. Kakkellovnen blev senere under Overrejsen til Jylland solgt af Hans Christian Christensen. Endvidere har Arrestanten ved under urigtigt Foregivende at gaa i Kaution for Betalingen, formaet Kjøbmand Jensen i Nyborg til at lade Hans Christian Christensen faa en Klædning til Værdi af ialt 47 Kr. paa Kredit. Efter at nemlig Hans Christian Christensen og dennes Moder havde anmodet Kjøbmand Jensen om at faa den nævnte Klædning paa Kredit under Foregivende af, at Moderen tjente hos Arrestanten, hvem de udgav for Strømpevæver, og at hun hos denne havde 40 Kr. tilgode i Løn, der forfaldt til Betaling 1 Novbr. s. A., nægtede Jensen at lade dem faa Tøjet, forinden han fik Vished for, at den angivne Strømpevæver vilde garantere for Beløbet, og Hans Christian Christensens Moder og Arrestanten gik da samme Dag ind til Kjøbmanden og fik Klædningen udleveret imod strax at betale et Afdrag af 7 Kr. og for Restbeløbet at udstede et

af dem begge underskrevet Bevis, hvori Arrestanten forpligtede sig til at indestaa som Kautionsist og Selvskyldner for Restbeløbets Betaling den 1 November s. A., medens Hans Christian Christensens Moder i Beviset tillagde Arrestanten Ret til at tilbageholde de hende den 1 November tilkommende 40 Kr. Denne Kaution, hvorpaa der ikke er betalt noget, indgik Arrestanten, uagtet han har erkjendt, at Hans Christian Christensens Moder aldeles ikke havde nogen Løn tilgode hos ham eller var antaget som Tyende af ham.

Under Opholdet i Fjeldsted Skov købte Arrestantens Hustru i Oktober 1878 med Arrestantens Vidende og Villie og paa hans Navn hos Snedker Jacob Nielsen paa Skovsgaards Mark Meubler til Beløb 82 Kr., saaledes, at 10 Kr. afbetaltes kontant og at der for Restbeløbet, som af Snedker Nielsen nedsattes til 70 Kr., af Arrestanten udstedtes skriftligt Bevis, hvorved denne forpligtede sig til at betale dette Beløb til December Termin s. A. Medens Meublerne snart efter solgtes igjen, undlod Arrestanten at opfylde sin Forpligtelse til Terminen, og lige saa lidt har han senere betalt noget, uagtet han gjentagne Gange har lovet dette, og udstedt forskjellige hertil sigtende Gjældsbeviser til Snedker Nielsen. Ligeledes købte Arrestantens Hustru samme Efteraar efter foregaaende Aftale med sin Mand, paa Jernstøberiet „Phønix“ i Odense en Kakkellovn til 63 Kr., saaledes, at der strax afbetaltes 10 Kr. og lovedes Afbetaling af Resten med 10 Kr. maanedlig. Der blev imidlertid ikke afbetalt noget, hvorimod Arrestanten kort efter solgte Kakkellovnen. Fremdeles købte Arrestantens Hustru samme Efteraar i hans Navn paa maanedlig Afbetaling hos Jernstøber Brandt i Odense et Komfur til 40 Kr., hvorpaa kun er erlagt 2 Afdrag, tilsammen 16 Kr., og hos Jernstøber Rasmussen i Odense en Kakkellovn til 60 Kr., hvorpaa kun er betalt et Afdrag af 10 Kr. Medens Arrestanten oprindelig overensstemmende med sin Hustru har forklaret, at disse Ting bleve tagne paa Kredit med hans Vidende og Villie, har han senere benægtet at have givet sit Samtykke dertil; men ligesom han ialfald har modtaget dem, uagtet han vidste, at de vare tagne paa Kredit, og derhos har erkjendt, at han senere har henvendt sig til Jernstøber Brandt om at faa yderligere Henstand med Betalingen, saaledes har han tilstaaet, at han kort efter at have modtaget disse Ting solgte dem begge.

Det maa fremdeles anses for godtgjort, at efterat Hans Christian Christensen og Arrestantens Hustru under Opholdet i Ørbæk, uden Hensigt til at betale, hos Farver Larsen i Odense havde taget Garn til et Beløb af 142 Kr. 27 Øre paa Kredit, har Arrestanten solgt en Del af dette Garn, uagtet han maa antages at have havt ialfald Formodning om, paa hvilken Maade det var erhvervet.

Endelig bemærkes, at Hans Christian Christensen og Arre-

stantens Hustru under Opholdet i Stouby hos forskjellige Handlende i Horsens og Vejle tog Varer paa Kredit til et Beløb af 8 à 900 Kr., og at Arrestanten — som nedenfor nærmere vil blive paavist — maa anses for medskyldig i dette Forhold, uagtet han ikke umiddelbart har deltaget deri.

Hvad angaar den Hensigt, som har ligget til Grund for Arrestantens ovenanførte Forhold i det Hele, har Arrestantens medtaltale Hustru forklaret, at hun og hendes Mand, der siden de i Foraar et 1877 tog Ophold i Fjeldsted Skov, ikke ad lovlig Vej have erhvervet Tilstrækkeligt til deres Underhold, fra den Tid af for en meget stor Del have levet af at sælge Varer, som de toge paa Kredit uden Hensigt til at betale dem, og at dette var en ligefrem mellem hende og hendes Mand anlagt Plan, i Henhold til hvilken navnlig ogsaa de ovennævnte Kjøb iværksattes. Ligeledes har medtaltale Hans Christian Christensen forklaret, at ikke blot han selv i den Tid, hvori han boede sammen med Arrestanten og dennes Hustru, væsentlig har levet af at tage Varer paa Kredit, uden Hensigt til at betale dem eller ialfald uden Udsigt til at blive istand hertil, men at det samme ogsaa gjælder om Arrestanten, hvorhos denne ogsaa levede af de af de to andre Tiltalte tilvebragte Penge, uagtet det var ham fuldt vel bekjendt, paa hvilken Maade de havde forskaffet sig dem. Derimod gaar Arrestantens egen Forklaring ud paa, at han ikke har indset, at den ovenanførte betydelige Gjæld, som han erkjender at have paadraget sig, var større, end at han i Fremtiden vilde kunne betale den, og at han ikke nogensinde har stiftet Gjæld, som han ikke havde tilsigtet at betale. Denne Arrestantens Benægtelse findes imidlertid at maatte forkastes, naar henses til de af de tvende Medtaltale afgivne Forklaringer i Forbindelse med de iøvrigt under Sagen oplyste Omstændigheder, i hvilken Henseende fremhæves, at Arrestanten, der efter sin egen Erkjendelse var uden Formue, i det paagjældende Tidsrum ikke har haft noget lovligt Erhverv af virkelig Betydning eller endog blot gjort alvorligt Forsøg paa at forskaffe sig saadant, og altsaa heller ikke har haft nogen paaviselig Udsigt til at betale den stiftede Gjæld, der i Forhold til Arrestantens Stilling var af en aldeles overvældende Størrelse, idet der t. Ex. alene i Efteraaret og Vinteren 1878—79 af Arrestanten stiftedes Gjæld til Beløb af over 1000 Kr., at de fleste af Arrestanten paa Kredit tagne Varer kort efter igjen solgtes af ham, selvfølgelig i Reglen under den Pris, for hvilke de vare kjøbte, samt at Arrestanten efter sin egen Tilstaaelse har taget en stor Del af de omspurgte Varer paa Kredit, netop i den Hensigt strax efter at sælge dem, for saaledes at gjøre Penge.

Hvad særligt angaar de ovennævnte af Hans Christian Christensen og Arrestantens Hustru under Opholdet i Stouby forøvede Bedragerier, i hvilke Arrestanten ikke umiddelbart har

deltaget, har Arrestanten selv erkjendt, at han nok vidste, at de Medtaltalte ikke tjente de Penge, for hvilke de og Arrestanten levede i Stouby, paa ærlig Maade, at han lagde Mærke til, at Hans Christian Christensen solgte, hvad han havde kjøbt, for langt billigere Pris, end han for Arrestanten opgav at have kjøbt dem for, samt at Arrestanten tænkte, at deres Liv i Stouby snart vilde faa Ende, fordi Hans Christian Christensen ikke vilde kunne narre Flere. De af begge de Medtaltalte afgivne Forklaringer gaa derhos ud paa, at Arrestanten vidste god Besked om, hvorledes de i Stouby forbrugte Penge tjentes, og at de overhovedet alle tre vare lige gode om den hele Fremgangsmaade, om end de fleste Varer bleve tagne af bemeldte Tiltalte. Endelig er det af Mølleren i Stouby og dennes Hustru under Ed forklaret, at Arrestanten i den Tid, hvori han boede sammen med de tvende Medtaltalte i Stouby Mølle, understøttede disses bedrageriske Færd ved urigtige Foregivender, idet han nemlig paa Møllerenes Forespørgsel om de Medtaltaltes Stilling og Forhold svarede, at han ikke kjendte videre til de Folk, han var hos, men at det nok kunde være, at de havde Penge.

I Henhold til det saaledes Anførte findes Arrestanten for sit forommeldte Forhold at maatte anses efter Straffelovens § 253 og 251, tildels sammenholdt med §§ 46, 47, 55 og 54. Forsaavidt han derimod under denne Del af Aktionen endvidere ved Underrettsdommen er funden medskyldig i det Forhold, hans Hustru har udvist ved hos Møller Johansen paa Aas Mølle ved Nyborg at tage Strikkegarn til Beløb 82 Kr. 72 Øre paa Kredit, findes der ikke overfor Arrestantens Forklaring, at dette Garn er kjøbt uden hans Vidende og Villie, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til, at han kan anses for Meddelagtighed i dette Forhold, hvorfor der heller ikke vil hos Arrestanten kunne tilkjendes Møller Johansen den af ham paastaede Erstatning af 82 Kr. 72 Øre. Endvidere findes Arrestanten ikke — som i Underrettsdommen antaget — at kunne anses med Straf, fordi han har solgt en ham tilhørende Strikkemaskine, som ifølge et af ham underskrevet Pantebrev skulde tjene til Underpant for et de tvende Medtaltalte af Dorthea Christoffersen i Høie givet Laan af 140 Kr., idet dette Arrestantens Forhold allerede af den Grund, at Pantebrevet ikke var thinglæst, ikke kan anses for strafbart. Som Følge heraf vil der derhos ikke hos Arrestanten kunne tilkjendes bemeldte Dorthea Christopher sen den af hende paastaede Erstatning af 140 Kr.

Hvad endelig angaar den imod Arrestanten fremsatte Sigelse for Pengeafpresning, foreligger denne kun Overretten til Paakjendelse, forsaavidt den støttes paa Arrestantens imod Kjøbmand Larsen i Kolding udviste Forhold. I saa Henseende er det af bemeldte Kjøbmand, der ikke har nedlagt nogen Erstatningspaastand under Sagen, edelig forklaret, at han, som for

6 à 7 Aar siden havde havt Samleje med Arrestantens Hustru, nogle Uger eller muligvis et Par Maaneder derefter fik Besøg af Arrestanten, der paa en mindre høflig Maade gik ind i Kjøbmandens private Kontor, hvor han begyndte med at ytre, at han agtede sig op til Kjøbmandens Hustru for at fortælle hende, at hendes Mand havde liavt Samleje med Arrestantens Hustru, men derefter gik paa Akkord med Kjøbmanden om at tie stille imod at faa 100 Kr., der af Kjøbmanden udbetaltes paa Stedet, samt en Frakke. Kjøbmanden har derhos forklaret, at Arrestanten senere gjentagne Gange indfandt sig i hans Butik, hvor han paa en meget paatrængende Maade dels falbød Silkenæt, dels købte Varer til Beløb af ca. 13 Kr., som han vel lovede at betale, men dog, uagtet der siden er hengaaet flere Aar. endnu ikke har betalt; da Arrestanten sidste Gang for ca. 3 Aar siden indfandt sig i Butikken, befriede Kjøbmanden sig imidlertid for ham ved at betyde ham, at hans Besøg for Fremtiden ikke vilde blive taalte, idet der, saafremt han oftere indfandt sig, vilde blive gjort Anmeldelse derom til Politiet.

Arrestantens egen Forklaring gaar ud paa, at han ved den ovenomhandlede Lejlighed for 6 à 7 Aar siden, strax, saasart han var bleven ene med Kjøbmanden, sagde til denne, at han agtede sig op til hans Hustru for at fortælle denne om Kjøbmandens Forhold til Arrestantens Hustru, at Kjøbmanden gjentagne Gange bad ham om ikke at gjøre dette, hvortil Arrestanten imidlertid hver Gang svarede Nej, indtil Kjøbmanden bekvemmede sig til at give ham 100 Kr. og en Frakke, og at Arrestanten saaledes modtog Pengene og Frakken som Vederlag for ikke at omtale det Passerede for Kjøbmandens Hustru, hvad han havde truet med at gjøre og ogsaa vilde have gjort, ifald Kjøbmanden ikke paa den nævnte Maade havde tilkjøbt sig hans Taushed. Ligesom Arrestanten imidlertid ikke har villet erkjende, at han har været mere end en Gang senere hos Kjøbmanden, og at han skulde have havt til Hensigt at unddrage sig for at betale det ved denne Lejlighed købte Tøj, samt at Kjøbmanden tilsidst har vist ham bort med Trusler, eller at dette ialfald har været Grunden til, at han blev borte, saaledes har Arrestanten vedholdende benægtet, at det overhovedet har været hans Hensigt at afpresse Kjøbmanden Penge, idet han om Hensigten med det første Besøg hos Kjøbmanden for 6 à 7 Aar siden har forklaret, snart, at han syntes, at Kjøbmandens Hustru burde vide, at Manden havde været hende utro, men da saa Kjøbmanden bød ham Penge og bad ham om at tie, gik ind herpaa, snart, at han var vred paa Kjøbmanden over det Passerede og vilde skræmme ham fra i Fremtiden at efterstræbe hans Hustru. Naar imidlertid henses til, at • denne sidste Del af Arrestantens Forklaring er i Strid med, hvad der under Sagen er oplyst om Arrestantens Forhold til hans Hustru, hvoraf noksom fremgaar, at Arrestanten

ikke lagde Vægt paa sin Hustrus ægteskabelige Troskab, at Arrestantens Forklaring om Hensigten med hans Opræden overfor Kjøbmand Larsen forøvrigt i sig selv er aldeles usandsynlig, at Kjøbmand Larsens beedigede Forklaring gaar ud paa, at medens han ikke længere med Bestemthed erindrer, om han eller Arrestanten først begyndte at tale om en Pengeydelse for at undgaa, at Arrestanten røbede det Forefaldne for Kjøbmandens Hustru, kan han dog med Sikkerhed huske, at Arrestantens hele Opræden ved den omspurgte Lejlighed var en saadan, at den umiskjendelig var anlagt paa at afpresse ham Penge, samt at endelig Arrestantens Hustru, der overhovedet har sigtet Manden for oftere at have tilskyndet hende til Utugt med forskjellige Mandspersoner i den Hensigt at faa Lejlighed til at afpresse disse Personer Penge, har forklaret, at Arrestanten ogsaa, forinden hun havde Samleje med Kjøbmand Larsen, havde opfordret hende til at tilstede dette og forlange Penge af Kjøbmanden, findes Arrestantens Forklaring om ikke at have truet Kjøbmand Larsen paa foranførte Maade for at skaffe sig Fordel at maatte forkastes, og det maa derfor billiges, at han under denne Del af Aktionen er ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 245.

Den af Arrestanten ved samtlige foranførte Forbrydelser forskyldte Straf findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Vs Aar.

Onsdagen den 11 Januar.

Nr. 214. Højesteretssagfører A. Alberti og
Teglbrænder Hans Jensen af Ballerup (Alberti)
contra
Ingeniør Villars Luun (Ingen)

betr. Spørgsmaal om Annulation af 2 Anstandskjendelser m. v.

Meerløse og Tudse Herreders Gjæsterets Kjen-
delse r af 29 April 1880 og 13 Maj s. A., optagne i Overrets-
dommens Præmisser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
7 Marts 1881: Den paaankede Anstandskjendelse af 29 April
s. A. og efterfølgende Retsbehandling bør uefterrettelig at være
og hjemvises Sagen til Paadømmelse, efter at den er optagen til

Dom, i den Stand, hvori den var den 29 April f. A. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Den ovenanførte af Indstævnte Overretssagfører A. Alberti om Citanten Ingeniør Vil-lars Luun af Knabstrup brugte fornærmelige Udtalelse bør dødt og magtesløs at være. Der forelægges Overretssagfører A. Alberti en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempligen af hans den 6 September f. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Ligesom den i Lovgivningen, navnlig i L.'s 1—10—1, Frdg. 3 Juni 1796, Kap. I og Frdg. 16 Januar 1828 § 12, udtalte Regel, at Parterne — afset fra visse særlige Forfaldstilfælde — bør være tilstede, selv eller ved Fuldmægtig, Daar deres Sag foretages, maatte medføre, at der ikke kunde tilkomme Citanten Alberti, som ikke mødte eller lod møde, hverken den 29 April eller den 13 Maj 1880, nogen Ret til at fordre de Dommeren af ham tilstillede Skrivelser tagne i Betragtning, saaledes maatte det under de forhaandenværende Omstændigheder anses ikke at være stemmende med den Dommeren ved de almindelige Procesregler anviste Stilling, at han fremlagde disse Skrivelser og tog deres Indhold i Betragtning. Desuagtet findes der, forsaavidt angaar den af Dommeren den førstnævnte Retsdag afgivne Kjendelse, ikke at have været tilstrækkelig Føje til, som ved Overrettens Dom sket, at annullere den. Som i Dommen anført, fremsatte Indstævnte nemlig ikke bemeldte Retsdag nogen Protest mod Fremlæggelsen af den fra Alberti modtagne Anstandsbejæring, men tog alene et Forbehold i Anledning af dennes Udeblivelse, og herefter findes han ikke at kunne være berettiget til senere at gjøre den skete Fremlæggelse gjældende som en Annulationsgrund, ligesom det efter Beskaffenheden af den af Underdommeren begaaede Fejl heller ikke kan anses nødvendigt at anvende Annulation ex officio. Derimod maa den af Underdommeren den 13 Maj imod Indstævntes bestemte Protest foretagne Fremlæggelse og Bevilgelse af Citanten Albertis Anstandsbejæring betragtes som en saa væsentlig Fravigelse af de gjældende Procesregler, at Paastanden om Annulation af den denne Dag afsagte Kjendelse maa tages til Følge.

I Medfør af det Anførte vil Kjendelsen af 29 April være at stadfæste, men Kjendelsen af 13 Maj at ophæve, saaledes at det paalægges Underdommeren at optage Sagen til Paakjendelse i den Stand, hvori den forelaa, efterat Indstævnte bemeldte Dag havde nedlagt Paastand om Hovedsagens Ophævelse og Kontrasagens Optagelse. I Henseende til Processens Omkostninger og den i Overrettsdommen fastsatte Mortifikation bliver bemeldte Dom at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Den omhandlede Anstandskj endelse af 29 April 1880 bør ved Magt at stande, hvorimod Anstandskjendelsen af 13 Maj s. A. ophæves, saaledes at Hoved- og Kontrasagen blive at optage til Paa-kjendelse i den Stand, hvori de forelaa sidst-nævnte Dag, efterat Indstævnte havde nedlagt sin Paastand. I Henseende til Processens Omkostninger og Mortifikationen bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte Overretssagfører A. Alberti som Mandatarius for den medindstævnte Teglbrænder Hans Jensen af Jordløse d. 27 Marts f. A. havde ved Meerløse-Tudse Herreders Gjæsteret incamineret en Sag mod Citanten Ingeniør Villars Lunn af Knabstrup angaaende Betaling af 4583 Kr. 58 Øre med Renter, som hans Mandant, fornævnte H. Jensen, der i Aaret 1878—79 af Citanten havde været antaget til som Teglværksmester at drive det af ham forpagtede Knabstrup Teglværk, fra denne sin Stilling vilde have tilgode hos Citanten navnlig for udført Arbejde og havde Udlæg, tog Citanten Udsættelse i Sagen og fremlagde næste Rettens Dag d. 15 April f. A. en af ham den 2 s. M. udstedt og d. 5 næstefter for Indstævnte Alberti forkyndt Contrastævning, ved hvilken han kontraindstævnte denne som Mandatarius for H. Jensen til at møde for Meerløse-Tudse Herreders Gjæsteret paa det Sted, den Tid og det Klokkeslet, da den af ham mod Citanten anlagte Sag angaaende H. Jensens formentlige Fordring paa 4583 Kr. 58 Øre, i hvilken Citanten d. 15 April agtede at begjære Udsættelse i 14 Dage, efter denne Udsættelse eller efter den Udsættelse, der maatte blive ham indrømmet, første Gang blev foretaget, for der og da i Mangel af mindeligt Forlig, der vilde blive prøvet, at modtage Kontra søgsmaal til Betaling af 228 Kr. 89 Øre, som Indstævnte H. Jensen formentlig skyldte Citanten for kontante Udlæg, samt Erstatning for Misligholdelse af Overenskomsten om Teglværkets Drift efter uvillige Mænds Skjøn, dog ikke over 5461 Kr. 93 Øre m. m.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 3 Februar 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 45.

Onsdagen den 11 Januar.

Nr. 214. Høiesteretssagfører A. Alberti og
Teglbrænder Hans Jensen af Ballerup (Alberti)

contra

Ingeniør Villars Lunn (Ingen).

Denne Stævning var tillige d. 10 April forkyndt for H. Jensen, og i Henhold hertil begjærede Citanten Udsættelse i 14 Dage₂ for at Kontrasagen efter denne Fristis Udløb kunde blive incamereret. Indstævnte Alberti havde ikke givet Møde bemeldte Retsdag, men ifølge Tilførsel til Retsprotokollen var der fra ham tilstillet Retten et Indlæg af 14 April, som fremlagdes, og, efterat Citantens Sagfører havde begjært dette Indlæg udlaant og forbeholdt alt Lovligt i Anledning af, at Indstævnte Alberti hverken havde givet personligt Møde i Retten eller ladet møde ved en dertil Berettiget, blev den begjærede Anstand bevilget.

Den 29 April mødte derpaa Citanten personlig, og, idet han tilbageleverede Sagens Dokumenter og fremlagde Indlæg, begjærede han Forlig prøvet i Kontrasagen og indlod, forsaavidt Forlig ikke tilvejebragtes, Sagen til Dom i Henhold til de fremlagte Dokumenter, af hvilke Citantens Indlæg sluttede med Paa-stand om, at Citanten frifandtes for Indstævnte Albertis Tiltale, samt at han hos A. Alberti som Mandatarius for H. Jensen tilkjendtes de i Kontrastævningen nævnte Beløb, eller subsidiært at disse Beløb tilkjendtes ham hos H. Jensen personlig. Der findes derefter tilført Retsprotokollen Følgende:

„Teglbrænder H. Jensen var efter lovligt Paaraab ikke mødt. Overretssagfører A. Alberti havde tilstillet Dommeren en Skrivelse af 26 ds., som fremlagdes, saalydende:

„,Stempel 30 Øre. Kjøbenhavn d. 26 April 1880.

Velbaarne Hr. Herredsfoged Meinert!

Forsaavidt den ved Meerløse-Tudse Herreders Gjæsteret henstaaende Sag: A. Alberti ctr. V. Lunn maatte fra Hr. Lunn's Side blive fremmet førstkommende Torsdag, anmoder jeg om at erholde Anstand og Udlaan af Sagens Dokumenter i 14 Dage.

Ærbødigst A. Alberti.“

„I Henhold hertil bevilgede Dommeren den af A. Alberti begjærede Anstand og udsatte Sagen til d. 13 Maj Frmd. Kl. 11,“ hvorefter er tilføjet, at Citanten forbeholdt alt Lovligt i Anledning af, at hverken Teglbrænder H. Jensen eller Overretssagfører A. Alberti havde givet Møde.

Ved Sagens næste Foretagelse den 13 Maj findes Følgende tilført Retsprotokollen:

„Fra Hovedcitanten var Retten tilstillet en Skrivelse af 11 ds., hvorved begjæres Anstand i 8 Dage for at give Tilsv. Skrivelsen er saalydende:

„,Kjøbenhavn d. 11 Maj 1880.

Velbaarne Hr. Herredsfoged Meinert!

Forsaavidt Deres Velbaarenhed ikke inden Retsmødet paa Torsdag i Sagen: A. Alberti som Mandatarius for Hans Jensen ctr. V. Lunn maatte have modtaget fra mig et Indlæg, som jeg haaber at kunne afsende imorgen, udbeder jeg Anstand i 8 Dage for at give Tilsv.

Ærbødigst A. Alberti.“

Citanten mødte personlig og protesterede mod Anstanden, fordi Modpartiet ikke havde givet Møde hverken sidste Retsdag eller denne Dag, og, idet han maatte anse Dommeren uberettiget til at gaa i Rette og begjære Anstand paa Modpartiets Vegne, begjærede han Hovedsagen hævet og sig tilkjendt Kost og Tæring hos Indstævnte og Kontrasagen optaget til Dom. Dommeren bevilgede imidlertid den af Indstævnte begjærede Anstand og udsatte Sagen til den 20 Maj, i hvilken Anledning Citanten forbeholdt alt Lovligt.

Da Sagen derefter blev foretagen den 20 Maj, mødte Indstævnte Alberti ved en Sagfører, som fremlagde Indlæg, men Citanten mødte og protesterede imod, at Retten i alt Fald for Tiden modtog Indlægget, idet han forment, at Modparten ved tidligere at være udebleven, og da der ikke kunde tages Hensyn til Skrivelser, der fra Modparten vare tilstillede Dommeren privat og af denne fremlagte i Retten, havde forspildt sin Adgang til at fremkomme med Yderligere i Sagen, og at denne derfor maatte optages til Dom i Henhold til hans tidligere fremsatte Paastand. Han begjærede derhos Anstand foreløbig i 4 Uger for at indanke den Kjendelse, hvorved Anstand var bevilget Indstævnte, for Overretten og sig meddelt den til Appelsagen fornødne Beskrivelse af det Passerede, hvorpaa Dommeren be-

vilgede den begjærede Anstand til Appel. Citanten har derefter ved Stævning af 24 Maj f. A. her til Retten indanket de fornævnte den 29 April og 13 Maj f. A. afsagte Anstandskjendelser og paastaet dem underkjendte, tilsidesatte og forandrede, saaledes at der nægtes Indstævnte Alberti og hans Mandat Adgang til at fremkomme med Yderligere under den mod Citanten anlagte Gjæsteretssag enten under Hovedsagen eller under Kontrasagen, og at disse Sager blive at paakjende af Gjæsteretten, saaledes som de forelaa den 29 April og 13 Maj, hvorhos han har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst hos de Indstævnte.

De Indstævnte have — næst at paastaa sig tillagt Kost og Tæring hos Citanten, saafremt Sagen maatte af Overretten blive ex officio afvist — paastaet principaliter de indankede Anstandskjendelser stadfæstede og subsidiært, hvis Anstandskjendelserne ophæves, Hoved- og Kontrasagen hævede, hvorhos de mere in subsidium have protesteret mod, at Sagen hjemvises til Underdommeren med andet Paalæg end at hæve Hovedsagen med Kost og Tæring og at afsige Dom i Kontrasagen i Overensstemmelse med Citantens for Gjæsteretten den 13 Maj f. A. nedlagte Paastand. Endelig have de Indstævnte paastaet sig Sagens Omkostninger tilkjendte hos Citanten skadesløst.

Foreløbig bemærkes, at der ikke findes nogen Grund til ex officio at afvise Sagen fra Overretten, idet det i saa Henseende fremhæves, at den af Gjæsteretten den 20 Maj f. A. afsagte Kjendelse, hvorved der er bevilget Citanten Anstand i Gjæsteretssagen af Hensyn til nærværende Appel, ikke er forelagt Overretten til Prøvelse.

Naar Citanten har forment, at de tvende af Underdommeren den 29 April og 13 Maj irettelagte Skrivelser fra Indstævnte Alberti, i Henhold til hvilke der er bevilget denne de paaankede Udsættelser, ikke kunne betragtes som Indlæg til Gjæsteretten, da de i deres Form fremtræde alene som private Breve til Dommeren og at denne derfoi' ved at fremlægge dem i Retten maa anses at være gaaet i Rette for Indstævnte og have begjært Anstand for ham, hvad Dommeren formentlig har været aldeles uberettiget til, da bemærkes at, om end de omhandlede Skrivelser ere stiledede som private Breve til Dommeren, foreligger der dog ingen Grund til at tvivle om, at Indstævnte, som han har gjort gjældende, har villet have dem betragtede som Indlæg til Retten, ligesom Dommeren ogsaa ses at have behandlet dem som saadanne, og der vil saaledes ikke af den anførte Grund kunne indvindes Noget imod, at de ere tagne i Betragtning under Sagen. Derimod maa der gives Citanten Medhold i, at Dommeren har savnet Berettigelse til for Indstævnte at fremlægge de ham fra denne tilstillede Indlæg og derefter tage de i dem fremsatte Begjæringer om Anstand i Betragtning, som om Indstævnte selv

var mødt i Retten og havde fremsat sin Anstandsbej æring. Vel findes det nemlig ingensteds i vor Proceslovgivning udtrykkelig forbudt, at Parterne i en ordinær civil Retssag tilstille Retten deres skriftlige Indlæg for af Retten at fremlægges og tages i Betragtning under Sagen, men, ligesom det i hele vor Proceslovgivning er en almindelig Forudsætning at Proceduren i den ordinære civile Rettergangsform foregaar ved personligt Mode af Parterne eller af deres Fuldmægtige for Retten, efterat denne paa lovlig Maade er sat, saaledes er det ogsaa i D. L. 1—10 foreskrevet, at den Part, som ikke har særligt lovligt Forfald, bor enten selv eller ved sin Fuldmægtig at møde og svare i Sagen, jfr. endvidere Bestemmelsen i Reskr. 21 April 1742 (angaaende skriftlig Procedure i Højesteretssager) om Parternes Møde for Højesteretskommissionen. Det maa ogsaa antages at staa i bestemt Strid med den Stilling, som Dommeren efter vor Procesordning indtager under Sagens Procedure, om han i Retten vil udføre processuelle Handlinger for nogen af Parterne, selv om dette kun bestaar i at fremlægge dennes Indlæg, idet der i denne Handling indeholdes en Begjæring til Retten om at tage Indholdet af Indlægget i Betragtning ved Sagens Behandling eller Paadømmelse, og, da det derhos ikke vilde kunne statuere, at Dommeren var berettiget til at udføre saadan Virksomhed for Parten, uden at det tillige statuere, at han var pligtig dertil, idet Proceduren og Parternes Retsstilling i modsat Fald vilde blive afhængig af Dommerens Godtbefindende, vilde der ogsaa derved paabyrdes Dommeren Forretninger, som Lovgivningen ikke har paalagt ham, og som ej heller kunde paalægges ham, uden at dertil var knyttet særlige regulerende Bestemmelser, som aldeles mangle.

Idet Dommeren saaledes har været uberettiget til at fremlægge Indstævnte Albertis Anstandsbejæring, kan Fremlæggelsen af disse ikke betragtes som noget Led i Proceduren, men maa anses som en Nullitet, og de Indstævnte kunne herefter ikke paa Grund af det Passerede betragtes som dem der have givet Møde i Gjæsteretten den 29 April og 13 Maj, men maa behandles som udeblevne, og det kan ikke herimod tillægges nogen Betydning, at Indstævnte vil have benyttet den anvendte Fremgangsmaade i Henhold til et Tilbud fra Underdommeren selv om at ville indenfor Retten modtage og derefter i Retten fremlægge begge Parters Indlæg og Anstandsbejæring, lige saa lidt som det kan forandre Resultatet, at Citanten i sit den 29 April fremlagte Indlæg har taget Hensyn til Indstævnte Albertis Indlæg af 14 April, der af Dommeren var fremlagt i Retsmødet den 15 s. M. ; thi vel har Dommeren været uberettiget til at fremlægge Indlægget, men, da Citanten havde faaet det ualaant, kunde der Intet være til Hinder for, at han i sin Proce-

dure tog Hensyn til det paa samme Maade, som han kunde have taget Hensyn til et Indlæg, der af Indstævnte selv var afgivet til ham udenfor Retsmøderne, og der vil ej heller være nogen Hindring for, at Indlægget bliver taget i Betragtning ved Sagens Paadømmelse, efter at det er blevet indlemmet i Sagens Akter, hvad der i alt Fald under de foreliggende Omstændigheder maa betragtes som sket derved, at Citanten med sit Indlæg har afgivet det til Retten den 29 April.

Da de Indstævnte saaledes ere udeblevne allerede den 29 April f. A., burde Dommeren paa denne Retsdag have optaget Sagen, der paa behørig Maade var indladt til Dom, og, da som Følge heraf den paa bemeldte Retsdag afsagte Anstandskjendelse med den efterfølgende Retsbehandling vil være at annullere, kan den af Citanten den 13 Maj nedlagte særlige Paastand ikke komme i Betragtning, hvorimod Sagen maa hjemvises til Paadømmelse, i den Tilstand, hvori den var den 29 April, da Citanten havde deduceret Kontrasagen og indladt denne tilligemed Hovedsagen til Dom.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Efter Citantens derom nedlagte Paastand vil det af Indstævnte Alberti i dennes den 6 September f. A. fremlagte Indlæg om Citanten brugte Udtryk, at han ved Siden af sin borgerlige Haandtering driver en Injuriefabrik være at mortificere, hvorimod der ikke findes tilstrækkelig Grund til herfor at anse Indstævnte med Bøde.

Der vil være at forelægge Overretssagfører A. Alberti en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af hans den 6 September f. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 311.

Advokat Henriksen

contra

Peter Christian Jacobsen (Def. Hansen)

der tiltales for Brandstiftelse.

Møens Herréds Extrarets Dom af 25 Juli 1881: Tiltalte Tjenestekarl Peter Christian Jacobsen af Stege bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Scheel og til Defensor Sagfører

Lindhard 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 November 1881 : Tiltalte Tjenestekarl Peter Christian Jacobsen af Stege bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Bøcher, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste Forhold med forsætlig at sætte Ild paa den i den indankede Dom omhandlede, i en Granplantage henliggende Bunke Grankvas, der var bestemt til at sælges som Brændsel, maa han anses efter Straffelovens § 282, 1ste Stykkes sidste Del. Hans Straf findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved de foregaaende Instantsers Domme fastsatte Salarier.

Thi kjendes for Ret:

Peter Christian Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredsthingsdommen og Landsover-samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Advokat Henriksen og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Peter Christian Jacobsen af Stege, der er født den 13 Januar 1861 og som ikke er funden forhen straffet, er under nærværende, ved Møens Herreds Extraret mod ham anlagte og paa det Offentliges Vegne hertil indankede Sag tiltalt for Brandstiftelse. Ved de dels før, dels efter Sagens Paadømmelse i 1ste Instans optagne Forhør er der i saa Henseende oplyst Følgende:

Da Tiltalte den 5 Juni d. A. med 4 Kammerater foretog en Spadseretur i den et privat Ejerlaug tilhørende Ulfshaleskov, afstrøg han, da de vare komne ind i en Granplantage, en Tændstik for dermed at tænde en Cigar, og, efter at have gjort dette,

holdt han den endnu brændende Tændstik ned til en Bunke afhugne Grankviste, der laa i Granplantagen, saaledes at den paa de tre Sider var umiddelbart omgiven af denne og maa antages at have ligget tæt op til Træerne i samme. Da Kvistene vare tørre, fængede de øjeblikkelig og begyndte at brænde i Lue i en Udstrækning af 2 à 3 Tommer, men, da en af Tiltaltes Kammerater, der stod lige ved ham, og som forgjæves vil have advaret ham, havde tilkaldt de Andre, der vare komne et lille Stykke forud, blev Ilden strax slukket, idet en af dem sprang op paa Bunken og kvalte Ilden ved at træde den ned. Efter de af denne og af de to andre af Tiltaltes Kammerater afgivne Forklaringer, hvis Rigtighed han dog ikke har villet erkjende, søgte Tiltalte at hindre ham i Slukningen ved at trække ham i Armen, idet Tiltalte derhos, efter hvad den ene af Kammeraterne har forklaret, sagde: „Lad det kun brænde; vi kan sagtens faa den slukket“. Bunken, der maa antages at have været ca. 4 Alen lang og mindst 1 à 2 Alen bred og høj, og som var bestemt til at sælges som Brændsel skal efter vedkommende Skovfogeds Forklaring have havt en Værdi af 2 à 3 Kr. Efter hvad der foreligger, maa det vel anges, at Ilden, hvis den ikke strax var bleven slukket, lettelig kunde have opbrændt Bunken og derfra forplantet sig til den omgivende Skov, men paa Grund af den hurtig stedfundne Slukning er der faktisk ikke sket nogen Skade.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen bleven anset efter Strfls. § 282 1ste Stk. med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han er bleven tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger.

Da den ommeldte Bunke Grankviste imidlertid ikke efter sin Beskaffenhed kan henføres under nogen af de i Strfls. § 282 nævnte Gjenstande og da Tiltaltes Forklaring om, at det ikke har været hans Hensigt, at Ilden skulde udbrede sig til Skoven, ikke kan forkastes, findes hans Forhold ikke at kunne henføres under Straffelovens Bestemmelser om Brandstiftelse. I Henhold hertil og da heller ikke nogen anden Straffebestemmelse, der kunde hjemle justitiel Forfølgning findes anvendelig paa det foreliggende Tilfælde, vil Tiltalte være at frifinde for Justitiens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere for Overretten, 20 Kr. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 197. Advokat Halkier som Mandatarius for
 Martinengo de Novack i Marseille (Selv)
 contra
 Firmaet Ohr. Schierbeck (Ingen).

Højesterets Dom.

Ifølge den af Stævningsmændene den udtagne Højesteretsstævning givne Paategning er Stævningen forkyndt for Konsul og Kjøbmand Louis Schierbeck i Helsingør, der i Paategningen — uden at selve Stævningen indeholder Noget herom — angives at være Indehaver af det indstævnte Firma Chr. Schierbeck. Da Stævningsmændene imidlertid ere inkompetente til at give en Bevidnelse som den anførte, og der hverken haves nogen i Medfør af Lov om Benyttelse af Firmaer af 23 Januar 1862 § 11 meddelt Attestation eller anden Oplysning, hvorefter det kan bedømmes, om Stævningen er forkyndt for rette Paagjældende, vil denne, da Indstævnte ikke er mødt eller har ladet møde, være at afvise.

- Thi kjendes for Ret:
 Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Torsdagen den 12 Januar.

Nr. 282. Advokat Henrichsen.
 contra
 Niels Emanuel Jensen (Def. Hansen)

dei' tildales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Septbr. 1881: Tiltalte Niels Emanuel Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Overauditør Wolff, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter samtlige Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det af

Tiltalte udviste, i Dommen fremstillede Forhold, navnlig ved under det falske Foregivende, at lian havde et Filialkontor i Chicago, at kræve de i Dommen nævnte Indskrivningsgebyrer for foreløbig Ulejlighed og Udgifter med at skaffe de Paagjældende Overrejse til og Tjeneste i Amerika, uden at hån har skaffet dem saadan eller paa den Tid havde nogen rimelig Udsigt dertil, at maatte henføres under Straffelovens § 257 og Straffen at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Uger. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Niels Emanuel Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i sex Uger. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunderde vedKriminal- ogPolitirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Henrichsen og Højesterets-sagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Niels Emanuel Jensen for Bedrageri anlagte Sag ere, efter hvad Tiltalte har forklaret og der iøvrigt er oplyst, de nærmere Omstændigheder følgende:

Efter at have oprettet et saakaldet Engageringsbureau her i Staden, indrykkede Tiltalte i Løbet af indeværende Aar Avertissementer i Bladene, hvori han blandt Andet tilbød, at skaffe Pladsei- i Amerika fra sit Filialkontor i Chicago, og naar Tjenestesøgende derefter henvendte sig til ham, traadte han i Forhandling med dem paa saadan Maade, at de maatte antage, at han vilde kunne skaffe dem Rejse til Amerika og Tjeneste der, og for sin Hjælp dertil affordrede han de Paagjældende et saakaldet Indskrivningsgebyr paa 10 Kr. til Dækning af sine Udgifter; paa denne Maade har han efterhaanden skaffet sig en Indtægt af 145 Kr., medens en enkelt Tjenestesøgende vægrede sig ved at betale noget Indskrivningsgebyr.

Tiltalte, som ikke har skaffet nogen af de Personer, som saaledes henvendte sig til ham, Rejse eller Tjeneste i Amerika, har maattet erkjende, at han ikke har noget Filialkontor dersteds, og at hans Foregivende i saa Henseende ikke har Andet at støtte sig paa, end at han i Aarets Begyndelse førte ét Par Samtaler med et ham forøvrigt ubekjendt ungt Menneske, som stod i Begreb med at rejse til Amerika, om der at oprette en Forretning for Anbringelse af Tyender, som Tiltalte skulde fæste her i Landet og dirigere til Amerika; fra dette unge Menneske

har Tiltalte imidlertid slet Intet hørt senere, skjøndt Tiltalte vil have skrevet til ham i Amerika. Tiltalte har endvidere maattet erkjende, at han iøvrigt ikke har foretaget sig andre Skridt for at skaffe de Tjenestesøgende Ansættelser, end at han har skrevet dels til en Hotelejer i Chicago om at anvise ham en Mand, som vilde træde i Forbindelse med ham i saa Henseende, dels i April Maaned til den danske Konsul i New-York for at udbede sig at blive sat i Forbindelse med derværende Foreninger, Fabrikanter eller en Mand, som vilde arbejde sammen med ham, samt at han i samme Maaned vil have tilstillet et amerikansk Blad Avertissement til Optagelse, hvori han søgte Pladser.

Fra Konsulatet havde Tiltalte imidlertid slet intet Svar modtaget, da han traadte i Forbindelse med de Paagældende og modtog de saakaldte Indskrivningsgebyrer; fra Hotelejeren har han vel modtaget et Brev dateret den 12 April d. A., men hvori kun udtales, at Brevskriveren skal underrette ham, hvis han finder en Mand, og hvad Avertissementet angaar, har Tiltalte ikke kunnet opgive, hvad det er for et Blad, han vil have henvendt sig til, men har erkjendt, at han ved dets Afsendelse ikke lod medfølge Betaling for dets Optagelse, saa at det, selv forudsat, at han virkelig har afsendt et saadant Avertissement, maatte være ham klart, at det ikke kunde ventes optaget i Bladet.

Det maa herefter anses godtgjort, at Tiltalte ikke har havt nogen rimelig Udsigt til at skaffe de af ham averterede Pladser, og at han ikke heller har foretaget noget alvorligt dertil sigtende Skridt, og han, som er født den 19 Novbr. 1849 og ved Faaborg Kjøbstads Extrarets-Døm af 1 April 1874 er anset efter Straffelovens § 260 jfr. § 57 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil nu være at anse efter Straffelovens § 257 jfr. tildels § 46 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 13 Januar.

Nr. 312.

Højesteretsadvokat Hindenburg

contra

- 1) Lars Pedersen, 2) Hans Peter Pedersen og
3) Peder Larsen (Def. Henriksen)

der tiltales: de tvende Førstnævnte for Forsøg paa Legemsbeskadigelse og Peder Larsen for Delagtighed heri, subsidiært de

tvende Førstnævnte for Forsøg paa den i Straffelovens § 210 ommeldte Forbrydelse, og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Leire Herreds Extrarets Dom af 31 Maj 1881: De Tiltalte Hans Peter Pedersen og Lars Pedersen bør straffes hver med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog bør de En for Begge og Begge for En betale Sagens Omkostninger, derunder Salærerne til Aktor Prokurator Jacobsen og Defensor Prokurator Hude med 25 Kr. til hver af dem.

Tiltalte Peder Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, men bør han dog in solidum med de tvende fornævnte Tiltalte betale Omkostningerne ved hans Arrest og $\frac{1}{9}$ af selve Aktionens Omkostninger, derunder af de fornævnte Salærer. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Oktober 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lange og Mundt for Overretten betale de Tiltalte Lars Pedersen, Hans Peter Pedersen og Peder Larsen 25 Kr. til hver, der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som bestemt med Hensyn til Sagens øvrige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Lars Pedersen og Hans Peter Pedersen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder, som ved Dommen antaget, være at henføre under Straffelovens § 210 jfr. § 46, og deres Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver.

For Peder Larsens Vedkommende maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde have sit Forblivende ved den ham tillagte Frifindelse, idet han dog in solidum med de to andre Tiltalte vil have at tilsvare Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Peder Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Lars Pedersen og Hans Peter Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i fire Gange fem Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium

for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Heinrichsen 50 Kroner til hver, udrede de Tiltalte En for Alle og Alle for En.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Lars Pedersen, Hans Peter Pedersen og Peder Larsen, der ere fødte henholdsvis 12 Juli 1854, 23 September 1845 og 1 August 1851 og af hvilke ingen tidligere har været straffet efter Dom heri Landet, aktionerede Lars Pedersen og Hans Peter Pedersen for Forsøg paa Legemsbeskadigelse og Peder Larsen for Delagtighed heri, subsidiært de tvende Førstnævnte for Forsøg paa den i Straffelovens § 210 ommeldte Forbrydelse og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Ifølge de af de Tiltalte afgivne Forklaringer og Tilstaaelser samt det iøvrigt Oplyste, ere Sagens faktiske Omstændigheder følgende:

Efterat de Tiltalte Lars Pedersen og Hans Peter Pedersen den 18 Februar d. A. om Morgenen paa Hjemvejen fra Egholm Skov, hvor de om Natten havde drevet Krybskytteri, ude paa Isen paa Roskilde Fjord vare trufne sammen med nogle andre Krybskytter, og kort derefter Skytten paa Lindholm Otto Jensen var kommet ud til dem, ytrede Lars Pedersen — Tiltalte Hans Peter Pedersen havde fjernet sig, da han saa Skytten komme — under et mellem en af de andre Krybskytter og fornævnte Otto Jensen opstaaet Mundhuggeri til Sidstnævnte, at der var udlovet 10 Kr. til den, der skød paa ham, hvilket var et urigtigt Foregivende, hvorved det var hans Hensigt at bevirke, at Skytten, saafremt han traf ham paa Krybskytteri, af Frygt skulde trække sig tilbage for ham. Denne Ytring meddelte Lars Pedersen til Hans Peter Pedersen, da han kort efter atter traf sammen med ham, ligesom det Forefaldne blev omtalt mellem samtlige Tiltalte, da de samme Dags Eftermiddag traf sammen paa et Værtshus i Roskilde og her traf Aftale om samme Dags Aften at gaa paa Jagt i den under Lindholm Gods hørende Bognæs Skov. I Overensstemmelse hermed begave de Tiltalte sig om Aftenen, under Anførsel af Peder Larsen, fra Roskilde ud til Skoven — hvor de ankom Kl. 8—9 — for at jage sammesteds, hver medhavende en Bøsse. Saasart de kom ind i Skoven, blev de antrufne af Godsets Skytte Otto Jensen og Husmand Thomas Johansen, der vare gaaede ud i Skoven for at forhindre Krybskytteri. Otto Jensen opfordrede de Tiltalte, hvem han, uagtet det den Aften var mørkt, kjendte, til at forlade Skoven, hvilket de Tiltalte, der ligeledes kjendte Otto Jensen, ogsaa gjorde, idet de, efter at være komne til en i Udkanten af Skoven værende Skrænt,

gik ned af denne og ud paa en Eng, der ligger mellem Skrænten og Roskilde Fjord. Otto Jensen og Thomas Johansen, der i faa Skridts Afstand vare fulgte efter de Tiltalte, bleve et Øjeblik staaende paa Skrænten paa det Sted, hvor de Tiltalte vare gaaede ned paa Engen ; men da de frygtede for, at de Tiltalte, efter at være komne ud paa Engen, skulde skyde paa dem, gik de lidt ned paa Skrænten og søgte Dækning bag et Træ. Da de Tiltalte vare komne ud paa Engen, opfordrede Hans Peter Pedersen Peder Larsen til at skyde, men da denne vægrede sig ved at gjøre det, idet han foregav, at han havde for smaa Hagl i sin Bøsse, affyrede Hans Peter Petersen sin egen, med Hagl ladede Bøsse op imod det Sted, hvor de Tiltalte vare gaaede ned af Skrænten og hvor Otto Jensen og hans Ledsager et Øjeblik havde standset, inden de søgte Dækning bag Træet. Afstanden mellem det Sted paa Engen, hvorfra Hans Peter Pedersen skød, og det nævnte Sted paa Skrænten er ca. 40 Favne, og i Stammen paa et Træ, der stod i Skudlinje med nysnævnte tvende Punkter og ca. 13 Favne bag anførte Sted paa Skrænten, er der fundet Mærker af Hagl, der formodes at hidrøre fra det ommeldte Skud. Da Otto Jensen hørte Skuddet, affyrede han, for at indjage de Tiltalte Skræk, sin medhavende Bøsse, der var ladet med Hagl, i den Retning, hvor de Tiltalte befandt sig. Lars Pedersen afskød derefter fra Engen sin Bøsse i den Retning, hvorfra Otto Jensens Skud kom, saaledes at Haglene sloge mod Grenene af Træet, hvor Otto Jensen og Thomas Johansen havde søgt Dækning. De Tiltalte forlode derpaa Engen og begav sig ud paa den tilfrosne Fjord, og da de vare komne langt bort og Otto Jensen af Syne gik denne og hans Ledsager ned paa Engen, hvorfra Otto Jensen affyrede sin Bøsse, der denne Gang var ladet med Kugle, op i Luften, og derefter sendte Hans Peter Pedersen ude fra Isen ind imod Land en Kugle, som Otto Jensen og Thomas Johansen hørte pibe over Hovedet paa dem.

Det er ikke oplyst, at Hans Peter Pedersen og Lars Pedersen kunde se Otto Jensen og hans Ledsager, da de skød, eller vidste, at disse stod bag det ovennævnte Træ, saa lidt som, at de, da de affyrede deres Bøsser, tog Sigte. Det kan derfor ikke mod deres Benægtelse anses bevist, at de med deres Skud have søgt at træffe Otto Jensen og Thomas Johansen, og de kunne saaledes ikke straffes for Forsøg paa Legemsbeskadigelse. Derimod ville disse Tiltalte, der have erkjendt, at de ved deres Skydning søgte at bevirke, at Otto Jensen i Fremtiden lod dem gaa i Fred med deres Krybskytteri, være at anse efter Straffelovens § 210 cfr. § 46. Hvad angaar Peder Larsen, er det ikke bevist, at han har skudt ved den paagjældende Lejlighed, eller at han har villet, at der skulde skydes efter Otto Jensen og hans Ledsager, eller at der skulde skydes for at afskrække dem fra i Fremtiden at forfølge hans ulovlige Jagt. Det maa derfor bil-

liges, at Underretten har anset de tvende førstnævnte Tiltalte efter de citerede §§ i Straffeloven og frifunden Peder Larsen, og da den for hine valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 3 Dage skjønnes passende og Bestemmelserne om Sagens Omkostninger, der ere paalagte samtlige Tiltalte, tiltrædes, vil den indankede Dom være at stadfæste. De Tiltalte ville derhos have at betale Salær til Aktor og Defensor for Overretten med 25 Kr. til hver, der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som bestemt med Hensyn til Sagens øvrige Omkostninger.

Nr. 303.

Advokat Henrichsen

contra

Johan Petter Svensson Schmidt (Def. Buntzen)

der tiltales for Tyveri og Betleri samt Overtrædelse af Straffelovens § 100, cfr. § 98.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 4 August 1881: Tiltalte Johan Petter Svensson Schmidt bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Smith og Sagfører Harck, henholdsvis 14 og 12 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Oktober 1881: Tiltalte Johan Petter Svensson Schmidt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neck elmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Smed Johan' Petter Svensson Schmidt for Tyveri og Betleri, samt for Overtrædelse af Straffelovens § 100 cfr. § 98.

Hvad Tiltalen for Tyveri angaar er Tiltalte først sigtet for i Foraaret 1875 at have tilvendt sig tvende, nu afdøde Kjøbmand Nielsen i Varde tilhørende Kalveskind, i hvilken Henseende flere Vidner vel have forklaret, at Tiltalte den Dag, da Skindene savnedes, er bleven set at komme gaende over Bestjaalnes Gaardsplads i Retning fra det Rum, hvor de vare henlagte, med tilknappet Frakke, som om han bar Noget skjult indenfor samme, samt at det dengang antoges, at Tiltalte havde stjaalet dem, men kort efter erstattet Ejeren deres Værdi; da Bestjaalnes Forklaring imidlertid ikke har kunnet erholdes, er der, idet Tiltalte vedholdende har benægtet at have tilvendt sig Skindene, ikke tilvejebragt Bevis for Sigtelsens Rigtighed. Heller ikke kan det mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han paa ulovlig Maade er kommen i Besiddelse af et paa hans Loft forefunden, med Mærket „Lassen, Varde“ forsynet nyt Hjul, idet Værtshusholder og Træhandler Lassen i Varde vel har forklaret at have mistet to nye Hjul, der stode som Skilt udenfor hans Ejendom, og at Tiltalte samme Aften, det ene Hjul savnedes, har været i hans Hus, men han har dog ikke med Bestemthed kunnet sige, om det hos Tiltalte forefundne Hjul er et af de ham frakomne, og da Tiltalte ikke heller vil kunne drages til Ansvar for det ham paasigtede Forhold med at have ladet bortkjøre en Del paa Husmand Christen Nielsen Jensens *) Englod opsat Klyne, der tilhørte forskellige Omboende, som havde lejet Dele af Lodden til Klynkastning, men ikke i behørig Tid ryddeliggjort Lodden for Klynen, idet Tiltalte maa antages af fornævnte Jensen at have faaet Tilladelse til at rydde Lodden, der led ved at Klynen forblev staaende der — maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Underrettsdom er frifunden for Tiltalen for Tyveri.

Forsaavidt Tiltalte dernæst er sigtet for Betleri, er det vel oplyst, at han for nogle Aar siden, da han havde maattet slagte en syg Ko, som han havde tilbyttet sig for en anden af ham i Horne Sogns Forsikringsselskab indtegnet Ko, men som han ikke kunde faa optaget i Forsikringen, har formaaet en Skolelærer til at opsætte et Bønsskrift, hvori Foreningens Medlemmer opfordredes til at give ham en Pengegave, saa at han kunde blive holdt skadesløs, og med dette Skrift er gaaet omkring — efter hvad han tror dog kun til Foreningens Medlemmer — og anmodet om Gaver, hvorved dog bemærkes, at to i Varde boende Vidner edelig have forklaret, at Tiltalte har betiet hos dem i Anledning af, at en Ko var død for ham. Den paagældende Skolelærer

*) Skal være: Jessens.

har imidlertid anført, at naar et Medlem i fornævnte Forening mistede et Kreatur, og den lidte Skade ikke efter Foreningens Vedtægter kunde erstattes paa Grund af, at Tabet var foraarsaget ved Ejerens egen Skyld, skulde Sagen bringes til Medlemmernes Kundskab, saa at det blev overladt til hvert enkelt Medlem, om han vilde yde den Skadelidte Hjælp, og da det nu ikke er oplyst, at Tiltalte — der særlig har benægtet at have betiet hos de to ovennævnte Vidner, hvilken Benægtelse ikke kan anses modbevist ved disses enlige Forklaringer i modsat Betning — har begjært Understøttelse hos andre end Medlemmerne af Foreningen, findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til at anse ham skyldig i Betleri.

Derimod er det ved Overbetjent Hansens og Vægter P. A. Pedersens beedigede Forklaringer tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte den 9 Maj d. A. om Aftenen, da de iførte deres Uniformer traf ham i Slagsmaal i et Beværtningstelt paa Markedspladsen i Varde og søgte at skille ham fra hans Modstander, satte sig til Modværg og stred saaledes mod, at to andre Betjente maatte hidkaldes til Assistance, hvorefter han med Magt blev sat ud paa Landevejen med Tilhold om ikke atter at indfinde sig paa Markedspladsen, samt at han, der faa Minuter efter atter indfandt sig paa Pladsen, vægrede sig yed at adlyde et fornyet Paalæg om at gaa sin Vej, saa at han paa samme Maade maatte fjernes og transporteres til Arrestlokalet. Saavel under den Modstand, Tiltalte gjorde, da han skulde sættes paa Vejen, som under Transporten til Arresten, greb Tiltalte derhos de nævnte Betjente snart i Brystet og snart paa andre Steder, ligesom han efterat have kastet sig paa Jorden sparkede efter dem, dog uden at træffe dem. Efter Vidnernes Forklaring var Tiltalte, der benægter at have gjort Modstand mod Politiet, vel noget beruset, men dog ikke i nogen højere Grad, end at han var sig fuldt bevidst, hvad han foretog sig. For sit sidstommeldte Forhold vil Tiltalte, der efter sit Opgivende er født i Sverig i Aaret 1828 og som foruden at have været tidligere straffet for Overtrædelse af Entholdelsesdekret, Hoer og Tyveri, har ved Overrettens Dom af 11 Decemb. 1876 for Overtrædelse af Straffelovens § 101 været anset med Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage, være at anse efter Straffelovens § 100 jfr. § 98 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 10 Februar 1882.

G. E. G. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederikssund Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Jens Pedersen tiltales for Løsgænger og Betleri, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse bevist, at han i Tidsrummet fra en halv Snes Dage ind i sidst afvigte Oktober Maaned indtil den 29 s. M., da han meldte sig for Politiet, i ovennævnte Kjøbstad som blottet for Subsistensmidler, har drevet arbejdsløs omkring og ernæret sig ved at betle.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 21 Februar 1834, og som foruden at være straffet for Ejendomsindgreb oftere er straffet for Løsgænger og Betleri, senest ved fornævnte Politiretsdom af 4 Oktober f. A. efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 jfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Roskilde Kjøbstads Politiretsdom af 16 December s. A. efter samme Lovs § 3 og Lov 15 Maj 1875 § 18 jfr. førstnævnte Lovbestemmelse med simpelt Fængsel i 6 Uger, nu være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5, og da den ved den indankede Dom valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelse med Hensyn til Sagens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 316.

Advokat Klubien

contra

Sara Bendtsdatter (Def. Buntzen)

der tiltales for Løsgænger.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Novbr. 1881: Arrestantinden Sara Bendtsdatter bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Ddin.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret;

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Sara Bendtsdatter, der er født den 16 Oktober 1823 og mange Gange tidligere straffet, dels for Ejendomsindgreb og dels for Løsgænger og Betleri, senest ved Rettens Dom af 15 Marts d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 13 September dette Aar under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det blandt Andet paalagdes hende hver Tirsdag at melde sig ved bemeldte Protokol, idet hun siden nysnævnte Dag og indtil hendes Anholdelse under nærværende Sag den 9 dennes har undladt at foretage nogen Melding, vil hun paany være at anse efter fornævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med lige Straf, hvorhos hun vil have at betale Sagens Omkostninger.

Mandagen den 16 Januar.

Nr. 326. Højesteretssagfører Bagger
contra
Hans Jørgensen (Def. Nellemann)

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Meerløse og Tudse Herreders Politirets Dom af 24 Oktober 1881: Arrestanten Uldspindersvend Hans Jørgensen bør hensættes til 120 Dages Tvangsarbejde i Holbæk Amts Sygehus samt Arbejds- og Daareanstalt ved Holbæk, og derhos udrede alle Sagens Omkostninger. Dommen at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Novbr. 1881 : Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten Prokuratorerne Steinthal og Raasløff betaler Arrestanten Hans Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Hans Jørgensen, der under nærværende ved Meerløse og Tudse Herreders Politiret paakjendte Sag tiltales for Løsgænger og Betleri, har tilstaaet i de sidste 14 Dage forinden sin Anholdelse den 14 Oktober d. A. at have strejft arbejdsløs omkring og at have betiet og da der intet Hensyn vil kunne tages til hans Foregivende om i den Tid at have søgt Arbejde ved Hvadsomhelst, eftersom han ikke har set sig i Stand til nærmere at opgive, paa hvilke Steder han vil have søgt Arbejde, og end ikke har kunnet give det mindste Vink til at Oplysning i saa Henseende har kunnet tilvejebringes, maa det billiges, at han, der er født den 2 August 1830 og har været straffet 12 Gange for Betleri og 3 Gange for Løsgænger, senest ved Hillerød Kjøbstads Politiretsdom af 3 Marts d. A. for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved den indankede Dom er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Tvangsarbejde i Holbæk Amts Sygehus samt Arbejds- og Daareanstalten ved Holbæk i 120 Dage.

Nr. 328. Højesteretssagfører Hansen

contra

1) Jens Andreas Jensen og 2) Jens Peter Andersen
(Def. Nellemann)

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Bedrageri, Nr. 2 for Delagtighed i disse Forbrydelser.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 3 August 1881: De Tiltalte, Jens Andreas Jensen og Jens Peter Andersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Først-

nævnte i 4 Gange 5 Dage, den Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage, saa bor de og in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Løgstrup, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Oktober 1881: De Tiltalte, Jens Andreas Jensen og Jens Peter Andersen, bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder førstnævnte Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Kancelliraad Møller, 15 Kr., hvorhos sidstnævnte Tiltalte in solidum med ham tilsvare Halvdelen af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt fiodes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Jens Andreas Jensen og hans Fader Husmand Jens Peter Andersen, Førstnævnte for Tyveri og Bedrageri og Sidstnævnte for Delagtighed i disse Forbrydelser.

Ved Tiltalte Jens Andreas Jensens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der indtil 1 Maj d. A. tjente hos Sognepræsten i Albæk og maa antages at have været betroet i det Hele at varetage Præstegaardens Avlsbrug, i afvigte Vinter har i to forskellige Gange taget dels ca. $\frac{1}{8}$ Tønde gruttet Havre af Værdi $\frac{4}{8}$ Kr. af Præstens Beholdning, dels ca. 6 Skpr. Havre af Værdi 6 Kr. 75 Øre, der henstod i en Sæk i Præstegaardens Lade og tilhørte Præsten, og givet begge Dele til sin medtiltalte Fader, hvem han meddelte, at han havde stjaalet dem fra Præsten. Paa samme

Maade er det godtgjort, at denne Tiltalte i sidste Februar eller Marts Maaned, da der i Præstegaarden var tærsket Rug og deraf uden Kontrol fra Præstens Side var opmaalt 21 Tdr. til Salg, har, da han kjørte de sidste Læs Rug ind til en Kjøbmand i Sæby, besluttet at tilvende sig Betalingen for den ene Tønde, hvorfor han, efter af Kjøbmanden, for hvem han foregav, at den ene Tønde Rug tilhørte hans Fader, at have modtaget Penge for al Rugen, til Præsten kun afleverede Betalingen for de 20 Tdr. Rug og selv beholdt Betalingen for den ene Tønde, der udgjorde liVs Kr., samt at han, efterat der en Gang i sidste Vinter var truffet Aftale mellem ham og bemeldte hans Husbond om at lade hans Fader levere to Kurve til Præstegaarden imod som Vederlag at modtage noget Halm, har dels uden Præstens Tilladelse i Præstegaardens Skov skaaret de til Kurvenes Forarbejdelse fornødne Vidier af Værdi ca. 1 Kr., som han derefter leverede til Faderen, dels af Præstens Halmbeholdning leveret Faderen to smaa Læs Byg- og Havrehalm, som han har erkjendt at have været 14—15 Kr. værd, skjøndt Kurvene, afset fra Vidierne, kun havde en Værdi af 3 Kr., samt at han i Slutningen af sin Tjenestetid hos Præsten, har uden dennes Tilladelse af hans Kartoffler overladt sin Fader 2 Tdr. for 2 Tdr. andre Kartoffler, som vare daarlige og tildels frosne samt 5 Kr. mindre værd end Præstens, men iøvrigt efter hans Anbringende bedre til at lægge.

Tiltalte Andersen har for sit Vedkommende erkjendt Rigtigheden af Sønnens foranførte Forklaring og derhos særlig vedgaet, at han indsaa, at Præsten blev forurettet ved, at han modtog saa meget Halm for Kurvene, saavelsom ved den ovenmeldte Bytning af Kartoffler, samt at han vidste, at den gruttede og hele Havre, Sønnen bragte ham, var stjaalen fra Præsten, hvorhos han endvidere har forklaret, at ligesom han, førend han fik Havre af Sønnen, havde for denne klaget over at være forlegen for Havre, saaledes gjorde han navnlig den sidste Gang dette i den Tanke at opfordre Sønnen til at forskaffe mere Havre paa samme Maade som tidligere. Den forurettede Præst har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning.

Idet nu Tiltalte Jens Andreas Jensens Forhold med Hensyn til Betalingen for den ovennævnte Tønde Rug samt med Hensyn til de af ham foretagne Dispositioner over Husbondens Halm og Kartoffler findes at maatte betragtes som Bedrageri og hans Forhold ved at tilvende sig Husbondens Havre som Tyveri, vil han, der er født i Aaret 1854, og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 253, medens der derimod, forsaavidt angaar hans Tilegnelse af de ovennævnte Vidier ikke vil kunne paalægges ham særlig Straf under denne Sag, idet dettê Forhold efter sin Beskaffenhed henhører under Straffelovens § 235, men Bestjaalnes Erklæring

om, hvorvidt han forlanger Tiltalte straffet herfor, ikke ses at være indhentet, hvorhos der efter Omstændighederne ej heller findes Føje til at opholde Sagen for at faa idenne Mangel afhjulpen. Tiltalte Jens Peter Andersen, der er født den 17 September 1821, og som ikke heller ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derhos for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 238, § 228, jfr. § 52 og § 253, ofr. § 47, samtlige Lovbestemmelser sammenholdte med § 23, og de Straffe, som de Tiltalte herefter have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Jens Andreas Jensen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og for Jens Peter Andersen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr. 327.

Advokat Nellemann

contra

Louise Edvardine Vilhelmine Holm (Def. Klubien)

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 December 1881: Arrestantinden Louise Edvardine Vilhelmine Holm bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Jacobsen, med 15 Kr til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Louise Edvardine Vilhelmine Holm, der er født den 26 Juni 1849 og senest anset ved denne Rets Domme af 7 Maj 1878 og 10 Februar f. A. henholdsvis efter § 1 i Lov af 3 Marts

1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 42 Dage og efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter ovennævnte Lovbestemmelse med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, er under nærværende mod hende for Tyveri og Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold. Den 22 Septbr. d. A. om Morgenen indfandt Arrestantinden sig i den Hensigt at begaa Tyveri i Gjæstgivergaarden „Gamle Avlsgaard“ i Suhmsgade, hvor hun efterat have forlangt og erholdt anvist et Værelse, af de i dette beroende Gjenstande tilvendte sig et Par Lagener og et Haandklæde, som hun skjulte under sine Klæder for saaledes ubemærket at kunne bortbringe samme, hvilket dog ikke lykkedes hende, idet hun blev anholdt, forinden hun havde forladt Gjæringsstedet. De stjaalne Gjenstande, der tilhørte Værten i den nævnte Gjæstgivergaard, N. P. Jørgensen, ere vurderede til 6 Kr. Da Arrestantinden, som anført, lejede det omhandlede Værelse, for hvilket Lejen for en Dag, efter hvad der var hende bekjendt, udgjorde 1 Krone, var hun fuldstændig blottet for Penge og det var hendes Hensigt naar hun havde udført det af hende tilsigtede Tyveri at snige sig bort fra Gjæstgivergaarden uden at betale den Gjæld hun saaledes havde paadraget sig. Fremdeles har Arrestantinden overtraadt et hende d. 16 August d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruddel givet Tilhold, blandt andet om hver Tirsdag at melde sig ved Protokollen for at give Oplysning om Bopæl og Erhverv dels ved den 7 og 8 September næstefter at gjøre urigtige Opgivelser saavel om Bopæl som om Erhverv, dels ved Tirsdagen den 20 s. M. at undlade Melding ved Protokollen. Som Følge af Foranstaaende vil Arrestantinden nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens § 256 jfr. § 251 samt efter § 1 i ovennævnte Lov af 3 Marts 1860 efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 2 Aar.

9

Nr. 295.

Advokat Klubien

contra

Rasmus Rasmussen, ogsaa kaldet Sørensen med Tilnavn Vægter og Sara Marie Laursen (Def. Levinsen) der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

Mols og en Del af Sønder-Herreds Extrarets Dom af 30 Juli 1881: De Tiltalte Rasmus Sørensen (Vægter) og

Sara Laursen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage og in solidum udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller 10 Kr. og Defensor Sagfører Thørring 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Oktober 1881: De Tiltalte Rasmus Rasmussen ogsaa kaldet Rasmus Rasmussen Sørensen med Tilnavn Vægter og Sara Marie Laursen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom»

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Klubien og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Ved de Tiltaltes egne Tiltaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at de, som den 20 Februar 1871 inden Politiretten havde modtaget en Advarsel om at afholde sig fra hinanden, og som 3 Gange havde været straffede for Overtrædelse af dette Paalæg, senest ifølge Overrettens Dom af 27 Maj 1878 med Fængsel paa Vand og Brød hver i 8 Dage, derefter atter have levet sammen som Mand og Hustru, saaledes at de til Stadighed have levet sammen og søgt Seng sammen; de Tiltalte, som tidligere have haft flere Børn sammen, og af hvilke Sara Marie Laursen under Forhøret har opgivet atter at være frugtsommelig ved Tiltalte Rasmussen, have til deres Undskyldning anført, at de, uagtet Tiltalte Rasmussen, som tidligere har været gift, ved kongelig Bevilling af 12 Juni 1879 er bleven fuldstændig skilt fra sin Hustru, forgjæves have ansøgt om Til ladelse til at indgaa Ægteskab med hinanden.

For deres anførte Forhold ville de Tiltalte, der begge ere fødte i Aaret 1839, være at anse efter Straffelovens § 178 med

en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 17 Januar.

Nr. 323.

Advokat Levinsen

contra

Axel Winther (Def. Hindenburg)

som Ansvarhavende for Bladet „Herolden“, for trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stads rettens Dom af 28 November 1881 : De ovenfor ommeldte for Citanten Fængselsinspektør Mazanti for Bestyrelsen af Horsens Straffeanstalt fornærmelige Udladeiser bør være døde og magtesløse og bør Indstævnte, den Ansvarhavende for Bladet „Herolden“, Axel Winther, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Til det Offentlige bør Indstævnte betale det Retsgebyr og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret og i Salær til Prokurator Raasløff 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Bladet Herolden Nr. 81 for den 29 Maj d. A. findes optaget en Artikel med Overskrift „Harald Brix“, hvori det i Anledning af dennes i Artiklen omtalte Død blandt Andet hedder:

„Med et Had og en Grusomhed, der *seger* sin Lige, er han bleven forfulgt, pint og martret af Bødler, der ikke kjende til Barmhjertighed. Al den Tortur, som et vel dresseret Kompagni af Dommere, Politimænd og Sluttere formaaede at sætte i Scene, er bleven anvendt mod den Mand, hvis eneste Skyld var, at han med udelst Kjærlighed omfattede Lidende og Trængende —

og senere hen: „Efter Vridsløse fulgte Horsens Tugthus; og her var man ikke tilfreds med at indespærre ham i en almindelig Celle, men holdt ham 2Vs Aar indelukket i en fugtig Kjælder 5 Alen under Jorden. Hvad der i Vridsløse var begyndt, det fuldførtes i Horsens; ved Hjælp af Fugtighed, Ensomhed og andre Midler undergravedes hans Legemskraft saaledes, at selv hans Bødler blev skræmmede ved Tanken om, at han kunde dø under deres Hænder. Da han nu endvidere havde et Par Aar at tilbringe i simpelt Fængsel, fandt man det nødvendigt at lade ham modtage nogen Pleje paa Hospitalet, og saaledes lykkedes det Autoriteterne at få ham ud af Fængslet, saa at det ikke ligefrem kunde siges om dem, at de havde dræbt ham“.

samt endelig „en Forfølgelse, der hvad Ondskabens Styrke angaar, ikke staar tilbage for de Forfølgelser, han i 7 Aar har været Gjenstand for fra Autoriteternes Side“.

Da Citanten Fængselsinspektør Mazanti for Bestyrelsen af Horsens Straffeanstalt har forment, at der ved de ommeldte fornærmelige Udladelser er sigtet til Horsens Straffeanstalt ikke blot i det mellemste af de anførte Stykker men ogsaa i det første og det sidste, eftersom den var den sidste Autoritet, der „forfulgte“ Harald Brix, har han efter meddelt fri Proces ved den for ham beskikkede Sagfører Prokurator Raasløff paastaet Indstævnte den Ansvarhavende for Bladet „Herolden“, Axel Winther, der paa Bladet er nævnt som Ansvarhavende, anset med Lovens strengeste Straf for Ærefornærmelser, hvorhos han har paastaet de ovennævnte for ham fornærmelige Udladelser mortificerede og Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Raasløff.

Naar Indstævnte har paastaet Sagen afvist under Paabe- raabelse af, at Citanten ikke skulde være berettiget til at paatale „et Forhold, i hvilket han ikke er nævnt, og for hvilket hans Overordnede maa bære Ansvaret“, kan der ikke gives ham Medhold heri, idet Fængselsinspektør Mazanti netop er den, hvem i Horsens Straffeanstalt Ledelsen af Fangernes Behandlingsmaade paahviler.

Forsaavidt Indstævnte dernæst subsidiært har procederet til Frifindelse og til Støtte herfor anført, at de ommeldte Udladelser skulde være berettigede, idet det skulde fremgaa af den Fremstilling, Citanten Fængselsinspektør Mazanti i en af ham til Brug under Sagen afgiven Erklæring havde givet af den Maade, hvor- paa Brix var bleven behandlet i Horsens Straffeanstalt, at de i

det Væsentlige vare rigtige, maa der gives Citanten Medhold i, at dette paa ingen Maade er Tilfældet.

Indstævnte vil som Følge heraf for de ovenfor omhandlede før Citanten i høj Grad fornærmelige Udladelser være at anse efter Straffelovens § 216 jfr. § 215 og efter dens §217 og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, ligesom de paagældende Udladelser ville være at mortificere.

Nr. 239.

Advokat Levinsen

contra

Knud Valdemar Knudsen

for Overtrædelse af Toldforordningen af 1 Februar 1797 § 75, 5.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Juli 1881: Tiltalte Knud Valdemar Knudsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor Prokuratorerne Salomonsen og Winther med 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Levinsen og Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Knud Valdemar Knudsen, der er født den 7 Juni 1848 og ikke funden forhen straffet efter Dom, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Toldforordningen af 1 Februar 1797 § 75 Nr. 5.

Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte, der som Vinhandler heri Byen har havt Varer henliggende paa Kreditoplæg og den 19 Januar d. A. stod i Kreditoplagsskyld til Toldkassen stor 1045 Kr. 61 Øre, ved det samme Dag foretagne Eftersyn af

hans Beholdning og Skjøn over dennes Værdi ikke havde Varer i Oplaget, der vare tilstrækkelige til at dække den nævnte Skyld, og efterat Toldvæsenet forgjæves havde paalagt ham at indbetale Beløbet, blev den hos ham forefundne Oplagsbeholdning ved Toldvæsenets Foranstaltning bortsolgt ved Auktion, der indbragte et Nettoudbytte af 249 Kr. 8 Øre, hvorefter hans Gjæld til Toldvæsenet, som han har erklæret sig ude af Stand til at betale, udgjør 796 Kr. 53 Øre.

Da ovennævnte Paragraf i Toldforordningen for at bringes i Anvendelse fordrer, at Oplagshaveren skal have gjort Opbud eller Fallit efter at have bortsolgt eller forvansket saameget af hans Oplag, at de overblevne Oplagsvarer ikke ere tilstrækkelige til de krediterede Toldrettigheder, og det ikke er oplyst, at Tiltaltes Bo er taget under Konkursbehandling, vil der ikke kunne paalægges ham Ansvar efter Aktionsordren og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, hvoraf bliver en Følge, at den af Toldkassen nedlagte Paastand om Erstatning hos ham af 796 Kr. 53 Øre ikke kan tages under Paakjendelse her under Sagen.

Nr. 198. Fhv. Skibsfører P. Olsen m. Fl.

contra

Kjøbenhavns Magistrat paa Kommunens Vegne som Ejer af Kjøbenhavns Gasværk

betræf. Erstatningsfordring for ødelagte Pramme i Gasværkets Bassin.

Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 November 1880: De Indstævnte, Kjøbenhavns Kommune som Ejer af Kjøbenhavns Gasværk, bør for Tiltale af Citanterne, forhenværende Skibsfører P. Olsen, Grosserer J. Hansen og Kjøbmand V. T. Lund i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den under Sagen fremlagte Syns- og Taxationsforretning af 14 August 1875 over Prammen „Svanen“ ikke er skreven paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. Til Jastitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ère saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne forhenværende Skibsfører P. Olsen, Grosserer J. Hansen og Kjøbmand V. T. Lund søgt de Indstævnte, Københavns Kommune som Ejer af Københavns Gasværk, tilpligtede at betale 8885 Kr. 10 Øre i Erstatning for den Skade, som 3 Citanterne i Forening tilhørende Pramme have lidt ved Nedstyrtningen af et Bolværk paa Gasværket den 8 Maj 1875 og for det Citanterne derved tilføjede Tab og Udgifter med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 April 1876 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Det er in confesso under Sagen, at det af Handelshuset J. P. Suhr & Søn, der som Kommissionærer for Københavns Magistrat besørgede Kulforsyningen til Københavns Gasværk, har været overdraget Citanterne med 3 dem tilhørende Pramme at transportere Kul ind til Gasværkets Havn, at Forholdet ved saadanne Transporter har været ordnet saaledes, at Pramfolkene, naar Prammene vare indkomne i den nævnte Havn og vedkommende Formand paa Gasværket havde faaet Underretning om Prammens Numre og Læstetal, forlode disse og først afhentede dem igjen, naar Udlosningen havde fundet Sted ved Gasværkets Folk, at der, medens de ovennævnte 3 Pramme saaledes den 8 Maj 1875 henlaa i Gasværkets Havn uden at nogen af Pramfolkene vare til Stede ved dem, fandt en Nedstyrtning Sted af det Bolværk, hvorved Prammene vare fortojede, samt at disse derved lede en betydelig Skade. Citanterne have nu for det Første gjort gjældende, at, da deres Virksomhed saaledes kun bestod i at transportere Kullene til Bolværket og den dem ydede Betaling derfor kun kunde betragtes som Vederlag herfor, maatte Overladelsen af Prammene til Gasværkets Folk anses for at være et Laan gjort blot i Modtagerens Interesse, for at han kunde fuldføre Losningen fra Prammene, og at Lovens 5—8—1 derfor her maa komme til Anvendelse, saa at de Indstævnte maa være pligtige at erstatte dem det ved Prammens Beskadigelse tilføjede Tab, selv om den Begivenhed, der har foranlediget Beskadigelsen, muligen endog maatte betragtes som rent hændelig. Ligesom en saadan Opfattelse imidlertid maa anses stridende med Forholdets Natur, idet det Citanterne ydede Vederlag selvfølgelig maa antages tillige at have omfattet Erstatning for Afsavnet af Prammene, medens Losningen fandt Sted, og der derfor ikke vil kunne være Tale om at betragte Prammene

som udlaante til Modtageren af Kullene, medens Losningen stod paa, saaledes have Citanterne ikke godtgjort, at det desuagtet, som af dem paastaaet, erKoutume i Forhold af den heromhandlede Beskaffenhed, at betragte Modtagerens Ansvaret som havende det i Lovens 5—8 — 1 forudsatte Omfang. Citanterne have dernæst gjort gjældende, at, selv om de Indstævntes Ansvaret ikke kan antages at have haft et saa vidt Omfang som foran nævnt, maa deres Erstatningspligt dog følge deraf, at de ikke — hvad formentlig maatte paahvile dem, hvis man betragter deres Forhold til Prammene paa den Tid, Ulykken skete, som et rent Lejeforhold — have godtgjort, at de have været uden Skyld i den indtraadte Begivenhed, men denne tvertimod, efter hvad der foreligger, maa antages at hidrøre fra en mangelfuld Udførelse af Havneværkerne, hvorfor de Indstævnte maa bære Ansvaret, saa at de endog, aldeles bortset fra det kontraktmæssige Forhold mellem Parterne, maatte være pligtige til at erstatte den ved Bolværkets Nedstyrtning bevirkede Skade. Heller ikke heri findes der imidlertid at kunne gives Citanterne Medhold. Efter hvad der foreligger i Sagen, var det Bassin, hvori Prammene henlaa, lukket sydefter ved en Dæmning, medens det ind imod Byen ved en lignende Dæmning var adskilt fra den øvrige Del af den nuværende Gasværkshavn, som da var under Udgravning og henlaa tør. Op mod den sidstnævnte Dæmning var der et smalt grundet Indløb for Prammene, og mod Land var fornylig opsat det Bolværk, hvorom her er Tale. Den 8 Maj 1875 henimod Middag viste der sig, efter hvad Havnebygmesteren ved Kjøbenhavns Havn og Rhed i en Skrivelse af 11 næstefter har indberettet, i den udgravede Del af Havnen i Nærheden af Dæmningen et lille Væld, der imidlertid snart antog Form af et Springvand og hurtig opnaaede en Størelse af en Arms Tykkelse. Der bevirkedes herved et Brud paa Dæmningen ind imod det ovennævnte Bassin, hvorigjennem Vandet styrtede ind i den udgravede Del af Havnen og da denne Aabning i Dæmningen havde et betydeligt større Tværprofil end Bassinets Udløb til Kallebodstrand, blev Følgen heraf, at Vandspejlet i Bassinet hurtigt sænkedes til 10—12 Fod under daglig Vande. Herved kom de ved den nordre Ende af fornævnte Bolværk fortøjede Pramme i en meget skraa Stilling, og her begyndte Bolværket da at sprænges, hvilken Sprængning fortsattes successive til den søndre Ende. Med Hensyn til Grunden til det passerede Uheld har Havnebygmesteren udtalt, at det af den Maade, hvorpaa Vandet traadte frem, fremgaar, at der ikke har været Tale om nogen egentlig Gjennemsvivning af Dæmningen, men at der maa have ligget et mere vandførende Sandlag, en Vandaare, som paa det Sted, hvor Vældet kom frem, har haft en opadgaaende Retning, samt at Grunden til Bolværkets Sprængning fortrinsvis maa søges i Trykket fra den af Vand mættede Jordfyld bag

Bolværket, dog at de i samme fortøjede Pramme ogsaa maa antages stærkt at have bidraget dertil. Citanterne have nu vel ikke villet erkjende Rigtigheden af den af Havnebygmesteren saaledes fremsatte Anskuelse om Grunden til det indtrufne Uheld, men, ligesom det, selv om man gaar ud fra, at Lejeforholdet med Hensyn til Prammene endnu vedvarede paa den Tid, Uheldet skete, hvad de Indstævnte iøvrigt have benægtet under Paabe- raabelse af, at Losningen da var endt, ikke kunde paahvile de Indstævnte, for at fritages for Erstatningsansvar, at godtgjøre, at Uheldet ikke kunde være undgaaet ved en omhyggeligere Ud- førelse af Arbejderne ved Havnen, saaledes have Citanterne ikke oplyst Nogetsomhelst, der tyder paa, at det Passerede maa til- skrives Fejl fra de Indstævntes eller deres Entreprenørs Side. I Henhold hertil maa den stedfundne Beskaidigelse af Prammene betragtes som hændelig, og det vil derfor ikke kunne paalægges de Indstævnte at erstatte Citanterne det dem derved forvoldte Tab. Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde for Citanternes Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstæn- dighederne at burde hæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, med Hensyn til at den under Sagen fremlagte Syns- og Taxationsforretning af 14 August 1875 over Prammen „Svanen“ ikke er skreven paa stemplet Papir. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdagen den 18 Januar.

Nr. 319.

Advokat Henrichsen

contra

Edvard Thorendahl og Johannes Olaf Thorendahl
(Defensor Levinsen)

der tiltales for Vold og Legemsbeskaidigelse.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Septbr. 1881: De Tiltalte Edvard Thorendahl og Johannes Olaf Thorendahl bør hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 14 Dage og Sidstnævnte i 8 Dage ; de Tiltalte bør derhos En for Begge og Begge for En til Møllebygger J. F. Raupach betale Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab med 75 Kr. og Godt- gjørelse for Svie og Smerte med 25 Kr., saa og udrede alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overrets- sagfører Kjer, 12 Kr. og til Defensor, Kammerraad Sagfører

Esmann, 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrettsdom af 7 Novbr. 1881: Tiltalte Edvard Thorendahl bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Tiltalte Johannes Olaf Thorendahl bør straffes med 12 Rottingslag. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom«

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Edvard Thorendahl bliver at bestemme til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Edvard Thorendahl bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale deTiltalteEn forBegge ogBegge forEn til /Advokaterne Henrichsen og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Bagersvend Edvard Thorendahl og hans Broder Bagerlærling Johannes Olaf Thorendahl for Vold og Legemsbeskadigelse.

Møllebygger J. F. Raupach i Aarhus har forklaret, at da han den 17 Juni d. A. om Aftenen Kl. 8å9 vilde gaa igjennem Porten til den Ejendom i Rosenkrantzgade, hvor han har sin Bolig, for over Gaarden at begive sig til sit Værksted, der er i en til bemeldte Gaard stødende Bagbygning, i hvilken ligeledes Ingeniør Schou har Værksted, fandt han de Tiltalte tilligemed en Karl og en Dreng staaende i en Række i Porten og holdende deres Hænder i Siden, hvorved de spærrede Passagen, saa at han ikke kunde komme forbi. Han anmodede da Tiltalte Edvard Thorendahl om at gaa tilside og gik, da han intet Svar fik, uden videre frem, hvorved han ikke kunde undgaa at skubbe

Edvard Thorendahls Arm tilside. Herover blev denne vred og gik med en Ytring om, at han skulde vise, at han kunde slaa Raupach en Skalle, efter denne, idet han flere Gange puffedede ~~øglene~~ ~~med~~ paa Raupach samt forsøgte at slaa Hoved, og da han, efter paa denne Maade at have forfulgt Raupach over Gaarden og hen til den ovennævnte Bagbygning, her atter gjorde Tilløb til at slaa Raupach med sit Hoved, tog denne en ved Muren staaende Spade og holdt den med Skaftet op ad imellem sig og Angriberen for at afværge Slaget. I det Samme kom Ingeniør Schou tilstede og traadte imellem Edvard Thorendahl og Raupach, hvorefter denne og Schou gik ind i Værkstedsbygningen, hvor nu ogsaa Schous Hustru kom tilstede. Forinden de gik ind i Værkstedsbygningen, havde Raupach brugt en Ytring til Schou om, at det var forfærdeligt, at man ikke kunde gaa i Fred for saadanne snottede Drengene, og da han omtrent en halv Times Tid senere og nogle Minutter efterat Schou og dennes Hustru havde forladt Værkstedet, ligeledes gik bort derfra, blev han, just som han havde lukket Indgangsdøren til Værkstedsbygningen og puttet Nøglen i sin Lomme, overfaldet af de Tiltalte, der begge fore paa ham bagfra og med knyttede Næver sloge løs paa ham i Hovedet og paa Brystet samt tvang ham op i en Krog imellem Værkstedsdøren og et Plankeværk, hvor de fortsatte deres voldsomme Angreb, som Raupach, der strax blev en Del forstumlet af Slagene, blot søgte at værges sig imod ved at holde Armen op for sit Ansigt. Faa Øjeblikke efterat Overfaldet var begyndt, kom imidlertid Schou og hans Hustru, hidkaldte ved Raupachs Raab om Hjælp, igjen ud i Gaarden, og den Førstnævnte bragte nu de Tiltalte til at standse deres Angreb, men da de Tiltaltes Fader nu ogsaa kom tilstede og denne tog fat paa Schou, fore de Tiltalte igjen med Næverne løs paa Raupach, der vilde have retireret over i sin Lejlighed i Forhuset, men ved det fornyede Angreb blev trængt længere hen i Gaarden. Raupach var nu bleven saa forstumlet i Hovedet, at han ikke kunde erindre, hvorledes han tilsidst blev fri, men efter Sagens Oplysninger var der imidlertid kommet flere Personer tilstede, hvorefter det lykkedes Raupach at slippe ind i sin Bolig, dog først efterat Edvard Thorendahl og — som det maa antages — tillige Johannes Olaf Thorendahl hver især endnu havde givet ham et meget alvorligt Slag i Ansigtet.

En af en Læge, der samme Aften fik Raupach under Lægebehandling, afgiven Erklæring gaar blandt Andet ud paa, at der paa Hovedets behaarede Del og paa Panden flere Steder fandtes Buler og tillige blodige Skrammer, at Øjnenes Bindehud saas underløben med Blod og Mundens Over- og Underlæbe var opsvulmet og deres indvendige Slimhinde blodig formedelst Rifter og Saar, samt at Raupach angav foran paa Brystet at have faaet

flere Slag, som foraarsagede ham megen Pine, hvorhos det i Erklæringen tilføjes, at Slagene, der sandsynligvis vare bibragte med knyttet Haand, utvivlsomt havde været mange og svære, og efter hvad Raupach selv under Sagen har udsagt, havde han foruden den i Lægeerklæringen ommeldte Skade siden Overfaldet i længere Tid som Følge af dette lidt af Trykken for Brystet, hvorfor han i en Maanedstid var under Lægebehandling, men i et den 18 Juli optaget Forhør har Raupach udsagt, at dette Onde da havde fortaget sig, og at han derfor haabede at være helbredet, og ifølge en af den ovennævnte Læge Dagen forud afgiven Erklæring var der ingen Grund til at antage, at den Raupach tilføjede Overlast skulde have nogen skadelig Indflydelse paa hans fremtidige Helbredstilstand.

De Tiltalte, hvis Forklaringer iøvrigt ikke stemme fuldstændig overens, have vel i enkelte Punkter benægtet Rigtigheden af Raupachs ovenomhandlede Fremstilling, medens de iøvrigt have tilstaaet ved den ommeldte Lejlighed at have slaet Raupach som af ham forklaret; men da Raupachs Forklaring i alt Væsentligt stemmer med de af Ingeniør Schou, dennes Hustru og to andre Personer under Sagen afgivne og beedigede Forklaringer, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at deres Forhold ved den omhandlede Lejlighed i det Væsentlige har været saaledes, som ovenfor anført.

Raupach har opgivet sine Helbredelsesudgifter i Anledning af den ham overgaaede Vold til 28 Kr. og sit derved foranledigede Næringstab til omtrent 200 Kr. og har begjært sig tilkjendt Erstatning hos de Tiltalte saavel i disse Henseender som for de ham paaførte Lidelser, saaledes at Erstatningen for Næringstabets fastsættes ved Rettens Skjøn, hvilket sidste de Tiltalte have erklæret sig enige i.

De Tiltalte af hvilke Edvard Thorendahl er født i Aaret 1860 og foruden at være som Soldat flere Gange straffet arbitrært for Disciplinærforseelser, har ifølge Krigsretsdom af 22 Februar d. A. været straffet med 10 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød for gjentaget Slagsmaal og anden Uorden paa offentlig Sted, for Drukkenskab og Opsætsighed imod Politiet m. m., og Johannes Olaf Thorendahl er født den 13 Juni 1865 og ved Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 14 November 1878 anset med simpelt Fængsel i 8 Dage for Tyveri — ville for deres ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 203, for Johannes Olaf Thorendahls Vedkommende sammenholdt med §§ 21 og 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Edvard Thorendahl til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og for Johannes Olaf Thorendahl til 12 Rottingslag.

I Henseende til den de Tiltalte idømte Erstatning, der ved

Underrettsdommen er fastsat til ialt 100 Kr., samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der bliver at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 15 Kr., vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 321.

Etatsraad Buntzen

contra

Niels Christian Sørensen (Adv. Hindenburg)

der tiltales for Bedrageri.

Vejle Kjøbstads Extrarets Dom af 23 Aug. 1881: Tiltalte Niels Christian Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Wadum, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrettsdom af 21 Novbr. 1881 : Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salæerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kj endes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Niels Christian Sørensen for Bedrageri.

Uhrmager Hansen i Vejle har edelig forklaret, at en Person, som han dengang ikke kjendte, men som han senere har erfaret

var Tiltalte, den 10 Juni d. A. om Morgenen omtrent Kl. 9 er kommen ind i hans Butik sammen med et ældre Fruentimmer, der vilde have en Harmonika repareret, og som, efter hvad der senere er oplyst, var Peder Hansen Brøndums Hustru af Sødover, og at Tiltalte ved denne Lejlighed har spurgt om Priserne paa Landmandsuhre, samt ytret, at han nok kom igjen, da han skulde have et Uhr. Efterat de ommeldte Personer derpaa havde forladt Butikken, kom Tiltalte en Timestid senere alene tilbage og gav sig til at handle om et Uhr, idet han der, efter hvad der senere er oplyst, er gift og lever som Arbejdsmand i Jelling, under Forhandlingerne om Uhret foregav, at han var en gammel Ungkarl, der havde Penge i Sparekassen, hvilke Penge han imidlertid ikke kunde faa ud før den næste Lørdag, og at han skulde giftes med den gamle Kone, som havde været med ham, da han første Gang var inde i Butikken, men at hun havde en voxen Datter, der skulde have Penge ud af Stedet, og at han vilde forære Datteren Uhret for derved at formaa hende til at lade sine Penge blive indestaaende i Stedet. Ved disse urigtige Foregivender lod Hansen, der navnlig lagde Vægt paa den Omstændighed, at Tiltalte skulde giftes med en Enke, der ejede noget, sig bevæge til at sælge ham Uhret for 22 Kr. og iøvrigt paa Vilkaar, at Tiltalte den næste Lørdag enten skulde tilbagelevere Uhret eller betale de 22 Kr. Tiltalte opgav derpaa at hedde Frederik Peter Christensen. — hvilket maa antages at være et opdigtet Navn — idet han tilføjede, at Hansen kunde skrive, at Tiltaltes Bopæl var paa Sødover Mark, da Tiltalte snart skulde bo sammesteds, og Frederik P. Christensen, Sødover Mark, blev derefter indført i Hansens Bog som Kjøber af Uhret, hvorved iøvrigt bemærkes, at Tiltalte ifølge de efter Sagens Indankning for Overretten tilvejebragte yderligere Oplysninger virkelig havde købt et Hus paa Sødover Mark til Beboelse for sig og Familie. Senere samme Dag, som det maa antages efter Kl. 12, kom Tiltalte atter ind i Hansens Butik og bad Hansens der tilstedeværende Lærling om at sige til Hansen, som ikke dengang var tilstede i Butiken, at Tiltalte vistnok ikke kom den næste Lørdag, men først den derpaa følgende Onsdag. Da Tiltalte ikke senere tilbageleverede Uhret eller betalte Kjøbesummen for samme, og Hansen ved at efterspørge Tiltalte fik at vide, at denne havde opgivet et falsk Navn, gjorde Hansen den 7 Juli Anmeldelse til Politiet om det Passerede.

Ligeledes har Hansens Lærling — der iøvrigt ikke var i Butiken da Tiltalte handlede med hans Mester om det ovennævnte Uhr, men først kom tilstede sammesteds efter Handelens Afslutning — afgivet en edelig Forklaring om det, medens han var tilstede i Butiken, Passerede, der ganske stemmer med Hansens ovennævnte Forklaring, idet han navnlig har beediget, at Tiltalte paa Hansens Forespørgsel om hans Navn to Gange

navngav sig som Frederik P. Christensen, hvorhos han har tilføjet, at Tiltalte, da han de to første Gange var inde i Hansens Butik, var — hvad ogsaa stemmer med Hansens Forklaring — fuldstændig ædru, eller i ethvert Fald ikke mere besværet af Spiritus, end at han maa have været sig fuldkommen bevidst, hvad han sagde og gjorde, men at han, da han tredje Gang kom ind i Butiken var saa beruset, at han ravede paa Benene. Iøvrigt har Tiltalte — der strax under det første over ham optagne Forhør erkjendte at have af Uhrmager Hansen købt et Uhr af Værdi 22 Kr., som han fik udleveret paa Kredit, og som i samme Forhør havde udsagt, at han en otte Dags Tid senere havde solgt Uhret til en Karl i Bredsten, hvem han skyldte nogle Penge, for 22 Kr., hvoraf han fik 6 Kr. kontant udbetalt, hvilken Forklaring han dog under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har berigtiget derhen, at det var samme Dag han havde købt Uhret, at han solgte det til den ovennævnte Tjenestekarl, hvilket ogsaa stemmer med dennes Forklaring — efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse den 18 Juli betalt Hansen 19 Kr., med Løfte om i Løbet af en kort Frist at betale Resten af Købesummen, og Hansen, der har erklæret, at han derved var fyldestgjort, har tillige udtalt det Ønske, at Sagen ikke maatte blive yderligere forfulgt af det Offentlige.

Tiltalte har nu under Forhørene bestemt benægtet at have ved den nævnte Lejlighed kaldet sig Frederik Peter Christensen, idet han har paastaet, at han enten maa have opgivet sit virkelige Navn eller, at han, der ofte gaar under Navnet Christian Stæck, ialfald har kaldt sig N. C. Stæck eller Christian Stæck, og har iøvrigt gjort gjældende, at lian, da han købte Uhret, var saa beruset, at han ikke kan mindes under hvilke Omstændigheder eller Foregivender fra hans Side han har faaet det udleveret, men at, dersom han ved den nævnte Lejlighed er fremkommen med urigtige Foregivender, navnlig om sit forestaaende Ægteskab med det Fruentimmer, hvormed han den 10 Juni 1ste Gang var inde i Hansens Butik — hvad han ikke tør benægte, men dog ikke tror, idet han mener, at han kun har sagt, hvad efter hans Forklaring var sandt, at han tidligere havde været Kjæreste med bemeldte Fruentimmer - • han da har handlet under Paavirkning af den Spiritus, han havde nydt, og uden al Hensigt til at bedrage Hansen, hvem han vilde have betalt Købesummen for Uhret, naar han atter kom til Vejle.

Ligesom der imidlertid efter Alt, hvad der foreligger, er en ikke ringe Formodning for, at Tiltalte, medens han handlede med Hansen om Uhret, er fremkommen med forskellige urigtige Foregivender i den Hensigt derved at formaa Hansen til at sælge Tiltalte det ovennævnte Uhr paa Kredit, saaledes er det ialfald ved Hansens og dennes Lærlings beedigede Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har

kjøbt Uhret under et falskt Navn, og derfor vil han, der efter Sagens andre Oplysninger maa antages ikke ved den nævnte Lejlighed at have været mere beruset, end at han var sig fuldstændig bevidst, hvad han sagde og gjorde, ikke kunne undgaa Strafansvar.

Da det imidlertid ikke er aldeles uantagelig, at Tiltalte, der ikke under Undersøgelsen har lagt Dølgemaal paa, at han skyldte Hansen 22 Kr. for Uhret og som senere har betalt Hansen Størstedelen af dette Beløb, da han købte Uhret har havt til Hensigt ved Lejlighed at berigtige sin Gjæld til Hansen og denne efter sin Forklaring ikke har lagt Vægt paa om Tiltalte hed Niels Peter Christensen eller ikke, idet dette Navn var ham aldeles ubekjendt, findes Tiltaltes Forhold dog kun at burde henføres under Straffelovens § 257, og det maa derfor billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1840 og som tidligere gjentagne Gange har været straffet for Ejendomsindgreb, senest ifølge Højesteretsdom af 29 Oktober 1867 for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorefter han ved Nørvang-Tørrild Herreders Politiretsdom af 15 Februar 1877 er straffet for Betleri med simpelt Fængsel i 2 Dage — ved Underrettsdommen er anset efter bemeldte Paragraf med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 20 Januar.

Nr. 73. Wm. Murta af St. Thomas (Hindenburg)

contra

Kaptajn, Baron H. F. A. Eggers af St. Thomas
(Halkier efter Ordre)

betræffende trykte Injurier.

St. Thomæ Bythings ordinære Rets Dom af 26 Januar 1880: De ovenfor som fornærmelige for Citanten, Kaptajn, Baron H. F. A. Eggers af St. Thomas udhævede Udladelser bør døde og magtesløse at være og bør Indstævnte, Avisudgiver Wm. Murta, ligeledes af St. Thomas, til St. Thomæ Fattigkasse bøde Doli. 200. I Salær til Prokurator Jørgensen betaler Indstævnte Doli. 64. Saa bør han og udrede det Retsgebyr, som

skulde have været erlagt eller endnu erlægges, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Gebyr for en Oversættelse Doil. 8. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den Vestindiske Lands overrets Dom af 25 Aug. 1880: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den idømte Bøde fastsættes til 100 v. D. og tilfalder St. Thomæ Fattige. Saa betaler ogsaa Citanten Wm. Murta til det Offentlige de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, om Sagen ikke for Indstævnte havde været beneficeret for Overretten, samt i Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Lemming, 32 v. D. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 21 April f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa ap- pellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsentlige tiltrædes, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanten at maatte udrede efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advokat Halkier for Højesteret be- taler Citanten 50 vestindiske Daler. Saa betaler han og til det Offentlige det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret. Til Justitskassen betaler Citanten 3 vestindiske Daler.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I det paa St. Thomas udkommende Blad „St. Thomæ Times“ af 30 April 1879 Nr. 35 fandtes der indført en Artikel i det engelske Sprog, overskrevet „The situation“, der angav sig som indsendt fra

St. Croix og omhandlede forskjellige denne 0 vedrørende Forhold, navnlig ogsaa det i Oktober 1878 stedfundne Oprør, og under Omtalen deraf forekommer da en Passus, som i den under Sagen fremlagte Oversættelse lyder saaledes:

Situationen.

Til

Udgiveren af St. Thomas Times.

St. Croix den 24 April 1879.

Gouvernøren beretter, at han udsendte Løjtnant Eggers langs Nordsiden af Øen, og sagde til Raadet, at han gjorde det ifølge Løjtnantens Anmodning. Lad det nu være som det vil, da Løjtnanten naaede saa langt som til „Golden Rock“ frembragte Knaldet af et Gevær — eller som „Tidendens“ Udgivers Almanak, fortæller — Smældet af en Karrepidsk en saadan Al-larm, at Løjtnant Eggers, hvad enten han nu fortrød sin Anmodning om Tilladelse til at gaa ud, eller om den Smule Støvregn, som faldt, havde kjølnet hans Iver, tænkte, at den bedste og korteste Vej til at forene sig med Løjtnant Waage ved „Kings Hill“, som han synes at have været beordret til, var at komme tilbage til Christiansted.

Denne Bevægelse synes at have kostet Landet nogle af de bedste Plantager. Her træffe vi atter paa en Nero, som spiller paa Violin, medens Rom brænder.

Denne Passus ansaa den under nærværende Sag for Overretten Indstævnte, Kaptajn, Baron H. F. A. Eggers, der i 1878 var Premierløjtnant, og under hvis Kommando den fra St. Thomas til Undsætning overførte Afdeling af Hærstyrken opererede, for fornærmelig for sig, og han saggav, efter meddelt fri Proces, Citanten her for Retten Udgiveren af „St. Thomas Times“, Wm. Murta, ved St. Thomæ Byting, og paastod ham anset efter Anordningen 11 Marts 1862 § 9, 1ste eller ialfald 2det Mbr., med Straf af længere Tids Fængsel eller en klækkelig Bøde, samt tilpligtet at betale skadesløse Proces-Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Sagførersalær og i Oversættelsesgebyr 8 v. D., hvorhos han paastod den angivne Passus i det Hele eller Stykket fra Ordene „da Løjtnant.....og indtil Enden eller ialfald de Udtryk, som Retten maatte finde injurerende, og navnlig visse nærmere fremhævede Udtryk mortificerede. Ved Bytingets Dom af 26 Januar d. A. blev Paastanden taget til Følge, saaledes at der gaves Mortifikation paa det udpegede Stykke fra Ordene „da Løjtnanten naaede . . .“ indtil Punktumets Slutning, samt paa den sidste Sætning „Her træffe vi atter en Nero osv.“, og Citanten efter den cit. Anord. 11 Marts 1862 § 9 1ste Mbr. idømtes en Bøde af Doli. 200 og de paa-

staaede Procesomkostninger, derunder i Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Prokurator Jørgensen, Doli. 64.

Denne Dom har da Citanten indanket for Overretten, hvor han principalt har paastaaet den annulleret og Sagen afvist fra Underretten, subsidiaert har han paastaaet Dommen underkendt, saa at han frifindes for Indstævntes Tiltale, eller dog — aldeles subsidiaert — den idømte Bøde betydelig nedsættes, hvorhos han har paastaaet sig tilkendt efter Omstændighederne Kost og Tæring eller Procesomkostninger for Underretten, samt Appellens Omkostninger — Indstævnte har, fremdeles efter meddelt benef. pros. grat., procederet til Stadfæstelse med Tillæg af Procesomkostninger.

Forsaavidt Citanten først har forment, at Sagen for Underretten burde have været afvist, fordi Indstævnte er gaaet Forligelses-Kommissionen forbi, da findes Indholdet af visse Steder i det paagjældende Stykke dog at være af den Beskaffenhed, at Indstævnte ikke kan manglet Føje til at opfatte dem som indeholdende Sigtelser af den Art, at han kunde anse sig forpligtet til efter Lovgivningen at fralægge sig dem ved Dom, i hvilken Henseende desuden er produceret en Skrivelse fra G-ouvernementet, der udtaler, at det, hvis Indstævnte ikke havde gjort Skridt til at anlægge Sag, vilde have paalagt ham saadant, hvorefter da Manglen af Forligsprøve ikke vilde afficere Sagen; og naar Citanten dernæst har villet gjøre gjældende, at Indstævnte, der samtidig med nærværende Sag anlagde en anden Sag imod Citanten i Anledning af et nyt Inserat i „St. Thomas Times“, maatte, idet navnlig det sidste Inserat efter Indstævntes egen Angivelse skulde indeholde en Gjentagelse af de i den første Artikel indeholdte formentlige Fornærmelser, have iværksat Paatalen under Et, er denne Paastand uhjemlet. Citantens Paastand om Annullationen vil altsaa ikke kunne tages til Følge.

Citanten har, idet han bestemt værger sig imod, at der, som Indstævnte har villet, underlægges Artiklen en Sigtelse imod Indstævnte for, „af den skammeligste Feighed“ og „mest grundløse Frygt“ fra Golden Rock at være vendt tilbage til Christiansted, istedetfor at gjøre, hvad der var ham befalet, ikke villet erkjende, at Artiklen indeholdt noget for Indstævnte Fornærmeligt, eller at ialfald nogen Fornærmelse var tilsigtet. Det skulde kun være Artiklens Øjemed at levere et Bidrag til Oprørets Historie, ligesom den kun udtalte, hvad der alt andetsteds, maaske endog i stærkere Udtryk, navnlig i den i selve Stykket citerede Almanak, var udtalt paa Tryk, og hvad den offentlige Mening var enig om, men næst at udvikle disse Momenter, om hvilke det, uden at nærmere Paavisning er fornøden, er indlysende, at de ikke enten hvert for sig eller i Forening ere tilstrækkelige til at fri Citanten for Ansvar, forsaavidt Artiklen ellers fremtræder som en selvstændig Fremstilling, og dens Karakter maatte findes

fornærmelig for Indstævnte, har Citanten endelig villet paavise, at den givne Karakteristik og de benyttede Udtryk efter Beskaffenheden og Udfaldet af den paagjældende Expedition have været berettiget, og han har derfor, idet han med Hensyn til de faktiske Forhold strax bemærker, at Udtrykket ikke behøvede at forstås saaledes — hvilken Forstaaelse dog falder naturligst — at Indstævnte vendte om strax ved Golden Rock, igjennem udførlige Fremstillinger, væsenlig støttede paa optagne Tingsvidner, søgt at belyse Expeditionen og Indstævntes Forhold til og under den.

Af hvad der fra begge Sider foreligger, fremgaar det, at Indstævnte, der med Mandskab af det af ham kommanderede 2det Kompagni af Hærstyrken, der er stationeret paa St. Thomas, om Aftenen den 2 Oktober landede i Christiansted, samme Aften Klokker imellem 9 og 10, ifølge en paa hans egen Begjæring støttet Ordre fra Gouvernøren med 28 Mand af Kompagniet og ledsaget af nogle civile Mænd i sludfuldt, tildels regnfuldt Vejr rykkede ud fra Christiansted, at Øjemedet var at rykke ad den saakaldte Nordside-Vej, indtil Styrken havde forenet sig med en Deling Soldater, der om Eftermiddagen var rykket ud og forudsattes at have Position ved Kingshill, at der ved den $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{n}$ Mil fra Christiansted liggende Plantage Golden Rock faldt et Skud, uvist hvorfra, hvorpaa Indstævnte lod Tropperne, der bleve befordrede tilvogns, staa ud og marschere og fortsatte Marschen til Montpellier, hvor han gjorde Holdt, og hvorfra han senere paa Natten ved en Ordre fra Gouvernøren, blev kaldt tilbage, saa at han atter Kl. 3 om Morgenen kom til Christianssted, hvorfra han igjen Kl. 8—9 rykkede ud med sine Tropper. I Løbet af Natten bleve endel Plantager afbrændte af Negerne.

Citanten har altsaa ment ved Punkt for Punkt at gennemgaa Expeditionen og dens Resultater at paavise saadanne Misgreb ved dens Ledelse, at Fremstillingen i Artiklen blev berettiget — at Indstævnte havde ladet sig utilbørlig allarmere, at han havde overtraadt den ham givne Ordre, at han ved en i Forholdene ikke motiveret Rapport havde foranlediget sin Tilbagekaldelse, at det altsaa var den Maade, hvorpaa han udførte Expeditionen, der drog ulykkelige Følger efter sig. Det bliver imidlertid til Bedømmelsen af nærværende Sag ufornuødent i det Hele at fremstille Citantens Udvikling. Selv, hvis det nemlig var lykkedes ham at paavise væsenlige Fejl ved Expeditionen, som virkelig maatte tilskrives et forkert Skjøn og fejlagtige Foretagender fra Indstævntes Side — i hvilken Henseende det ialfald med Hensyn til det ene Punkt, Ordrens formentlige Overtrædelse, ikke bliver uden Betydning, at der foreligger en Udtalelse fra Indstævntes Foresatte, Gouvernøren, som havde givet Ordren, om at han Intet har fundet at udsætte paa Indstævntes Forhold og altsaa ikke tillægger ham nogen urigtig Overtrædelse af Ordren

— saa vilde der dog ikke deraf følge nogen Beføjelse til at udele Indstævntes Handlinger fra Stemninger og Sindstilstande, som egne sig til at betegnes paa en forhaanende og spottende Maade, men der maatte hertil udfordres enten Paavisningen af Data, som direkte indicerede en saadan Tilstand, eller Omstændighederne maatte være saadanne, at alene en saadan Udtydning var mulig eller dog laa nærmest. Men ingen af Delene er Tilfældet, og skal der særlig med Hensyn til den under Proceduren saa meget omhandlede Rapport bemærkes, at selv om den maatte antages at have været tilstede og været af saadant Indhold, som Citanten formener at have bevist, saa findes det ikke, at denne Omstændighed vilde have kunnet hidføre nogen Forandring i Sagens Stilling.

Det findes nu hævet over al Tvivl, at de i Kvæstion værende Sætninger, ogsaa naar der ikke kan gives Indstævnte Medhold, naar han deri har villet se Sigtelser for „den skammeligste Feighed“ og „den mest grundløse Frygt“, omtale Indstævnte paa en forhaanende og injurierende Maade og giver en Karakteristik af hans Forhold, som er vel skikket til at afficere den ham, særlig efter hans Stilling tilkommende Agtelse, og maa navnlig ogsaa Tiraden om Nero., der, ihvorvel Citanten ikke har villet have den henført til Indstævnte, dog efter sin Forbindelse med Resten ikke vel kan sigte til nogen Anden, komme ind under denne Bedømmelse. Udtrykkene skjønnes imidlertid alene at kunne henføres under 2det Membrum i § 9 af Anord. 11 Marts 1862, og findes den af Citanten herefter forskyldte Straf efter samtlige Omstændigheder, hvorunder det ikke ganske kan lades ude af Betragtning, at en noget lignende Karakteristik af Indstævntes Optræden ved den paagjældende Lejlighed, hvortil den her omhandlede angiver at støtte sig, i lang Tid havde foreligget trykt, uden at Indstævnte, skjønt han var vel bekendt hermed, retslig paatalte den, at kunne fastsættes til en Bøde af Doli. 100, hvilken derhos i Overensstemmelse med den i den indankede Doms Præmisser brugte Betegnelse vil blive at tilkjende St. Thomæ Fattige.

Med denne Forandring vil den indankede Dom efter Indstævntes Paastand blive at stadfæste.

Citanten vil derhos blive at tilpligte at betale Processens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager samt i Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Lemming, Doli. 32.

Sagens Behandling ved Underretten og den beneficerede Sagførelse for begge Retter have været lovlige.

Mandagen den 23 Januar.

Nr. 320.

Advokat Hindenburg

contra

Mads Ohr. Rasmussen Bruun (Def. Halkier)

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nykjøbing Kj øb s ta ds Extrarets Dom af 19 August 1881: Arrestantinden Jorine Vilhelmine Jørgensen og Tiltalte Kommissionær Mads Chr. Rasmussen Bruun bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de in solidum udrede samtlige af Sagens Undersøgelse og Aktionens lovlig flydende Udgifter, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Blæsberg og Overretssagfører Jensen respektive 15 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 November 1881 : Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Herforth og Gottschalk betaler Tiltalte, Kommissionær Mads Christian Rasmussen Bruun 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse i Henhold til Straffelovens § 251, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overretsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Mads Christian Rasmussen Bruun bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær“ værende i 1ste Instants ved Nykjøbing p. F. Kjøbstads Extraret

paakjendte Sag, hvorunder Jørine Vilhelmine Jørgensen og Tiltalte Kommissionær Mads Christian Rasmussen Bruun, vare sigtede for bedrageligt Forhold, bleve de ved den afsagte Dom ansete efter Straffelovens § 257 sammenholdt med § 54 'med Fængsel paa Vand og Brød, Jørine Vilhelmine Jørgensen i 3 Gange 5 Dage, og Tiltalte Kommissionær Mads Christian Rasmussen Bruun i 2 Gange 5 Dage, og denne Dom er nu for Tiltalte Kommissionær Mads Christian Rasmussen Bruyns Vedkommende efter hans Begjæring indanket her for Retten.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende:

Efterat Tiltalte den 19 Juli d. A. i Nykjøbing havde truffet Gaardejer Rasmus Larsen Skytte af Moseby, om hvem han, da denne havde omtalt, at han samme Dag havde solgt nogle Grise, formodede, at han havde en Del Penge hos sig, besluttede Tiltalte at forsøge at narre nogle af Pengene fra ham og foreslog — i dette Øjemed — bemeldte Jørine Vilhelmine Jørgensen, hvem han tilfældigvis havde truffet paa Gaden, og om hvem han vidste, at hun tidligere havde staaet i et intimt Forhold til Skytte, at de skulde faa denne til at give Noget, og at hun derfor skulde følge efter dem hen paa et Hotel, hvorhen han og Skytte gik iforvejen. Da nysnævnte Fruentimmer imidlertid efterat de vare komne derhen, havde ladet Tiltalte kalde ud og meddelt ham, at hun foretrak, at Skytte skulde besøge hende paa hendes Bopæl, indvilgede Tiltalte ogsaa heri, idet han sagde, at de skulle se at faa Pengene fra ham, men han vilde ogsaa have Noget for sin Part, hvorefter han gik med Skytte hen til hendes Bopæl.

Efterat de her i Forening med det ovennævnte Fruentimmer, der gav sig til at kjørttegne Skytte, paa dennes Bekostning havde nydt forskellige Drikkevarer, foreslog Tiltalte denne, at de skulde have en Theknægt, idet han haabede paa, at Skytte ved Nydelsen heraf skulde blive saa beruset, at de kunde faa ham til at handle efter deres Ønske, og heri samtykkede denne. Efterat de dernæst havde drukket den ommeldte Theknægt, opfordrede Tiltalte, der nu antog, at Tiden var gunstig til at bearbejde Skytte, denne til at give en Flaske Vin, hvorpaa han ogsaa gik ind, idet han leverede Tiltalte en Tikroneseddél for deraf at besørge Indkjøbet. Tiltalte lod ogsaa som om dette var hans Mening og gik udenfor, men kom et Øjeblik efter ind igjen, idet han stoledé paa, at Skytte i Mellemtiden skulde have forglemt, at han havde givet Tiltalte Penge, hvilke det under denne Forudsætning var Tiltaltes Mening selv at beholde, og dette slog ogsaa til; Skytte leverede derefter, da Tiltalte og det oftmeldte Fruentimmer paany opfordrede ham til at give en Flaske Vin, Sidstnævnte en Hundredekroneseddél til Indkjøb deraf, hvorefter hun, efterat have kjøbt Vinen, leverede ham 90 Kr. i Sedler tilbage og fik Löv til

at beholde Resten, 8 à 9 Kr. Efterat have drukket noget af Vinen blev Skytte imidlertid, efter hvad saavel Tiltalte som Fruentimmeret have erkjendt, saa beruset, at han ikke vidste, hvad han foretog sig, og han gav da i denne Tilstand Tiltalte en Tikroneseddell og nogle Smaapenge og Fruentimmeret en 50- og en 1 O-Kroneseddell. Kort efter faldt han i Søvn, og Tiltalte gik derpaa sin Vej, medtagende de Penge, han paa den ommeldte Maade havdø faaet, idet han stolede paa, at Skytte ikke vilde anmelde det Passerede. Dette gjorde denne imidlertid, da han, efterat han var vaagnet og havde savnet Hundredekronesedden, forgjæves havde opfordret Fruentimmeret til at levere ham den.

Med Hensyn til det Passerede har Skytte forklaret, at han, efterat have drukket den ovenfor omtalte Theknægt blev saa fuld, at han ikke senere kan erindre Noget med Bestemthed, hvorimod han ikke betvivler, at det er tilgaaet, som ovenfor anført. Han har derhos tilføjet, at han, hvis han havde været ved sin Bevidsthed, ikke vilde have givet Tiltalte eller Fruentimmeret Penge. Af de ham fravendte Penge har han imidlertid faaet Størstedelen tilbage og han har ikke fordret Erstatning.

Tiltalte, der er født den 1 August 1843, er under en mod ham for bedrageligt Forhold anlagt Sag ved Højesteretsdom af 22 November f. A. bleven frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, men forøvrigt er han ikke funden tiltalt, ligesom han heller ikke er fundet straffet.

For det af Tiltalte udviste Forhold findes han ved den indankede Dom rettelig at være anset efter de ovenanførte Lovbestemmelser, og da ogsaa den valgte Straf findes passende, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, vil denne for Tiltaltes Vedkommende i det Hele være at stadfæste.

Nr. 336.

Advokat Halkier

con tra

Karen Andersdatter, Jensens Hustru, (Def. Levinsen)

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Decbr. 1881: Arrestantinden Karen Andersdatter, Jensens Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Christensen og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

For det. af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun ved Dommen rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, men Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Hun vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Karen Andersdatter, Jensens Hustru bør hen-sættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, der- under de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Halkier og Levinsen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Karen Andersdatter, Jensens Hustru, der er født den 15 Maj 1826 og senest anset ved Rettens Dom af 14 August f. A. efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 23 f. M. stjaalet en Pude med tilhørende Vaar, hvilke til ialt 2 Kr. vurderede Gjenstande laa i en Børnevogn, som Kusk Vincentsens Hustru Anna Sophie Olsen havde ladet staa paa Fortoget uden for en Butik heri Staden, medens hun, efter at have taget Barnet ud af Vognen, udrettede et Ærinde i denne Butik, saa vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos hun vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Rettelse.

P. 544, Rettelsen fra Ls. 1—5—12 til Ls. 1—15—2 udgaar.

Færdig fra Trykkeriet den 17 Februar 1882.

G. E. G. Glæds Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82.

Nr. 48.

Mandagen den 23 Januar.

Nr. 162.

Advokat Halkier

contra

Christen Madsen (Def. Levinsen)

der tiltales for Forsøg paa Bedrageri eller Pengeafpresning samt for falsk Angivelse for Øvrigheden og for falsk Arveanmeldelse.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 14 Juli 1880: Tiltalte forhenværende Boelsmand Niels Rasmussen af Sønderjellinge, bør for Justitiens Tiltale i Sagen fri at være. Tiltalté, Gaardmand Christen Madsen af Gjerløv, bør hensættes i Fængsel paa sædvanh'g Fangekost i 60 Dage, men bør han forøvrigt for Justitiens Tiltale i Sagen fri at være. Tiltalte Christen Madsen bør derhos betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Drechsel, 25 Kr., dog at Tiltalte Niels Rasmussen in solidum med ham betaler^{1/4}af disse Omkostninger, og bør denne Tiltalte endvidere i Salær til Defensor, Prokurator Deichmann, betale 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Marts 1881: Tiltalte Niels Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Christen Madsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Winther betaler Tiltalte Christen Madsen

25 Kr. Prokurator Leth tillægges der et Salær af 15 Kr. hos det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse for Christen Madsens Vedkommende og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste, idet der efter de foreliggende Oplysninger i Medfør af Lovens 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages til, at Tiltalte efter Overrettsdommens Afsigelse har tilbagekaldt den af ham tidligere afgivne Tilstaaelse om at have truet Niels Rasmussen med Anmeldelse til Politiet for derved at opnaa en Fordel, Defensor for Højesteret har frafaldet Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsover-	samt	Hof-	og	Stadsrettens	Dom
bør,	forsaavidt	paaanket	er,	ved	Magt at
I Salarium	betaler	Tiltalte	til	Advokat	Halkier
for Højesteret 40 Kroner.					

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret dels paa det Offentliges Vegne, dels paa Begjæring af Gaardmand Christen Madsen af Gjørlov hertil indankede Sag tiltales han og forhenværende Boelsmand Niels Rasmussen af Gjørlov Mark : Førstnævnte for Forsøg paa Bedrageri eller Pengeafpresning samt for falsk Angivelse for Øvrigheden og for falsk Arveanmeldelse og Sidstnævnte for falsk Arveanmeldelse.

Efter hvad der er oplyst under Sagen ere de med samme forbundne Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Efterat Tiltalte Christen Madsens Datter Ane Kirstine Christensen, der var gift med Tiltalte Niels Rasmussen, dengang Ejer af et Boelsted paa Gjørlov Mark, var død den 15 August 1879, blev Ægtefolkens Bo — der bestod af det nævnte Boelsted ~~Indhold~~ ~~en Fordring~~ paa 1600 Kr. i Slagelse Bank, en Fordring paa 2000 Kr. hos Niels Rasmussens Broder Hans Rasmussen samt et i Sparekassen for Hyllested med flere Sogne indestaaende Beløb af ca. 2300 Kr. — overtaget af de Tiltalte søm Afdødes eneste og myndige Arving, og uagtet Størrelsen af det omtalte samlede Bo efter det Anførte,

med en anslaaet Skatteværdi * af 5200 Kr. for den faste Ejendoms Vedkommende, udgjorde ca. 11,100 Kr., underskrev dog begge Tiltalte, Niels Rasmussen egenhændig og Christen Madsen med paaholden Pen, den 27 August 1879 paa Skifteforvalterens Kontor for den ene derværende Fuldmægtig Holm en Arveanmeldelse, hvori de paa Tro og Love og under Eds Tilbud erklærede, at den dem efter den Afdøde tilfaldne Arv, saavel i Gods som i Penge, i det Højeste androg 3400 Kr., idet de alene medregnede Halvdelen af den faste Ejendoms Nettoværdi og af Fordringen i Slagelse Bank, medens Arvens Størrelse efter det Ovenanførte rettelig burde have været angivet til ca. 5550 Kr. Umiddelbart forinden denne Arveanmeldelse blev afgiven, var der derhos blevet truffet en Overenskomst mellem de Tiltalte, ifølge hvilken Christen Madsen lod sig nøje med i Arv af sin Medarving at faa udbetalt 2000 Kr. foruden nogle Gang- og Sengklæder, hvilket Beløb ogsaa blev ham udbetalt først med 1600 Kr. og derefter Resten med 400 Kr.

Den 19 April 1880 indfandt dernæst Christen Madsen, efter forinden gjentagende at have søgt ovennævnte Fuldmægtig Holm paa dennes Bopæl og af ham at være henvist til Underdommerens Kontor, sig dersteds og til den derværende Fuldmægtig Bartholdy, som plejede at modtage Anmeldelser om begaaede Forbrydelser og til hvem Holm, der havde opfattet ham saaledes, at han vilde anmelde en saadan, derfor yderligere henviste ham, afgav Madsen derpaa en Forklaring, som denne modtog til en Rapport, og som gik ud paa, at han i Løbet af Vinteren havde erfaret, at Niels Rasmussen havde den ovenomtalte Fordring paa sin Broder paa 2000 Kr. og desuden havde Penge indestaende i Hyllested Sparekasse, uden at Niels Rasmussen dog havde villet opgive hvormange, og at han, da han ikke havde kunnet formaa Niels Rasmussen til at vederlægge ham, hvad der herefter maatte tilkomme ham i Arv efter Datteren udover de vedtagne 2000 Kr., havde bestemt at gjøre den saaledes skete Anmeldelse.

Under den i Anledning heraf indledede kriminelle Undersøgelse, under hvilken Christen Madsen godkjendte Rigtigheden af den af ham til den ommeldte Rapport afgivne Forklaring, tilstod Niels Rasmussen strax, at han ved Arveanmeldelsen havde forfulgt den omtalte Fordring paa sin Broder paa 2000 Kr. og de i Hyllested Sparekasse indestaende 2300 Kr., men paastod, at dette var sket efter Aftale med Christen Madsen, og at denne inden den mellem dem truffne ovennævnte Overenskomst om Boets Opgjørelse, ved hvilken der iøvrigt ikke havde været Tale om dettes Pengeeffekter, havde været fuldt vidende om de paa-

*) Skal være: -Nettoværdi».

gjældende tvende Beløb, om han end mulig ikke nøjagtig vidste Størrelsen af den i Hyllested Sparekasse indestaaende Sum, samt at Christen Madsen, der senere var bleven fortrydelig paa ham, blandt Andet fordi han ikke vilde sælge Madsen en Del af sit Boelsted, havde truet ham med, hvis han ikke gik ind herpaa, at gjøre Anmeldelse om, at han havde bedraget ham for Arv. Christen Madsen tilstod derhos strax i det første Forhør, at han flere Gange i den seneste Tid havde truet Niels Rasmussen med, at han, hvis denne ikke vilde sælge ham den omtalte Del af sit Boelsted, vilde anmelde for Politimesteren, at Niels Rasmussen havde skjult, at der havde været flere Penge efter dennes afdøde Hustru end opgivet, hvorimod han da afgav vaklende Forklaringer om, hvad der forinden Opgjørelsen mellem dem og Arveanmeldelsen havde været ham bekendt om Boets Tilstand; men efterat han derpaa var bleven fængslet, tilstod han i et Forhør den paafølgende Dag, at han paa den Tid vel havde vidst, at Niels Rasmussen foruden Boelstedet og de 1600 Kr. i Slagelse Bank, ejede Fordringen paa sin Broder paa 2000 Kr. og et Beløb i Hyllested Bank, hvis Størrelse dog ikke tilfulde var ham bekendt, men som han havde forment udgjorde omtrent 1000 Kr., og at han ikke destomindre gik ind paa ved Opgjørelsen kun at modtage 2000 Kr. og deltog i den urigtige Arveanmeldelse, samt at han, da Niels Rasmussen trods hans Trudsler ikke vilde sælge ham en Del af Boelstedet, men solgte dette til en Anden, havde, som det til Forhørsprotokollen hedder: „gjort den falske Anmeldelse om, at Niels Rasmussen havde begaaet Arvesvig mod ham.“

Efter Aktionsordrens Udstedelse, men inden at Sagen blev paadømt ved Underretten den 14 Juli f. A., indbetalte de Tiltalte i Henhold til en Kontinuationsarveanmeldelse til Skifteforvalteren 3 pCt., o: 64 Kr. 50 Øre, af det ved den tidligere Arveanmeldelse fordulgte Beløb, 2150 Kr., altsaa det Tredobbelte af den ved Frdn. 8 Februar 1810 § 3, jfr. Lov 19 Februar 1861 § 1, befalede Arveafgift: 1 pCt. af den Ægtefælle og Forældre tilfaldende Arv. Og da dette nu er den Straf, som nysnævnte Frdn. § 9 har fastsat for myndige Arvinger, der ved efter, samme Frdn. § 4 c at opgive Arvens Beløb til Arveafgift lægge Dølgemaal paa Arven eller en Del deraf, jfr. ogsaa Frdn. 12 September 1792 §10, og da denne Straffebestemmelse ikke er hævet ved Straffeloven af 10 Februar 1866 og derfor maa antages at staa ved Magt ved Siden af Straffelovens § 154, jfr. dennes Slutning, ville de Tiltalte, af hvilke Niels Rasmussen er født den 25 August 1835 og med Undtagelse af en ham i Militæretaten for disciplinær Forseelse overgaaet Straf, ikke ses at være tiltalt eller straffet, og Christen Madsen, der er født den 23 Juli 1818 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, med Hensyn til Sigtelsen for falsk Arveanmeldelse være at fri-

finde for Aktors Tiltale, medens de ved Underretsdommen i saa Henseende ere frifundne for Justitiens Tiltale.

Hvad dernæst den øvrige Del af Tiltalen mod Christen Madsen angaar, da findes det ikke, naar henses til Indholdet af den ovennævnte Rapport og til det iøvrigt Fremkomne, derunder de under et paa Foranledning herfra optaget Reassumtionsforhør afgivne Forklaringer — af hvilke Christen Madsens endog gaar ud paa, at han kun vil have gjort Anmeldelse for at faa Arveafgiften bragt i Rigtighed — at kunne trods det ovenfor nævnte til Forhørsprotokollen brugte Udtryk, anses bevist, enten at Christen Madsen, der efter det Anførte ved Boets Opgjørelse dog vil være gaaet ud fra, at Beløbet i Hyllested Sparekasse var over 1000 Kr. mindre, end det virkelig var, har gjort sin Anmeldelse i svingagtig Hensigt, og ikke meget piere i den Tro, at han, da Opgjørelsen saaledes hvilede paa en fejlagtig Forudsætning fra hans Side, var berettiget til ad retslig Vej at faa den omgjort, eller at han har gjort Anmeldelse imod bedre Vidende for at faa indledet en kriminel Undersøgelse mod Niels Rasmussen for Arvesvig — i hvilken Henseende bemærkes, at Fuldmægtig Bartholdy under Reassumtionsforhøret har forklaret, at Christen Madsen ikke havde sagt, at han ønskede en saadan — og Christen Madsen, der ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens §§ 245 og 225, cfr. §§ 62 og 23, vil saaledes kun blive at dømme efter Straffelovens § 245, jfr. § 23, for som tilstaaet ved Trudsler om Anmeldelse angaaende den urigtige Opgivelse af Arveafgiften at have villet bevæge Niels Rasmussen til at sælge ham en Del af sit Boelsted. Den af ham herfor forskyldte Straf findes passende, som ved Underretsdommen sket, at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Underretsdommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ville være at stadfæste.

I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Winther vil Tiltalte Christen Madsen have at betale 25 Kr. Den for den Tiltalte Niels Rasmussen herfor Retten beskikkede Defensor Prokurator Leth vil der være at tillægge et Salær af 15 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige, medens der ikke for Tiltalte Christen Madsens Defensor her for Retten bliver Spørgsmaal om ved Dommen at fastsætte noget Salær, da den er besørget ved en af ham privat antagen Sagfører.

Tirsdagen den 24 Januar 1882.

Nr. 309. Højesteretssagfører Bagger
contra

Ludvig Hansen (Def. Buntzen)

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869 og for bedrageligt Forhold.

Dragsholm Birks Politires Dom af 25 Juni 1881: Tiltalte Indsidder Ludvig Hansen nu af Svinninge bør til Statskassen erlægge en Bøde paa 200 Kr., samt i Erstatning til Husbestyrerinde Sofie Christensen af Rode betale 20 Kr., hvorhos han vil have at udrede alle af Sagen eventuelt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1881 : Tiltalte Indsidder Ludvig Hansen af Svenstrup Hestehave bør til Statskassen bøde 200 Kr. samt udrede denne Sags Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Winther, 15 Kr. til hver, samt endvidere til den Førstnævnte 8 Øre. Den idømte Bøde at erlægge inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Dragsholm Birks Politiret hertil indankede Sag er Indsidder Ludvig Hansen af Svenstrup Hestehave tiltalt for bedrageligt Forhold, hvorved maa antages at være sigtet[^] til et under Straffelovens § 256 hørende Forhold, og for Overtrædelse.

af Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869 § 2, men, da han ved Politirettens den 25 Juni d. A. afsagte Dom maa anses at være frifunden for den første Del af Sigtelsen, idet det i Dommens Præmisser er udtalt, at det ham som be drageligt paasigtede Forhold ikke kan anses for svigagtigt, medens han for Overtrædelse af Loven af 6 Marts 1869 er idømt en Bøde af 200 Kr. til Statskassen, og da Dommen kun efter Tiltaltes Begjæring er indanket her for Retten, bliver der her ikkun Spørgsmaal om, hvorvidt han har gjort sig skyldig i den sidstnævnte Overtrædelse.

Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han i afvigte Vinter har kjøbt et saakaldet Landmandsuhr for en Pris af 20 Kr. i den Hensigt at spille det bort, og at han derefter er gaaet rundt og har solgt Nummere til Bortlodningen, idet han havde indrettet sig en Bog med Fortegnelse over samtlige Nummere og lod Kjøberne eller de Spillende indføre deres Navne paa Fortegnelsen udfor de Nummere, som de havde kjøbt. Han har i Reglen taget 10 Øre for Nummeret og maa antages at have afsat 636 Nummere. Den 20 Marts d. A. lod Tiltalte derpaa i sit Hjem i Nærværelse af en Del af de Spillende foretage Trækning af et Nummer, der skulde være det vindende, idet Nummerne bleve nedlagte i en Pose, hvoraf Tiltaltes Hustru udtrak et. Da dette, der var Nr. 31, viste sig at tilhøre en Mejerske Sofie Christensen i Rode, ytrede Tiltalte, at han ikke ønskede, at hun skulde vinde Uhret, og efter Samraad med sin Hustru, og, eom det maa antages, med Samtykke af nogle af de Tilstædenværende lod Tiltalte da sin Hustru endnu udtrække to Nummere med den Bestemmelse, at det sidst udtrukne skulde være det vindende, og Uhret tilfaldt derefter en Tjenestekarl, hvem Tiltalte ogsaa har overleveret det.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han, som er født den 24 Marts 1855 og ikke funden forhen straffet, ved Politiretsdommen rettelig anset efter den fornævnte Lov af 6 Marts 1869 § 2 med en Statskassen tilfaldende Bøde, og findes denne efter Omstændighederne passende bestemt til 200 Kr. Det er ligeledes rettelig paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, men, forsaavidt Dommen endvidere har tilpligtet Tiltalte at betale den fornævnte Mejerske Sofie Christensen 20 Kr. i Erstatning, fordi hun ikke har faaet det paagjældende Uhr, men dette er udleveret til en Trediemand, da maa denne Bestemmelse bortfalde, idet der savnes Hjemmel til under denne Sag at tilkjende hende saadan Erstatning.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 15 Kr. til hver samt til Aktor endvidere 8 Øre, som denne har udlagt i Porto og begjærede sig erstattet.

Nr. 338. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Asmus Martin Beusen (Def. Klubien)

der tiltales for Falsk.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 26 November 1881: Arrestanten Asmus Martin Beusen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa tilsvares han og alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Sagfører Sørensen og Forsvareren, Overretssagfører Schwensen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Decbr. 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten Asmus Martin Beusen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kj endes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Asmus Martin Beusen for Falsk.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, som hos Marchandiser Eriksen i Kolding havde bestilt et Par Benklæder, der efter dennes Forklaring skulde koste 11 Kr., og som, da han den 23 Juli sidstleden indfandt sig hos Eriksen for at hente Benklæderne, af ham blev opfordret til at give Sikkerhed for sammes Betaling, f. Ex. ved at Arrestantens Fader, Skibstømrer J. H. Beusen i Kolding, gik i Kautio for Beløbet, har uden dertil at begjære Samtykke af Faderen, der efter en senere Udtalelse til Eriksen og dennes Hustru ikke vilde paatage sig saaden Kautio, affattet og uden dog at søge at efterligne Faderens Haandskrift med dennes Navn underskrevet en Seddel, der er bragt tilstede under Sagen og lyder saaledes: „Gode Herr Eriksen,

De kan Godt lade min Søn faa et Par Bokse paa mit Navn“, hvilken Seddel Arrestanten den følgende Dag leverede til Eriksen. Arrestanten fik derpaa Benklæderne udleverede og pantsatte dem, som det maa antages, samme Dag hos en Pantelaaner for 5 Kr., hvornæst han, efterat hans Fader — til hvem ovennævnte Eriksen og Hustru, fordi de havde faaet Mistanke om at Sedlen var falsk, henvendte sig med Forespørgsel desangaaende — havde talt til ham herom, den paafølgende Dag forlod Kolding, og har Arrestanten iøvrigt forklaret, at det var hans Hensigt at betale Eriksen for Benklæderne saasnart han fik Penge, hvortil han dog ved sin Anholdelse den 11 November d. A. endnu ikke havde gjort noget Skridt.

Marchandiser Eriksen, der har indløst de ommeldte Benklæder hos. vedkommende Pantelaaner med et Beløb af 5 Kr. 15 Øre, har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 268 og findes Straffen for ham — der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1861 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet heri Landet — efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 25 Januar.

Nr. 296.

Advokat Levinsen

contra

Andreas Anton Frantzen (Def. Nellemann)

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 226.

Kriminal- og Politiretens Dom af 27 Septbr. 1881: Tiltalte Andreas Anton Frantzen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Aktions Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Nissen med 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er dømt efter Straffelovens § 226, men hans Straf findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kj endes for Ret:

Andreas Anton Frantzen bør hensættes i simpelt Fængsel i to Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politiretens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Levin sen og Nelleimann for Højesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Andreas Anton Frantzen for Overtrædelse af Straffelovens § 226 anlagte Sag sigtes han for at have gjort sig skyldig i denne Lovovertrædelse ved at have til Justitsministeriet indgivet 2de Klager, daterede, den ene den 21 Decbr. f. A., og den anden den 23 Marts d. A., begge indeholdende Besværinger over Assessor i denne Ret, Dr. juris Lassen.

Disse Besværinger angaa alle Dr. juris Lassens Forhold under 2de af ham som Dommer i Rettens 2det Kriminelkammer ledede Undersøgelser, hvoraf den ene, der paabegyndte den 30 Juni f. A., og sluttede den 6 Juli næstefter, drejede sig om Fornærmelser mod Rettens Tilforordnede, Assessor Hindenburg, i Anledning af Udførelsen af hans Embede, og den anden, der paabegyndtes den 14 August f. A. og sluttedes den 6 Decbr. næstefter, var fremkaldt ved et af Tiltalte til Justitsministeriet indgivet Andragende vedrørende, blandt Andet, et bedrageligt Forhold, hvori en, under denne Sag ikke tiltalt, Mand skulde have gjort sig skyldig imod Tiltalte eller hans Konkursbo.

Tiltaltes Anker imod Dr. juris Lassen i fornævnte Klager ere :

1. At han i Undersøgelsen om Fornærmelser mod Assessor Hindenburg, strax i det første Forhør, inden der var foretaget eller oplyst det Mindste i Sagen, havde overfuset Tiltalte med Grovheder og fornærmelig Tiltale, navnlig ved at sige til Tiltalte: „De er en gal Mand!“ „De er en Mand, der ikke er ved Deres fulde Fem!“ samt derhos truet Tiltalte med øjeblikkelig Arrest, formentligen for at skræmme ham til at bede Assessor Hindenburg om Forladelse.

2. At han under samme Undersøgelse, umiddelbart efter at

Tiltalte havde erklæret, at han om 1 à 2 Dage, naar han fik gennemgaaet sine Papirer, kunde bevise Sandheden af sine Paa-sagn mod Assessor Hindenburg, har ladet tilføre Retsprotokollen :

„Dommeren skjønner imidlertid ikke, at disse Beviser ville have noget Værd, og anser det ikke for fornødent at opholde Sagen derefter.“

3. At han under Undersøgelsen angaaende det formentlige Bedrageri har undertrykt Sandheden, ved at unnlade Protokollationen af flere for Undersøgelsen væsentlige Oplysninger, og undladt at rette Fejlene, og det endskjøndt han blev gjort opmærksom paa samme, baade af Protokolføreren og Tiltalte.

i. At han under den sidst anmeldte Undersøgelse har lagt Tiltalte Ord i Munden, som Tiltalte/ aldrig havde sagt, samt ladet dennes Forklaringer protokollere paa en Maade, som dels var helt meningsløs, dels gav en anden Mening, end Tiltaltes Ord, og ladet det Tilførte blive staaende mod Tiltaltes Protest.

5. At han under begge Undersøgelserne, naar Tiltalte kom frem med Forklaringer, der vare generende for visse angivne Personer, baade ved direkte og indirekte Trusler søgte at skræmme Tiltalte fra aabent at udtale Sandheden, og i Undersøgelsen om Bedrageriet m. m. taget Bedragerens Forklaring uden videre til Følge, men nægtet den Bedragne, nemlig Tiltalte, at fremkomme med sit Udsagn.

Tiltalte har derhos slutteligen, paa Grundlag af de ovenmeldte Beskyldninger mod Dr. juris Lassen ment, at denne maatte anses skyldig i forsætlig Uretfærdighed og i en Handlemaade, hvorfor han maatte være hjemfalden til Straf, navnlig af Embedsfortabelse, samt formentlig gjort sig uværdig til at beklæde et Dommersæde og at tælles blandt hæderlige og upartiske Dommeres Tal.

I en af Dr. Lassen afgiven, disse Sigtelser betræffende, Erklæring, fremlagt ved den Undersøgelse, der ligger til Grund for den her mod Tiltalte rejste Anklage, har Dr. Lassen, med Hensyn til Tiltaltes Ankepost Nr. 1 vel erkjendt, at han, der ved Forhørets Begyndelse tænkte paa at faa Sagen afgjort i Mindelighed, og som til dette Formaals Opnaaelse søgte at formaa Tiltalte til at bede Hr. Assessor Hindenburg om Forladelse, har, da Tiltalte vægrede sig ved at gjøre saadant, forsøgt at omstemme denne, ved at gjøre det indlysende for ham, at han gik frem som en gal Mand, og dette muligen under Afbenyttelsen af Talemaaden „som en Mand, der ikke var ved sine fulde Fem“, samt at han muligen under Forhøret har gjort Tiltalte, der var en vanskelig Inkvisit, opmærksom paa, at han kunde belægges med Arrest; men derimod benægtet, at han har overfuset Tiltalte inden der endnu var foretaget det Mindste i Sagen, og at han, i den af Tiltalte anførte Sammenhæng, har brugt den Yttring, at han kunde lade Tiltalte arrestere. I Overensstemmelse hermed have

ogsaa Protokolfører her ved Retten, Johan Christian Theodor Beck, og Retsvidne Georg Flemming Windersleff, der begge fungerede i bemeldte deres Egenskaber, da de her omhandlede Undersøgelser foretoges af Dr. Lassen, afgivet Forklaringer. Og Tiltaltes Ankepost er saaledes i det Væsentlige ubestyrket og i Strid med det iøvrigt i saa Henseende Oplyste, men, da det desuagtet ikke tør antages som givet, at Tiltalte har havt Øje for, at han manglede Hjemmel til en saadan Fremstilling herom, som den, der forefindes i hans Klage, saa kan det ikke anses bodtgjort, at Tiltalte forsaavidt har gjort sig skyldig i et aabenbart falsk Klagemaal.

Det Samme findes at maatte blive Tilfældet med Tiltaltes 2den Ankepost, da dennes Indhold er overensstemmende med, hvad der i Virkeligheden er sket, og den Omstændighed, at Anken muligen kun kan betragtes som et ørkesløst Skridt af Tiltalte, fremsat paa urette Sted, hvilket i denne Sag ikke kan afgjøres af Retten, ikke kan gjøre den til et aabenbart falsk Klagemaal.

Med Hensyn til Tiltaltes Ankeposter 3, 4 og 5 har Tiltalte under Forhøret i denne Sag anført til Styrke for sin Berettigelse til at forebringe samme, at Dr. Lassen har ondladt at tilføre Retsprotokollen en Bemærkning af Tiltalte om, at Assessor Hindenbug af en Protokollation havde udeladt et Udsagn af en Mægler, hvori denne havde udtalt, at han fra en paalidelig Kilde vidste, at den omtalte formentlige Bedrager havde besveget Tiltaltes Bo for 7 à 8000 Kr. ; at en Forklaring af Tiltalte om, at han var vred paa Politidirektøren paa Grund af dennes Forhold med Hensyn til 4000 Kr. af den Sum, Tiltalte eller hans Bo skulde være bleven bedraget for, men hvori Intet forekom om den formentlige Bedrager, af Dr. Lassen var bleven tilført paa følgende Maade:

„Komparenten er ikke vred paa Martens, skjøndt denne har handlet slet imod ham; derimod er han vred paa Politiet, fordi dette formentlig uberettiget har tilbageholdt de tidligere nævnte 300Kr. Det ene Skridt førte derefter til det andet...“, at Dr. Lassen, da Tiltalte af al Magt protesterede mod denne Gjengivelse af hans Ytringer og erklærede, at han ikke i mindste Maade var vred paa Politidirektøren paa Grund af de 300 Kr., kun derpaa svarede, at Tiltalte maatte vide, at Maaden, hvorpaa hans Forklaring blev ført til Protokollen, var overladt til Dommeren, og at Dr. Lassen under Undersøgelsen om det formentlige Bedrageri har nægtet at modtage en Forklaring af Tiltalte om Anvendelsen af 4000 Kr., som den formentlige Bedrager skulde have indbetalt til Politiet.

Dette af Tiltalte Paaberaabte, der, efter hvad han selv har erkjendt, er Alt, hvad han kan anføre som Hjemmel for Anke-posterne 3, 4 og 5, kunde, dets Rigtighed forudsat, efter hvad

Tiltalte selv har maattet kunne indse, ikke give ham Føje til at forebringe de i disse Ankeposter anførte grove Beskyldninger, men derhos staar det uden Bestyrkelse af nogen Betydning, det er tildels i Strid med den paagjældende Forhørsudskrifts Udvisende og i alt Væsentligt med Dr. Lassens Erklæring og de Forklaringer, som i saa Henseende ere afgivne af Protokolføreren og Retsvidnet, som ovenfor ere nævnte, hvilke med Bestemthed have paastaet, at Tiltalte uden Bemærkning eller Protest rati-haberede det Retsprotokollen Tilførte angaaende det Ovenfor-nævnte om en formentlig Forsømmelse fra Assessor Hindenburgs Side, og en urigtig Gjengivelse af Tiltaltes Angivelse af Grunden til hans Vrede mod Politidirektøren. Og det maa saaledes anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, der vedblivende har hævdet, at hans Klagemaal vare berettigede, ved at fremsætte disse Anklageposter i Klagerne til Justitsministeriet har gjort sig skyldig i at forebringe dette aabenbar falske Klagemaal.

Tiltalte, der er født den 4 Oktbr. 1833, og tidligere straffet ved denne Rets Dom af 5 Juni 1877 efter Straffelovens § 268, jfr. § 275, § 269, 1ste Stykke, jfr. tildels § 275 og § 273 jfr. § 269, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, og ved samme Rets Dom af 5 Oktober f. A. efter Straffelovens § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil nu i Medfør af det Foranførte blive at dømme efter den fornævnte Lovs § 226 efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han vil derhos blive at tilpligte at betale denne Aktions Omkostninger, og derunder Salærer til de beskikkede Sagførere med 30 Kr. til hver.

Torsdagen den 26 Januar.

Nr. 318.

Højesteretssagfører Bagger
contra

Johan Mauritz Haglund (Def. Henrichsen)

der tiltales for Drab.

Kriminal- og Politiretts Dom af 15 Novbr. 1881: Arrestanten Johan Mauritz Haglund bør straffes med Tugthusarbejde i 10 Aar samt efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor Prokuratorerne Sørensen og Beyer, 30 Kr. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Om der end ikke er Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han, da han, som i den indankede Dom nærmere fremstillet, slog Johan Nilsson med Øxen, gjorde det for at afværge et befrygtet livsfarligt Angreb fra dennes Side, har Tiltalte i hvert Fald paadraget sig Ansvar efter den i Dommen anvendte § 186 i Straffeloven derved, at han, efter at Nilsson var falden om, og han ikke mere havde Grund til at frygte Angreb fra ham, kastede Nilsson, som han antog for endnu at være levende, og som efter Retslægens Erklæring ogsaa højst sandsynligen var det, i Vandet under saadanne Omstændigheder, at Tiltalte maatte indse, og efter sin Forklaring ogsaa virkelig indsaa, at Nilsson derved maatte omkomme, hvorved Tiltalte altsaa maa anses forsætlig at have skilt ham ved Livet. Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Idet det derhos efter Omstændighederne maa have sit Forblivende ved, at der ikke under denne Sag er tilkjendt Nilssons Enke Erstatning, ligesom Dommens Bestemmelser med Hensyn til Udvisning af Riget og til Aktionens Omkostninger bifaldes, vil den med den af det Ovenanførte følgende Forandring i Henseende til Straffen kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Henriksen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johan Mauritz Haglund, der efter eget med Rettens Skjøn over hans Udseende stemmende Opgivende er 32 Aar gi., og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, tiltales under nærværende Sag for Drab og sigtes i saa Henseende for at have Natten imellem den 8 og 9 Juni d. A. her i Staden dræbt svensk Sømand Johan August Nilsson. Af hvad der er forklaret af Arrestanten og iøvrigt oplyst i Sagen fremgaar Følgende:

Arrestanten var den 11 Maj d. A. ankommen hertil Staden for at føre svensk Skonnert „Charlotte⁴⁴ hjem, hvilket Skib tilhørte et Interessentskab i Kalmar og havde ligget Vinteren over her i Havnen som Følge af Uenighed mellem Rhederiet og Skibets tidligere Fører. Vedkommende Skibsmægler havde imidlertid nægtet at udlevere Skibet forinden de havde faaet Dækning for nogle Udlæg, de havde havt for dette, og Arrestanten, der

ikke havde modtaget nogen Pengeforsendelse fra Rhederiet, havde som Følge heraf endnu ikke den 8 Juni næstefter forhyret Mandskab til Skibet, men indtil da været ene Mand ombord i dette, der laa noget isoleret fra andre bemandede Fartøjer, ved Sandøen ved Tydsk Plads. Sidstnævnte Dags Eftermiddag gjorde Arrestanten i et Gjæstgiveri her i Staden Bekjendtskab med formeldte Sømand Nilsson, der faa Dage forud var kommen hertil og logerede dersteds. De drak med hinanden først i dette Gjæstgiveri og derefter paa andre Værtshuse og indfandt sig om Aftenen ca. Kl. 11 i et Beværtningslokale i Strandgade, hvor de endnu drak en Snaps - og et Glas Øl hver, og Arrestanten spillede Billard. De vare noget berusede, Nilsson tilsyneladende mere end Arrestanten, begge iøvrigt fuldt tilregnelige.

Nilsson var derhos under Opholdet i sidstnævnte Beværtning kivagtig, skjældte Arrestanten ud og udstødte engang en Trusel om, at Arrestanten ikke skulde komme levende fra ham den Aften, uden at Arrestanten imidlertid lod til at tage sig Nilssons Skjældsord eller Trusel videre nær. Begge forlod Lokalet, da det ved Midnatstid blev lukket og begav sig ud til „Tysk Plads“, hvor de bleve lukkede ind af Nattevagten Hans Hansen og af denne og Fyrbøder paa et paa Ophalingsbedding ved Pladsen liggende Dampskib Johan Henrik Theodor Møller forhjulpen til en Baad, som Arrestanten vrikkede over til Skonnerten, i hvilken han og Nilsson gik ombord, medens Hansen og Møller, der vare gaaede ned i Baaden, roede denne tilbage til Pladsen, og gik i Land her. Etter den af Hansen afgive Forklaring vare Nilsson og Arrestanten under deres Ophold paa Pladsen og Overfart til Skonnerten, den Førstnævnte meget vrøvlvoren, den Sidste meget ordknap.

Strax efter at være gaaet i Land paa Pladsen, efter at have roet Baaden tilbage fra Skonnerten, begav Hansen sig til Pladsens Udgang og lukkede Matros paa foromtalt Dampskib Johannes Henriksen ind, medens Møller gik ombord i dette Dampskib. Allerede medens han gik op ad Stigen til dette, hørte han, at der opstod et stærkt Skjænderi ombord i Skonnerten; fra Dampskibets Dæk hørte han dette blive fortsat i ca. 5 Minutter, uden dog at kunne skjelne de enkelte Ord, der faldt, da pludselig det Udbrud: „Du skal dø som en Hund“, naaede hans Øren, paafulgt af et voldsomt Slag og strax efter et Pladsk i Vandet. Efter at have raabt over til Skonnerten, om der var Nogen, der faldt i Vandet, men ikke faaet Svar, løb Møller fraborde, underrettede Hansen om det Passerede, løb paa dennes Baad efter Politiassistance og traf i Lille Torvegade Politibetjentene Nr. 101 Fremming og 233 Christensen, der fulgte ham ind paa Pladsen og sammen med ham og foromtalt Matros Henriksen roede over til Skonnerten.

Her var ingen Andre tilstede end Arrestanten, men fra

Dækket iagttoges det, at en mørk Gjenstand flød paa Vandet, og denne, der strax blev fisket op og bragt i Land, viste sig at være Nilseon; en tilstedekommande Læge erklærede, at Nilsson var død og ethvert Oplivningsforsøg unyttigt samt konstaterede Tilstedeværelsen af 2 Saar i hans Hoved, under hvilke Pandeskallens Ben fandtes blottet og beskadiget. I Ligets Lomme fandtes en uoplukket Kniv. Arrestanten blev imidlertid ført til 4de Politistation, og ved en ved Daggry foretagen Undersøgelse af Skonnerten fandtes paa dennes Dæk ved den forreste Rand af Agterkahytten paa Bagbordside en større Del Blod, dels størknet, dels endnu rødt og flydende, og fra denne Blodpøl i en Strækning af ca. 7 Fod en uafbrudt Række af Blodpletter paa Dækket, der fortsattes op ad Rælingens indvendige og udvendige Side. Paa samme Strækning af Dækket saas Ridser som af glidende Støvler, i den aabenstaaende Kabys fandtes en Brændeøxe, hvis hele Længde var ca. 1 Alen, hvis Blad var 5 à 6 Tommer bredt, Æggen omtent 4 Tommer, Bagsiden ca. 3 Tommer lang. Paa Øxens Bagside fandtes et noget fremtrædende firkantet Parti.

Ved den af Retslægen og Reservelæge Grünfeld foretagne legale Obduktion af Nilssons Lig fandtes paa højre Side af Panden et trekantet Saar, $V/4$ Tomme langt og næsten 1 Tomme bredt, der dannede en temmelig regelmæssig Trekant, hvis Toppunkt laa ved Haargrændsens Basis parallelt med Øjenbrynet $IV/2$ Tomme over dette, og hvis Bund dannedes af det blottede Pandeben. Nedenfor dette Saar, 3^* Tomme over Øjenbrynet, fandtes et næsten Tomme bredt Tværsaar. I højre Pandeben fandtes en Fraktur, der begyndte i margo supraorbitalis, forløb temmelig stærkt gabende lige opad og derpaa delte sig i 2 Arme, der løb sammen i Midtlinien under tuber frontale; det mellem disse fissurer liggende Benstykke, af Størrelse som et 25 Ørestykke, var næsten løst. Paa venstre Side af Panden viste sig en ikke gabende Fraktur, som begyndte et Stykke over og udenfor tuber frontale, endte i 2 smaa Arme og derfra forløb i lige Linie nedad til den nederste Del af margo supraorbitalis. I Hjernemassen fandtes ingen Blødning og Hjernen var iøvrigt sund.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 24 Februar 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82. Nr. 49-50.

Torsdagen den 26 Januar.

Nr. 318. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Johan Mauritz Haglund (Def. Henrichsen).

Saa vel ved sin Paagribelse ombord som til den over ham paa 4de Politistation optagne Rapport nægtede Arrestanten, under vaklende og aabenbart løgnagtige Forklaringer at have nogen Skyld i, tildels at vide, hvad der var vederfarede Nilsson, efter at han og denne vare gaaede ombord i Skonnerten bemeldte Nat. Dette gjentog sig i de første i Retten afholdte Forhører, men i et den 15 Juni d. A. afholdt Forhør afgav Arrestanten følgende Tilstaaelse og Forklaring, hvis Rigtighed han under Under-søgelsens Fortsættelse har fastholdt:

Strax efter at han og Nilsson — der fulgte med ham ombord fordi han havde ønsket og Arrestanten lovet ham at faa Skibet at se — vare komne ombord i dette, opstod der Skjænderi imellem dem uden at han husker, hvad dette egentlig angik, men efter at det var fortsat i nogen Tid udbrød Nilsson pludselig: „Jeg skal se Blod paa Dig din Djævel“, stak samtidigen sin ene Haand i Lommen, løftede den derpaa ivejret og søgte med den anden Haand at gribe Arrestanten i Struben. Nilsson stod i dette Øjeblik med Ryggen mod Skibets Ræling, Arrestanten ligeoverfor ham ved Døren til Kabysen, hvorfra ingen Flugt var mulig. Arrestanten troede at se et Redskab, som han nærmest antog at være en Kniv i Nilssons opløftede Haand, og idet han under disse Omstændigheder befrygtede et livsfarligt Angreb fra Nilssons Side og vilde forekomme dette, greb han under Ud-raabet „Du skal dø som en Hund“ den foromtalte Øxe, der stod lige indenfor Døren til Kabysen og tilføjede under Anvendelse

af al sin Kraft med Bagen af Øxen Nilsson et Slag, der ramte denne i Panden, saaledes at han styrtede baglænds om paa Dækket.

Arrestanten vil ikke have givet sig Tid til at sigte efter noget bestemt Sted af Nilssons Legeme, hans Hensigt med Slaget var at gjøre Nilsson uskadelig, idet det forøvrigt var ham ligegyldigt, om Følgen heraf for Nilsson blev en alvorlig Legemsbeskadigelse eller Døden. Strax efter at Nilsson var styrtet om som Følge af Slaget, blev Arrestanten betagen af Skræk over sin Gjerning og det Ansvar han ved samme maatte have paa draget sig; for at skjule, hvad der var foregaaet, greb han derfor fat i Nilsson, slæbte ham et Stykke hen ad Dækket og kastede ham over Rælingen ud i Vandet, alt uagtet han selv ikke ansaa Nilsson for død, men var sig fuldkommen bevidst, at dennes Død maatte blive den ufejlbarlige Følge af at kaste ham i Vandet i den Tilstand, hvori han da befandt sig.

Arrestanten tror selv kun at have bibragt Nilsson et Slag med Øxen, og forsaavidt Obduktionsforretningen paaviser to forskellige Læsioner, har han ment, at disse ere opstaaede enten derved, at Øxen har drejet sig i hans Haand under Slaget og ramt Nilsson paa 2 Steder i Panden, eller derved, at kun den ene af Læsionerne er Følgen af Slaget og den anden paaført Nilsson ved et Stød af Hovedet mod Skibets Side i det Øjeblik Arrestanten kastede ham paa Hovedet i Vandet. Hvorledes det i saa Henseende forholder sig, har ikke kunnet oplyses, og det staar saaledes hen, om begge Læsioner eller kun en af dem og i saa Fald hvilken, der er en Følge af den Handling, som Arrestanten paaberaaber sig at have foretaget af Nødværge. Af hvad Retslægen i sine i Sagen afgivne Erklæringer har udtalt maa sluttes, at navnlig Saaret og Bruddet paa højre Side af Pandebenet var en dødelig Læsion, om end Muligheden af Redning ved kyndig og hurtig Lægebehandling ikke fuldstændig var udelukket, men forøvrigt antager Retslægen det for sikkert eller i ethvert Tilfælde for højst sandsynligt, at den øjeblikkelig? Virkning af Læsionerne kun har været en bedøvende, og at Nilsson er kastet levende i Vandet og her omkommen ved Drukning.

Medens Arrestantens liisanførte Tilstaaelse og Forklaring om den af ham forøvede Gjerning iøvrigt dels stemmer med, dels ialfald ikke strider imod, hvad der er oplyst, og derfor vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for hans Vedkommende, er dette ikke Tilfælde med hans Paaberaabende om, at have gjort den omtalte Brug af Øxen for at afværge et overhængende livsfarligt Angreb fra Nilssons Side. Nilssons Kniv er, som ovenanført, funden i lukket Tilstand i dennes Lomme, og hverken iøvrigt paa hans Person eller i Skonnerten eller paa Havbunden omkring denne, hvor Undersøgelse har været foretaget af en Dykker, er der fundet Kniv eller andet Redskab,

hvoraf Nilsson kan have været i Besiddelse ved den heromhandlede Lejlighed, og at Arrestanten virkelig skulde have troet at se noget saadant i hans Haand, er i og for sig saa usandsynligt, at Muligheden heraf kun lod sig tænke under Forudsætning af en saadan Skræk og Bestyrtelse over Situationen, som ikke kan antages at have været tilstede hos Arrestanten eller overhovedet at ligge for denne, naar henses dels til hans foregaaende ved Drik og Skjænderi ophidsede Tilstand og Øxeslaget ledsagende Udraab fra hans Side, dels til den hele Karakter af hans Voldshandlingen og hvad der efter Meddelelser fra hans Hjemsted og Erfaringer, gjorde under hans korte Ophold her i Staden, foreligger om hans Tilbøjeligheder og Sind.

Selv altsaa forudsat, at der fra Nilssons Side overhovedet er gjort Miner til et Angreb paa Arrestantens Person, saa kan det befrygtede Angreb ialfald ikke antages at have været af anden Beskaffenhed end at Arrestanten, ved sin aldeles hensynsløse Brug af et Vaaben som den oft omtalte Øxe, med en vis Føje turde antages, at have tilsigtet Noget, der gik langt udover Selvforsvar, men under enhver Omstændighed maa statueres, at have i den Grad overskredet Nødværgerettens Grændser, at den i Straffelovens § 40, sidste Punktum, hjemlede ringere Straf end Lovens almindelige ikke vil kunne finde Anvendelse paa denne Del af Arrestantens Gjerning, og Arrestanten vil derfor, hvad enten Nilssons Død er den umiddelbare Følge af Øxeslaget eller et Stød mod Skibssiden, eller den er indtraadt ved Drukning, være at anse efter Straffelovens § 186 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 10 Aar, ligesom han, der er født i Sverrig og ikke i de sidste 5 Aar har havt stadig Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Nilsson har ikke efterladt Børn, men en Enke, og af denne er nedlagt Paastand paa Erstatning af 1000 Kr. for Tabet af hendes Forsørger, imod hvilken Paastand Arrestanten har erklæret, at han ikke vil gjøre Indsigelse, selv om han ikke maatte være retlig forpligtet til at udrede nogetsomhelst Beløb eller et Beløb af saadan Størrelse i Erstatning til Enken. Da det imidlertid af de fra Sverrig modtagne Meddelelser fremgaar, at Nilsson, der var 52 Aar gi. og i høj Grad forfalden til Drik, i de 6 Aar og nogle Maaneder, i hvilke han ved sin Død havde været gift med sin daværende Hustru, ialt kun har bidraget 125 Kr. til hendes Livsophold, og endda jævnlig har mishandlet hende, findes hun ikke ved Mandens Død at have lidt noget Tab, der kunde give hende Krav paa Erstatning, og da nu saadan ikke i nærværende Sag kan tilkjendes hende i Henhold til det af Arrestanten givne Samtykke, vil hendes Erstatningspaastand ikke kunne tages til Følge,

Endelig vil Arrestanten have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til de befalede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr. til hver.

Mandagen den 30 Januar.

Nr. 33. Ingeniør B. Borgen (Nellemann) *

contra

Ingeniør Will. M. Rowan (Henrichsen)

betræffende Betaling af Honorar for at have arrangeret en Ejendomshandel.

Lands o ver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juli 1880: Indstævnte, Ingeniør W. Rowan, bør for Citanten, Ingeniør B. Borgens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte findes, at den af Citanten under 20 Maj 1878 fremlagte Skrivelse fra Indstævnte til ham af 4 November 1876 burde have været skrevet paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, har Citanten i Henhold til den af Indstævnte i Skrivelse af 4 November 1876 fremsatte Anmodning erhvervet Brukspatron Geijers Underskrift paa det saakaldte Memorandum angaaende Kjøbet af Arås, ved hvilken Underskrift Handelen efter Indstævntes Udtalelse i Skrivelsen maatte anses for afgjort —, ligesom Citanten efter det Oplyste ogsaa iøvrigt paa forskjellig Maade har været virksom for at bringe Handelen i Orden. At nu den saaledes mellem Indstævnte og Geijer truffne Overenskomst om Handelens Hovedpunkter ikke førte til en endelig Fuldbyrdelse af denne, var ikke begrundet i nogen Mangel paa Evne hos Sælgeren til at hjemle det, som Kjøbet angik — hvorom Undersøgelse var forbeholdt —, og kan heller ikke antages hidført ved, at Sælger og Kjøber ikke skulde kunne enes om de Punkter, der ikke vare fastslaaede ved det antagne Kjøbstilbud, i hvilken Henseende bemærkes, at Sagens Oplysninger, navnlig de Højesteret forelagte nye Bevisligheder, lede til at antage, at Indstævnte overhovedet ikke enten for Citanten eller for Geijer har fremsat Indvendinger mod nogen af de Bestemmelser, der fandtes i det ham af Citanten tilsendte Udkast til Kjøbekontrakt. Handelens Bortfalden maa derimod alene tilskrives den Omstændighed, at Indstævnte af rent personlige, Sælgeren

uvedkommende Grunde havde, i al Fald for Tiden, maattet opgive Ønsket om at erhverve Ejendommen og derfor undlod at foretage noget Skridt til Kjøbets Fuldbyrdelse. Da Indstævnte som Følge af de foran fremhævede Omstændigheder ikke kan paaberaabe sig, at Handelen ikke kom i Orden, vil han ikke kunne fritages for at indfri det Citanten ved den ovennævnte Skrivelse givne Tilsagn, og da navnlig — idet Indstævnte ved sin Adfærd har umuliggjort Opfyldelsen af det første af de deri nævnte Alternativer — efter sammes andet Alternativ at betale Citanten det ham for at arrangere Handelen lovede Kommissionshonorar af 5000 Kroner med Renter efter Paastanden.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 5000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 10 April 1878 indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag har Citanten, Ingeniør B. Borgen, paastaet Indstævnte, Ingeniør W. Rowan, tilpligtet at betale ham som Salær for at arrangere en Handel om Ejendommen Årås i Wermland 5000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 10 April 1878, til Betalingeu sker, og denne Sags Omkostninger skadesløst. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag og sig hos ham tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Citanten støtter væsentligt sit Søgmaal paa en Skrivelse fra Indstævnte til ham af 4 November 1876, hvori Indstævnte, der allerede forud gjennem Citanten havde indledet Forhandlinger med Ejeren af Årås, Brukspatron Geijer, om Kjøbet af denne Ejendom, fremsender et af ham underskrevet, saakaldet Memorandum, der indeholder Hovedbetingelserne, hvorunder han vilde købe Årås, og derefter udtaler sig saaledes: „Med Hensyn til Dem selv, dersom jeg kan købe Ejendommen alene uden at tage en Kompagnon, tilbyder jeg Dem at bo der og bestyre den, naturligvis med fri Husleje og, lad os sige, et Par Tusinde Kroners Gage, foruden en god Procenthandel af hele Fortjenesten tilligemed en Procentandel af alle Ingeniør-Forretninger. Dersom jeg imidlertid maa tage en Kompagnon, saa at jeg ikke ganske

er min egen Herre, da vil jeg betale Dem 5000 Kr. kontant for at arrangere Handelen. Dersom De nu faar Geijer s Underskrift paa mit Memorandum, maa Handelen anses for afgjort, og jeg vil sende Juristen for at undersøge Adkomstdokumenterne etc.“

Da Geijer gik ind paa Memorandum og der gjennem Citanten under 23 November blev tilstillet Indstævnte en af Geijer underskreven Afskrift af Memorandum, formener Citanten, at Handelen herved maa være bleven endelig afsluttet, og at Indstævnte følgelig, uagtet han, formentlig udelukkende ved Misligholdelse af Handelen fra sin Side, ikke kom i Besiddelse af Ejendommen, maa være pligtig at yde Citanten det ham tilsagte Vederlag for at arrangere Handelen, saaledes at Vederlaget fastsættes efter det andet Alternativ, da Indstævnte ved Handelens Misligholdelse har afskaaret sig selv fra at kunne opfylde det første Alternativ. Der findes imidlertid ikke at kunne gives Citanten Medhold i det af ham saaledes Anførte.

Det omhandlede Memorandum indeholder kun en Angivelse af Salgsprisen, der sættes til 185,000 Kr., hvoraf 100,000 Kr. skal blive staaende til 5 pCt. mod Sikkerhed, at Skovene ikke nedhugges, en Bestemmelse om, at Kontrakten om Salget skal slutes strax, og at Gaarden skal overdrages Kjøberen den 1 April 1877, samt endelig Bestemmelser om Afbetalingen af de resterende 85,000 Kr., hvorhos der sluttelig tages et Forbehold, forsaavidt Indstævntes Jurist ikke maatte finde de nødvendige Dokumenter i Orden.

Efter hele dette Dokuments Form og Indhold kan det kun antages at indeholde et med Sælgerens Underskrift akcepteret Tilbud om at ville forhandle videre om Kjøbet af Ejendommen paa Grundlag af de deri nævnte Hovedvilkaar, som altsaa ikke senere af nogen af Parterne kunde fordres ændrede, saafremt man om de øvrige mere underordnede Punkter kunde blive enig, men det kan ikke betragtes som et Dokument, der medførte nogen bestemt Forpligtelse for nogen af Parterne til at købe og sælge, end sige et Dokument, hvorved selve Handelen afsluttes.

Dette fremgaar vel ikke aldeles afgjort deraf, at Memorandum ikke nærmere betegner den paagjældende Ejendom, eftersom der ikke kunde være Tvivl om, hvilken Ejendom der handles om, og, forsaavidt Indstævnte har villet gjøre gjældende, at der ved Forbeholdet med Hensyn til de nødvendige Dokumenter skulde være sigtet til, at Raadigheden med Hensyn til de Ejendommen vedkommende Vandforhold maatte være saaledes, at han kunde benytte Vandkraften til de af ham tilsigtede Anlæg paa Ejendommen, skjønnes der ikke at være Føje til at forstaa Forbeholdet anderledes, end at det vilde være fyldestgjort, naar Adkomstdokumenterne ikke udviste særegne Indskrænkninger for Vandforholdenes Vedkommende, hvad ikke er oplyst at have været Tilfældet.

Men naar det i Memorandum hedder, at 100,000 Kr. af Kjøbesummen, altsaa den større Del af denne, skulde forblive indestaaende til 5 pCt. mod Sikkerhed at Skoven ikke nedhugges, og det ikke fra nogen af Parternes Side og da navnlig ikke for Ejerens Vedkommende kan antages at have været Mening, at Pengene skulde forblive indestaaende i Ejendommen for bestandigt, men derimod at der skulde træffes nærmere Bestemmelse om Afbetalingen, hvorom det ikke er oplyst, at der tidligere havde været forhandlet, saa er dette Punkt af saa stor Betydning, at Undladelsen af at omtale det i Memorandum i høj Grad bestyrker den Antagelse, at det ikke ved dette Dokuments Underskrift har været nogen af Parternes Mening at binde sig endeligt. Dette bestyrkes yderligere ved Indholdet af det ovenfor citerede Brev, hvorved Indstævnte oversendte Memorandum til Citanten. Det maa, efter hvad der foreligger, antages, at Citanten, gennem hvem Underhandlingerne og Kjøbet af Ejendommen ble ve drevne, selv oprindelig har havt denne Opfattelse af Memorandum. Han udtaler nemlig ved under den 23 November 1876 at tilstille Indstævnte den af Geijer underskrevne Afskrift af Memorandum blandt Andet, at der derefter vil være mange Ting at ordne førend en Kontrakt kan undertegnes mellem Parterne, men at han tænker, at man vil kunne komme ud over saadanne uden Vanskeligheder, efter at Hovedspørgsmaalene ere afgjorte, og at han tror, at Indstævnte ved Kjøbet vil have sine Penge sikkert anbragte, „hvis han ønsker det“, h'gesom Citanten ogsaa i en følgende Skrivelse af 27 s. M. tilraader en Undersøgelse af Vandforholdene, „da jeg ønsker, at De skal have Alt rent for Dem, naar De kjøber Godset, saa at De ikke kan dadle mig for ikke at have givet Dem alle mulige Underretninger.“

Heller ikke ved, hvad der senere er passeret, kan Indstævnte antages enten at have forpligtet sig til at kjøbe eller at have anerkjendt, at han ved Memorandum havde paataget sig en endelig Forpligtelse til at kjøbe. Det maa i saa Henseende bemærkes, at det Udkast til en Kjøbekontrakt, som af Citanten under 17 Januar 1877 med Ejerens Billigelse sendtes Indstævnte, ikke skjønnes at have været i en saadan Overensstemmelse med de Forudsætninger, som fra Indstævnets Side maa antages at have ligget til Grund for Stipulationerne i Memorandum, at Indstævnte kunde være pligtig at gaa ind paa samme. Indstævnte vil ogsaa strax have meddelt Citanten, at han ikke kunde gaa ind paa de i Kontrakten opstillede Vilkaar, og vel har han mod Citantens Benægtelse ikke ført noget Bevis for dette sit Anbringende, men paa den anden Side kan det ikke anses godtgjort, at han stiltiende eller udtrykkelig skulde have godtkjendt Kontrakten. En saadan Godkjendelse skjønnes ikke at kunne udledes af, at han ikke i det Tidsrum af over 1/e Aar, som, efter at Kontraktudkastet var ham tilstillet, hengik, inden Sælgeren al-

deles opgav Tanken om, at Handelen med Indstævnte vilde gaa i Orden, har henvendt sig direkte til Sælgeren eller stillet ham bestemte Forslag til Modifikationer i Kjøbekontraksudkastet, især naar Hensyn tages til, at det gennem Citanten var overdraget en Jurist at afgive en Betænkning over Vandforholdene, hvilken Betænkning Indstævnte ikke vil have modtaget, og det i alt Fald ikke er oplyst, at der af Sælgeren har været stillet en bestemt og definitiv Opfordring til Indstævnte om at erklære, hvorvidt han gik ind paa Kjøbekontraksudkastet, eller i hvilke bestemte Retninger han fordrede det forandret. Ej heller kan en saadan Godkjendelse udledes af de skriftlige Udtalelser, Kjøbet vedkommende, som efter Modtagelsen af Udkastet ere faldne fra Indstævnte. Saaledes har han, efter hvad der er in confesso, i et ikke fremlagt Brev til Citanten af 2 Marts 1877 udtalt, at han naturligvis ansaa sig „moralsk bunden til Geijer“, og i et Brev til Citanten af 8 Marts 1877 hedder det: „Jeg kan ikke overtage Ejendommen nu“ „Paa den anden Side forsøger jeg nu at faa Nogen her til at forene sig med mig, i hvilket Tilfælde jeg endnu kan blive istand til at love at tage Ejendommen, og, dersom Pengesagerne klarede lidt op, blive istand til selv at tage den næste Aar og allerede snart binde mig dertil“ „Dersom Geijer altsaa ønsker det, vedbliver jeg at anse mig for bunden til at tage Ejendommen, saasomt det er mig muligt at arrangere Noget, men dersom han har nogen Anden paa Haanden og ikke vil vente, skal han naturligvis slutte med ham —“, og i et Brev til Citanten af 23 s. M. udtaler Indstævnte ; „Jeg staar i Underhandling med en Landmand om at forene sig med mig om at tage Årås, men kan neppe endnu sige, om det vil lykkes mig. Jeg har isinde at gjøre Alt, hvad jeg kan, for at tage Ejendommen, og jeg tror, at det skal lykkes mig, dersom blot Sagerne ville stille sig lidt lysere i den finansielle Verden“ „De kan sige til Hr. Geijer, at han kan stole paa, at jeg kommer til ham igjen og indfrir mit Løfte, saasomt Omstændighederne tillade mig det.“ Endelig heddor det i Skrivelse til Citanten af 7 September s. A. : „Det skal være mig overordentligt kjært, dersom jeg kan arrangere det saaledes, at jeg kan overtage Ejendommen, men, saalænge denne Tingenes Tilstand vedvarer, ser jeg ingen Udsigt til at gjøre det. Dersom Hr. Geijer vil opstille Fordringer paa Erstatning og den Slags Ting, vilde dette selvfølgelig forandre Sagens Stilling og gjøre den til Gjenstand for Strid istedetfor venskabelig Afgjørelse.“ Disse Udtalelser ere alle for ubestemte til, at der deraf kan udledes en Anerkjendelse fra Indstævntes Side af en endelig forbindende Forpligtelse for ham til at overtage Ejendommen, endsige til at tage den paa de i Kjøbekontraksudkastet angivne Vilkaar, idet den første kun anerkjender en moralsk Forpligtelse med Hensyn til Kjøbet og de andre ere knyttede til Forudsætninger og Betingelser, over

hvilke Sælgeren ikke var raadig, og det kan ikke komme i Betragtning, at det nærmest synes at være andre Grunde end de foreslaaede Kontraktsvilkaar, der have afholdt Indstævnte fra endelig at afslutte Handelen, idet han kan have anset for ufor nødent paa Sagens daværende Standpunkt at komme ind paa en Drøftelse af disse Vilkaar, hvad enten han nu maatte have ment, at Forholdene vilde kunne stille sig saaledes, at han kunde gaa ind paa Vilkaarene, eller han har antaget, at han, naar først de andre Vanskeligheder vare overvundne, vilde kunne opnaa Modifikationer i samme. Efter alt det Anførte og da det er ubeføjet, naar Citanten har forment, at det af Indstævntes ovenanførte Skrivelse af 4 November 1876 skulde fremgaa, at Citantens Hverv var endt og hans Salær fortjent, naar han skaffede Geijers Underskrift paa det fremsendte Memorandum, saa at det egentlig for Citantens Vedkommende skulde være ligegyldigt, om Memorandums Underskrift førte til en endelig Handel eller ikke, — kan den Forudsætning, hvorunder det omstridte Salær var Citanten tilsagt, ikke anses at være iudtraadt, og han kan altsaa ikke i Henhold til det ommeldte Tilsagn gjøre Fordring paa samme.

Citanten har imidlertid subsidiært forment, at der under alle Omstændigheder maa tilkomme ham Vederlag for den Ulejlighed, Forhandlingerne om den paagjældende Ejendomshandel have paaført ham, for de Ulemper, det har havt for ham, at Forhandlingerne trak saa længe ud, og at han derved, i Tillid til de Fordele, der vare stillede ham i Udsigt fra Indstævntes Side, lod sig afholde fra betimelig at søge anden Virksomhed, hvorfor han i længere Tid har maattet ligge ledig, og endelig for de Ingeniørarbejder, Årås vedkommende, som han har udført for Indstævnte i Anledning af den tilsigtede Handel, og har han forment, at dette Vederlag passende vil kunne ansættes til de fordrede 5000 Kr. Ligesom der imidlertid under de foreliggende Omstændigheder, hvor der var tilsagt Citanten et forholdsvis betydeligt Salær for at arrangere Handelen, uden at der var vedtaget Noget om, at han ogsaa skulde have Vederlag for sin Ulejlighed, naar Handelen ikke gik i Orden, ikke kan tilkomme Citanten, under hvis egentlige Livserhverv slige Forretninger ikke kunne antages at henhøre, noget retligt Krav paa saadant Vederlag for Ulejligheden, saaledes har han mod Indstævntes Benægtelse ikke godtgjort, at der er paaført ham noget Indstævnte tilregneligt Tab ved, at Forhandlingerne trak ud i længere Tid, end fra først af paaregnet. Heller ikke findes Citanten at have Krav paa Vederlag for de Ingeniørarbejder, Årås vedkommende, som Citanten har udført for Indstævnte i Anledning af den tilsigtede Ejendoms handel, da Citanten, som, efter hvad der maa anses at være in confesso mellem Parterne, dengang var engageret af Indstævnte til Udførelsen af Ingeniørforretninger for en fast aarlig Løn, ikke

har godtgjort, hvad der under disse Omstændigheder maatte være hans Sag, at de omhandlede Ingeniørforretninger ikke af Indstævnte kunde fordres udførte af ham uden særligt Vederlag.

Som Følge af alt Foranstaaende vil Indstævnte i det Hele være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag,

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 335.

Advokat Levinsen

contra

Christian Nielsen Schmidt (Def. Hansen)

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Andst-Slags Herreders Extrarets Dom af 20 Septbr. 1881 : Tiltalte Christian Nielsen Schmidt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, saa bør han ogsaa udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, og derunder i Salærer til Aktor, Overretssagfører Schwensen 10 Kr. og til Defensor, Kancelliraad Kralund 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 November 1881: Tiltalte Christian Nielsen Schmidt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionen Omkostninger og derunder Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christian Nielsen Schmidt for at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt.

Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte, da, han den 10 Juli d. A. med sine Forældre, sin Hustru og en voxen Broder havde foretaget en Kjøretur fra de Førstnævntes Gaard paa Grønnebæk Mark i Hertugdømmet Slesvig og de vare komne tilbage til Gaarden omtrent KL 10 om Aftenen, er, medens Hestene bleve spændte fra, under Foregivende af, at skulle i et naturligt Ærinde, gaaet bag om Laden og derefter har jernet sig ad Landevejen samt indhentet den ham bekendte Pige Magdalene Cathrine Mechler, der havde budt Godaften, da Vognen, hvorpaa Tiltalte sad, kom hende imøde, og som Tiltalte havde set fra Vognen. Efter at have indhentet Pigen, gav Tiltalte sig i Følge med hende, men da hans Slægtninge vare bievne opmærksomme paa, at han blev paafaldende længe borte, og de, da han var beskjenket, frygtede for, at han skulde have begivet sig til Kroen i Jels for at faa Mere at drikke, gik hans Hustru, hans ovenmeldte Broder og hans fjortenaarige Søster ud for at opsøge ham, og da disse vare komne hen ad Landevejen, hørte de Nogen skrige og saa den foran nævnte Pige komme dem imøde, jamrende sig og ganske blodig i Ansigtet, medens Tiltalte løb videre og derfor blev eftersat og indhentet af Broderen, der derefter tilligemed Tiltaltes Hustru og Søster førte ham tilbage til Forældrenes Bolig, hvor han, efter at have siddet noget, blev bragt i Seng.

Om hvad Tiltalte ved den ovenmeldte Lejlighed foretog sig med Magdalene Mechler, har denne, der er i en Alder af 20 Aar, forklaret, at Tiltalte strax efter at have indhentet hende og foreslaaet at de skulde følges ad til Jels, forsøgte at faa hende under Armen, og da hun var bange for ham, fordi han var drukken, og vilde løbe sin Vej, holdt han hende tilbage med Magt og forsøgte at kysse hende, hvad hun dog afværgede, idet hun bønlig bad ham om at lade hende gaa. Nu kastede han hende imidlertid om i Vejgrøften og holdt hende, da hun skreg, med den ene Haand for Munden, medens han med den anden løftede hendes Klæder op, og da hun værgede for sig af al sin Magt og ligeledes skreg saa stærkt hun kunde, naar han tog Haanden bort fra hendes Mund for at bruge begge Hænder til at blotte hende og skille hendes Ben ad, blev han mere og mere rasende, truede hende og slog hendes saaledes i Ansigtet med Hænderne, at Blodet strømmede hende ud af Næsen, ligesom hans ene Finger paa den Haand, hvormed han holdt hende for Munden, trykkede sig ned mod hendes Hals, saa at hun frygtede for at blive kvalt, og trods hendes ængstelige Bønner om at lade hende gaa, vedblev han, idet han under Trusler befalede hende at lade være at skrige samt at ligge stille og skille Benene ad, at tumle med hende — uden at hun dog véd, om han havde

nedknappet sine Benklæder; da han imidlertid hørte Nogen komme hen ad Vejen og hun paany gav sig til at skrike, sprang han pludselig op og gik hen ad Vejen i Retning af Jels.

Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeattest af 11 Juli var Magdalene Mechler da meget rød og opsvulmet i hele Ansigtet, som overalt var bedækket med Kradssaar, især om Munden og Næsen, ligesom der fandtes enkelte saadanne Saar paa den øvre Del af Halsen, og Huden paa Panden var farvet blaalig rød af utdraadt Blod.

I det første, den 27 Juli optagne Forhør over Tiltalte erkjendte han at have kastet Pigen om i Vejgrøften, medens han tillige paastod at have gjort det i beruset. Vildskab og uden Hensigt til at voldtage hende, men efter at han i et Forhør to Dage senere ligeledes havde nægtet at kunne erindre, at han havde rettet utugtige Begjæringer til Pigen, forklarede han, da han efter egen Begjæring atter blev forhørt den 1 August, at han nu kunde erindre, at han, da han mødte Pigen, bad hende om at maatte ligge hos hende samt, efter at faun havde afslaaet dette, kastede hende i Grøften og holdt hende for Munden, da hun skreg, hvorimod han ikke vilde kunne mindes, om han kradsede hende i Ansigtet, og heller ikke om han tog hendes Klæder op eller nedknappede sine Benklæder, og efter at være bleven gjort bekjendt med Magdalene Mechlers ovenanførte Forklaring har Tiltalte erklæret, at han, der kun meget dunkelt erindrer, hvad der passerede ved den omhandlede Lejlighed, ikke tør benægte, at det kan være gaaet saaledes til som af hende forklaret, hvortil han har føjet, at han kun kjender Pigen fra en god Side — hvilket er stemmende med de under Sagen foreliggende Oplysninger, hvorefter hun maa anses for aldeles uberygtet — og at han nok havde set hende, da han kom kjørende tilbage til Grønnebæk om Aftenen, men ikke dengang havde tænkt paa at ville søge at faa legemlig Omgang med hende, hvorimod hans Hensigt med at gaa bort fra Forældrenes Bolig var at løbe hen til Jels Kro for at faa Mere at drikke. I Forbindelse med denne Forklaring, som Tiltalte senere har fastholdt, har han imidlertid vedholdende gjort gjældende, dels at han ved den ommeldte Lejlighed var meget beruset, dels at han, der meget let bliver beruset, i denne Tilstand næsten ikke véd, hvad han foretager sig, og ligesom det Første, som alt berørt, maa anses stemmende med de Forklaringer, der under Sagen ere afgivne af Magdalene Mechler saavel som af Tiltaltes Omgivelser den paa-gjældende Dag, hvilke Sidstes Forklaringer navnlig gaa ud paa, at han under de paa Kjøreturen aflagte Besøg havde nydt meget Spiritus, samt at han, da Broderen havde bragt ham tilbage til Forældrenes Bolig, var helt forvirret og tavs, saaledes have begge Tiltaltes Forældre udsagt, at han, der ellers er et godmodigt og ædrueligt Menneske, bliver, naar han, som det er truffet

enkelte Gange bliver beruset, helt vild, hvilket man kan se paa hans Øjne, hvorhos ogsaa Tiltaltes Hustru har forklaret, at han, skjøndt ellers Godheden selv, i beruset Tilstand er som ude af sig selv. Magdalene Mechler har i et Forhør af 3 August erklæret, at hun da ikke længere følte Smerte eller havde anden Men af den hende af Tiltalte tilføjede Overlast end et Par Ar i Ansigtet, der ifølge en Lægeerklæring af samme Dato antoges at ville efterhaanden tabe sig ganske. For sit ommeldte Forhold, for hvilket Tiltalte i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 25 August sidstleden er i Medfør af Straffelovens § 6 sat under Tiltale ved Paagribelsesstedets Værnething, vil han, der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1854 og dansk Undersaat og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet, være at anse efter Straffelovens § 168 kfr. §§ 46 og 39 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dago.

Tirsdagen den 31 Januar.

Nr. 339,

Højesteretssagfører Hansen
contra

Carl Vilhelm Larsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Decbr. 1881: Arrestanterne Frederik Joseph Frederiksen og Carl Vilhelm Larsen bør straffes, Arrestanten Larsen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og Arrestanten Frederiksen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør og Arrestanten Larsen udrede denne Aktions Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor Prokuratorerne Bøcher og Maag med 20 Kroner til hver, dog saaledes, at Arrestanten Frederiksen deraf in solidum med ham tilsvarer Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Vilhelm Larsens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

» kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for

Høj esteret betaler Tiltalte til Højesteretssag-
 fører Hansen og Advokat Levinsen 40 Kroner til
 hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
 værende mod Arrestanterne Frederik Joseph Frederiksen og Carl
 Vilhelm Larsen for Tyveri og mod Arrestanten Larsen tillige for
 Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag sigtes de som skyldige i
 Tyveri ved den 20 Juni d. A. at have frastjaalet Marchandiser
 Hans Hendriksen et Par Benklæder og en Vest. Angaaende
 dette Tyveri har Arrestanten Frederiksen, som den nævnte Dags
 Aften blev anholdt i bemeldte Marchandiser Hendriksens Butik i
 Landemærket, forklaret, at det i et Værtshus i Gaasegade blev
 ham foreslaaet af Arrestanten Larsen, at de skulde gaa ud
 sammen og at han gik ind paa denne Opfordring, i hvilken han
 saa et Forslag til at begaa Tyveri i Forening, at de senere i et
 Værtshus i Vognmagergade, efter Forslag af Arrestanten Larsen
 bleve enige om at gjøre Forsøg paa at stjæle Klædningsstykker
 i en af de i Nærheden værende Butiker, hvilket han antog skulde
 ske paa den Maade, at Arrestanten Larsen, medens han selv
 prøvede om noget Tøj passede ham, skulde se Lejlighed til at
 stjæle Noget, men uden at Udførelsesmaaden udtrykkeligen blev
 omtalt, og at de Begge i Henhold til denne Aftale gik, først
 Arrestanten Larsen og senere han selv, ind i fornævnte Marchan-
 diser Hendriksens Butik, hvor han for Marchandiser Hendriksens
 Hustru, Maren Hansen, der var alene tilstede i Butikken, fore-
 gav at ville købe en Vest og var Øjenvidne til at Arrestanten
 Larsen kom fra et ved Siden af Butikken liggende Værelse ud
 i Butikken og igjen begav sig ind i bemeldte Værelse efter at
 have afleveret et Par Benklæder til Marchandiser Hendriksens
 Hustru og af denne faaet leveret et Par andre, samt til at Arre-
 stanten Larsen derefter var gaaet bort, hvilket maatte være sket
 ad en anden Vej end gennem Butikken, idet han uafbrudt var
 tilstede i samme efter at han var kommet ind i den og indtil
 han blev ført bort som anholdt af en ved den da tilstedekomende
 Marchandiser Hendriksens Foranstaltning hentet Politibetjent uden
 at have set noget til Arrestanten Larsen, efter at denne var gaaet
 ind i Værelset ved Siden af Butikken.

Dette Arrestanten Frederiksens Udsagn er i fuldstændig
 Overensstemmelse med den af Marchandiser Hendriksens Hustru
 afgivne og med Ed bekræftede Forklaring, af hvilken desuden
 fremgaar, at Klokkeren var 7 om Aftenen, da Arrestanten indfandt
 sig i hendes og Mands Butik, og Arrestanten Larsen med det
 andet Par Benklæder tillige blev overleveret en Vest, der hang
 paa samme Krog eller Knage som disse, og al Arrestanten Larsen

fra det omtalte Værelse havde en uhindret Adgang gjennem et Kjøkken og den dertil stødende Gang.

Efter at de bortstjaalne Klædningsstykker vare efterlyste i Kjøbenhavns Politiefterretninger afleverede den i St. Pederstræde Nr. 17 boende Pantelaaner Sørensen et Par Benklæder og en Vest, som efter den i hans Forretning ansatte Dorthea Marie Petersens Forklaring vare bievne pantsatte i Forretningen den ovennævnte Dags Aften Kl. 7¹/_a af en Mandsperson, som hun vel ikke bestemt har turdet paastaa var Arrestanten Larsen, men dog sikkert tror at have været denne.

Ligeoverfor disse Oplysninger har Arrestanten Larsen vel erkjendt, at han samtidig med Arrestanten Frederiksen har været i Marchandiser Hendriksens Butik til den foranomtalte Tid, at han da har ladet sig forevise Benklæder og at han af Marchandiser Hendriksens Hustru fik overleveret et Par Benklæder, hvormed fulgte en Vest, med hvilke Klædningsstykker han var alene inde i det ved Siden af Marchandiser Hendriksens Butik liggende Værelse, for at prøve Benklæderne, men han har desuagtet vedblivende nægtet at have begaaet det heromhandlede Tyveri og paastaaet, at det var aldeles tilfældigt, at han og Arrestanten Frederiksen traf sammen i Marchandiser Hendriksens Butik, samt at han, da han fandt at de af Marchandiser Hendriksens Hustru modtagne Benklæder vare for lange til ham, gik tilbage med dem og Vesten i Butikken, hvor han kun traf Arrestanten Frederiksen og hvorfra han, efter at have lagt Benklæderne og Vesten paa en i Butikken værende Disk, gik bort, idet han sagde til Arrestanten Frederiksen: „Nu gaar jeg“, men uden at underrette Marchandiser Hendriksens Hustru om sin Bortgang.

Han har imidlertid vedgaaet, at de af Pantelaaner Sørensen afleverede Klædningsstykker, der ere vurderede til 10 Kr., ere de samme, som de i hans Forklaring ommeldte, der bleve leverede ham af Marchandiser Hendriksens Hustru og som han derefter tog med sig ind i Værelset ved Siden af Butikken, og det er saaledes bevist, saavel at Arrestanten har været i Besiddelse af disse Klædningsstykker, som at de have været tidligere i Marchandiser Hendriksens Besiddelse. Derhos er hans Paastand, at han havde lagt Tøjet paa Disken, ikke alene ubestyrket, men desuden i Strid baade, saaledes som det ses af det Foranstaaende, med Arrestanten Frederiksens Forklaring, der maa tillægges Betydning, da han i samme har paasagt sig selv en Brøde, og med de af Marchandiser Hendriksens Hustru Afgivne, forsaavidt dette gaar ud, at hun, medens Arrestanterne til den paagjældende Tid vare i hendes og Mands Butik, kun forlod denne i omtrent et Minut, og at hun sikkert tror, at denne hendes Fraværelse laa forinden hun leverede Arrestanten Larsen det Par Benklæder og den Vest, hvormed her er Tale. Desuden maa det ogsaa bemærkes, at hvis Arrestanten Larsens Paastand, at han lagde Klædningsstykkerne

paa Disken i Butikken var i Overensstemmelse med Sandhed kunde deres Pantsætning hos Pantelaaner Sørensen en halv Time efter at Arrestanterne vare komne ind i Marchandiser Hendriksens Butik, kun være en Mulighed, hvis Pantsætningen var sket ved en Foranstaltning af Marchandiser Hendriksens Hustru eller Arrestanten Frederiksen, men at antage dette, vilde være at give en Forestilling Rum, der var blottet for al Rimelighed. Endvidere have Marchandiser Hendriksen og Hustru med deres Ed bekræftet, at de dem tilhørende under de ovenan givne Omstændigheder frakomne Klædningsstykker ere dem fravendte mod deres Vidende og Villie, og Gyldigheden af denne deres Tilhjemlingsed kan ikke anses svækket derved, at de ikke med fuldkommen Sikkerhed have kunnet gjenkjende de af Pantelaaner Sørensen afleverede Klædningsstykker som deres Ejendom.

Endelig kan det ogsaa bemærkes, at Arrestanten Larsen har maattet erkjende, at han under Opholdet i Marchandiser Hendriksens Butik lod som om han ikke kj endte Arrestanten Frederiksen, uden at have kunnet paavise anden Anledning til denne Optraeden, end at de skulde være Uvenner, hvilket er ubevist, at de tidnævnte tilstedeværende Benklæder have vist sig kun at være en Ubetydelighed længere, end de Benklæder Arrestanten Larsen ved sin Anholdelse var iført, hvilket taler mod Rigtigheden af hans Forklaring om, at de Benklæder, han prøvede hos Marchandiser Hendriksen vare for lange til ham, at Arrestanten Frederiksen, der, medens han og Arrestanten Larsen under denne Sag sad i Varetægtsarrest, oftere vil have set Lejlighed til at sætte sig i Forbindelse med Sidstnævnte, har forklaret, at denne engang sagde, at han antog at han vilde blive dømt uagtet han nægtede, og anden Gang besvarede Førstnævntes Spørgsmaal om Pantelaaneren havde gjenkjendt ham benægtende, samt at Arrestanten Larsen har indrømmet at han svarede Nej paa det nysnævnte Spørgsmaal, uden at have kunnet angive anden Grund til denne til hans Skyldighed henvisende Udladelse end at han ikke tænkte over hvad han dengang sagde.

Efter alt det Ovenanførte, hvortil kan føjes for Arrestanten Larsens Vedkommende, at han i Løbet af forrige Aar 3 Gange er bleven straffet for Tyveri, findes der at være, forsaavidt han angaar, tilvejebragt et efter Forordningen 8 September 1841 gyldigt Bevis, hvorefter han kan dømmes som Tyv og for Arrestanten Frederiksens Vedkommende Bevis ved hans egeD af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse for at det af Arrestanten Larsen begaaede Tyveri er udført i Samraad med ham og til fælles Fordel. Hvad angaar Tiltalen mod Arrestanten Larsen for Overtrædelse af Polititilhold, saa er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt herom Oplyste bevist, at han, der den 14 Maj d. A. blev til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, blandt Andet

om at melde sig hver Mandag, for at give Oplysning om, hvorvidt han ernærede sig paa lovlig Maade og om ikke at forlade Stadens Grund uden at gjøre Anmeldelse derom, har undladt at melde sig Mandagen den 20 Juni d. A. og fra denne Dag indtil den 26de næstefter, da nærværende Sag foranledigede hans Anholdelse, har opholdt sig uanmeldt udenfor Stadens Grund.

Begge Arrestanter ere tidligere straffede, Arrestanten Frederiksen og Arrestanten Larsen, der er født den 25 December 1861, senest ved bemeldte Rets Dom af 19 Oktober f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaned.

I Medfør af det Ovenanførte ville de nu være at anse efter Straffeloven, Arrestanten Larsen efter § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og Arrestanten Frederiksen Arrestanten Larsen tillige efter § 1 i Lov af 3 Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri, og findes .Straffen at kunne bestemmes for Arrestanten Larsen under Et til Forbedringshusarbejde i 2 Aar for Arrestanten Frederiksen

Kpr. 331.

Advokat Klubien

contra

Ole Christensen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt forsøgt Voldtægt.

Grenaa Kjøbstads og fl. Herreders Extrarets Dom af 21 Septbr. 1881: Arrestanten Ole Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor 10 Kr. og til Defensor 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Decbr. 1881: Arrestanten Ole Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr. og til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Jsaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Ole Christensen for Tyveri eller Hæleri samt for forsøgt Voldtægt.

Sigtelsen for Tyveri eller Hæleri angaar Arrestantens Forhold med Hensyn til et Par Benklæder, om hvilke Rasmus Frandsen af Skjærvad Mark har forklaret, at de ere ham tilhørende og frastjaalne ham den 8 August d. A., medens de vare ophængte til Tørring udenfor hans Hus, og om hvilke det er oplyst, at de den 9de s. M. ere af Arrestanten pantsatte hos en Pantelaaner i Grenaa.

I saa Henseende har Arrestanten forklaret, at han sidstnævnte Dag om Morgenen har købt disse Benklæder for 2 Kr. af en ham ubekjendt Snedkersvend, som han traf paa Landevejen, uagtet denne i Forvejen havde meddelt ham, at han havde stjaalet dem, og skjøndt denne Arrestantens Forklaring ikke er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, der tvertimod gjøre det sandsynligt, at han umiddelbart før Benklæderne bleve savnede har været i eller ved Rasmus Frandsens Hus og talt med dennes Svigermoder, der var alene hjemme, findes det dog, idet der ikke er tilvejebragt fuldt Bevis i saa Henseende, og Arrestanten under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har fastholdt sin ommeldte Forklaring, betænkeligt at forkaste denne, og Arrestanten vil saaledes for sit Forhold med Hensyn til de ommeldte Benklæder, der under Sagen ere vurderede til 3 Kr. og udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, være at anse med Straf for Hæleri.

Med Hensyn til Sigelsen for forsøgt Voldtægt afgav under de i Sagen først optagne Forhør Caroline Madsen, der er Datter af Christian Madsen, kaldet Kruse, i Revn, og som er født den 2 September 1867, en Forklaring, der gik ud paa, at Arrestanten havde udvist et dertil sigtende Forhold imod hende, medens Arrestanten, under Paaberaabelse af, at han ved den paagjældende Lejlighed havde været beruset, nægtede at have nogen tydelig Erindring om, hvad der da passerede, skjøndt han paa den anden Side ikke turde modsige Rigtigheden af den afgivne Forklaring. Efterat imidlertid Caroline Madsen under det forommeldte ifølge Overrettens Foranstaltning optagne yderligere Forhør har afgivet en detailleret Forklaring i den nævnte Henseende, og derhos har forklaret, at Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed

ikke var beruset, i al Fald ikke i nogen høj Grad — hvilket ogsaa er bestyrket ved de af flere Personer, der have havt Lejlighed til at se og tale med Arrestanten dels kort før, dels kort efter at det Omfoklarede passerede, afgivne Forklaringer, har Arrestanten i Et og Alt erkjendt Rigtigheden af den af Caroline Madsen afgivne Forklaring, og det maa herefter ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham under denne Del af Aktionen paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder. Den 15 August d. A. om Formiddagen Klokken mellem 10 og 11 indfandt Arrestanten sig i det nævnte Christian Madsen tilhørende Hus i Revn, hvor da kun Caroline Madsen og hendes 8-aarige Broder vare tilstede. Efter at Sidstnævnte strax derpaa havde fjernet sig, og medens Caroline Madsen, der paa Arrestantens Begjæring havde givet ham Noget at spise samt et Glas, hvoraf han drak et Par Snapse af noget af ham selv medbragt Brændevin, og som paa Arrestantens Spørgsmaal om hendes Alder havde meddelt ham, at hun var 14 Aar — i hvilken Henseende Arrestanten dog har udsagt, at han har antaget hende for 15 à 16 Aar — gik og fejede i Familiens Sovekammer, hvortil Døren fra den tilstødende Dagligstue, hvor Arrestanten opholder sig, stod aaben, spurgte Arrestanten hende, hvor Karlens Seng var, og da hun derpaa aabnede den Dør, der fra Sovekammeret førte ind til det Kammer, hvor denne Seng stod, kom Arrestanten ind i Sovekammeret og greb hende, der da stod ved Døren til Karlekammeret, i begge Armene og trak hende, der indtil dette Øjeblik ikke havde været bange for Arrestanten, hvem hun godt kjendte, men nu ved hans Adfærd imod hende blev det, hen til Karlens omtrent 2 Alen fra Døren staaende Seng, i hvilken han kastede hende omkuld, uden at ytre noget om sin Hensigt, og navnlig uden at bede hende om at tilstede ham Samleje, og skjøndt hun bad ham om at lade hende være, løftede han hendes Skjorter op om hendes Hofter, hvorved hun, der ikke var iført Benklæder, blev aldeles blottet, og lagde sig ovenpaa hende — Alt i den Hensigt ved Anvendelsen af Magt og imod hendes Villie at skaffe sig Samleje med hende. Om Arrestantens Benklæder vare opknappede, da han lagde sig ovenpaa Caroline Madsen, eller om han har opknappet dem, medens han laa ovenpaa hende, vil Arrestanten ikke kunne mindes, idet han først vil have fundet dem opknappede, da han forlod Pigen, og herom har ej heller Caroline Madsen kunnet udsige Noget, da ogsaa hun først vil have bemærket, at de vare opknappede, da Arrestanten rejste sig fra hende, ligesom hun heller ikke har kunnet sige, om Arrestanten bragte nogen Del af sit blottede Legeme i Berøring med hendes, hvilket Arrestanten har nægtet at have, idet han navnlig ikke vil have bragt sit mandlige Lem i Berøring med Pigens Kjønsdele, hvilket Arrestanten har nægtet

at have, idet han navnlig ikke vil have bragt sit mandlige Lem i Berøring med Pigenes Kjønsdele. Da Caroilne Madsen gav sig til at skringe, lagde Arrestanien, for at hindre hende heri, sin Haand haardt paa hendes Mund, hvorfra han ikke tog den bort før han forlod hende, hvorhos han med den anden Haand holdt hendes Arme, og han havde tillige efter sin Forklaring forsøgt at kaste en Hovedpude over hendes Ansigt, hvilken imidlertid, eftersom Caroline Madsen ikke vil have mærket dette, maa være gieden forbi, men idet det desuagtet lykkedes hende, der græd og gjorde al den Modstand hun formaaede, at raabe om Hjælp, kom først hendes lille Søster og derpaa, tilkaldt af denne, hendes ovennævnte Broder tilstede, og Arrestanten, der da maa antages at have ligget ca. 5 Minutter ovenpaa hende, rejsre sig da op og forlod Huset, uden at have faaet Samleje med hende, hvortil Grunden efter hans Formening var den, at han ikke kunde faa sine Hænder fri, samt at han, medens han endnu tumlede med Pigen, blev forstyrret ved hendes Sødskendes Tilstedekomst. Caroline Madsen maa iøvrigt, efter hvad der er oplyst, antages ikke at have havt nogen Men af den hende overgaaede Behandling.

I Henhold til alt Foranført vil Arrestanten, der er født i Aaret 1835 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 238 og § 168, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 A ar.

.Onsdagen den 1 Februar.

Nr. 329.

Advokat Henriksen.

contra

Fritz Carl Ludvig Larsen (Defensor Bagger),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 22 Juni 1881: Tiltalte, Kjøbmand Fritz Carl Ludvig Larsen af Holte, bør til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse bøde 100 Kr. samt have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. Det Idømte at udredes inden tren de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktbr. 1881: Tiltalte, Kjøbmand Fritz Carl Ludvig Larsen af Holte, bør til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse bøde 80 Kr. Saa tilsvare han og Sagens Omkostninger og derunder Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Winther, med 20 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Heie da efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det ikke ved de i den indankede Dom nævnte Politiretsforlig af 9 Februar og 22 Juni 1872 blev bestemt, at de, skjøndt de vedtagne Bøder vare under Minimum af Bøderne henholdsvis for første Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning og for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dog i Gjentakelsestilfælde skulde have samme Virkning som Domme for disse Lovovertrædelser, og iverigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til A dvokat Henrichsen og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det; Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, Kjøbmand Fritz Carl Ludvig Larsen af Holte, hvem der under 31 Maj 1871 er meddelt Næringsbevis til Kjøbmands- og Brændevinhandel og som ifølge Politiretsforlig under 9 Februar 1872 for uberettiget Brændevinsudskjænkning og under 22 Juni s. A. og 18 Oktober 1878 for ulovligt Værtshushold har vedtaget Bøder af henholdsvis 5 Rd., 5 Rd. og 20 Kr., anset efter Lov 29 December 1857 §§ 75 og 78 for 4de Gang begaaet ulovligt Værtshushold og 2den Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskjænkning med en Kjøbenhavns Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 100 Kr. og Forbrydelse af Ret til Brændevinsalg.

Det maa nu ogsaa imod Tiltaltes Benægtelse ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at han, siden han sidste Gang vedtog at erlægge Bøde for uberettiget Værtshushold, har gjort sig skyldig i samme Forseelse ved gjentagende at tilstede, at bayersk 01, der kjøbtes i hans Butik

flaskevis sammesteds blev drukket af Flasken, og i ulovlig Brændevinsudskjækning ved at tillade, at en i hans Butik kjøbt halv Flaske svensk Banko blev drukket paa Stedet, idet han endog selv leverede Glas dertil.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 16 Oktbr. 1843, under Hensyn til, at de af ham ved ovennævnte 3 Forlig vedtagne Bøder ere under Minimum af Bøderne henholdsvis for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjækning og for 2den og 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, i Henhold til de ovenanførte Lovbestemmelser være at dømme for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjækning til en fornævnte Fattigkasse tilfaldende Bøde efter Omstændighederne af 80 Kr., og vil Politiretsdommen, hvis Bestemmelse om Forbrydelse af Ret til Brændevinssalg i Henhold til det Anførte maa bortfalde, i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 349.

Advokat Henrichsen

contra

Johanne Vilhelmine Villumsen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 13 August 1881 : Tiltalte, Johanne Vilhelmine Villumsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage. Saa udreder hun og alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne Lunøe og Clausen med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 December 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og Tvermoes, betaler Tiltalte, Johanne Vilhelmine Villumsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret
betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og
Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Tiltalte, Johanne Vilhelmine Villumsen, der under nærværende, fra Dragsholm Birks Extraret hertil indankede Sag er aktioneret for Tyveri, er det ved hendes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun — som den 11 Marts d. A. var kommen i Tjeneste hos Gaardejer Chr. Christensen af Bjerges#, hos hvem hun -var fæstet indtil Novbr. d. A., men som den 1 Maj uden at tale derom til Nogen atter forlod Tjenesten for at rejse her til Kjøbenhavn — har ved sin Bortgang tilvendt sig og medtaget en Del, fornævnte Christensen tilhørende, spundet Uldgarn, som efter Tiltaltes Forklaring var beroende ovenpaa et Skab i Husbondens Sovekammer, hvor ogsaa noget af Tiltaltes Tøj laa, og faldt hende i Hænder, da hun tog sit eget Tøj for at indpakke dette til Rejsen; Garnet, som efter Tiltaltes Udsigende vejede $\frac{3}{4}$ à 1 'S' og havde en Værdi af 2 Kr., medens Bestjaalne har ansat det til 5 à 6 Kr., forærede Tiltalte under Foregivende af, at det var en Gave fra hendes Moder til en Værtshusholders Kone her i Staden, som har ladet det farve og brugt noget af det, hvorimod det øvrige er tilbagegivet Bestjaalne. Forsaavidt Tiltalte endvidere.... Derimod vil hun, som er født den 31 Januar 1857 og ikke findes tidligere tiltalt ellrr straffet, for Tyveri af det ovenfor omhandlede Uldgarn være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og, da hun ved den indankede Dom af 13 August d. A. er anset efter samme Lovbestemmelse med lige Fængsel i 2 Gange 3 Dage, vil denne Dom . . . med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 310.

Etatsraad Buntzen

contra

Jacob Jensen (Defensor Klubien),

der tiltales for ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Øster- og Vester Herreders Extrarets Dom af 28 Juli 1881 : Tiltalte, Jacob Jensen, bør betale til Statskassen en Bøde af 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage, og bør Tiltalte derhos udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Smith og Sagfører Harck, henholdsvis 12 og 10 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Lands og ver rets Dom af 3 Oktober 1881: Tiltalte, Jacob Jensen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Jacob Jensen for ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Efter at Husmand Søren Madsen af Stenderup Mark, der ved en den 12 Januar 1876 udstedt Obligation, som er tinglæst den 19de s. M., havde for et Laan af 1000 Kr. givet den vest- og sønderjydske Kreditforening 1ste Prioritets Panteret i det ham dengang tilhørende Sted, Matr.-Nr. 5f af Stenderup med Bygninger, Avl og Afgrøde, Gjødning, Besætning, Inventarium og Avlsredskaber, ved en den 18de s. M. oprettet Kjøbekontrakt med paategnet Skjøde af 15 November s. A., havde overdraget bemeldte Sted til Tiltalte, der ved Kontrakten blandt Andet forpligtede sig til at overtage, tilsvare og forrente Prioriteten til bemeldte Kreditforening, blev der, da Tiltalte senere udeblev med Betalingen af Renter og Bidrag, og Kapitalen som Følge heraf

var forfalden til Udbetaling, paa Foranledning af Kreditforeningen den 5 November f. A. hos Tiltalte affholdt en Udlægsforretning, ved hvilken der til Fyldestgjørelse af Foreningens Resttilgodehavende med Renter og Omkostninger ialt 1064 Kr. 20 0. blev givet denne Udlæg dels i den ovennævnte faste Ejendom med Bygninger, Gjødning, Avl og Afgrøde, dels i nogle Besætningsgjenstande m. m., deriblandt en til 80 Kr. vurderet Ko. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at han, uagtet Fogden under Udlægsforretningen havde gjort ham bekendt med Udlæggets Retsvirkning og den Straf, som ulovlig Disposition over det Udlagte vilde paadrage ham, har noget før Jul, da Nøden efter hans Anbringende var saa haard, at han ikke havde Føde til sin Familie, og han intetsteds kunde faa Arbejde, solgt den ovennævnte Ko for 70 Kr., af hvilke han skyldte Kjøbereren de 20 Kr. og fik kontant udbetalt 50 Kr., som han senere vil have forbrugt til Fødemidler til sig og sine Børn.

Tiltalte har nu vel anbragt, at han ikke mente ved Salget af Koen at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt, eftersom han ikke ved Kjøbet af Ejendommen tillige havde modtaget den paa samme værende af Søren Madsen til Kreditforeningen pantsatte Besætning, og han ej heller selv havde udstedt Panteobligation til Foreningen, til hvilken han saaledes ikke havde pantsat den af ham selv anskaffede Besætning, og navnlig ikke den ovennævnte Ko, hvad han ogsaa gjorde opmærksom paa under Udlægsforretningen, men da Kreditforeningen ifølge Indholdet af Panteobligationen af 12 Januar 1876 maa anses at have havt lovlig Panteret i den til enhver Tid til Ejendommen hørende Besætning, uden at det i denne Henseende skjønnes at kunne komme i nogen Betragtning, at denne in casu ikke er anskaffet af Søren Madsen, men først efter Ejendommens Salg til Tiltalte, bragt til Huse af denne, findes det i Koen gjorte Udlæg ikke at have lidt af nogen Mangel, der kunde berettigede Tiltalte til, uanset Udlægget, at disponere over bemeldte Ko, og han, der som meldt, havde kjøbt Stedet med Forpligtelse til at overtage den derpaa hvilende Gjæld til Kreditforeningen, og som efter sit Udsagn var bekendt med, at denne fordrede Pant ogsaa i Besætning, har ogsaa erkjendt, at det var urigtigt at han havde solgt Koen.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1844 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Mandagen den 6 Februar.

Nr. 39. Frøken L.M. Thomsen (Henrichsen efter Ordre)

contra

Marchandiser Lars Christian Poulsen
(Hindenburg efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om Erstatning i Anledning af en foretagen Udsættelsesforretning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1880: Indstævnte Frøken L. M. Thomsen bør til Citanten Marchandiser Lars Christian Poulsen betale 156 Kr. 66 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 30 August 1878 indtil Betaling sker. Derhos bør Indstævnte i Erstatning for Næringstab og for Tort og Kreditspilde, som Citanten har lidt ved den omhandlede Udsættelsesforretning, udrede et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd skjønne passende, dog ikke over 5000 Kr., med Renter deraf som foran anført. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. Der forelægges Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de ham den 17 Februar, 12 Maj og 25 August 1879 samt 19 Januar og 1 Marts d. A. fremlagte Indlæg og Højesteretsagfører Asmussen en lignende Frist til Berigtigelse af Stemplingen af det af ham den 17 Februar 1879 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, for en væsentlig Del efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke antages, at Hovedcitantinden havde givet sit Samtykke til, at Lejen af den i Kontrakten af 1 September 1876 omhandlede Lejlighed maatte betales maanedsviis; tvertimod maa det anses godtgjort, at det gjentagne Gange, særligt i Foraaet 1878, paa en tilstrækkelig tydelig Maade er blevet Kontracitanten tilkjendegivet, at hun ikke var tilfreds med at faa Lejen maanedsviis, men gjorde Fordring paa, at han skulde holde sig Kontraktens Bestemmelse om Lejens Betaling kvartalsviis efterrettelig. Kontracitanten maa herefter anses at have begaaet et Kontraktsbrud ved den 12 Juni 1878 ikke at betale den ifølge Kontrakten da forfaldne Leje for et Fjerdingaar — med hvilken han i August endnu tildels stod til Restance — og han var saaledes ifølge Kontraktens Indhold pligtig til paa Forlangende strax og uden foregaende Op-

sigelse at fraflytte og ryddeliggjøre det Lejede og i modsat Fald at taale Udsættelse. Da det nu endvidere maa antages, at Hovedcitantinden ikke ifølge Lejekontraktens § 5 var pligtig til, førend hun skred til en Udsættelsesforretning, at opfordre Kontracitanten til at fraflytte Lejligheden — hvilket hun forøvrigt ifølge et Vidnes Forklaring har gjort — mangler der Føje til at anse den iværksatte Udsættelsesforretning for ulovlig, forsaavidt den angaar den i Kontrakten af 1 September 1876 omhandlede Lejlighed. Det Samme maa gjælde, forsaavidt Forretningen tillige omfatter den Kontracitanten ifølge mundtlig Aftale senere overladede Lagerkjælder, idet han ikke kan antages at have været berettiget til at beholde denne længere end Hovedlejligheden.

Ifølge det Anførte maa der tillægges Hovedcitantinden Frifindelse for Kontracitantens Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve, og de Salærer, der tilkomme de for begge Parter beskikkede Sagførere for Højesteret saavel som de to Sagførere, der efter Ordre have givet Møde for dem under to i Aarhus den 4 August og 3 November 1881 optagne Thingsvidner, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitantinden bør for Kontracitantens Tiltale i denne Sag fri at være Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontracitanten to Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Winge og Kammerraad Es-mann i Aarhus hver 25 Kroner og Advokaterne Henrichsen og Hindenburg for Højesteret hver 200 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge en mellem Citanten Marchandiser Lars Christian Poulsen og Indstævnte Frøken L. M. Thomsen under 1 September 1876 indgaet Lejekontrakt lejede Citanten en Lejlighed, bestaaende af Butik m. m., i den Indstævnte tilhørende Ejendom Nr. 29 i Baggesensgade for en halvaarlig Leje af 300 Kr., der skulde erlægges med $\frac{1}{4}$ Aars Leje forud, første Gang ved Kontraktens Underskrift og derefter hver 12 December, 12 Marts, 12 Juni og 12 September, saalænge Lejemaalet vedvarede, hver Gang med 150 Kr., hvorhos det i Kontraktens § 5 bestemtes, at saafremt Lejen ikke prompte erlagdes til Forfaldstiden, skulde Lejeren være pligtig til paa Ejerens Forlangende at fraflytte og ryddeliggjøre det Lejede og i modsat Fald at taale Udsættelse deraf.

Medens Citanten, der drev en Marchandiserhandel i den omhandlede Lejlighed, betalte Lejen indtil April Flyttedag 1877 kvartalsvis, har han derimod betalt Lejen for den senere Tid maanedvis forud; efter at han nemlig den 14 Marts 1877 havde betalt 50 Kr. og det i den af Indstævntes Forretningsfører i denne Anledning udstedte Kvittering var bemærket, at den øvrige Del af Lejen for Fjerdingaaret resterede, betalte Citanten derpaa den 12 April 1877 50 Kr. for Tiden fra 17 Maj til 17 Juni 1877 og saaledes fremdeles mellem den 12 og 15 i hver Maaned 50 Kr. og navnlig ogsaa den 12 Juni 1878 50 Kr. for Tiden fra 25 August til 25 September 1878, og i de for disse Betalinger af Indstævntes Forretningsfører udstedte Kvitteringer, der i Almindelighed gaa ud paa, at Citanten har betalt 1 Maaned Leje med 50 Kr., er der ingen Bemærkning gjort om, at der resterede nogen Del af Lejen.

Fremdeles havde Citanten ifølge en mundtlig Kontrakt lejet en Lagerkjælder af Indstævnte for en maanedlig Leje af 8 Kr. 34 Øre og betalt Leje for samme for Tiden indtil 12 Juli 1878.

Den 10 August 1878 lod Indstævnte under Paaberaabelse af, at Citanten blandt andre Brud paa Lejekontrakten af 1 September 1876 havde undladt at betale den den 12 Juni 1878 forfaldne Leje af 150 Kr., idet han af samme kun havde betalt 100 Kr., Citanten ved Fogden udsætte af Lejligheden tilligemed Kjælderen og Citantens Effekter hensætte paa Gaden.

Citanten, der har paastaaet, at han havde Indstævntes Samtykke til at betale den i den skriftlige Lejekontrakt omhandlede Leje maanedvis, og at Lejen af Lagerkjælderen skulde betaales bagud for hver Maaned og som derhos har anført, at Indstævnte ikke forinden Udsættelsen havde opfordret ham til at betale Resten af Lejen for Fjerdingaaret eller fraflytte Lejligheden, har derfor forment, at Indstævnte har været uberettiget til at lade den omhandlede Udsættelsesforretning foretage, og han har derfor anlagt nærværende Sag mod Indstævnte, og gaar hans endelige Paa-stand under denne ud paa, at Indstævnte tilpligtes at betale ham :

1. Den Leje som Citanten havde betalt
~~hæra~~ 10 August til 25 September
 1878 o: U/s Maaned Leje à 50 Kr. 75 Kr. ,, Øre
 herfra gaar Lejen af Kjælderen fra 12
 Juli til 10 August..... 8 — 34 —
 altsaa til Rest. 66 Kr. 66 Øre
2. i Næringstab samt som Erstatning for
 Tort og Kreditspilde..... 5000 — ,, —
3. for den Skade Effekterne, der vare i Lo-
 kalerne have lidt ved at kastes imellem

*J skal være: hende.

hinanden ud paa Gaden, ved Flytningen og ved at henlægges i et Lokale, der ikke egnede sig til Opbevaring af saa- danne Ting.....	700 Kr.	„Øre
4. Leje af dette midlertidige Lokale	40 —	„—
og 5. Transport af Citantens Effekter.....	50 —	„—

Subsidiært har Citanten paastaaet den under Nr. 2 og 3 omhandlede Erstatning fastsat ved uvillige Mænds Skjøn. Citanten har derhos af det Beløb, som tilkjendes ham, paastaaet sig tillagt Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 30 August 1878 og endelig paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har principaliter paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale og subsidiært har hun, for det Tilfælde, at der maatte tilkjendes Citanten Noget, paastaaet Størrelsen heraf fastsat ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn, i ethvert Fald har hun paastaaet sig tilkjendt hos Citanten Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte har nemlig benægtet, at hun eller hendes Forretningsfører har givet noget Samtykke til, at Citanten maatte betale Lejen maanedsviis, idet det tverimod skal være betydet ham, at han, hvis han ikke holdt sig Bestemmelserne i Lejekontrakten efterrettelig og navnlig betalte efter disse, vilde blive sat ud; Indstævnte har derhos paastaaet, at det 3 à 4 Dage forinden den 10 August 1878 blev tilkj endegivet Citanten, at han skulde flytte samt at det i Henseende til Lagerkj ælderen var en Aftale, at den til enhver Tid, uanset at der var betalt en Maanedes Leje forud, skulde, naar det forlangtes, stilles til Indstævntes Raadighed, og at dette Lokale kun var overladt Citanten, saalænge han havde den ifølge den skriftlige Kontrakt lejede Lejlighed i Besiddelse.

Citanten kan nu vel ikke siges at have tilvejebragt et fuldstændigt Bevis for, at der af Indstævnte eller hendes Forretningsfører var givet et udtrykkeligt Samtykke til, at Lejen maatte betales maanedsviis, idet et saadant Bevis navnlig ikke kan siges at være tilvejebragt ved de af Citanten førte tvende Vidners Forklaringer, der gaa ud paa at Indstævnte under en Samtale med dem har sagt, at hun havde samtykket i, at Citanten maatte betale Lejen maanedsviis. Derimod maa der gives Citanten Medhold i, at naar han, efter hvad der er in confesso, i over et Aar har betalt Lejen for den i den skriftlige Lejekontrakt omhandlede Lejlighed maanedsviis, uden at der i de for Lejen udstedte Kvitteringer er taget noget Forbehold, maatte Citanten, da det mod hans Benægtelse ikke er bevist, at Indstævnte har tilkjendegivet ham, at hun ikke vilde finde sig i en saadan Betalingsmaade, gaa ud fra, at Indstævnte ikke vilde modsætte sig at Lejen betales paa den omhandlede Maade, og selv om nu Indstævnte

maatte være berettiget til senere at fordrø Lejen erlagt i Overensstemmelse med Kontrakten, maatte hun dog under alle Omstændigheder være forpligtet til at tilkj endegive Citanten dette og opfordre ham til at betale Restbeløbet af Lejen for Kvartalet, og først, naar Citanten ikke efterkom denne Opfordring, kunde Indstævnte fordrø Citanten sat ud af Besiddelsen af Lejligheden. Indstævnte har imidlertid ligeoverfor Citantens Benægtelse ikke bevist at have rettet en saadan Opfordring til Citanten. Til det Anførte kommer endnu, at Indstævnte selv har erkjendt, at hun ifølge Bestemmelserne i Lejekontraktens § 5 var pligtig til at opfordre Citanten til at fraflytte Lejligheden, forinden hun ved Fogden lod ham udsætte af den, men efter Citantens Paastand er en saadan Opfordring ikke rettet til ham, og da denne Paastand ikke kan anses for sent fremsat, maatte Indstævnte, efter hvad hun selv har indrømmet, føre Bevis for at Opfordringen dog var rettet til Citanten, men et saadant Bevis er ikke ført af Indstævnte. Udsættelsesforretningen maa herefter anses ulovlig, forsaavidt den omhandlede Lejlighed angaar, og ligeledes maa den anses ulovlig i Henseende til Lagerkjælderens, da Indstævnte ikke har bevist, at den mundtlige Kontrakt angaaende denne har havt det af hende angivne usædvanlige Indhold, og heller ikke har bevist, at hun har opfordret Citanten til at fravige Brugen af den. Indstævnte maa som Følge heraf være pligtig til at erstatte Citanten det ham ved Udsættelsesforretningen foraarsagede Tab. Hvad nu den af Citanten fordrø Erstatning angaar, har Indstævnte ikke fremsat nogen særlig Indsigelse mod det under Post 1 fordrø Beløb af 66 Kr. 66 Øre, og ligeledes maa hun antages at have frafaldet sine Indsigelser mod det under Post 4 omhandlede Beløb af 40 Kr., og da Citanten derhos med Hensyn til det under Post 5 fordrø Beløb af 50 Kr. har fremlagt en kvitteret Regning og efter Indstævntes Opfordring har fremlagt en af Udstederen af Regningen under Eds Tilbud afgiven Erklæring om, at han har modtaget det nævnte Beløb for Flytningen af Effekterne, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til den af Indstævnte fremsatte Indsigelse, at Erklæringen er ubeediget, og hun maa derfor være pligtig til ogsaa at betale det nævnte Beløb. I Henseende til det under Post 2 opførte Beløb af 5000 Kr., som skulde udgjøre Erstatning for Næringstab samt for Tort og Kreditspil de, har Indstævnte benægtet, at Citanten har lidt et saadant Tab, og da Citanten nu ikke har bevist at have lidt et saa stort Tab, men det dog maa anses for givet, at han i den omhandlede Henseende har lidt Tab ved Udsættelsesforretningen, vil Erstatningen for det nævnte Tab være at fastsætte ved uvillige Mænds Skjøn, dog saaledes, at der ikke tilkjendes Citanten mere end det af ham paastaaede Beløb af 5000 Kr.

I Henseende til den under Post 3 fordrø Erstatning af 700 Kr. for Skade paa Effekterne, har Citanten fremlagt en af

tvende Mænd afgiven Erklæring, der gaar ud paa, at Tabet ikke er anslaaet for højt, naar det er ansat til 700 Kr.; men da der ikke imod Indstævntes Protest vil kunne tages noget Hensyn til denne Erklæring, da den er ubeediget, og da Erstatningens Størrelse ikke egner sig til at fastsættes ved uvillige Mænds Skjøn, eftersom det maa anses umuligt for Skjønsmænd nu at vurdere Skaden, og da der endelig ikke findes tilstrækkelig Grund til, som af Citanten subsidiært paastaaet, at overlade ham at fastsætte Skadens Størrelse ved sin Ed, vil der ikke kunne tilkjendes Citanten nogen "Erstatning for Skade, som Effekterne maatte have lidt. Af ovenfor anførte Beløb ialt 156 Kr. 66 Øre og af det Beløb, som tilkjendes Citanten efter uvillige Mænds Skjøn, vil Indstævnte derhos have at tilsvare Citanten i Renter 5 pCt. aarlig fra den 30 August 1878, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 17 Februar, 12 Maj og 25 August 1879 samt 19 Januar og 1 Marts d. A. fremlagte Indlæg og Højesteretssagfører Asmussen en lignende Frist til Berigtigelse af Stempelingen af det af ham den 17 Februar 1879 fremlagte Indlæg, der er utilstrækkelig stemplet; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 333.

Etatsraad Buntzen

contra

Frederik Anton Jensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Oktbr. 1881: Arrestanten Frederik Anton Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Smith og Sagfører Harck, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 November 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsøver rettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Etatsraad Buntzen og Advokat Henrichsen 30Kro-
ner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Arrestanten Frederik Anton Jensen for
Brandstiftelse, og ere efter Arrestantens Tilstaaelse og Sagens
øvrige Oplysninger de nærmere Omstændigheder herved Følgende :

Under et Besøg, som Arrestanten — der paa Grund af
Drikfældighed og fordi han Intet vilde fortjene til sit og sin Fa-
milies Underhold, var indlagt paa Varde Fattiggaard — den 8 Sep-
tember d. A. om Formiddagen efter dertil given Tilladelse, af-
lagde hos sin Hustru, der boede i deres fælles Lejlighed i Varde,
bad han, der var kjed af Opholdet paa Fattiggaarden, sin Hustru
om at maatte komme tilbage til hende igjen, hvilket hun imid-
lertid afslog. Da Arrestanten derved blev vred og yttrede, at han
nok skulde sørge for at komme fra Fattiggaarden i Tugthuset,
idet han hentydede til, at han kunde opnaa dette ved at sætte
Ild paa Fattiggaarden — hvorpaa han vel løseligt vil have tænkt,
men uden derom at fatte noget bestemt Forsæt — samt da han
fremkom med Trudsler mod sin Hustru, blev denne, hvem Arre-
stanten tidligere ofte har mishandlet, bange for ham og forlod
ham, for at begive sig over til en paa den anden Side af Gaards-
pladsen boende Kone. Efter at Arrestanten saaledes var bleven
alene tilbage i Værelset, opstod pludseligt den Tanke hos ham,
at nu kunde han blive fri for Opholdet paa Fattiggaarden ved
at sætte Ild paa, og dette udførte han da ogsaa strax paa den
Maade, at han paa den i Værelset henstaaende Seng lagde en
Petroleumslampe, som han fandt sammesteds og hvorfra han af-
skruede Brænderen med Vægen i, saaledes at den i Beholderen
værende Petroleum flød ud, ligesom han lagde Brænderen med
Vægen ved Siden af, hvorpaa han afstrøg nogle Tændstikker og
kastede dem i brændende Tilstand hen, hvor Petroleumen var
flydt ud og Vægen laa.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 3 Marts 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1881—82. Nr. 51-52.

Mandagen den 6 Februar.

Nr. 333. Etatsraad Buntzen
contra
Frederik Anton Jensen (Defensor Henrichsen).

Da han saa, at det begyndte at brænde, forlod han Værelset, hvis Dør han tillukkede efter sig, og begav sig hen til den Kone, hvor hans Hustru — efter hvad han nok antog — opholdt sig, og idet han bød sin Hustru Farvel der, sagde han, at nu skulde han nok blive fri for Fattiggaarden, nu brændte det, eller — efter hvad hans Hustru har forklaret — nu havde han sat Ild paa Kassen derovre. Arrestanten gik derefter ind til en i samme Hus boende Skræder, til hvem han sagde, at det brændte ved Siden af — hvorved Arrestanten vilde gjøre det muligt for denne at redde sit Indbo, hvis Ilden skulde gribe om sig, hvorpaa han forlod Huset for selv at angive sig for Politiet, men blev paa Vejen indhentet af en Person, der var kommen tilstede ved Branden, og af denne ført til Politikammeret.

Ved den øjeblikkelige Tilstedekomst af Arrestantens Hustru og flere af Husets øvrige Beboere blev Uden, der havde antændt Sengklæderne saavelsom Omhænget om Sengen — hvilke Gjenstande, der tilhørte Arrestanten og hans Hustru, blev mere eller mindre ødelagte — slukket, forinden den havde faaet Tid til at udbrede sig videre og uden at den navnlig havde angrebet selve Bygningen, idet Omhænget, der var anbragt under Loftsbjælkerne, blev revet ned, forinden Ilden havde naaet Bræddeloftet, der iøvrigt var beklædt med Lærred og overtrukket med Papir, og ovenpaa hvilket Klyne var opstabled.

Arrestanten, hvis Beslutning om at sætte Ild paa, efter hvad der under Sagen er oplyst, ikke kan antages alene at have været rettet paa de umiddelbart antændte Gjenstande, har erkjendt, at han i Gjeringens Øjeblik godt indsaa, at Uden let kunde ud-

brede sig saaledes, at Gaarden, der var beboet af mange Smaa-familier, brændte af — hvad ogsaa efter det Oplyste maa antages at ville være bleven en sandsynlig Følge deraf, saafremt hurtig Hjælp ikke var bleven ydet — uden at dog Tanken herom afskrækkede ham fra Udførelsen af hans Forsæt, fordi han — som han har udtrykt sig — vidste, at der ikke var syge eller svage Folk blandt Arbejderne, og at overhovedet intet Menneskeliv vil kunde blive udsat for Fare, da det var midt om Dagen, hvorhos han som eneste Motiv for sin Gjerning har anført, at han ønskede at komme bort fra Fattiggaarden, hvilket han mente lettest at kunne opnaa ved at begaa en forbyrderisk Handling og denne Arrestantens Forklaring findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste.

For det af ham saaledes udviste Forhold, vil Arrestanten, der er født i Aaret 1838 og som i Militærtjenesten, foruden at være oftere straffet abitrært, ved Krigsretsdomme af 7 Oktober 1863 og 13 Januar 1864 er anset henholdsvis for upassende Adfærd paa Gaden samt Insubordination og for bedrageligt Forhold, med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt Nedsættelse i de Meniges anden Klasse og med samme Art af Fængsel i 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. § 46 med en Straf, der efter Omstændighederne findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdagen den 7 Februar.

Nr. 324.

Advokat Halkier

contra

Lars Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for det i Straffelovens § 284 ommeldte Forhold.

Løve Herreds Extrarets Dom af 30 Juni 1881: Tiltalte, Gaardmand Lars Hansen af Finderup, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, hvilken Straf dog bortfalder, naar han inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse erstatter den ved fornævnte Ildebrand forvoldte Skade. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Drechsel og Smith, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Novbr. 1881: Tiltalte, Gaardmand Lars Hansen af Finderup,

bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udræder Aktionens Omkostninger og derunder de i Underretsdommen rastsatte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overfetten, Prokuratorerne Christensen og Mundt, 25 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det efter de Højesteret forelagte Oplysninger ikke findes med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne antages, at den i den indankede Dom omhandlede Ildsvaade er foraarsaget ved det af Tiltalte affyrede Skud, maa det have sit Forblivende ved, at der ved Dommen er tillagt ham Frifindelse for Aktors Tiltale. Ligeledes tiltrædes Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, dog at det Prokurator Mundt tillagte Salær maa bortfalde, da han har frafaldet at tilkjendes saadant.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Prokurator Mundt tillagte Salarium bortfalder. I Salarium for Højesteret betal er Tiltalte til Advokat Hal kier og Høj esteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Løve Herreds Extraret hertil indankede Sag, tiltales Gaardmand Lars Hansen af Finder up for det i Straffelovens § 284 ommeldte Forhold, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder Følgende:

Den 25 Maj d. A. omtrent Kl. 2 Eftermiddag udbrød der i Tiltaltes Gaard i Finderup en Ildsvaade, ved hvilken bemeldte Gaard — der bestod af 3 sammenbyggede, straatækkede Længer i Nord, Øst og Vest og et spaantækket Stuehus i Syd, der ved et Mellemrum af 2 Alens Brede var adskilt fra Gavlene af den østre og vestre Længe, — samt to i Nærheden af samme liggende Huse, der tilhørte henholdsvis Husmand Anders Nielsen og Husmand Hans Christensen, aldeles nedbrændte. De brændte Bygninger vare alle assurerede i Landbygningernes almindelige Brandforsikring, der har udbetalt i Erstatning til de nævnte Husmænd 1374 Kr. og derhos havt en Udgift ved Brandskadens Vurdering af 4 Kr., medens den for Tiltaltes Gaard opgjorte Erstatning af 10,930 Kr. endnu ikke er udbetalt, og de med Bygningerne brændte Løsøregjenstande vare assurerede i 3 forskjellige Brandforsikringer, nemlig Sjællands Stifts Brandforsikring, der

har havt en Udgift af 320 Kr. 50 0., de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikring for rørlig Ejendom i Holbæk m. fl. Amter, der har havt en Udgift af 809 Kr. 39 0., og Brandforsikringen for de mindre Landejendomsbesiddere i Sorø m. fl. Amter, der har betalt Tiltalte i Forskud paa den ham eventuelt tilkommende Brandskadeerstatning 500 Kr., medens Resten 2794 Kr. af den opgjorte Erstatning endnu ikke er udbetalt. Foruden de ved Assurancen dækkede Tab ville begge de brandlidte Husmænd have lidt en større Skade, som de dog ikke under Sagen have fordret erstattet, ligesom endelig Tiltaltes Tjenestepige, der ikke havde assureret sine Ejendele, har mistet Gjenstande til Værdi 10 Kr., som hun heller ikke har begjært Erstatning for.

Angaaende Ildens Opkomst er det ved de under Sagen før og efter Underrettsdommens Afsigelse optagne Forhør oplyst, at den er udbrudt i Taget i Gaardens nordøstre Hjørne, hvor den østre og nordre Længe stode sammen, tæt oppe under Rygningen ind imod Gaardpladsen og, som det maa antages, udvendig fra, idet der ikke strax efter Ildens Udbrud var Ud at se paa Tagets indvendige Side i det paagjældende Hus. Kort Tid før Ildens Udbrud havde Tiltalte — der efter sin Forklaring var slemt plaget af Krager, som holdt til i Træerne paa den til hans Jord stødende Kirkegaard og jævnlig overfaldt hans Smaakreaturer, hvorfor han hyppig havde skudt paa dem — idet han stod ved Enden at Gaardens vestre Hus imellem dette og Stuehuset, skudt efter en Krage, der sad paa Taget i Gaardens nordøstre Hjørne, netop der, hvor Ilden senere viste sig, men som ikke blev dræbt ved Skuddet. Der var en Afstand af $\frac{4}{7}$ Alen fra det Sted, hvor Tiltalte stod og skjød, til det modsatte Hjørne af Gaarden, hvorover Kragen sad, og Tiltalte havde efter sin Forklaring ladet Bøssen med smaa Hagl og brugt til Forladning et Stykke haardt og tykt Karduspapir, som han ikke vil have set efter Skuddet. Det blæste paa den Tid stærkt fra Sydøst og Vinden svøbede imellem det østre Hus og Stuehuset ind paa Gaardspladsen, og, da det siden Foraaret havde været en uafsladelig Tørke, maa Straataget antages at have været meget tørt.

Tiltalte har forment, at der var forløbet omtrent $\frac{3}{4}$ Time efter Skudet, forinden Uden brød ud, men efter de afgivne Vidneforklaringer kan det ikke antages, at der er forløbet længere Tid end højst mellem et Kvarter og en halv Time, og, da der Intet-somhelst er oplyst, der kunde tyde paa nogen anden Aarsag til Ilden, findes der efter det Foreliggende ikke at kunne være nogen grundet Tvivl om, at Ilden er foraarsaget ved det af Tiltalte affyrede Skud, hvilken Anskuelse Tiltalte ogsaa selv strax efter Branden deJte, medens han senere har forklaret sig derimod. Det skjønnes imidlertid efter samtlige foreliggende Omstændigheder, og navnlig naar henses til den Afstand, hvori Tiltalte stod fra den paagjældende Bygning, da han affyrede det omhandlede

Skud, ikke at kunne statuere, at den i bemeldte Bygning ved dette Skud foraarsagede Ild er afstedkommet ved en Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed fra Tiltaltes Side, og Tiltalte, der er født den 3 Marts 1834 og ikke tidligere har været straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, medens han ved den indankede den 30 Juni d. A. afsagte Dom for sit anførte Forhold er bleven anset efter Straffelovens § 284 med Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage, dog saaledes, at denne Straf bortfalder, naar han erstattede den ved Ildebranden forvoldte Skade.

Onsdagen den 8 Februar.

Nr. 344.

Advokat Nellemann
contra

Johan Christian Nicolaisen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Assens Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Juli 1881: Tiltalte, Tømrer Johan Christian Nicolaisen af Assens, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage samt udrede alle af hans Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Schmidt, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1881: Tiltalte, Tømrer Johan Christian Nicolaisen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Leth og Salomonsen for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

k j e n d e s for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det Under nærværende, fra Assens Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, er Tiltalte, Tømrer Johan Christian Nicolaisen, der er født den 10 Maj 1824 og ikke forhen tiltalt eller straffet, aktioneret for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Styrmand Thuesen i Assens, der var til Orlogs fra April til November f. A., har forklaret, at han ved Tilbagekomsten til sin Bolig i Ladegaardsgade savnede et Par Fjederstøvler, som ved hans Bortrejse havde været hensat i et uaflaaset Skab i Spisekammeret, hvis Dør vender ud til Trappegangen og ikke kan aflaaes. Da Thuesens Kone henlede Mistanken paa Tiltalte, der fra April til Oktober f. A. havde boet i en Lejlighed paa samme Trappegang, men var flyttet, og Tiltalte en Dag i April d. A. kom forbi det Sted, hvor Thuesen bor, gik denne, der mente at gjenkjennde de savnede Støvler i dem, som Tiltalte havde paa, ned til ham paa Gaden og spurgte ham, om han ikke af en Fejltagelse havde faaet hans Støvler med sig, hvortil han imidlertid Intet svarede, men gik videre, og har Tiltalte senere under Sagen angivet som Grund hertil, dels at han ikke ret forstod, hvad Thuesen sagde, dels at han ikke vilde indlade sig i Snak paa Gaden om den Sag. Den næste Dag henvendte Thuesen sig paa Fattiggarden i Assens, hvor Tiltalte nu havde Ophold og forefandtes her i Tiltaltes Kammer et Par Støvler, som Thuesen har erklæret for sig tilhørende og som derefter ere bragte tilstede under Sagen og vurderede til 8 Kr.

Tiltalte, der har erkjendt at have været i Besiddelse af Støvlerne, har forklaret, at da han en Aftenstund ifjor Sommer kom hjem til sin Bolig i Ladegaardsgade, stod der i Porten en Mandsperson, som han ikke kjendte og som klagede over, at han intet Logis havde, og Tiltalte tilbød ham da at tilbringe Natten hos sig. Da de kom op paa Tiltaltes Kammer tilbød den Ubekjendte ham det omhandlede Par Støvler tilkjøbs, og købte Tiltalte dem af ham for 4 Kr. Da Tiltalte imidlertid begyndte at fatte Mistanke om, at der var noget galt ved Støvlerne, søgte han at faa Handelen til at gaa tilbage, men da den Anden ikke vilde indlade sig herpaa, befalede Tiltalte ham at gaa sin Vej, hvilket han ogsaa gjorde. Den, af hvem Tiltalte skal have købt Støvlerne, har forklaret, at det er rigtigt, at han, der den ommeldte Aften var noget beruset, var oppe i Tiltaltes Lejlighed, for at tilbringe Natten dersteds, og at Tiltalte, da han havde siddet der noget, blev vred og befalede ham at gaa, som han da gjorde; men han har benægtet, at han ved den ommeldte Lejlighed har været i

Besiddelse af Støvlerne og solgt dem til Tiltalte. Styrmand Thuesen og Hustru have edelig forklaret, at Støvlerne ere dem frakomne mod deres Vidende og Villie.

Medens nu Tiltalte saaledes har erkjendt at have havt Støvlerne i sin Besiddelse og ikke har oplyst sin Adkomst til dem, ligesom Tilhjemlingsed, som bemærket, er aflagt, er der derimod intet Bevis for Styrmand Thuesens Ejendomsret til eller tidligere Besiddelse af Støvlerne — hvorved bemærkes, at det ikke kan komme i Betragtning, at Tiltalte ikke har benægtet, at de have tilhørt Thuesen — og der mangler saaledes Bevis for, at der er begaaet noget Tyveri, hvorfor Tiltalte heller ikke vil kunne anses for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Ligesaa lidt er det mod Tiltaltes Benægtelse bevist, at han har fravendt Styrmand Thuesen og Kjøbmand Knap Fødevarer, og hans Foregivende om, at han har glemt at tilbagelevere et Kjøbmand Knap tilhørende lille Udhængs skab af Værdi 3 à 4 Kr., som han ved en Flytning af en Fejltagelse fik med blandt sine Effekter, indtil Ejeren en Maanedstid efter Flyttedagen spurgte ham om det, findes ikke at kunne forkastes.

I Henhold til Anførte vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale, og den indankede Dom, ved hvilken han er anset efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage for sit Forhold med Hensyn til de ovennævnte Støvler, bliver derfor at forandre.

Nr. 325. O. K. Hansen (Halkier)
contra

Grosserer Oscar Prior (Ingen),

angaaende Betaling af Forskjellen mellem Fragt beregnet efter 10 Dages Cours og à vista Cours.

Sø- og Handelsrettens Dom af 22 Juni 1881: Indstævnte, Grosserer Oscar Prior, bør for Tiltale, af Citanten, Hr. C. K. Hansen, som Agent for Dampskibet „Plainmeller“ i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Der forelægges Højesteretsadvokat Halkier en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelpligten med Hensyn til det ovennævnte af ham fremlagte Certeparti.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 25 Juli f. A. er Højesteret béinynt-

diget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis.

Som i den indankede Dom berørt, fastsatte det deri ommeldte Certeparti, at Fragten for den paagjældende Ladning skulde betales kontant ved Ladningens rigtige Levering fri for Rabat eller Rente, og det derefter under 8 Decbr. 1880 udstedte Konnossement indeholder — foruden i det Hele at henvise til Certepartiet — tillige den udtrykkelige Bestemmelse, at Fragten skal betales uopholdelig ved Udlosningen uden nogen Indrømmelse af Kredit eller Rabat. Naar det nu i Konnossementets trykte Regler videre hedder: «Sterling Fragt til den noterede korte Cours paa London», er der ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at det herved skulde være tilsigtet at forandre de ovennævnte forudgaaende Bestemmelser, uden forsaavidt Coursnoteringerne paa Betalingsstedet nødvendiggjøre en Afvigelse, og der maa altsaa ved hine Ord antages at være sigtet til den korteste Cours, som noteres der. Selv om det derhos kunde antages, at man ved Udfærdigelsen af Konnossementet, hvortil en trykt Blanket benyttedes, havde kjendt Forholdene i Kjøbenhavn med Hensyn til Sterlingsnotering og havt disse for Øje, kan der ikke tages Hensyn alene til, at der dengang ikke noteredes kortere end 10 Dages Cours, men det maa tillige komme i Betragtning, at det alt i over en Maa-ned havde været fastsat, at der fra 1 Januar 1881 skulde noteres en kortere Cours end hidtil, og, da Ladningens Modtagelse først er sket efter den Tid, maa det være denne Cours, der maa lægges til Grund.

Som Følge heraf findes Indstævnte overensstemmende med Citantens Paastand at maatte tilsvare ham Forskjellen mellem Courserne, 52 Kr. 20 Øre, med Renter. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 52 Kroner 20 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 10 Marts 1881 indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Da Gros-serer Oscar Prior i Januar d. A. havde modtaget en Ladning Majs, der var overført hertil fra New-York ved det i London hjemmehørende Dampskib „Plain melier“ og for hvilken Fragten

udgjorde 1740 Lstrl. 8 sh. 10 d, opstod mellem Ladningsmodtageren og Skibets herværende Agent, Hr. C. K. Hansen, Uenighed angaaende Beløbets Omsætning fra Sterling til Kronemønt, idet Hr. C. K. Hansen forlangte à vista Coursen lagt til Grund for Omsætningen og i Henhold hertil fordrede Fragten betalt med 31,571 Kr. 61 Øre, medens Grosserer Prior kun vilde betale efter kort eller 10 Dages Cours med 31,519 Kr. 41 Øre, og efter under Forbehold at have modtaget sidstnævnte Beløb har Hr. C. K. Hansen under denne Sag paastaet Indstævnte, Grosserer Oscar Prior tilpligtet at betale Differencen mellem de nævnte tvende Beløb, 52 Kr. 20 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 10 Marts d. A. indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget tilstrækkeligt, hvorimod Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af skadesløse Omkostninger,

Det er under Sagen in confesso, at det har været Handels-sædvane her paa Pladsen, at der, naar en Fragt var betinget betalt i Sterling kontant, blev erlagt Betaling efter 10 Dages Cours eller saakaldet kort Cours, men Citanten formener, at denne Sædvane var begrundet i, at der tidligere her ikke gaves nogen almindelig Cours paa fremmed Mønt, og at kort Cours var den, der kom kontant Betaling nærmest, men at denne Sædvane nu maa anses for bortfalden, efter at der i Medfør af den ved Indenrigsministeriets Bekjendtgjørelse af 6 November kundgjort ved kgl. Resolution af 3die s. M. nu ogsaa noteres à vista Cours paa Sterling, og han har i saa Henseende paaberaabt sig et af Grosserer-Societetets Komité den 29 Januar d. A. afgivet Responsum, der gaar ud paa, at der tidligere, naar en Fragt var betinget betalt i Sterling efter noteret Cours, derved ifølge Handels-sædvane maatte sigtes til den for kort Vexel noterede Cours, men at der, efter at der nu ogsaa noteres Cours for à vista, ikke tør siges at foreligge nogen Handels-sædvane for Beregningen af Coursen i det nævnte Tilfælde. Da det nu i det paagjældende i New-York den 9 November f. A. oprettede Certeparti hedder, at Fragten skal betales kontant fri for Rabat eller Rente (payable in lash, frie of disconnt or interest), formener Citanten, at Indstævnte maa være pligtig til at betale efter den noterede à vista Cours, som den, der kommer kontant Betaling nærmest og som i Virkeligheden den korteste noterede Cours, og naar det i det i New-York den 8 Deeember f. A. paa Ladningen udstedte Konnossement hedder „Sterling Fragt til den noterede korte Cours paa London“ (Sterling freight at the quoted short exchange on London), antages denne Bestemmelse dels at kunne forstås som à vista Coursen, dels i andet Fald at maatte vige for den i Certepartiet indeholdte Bestemmelse. Heri skjønnes der imidlertid ikke at kunne gives Citanten Medhold. Selv om den i Certepartiet indeholdte Bestemmelse, at Fragten skal betales kontant, ikke

maatte kunne forstås som Betaling efter noteret kort Cours, kunde Skipperen eller Skibets Rhederi, naar det i det derefter udstedte Konnossement udtrykkeligen er forlangt, at Sterling Fragten skal betales efter noteret kort Cours paa London, ikke af Ladnings modtageren kræve Fragten erlagt efter en for Skibet gunstigere Beregning. Da derhos Betegnelsen quoted short exchange on London findes at maatte forstås som den officielt noterede Cours her paa Pladsen for kort Sterling, hvad ogsaa stemmer med en under Sagen fremlagt Erklæring fra tvende Bankdirektører her i Staden, og det ikke kan have nogen Betydning, at det, efter hvad af Citanten oplyst, maa antages, at der i London ikke eksisterer nogen officiel Coursnotering, findes Citanten ikke at have været berettiget til at kræve Fragten betalt anderledes end med kort Sterling eller efter 10 Dages Cours, og Indstævnte vil derfor være at frifinde for hans Tiltale i Sagen, medens Processens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Der vil være at forelægge Højesteretsadvokat Halkier en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelpligten med Hensyn, det ovennævnte, af ham fremlagte Certeparti. Iøvrigt foreligger der ikke nogen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 13 Februar.

Nr. 13. Kapitajn Engelsen, Fører af Dampskibet «Rostock»
(Henrichsen)

contra

Kapitajn Smith, Fører af Dampskibet «Knud»
(Klubien)

angaaende Erstatning for Skade ved Paasejling.

Sø- og Handelsrettens Dom af 5 November 1879: Kontrasagsøgeren, Kapitajn E. Engelsen, Fører af Dampskibet „Rostock“, bør under Tvang af Exekution i den stillede Sikkerhed betale til Hovedsagsøgeren, Kapitajn J. Smith, Fører af Dampskibet „Knud“, 73,366 Kr. 43 0. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 26 November f. A. indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger med 500 Kr., hvorimod Hovedsagsøgeren vil være at frifinde for Kontrasagsøgerens Tiltale i Sagen. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Löven.

Højesterets Dom.

Højesteret tiltræder den i den indankede Dom indeholdte Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder, dog med den Bemærkning, at det ikke kan anses for givet, at det ikkun var omtrent en halv Kabellængde nord for Lappegrundens nordlige Vagertønde, at Sammenstødet mellem de tvende Dampskibe fandt Sted.

Efter selve Indholdet af de afgivne Søforklaringer og det iøvrigt Oplyste findes der ikke tilstrækkelig Føje til at anse den ene af dem for mere paalidelig end den anden, — hvorved særlig bemærkes, at der ikke skjønnes at være saadan Uoverensstemmelse mellem «Rostocks» kortfattede Logbog og dets Mandskabs udførligere Søforklaring, som kunde svække dennes Troværdighed, — og Ansvar for de brugte Manøvrer maa saaledes for hvert Skibs Vedkommende bedømmes paa Grundlag af den fra dets Mandskab hidrørende Forklaring.

Herefter kan der ikke paalægges «Knuds» Fører noget Ansvar, fordi han ikke foretog den i Dommen angivne Manøvre, at lægge Roret haardt Bagbord, medens det dog — ihvorvel det ikke tør statuere, at Sammenstødet derved vilde være undgaaet — ikke kan anses for fuldt forsvarligt, at han uden Nødvendighed havde forladt Kommandobroen i det afgjørende Øjeblik og derved sat sig ud af Stand til at foretage denne Manøvre.

For «Rostocks» Vedkommende kan der ikke lægges Vægt paa, at dets Fører ikke strax, da han fik begge «Knuds» Sidelanterner at se, lagde Roret «haardt Bagbord»; og forsaavidt det i Dommen er betegnet som en absolut Fejl, at Citanten, da «Knud» pludselig viste sin grønne Lanterne, «lagde Roret yderligere Bagbord», da maa der vel erkjendes at have været en Mulighed tilstede for, at han ved i dets Sted at lægge Roret haardt Styrbord, kunde have afværget Sammenstødet, men der kan paa den anden Side ikke herved ses bort fra, at han ved denne Manøvrering let vilde have kunnet paadrage sig Ansvar for Sammenstødet, saafremt «Knud» i yders te Øjeblik havde besluttet sig til den Manøvre, som efter «Rostocks» Førers Opfattelse af Forholdet maatte stille sig som den eneste rigtige.

I Henhold til det Anførte findes Sammenstødet ikke udelukkende eller væsentligt at kunne tilskrives et saadant fejlagtigt Forhold fra den ene Skibsførers Side, som maatte paadrage ham Ansvar for hele den iudtraadte Skade, hvorimod denne i Medfør af Danske Lovs 4—3—3 vil være at dele.

Som Følge heraf vil Citanten som Fører af Dampskibet «Rostock» overensstemmende med den nedlagte subsidiære Paastand være at dømme til under Tvang af Exekution i den

stillede Sikkerhed at betale Indstævnte som Fører af Dampskibet «Knud» 11,090 Kr. med Renter fra Hovedstævningens Dato. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør under Tvang af Exekution i den stillede Sikkerhed til Indstævnte betale 11,090Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra den 26 November 1878, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende : Sagsøgeren, Kapitajn J. Smith, Fører af Dampskibet „Knud“, som den 2 November f. A. stødte sammen med Dampskibet „Rostock“, paastaar under nærværende Sag Indstævnte, Kapitajn E. Engelsen, Fører af bemeldte Skib, tilpligtet under Tvang af Exekution i den stillede Sikkerhed at betale i Erstatning for den hans Skib og Ladning tilføjede Skade 73,366 Kr. 43 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 26 November f. A. og Sagens Omkostninger, medens han subsidiært, hvis Skaden skal deles, har paastaaet 11,090 Kr.

Indstævnte har derimod paastaaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, hvorhøis han har kontrasagsøgt Hovedsagsøgeren til under Tvang af Exekution i den stillede Sikkerhed at betale i Erstatning for den hans Skib og Ladning tilføjede Skade 28,599 Kr. 28 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 12 December f. A. og Sagens Omkostninger, medens han subsidiært har sluttet sig til Hovedsagsøgerens subsidiære Paastand.

Ifølge den af Besætningen paa „Knud“ afgivne Forklaring passerede de paa Rejsen fra Riga til Antwerpen den 2 November f. A. Kl. 6,4' Eftermiddag tæt om Kronborg Pynt med SV. Vind og klar Luft; Lanterne brændte klart. Kort efter at Kronborg Pynt var passeret, saas en modgaaende Damper, som viste grøn Sidelanterne omtrent en halv Streg om Bagbord. Kursen, som paa den Tid var N. til V., holdtes nøjagtig og uforandret, og efter 10 M. Forløb havde de den modgaaende Damper omtrent en Streg om Styrbord vedblivende at vise sin grønne Lanterne imod den grønne Lanterne paa deres Skib. 2 Mand vare ved Roret og 1 paa Udkig, medens Kapitajnen og 2den Styrmand vare paa Kommandobroen. Kl. 6,20 passerede de Va Kabellængde om Lappegrundens nordre Vagertønde, som de trods Mørket

tydeligt saa. Den modgaaende Dampers vedblev at vise grøn Lanterne og at trække østover, hvorimod „Knuds“ Kurs holdtes uforandret. Da man nu ansaa Alt klart, bemærkede Kapitajn Smith til 2den Styrmand: „Nu er alt klart og saa snart vi have passeret Damperen, kan den ene Mand forlade Roret“, hvorpaa han gik henimod Korhuset, som er lige under Kommandobroen, for at overbevise sig om, at den uafbrudt styrede Kurs N. til V. tog fri af Svineboderne. Forinden han fik set i Kortet, raabte imidlertid 2den Styrmand til ham, hvorfor han øjeblikkelig løb op paa Broen, fra hvilken han kun havde været borte omtrent 1 Minut. Den modgaaende Dampers, som havde alle sine Skraasejl tilsatte og som de havde 2 à 3 Streger om Styrbord omtr. i en Kabellængdes Afstand, gav nemlig pludselig Bagbords Roer og viste først begge Sidelanterner og umiddelbart derefter den røde alene. Da Damperen var for tæt paa „Knud“ kunde man ikke forhindre et Sammenstød ved at give haardt Bagbord Roer, hvorfor Maskinen øjeblikkelig blev stoppet og slaet halv Kraft bak. Umiddelbart derefter tørnede den modgaaende Dampers, som viste sig at være „Rostock“ med sin Stævn imod „Knuds“ Styrbordsboug og skar Pladerne saavel over som under Vandlinien igjennem, saa at Forpiggen strax fyldtes med Vand. Efter at have faaet Lods ombord, satte de Kursen Sydefter for at naa Kjøbenhavn, paa hvis Ydrerhed de ankrede E. 10¹/_s Aften, og den næste Dag gik de ved Hjælp af en Slæbedampers, da „Knud“ ikke vilde lystre Roer, ind paa Indrerheden.

Den af Besætningen paa „Rostock“ afgivne Søforklaring gaar ud paa, at de kommende fra Bergen den 2 Novbr. Kl. 5 ¹/₄ Eftm. passerede Svineboderne Fyrskib og derefter styrede S. til O. Vs O: omtrent ind gennem Farvandet med omtrent 8 Knobs Fart ; Lanterne brændte alle klart. Kl. lidt før 6 om Aftenen — Kronborg Fyr bar da omtrent Syd — saas et Dampskib næsten ret forud med Toplanterne og Bagbords Sidelanterne. Kort Tid efter saas samme Dampskibs begge Sidelanterner tilsammen med Toplanteren. Da de desaaarsag antog, at Dampskibet kom ret imod eller næsten ret imod dem, blev der ombord paa „Rostock“ strax lagt Bagbord Roer saa meget, at det imødekommende Dampskib saas omtrent 1 Streg paa „Rostocks“ Bagbords Boug, for derved ufortøvet at vise deres røde Lanterne og saaledes give Dampskibet tilkj ende, at det var bemærket, og for at vise, at de i Overensstemmelse med Styringsreglerne agtede at passere det om Bagbord. De vare iøvrigt ogsaa saa langt fremme i Farvandet, at Kursen skulde holdes sydligere. Det imødekommende Dampskibs begge Sidelanterner saas i omtrent 5 à 7 Minutter. Da Dampskibet imidlertid efter denne Tids Forløb pludselig viste dem sin grønne Lanterne, dreiede de for Bagbords Roer yderligere Styrbord hen i Forventning at se det imødekommende Dampskib gjøre samme Manøvre og vise sin røde Lanterne, men

da dette ikke skete, lod de, da Skibene nærmede sig hinanden saa meget, at Fare for Sammenstød maatte befrygtes, Dampbiben lyde for yderligere at varsle det imødekommende Dampskib. Omtrent samtidigt stoppedes Maskinen og bakkedes, men stoppedes igjen, i Haab om at det andet Skib dog i sidste Øjeblik vilde give Bagbord Roer og gaa agterom „Rostock“, men Sammenstødet paafulgte kort efter, hvorved „Rostock“ fik betydelig Skade og bragtes i synkefærdig Tilstand ind til Helsingør. Der tilføjes, at der forløb omtrent 15 M. fra den Tid, de først observerede Dampskibet indtil Kollisionen fandt Sted; det var smukt stjerneklart, sigtbart Vejr og Sammenstødet skete saa nær inde ved „Lappegrunden“, at de, da de svingede op igjen for at gaa ind til Helsingør, kom et godt Stykke indenfor „Lappegrundens“ nordligste Bøje.

Det maa anses for givet, at Sammenstødet har fundet Sted omtrent $\frac{1}{3}$ Kabellængde nord for „Lappegrundens“ nordligste Tønde. Heraf har Kontrasagsøgeren villet udlede, at „Knuds“ Søforklaring ikke kan være rigtig, forsaavidt den gaar ud paa, at man kort efter at Kronborg Pynt var passeret, havde sat Kursen N. til V. og holdt den uforandret, thi saa maatte „Knud“ være passeret over en Del af „Lappegrunden“; „Knud“ maa altsaa, som det fremgaar af „Rostocks“ Søforklaring, have gjort en Drejning mod V. kort før Sammenstødet. Det maa ogsaa erkjendes, at her maa være en eller anden Unøjagtighed, men hvis „Knuds“ Forklaring — at man saa „Rostocks“ grønne Lanterne paa sin Styrbords Side — er rigtig, var en saadan Drejning i al Fald ikke urigtig. Derimod er det vel muligt, at Sammenstød kunde være undgaaet, om man, da „Rostock“ efter „Knuds“ Søforklaring pludselig vendte sig imod dem og først viste begge Sidelanterer og derefter den røde Lanterne alene, havde lagt Roret haardt Bagbord, og i saa Henseende var det uheldigt, at Hovedsagsøgeren uden nogen tvingende Grund havde forladt Kommandobroen, inden den modgaaende Damper var passeret, men fordi der er en Mulighed for, at han kunde have undgaaet Følgerne af „Rostocks“ urigtige Sejlads, kan der dog ikke paalægges ham noget Ansvar i saa Henseende, da han efter de gjældende Regler — forudsat at „Knuds“ Søforklaring er rigtig — ikke skulde forandre sin Kurs. Hvad „Rostocks“ Søforklaring angaar, da er denne ikke stemmende med Logbogen, forsaavidt det i Søforklaringen hedder, at man efter at have lagt Roret Bagbord saa „Knuds Sidelanterer i 5 à 7 Minutter, medens det i Logbogen hedder: „nu viste („Knud“) sin grønne Sidelanterne, vi gav mere Bagbord, men desuagtet vedblev det imødekommende Dampskib at vise sin grønne Lanterne.“

„Rostocks“ Søforklaring, hvorefter man først omtrent ret forud saa „Knuds“ røde Lanterne og derefter begge dens Sidelanterer, kan iøvrigt meget vel forenes med „Knuds“ Søforkla-

ring, hvorefter „Rostock“ krydsede „Knuds“ Kurs, og i saa Faid burde „Rostock“ selvfølgelig ikke, naar Krydsningspunktet var naaet, have lagt Roret Bagbord, men hvis Kontrasagsøgerens For- mening — at Grunden til, at „Knuds“ 2 Sidelanterner saas, var den, at „Knud“ havde forandret sin Knrs mere mod Vest og nu kom lige imod ham — er rigtig, burde han, hvis han vilde vise, at han vilde passere „Knud“ paa Bagbordsside, have lagt Roret haardt Bagbord, medens han efter sin Forklaring kun har lagt det saa meget Bagbord, at han fik „Knud“ 1 Streg paa Bag- bordssiden, hvilket ikke kunde være nogen tilstrækkelig tydelig Underretning for „Knud“, hvilket Kontrasagsøgeren dog maatte blive opmærksom paa, da „Knud“ efter hans Forklaring i 5 à 7 Minutter vedblev at styre lige imod ham. Endelig maa det ogsaa anses for en absolut Fejl, at han, da „Knud“ pludselig viste sin grønne Lanterne, lagde Roret yderligere Bagbord og herved gjorde Sammenstødet næsten uundgaaeligt.

Retten finder derfor, at Skylden for Sammenstødet paahviler Kontrasagsøgeren, som desaaarsag vil være at dømme efter Hoved- sagsøgerens principale Paastand, mod hvilken Kontrasagsøgeren forsaavidt ingen Indsigelse har fremsat, saaledes at Sagens Om- kostninger bestemmes til 500 Kr., hvorimod Hovedsagsøgeren vil være at frifinde for Kontrasagsøgerens Tiltale.

Det stemplede Papir er rigtigt forbrugt under Sagen.

Nr. 68. Gaardejer Ivar Ohr. Madsen (Bagger)

contra

Gaardejer Lars Severin Pedersen (Ingen)

angaaende Fordring om en Hestehandels Tilbagegang.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom afl8Marts 1880: Indstævnte, Gaardejer Lars Severin Pedersen afRavnsholt i Tørslev Sogn, bør, imod at erholde den under Sagen omhand- lede Hoppe tilbageleveret, til Citanten, Gaardejer Ivar Christian Madsen af Gug, betale 275 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Juli f. A. at regne, indtil Betaling sker, Foderløn à 50 Øre daglig fra 4 Juni f. A. indtil den Dag, Indstævnte lader Hoppen afhente hos Citanten, samt i Procesomkostninger 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For- kyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Oktober 1880: Citanten, Gaardejer Lars Severin Pedersen, bør for Indstævnte,

Gaardejer Ivar Christian Madsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af vedkommende Tingsvidneakt kan ses, at en af Indstævnte den 30 Oktober 1879 i Dronninglund Herreds Ret fremlagt Vidnestævning har været udfærdiget paa behørigt stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Indstævntes Benægtelse af at have solgt den under Sagen omhandlede Hoppe som fri for usynlige Fejl og god til Brug, ikke kan komme i Betragtning, og at der heller ikke kan gives ham Medhold i, at Citanten skulde have ladet for lang Tid hengaa inden Sagens Anlæg. Ved de Højesteret forelagte, tildels først efter Overretsdømmens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det nu anses godtgjort, at Hoppen, der hos de tidligere Ejere i en længere Aarrække havde vist Tegn paa Stædighed, saa at den af Vidnerne i Almindelighed betegnedes som ikke redelig til Brug, har strax efter at være kommen i Citantens Besiddelse vist sig baade stædig og hvinsk, saaledes at flere Vidner have anset den for ubrugelig til at gaa for Vogn, om den end til Nød kunde bruges for Harve. Da den herefter maa antages i en væsentlig Grad at have manglet de tilsagte Egenskaber, maa Citanten anses berettiget til at fordre Handelens Tilbagegang samt Foderløn for Hesten fra den 4 Juni 1879, da Citanten fik den, indtil Indstævnte modtager den tilbage, dog saaledes, at Erstatningen herfor, imod hvis Størrelse af 50 Øre daglig der fra Indstævntes Side er gjort Indsigelse, vil blive at fastsætte ved uvillige Mænds Skjøn, dog ikke udover det nævnte Beløb, og vil der derhos ved denne Ansættelse særligt være at tage Hensyn til den Nytte, som Citanten maatte antages i hvert Fald at kunne have haft af Hesten i det nævnte Tidsrum. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør, imod at erholde tilbageleveret den under Sagen omhandlede Hest, til Citanten betale 275 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 19 Juli 1879 indtil Betaling sker. Saa bør han og betale Citanten Foderløn for Hesten fra den 4 Juni s. A. indtil han modtager den tilbage, efter dertil af Retten udmeldte uvillige Mænds Skjøn, dog ikke over 50 Øre daglig, og saaledes, at der ved Ansættelsen tages Hensyn til den Nytte, Ci-

tanten skjønnes at kunne have havt af Hesten i det nævnte Tidsrum. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende : Under denne Sag har Indstævnte, Gaardejer Ivar Christian Madsen af Gug, der paa Hjallerup Marked den 4 Juni f. A. havde for 275 Kr. afkjøbt Citanten, Gaardejer Lars Severin Pedersen af Ramsholt, en mørkerød blisset Hoppe, der efter Indstævntes Anbringende strax, da han kom hjem, skal have vist sig at være baade stædig og hvinsk, i 1ste Instants søgt Citanten til i Anledning heraf at tilbagebetale sig den anførte Kjøbesum med Renter imod at Citanten erholder Hoppen tilbage, samt til at betale Indstævnte Foderløn for Hoppen med 50 Øre pr. Dag eller efter uvillige Mænds Skjøn, og da Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet imod at erholde den ommeldte Hoppe tilbageleveret, at betale Indstævnte 275 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 19 Juli 1879, indtil Betaling sker, samt Foderløn med 50 Øre daglig fra den 4 Juni s. A., indtil den Dag, Citanten lader Hoppen afhente, og endelig i Procesomkostninger for Underretten 40 Kr., har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte procederer derimod til Underretsdommens Stadfæstelse.

Ved Sagens Inkamination for Underretten mødte Citanten personlig og indskrænkede sig, idet han tog til Gjenmæle, til at bemærke, at den paagjældende Hoppe ikke skadede noget, da Indstævnte modtog den, og at Indstævnte i ethvert Fald havde ventet for længe med at underrette Citanten om, at Hoppen havde Fejl. Derimod modsagde han ikke, hvad Indstævnte i Forligsklagen særlig havde anbragt om, at Citanten havde lovet ham Hoppen fri for usynlige Fejl og god til Brug, og idet Citanten herefter maa anses at have erkjendt at have givet Indstævnte et saadant Tilsagn, vil der ikke tages noget Hensyn til hans senere under Proceduren fremsatte Benægtelse af at have solgt Hoppen som fri for usynlige Fejl og god til Brug. Ej heller vil den af Citanten fremsatte Indsigelse, der er støttet paa, at Indstævnte havde ladet hengaa et Tidsrum af c. 6 Uger efter Handelens Afslutning, forinden han paatalte Sagen, kunne komme i videre Betragtning, idet den af Indstævnte angivne Grund til denne Udsættelse, at han ikke tidligere havde kunnet faa bestemt Kundskab om Citantens Navn og Bopæl, efter Omstændighederne ikke kan forkastes. Sagens Udfald vil saaledes komme til at bero paa, hvorvidt den ommeldte Hoppe kan antages ved Handelens Af-

slutning at have lidt af de af Indstævnte, som ovenmeldt, angivne usynlige Fejl, og i bekræftende Fald, hvorvidt disse have været tilstede i en saadan Grad, at Hoppen maatte anses ikke at være god til Brug.

Efter Sagens Oplysninger havde Citanten købt den ommeldte Hoppe paa Markedet samme Dag, han solgte den til Indstævnte, og under et af Indstævnte optaget Tingsvidne har den Mand, der solgte Hoppen til Citanten og som havde ejet den siden den 1 Juni s. A., edelig forklaret, at han ikke véd, at den var stædig og hvinsk, og at den navnlig paa to Kjøreture, som han i sin Besiddelsestid har gjort med den, hverken viste sig stædig eller hvinsk, hvad ej heller var Tilfældet, da den paa Markedet før Salget til Citanten blev prøvet for Vogn, samt at han ikke har tilkjendegivet Citanten, at Hoppen var stædig. Den Mand, der havde solgt Hoppen til nysnævnte Vidne og som havde ejet den i omtrent tre Fjerdingaar — dog med en Afbrydelse, idet den i nogen Tid var i en anden Mands Besiddelse — har edelig forklaret, at den i hans Besiddelsestid har vist sig stædig nogle Gange, og at han derfor underrettede sin Kjøber om, at den ikke var fejlfri, idet den blev stædig enkelte Gange, navnlig naar den havde svært Læs at trække eller blev kjørt af en daarlig Kusk, hvorimod han ikke har bemærket, at den, naar den var urolig, hvinede eller gav Vand, idet han dog har tilføjet, at han har set den give Vand i Stalden, da den var trykket af Tøjet og øm. De af dette Vidnes tre Brødre, der maa antages jevnlig at have benyttet Hoppen til Arbejde, medens deres Broder ejede den, afgivne edelige Forklaringer gaa derhos ud paa, at Hoppen ikke var hvinsk eller viste Tegn, der tydede herpaa, og at den vel undertiden, navnlig naar den blev spændt for et stort Læs eller hørte en fremmed Røst eller blev spændt sammen med en fremmed Hoppe, kunde staa og trippe og skrabe i Jorden eller hoppe tilbage og krympe sig eller trække sig hastig frem eller tage for rask fat, hvorfor det var forbundet med Vanskelighed at kjøre frem, men at den dog nok var til at faa frem, naar den havde staaet noget, og naar den hørte en bekjendt Røst, var villig til at tage fat. Endvidere have to Vidner, der tidligere hver for sig have ejet Hoppen, afgivet edelige Forklaringer, der gaa ud paa, at den ikke var hvinsk, i hvilken Henseende det ene af Vidnerne, der har ejet den i 9 Aar, særlig har udsagt, at den kun to Gange har vist saadanne Tegn, der maa antages at kunne tyde paa denne Fejl, men at dette skete den ene Gang, efter at den var løben løbsk, fordi Vognen løb paa den, og den anden Gang, da den løb stærkt ned ad en Bakke, hvorhos det andet af disse Vidner, der dog kun har besiddet Hoppen i en Maanedstid, har forklaret, at den aldrig for ham har vist sig stædig, skjøndt han mange Gange har kjørt med den, men at han tror, at den var stædig, idet hans Karl har sagt, at den

havde vist sig stædig for Kjærnen, medens det førstnævnte Vidne har udsagt, at den enkelte Gange har vist sig stædig, men dog ikke gjort nogen videre Fortræd.

- Endelig have to Vidner edelig forklaret, at Hoppen nogle faa Dage, efter at Indstævnte havde faaet den hjem, viste sig hvinsk og stædig, men ligesom de ikke nærmere have oplyst, hvorledes Hoppen gav tilkjende, at den var hvinsk, saaledes har kun det ene af disse Vidner med Hensyn til den omforklarede Stædighed givet den nærmere Forklaring, at den strax maatte spændes fra, fordi den stod i Vejret og slog ud.

Medens der nu efter de ovenanførte Vidneforklaringer, navnlig om den Tid, der ligger forud for den 4 Juni 1879, ikke er Føje til at antage, at den omhandlede Hoppe, da Citanten solgte den til Indstævnte, har været hvinsk, maa det derimod vel anses godtgjort, at den undertiden, navnlig i uvante Omgivelser og for svært Læs har vist Stædighed, men idet det dog maa antages, at den selv ved saadanne — som det maa antages sjældnere — Lejligheder, har ved passende Behandling kunnet faas til at gaa frem og udføre det den paalagte Arbejde, findes det ikke, at den efter de i saa Henseende foreliggende Oplysninger i det Hele kan i Almindelighed karakteriseres som stædig eller ikke god til Brug, og forsaavidt flere af de ovennævnte Vidner paa dertil af Indstævnte given Foranledning have udtalt den Mening, at Hoppen ikke ellei' knap nok kunde siges at være „redelig i Tøj^w“ eller „redelig til Brug“, vil der ikke kunne tillægges et saadant almindeligt Skjøn, der ikke er særlig bestyrket ved de af Vidnerne omforklarede Kjendsgjæringer, nogen afgjørende Betydning.

Efter det saaledes Anførte kan Indstævnte ikke anses at have godtgjort sin Berettigelse til at fordre den ommeldte Handel omstødt, og Citanten vil saaledes være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af vedkommende Thingsvidneakt kan ses, at en af Indstævnte den 30 Oktober f. A. i Dronninglund Herreds Ret fremlagt Vidnestævning har været udfærdiget paa behørigt j³stemplet Papir. Iøvrigt ses med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 31. Kroejer Jacob Larsen (Ingen)

contra

Ane Nielsdatter, Rasmus Ibsen og Jens Ibsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 15 Februar.

Nr. 65. Gaardejer P. Jensen af Ølsted (Hansen)

contra

Gaardejer Hans Sørensen af Trige Mark (Alberti),
bétr. Spørgsmaal om Ret til Tørveskjær.

Hasle m. fl. Herreders Rets Dom af 17 Decbr. 1879: Indstævnte, Gaardejer Hans Sørensen af Trige Mark, bør for Citanten, Gaardejer af Ølsted, Peder Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Januar 1880: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 16 December 1880 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maate befindes ikke at udgjøre summa appella- bilis.

Ved de af Citanten paaberaabte Adkomstdokumenter i Forbindelse med de øvrige Højesteret forelagte, for en stor Del efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Dokumenter samt de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Citanten har lovlig Adkomst til Tørveskjæret i de tvende Skifter, som omhandles i det i Dom- men nævnte Skjøde af 3 Juni 1809, og at disse Skifter ere de

samme som de, der paa det under Sagen fremlagte Situationskort ere betegnede med a, paa hvilke Besidderne af Citantens Gaard i en lang Aarrække upaatalt have benyttet Tørveskjæret, medens saadant ikke ses at have været Tilfældet med Besidderne af Indstævntes Gaard, som derimod have udøvet Græsningsret sammesteds.

Som Følge heraf, og idet endnu, forsaavidt Indstævnte har paaberaabt sig, at den ham ifølge hans Adkomstdokumenter tilkommende Ejendomsret efter Matrikulskortets Udvisende strækker sig til den paa Situationskortet afsatte Linie mn, kan bemærkes, at det af de paagældende Matrikuleringsdokumenter og navnlig af Matrikulsberegningen af 7 Maj 1827 fremgaar, at en Del Beboere, som ikke havde Jorder i Trige Bys Mark, forudsattes at have tilkjøbt sig Tørveskjær i Høgmosen, maa Indstævnte anses at have været uberrettiget til den af ham vedgaaede Tørveskjæring, og han vil derfor være pligtig til for samme at tilsvare Citanten Erstatning, mod hvis Ansættelse til 30 Kroner ingen særlig Indsigelse er fremkommet fra hans Side. Derimod findes der ikke tilstrækkelig Føje til, som paastaet, at anse ham med Bøde efter Straffelovens § 296. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 30 Kroner. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Under nærværende Sag har Citanten, Gaardejer P. Jensen af Ølsted, paa-staaet Indstævnte, Gaardejer Hans Sørensen af Trige Mark, i Anledning af, at denne i Sommeren 1878 har skaaret Tørv i de paa et under Sagen fremlagt Situationskort med Bogstavet a betegnede Tørveskifter i Trige Høgmose, tilpligtet at betale ham i Erstatning herfor 30 Kr. samt idømt Mulkt i Medfør af Straffelovens § 296, og da Indstævnte ved Underretsdommen er fri-funden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen for Overretten og der gj en taget sine i 1ste Instants nedlagte Paa-stande, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse.

Af det ovennævnte af en Landinspektør optagne Situationskort — der er en Gjenpart af en Indstævnte tilhørende i 1875 udfærdiget Kopi af Matrikulskortet over hans Ejendom Matr. Nr. 22 a i Trige, kun at der ved Ejendommens Hjørnegrænse imod

Sydøst efter Matrikulkortet, hvilken G-rændse ikke var synlig i Marken, men paa Kortet er betegnet med en Linie m—n, endvidere er imod Øst afsat en Trekant af Naboejendommen Matr. Nr. 38a med Grændselinien n—t imod Øst, der ved Situationskortets Optagelse formodedes at være Indstævntes Ejendoms Skjel-linie imod Sydøst — med tilhørende Beskrivelse fremgaar det, at det sydøstlige Hjørne af Indstævntes Ejendom tilligemed nys-nævnte Trekant udgjør en tildels opskaaren Tørvemose, i hvilken der ved den til Situationskortets Optagelse afholdte Forretning blev af de Tilstedsværende paavist Landinspektøren 6 Tørveskifter og 2 Læggepladser, hvorover Andre end Indstævnte skulde have Raadighed og navnlig to Skifter, som formentlig tilkommende Citanten, hvilke to paa Kortet med a betegnede Skifter, ligesom to af de andre foran nævnte ere beliggende dels paa den ommeldte Trekant, dels paa Indstævntes Ejendom efter dennes Grændser ifølge Matrikulkortet, og Citanten har nu til Støtte for sin i Sagen nedlagte Paastand anført, dels at han har lovlig Adkomst paa de ommeldte med a betegnede Lodder, dels at han og Formænd i langt over Hævdstid uafbrudt og upaatalt have benyttet Lodderne som deres egne. Citanten har imidlertid ikke bevist, at Indstævnte, der paastaar, at han kun har taget Tørv vest for Linien m—n, ogsaa har udøvet Tørveskjær øst for denne Linie, og det bliver derfor her kun at undersøge, om Citanten har nogen Ret over den vest for Linien m—n beliggende Del af Lodderne, som er bleven krænkert ved at Indstævnte der har taget Tørv.

I saa Henseende har Citanten paaberaabt sig, at han har lovlig Ejendomsadkomst til bemeldte Tørveskifter i Henhold til et den 3 Juni 1809 udstedt og under 13 September næstefter thinglæst Skjøde, hvorved et paa Trige Bys Grund beliggende og til Ølsted Mark grændsende af tvende Dele bestaaende Tørveskifte afhændes, men da det ikke imod Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at de heromhandlede Tørvelodder ere de samme som de ovennævnte paa Situationskortet med a betegnede, kan Citanten ikke for bemeldte Skjøde udlede nogen Raadighed over disse Lodder og det bliver herefter overflødigt at undersøge om Citanten, hvad Indstævnte har benægtet, har godtgjort sin Ejendomsadkomst til det i Skjødet ommeldte Tørveskifte.

Forsaavidt Citanten dernæst — navnlig her for Retten — har anbragt, at han ved Alderstidshævd skulde have vundet en Andre udelukkende Tørveskjærret over bemeldte Lodder og i saa Henseende paaberaabt sig, at flere Vidner under et her for Retten fremlagt Tingsvidne have edelig forklaret, at i den sidste Menneskealder før 1878 ingen Andre end Citanten og dennes Formænd og navnlig ikke Indstævnte og dennes Formænd have gravet Tørv i de ommeldte Tørveskifter, bemærkes, at Vidneforklaringerne ikke omfatte et saadant Tidsrum, som vilde være for-nødent til at erhverve en saadan Tørveskjærret ved Alderstids-

hævd og at der allerede af denne Grund intet Hensyn vil kunne tages til dette Anbringende.

Det maa herefter billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at kunne ophæves

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underrettsdommen ommeldte at være begaaet.

Nr. 360.

Advokat Henrichsen
contra

Julie Sophie Strøm (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politiretts Dom af 14 Januar 1882: Arrestantinden Julie Sophie Strøm, bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Herforth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretts Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Da Arrestantinden Julie Sophie Strøm, der er født den 10 August 1836 og senest anset ved Rettens Dom af 6 Oktober 1877 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med Tugthusarbejde i 4 Aar, under nærværende Sag mod hende for Tyveri anlagte Sag, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, er overbevist om at have den 22 November f. A. stjaalet en i Gaardsrummet til Ejendommen Nr. 36 i Skindergade staaende Kurv med deriværende vasket og

skyllet Tøj, Alt til Værdi 30 Kr., og tilhørende Mathilde Tesch, Bartholdys Enke, saa vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Torsdagen den 16 Februar.

Nr. 356.

Advokat Hindenburg
contra

Anders Nielsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for at have bedrevet Utugt og Uterlighed med sine Døtre.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Decbr. 1881: Arrestanten Anders Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 10 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Gottschalck, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at Straffelovens § 174 endvidere tildels er anvendelig,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Nielsen, der er født den 7 Maj 1832 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for at have bedrevet Utugt og Uterlighed med sine Døtre og er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, overbevist at have gjort sig skyldig i saadant Forhold overfor sine Døtre, Marie Amalie Nielsen, født den 2 Maj 1857, Dorthea Eleonora Nielsen født den 27 August 1860 og Ludovica Baumgardine Nielsen, født den 14 Oktober 1866, under følgende nærmere Omstændigheder.

Den 8 April 1857 blev Arrestanten gift med sin endnu levende Hustru, med hvem han siden den Tid med enkelte Afbrydelser har samlevet, og med hvem han har avlet de 3 fornævnte

Døtre, der alle ere opdragne i Hjemmet, hvor de ogsaa efter deres Konfirmation jævnlig have havt Ophold i kortere eller længere Tidsrum, naar de have været uden Kondition. Allerede i Aaret 1872, altsaa paa en Tid, da Datteren Marie var omtrent 15 Aar gammel, plejede Arrestanten engang legemlig Omgang med denne; derefter forløb nogle Aar, i hvilke han maa antages ikke at have gjort sig skyldig i noget usædeligt Forhold overfor nogen af Døtrene; men i Løbet af de sidste 4 à 5 Aar har han dels mangfoldige Gange gjort sig skyldig i uterligt Forhold over for hver enkelt af de tre Døtre, dels gjentagne Gange fuldbyrdet Samleje med enhver af dem, 3 Gange med Dorthea og 5 à 6 Gange med Ludovica, medens det ikke har kunnet oplyses, hvor ofte Saadant er sket med Datteren Marie, der paa Grund af Sygdom ikke har kunnet afhøres under Sagen, ligesom han endvidere mange Gange har forsøgt at opnaa Samleje med hver af Døtrene uden at dette er lykkedes.

Overfor Datteren Ludovica begyndte han at øve Uterlighed, da hun var lidt over 12 Aar gammel, og havde første Gang Samleje med hende, da hun var mellem 13 og 14 Aar gammel. Alle Døtrene have stadig søgt at unddrage sig Arrestantens Efterstræbelser og modsat sig hans utugtige Tilmærmelser saaledes, at det kun ved Anvendelse dels af direkte fysisk Tvang, dels af Prygl eller Trusler om Prygl, er lykkedes ham at faa sin Villie med dem, uden at hans Forhold dog har havt Karakter af Voldtægt. Ligeledes har Arrestanten jævnlig pryglet sin Hustru eller truet hende med Prygl, naar hun søgte at modsætte sig eller forhindre hans utugtige Forhold overfor Døtrene, saaledes at disse, for at forskaane Moderen for Mishandling, have føjet sig efter ham. Arrestantens Voldsomheder overfor Hustru og Døtre ere gjentagne Gange gaaede saa vidt, at disse om Natten ere flygtede ud af Lejligheden og have søgt Tilflugt hos andre Beboere i Huset.

Som Følge af Foranstaaende, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 161 jfr. tildels § 46 og efter dens § 176 sammenholdt med § 161 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 10 Aar.

Nr. 350. Højesteretssagfører Bagger
contra

Jens Ludvigsen Lund (Defensor Hansen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Arts-Skipperinge Herreders Extrarets Dom af 10 November 1881: Arrestanten Jens Ludvigsen Lund bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og derhos udrede Aktionens

Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch, og Defensor, Prokurator Mohr, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Januar 1882: Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salær th Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Herforth og Kaas, betaler Arrestanten Jens Ludvigsen Lund, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stads rettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Høj esteressagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, ved Arts-Skippinpe Herreders Extraret mod Arrestanten Jens Lun vigsen Lund for Vold og Legemsbeskadigelse anlagte og efter Arrestantens Begjæring hertil indankede Sag er han, der er født den 11 Maj 1818 og straffet flere Gange, navnlig ogsaa i 1880 og 1881, for Overtrædelse dels af § 1 og af § 3 i Loven af 3 Marts 1860 om Løsgjængeri og Betleri og dels af Frdn. af 10 December 1828, ved bemeldte Herreders Dom af 40 November 1881 bleven anset efter Straffelovens § 203 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. De med Sagen forbundne nærmere Omstændigheder have ifølge de afgivne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste været Følgende:

Arrestanten, der var indlagt som Lem paa Bregninge Bjergsted Fattiggaard, beboede dersteds sammen med et sindssygt Fattiglem et Kammer i den vestlige Udlænge, hvis Dør Arrestanten havde forsynet med en Krog til at lukke for indvendig fra, ligesom han havde fastspigret en paa Døren værende Klap, saa at den ikke, saaledes som tidligere, kunde aabnes udvendig fra. Tirsdag den 27 Septbr. f. A. om Eftermiddagen Kl. 6¹ 2, da det 70-aarige Fattiglem Peter Hansen og Fattiglemmet Ellen Jensen efter Sædvane skulde bringe det ovennævnte sindssyge Fattiglem over og til Sengs i det af denne og Arrestanten benyttede fælles Kammer, hvori Arrestanten da netop opholdt sig, traf de Døren til samme tillukket med den indvendige Krog, og vægrede Arrestanten sig trods deres Opfordring ved at lukke op, ligesom han gjentog denne Vægning, efterat Fattiggaardsbestyrerens Hustru — Bestyreren selv var tagen bort og kom først hjem senere hen paa

Aftenen — var bleven tilkaldt og havde fornyet Opfordringen. Hun og Ellen Jensen gik derpaa noget bort, meders Peder Hansen, der havde ytret, at han vilde ind, blev tilbage og efter sin egen Forklaring søgte at opbryde Døren med en Hakke, idet han ved den Lejlighed udtalte, at Arrestanten nok fik noget for sin Ulejlighed næste Dag af Bestyreren, hvorimod der ikke iøvrigt forefaldt Videre, før Bestyrerens Hustru og Ellen Jensen efter en halv Times Forløb kom tilbage. Bestyrerens Hustru havde nu besluttet at lade den omtalte Klap paa Døren aabne ved en Kile, for at den indvendige Krog derpaa kunde tages af gjennem Klappen, hvad hun opfordrede Peder Hansen til at gjøre, da Arrestanten atter vedblivende nægtede at aabne Døren, og Peder Hansen slog nu Klappen fra med en Hammer og strakte derpaa den venstre Arm ind gjennem Klappen for at aftage Krogen. Arrestanten, der i Mellemtiden ved at befæste Skaftet af en Bordkniv, som han havde, og hvis Blad var ca. 3 Tommer langt, skarpt til den ene Side og tilspidset, til den ene Ende af et ca. 1¹/₂ Alen langt Kasteskaft, havde dannet sig et Slags Spyd, stak imidlertid i samme Øjeblik dette Spyd ud gjennem Klappen efter Peder Hansen og tilføjede denne med samme dels to dybe Snit-saar, hvert af ca. 1 Tommes Længde, paa den forreste og nederste Del af Halsen, dels et lignende Saar paa den venstre Side af Brystet mellem 3die og 4de Ribben, hvad der bevirkede et øjeblikkeligt stærkt Blodtab, saa at Peder Hansen besvimed og maatte bringes bort.

Arrestanten, der efter sin egen Forklaring vel nok tidligere vil have havt lidt Udestaaende med Peder Hansen, idet denne engang skal have taget ham i Kværken og en 14 Dage, før det omhandlede passerede, skal have ytret, hvad Peder Hansen dog ikke har villet kunne huske, at han nok skulde have Arrestanten i Erindring, men som iøvrigt ikke har omtalt nogen Strid mellem ham og Peder Hansen, har forklaret, at han tildannede Spydet for at værgе sig mod Peder Hansen, hvis denne skulde bryde ind til ham, og at han ligeledes stak med det efter Peder Hansen, for at forhindre denne i at komme ind, idet han overhovedet paa Grund af den anførte tidligere Ytring af Peder Hansen om at have ham i Erindring ikke vilde have ham ind i Kammeret, saa længe Bestyreren ikke var hjemme. I Forbindelse dermed har Arrestanten derhos paastaet, at Peder Hansen, efter at have frabrudt Klappen, stak sit Hoved og sin højre Arm med Hammeren ind gjennem Klappen og truede ham med at slaa Hovedet itu paa ham med Hammeren, inden Arrestanten stak efter ham mod Spydet, men denne sidste Paastand af Arrestanten kan ikke anses for rigtig, idet den ikke blot er benægtet af Peder Hansen, men derhos staar i bestemt Modstrid med de af Bestyrerens Hustru og Ellen Jensen afgivne beedigede Forklaringer. Arrestanten har endvidere vel erkjendt Farligheden af det af ham benyt-

tede Vaaben, og at han „om Ulykken skulde have været“, kunde have dræbt Peder Hansen med det ; men han har samtidig under Forhøret fastholdt, at det ikke havde været hans Hensigt at dræbe denne, og at han ikke, da han stak efter Peder Hansen, gjorde sig nogen Tanke om, at han derved kunde tilføje ham noget livsfarligt Saar, og Rigtigheden af denne hans Forklaring findes ikke at kunne forkastes trods Ellen Jensens og en tilstede-kommen 13-aarig Drengs Udsagn om, at Arrestanten, efter at have stukket Peder Hansen ytrede, at det havde været hans Bestemmelse, at denne skulde dø, hvilken Ytring Arrestanten ikke har erkjendt eller villet kunne erindre at have brugt og i al Fald ikke vil have ment noget med.

I en den 30 September afgiven Erklæring udtalte den Læge, der strax var bleven tilkaldt og havde forbundet og behandlet Peder Hansen, at Snittet i Brystet, da denne havde ophøstet en Del Blod, maatte antages at have gennemtrængt Brystkassen og saaret Lungen, men at der var Udsigt til hurtig Lægning af Saarenc uden videre Følger, dog at Brystsaalet var af en saa alvorlig Beskaffenhed, at Livet maatte anses for truet, hvis uheldige Omstændigheder traadte til. I en yderligere Erklæring, afgiven den 2 November, udtalte den samme Læge, at de tilføjede Saar vare lægte allerede for ca. 4 Uger siden, men at Lungen havde været beskadiget, og at der endnu var Hoste tilstede, begrundet i en ved Brystsaalet foranlediget Ansamling i venstre Lungesæk, samt at Peder Hansens fremtidige Helbred vilde være truet, saalænge denne Ansamling ikke var hævet, men i en paa Foranledning af Overretten tilvejebragt Erklæring fra den nævnte Læge af 20 Decbr. f. A. har han ved en samme Dag foretagen Undersøgelse af Peder Hansen fundet den omtalte Ansamling i venstre Lungesæk fuldstændig hævet, saavelsom ogsaa Følgerne af de ham tilføjede Saar iøvrigt, idet der vel var nogen Hoste og Kortaandethed tilstede, men disse Lidelser vare ubetydelige og maatte anses for habituelle for den gamle Mand. Efter hvad der saaledes foreligger, maa det billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er bleven anset öfter Straffelovens § 203, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar findes passende og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paa-lagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil Underrettsdommen i det Kele blive at stadfæste.

(Hermed endte Højesteretsaaret 1881 — 82.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 Marts 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

